

MARAL ATMACA

SAKA
ve
SANRI

EPHESUS

Saka ve Sanrı için her şey yoluna girmeye başlamışken hayat onları hiç beklemedikleri bir yerden vurur.

Yaşadığı derin kayıpla taş üstünde taş bırakmayan Karun, düşmanlarından intikamını en ağır şekilde almaya karardır. Bige'den kalan boşluğu onun anılarıyla doldurmaya çalışırken aynı zamanda yoğun bir vicdan azabı çekiyordur. Bir ayrılık ikisinin arasında derin uçurumlar açmışken **Saka ve Sanrı** tekrar bir araya gelmenin bir yolunu bulabilecek midir?

Gitmek için birçok sebebi olan bir kadın ve sevdiği kadının gidişini durduramayan bir adam...
Kalp kırıldığında hiçbir özür bir kadının yapacaklarından sizi koruyamaz.

**"BASTIRILAN DUYGULAR
ÖNCE SİZİ YIKAR, SONRA
SONRA ETRAFINDAKİLERE SIRA GELİR."**

YE HİSKİN OKURLAR İÇİNDİR

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayinlan
/ephesus yayinlan

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

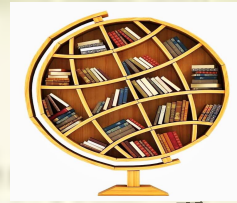
9 786256 090972

MARAL ATMACA

SAKA
ve

SANRI

III

Ninova

Duzenleme
Ny.ozlem

~1~

BİTTİ Mİ ŞİMDİ?

*"Sonunda haklı çıkman başında bana çektiirdiğin
acıyı unutturmuyor. Yapma, dur artık,
bunun bir geri dönüşü yok."*

Dün geceden beri kendime gelemiyordum. Karun'un sarhoşken anlatıkları kendime gelmeme engel oluyordu. Hep babamı acımasız biri olmakla suçlardım fakat anladım ki benim babam aslında acımasız biri falan değildi. Sertti, otoriterdi lakin acımasız değildi. Her şeyden önce babam bizi severdi, belki katı kuralları vardı ama severdi. Babamın cezaları hiçbir zaman fiziksel şiddet boyutuna ulaşmamıştı. Karun'un anne ve babasının küçücük çocuklara yaptıklarını öğrendikten sonra babamın aslında düşündüğüm kadar acımasız olmadığını fark etmiştim.

Karun kafasının içindekilere katliam dediğinde abarttığını düşünmüştüm ama onu dinleyince az bile söylediğini anlamıştım. Karun'un çocukluğu vahşetti, yıkımdı, kıyımdı ve zulümdü. Aynı anda birçok şeydi fakat tek bir şey değildi. Öyle bir anne ve babayla büyümek zorunda kalsaydım çoktan ya intihar etmiştim ya da tımarhanelik olmuştum. Onca işkenceden sonra Karun gibi dimdik ayakta olur muydum, bilmiyordum. O düşündüğümünden daha güçlüydü.

Bu sabah çok erken kalkmıştım, aslında doğru düzgün hiç uyumamıştım. Dün gece duyduklarımın sonra uyku tutmamıştı. Karun'un geçmişini öğrenmek için sarhoş olmasından faydalanmıştım. Yaptığım hiçbir yönden doğru değildi ama kafasının içinde nasıl bir dünya olduğunu merak etmiştim. Ama öyle bir dünya yoktu, dünyası on yaşında yıkılmıştı.

Karun için de on üç sayısının kötü bir anısı vardı, ablası on üç yaşında ölmüştü. O bu sayıyı unutmaya çalışıyordu, bense canımı yakan bir sayıyı hayatımın her alanına yaymıştım. Karun'un artık neden başını göğsüme yaslayıp uyduğunu daha iyi anlıyordum. Defne gibi benim de kalp atışlarımı duyamayacak diye ödü kopuyordu.

Uyandığımda yatakta yoktu, belki de işe gitmişti. Aşağıya indiğimde karnım açlıktan zil çalıyordu. Holde yürürken hizmetçi kızlardan birini görünce, "Bana yiyecek bir şeyler hazırlar mısın?" dedim. "Bu arada büyükbabam nerede?"

"Bahçedeler efendim," dedi saygılı bir ifadeyle.

Dışarı çıktığımda soğuk hava tenimi ısırdı, hafiften kar çiseliyordu ve benim üzerimde çiçekli bir elbise vardı. Ayağımda ise beyaz spor

ayakkabılar. Havalar çok soğuk olmasına rağmen resmen kışı protesto ediyor ve yaza geri dön çağrısı yapıyordum.

Büyükbabamı bulmak için etrafıma bakarak yürürken kamelyada tek başına oturan Melek'i gördüm. Başındaki beyaz, yün berenin üzerine taktığı tavşan kulaklı tacı bu uzaklıktan bile görebiliyordum. Üzerinde kırmızı kabanı vardı ve iki eliyle tuttuğu bardaktan yükselen buhar yüzünü yalıyordu. Dalgın ve üzgün gözlerle annesinin altında gömülü olduğu defne ağacını izliyordu.

Yanına gidip karşısına oturdum. "Günaydın," diyen sesim onu daldığı sulardan çıkarmıştı. "Neden burada tek başına oturuyorsun?"

"Tek başıma değilim." Gözleri tekrar annesinin ağacını buldu. "Annem de burada." Derin bir nefes aldı, canını yakan bir şeyler olduğunu görebiliyordum. "Annemin yakınlarındayken bile yalnız hissediyorum."

"Daha iyi hissetmek istiyorsan onunla konuşmayı dene. Ona her şeyi anlatabilirsin."

Onunla dalga geçtiğimi düşündüğü için bakışları hırçınlaştı. "Annem bana cevap veremez."

"Benimki de hiç cevap vermiyor." Burukça gülümsedim. "Ama iyi bir dinleyici. Ne zaman canım yansa onu arayıp uzun uzun konuşurum onunla ama hiç cevap vermez." İçim kıyılmıştı, annemin sesine olan özlemim burnumda tütüyordu. "Bazen yalvarırım *anne cevap ver* diye ama o, sessizliğini hiç bozmaz."

"Küs mü sana?" diye sordu safça. "Neden seninle konuşmuyor, çok mu kızgın sana?"

İçli bir ifadeyle başımı salladım. "Belki de küs bana ya da artık beni sevmiyordur."

Melek inanamıyormuş gibi gözlerini belertmişti. "Anneler çocuklarını sevmez mi?"

"İnsan katilini sever mi?" desem de hiçbir şey anlamadı.

Merakı iyice artarak, "Telefonla olmaz ki o iş," dedi safça. Bunları söylerken gözleri fazla masum bakıyordu. "Çık karşısına özür dile, belki affeder."

"Çok kez özür diledim. Yalvarıp af diledim hatta ağlayıp dizlerimin üzerine bile çöktüm ama yine de *Efil* diyen sesini duyamadım."

"Çok mu inatçı?"

"Hayır," dedim iç çekerek. "Sadece bulunduğu yer bana sesini duyurmasına engel." Başımla defne ağacını işaret ettim. "Tıpkı senin annen gibi

benim annem de benimle konuşamaz.” Ama konuşmasını isterdim. Öyle uzun cümleler değil, bir kelime söylese bile bana yeterdi. *Kızım* diyen sesini son bir kez duymak için neler yapmazdım. Ben annemin sesini bile hatırlamıyordum. Ses tonu nasıldı? İnce, kalın, melodik veya pürüzlü mü, bilmiyordum. Hatırlamıyordum ki.

Melek nihayet annemle ilgili gerçeği fark edince gözlerini kaçırdı. Kısık bir sesle, “Üzgünüm,” dedi. “Bilmiyordum.”

“Sorun değil.”

Bir süre sessizleşti ama daha sonra başını kaldırıp bana baktı. “Fotoğrafi varsa bana gösterebilir misin?”

“Neden?”

“Onu görünce tanımak için.” Dudaklarındaki hüznü gülümsemeyi ona hiç yakıştıramadım. “Yakın zamanda burada olmayacağım. Öldüğümde anneni görürsem onu ne kadar çok özlediğini söyleyebilirim,” demesiyle şimdi bakışlarını kaçırın bendim. Ortada Melek’in akıbetiyle ilgili bir gerçek vardı ama kabullenmesi zordu. Acıtan, can yakan ve yürek burkan bir durumdu.

“Üşüyeceksin,” diyerek ayağa kalkıp ona malikâneyi işaret ettim. “Hadi içeri girelim.”

Bana zorluk çıkarmadan ayağa kalkınca birlikte eve doğru yürümeye başladık. Nedendir bilmiyorum ama garip bir hisle başımı yukarı kaldırıp malikâneye baktım. Çalışma odasının penceresinde gördüğüm silüet Karun’a aitti. Onun da elinde bir fincan vardı ve pencerenin önünde dikilip bizi izliyordu. Dün gece duyduklarımın sonra Melek’ten uzak durduğu için artık ona kızamıyordum. On yaşında yaşadıkları kolay değildi. Defne’nin tüm o doğum sürecine tanık olmuştu.

Onun çığlıklarını, yardım isteyen çırpınışlarına ve acı çekişine bizzat şahit olmuştu. Karun o odada on yaşında bir çocuğun görmemesi gereken birçok şey görmüştü. Üstelik ablası onun kollarında ölmüştü. O soğuk hava deposunda bir cesede iki gününü geçiren Karun’dur. Bütün bunları o yaşamışken ona kızamaz veya onu yargılayamazdım. Aksine onu anlıyor ve çine düştüğü duruma üzülüyordum.

Evet, Defne ona kızını emanet etmişti ama şu anda evli olduğum adama değil, on yaşındaki bir çocuğa Melek’i emanet etmişti. O çocuğun o gece yaşadıklarını ve psikolojisinin ne durumda olduğunu bilmeden bunu yapmıştı. Ben bile geçmişte yaşadıklarımın hâlâ üstesinden gelemiyordum ve her gece kâbus görüyorsam, Karun’a Melek’e bakmadığı için kızamazdım.

Neticede çocuk yaşıta edindiğimiz travmalar hayatımızın her alanına yansıyor.

Büyükbabamın, “Hey moruk,” diyen sesini duyunca sol tarafa döndüm. Moruk mu?

Ona doğru dönünce şaşkınlıktan ağzım bir karış açıldı. Üzerindekiler de neyin nesiydi? Bu soğukta kurukafa baskılı siyah bir tişört giymişti, neyse ki üzerinde bir ceket vardı. Tabii cıcaflı deri bir ceket olması biraz şaşırtıcıydı. Ceketin yakasında ve kollarında metal zımbalar vardı. Kot pantolonun dizleri yırtıktı ve ayağındaki kovboy ayakkabıları çok garip görünüyordu. Kafasındaki o şey peruk muydu?

Evet, kendini daha genç göstermek için siyah bir peruk takmıştı. Gözlerindeki güneş gözlüklerine değinmiyordum bile. Boynunda asılı duran zincirin ucunda dolar işareti vardı. Bileğindeki siyah, deri bilekliklere bakıp sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Ne bu? Şimdi de rapçi veya metelci mi olmuştu?

Melek’in, “O kim?” diyen sesini duydum. Doğru ya, henüz büyükbabamla tanışmamıştı.

“Gördüğün o bozuk kromozom büyükbabam oluyor,” diye homurdandım. “İnan bana tanışmak isteyeceğin biri değil.”

Büyükbabam yanıma gelmek yerine kapıya yöneldi. İçeri girmeden önce bana bakıp, “Moruk, evdekileri topla, herkese güzel bir haberim var,” deyince donup kaldım. İkidir moruk diye bana mı söylüyordu? Büyükbaba olan oydu ama moruk olan ben miydim?

“Ya sabır!” dedikten sonra malikâneye doğru yürüdüm. Allah bilir yine canımı sıkacak ne söyleyecekti!

Beş dakikanın sonunda büyükbabamın isteği üzerine herkes salonda toplanmıştı. Levent hiç yadırgamadan büyükbabama bakıyor, Çağır onun yeni tarzına gülmemek için kendiyle mücadele ediyordu. Melek ise meraklı gözlerle yanımda duruyordu. Dayılarına gücendiği için onlarla konuşmuyordu ama benimle bir sorunu yoktu.

Burada bir tek Karun eksikti. Bir süre sonra büyükbabam bize bakıp sırıttı. “Evleniyorum.” Ne yapıyorum dedi o? *Evleniyorum* mu?

Ne diyor yahu bu!

Tıpkı benim gibi afallayan Melek, “İyi haber bu mu?” dediğinde onunla benzer duyguları paylaşıyorduk. Bu iyi bir haber değildi.

Sırtan Levent, “Haberin güzelliği hangi açıdan baktığına göre değişir,” dedi. “Gelinle ne zaman tanışacağız?”

“Çocukken seni sık sık kafa üstü düşürmemin geri dönüşü mü bu?” diyen Çağıl, Levent’in aksine bu habere sevinmemişti.

“Abi niye tüm çocukluk anılarımda beni dövdüğünle ilgili şeyler var?”

Çağıl güldü. “Çünkü seni hep döverdim.”

Levent tam olarak hatırlamıyor olmalıydı ki kaşlarını hafifçe çattı. “Neden?”

Omuz silkti. “Zincirin son halkasıydın.” Gücü yeten yetene desene.

Büyükbabam, “Konuyu kaynatmayın,” diyerek ikisine de çıkıştı. “Yakında müstakbel karım Alev ile tanışacaksınız.”

Sinirden yüzüm kızarmaya başladı, sakın olmak için kendimi zorladım. “Büyükbaba,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. “Seninle iki dakika yalnız konuşabilir miyiz?”

“Burada konuş, moruk.” Baygın bir sesle konuşmuş, bir tek gözlerini devirmedeği kalmıştı. “Senin zırvallıklarına harcayacak zamanım yok.” Bana bir daha moruk derse o ağzını kırardım, görürdüm!

Terapistimin benden istediği gibi öfke anında sakinleşmek için birkaç kez derin nefesler aldım. Hatta bu konuda bonkör davranıp tam on üç kez nefes alış verişini yapmıştım. İşe yaramış mıydı, hayır! Karşımda büyükbabam gibi bir faktör varken hiçbir teknik işe yaramazdı. “Peki, o zaman burada konuşalım.” Başımı agresif bir hareketle salladım, her an üzerine atlayabilirdim. “Kim bu kadın?”

Tutkulu bir sesle, “Adı Alev,” dedi.

“Onu anladık ama kim bu Alev?”

Oflayarak, “Sana ne moru...” diyordu ki sözünü kestim.

“Moruk dersin beynini dağıtırım.” Sıkıttığım dişlerimin arasında zoraki bir şekilde ona gülümsedim. “Şimdi kim bu kadın onu söyle? Nerede ve nasıl tanıştınız?”

“Karuncuğum tanıştırdı bizi,” dediğinde daha fazla dayanamayıp, “Çağırın gelsin!” diye bağırdım sinirli bir sesle. Büyükbabama kadın ayarlamak neymiş, bir de bana açıklasındı!

Levent ve Çağıl *sen git* dercesine birbirine bakınca, “Levent gidip abini çağırır mısın?” dedim sabırsızca.

Levent’in üşengeçliği tuttuğu için, “O gitsin,” diyerek kafasıyla Çağıl’ı işaret etti. “Ben niye gidiyorum?”

“Çünkü sen zincirin son halkasıydın,” dediğimde Çağıl kahkaha attı.

“Hızlı öğreniyorsun.”

Levent, Çağıl ve bana ters ters bakıp Melek'i gösterdi. "Zincirin son halkasında o var."

Melek ruhsuzca göz devirip, "Ben bir Kalender değilim," dedi her ne kadar öyle olsa da. "Zincirin bir halkası olsaydım halkanın kalanıyla yirmi yaşında tanışmazdım." Sonuna kadar haklıydı. Hepsine karşı fazla öfkeliydi. Gurur'un yokluğuysa Kalender kardeşlere olan öfkesini harlıyordu.

Levent kısık sesle homurdanarak salondan çıktı. O Karun'u buraya getirene kadar ben de gözümü dikmiş büyükbabama bakıyordum. "Alev denen bu kadın kaç yaşında?"

Aptallığın dibini bulmuş gibi gülümsedi. "Onu seviyorum." Çocuk bile inanmazdı buna.

"Kaç yaşında dedim!"

"Yirmi beş." Şaşırdım mı? Hayır!

Çıldırmanın eşiğine gelerek gözlerimi büyüttüm. "Benden bile küçük biriyle evlenmek istiyorsun, öyle mi?"

Göz devirip omuzlarını yavaşça silkti. "Aşkın yaşı olmaz."

"Bir ayağın buradaysa diğeri öteki tarafta," dedim sert bir sesle. "Ne aşkından bahsediyorsun?"

"Alınıyorum artık." Sanki çok hakkı varmış gibi bir de kırılğan davranıyordu.

"Alın Allah'ın cezası," dedim kontrolümü kaybederek. "Karşıma bir tek evlilik haberiyle çıkmadığın kalmıştı. Azıcık alın da sen de el âlemin dedeleri gibi ol."

"Kim dede?" Gözlerini belerterek kendisini gösterdi. "Ben mi?" İnkâr edercesine kaşlarını çatı. "Yirmi beş yaşımdayım, sensin dede!" Çıldıracaktım!

"Çok rahat yetmiş veya seksen varsın!"

Tıpkı rapçiler gibi ellerini kaldırıp, "Yirmi beş yaşımdayım, moruk," diyerek ellerini tuhaf bir hareketle sallamaya başladı. "Kıskançlığını da al, git odanda ağla." Ne diyordu yahu bu!

Büyükbabam bana moruk deyip duruyordu, oysaki moruk olan oydu. "Bana bak, getirtme beni oraya!" diye ona çemkirdim. "En son yirmi yediydin, üç aylık yokluğumda iki yaş birden küçülmüştün. Yaşlısın sen!"

"Sensin yaşlı!" diye o da bana bağırdı. "Kafan bükülmüş senin, git tedavi ol!"

Çağl ve Melek bir komedi izliyormuş gibi gülerken ben öfkeden renk değiştiriyordum. “Sen *burnun bükölmüş* dedin diye gittim yaptırdım, şimdi bir de konuya kafadan girmel!” Sürekli başıma bir şeyler çıkarıyordu.

Sıkılmış gözlerle bana bakıp, “Off baydın, moruk,” diyerek yine göz devirdi. “Kafam seni kaldırmıyore.” *Ne yore?* Türkçede böyle bir kelime mi vardı?

“Döverim ama seni!” Üzerine yürüdüğümde Çağl gülererek kolumu yakalayp bana engel oldu. “Çağl bırak!” Kolumu kurtarmaya çalışırken sinirli bakışlarımı büyükbabamdan ayırmıyordum. “Bir tek büyükbabamın ergenliğini görmediğim kalmıştı. *Benjamin Button*¹ gibi adam mübarek,” dedim çıldırarak. “Gittikçe küçölüyor!”

Hayvan herif çok eğlendiği için aralıksız gülerken, “Sen yine de sakın ol,” dedi. Tabii tüm bu deliliği yapan onun dedesi değildi.

“Burada neler oluyor?” Karun’un sesini duyunca kolumu Çağl’dan kurtarıp ona doğru döndüm. Kapının önünde Levent ile dikilip neler olduğunu anlamak istercesine bakıyordu.

“Neler olduğunu sen söyleyeceksin?” Agresif bir sesle konuşurken her an suratını dağıtabilirdim. “Kim bu Alev?”

Hiçbir şey anlamadığı için mavi gözleri hafıfçe kısıldı. “Alev de kim?” diyerek soruya soruyla karşılık verdi.

“Demek tanı mıyorsun?” Alaylı bir sesle konuşurken sinirden güldüm. “Tanımadığın bir kadını nasıl büyükbabamla tanıştırsın?”

“Neyden bahsediyorsun sen?”

Dik dik ona bakıyor, gözlerimle hesap soruyordum. “Alev kim?”

Düz bir sesle, “Hiçbir fikrim yok,” dedi.

“Onu nereden tanıyorsun?”

“Bu isimde kimseyi tanı mıyorum.”

“Benden önce mi vardı?”

“Biraz mantık yürütür müsün? Tanımadığım biri nasıl senden önce olabilir?”

“Eskilerini artık büyükbabama mı ayarlıyorsun?”

Kaşlarını belli belirsiz çattı. “Sözlerini tartarak konuşmanı tavsiye ederim.” Sesi otoriter ve baskındı. “Neyden bahsettiğini anlamıyorum.”

¹ *Benjamin Button’ın Tuhaf Hikâyesi*, F. Scott Fitzgerald’ın 1922 yılında yayımladığı öyküden uyarlanmış, 2008 yapımı bir filmidir. Yazar filmdeki yaşlı doğup zamanla gençleşen karaktere gönderme yapıyor. (Editör Noru)

İyice sinirlenerek ona doğru bir adım attım, artık yumruklarımı sıkıyordum. "Büyükbabam Alev diye bir kadınla evlenme kararı almış ve onları sen tanıştırmışsın!"

Ben çok fazla yükselmişken Karun soğukkanlılığını koruyup alttan aldı. "Fehmi Bey'i herhangi bir kadınla tanıştırmadım." Bunları söylerken sinir bozucu bir derecede sakindi.

Herkesin içinde kontrolümü kaybetmek istemediğim için on üç nefes alış verişine tekrar başladım. Bu süreçte kafamdaki tüm şiddet teorilerini yok etmeye çalışıyordum. "Büyükbaba, onunla nasıl tanıştın?" Karun'un tanıştırmadığı çok açıktı.

Bu sefer suçu kocama yıkmak yerine, "Bir arkadaşlık sitesinde," diyerek doğruyu söyledi.

Öyle saçma sitelere girdiği için telefonunu daha sık kontrol etmeyi aklımın bir kenarına yazmıştım. "Benim onayım olmadan zor evlenirsin."

"Senin onayına ihtiyacım yok."

"Sen öyle san." Bunları söylerken bir çocuğa laf anlatır gibi sesimi yumuşak bir tonda çıkarmaya çalışıyordum. "Senin vasin olduğum için onaylı imzam olmadan evlilik gibi yasal birçok şeyi yapamazsın." Aslında yapabiliirdi ama o bunu bilmese de olurdu.

Akli dengesi bozuk olmasına rağmen hâlâ dışarıda olması bile ben istediğim içindi. Onun durumundakiler huzur evinde gözetim altında tutuluyordu fakat ben buna izin vermeyip tüm sorumluluğunu üstlenmiştim. Evlilik için onayımın gerektiğine inandığından kaşlarını huzursuzluk içinde çatmıştı. "Dinî nikâhla evlenirim ben de!" dediğinde güldüm.

"Buna izin verir miyim sanıyorsun?" Saçma sapan sitelerde bulunduğu kadınlarla evlenemezdi. Aslında bu durumda kimseyle evlenemezdi.

Büyükbabam sinirlendiği için kırışıklıklarla dolu yüzü gerilmişti. "Sen sevmeyi nereden bileceksin?" Bu sefer beni suçlamaya başladı. "Yatağını ıslatan bir sidikli saadetime engel oluyor! Git bez tak, sidikli!" diye bağırıp hızlı adımlarla kapıya yürüdü.

Odadakilerin gülmesiyle çıldırarak ona doğru döndüm. "Bir gün gerçekten ayağımın altına alacağım, o olacak!" Koltuğun üzerindeki yastığı alıp arkasından fırlattım. "İyilik bilmez nankör!"

Büyükbabam gereken tribi bana atıp gitmişti! Başımı çevirip ev halkına baktım. Levent ve Çağıl açık açık gülüyor, Melek şaşkınca bana bakıyor ve Karun da gülmemek için yanaklarının içini ısıırıyordu. Çağıl eğlenen bir ifadeyle, "Sidikli ha?" deyince utançtan kıpkırmızı oldum.

“Doğru değil bu.”

Levent gülerek Karun'a döndü. “Tedbir olarak yatak koruyucu tavsiye ederim.” dediğinde Çağıl kahkaha attı.

“Yok öyle bir şey!” dedim savunmaya geçerek. “Büyükbabam ne dediğini bilmiyor.”

Çağıl, beni delirtmeye ant içmiş gibi, “Utanmana gerek yok,” derken güya bana destek oluyordu. “Tutamıyorsan evde bulduğun her köşeye sıç.” Ama çok utanmıştım şimdi.

Melek altuma kaçırdığıma gerçekten inanmış olmalı ki benim adıma üzölmüş gibi dudaklarını büktü. “Eminim bir tedavisi vardır.”

Levent beni iyice kızdırarak artık yüksek sesle gülüyordu. “Tedavi olana kadar eve mi işeyecek?”

Bir kahkaha patlatan Çağıl, “Benim odam dışında her yere yapabilir,” diyerek sınırlarımı bozdu. “Evden çıkarken odamın kapısını kilitleyeceğim.”

“Ama çok üzerime geliyorsunuz.” Somurtarak yere çöküp bağdaş kurarak oturdum. “Büyükbabam yalan söylüyor.” Çok utandığım için sesim ağlamaklı çıkıyordu. “Herkes ona inanıyor,” dedim burnumu çekerek. “Görmüyor musunuz, çok müşkül bir durumdayım.”

Karun gülümseyerek bana doğru yürüdü. “Tamam, kalk hadi.” Kalkmadığımı görünce yanıma gelip bana elini uzattı. “Bu itlerin her zamanki zevzekliği işte.”

“Çok üzerime geliyorlar, kocam,” diyerek kardeşlerini ona şikâyet ettim. “Bilerek yapıyorlar.”

Dudağındaki gülümseme büyüdü. “İkisinin de suratını dağıtmamı ister misin?”

Hevesli bir şekilde, “Yapar mısın?” diye sordum.

“İstemen yeterli,” diyerek bana göz kırptı.

Levent, abisinin gazabından kurtulmak için, “Arkadaşlarımla buluşmam gerekiyordu!” diye bir şeyler uydurup koşarak dışarı çıkmıştı.

Hemen arkasından onu takip eden Çağıl kısa bir an iğneleyici gözlerle bana baktı. “Benim de işlemem gerekiyordu,” deyip odadan çıkınca, “Bak hâlâ işlemek diyor!” diye bağırdım. Kapının dışındaki Çağıl'ın gülüşünü duymuştum. Hayvan herif!

Karun'un elini tutarak ayağa kalktığımda Melek'in olduğu yöne bir kez bile bakmadan beni dışarı çıkardı. Üst kata çıkıp çalışma odasına girene kadar elimi bırakmamıştı. Daha sonra elimi bırakıp masanın önündeki koltuğu gösterdi. “Otur hadi.”

Gerginliğini soluyunca neler olduğunu anlamak için gösterdiği koltuğa oturdum. Yürüyüp masanın yanında durdu ama oturmadı. “Saka...” Bir şeyler onu rahatsız ediyor olmalıydı ki sesi soğuktu. “Dün gece ne oldu?” Olamaz!

“Dün gece ne oldu ki?” Aptalı oynamaya başladım. “Bir şey mi oldu?”

Artık onun bir parçası hâline gelen soğuk ifadesi yine yüzündeydi. Buna rağmen beni ürkütmemek için sesini yumuşak tutuyordu. “Çok fazla içtiğim için pek bir şey hatırladığım söylenemez.” Sakin çıkan sesinin aksine agresif bakan mavileri kanımı donduruyordu.

“Ne kadarını hatırlıyorsun?” Sesim benden beklenilmeyecek bir ürkeklikteydi. Sarhoş olmasından faydalanıp onu konuşturmuştum.

“Senden öncesini az çok hatırlıyorum, senden sonrası ise fazla puslu. Emin olduğum tek şey benimle içmediğin ve bana sormaman gereken sorular sorduğun.” Onu konuşturmaya çalıştığımı anlamıştı.

“Üzgünüm.” Kısık bir sesle konuşurken omuzlarım düştü. “Gerçekten üzgünüm.”

“Ne için?” Sesi soğuktu. Bu ses tonuyla ne zaman benimle konuşsa istemsizce korkuyor ve geriliyordum.

“Geçmişini öğrenmek için sarhoş olmanı kullandım.”

Suçlulukla başımı eğdiğim için yüzünü göremiyordum ama aldığı sıkıntılı nefesi duydum. “Yaptığın yanlış,” derken canını asıl sıkan şey bunun için bana kızamıyor olmasıydı. “Ama ne sakladığını öğrenmek için aynı yanlış hatta daha fazlasını ben de yapardım.” Bu konuda bana karşı dürüst olduktan sonra asıl merak ettiği şeyi sordu. “Sana tam olarak ne anlattım?”

“Defne’nin öldüğü gece olanları.”

Baskın bir sesle, “Ne kadarını?” diye sordu.

“Hepsini.”

“Demek hepsini.” İç çekişini duydum. “Nasıl hissediyorsun?”

“Suçlu, üzgün ve öfkeli.”

Karşımdaki koltuğa oturunca gerginliğim iyice arttı. “Neden suçlu?”

Kendimi sorguda gibi hissetmeye başlamıştım ve bu his berbattı. “Hazır olmanı beklemeden anılarını işgal ettim.” Gerçi aynısını kendisinin de yapacağını söylemişti ama konu onun yapacakları değil, benim yaptıklarımdaydı.

Süt dökmüş kedi gibi koltuğa sinmiştim. Ona bakmak yerine yere baktığım için çenemi tutarak başımı kaldırdı. “Neden üzgünsün?” Saydığım üç şeyden ikincisine değinmişti.

“Yaşamak zorunda kaldıkların için.”

“Hımm,” diye mınıltılar çıkarırken çenemdeki parmağı soğuktu fakat etkisi sıcaktı. “Peki, neden öfkeli?”

Elimde olmadan kaşlarımı çattım. “Orada olup anne ve babana haddini bildiremediğim için!” dedim sinirli bir sesle. “Sen hiç merak etme kocam, artık ben varım. Bundan sonra yapabiliyorlarsa canını sıksınlar, onlarda sıkılacak can bırakmam.”

Yapmam sanmasın, tersim çok pistir, yapardım.

Karun’un bana kızmasını bekliyordum fakat bunu yapmadı. Sert çehresi kırılırken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluşmuştu. Çocuk sever gibi çenemi okşarken, “Kocasını da korurmuş, Çeyrek Mafya,” dedi. Sesi kulağa alaycı ve keyifli geliyordu. Gözlerinde ise muzır parıltılar vardı. “Biz bırakalım bu işleri, sen devral istersen?” Açık açık dalga geçiyordu.

“Hâlâ çeyrek konumundayken mi?” diye homurdandığımda gülererek başını geriye attı.

“Senin için bir üstü yok.” Bir gülüşü vardı ki kalbe zarardı.

“Bugün işe gitmeyecek misin?” diye sorduğumda başını iki yana salladı.

“Evde çalışacağım.”

“Sana kolay gelsin.” Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Karun günün kalanında çalışma odasında olacaktı. Bu yüzden onu oyalayıp işlerine engel olmak istemiyordum.

Dışarı çıkmak için tam kapıyı açmıştım ki kulağımın yanından uzanan bir kol kapıyı kapattı. İrkilerek arkamı dönünce Karun’u tam karşımda buldum. Bir anda onu dibimde bulunca ürpermişim. “Korktum,” dediğimde dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı.

Çocuk sever gibi, “Korkmuş mu benim karım?” deyince kıkırdadım. Adi herif.

Elini uzatıp arkamdaki kapıyı kilitledi, neyin peşinde olduğunu anlamamıştım. Elini başımın üstünden kapıya bastırıp bana biraz daha yaklaştı. Beni kendi ve kapı arasına sıkıştırınca heyecanlanmaya başlamıştım. “Ne yapıyorsun, Sanrı?”

Elini elbisemin yırtmacından daldırdı ve parmaklarının tersi bacağıma sürtünerek yukarı çıkmaya başladı. “Bitti mi özel günün?”

Gülmemek için yanaklarımın içini ısırırken, “Hayır,” dedim. “Daha birkaç gün var.” Dün bitmişti.

Tüm keyfinin içine etmişim gibi kaşlarını çattı. “Sen bu sıkık dönemi uzatmalı mı yapıyorsun?”

“Bedelli mi yapayım?”

“Yap ulan,” dedi sabırsızca. “Bedelli yap hatta hiç yapma! Her ay kısırlama mı gelecek?” Kendini tutamayıp kahkaha attım.

Benimle sevişmediği şu birkaç günde çıldırmanın eşiğine gelmişti. “Karun, sen seks bağımlısı mısın?” dediğimde komik bir şey söylemişim gibi güldü.

“Öyle olsaydım tek gecelik ilişkilerim olurdu. Şu zamana kadar hayatıma giren kadınların sayısı bir elin parmaklarını geçmez.” Yüzünü boynuma yaklaştırıp uzun bir nefesi içine çekti. Burnunu boynuma sürterken, “Bağımlısı olduğum şey senin tenin,” diye mırıldandı.

Dudaklarını boynuma bastırınca inleyerek başımı omzuma doğru eğdim. Boynuma kondurduğu küçük bir öpücük bile beni titretmeye yetiyordu. Boynumu eğerek ona daha çok alan açtığımda dudaklarını boynuma sürttü. “Bana çekici gelen, tahrik edip kıvrandıran bir tek senin tenin.” Dilinin ıslaklığını boynumda hissettim. “Arzuladığım tek şey karımın teni.”

Önce boynumu öptü, sonra dilini gezdirdi ve son olarak hafifçe ısır-maya başladı. “Saka...” Sesi boğuk ve yakıcıydı. Boynumdaki saçlarımı koklayarak omzumun arkasına attı. “Bu sabah banyo yaparken benim şampuanımı mı kullandın? Saçlarının kokusu değişmiş.”

“Benimki bitmişti.”

“Kendi şampuanını kullan.” Sesi emreder gibiydi. “Saçlarında alıştığım menekşe kokusunu yok etme.”

Kısık mırıltılarla onu onayladığımda gözlerini gözlerime kenetledi. “Bittiğini söyle.” Sesi yalvarırcasına çıkmıştı. Başını eğip dişlerini boynuma geçirince dudaklarımdan çıkan iniltilere engel olamadım. “Bittiğini söyle, daha fazla sabrım kalmadı.” Âdetimin bu kadar uzaması onu çıldırtmıştı.

Boynumda yaptığı şeyler yüzünden mayışmış bir sesle, “Bitti,” diye fışıldadım.

Başını kaldırıp koyulaşan gözlerle bana baktı. “Yani sana istediğim her şeyi yapabilir miyim?”

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp ısırdım. “Belki de ben sana.”

Gözleri dudaklarıma kaydığında sertçe yutkundu. “Sıranı bekle,” dedi hırıltılı bir sesle. “Kaç günün yokluğundan sonra bugün bir şeyler yapan sadece ben olacağım.” Bunları söyler söylemez daha fazla dayanamayıp beni öptü.

Birleşen dudaklarımız aklımı başımdan aldığı için ona karşılık verip öpücüğüne teslim oldum. Tutkunun ortaya çıkardığı büyük bir açlıkla birbirimizi soluksuz bir şekilde öpüyorduk. Ellerimi omuzlarına koyup ense-sini kavradım. Dudaklarımı aceleci ve hoyratça öperken, “Sanrı,” diye fışıldadım öpüşlerinin arasından. “Dört öpücük, yedi ısırık ve bir de dilinle az önce yaptığın o şeyleri boynumun sağ tarafına da yapıp eşitlemelisin.”

Bunları söylediğimde beni öpmeyi bırakıp başını hafifçe geriye çekti. Mavi gözlerinde gizleyemediği bir şaşkınlık vardı. “Her birini saydın mı?” Öpüşünün etkisiyle hızlı hızlı nefesler alırken başımı salladığımda kahkaha attı. “Sen bir delisin.” Buna kalpten inanarak söylüyordu.

Gözlerimi kırıştırdım. “Deli miyim, kocam?”

Kahkahası yerini sıcacık bir tebessüme bıraktı. “Evet ama benim delim, kim ne karıştır?” Gülümsediğimde boynumun sağ tarafına uzandı.

Hiç acele etmeden tüm öpücüklerini ve dokunuşlarını olması gerektiği gibi eşitlemeye başladı. Bunu yaparken eli elbisemin yırtmacından içeriye sızıp bacağıma kavradı. Parmakları bacağımın iç tarafına sürtünerek yukarı tırmanırken bedenim beklenti içindeydi. Karun’un her teması ayaklarımı yerden kestiği için dudaklarımı ısırarak kısık inilti çıkarıyordum. Beni nasıl ayartacağını çok iyi biliyordu.

Boynumun sağ tarafına değen dudaklarını saydığımı çok iyi bildiği için tüm dokunuşlarını eşitlemişti. Başını geriye çekti ve gözlerime bakarken elbisenin askısını tuttu. Heyecanım doruklara ulaşırken bacağımdaki eli daha da yukarı çıkıp iç çamaşırı aradı. Aradığını bulamayınca gırtlığından çıkan kalın bir sesle, “İçine bir şey giymemişsin!” dedi. Bu onu daha da azdırmış gibiydi.

Aldığım hızlı nefeslerden dolayı göğüs kafesim şiddetle alçalıp yükselirken bacaklarımın arasındaki parmakları rahat durmuyordu. İri parmakları en mahrem yerimdeydi. Onun bacaklarımın arasındaki parmaklarını yoğun bir şekilde hissetmeye başlamıştım. Daha şimdiden zevkin doruklarına çıkarıyordu. Bunu yaparken aynı zamanda elbisemin askısını omzumdan kaydırıp düşürmüştü.

Gittikçe kararan bakışları sutyenden taşan göğüslerimin kıvrımındaydı. Elbisenin diğer askısını da ben omzumdan sıyırmıştım. Böylece ona daha çok çıplaklık sundum.

Karun göğüslerimden birini sutyenden dışarı çıkarıp dudaklarının arasına alınca kısık iniltiğim çoğaldı. Önümde biraz eğilmişti ve bir eli bacaklarımın arasında oyalanırken diğer eli henüz sutyenin içinde olan göğsümü sıkıyordu. Fakat yüzü sutyenden çıkardığı göğsümün hizasındaydı.

Uzanıp sol göğsümü dudaklarının arasına aldığında tüm vücudum titredi. Onun sıcak dudaklarını hissetmek nefes kesiciydi. Karun arada dilini göğsümün ucunda gezdirip hafifçe ısıırıyordu. Daha şimdiden yoğun bir şehvetin kollarına çekilmiştim. Bu müthiş bir hazdı.

Kapıyla onun arasına sıkışmışken başımı kapıya yaslayıp gözlerimi yumdum. Kendimi tamamen Karun'un dokunuşlarına bırakarak ona teslim olmuşum. Elbisenin askılarını kollarımdan çıkarıp elbiseyi belime kadar çekti. Eli sırtımın arkasına uzanıp sutyenin kopçasını hiç zorlanmadan açtı. Gözlerimi araladığımda çıkardığı sutyeni yere atıp göğüslerimi izlediğini gördüm. Diri göğüslerime baktıkça gözlerinin mavisini daha da koyulaşıyordu.

Ellerimi uzatıp ceketini omuzlarından sıyırdım. Bacağımın arasındaki elini çekerek ceketini aceleyle çıkarıp yere attı. Sabırsız bir şekilde boynundaki kravatu da çekiştirerek çıkarmıştı. Tüm bunları yaparken gözlerini bir saniye olsun göğüslerimden ayırmıyordu.

Gömleğinin ilk birkaç düğmesini açtı ama daha fazlasını açamadı. Daha fazla dayanamayıp oyalanmadan sağ göğsüme yumuldu. Ağzı göğsümle buluşurken eli bir kez daha bacaklarımdan arasına kaydı. Belimi kavrayıp beni kendisine çekince başımı geriye atarak kendimi onun kollarına bıraktım. Parmakları içime girdikçe ve göğsümü emip ısırdıkça daha fazla titremeye başlamışım. Bu yüzden ona tutunarak ayakta durmaya çalışıyordum.

Bir parmağını daha içime itince odada duyulan tek ses aldığımız hızlı nefesler ve benim iniltilerimdi. Sağ göğsümdeki öpüşlerini ve ısırıklarını eşitleyerek dudaklarını karnıma kaydırdı. Eğilerek dudaklarını düz karnımdan aşağıya kaydırıp öpüyordu. Dili göbeğime sürtünüp biraz daha aşağıya kaymıştı. Karşımda dizlerinin üzerine çöktü ve elbiseyi aşağıya çekerek ayaklarımdan önüne düşürdü. Şimdi onun karşısında çınlıplaktım.

Bacağımı tutup ayak bileğimden başlayarak öpmeye başlayınca nefes alışlarım hızlandı. Ayağımdaki ayakkabılar duruyordu ama onları sorun etmemişti. Karun bacağımın iç tarafını öperek yukarıya çıktı, bir bacağım omzundayken başı artık bacaklarımdan arasındaydı. Olamaz, ağzını iyi kullanan sadece ben değildim!

Bu iyiydi, fazlasıyla iyiydi. Burnunu en mahrem yerime sürtüp kokumu içine çekerken dilinin darbeleri beni çıldırtıyordu. Eğer odada ses yalıtımı yoksa iniltilerim dışarıdan bile duyuluyor olmalıydı. Sırtımı kapıya yaslayıp parmaklarımı Karun'un kumral saçlarının arasına geçirdim. Başını

bacaklarımın arasına bastırıp inleyerek hızlı hızlı nefesler alıyordum. Bana yaptığı bu şeyin hazzı anlatılmazdı.

Kalbim çıldırmış gibi göğsümü tekmelerken terlemeye başlamıştım. Sanki cayır cayır yanıyordum. Beni yoğun bir şekilde yakan bir ateşin pençesinde kıvranıyordum. Dilinin darbeleri vücudumda başlayan bu ateşi harlıyor, hemen ardından nefesimi kesiyordu. Karun elleriyle bacaklarımın iç kısmını kavrayarak hafifçe bacaklarımı aralayıp en mahrem yerlerime sızmıştı. Dilini içime ittiğinde çığlık atarak boştaki elimle omzunu tuttum. İçimde başlayan sarsıcı etkiyi kontrol edemiyordum.

Şiddetli bir titremenin eşiğinde kıvranırken ayak parmaklarım ayakkabının içinde bükülmüştü. Vücudum kasılınca Karun'un saçlarına daha çok asıldım. Sadece ağızımdan değil, burnumdan da hızlı nefesler alırken sarsılarak rahatlamaya başladım. Yüksek sesle orgazm olurken vücudum gevşediğinden haddinden fazla titriyordum. Ayakta zor durduğum için Karun ayağa kalkıp beni kollarının arasına aldı.

Kollarımı onun beline sarıp başımı göğsüne yasladım. O kadar çok titriyordum ki kendime gelmek için biraz onun göğsünde soluklanmaya ihtiyacım vardı. Saçlarımı okşayarak saçlarımın tepesine bir öpücük kondurdu. "İyi misin?"

Yaşadığım zevkin uyuşukluğuyla, "Hı hı," dediğimde gülüşünü duydum.

Çenemi onun göğsüne yaslayıp başımı kaldırdığımda beni izliyordu. Terli yüzüme yapışan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Beni izleyen gözleri mayışmış yüzüme bakınca ne görüyordu, bilmiyordum ama büyülenmiş gibi bakıyordu. "Çok güzelsin," diye fısıldadı. "Gördüğüm en güzel varlıksın."

Tebessüm ederek, "Beni hep güzel bulacak mısın?" diye ona şımdırdım.

Bir saniye bile tereddüt etmeden, "Her zaman," dedi.

Gömleğinin kalan düğmelerini açmaya başladım. Belimdeki elleri nasıl olsa düşmeyeyim diye beni tutuyordu. "Yaşlandığımda bile mi?"

Gözlerinin mavisindeki tüm sanrılar dağıldı ve ruhunun tüm çıplaklığını yansıtırcasına bana baktı. "Seninle birlikte yaşlanma fikri bile fazla güzel." Küçük bir tebessümle başını yavaşça salladı. "Ve evet, yaşlandığımızda bile gördüğüm en güzel kadın sen olacaksın. Yüzündeki kırışıklıkları, saçlarındaki akları bile çok seveceğim." Kalbim teklemişti, son söyledikleri *seni seviyorum* demekle eş değerd.

Sebepsiz yere gözlerim doldu, belki de mutluluktandı çünkü beni sevmeseydi öyle bir şey söylemezdi. “Sanrı,” diye mırıldandım onun gözlerinde kaybolurken. “Korkuyorum.”

“Seni korkutan nedir?”

“Seni kaybetmek.” Bu konuda ona karşı dürüst olmuştum. “Seninle her şey fazla güzel,” diye itiraf ettim. “Bu büyüünün bozulmasından çok korkuyorum. Seni kaybetmek istemiyorum.”

Sert çehresi yumuşarken belli belirsiz tebessüm etti. “Böyle bir şey asla olmayacak.” Bunu söylerken yemin eder gibiydi. “Buna asla izin veremeyeceğim, sen hep benim olacaksın.” Biliyordum ama benim mutluluğum hiçbir zaman uzun sürmediği için ister istemez endişeleniyordum.

Gömleğinin tüm düğmelerini açıp gömleği omuzlarından ittim. Fakat gördüğüm şeyle donup kaldım çünkü bir dövmesi vardı. Daha önce onu defalarca üstsüz görmüştüm ve bir dövmesi olmadığına emindim ama şimdi vardı. “B-bunu ne zaman yaptırdın?” Şaşırdığım için sesim titremişti. Gerçekten bir dövmesi vardı.

Basit bir şeyden bahseder gibi omuzlarını hafifçe kaldırıp indirdi. “Birkaç gün önce.”

Eğer çok önceden yaptırsaydı kesin görürdüm. Regl olduğumdan beri sevişmediğimiz için onu çıplakken görmemiştim. Üstelik uyurken benden sonra yatağa geliyordu ve benden önce yataktan çıkmaya başlamıştı. Sevişemiyoruz diye kendini bu şekilde benden uzak tutmaya çalışmıştı.

Dövmesi, sol göğsünün tam üstündeydi ve kalp ritim çizgilerinden oluşuyordu. Parmaklarımı dövmenin üzerinde gezdirmeye başladım. Kalp ritimlerinin zikzaklarından oluşan çizgilerine dokunup, “Peki, neden göğsüne kalp ritmi kazıttın?” diye sordum. “Bir hikâyesi var mı?”

Başını eğip parmaklarımın altındaki siyah çizgilere baktı. “Sıradan birinin kalp ritmi değil onlar,” dedi iç çekerek. “Senin kalp atışların artık kalbimin üzerinde atacak.” Duyduklarımın sarsıcı etkisiyle sertçe yutkundum. Göğsüne kazıttığı şey benim kalbimin ritmi miydi?

Karun her gece başını göğsüme yaslayarak uyurdu.

Kalbimin ritimlerini ezberlemişti.

Ve onları sol göğsünün üzerine kazıtmıştı.

“Sen...” dedim ama ne diyeceğimi bilemedim. Bu yaptığının tarifi imkânsızdı. Kalbimin ritimleri artık onun kalbinin üzerindeydi. İkimizin kalbini tek bir vücutta birleştirmiş gibiydi. Bana beni sevdiğini söylemesine gerek yoktu, yaptığı her şey beni ne kadar çok sevdiğini gösteriyordu.

Karun sevmeyi birinin kalp atışlarını göğsüne kazıtıyordu. Onu seviyordum. Onu çok ama çok seviyordum.

Bir şeyler söylemek yerine parmak uçlarımda yükselip onu öptüm. Şu anda bir şeyler söyleyecek durumda değildim. Göğsüne yaptırdığı dövme beni konuşamayacak bir hâle getirmişti. Bu yüzden onu öperek ne kadar çok sevdiğimi ona hissettirmek istedim. Kalbimde taşıdığım yoğun aşk dudaklarımdan onun dudaklarına akıyordu. Bu adamı bir tek kendime ait kılmak istercesine onu öpüyordum.

Karun ensemdeki saçlarımı yumruğuna dolayıp başımı kaldırdı. Başını omzuna doğru eğip öpüşüme karşılık vermeye başladığında ellerim pantolonunun kemerini bulmuştu. Kemerini hızlıca açtıktan sonra geriye kalan kısmı ona bıraktım. Karun pantolonunun fermuarını açarken benim ellerim onun sıkı kaslarına dokunup omuzlarını kavriyordu. Ona dokunmayı seviyordum.

Üstelik rûm bunları yaparken soluksuz bir şekilde birbirimizi öpüyorduk. Bir bacağıma kavrayıp beline koydu, önceden hiçbir işaret vermeden sertçe içime girince acıdan haykırdım. Dudaklarımı ondan kurtararak, “Bir kez olsun insan gibi yap şunu!” diye ona kızdım.

Koyulaşan gözlerle güldü. “Elimde değil.” İçime girip çıktıkça sırtım arkamdaki kapıyla buluşuyordu.

“Önce beni alıştırmam gerekiyordu,” diye homurdandığımda etli dudaklarını emdi.

“Öyle yaptığımı sanıyordum.” Bir kez daha sertçe içime girince nereyse gülecektim. Bu adam yavaş olmayı bilmiyordu.

Hiçbir sevişmemiz kısa sürmezdi ve henüz yeni başlamıştık. Kapının dışında Çağıl’ın, “Melek, kolumu bırakır mısın?” diyen sesini duyunca ikimiz de donup kaldık.

Melek, “Sana Bige yengenin çılgınlığını duydum diyorum!” derken sesi korkmuş gibi çıkıyordu. “Canı yanıyor gibi bağıyordu. Abiniz olacak canavar kızı dövüyor olabilir!” Karun kısıp sesle bir küfür savurdu.

“Karun mu Bige’yi dövecek?” Çağıl’ın gülüşünü duydum. “Tam tersi olmasın?”

Yaslandığım kapının kolu hareket etti ama kilitli olduğu için kapı açılmamıştı. Melek kapıyı zorlayarak, “Kapı neden kilitli?” dedi telaşla. “Artık içeriden ses de gelmiyor, kızı öldürmüş olabilir!” Yeğeninin bağırmasıyla Karun sinirden deliye dönerken kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum.

Melek, Çağıl'ı da korkutmuş olmalı ki Çağıl, "Abi," diyerek birkaç kez kapıya vurdu. "Her şey yolunda mı?"

Keyfinin içine ettikleri için Karun çatık kaşlarla, "Yanındaki bacaksız da alıp siktir git!" diyerek kendini tekrar içime itince dudaklarımdan kaçan iniltiye engel olamadım. Kahretsin!

İniltimi duymuş olmalı ki Çağıl'ın, "Gördüğün gibi yengen çok iyi," diyen imalı sesini duyunca çok utandım.

Kapının diğer tarafında Melek'in şaşkın sesini işittim. "Duyduğum o sesler işkence sesi değil miydi?"

Çağıl kahkaha attı. "Bence değil."

"Çok utandım," dedi Melek.

"Sayenizde ben de çok utandım!" diye bağırdım. "Evliyiz ya biz, kendi evimde bile kocamla doğru düzgün vakit geçiremiyorum!" Karun başta olmak üzere diğer ikisinin gülüşünü duydum. Bu nedir ya, hiçbir yerde rahat yoktu. Duha Tunuslar ölmüyor, şekil değiştiriyordu!

Onların uzaklaşan adım seslerini duyduk, Karun hâlâ gülüyordu. "Gülme!" diyerek ona da kızdım. "Daha fazla insan gelmeden hızlı ol." Biri daha kapıya gelirse giyinip odadan çıkardım.

Karun tam bir şey söyleyecekti ki onu öperek susturdum. O kadar azmış durumdaydım ki tek istediğim kimse bizi bölmeden içimdeki bu açlığı onunla doyurmaktı. Ellerimi omuzlarına bastırarak kucağına zıplayıp bacaklarımı beline doladım. Kalçamı sıkarak içimi doldurduğunda boğazından hırlamayı andıran bir ses çıktı. Dudaklarımı hoyratça öperken hızlanarak içimde gidip gelmeye devam etti. Kaç gündür bana sahip olmadığı için bu sefer erken boşalmıştı ama onunla ben de gelmiştim.

Başımı boynuna yaslayıp kendime gelmeyi bekledim. Çok hızlı nefes aldığım için kalbim duracak gibiydi. Onun kucağında dinlenirken, "Çalışma odanda neden ses yalıtımı yok?" diye homurdandım.

Bacaklarım beline dolanmıştı ve o, beni yere indirmek yerine onun kollarının arasında dinlenmeme izin verdi. Bir eliyle belimi tutarak beni kucağında sabitlerken diğer eli masaj yapar gibi sırtımda geziniyordu. "Çalışma odası dışında malikânedeki her odada ses yalıtımı var."

"Peki, burada neden yok?"

"Çalışma odam benim özel alanım. Burayı yaptırırken bir kadınla burada sevişmeyi isteyecek kadar kontrolümü yitireceğimi hiç düşünmemiştim," dediğinde gülümsedim. Asla yapmam dediği her şeyi benimle yapmasını seviyordum.

“Prezervatif kullanmadın.”

“Hepsi yatak odasında.” Beni kucğından indirmeden bu odadaki ka-
rıya doğru yürüdü. “Dışarı çıktığında sen gereken hapları kullan.” Onu
onaylayarak başımı salladım. Çocuk istemediğimiz için bu konuda ge-
reken önlemi alıyorduk.

Kapıyı açıp içeri girdiğinde burada da banyo olduğunu gördüm. Karun
gözlerine hınzırca bakıp, “Birlikte duş alalım,” dese de sadece duş almakla
yetinmeyeceğimizi ikimiz de biliyorduk.

Bugün çalışma odasından çıkacağımızı sanmıyordum.

Kırmızı ruju dudaklarıma sürdükten sonra rujun kapağını kapatıp boy
aynasından kendime baktım. Üzerimdeki bordo elbisenin uzun, derin
yırtnaç detayını sevmiştim. Saçlarımlı açık bıraktığım için büyük küpeler
dışında herhangi bir aksesuar takmamıştım. Tabii bileğime Fransa’dan al-
dığım yakut bilekliği takmayı unutmamıştım. Öğle yemeğine geç kalmak
istemiyordum.

Odadan çıkıp bir alt kata indiğimde aklıma gelenlerle durdum. Ertesi
gün hapı kullanmayı unutmuştu! Dün çalışma odasında olanlardan
sonra gereken hapı almamıştım. Pekâlâ, sakın olmalıydım, sonuçta ertesi
günü hapları bunun için vardı. Odama çıkıp çekmecedeki hapı almak için
üst katın merdivenine yönelmişim ki odasından çıkan Çağl’ı gördüm.
Genelde hep rahat şeyler giyerdi, onu daha önce hiç takım elbisenin içinde
görmemişim. Siyah smokinin içinde göz kamaştırıyordu.

Baştan ayağı beni süzerken gözleri elbisemin derin yırtmacını buldu.
Kaşları belli belirsiz çatılmıştı. “Elbise seçimlerin neden bu kadar cüretkâr?”

“Kocam bile karışmıyor, sana ne oluyor?”

“Sendeki bu dil pabuç kadar olduktan sonra tabii karışmaz.”

“Çağl sinirlerimi bozma benim,” diyerek ona kızdım. “İleride evlendi-
ğinde karını da görürüz artık!”

“Bak şu laflara.” Alaycı bir şekilde güldü. “Daha şimdiden eltisini de
çekemezmiş.” Sinirlerimi bozuyordu.

“Neden böyle giyindin?” diye sordum. “Bir yere mi gidiyorsun?”

Başını salladı. “Bir arkadaşımın düğünü var.” Benim üzerimdeki şık
elbiseyi işaret etti. “Sen neden böyle hazırlandın? Sen de mi dışarı çıkı-
yorsun?”

“Hayır, öğle yemeği için hazırlandım.”

“Dışarıda olan bir yemek için mi?”

“Malikânede olan öğle yemeği için.”

Kendini tutamayıp güldü. “Evdeki bir yemek için bunca hazırlığa üşenmiyor musun? Pijamalarınla insan bile kimse sana bir şey demez.”

“Biliyorum ama öyle rahat edemem.”

“Senin hayatının büyük bir bölümü görme sorunuyla geçmedi mi?” Başımı salladım, kafasını kurcalayan bir şeyler olduğunu görebiliyordum. “Daha bir yıl öncesine kadar görmüyordun bile.” Gözleri yüzümde oyalandı. “Görmeyen biri nasıl böylesine iyi makyaj yapabilir ya da resim yapmakta nasıl bu kadar yetenekli olabilir?”

Herkes buna şaşıırıyordu ama el becerisi doğuştan gelen yeteneğimdi. “Her zaman görme engelli değildim. Sekiz yaşına kadar gözlerimde herhangi bir sorun yoktu. Ondan sonraki yıllardaysa geçici körlükler yaşıyordum ama çoğunlukla bulanık görürdüm. Gözlerimi tamamen kaybetmeden el becerimi geliştirecek çok zamanım olmuştu.” Üniversiteye bile gitmiş, bulanık gören gözlerimle fakülteyi bitirmeye çalışmışım.

“Fakültenin son günlerine kadar gözlerim bir şekilde beni idare etti. Ama üniversite bittikten bir sene sonra gözlerimi tamamen kaybettim. O dönemlerde kabartmalı harflerle birçok yabancı dil öğrendim. Arkeoloji ilgi alanım olduğundan oldukça fazla seyahat ederdim ve birden fazla dil öğrenmek işimi kolaylaştırmıştı. Evde de bana ders veren özel hocalarım vardı, babam eğitimimle yakından ilgileniyordu.” Hiçbir engel kendimi geliştirmem için beni durduramamıştı. Babam görmüyorum diye kendime acıyıp eğitimimden vazgeçmeme izin vermemişti.

Duyduklarından sonra Çağıl hayranlıkla bana gülümsedi. “Şimdi seni daha çok takdir ettim.”

Birlikte merdivenleri inerken, “Peki, var mı benim için bir elti adayı?” diyerek ona takıldım.

“Yok.” O sırada basamakları çıkan Çiçek’i görünce iç çekti. “Hiçbir şey olduğu yok.”

“Bu ne demek şimdi?”

Omuz silkti. “Öylesine söyledim.” Gözlerini bir saniye olsun Çiçek’ten ayırmıyordu.

Çiçek merdiveni çıkarken bizi görünce geçmemiz için kenara çekildi. Şaşırtıcı olansa Çağıl da önceliği ona vererek kenara çekilmişti. Çiçek iyice

trabzana yaklaşıp aşağıyı gösterdi. “Buyurun efendim,” diyerek yolu bize verdi.

Fakat Çağıl yukarıyı gösterip, “Sen buyur, Çiçek,” diyerek geçiş hakkını ona verdi.

“Hiç olur mu öyle şey, efendim,” dedi Çiçek. “Lütfen geçin.”

Çağıl inat edip onun geçmesini beklerken ne kadar komik göründüğünün farkında değildi. “İşimiz gücümüz var. Çiçek, geç hadi.”

Çiçek başını sallayıp yukarıdaki basamağa bir adım attı. Ancak Çağıl yana doğru bir adım atıp kızın önüne geçince Çiçek irkilerek geriye çekilmek istedi. Bilinçsizce arkaya doğru attığı adımı boşluğa gelince vücudu geriye düşmüş ve dudaklarından küçük bir çığlık kopmuştu. Çağıl onun düşmesine izin vermeden belinden yakaladığı gibi onu göğsüne çekti. Onu tutmak için bilerek kızı düşürmeye kalkışmıştı.

Çiçek refleksle onun omuzlarına sıkıca tutunup, “Çağıl Bey,” dedi korku dolu bir sesle. O kadar korkmuştu ki başı Çağıl’ın göğsüne yaslıydı. “Az kalsın düşüyordum.”

Uzun boyundan dolayı Çağıl’ın çenesi Çiçek’in kafasının hizasına geliyordu. Bu durumdan çok memnundu ama sesini düz çıkarmaya çalışarak, “Kusura bakma, benim hatam,” dedi. Bu sırada Çiçek onun gülümsediğini görmemişti. “Sen geçmiyorsun diye ben geçecektim.” Onunla yakınlaşmak için planlı bir şekilde kızın yolunu kesmişti!

“Ne kusuru, Çağıl Bey.” Çiçek kafasını onun göğsünden çekip safça ona baktı. “Siz olmasaydınız düşecektim,” demişti ki o an durumlarını fark ederek irkildi. Elleri Çağıl’ın omuzlarındaydı ve Çağıl’ın elleri de onun belini sıkıca tutuyordu. Çiçek mahcup olmuş gibi aceleyle, “Çok özür dilerim,” deyip tekrar arkaya doğru bir adım atmaya kalkıştı fakat Çağıl onun belini bırakmadı.

Başını eğip belindeki ellere baktıktan sonra şaşkın bakışlarını Çağıl’a çıkardı. “Şey efendim, beni bırakır mısınız?”

Çağıl’ın gözlerinin ardından hınzırca bir parıltı geçmişti. “Bırakırsam düşersin.”

“Ama beni tutmanız da hiç doğru değil.”

“Doğru olan düşmene izin vermem mi?” Kızı bırakmak istemediği o kadar belli oluyordu ki.

Çiçek, “Hayır ama...” diye bir şeyler geveledikten sonra, “Böyle de olmuyor,” dedi kısıp bir sesle.

Çağıl onu daha fazla kıvrandırmamak için belinden tuttuğu gibi yukarı kaldırıncı Çiçek'in ayaklarını yerden kesildi. Bir anda kendini havada bulunca Çiçek'in dudaklarından kısık bir inilti döküldü. Çağıl arkasındaki basamağa döndü ve Çiçek'i o basamağa bıraktı. Ellerini kızın belinden çekip, "Şimdi oldu mu?" dediğinde Çiçek'in yanakları kıpkırmızı olmuştu.

"E-evet," diye kekeleyip kaçarcasına yukarı çıkmaya başladı.

Çağıl onun arkasından gülümseyerek bakarken kısık bir sesle mırıldandı. "Olacak bu iş."

"Hangi iş olacakmış?" Gözlerimi kısarak ona baktığımı görünce güldü.

"Öylesine dedim."

"Çiçek'ten hoşlanıyorsun."

"Uydurma abimin karısı."

"Herkes'e söyleyeceğim."

"Kocan için yaptığım tüm cinayet planlarını üzerinde denerim."

"Kocama da söyleyeceğim."

"Yok öyle bir şey diyorum!"

"Büyükbabama söylersem zaten duymayan kalmaz." Omuz silkerek merdiveni inmeye başladım. "Hemen şimdi söyleyeceğim."

Koşarak peşimden gelip kolumu tutarak beni durdurdu. "Kimseye söyleyemezsin!" Telaşlı bir ifadesi vardı. "Özellikle Karun bilmemeli."

Sırıttım. "Yani gerçekten ondan hoşlanıyorsun?"

"Sana ne bundan?"

"Ne demek bana ne?" Bu çocuk ne söylediğinin farkında mıydı? "Sen ve Levent'in hoşlanacağı kadınlar en çok beni ilgilendirir. Ben her anlamda kusursuz bir elti adayıyım ama her elti de bana layık mı, ölçüp tartmalıyım. Siz sabah çıkıp akşam eve geliyorsunuz, eşlerinizle tüm gününü geçirecek olan kişi benim. Bana sorun çıkaracak, arkamdan kuyumu kazacak ve olağanüstü bir kadın olmamı kaldıramayacak bir elti istemiyorum. Bu yüzden bana bir elti getirirken iki kez düşün," dediğimde Çağıl dünya dışı bir yaratık görmüş gibi bana baktı.

Bakışları normale dönerken bir küfür savurup, "Akıl hastası!" dedi. "Sana değil, seninle aynı evi paylaşacak kadınlara üzülmek gerek!"

"Daha evlenmeden bana karını mı savunuyorsun?" İnanamayan gözlerle ona baktım. "Nankör, sana verdiğim emeklere yazıklar olsun!"

"Sen daha buraya geleli ne kadar oldu ki? Ne emeğinden bahsediyorsun?"

"Şu anda aklıma gelmiyor ama mutlaka vardır emeğim!"

Tartışmayı bırakıp aşağıya indiğimizde Çağıl dışarı çıkmış, ben de salona geçip bir kahve eşliğinde magazin dergilerini karıştırmaya başlamıştım. Karşımdaki koltukta oturan Melek sıkıntıdan yanaklarının içini havayla doldurup duruyordu. Bir kez daha sesli bir şekilde nefesini verince elimdeki dergiyi kapatıp bir kenara koydum. “Canını sıkan bir şey mi var?”

“Yenge, canımın tamamı çok sıkılıyor.” Buraya geldiği ilk gün bana Bige Hanım deyip durmuştu ama ertesi gün yenge demeye başlamıştı. Aslında bu evde bana yenge diyen tek kişi Melek’ti. Çağıl ve Levent’in boyu posu devrilsindi.

“Alışverişe çıkmak ister misin?”

Melek somurtarak başını iki yana salladı. “Hava soğuk, üstelik Karun Bey’in bana tahsis ettiği şu yeni doktor bir saat sonra tekrar bir serum takacak.” Onun için gereken tüm cihazlar geldiği için odası şu anda bir hastane odasından farklı değildi. Bir doktor ve iki hemşire de müşterilere taşınmıştı. Karun kızın yüzüne bile bakmıyordu ama onun için gereken her şeyi temin etmişti.

“Malikânenin içinde sinema salonu var, film izleyelim mi?” Can sıkıntısını gidermek istiyordum.

Somurtarak, “Film izlemek istemiyorum,” dedi.

“Burada kapalı havuz, spor salonu ve sauna da var. İçlerinden birini deneyebiliriz.”

Çöp gibi olan zayıf vücudunu gösterdi. “Spora ihtiyacım yok, havuzda iki kulaç atmadan boğulurum çünkü yüzme bilmiyorum. Sauna ise benim durumumdaki bir hasta için ölümcül olabilir.” Böyle düşününce haklıydı.

Hastalığı eğleneceği her şeyi kısıtladığı için can sıkıntısını nasıl gidereceğimi bilemedim. Sessizlik içinde onunla eğleneceğimiz birkaç aktivite düşünürken kapının dışından Kadem ve Kenan’ın seslerini duyduk. Kadem, “Senin aklına uyan beynimi sekeyim!” diyordu. “Evsizler gibi iki gündür Duha abiden kaçıyoruz lan! Her yerde bizi bulup bir posta dövüyor!”

“Elay’ın suçu!” dedi Kenan. “Elay onu affetmedikçe abin daha çok bizi siker!”

“Oğlum kıza gidip anlatmadık mı? *Mesajı yazan bizdik* demedik mi? Daha neyin tribini atıyor lan bu? Affetsin artık, biz gariplere de yazık. Kırılmadık kemiğim kalmadı benim!” Kadem’in isyanıyla gülmeye başladım. Bu ikisi Allah bilir yine ne haltlar yemişti.

İki dakika içinde içeri girdiklerinde gördüklerimle kahkaha attım. İkisinin de yüzü gözü morluklarla doluydu. “N’oldu size?” Bunu sorarken bile hâlâ gülüyordum.

Kenan pespayeye dönen kıyafetlerine yüzünü buruşturarak baktı. “Üzerimizden tır geçti.”

“Tunus tırı,” diye homurdandı Kadem.

“Kıyamam,” dediğimde Kadem ters ters bana bakıp dişlerini sıkı.

“Kıyamadığın için mi gülüp duruyorsun?”

Kadem başını çevirince salonun diğer ucunda oturan Melek’i görerek donup kaldı. Bedeninden yayılan gerginlik dört bir yanıma sarmıştı. Bir türlü gözlerini Melek’ten ayıramıyordu. Kadem gerildi hatta buz kesti. Burada görmeyi beklediği son kişi Melek’miş gibi ona bakıyordu. İrileşen kah-verengi gözleri, afallayan yüz hatları ve aralanan dudakları ortada bir şeyler döndüğünü gösteriyordu. Kadem sanki tanıdığı birini hiç olmayacak bir yerde görmenin şaşkınlığını yaşıyordu. Melek’le tanışıyorlar mıydı?

Duha hastaneye kaldırıldığında Kadem ve Melek’i asansörde gördüğümü hatırladım. O gün gördüklerim bana birbirini tanımayan iki insanın aynı asansörü kullanması gibi gelmişti ama belli ki tanışmışlardı. Kadem’i görünce aynı şaşkın ifade Melek’in de yüzünde oluşmuştu. Göz bebekleri büyümüş, nefes alışları hızlanmıştı. Gözlerini kırpıştırarak Kadem’e bakarken doğru görüp görmediğine emin olmak ister gibiydi.

Asansörde olan küçük bir karşılaşma için büyük tepkiler veriyorlardı. İkisi de suspus olmuş birbirine bakıyordu. Birbirine olan bakışları fazla mı anlamlıydı yoksa bana mı öyle geliyordu? Aralarındaki sessizliği bölen Kenan oldu. “Melek?” dedi şaşkınca. “Sen burada ne yapıyorsun?”

Melek ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. “Kenan abi.” Heyecanlı bir sesle konuşup adımlarını hızlandırdı. “Seni çok özledim.”

Kenan gülümseyerek ona kollarını açıp, “Ben de ufaklık,” deyince Melek koşarak onun kollarının arasına girdi.

Anlaşılan Kenan onu sık sık ziyaret ediyordu. Kenan kollarını sımsıkı ona dolayıp sarılırken, “Gurur da buralarda mı?” diye sordu.

Melek onun kollarının arasında küçücük kalmıştı. Çenesini Kenan’ın göğsüne yaslayarak başını kaldırdı. “Amcam yok.” Gurur’dan bahsedince bile yeşil gözlerinde büyük bir özlem oluşuyordu. “Beni Karun Bey’in insafına bırakıp gitmek zorunda kaldı.”

Kenan ona gülümsedi. “Gurur uzun süre sensiz duramaz.” Elini uzatıp Melek’in yüzündeki saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Karun piçin teki olabilir ama sandığın kadar kötü biri değil. Sana iyi bakacaktır.”

Kadem onların sarmaş dolaş hâline baktıkça canı sıkılıyormuş gibi ifadesi sertleşiyordu. Bir süre sonra daha fazla dayanamayıp, “Siz ikiniz nereden tanışıyorsunuz?” dedi hesap sorarcasına. Evet, ses tonu hesap sorar gibiydi.

Melek, Kenan’ın kollarının arasından çıkıp ona doğru döndü. Sadece Kadem’e bakmak bile göğüs kafesinin daha hızlı hareket etmesine neden olmuştu. “Gurur amcam onu iyi tanıdığı için Kenan abinin beni ziyaret etmesine izin veriyordu.” Bunları söyledikten sonra, “Merhaba,” diyerek Kadem’e elini uzattı. “Ben Melek.” Kadem sertçe yutkundu. Melek onu tanıımıyormuş gibi davranıyordu ama aslında tanıyordu, değil mi?

Kadem, Melek’in uzattığı eline keyifsiz gözlerle baktı. “Beni hatırlamıyor musun?” Bunu sorarken sesinde onu rahatsız eden bir şeyler vardı.

Melek onun yüzündeki morluklara bakıp gülümsedi. “Son gördüğümde yüzün bu hâlde değildi.”

Kadem tuttuğu nefesini sessizce dışarı verdi. “Hatırlıyorsun yani?”

“Evet.”

“O zaman neden kendini tanıtip elini uzatıyorsun?”

“Belki sen hatırlamıyorsundur diye,” dediğinde Kadem ona göz devirdi.

“Hafızamda bir sorun yok.”

Ayağa kalkıp, “Siz ikiniz nereden tanışıyorsunuz?” diye sordum.

İkisi aynı anda, “Hastaneden,” dedi ve Kadem konuya biraz daha açıklık getirdi. “Duha abi hastaneye kaldırıldığında onunla tanışmıştık.” Başıyla Melek’i işaret etti. “Neden burada?”

Bu gizli bir bilgi olsa da Kadem’den hiçbir şey saklamadığım için, “Melek de bir Kalender,” dedim. Bu hayatta güvenirliliğini sorgulamayacağım tek kişi Kadem’di.

Tek bir cümleyle onun aklını başından almayı başarmıştım. Beti benzi atmış bir şekilde bana bakıyordu. “Ne demek bir Kalender?” Sesindeki şaşkınlığın haddi hesabı yoktu. “Karun’un Defne’den başka bir kız kardeşi daha mı var?” Diğer ihtimali düşünmediği için haklı olarak aklına ilk bu gelmişti.

Kenan derin bir nefes alıp, “Hayır,” dedi. “Kız kardeşi değil.”

Kadem anlamaya çalışarak, “Kuzeni falan mı?” diye sordu.

“Değil,” dedim anlamasına yardımcı olmaya çalışarak.

“Kim o zaman bu kız?”

Daha biz konuşmadan Melek, “Gurur Kalender’in yeğeniyim.” diyerek dayılarını yok saydı.

Bunu duyan Kadem’in yüz ifadesi çok komikti. Yüzü bembeyaz olmuş, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi büyümüştü. Gurur’un yeğeni olduğunu söylediği için ilk akla gelen çok çılgın bir düşünceydi. Bu yüzden bir küfür savurup bana döndü. “Karun’un kızı mı?” Yok artık.

“Bu nasıl olur, Melek koca kız.” Buna akıl sır erdiremiyormuş gibi yüzünü sertçe ovuşturdu. “İkisinin arasında en fazla on yaş var.” Afallamış bir suratla bana baktı, şoke olmuştu. “O herif kaç yaşında baba olmuş? O yaşta nasıl becermiş birini hamile bırakmayı?” dediğinde gülmeye başladım. Tahminleri de onun gibi fazla sıra dışıydı.

“Karun’un kızı değil,” dedim.

“Çağıl’ın mı?” diye sordu.

“Değil.”

“Kızım, Levent’e kadar çıtayı düşürtme, Levent ve Melek aynı yaşlarda duruyor!” deyince kıkırdadım.

“Levent de değil.”

Sabırsız bir sesle, “Kimin kızı o zaman?” diye sordu.

Derin bir nefes alıp can alıcı bir ifadeyle gözlerinin içine baktım. “Kalender kardeşlerden geriye saymadığın kim kaldı?” Kadem başta hiçbir şey anlamamıştı fakat aklında beliren isimle sertçe yutkundü. Soluğu kesilmiş, sessizliğin içinde acı bir gerçek gün yüzüne çıkmıştı.

“Saçmalama!” Beti benzi atmış, nefes alamamıştı. “O olamaz.” Onun olmamasını ister gibiydi. “Saçmalama Efil,” derken aklına gelen isimden kurtulmaya çalıştı. “Defne olamaz çünkü o, on üç yaşında öldü.” On üç yaşındaki bir çocuğun çocuk doğurmasını konduramıyor, kabul edemiyordu.

Kadem bana bakıp Defne olmadığını söylememi bekliyordu fakat ben bunu yapmayınca kaskatı kesilerek, “Defne mi?” diye fısıldadı. “Melek’in annesi Defne mi?” Üzgün bir ifadeyle başımı sallayınca, “Hassiktir lan!” diyerek sinirden sansür kullanmayı unuttu. Tüm cevaplar bendeymiş gibi kaşlarını çatarak bana bakıyordu. “Bir çocuk nasıl çocuk doğurabilir?” Çocuklara göz koyacak kadar zihniyeti bozuk insanlar var olduğu sürece maa-
lesef çocuk anneler de çocuk kadınlar da hayatımızdan eksik olmayacaktı.

Melek bu konuşmadan rahatsız olmuş gibi gözlerini kaçırıp hemen kapıya yürüdü. “Ben biraz temiz hava alacağım.” Böylesine hassas bir konuyu onun yanında açmamalıydık.

Kadem üzgün gözlerle onun arkasından bakarken hâlâ duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. “Kalenderler bunca yıl onu nasıl saklamış, inanılır gibi değil.”

“Kimse bilmemeli.” Kenan uyarı dolu gözlerle onu izliyordu. “Karun ve kardeşleri Defne’nin ölümünden onu sorumlu tuttukları için Melek’i hiç kabul etmediler. Karun’un babası Melek’ten kurtulmak için yıllardır kızın peşinde. Ona sahip çıkan tek kişi Gurur’du,” diyerek hızlıca bilmesi gereken önemli detayları ona söyledi. “Eğer birileri onun kim olduğunu öğrenirse kızın kalan hayatı da mahvolur. En azından kalan günlerini huzur içinde yaşamalı.”

Daha Kadem bir şey söylemeden dışarıdan Melek’in, “Bige yenge!” diyen sesini duyunca üçümüz hemen kapıya yürüdük. Kim bilir yine ne olmuştu.

Dışarı çıktığımızda soğuk hava tenimi ısırdı. Sadece sert bir rüzgâr yoktu, aynı zamanda kar çiseliyordu. Melek, Celil’in yanında dururken gözlerini dahi kırpmadan bahçe kapısına bakıyordu. Bana doğru dönüp, “Yenge,” diyerek Celil’i gösterdi. “Bu dev seni çağırmamı istedi, sanırım birileri gelmiş.” Henüz Celil’in adını bilmediği için ona dev diyordu.

“Kim geldi, Celil?”

Celil yönünü bana doğru çevirip ceketinin önünü kapattı. “Efendim, Güzin Hanım geldi.”

“Güzin Hanım kim?”

“Karun Bey’in annesi. Karun Bey’in çok önceden verdiği kesin talimatı vardı. Anne ve babası bu eve alınmayacak.”

“Karun Bey’in talimatı varsa o zaman içeri almayın,” dedim sakince.

Celil sıkıntılı bir sesle bana kapıyı gösterdi. “Güzin Hanım’a bunu ilettik fakat çok ısrarcı,” deyince derin bir nefes alıp başımı salladım.

“Kapıları açın, bakalım derdi neymiş.”

Celil kulaklığına dokunup, “Kapıları açın,” deyince birkaç dakika içinde malikânenin çift kanatlı kapıları gürültüyle açıldı.

Birbiri ardına bahçeye giren arabalarla Melek hemen yanıma geldi. Annesinin eteğinin altına saklanan çocuklar gibi arkama saklanınca güldüm. “Sakin ol, ufaklık.” Omzumun üzerinden korku dolu yüzüne baktım. “Kendin için veya benim için korkma ama onun için korkmalısın,” diyerek

sırıttım. “Çünkü ben daha fenayım.” Kocasının ailesine yaranmaya çalışan o gelinlerden değildim. Güzin Hanımı haddini bilirse haddimi bilirdim fakat haddini aşarsa, işte o zaman işler değişirdi.

Döverdim, net.

Duran arabalardan birçok koruma indi fakat bir arabanın kapısını şoförü açmadan kimse o arabadan inmemişti. Şoför koşarak arabanın kapısını açınca bir kadın dışarı çıktı. Kafasında kenarları oldukça geniş siyah bir fötr şapka vardı ve gözlerindeki siyah güneş gözlüğü ise beni şaşırtan ayrı bir detaydı. Kış günü bu şapka ve güneş gözlüğünün tek amacı havalı ve zengin görünmektir. Omuzlarına attığı pardösünün içinde çok şık bir kadın olduğunu inkâr edemezdim. Vücudunu saran krem rengi elbise ona yakışmıştı.

Şapka ve gözlükten yüzünü detaylı göremiyordum. Çağıl gibi onun da saçları sarıydı ama tıpkı Çağıl gibi o da ela gözlü mü, henüz bilmiyordum. Sağ koluna küçük bir çanta takmıştı ve kolunu dirseğinden büküp hafif yana doğru tutarak yürüyordu. Tam karşımda durup kibrini ifade eden mesafeli bir sesle, “Karun evde mi?” diye sordu. Benimle tanışma gereğinde bile bulunmadan oğlunu sormuştu. Tanışmayı istemesi şöyle dursun, merhaba bile dememişti.

“Karun evde değil,” dedim düz bir sesle. “Şimdi gidin ve onun olduğu bir zamanda tekrar gelin.”

“Peki, sen kimsin?” Beni tanımazlıktan geliyordu ama kim olduğumu bildiğine yemin edebilirdim. “Oğlumun evinden beni göndermeye kalkışan kişinin kim olduğunu öğrenebilir miyim?” Kadındaki usta oyunculuk kimsede yoktu.

Konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ki burnunu kırıştırarak, “Tabii ya, sen de oğlumun şu tek gecelik ucuz oyuncaklarından biri olmalısın,” dediğinde kan beynime sıçradı. Oğluyla ne şartlar altında evlendiğimizi düşünürsek beni sevmemesi normaldi fakat ilk karşılaşma için bu kadar aşağılama fazla değil miydi?

Sabırlı olmaya çalışarak, “Hanımefendi oğlunuz burada değil,” dedim bir kez daha. Israrla beni tanımazlıktan gelse de kim olduğumu bildiği için kendimi ona tanıtmaya gereği duymadım. “Daha fazla sinirlerimle oynamadan lütfen burayı terk edin.”

Güzin Hanım tam konuşacaktı ki arkama saklanan Melek, “Biraz saygılı olun,” diyerek onu uyardı. “Konuştuğunuz kadın oğlunuzun karısı.” O bunu zaten biliyordu.

Güzin Hanım düşmanca bir tavırla Melek'i görmek için arkamda bir yere hakup. "Sen kapat çeneni," dedikten sonra yönünü tekrar bana çevirdi. "Demek o kadın sensin. Karun'u tuzaga düşürerek evlenen o uyanık." Beni para avcısı olmakla suçluyordu.

"Neydi adın, imm..." Adımı düşünüyormuş gibi garip sesler çıkarmaya başladı. Adımı çok iyi bildiğine emindim ama hatırlamamış gibi dudak büküp, "Kusura bakma, hayatım," dedi küstah bir sesle. "Kısa süreliğine hayatımıza giren kadınların ucuz isimleri pek akılda kalmıyor."

Vay canına, tanımadığı bir kadın için bu kadar hakaret çok fazla değil miydi? Beni bir servet avcısı olarak gördüğü için acımadan yağdıırıyordu. Eminim bir milyonerin kızı olsaydım ilk tanışma için durum tam tersi olurdu. Yalnız ben bu kadını döverdim, net. Tertemiz döverdim. İstedığı gibi alınıp gereksiz triplere girmek yerine tebessüm ettim. "Peki, ben şu anda kiminle görüşüyorum?"

Saçlarını omzundan arkaya savurarak, "Güzin Kalender," derken Kalender kısmına özellikle vurgu yapmıştı. "Duymamış olamazsın."

"Kalender soyadı için her şeyi yapan, annelik gibi kutsal bir şeyi kirleten, insanların takdiri için partiler düzenleyip onlara yaltaklanan o kadın siz misiniz?" diye sordum sakince. "Pardon, adım ne demiştiniz?" Tıpkı onun bana az önce yaptığı gibi dudaklarımı büzdüm. "Kusura bakma, hayatım," diyerek onu taklit ettim. "Sonradan görme kadınların ucuz isimleri pek akılda kalıcı değil." Ve böylece durumu eşitlemişim. Daha ilk dakikadan bana saldırmayı biliyorsa karşı saldırıya da hazırlıklı olmalıydı.

Beni kendisiyle karıştırdığı için verdiğim karşılık onu bozguna uğratmıştı. Kalender soyadını kaybetmemek için sadece kocasına değil, onun ailesine ve çevresine de yaranmaya çalıştığına emindim. Bu yüzden bir zamanlar kendisinin yaptığı gibi benim de her şeyi sineye çekeceğimi düşünmüştü. Ne de olsa kişi herkesi kendisi gibi sanırdı.

O para için çocuklarını bile gözden çıkarmıştı. Beni de kendisi gibi bir servet avcısı olarak gördüğü için doğal olarak saygıyı hak etmediğimi düşünüyordu. Ona göre yaptığı her şey doğrudu ve kutsal bir amaca hizmet ediyordu. Fakat onun yaptıklarını bir başkası yapmaya kalkışınca hemen koruyucu anne kesiliyordu.

Şapkayı ve gözlüğü çıkarıp yanındaki adama verdi ve daha sonra Çağl'ın gözlerine benzeyen ela gözlerini bana dikti. "Yaptığın saygısızlıktan dolayı derhâl özür dile!" Sesi haddinden fazla yüksek çıkmıştı.

"Siz tarafıma gereken özrü iletikten sonra mı?"

Hah dercesine bir ses çıkarıp alay edercesine güldü. “Kiminle konuş-
ruğun hakkında zerre kadar fikrin yok, değil mi?”

“Açıkçası çok da umurumda değil.”

Sabrı taşmış gibi tersçe bana bakıp, “Bu kadar yeter!” diyerek eve doğru
bir adım attı. “Daha fazla seviyemin altındaki biriyle konuşup kendimi
küçültmeyeceğim. Karun geldiğinde bu hadsizliğinin hesabını ona vere-
ceksin.”

Bir adım yana kayarak yolunu kestim. “Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?
Evime girmeniz için size gereken izni vermedim.”

“Burası oğlumun evi!” Bir oğlu olduğu şimdi mi aklına gelmişti?

“Size kötü bir haberim var, Güzin Hanım.” Sinirlerini daha fazla bozmak
istercesine sııttım. “Oğlunuzla evlilik sözleşmesi yapmadık. Bu ne demek
biliyor musunuz? Evet, bu ev de olmak üzere sahip olduğu her şeyin yarısı
benim.” Dış kapıyı işaret ettim. “Şimdi lütfen evimi terk edin.”

Kan beynine sıçramış gibi kaşlarını çatarak, “Senin gibi bir fırsatçı Ka-
lenderlere ait hiçbir şeyin üzerinde hak iddia edemez!” diyerek beni ters-
ledi. “Şimdi çekil yolumdan yoksa ben çekmesini bilirim.” Bunu söylerken
arkasındaki adamlara güvendiği çok açıktı.

Sinirli gözlerimi ondan ayırmadan, “Furkan!” diye sesimi yükselttim.
Birazdan yapacağım şey yüzünden ortalığın karışmasını istemiyordum.
“Eğer Güzin Hanım’ın adamlarından biri bile bana karşı zor kullanmaya
kalkışırsa ya da silahlarına davranırsa hepsini indirin!” diyerek gereken
uyarımı yaptım.

Furkan’ın, “Emredersiniz, Bige Hanım!” diyen gür sesini duyunca ya-
nımda duran Melek, “Yenge,” diyerek endişeyle kolumu tuttu. “İçeri gi-
relim lütfen.” Bu kadının bana bir şey yapmasından korkuyordu, oysaki
bir şeyler yapacak olan o değildi.

Karun’un annesi kısa bir an Melek’e bakınca tıpkı bir zamanlar Karun’a
yaptığı gibi iğrenerek, “Şu piçi dinle ve çekil yolumdan!” dedi. Melek’e
piç dediği an kolumu kaldırıp elimin tersiyle ona öyle bir tokat attım ki
tokadın şiddetiyle yeri boyladı. Hep derdim, tersim çok pistir.

Herkes susmuş, geriye sadece dudaklarından kaçan hayret verici nida-
ların sesleri kalmıştı. Bölge üstünlüğü bende olduğu için Güzin Hanım’ın
adamları istese de silahını çıkarıp bana doğrultmadı. Bunu yaptıkları an
adamlarımın ateş edeceklerini iyi biliyorlardı. Az önceki vurun emrimi
hepsi duymuştu.

Her an ortalık karışacak diye Melek korkudan tir tir titriyor, Kadem ise olası bir kargaşada onu korumak için hemen yanında duruyordu. Kenan o kadar rahattı ki en küçük bir endişe belirtisi göstermeden sırtarak beni izliyordu. Bu kadının üstesinden çok kolay geleceğimi tahmin ettiği için Melek'in aksine fazla rahattı.

Bense büyüklük taslar gibi ayaklarımın önüne düşen kadına üstten bakıyordum. Gelininden böyle bir saldırı beklemediği için bozguna uğramıştı. Vurduğum yanağına tutarak başını kaldırırken şoke olmuştu. Herhangi bir tepki vermek için önce üzerindeki şaşkınlığı atmalıydı.

Elini çekince yanağındaki küçük çizdiği gördüm. Parmağımdaki yüzüğün taşı yanağını çizmişti. Bu durumdan sadistçe bir zevk aldığım için dudağımın bir köşesi yukarı doğru büküldü. İşte şimdi adalet tecelli etmişti. Sık sık söylediğim gibi yaşattığını yaşamadan ölmezdi insan. Onun bir zamanlar Karun'a attığı tokadın aynısını ona atmıştım. Evet, bilerek elimin tersini kullanmıştım.

Yüzümdeki tiksinti ifadesiyle bir böceğe bakar gibi ona baktım. O bir zamanlar Karun'a nasıl baktıysa ben de şimdi aynı ifadeyle ona bakıyordum. Yüz ifademdeki iğrenti duygusunu iliklerine kadar hissettirmeye çalıştım. "Kibarlıkla uyardım, anlamadın. Ben de senin anladığın dilde konuştum," diyerek aradaki resmiyeti kaldırdım. "Şimdi daha fazla ayağımın altında dolaşma ve defol evimden!" Defne'nin öldüğü gece Karun'a *ayaklarımın altında dolaşma* demişti, değil mi?

Güzin Hanım attığım tokadın hesabını sormak için tam ayağa kalkacaktı ki kapıdan içeriye Karun'un arabası girdi. Bunu gören sinsi kadın özellikle ayağa kalkmadı çünkü şu anda mağdur konumundaydı. Hassiktir!

Karun arabadan inip aceleyle bize doğru yürümeye başladı. Düz ifadesi her zamanki gibi yüzündeki yerini korurken, "Burada neler oluyor?" dedi soğuk bir sesle. Yerdeki annesine ve bana bakıp olanları anlamaya çalışıyordu.

Güzin Hanım kuyruğunu basılmış kedi gibi cıyaklayarak, "Karun!" diye hayıflanıp bir türlü yerden kalkmadı. "Bu kadın annene vurdu." Başını çevirip yanağındaki çizdiği gösterdi. "Yüzümün şu hâline bak! Karım diye evde tuttuğun bu vahşinin annene yaptıklarına bak!" Tekrar ediyordum, pişman değildim. Az bile yapmıştım.

Karun'un sorgulayan soğuk bakışları beni bulunca gerildim. "Doğru mu bu duyduklarım?"

Tam cevap verecektim ki Melek öne atılıp, "Hayır, tabii ki!" diyerek eliyle hâlâ yerde olan Güzin Hanım'ı gösterdi. "Bu kadın kendi ayağına

takılıp düştü. Ben Biçe yengenin ona vurduğunu görmedim.” Başını çevirip Kadem'e baktı. “Sen gördün mü?”

Kadem gülmemeye çalışarak başını iki yana salladı. “Ben de görmedim.”

Karun kaşlarını belli belirsiz çattı. “Size sormadım,” diyerek ikisini susturdu. Buz gibi gözleri benim üzerimde oyalandıkça kanımı donduru-yordu. “Ona vurdun mu?”

Bakışlarıyla beni o kadar çok korkutuyordu ki ister istemez kendimi, “Hayır,” derken buldum. “Güzin Hanım'ın neyden bahsettiğini bilmi-yorum.”

Kadın sinirle, “Sadece vahşi değil, aynı zamanda yalancı!” deyince Ka-run'un düz ifadesinde küçük bir kırılma oldu. Kaşlarını biraz daha çatarak çenesini sıkı-tı.

“Karım hakkındaki sözlerine dikkat et, Güzin Hanım,” diyerek otoriter bir sesle onu uyardı.

“Yalan söylüyor, bana inanmalısın!”

Karun annesinin yanağındaki çizige baktıkça geçmişe çekiliyormuş gibi bakışları katılaştı. Onun yanağındaki ize bakıyor, bir zamanlar kendi yana-ğında açılan izi hatırlıyordu.

“İnandığım tek kişi karım.” Sözleri annesini bozguna uğrattı. Bakışla-rına acımasız sayılabilecek bir sertlik eklendi. “İkinci kez evime gelirsen sana karşı bu kadar sabırlı olmayacağım,” dediğinde annesi taş kesilmişti. Parmaklarını benim parmaklarımın arasından geçirdiğinde Güzin Ha-nım'ın gözleri birbirine kenetlenen ellerimizi buldu. Karun yerdeki kadına yukarıdan baktı. “Bir daha karımın karşısına çıkıp onu üzersen...” Tehdit eder gibi onun gözlerine bakıyordu. “Seni üzen bizzat ben olurum!” Güzin Hanım yutkunmuştu.

“Şimdi...” Ona arabasını işaret etti. “Yalanlarını da al, terk et evimi!” dedikten sonra annesinin gözleri önünde beni peşinden eve doğru çekti. Beni savunan birine yalan söylemişim, bu berbat bir histi.

Malikâneye girdiğimizde Karun elimi bırakmadan merdivenleri çıkmaya başladı. Beni odamıza götürüp canıma okuyacaktı, değil mi? “Kocam, o kadın bana iftira atıyor,” demiştim ki basamakları hızlıca çıkarken, “Kapat çeneni,” diyen gülüşünü duydum. “Ona vurduğunu biliyorum.”

Gülüşünü mü duydum?

Kızmak yerine güldü mü?

Üst kata çıkana kadar elimi bırakmadı. Odaya girdik ve sert ifadesinden bir şey kaybetmediğini görünce gülüşü konusunda yanıldığımı anladım.

Belki de bir anlığına gülmüştü ama düşününce annesine vurmanın komik olmadığını anlamıştı. Karun buz gibi bir surada bana doğru bir adım atınca hemen arkaya doğru birkaç adım attım. Aramıza koyduğum mesafeyi görünce kaşları belli belirsiz çatıldı. “Ne halt ediyorsun?”

Bana doğru bir adım daha atınca tekrar arkaya doğru üç adım attım. Böylece aramıza biraz daha mesafe koymayı başardım. “Saka,” diye sert sesiyle beni uyardı. “Neden kaçyorsun?”

Kaçmayı bırakıp pes ettim. “Tamam, ona vurdum ama sor bakalım neden vurdum?”

Kaşlarını alay edercesine yukarı kaldırdı ama aslında cevabımla zerre kadar ilgilenmiyordu. “Neden vurdun?” Gerçekten de sordu.

“Aslında ben bu kısmı pek çalışmadım,” diye homurdandım. “Biraz düşünüp öyle cevap versem...” demiştim ki gülerek bana doğru yürüdü. Aramızdaki mesafeyi o kadar hızlı kapattı ki... Bir anda üzerime eğilip beni öpmesini beklemiyordum.

Ona karşılık veremeyecek kadar şaşkındım, beni öpmesini değil, kızmasını bekliyordum. Dudaklarıma küçük ama tutkulu bir öpücük kondurup başını geriye çektiğinde bile hâlâ şaşkınlığı üzerimden atamamıştım. Aralıklı dudaklarımı kapatmayı unutmuş bir hâlde ona bakıyordum. “Kocam,” dedim safça. “Beni neden öptün?”

Elini uzatıp yüzüme gelen bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. Kâkülümü düzeltirken yüzümü izlemeye dalarak iç çekti. “İçimden geldi,” derken sesi fazla duyguluydu.

“Özür dile...”

“Dileme,” diyerek beni susturdu.

“Ama annene...”

İkinci kez beni susturup, “İşte bu yüzden dileme,” dedi. Bana bir bakışı vardı ki sanki dünya üzerinde en değerli şey benmişim gibi hissettiriyordu. “O kadın için benden özür dileme.”

Bilemiyordum ama onun için annesini bile karşıma almam ve o kadına haddini bildirmem sanki hoşuna gitmişti. O tokadın amacını bilir gibi bakıyordu. Nasıl söylesem, ona değer verdiğimi ve onun için her şeyi yapabileceğimi hissetmiş gibi bakıyordu. En önemlisi annesi ona vurduğu için o kadına vurduğumu anlamıştı.

“Saka,” diye fısıldadı içten gelen sıcacık bir sesle. “Seni kendime bile anlatamıyorum.” Gözlerinin mavisini tüm endişelerden sıyrılarak kahvelerime kenetlendi. “Bambaşka bir şeysin. Tıpkı bir mucize gibi.” Yüzümü avuçlarının arasına alıp başparmağıyla yanağını hafifçe okşarken bana nasıl

hissettirdiğini bilemezdi. “İ hayatımı altüst etmek için gelmiş gibisin. Şaşırtıcı olansa hayatımın altını üstünden daha çok sevmeye başlamış olmam,” dediğinde gülümsedim.

“Bugün biraz tuhafısın.” Normalde bana hep güzel şeyler söyleyen biri değildi.

Yanaklarımdaki elini çekmeden, “İyiyim,” diyerek bana doğru uzanıp dudaklarını alnıma bastırınca yutkundum. Karun ilk kez beni alnımdan öpmüştü. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Alnımdan öptükten sonra beni göğsüne çekip sımsıkı sarıldı. Onun kollarının arasında kaybolmuşken başını eğdi ve burnunu saçlarımdan tepesine gömdü. Saçlarımdan kokusunu uzun uzun içine çekerken, “Hiç olmadığım kadar iyiyim,” diye mırıldandı.

“Saka.”

Başım onun göğsündeyken kokusuyla mayışmış bir sesle, “Dinliyorum,” dedim.

“Hak etse de bir daha ona vurma,” diyen sıkıntılı sesini duydum. “Rezil bir insan olsa da sonuçta o benim annem.” Bu uyarıyı yaptığı için ona kızmıyordum, ne olursa olsun o kadın onun annesiydi. Onun babama vurması hoşuma gitmezdi, annesine yaptığım şey de onun hoşuna gitmemişti. Bu tokadın amacını çok iyi bildiği için bana kızmamıştı ama tekrarı olursa tepkisini açıkça ortaya koyacağını biliyordum. Karısının sık sık annesini hırpalaması hiçbir erkeğin hoşuna gitmezdi.

Onun kollarında huzuru bulmuşken, “Kocam,” diye mırıldandım. “Sen neden eve gelmiştin?” Öğle saatlerinde eve gelen biri değildi.

Benden ayrılıp dolaba doğru yürüdü. “Bir şey unutmuşum.” Dolabın kapısını açıp ceketlerinden birinin ceplerini karıştırdığında ne aradığını anlamadım. USB belleği andıran bir şeyi alıp hızlıca cebine koydu.

Bunu fazla hızlı ve saklar gibi yaptığı için merak ederek, “O ne?” diye sordum.

“Hiçbir şey.” Bir konuda beni avutur gibi gülümsemeye çalıştı. “Bunun içinde işle ilgili şeyler var.” Yanıma gelip dudaklarıma küçük bir öpücük kondurması bile fazla şüpheli gelmişti. “Sen bunlarla kafanı yorma,” dedikten sonra odadan çıktı.

Arkasından bakarken omuz silkerek önüme döndüm. Onun sıkıcı işlerini zaten merak etmiyordum. Gidip büyükbabamın neler yaptığına baksam iyi olacaktı, onu yalnız bırakmaya gelmiyordu. Yine saçma sapan sitelere girmesini istemiyordum.

Elimdeki çatalla tabağımdaki zeytinlerle oynarken hiç iştahım yoktu. Karun'u dün öğleden beri görmediğim için keyifsizdim. Onu en son dün eve o belleği almak için geldiğinde görmüştüm. Akşam eve gelmeyince merak edip onu aramıştım ama beni avutur gibi işleri olduğunu söyleyip telefonu kapatmıştı. Telefonda sesi çok kötü geliyordu. Belki de bunu gizlemek için telefondaki görüşmemizi kısa kesmişti.

Endişelendiğim için bahçeye çıkıp Furkan'a bundan bahsetmiştim. Furkan, Karun'a eşlik eden korumalardan birini aramıştı. Karun'un hâlâ şirkette ve ofisinde olduğunu teyit ettirmiştik. Gerçekten işlerinin yoğunluğundan eve gelmemiş gibi görünüyordu. Madem öyle, içimdeki bu sıkıntı da neyin nesiydi?

"Şşş abimin karısı." Çağıl kolumu dürtünce başımı çevirip ona baktım. "Rahatla artık," derken bu durgun hâlimden hoşlanmamış gibiydi. "Alt tarafı kocan bir gün eve gelmedi, ne bu keder?"

"Bilemiyorum, Çağıl," diyerek suratımı asmaya devam ettim. "Sırf işleri yüzünden Karun geceyi bensiz geçirecek biri değildi." Tüm işleri iptal edip yine bana gelirdi. O benim göğsüme başını yaslayıp uyumaya alışmıştı. Kalp atışlarımı duymadan bir gece geçirdiğine göre ortada çok ciddi bir sorun olmalıydı.

Çağıl korkularımı dindirmek istercesine bana hafifçe tebessüm etti. "Karun gibi adamların işi hiç bitmez, her gün kaç kişiyle uğraştığını tahmin bile edemeyiz. Gevşe biraz, bugün kocan eve döndüğünde sorarsın hesabını."

Başımı salladığım sırada Kenan ve Kadem içeri girdi. Onları görmek biraz olsun keyfimi yerine getirdiği için, "Hayırdır?" diyerek ikisine takıldım. "Siz yine niye buradasınız?"

Kahvaltı masasını görünce hemen kendilerine bir sandalye çekip oturdular. "Açız," diyen Kenan, Levent'in önündeki tabağı kendi önüne çekti.

Somurtan Kadem, "Ve beş kuruşumuz yok," dedi.

"Aynı zamanda evsiziz," diye ekledi Kenan.

Kadem olayı iyice dramatize ederek iç çekti. "Karnımızı doyurup gideceğiz," deyince hepimiz onlara gülmeye başladık. Duha ikisinin tüm banka hesaplarını bloke ettirmişti. Üstelik onları eve almadığı gibi hiçbir yerde barınmalarına da izin vermiyordu. Hangi otele gitseler Duha'nın tek bir telefonuyla kovuluyorlardı. Elay, Duha'yla barışmadıkça bu ikisini süründürmeye devam edecekti.

Melek kendi tabağını Kadem'in önüne itip, "Ben aç değilim, sen ye," dese de Kadem onun tabağını geri onun önüne koydu.

"Çiçek bana bir şeyler hazırlar." Başını kaldırıp Nermin ile bir köşede duran Çiçek'e baktı. "Çiçek bana şöyle bol soğanlı bir menemen yapsana."

Çiçek tebessüm ederek başını salladı. "Tabii Kadem Bey." O ince sesiyle konuşup gözlerini bizim aptala dikti. "Yanında başka bir şey daha ister misiniz? Ilık süt mesela?"

Sütü duyunca Kadem'in gözleri ışıldadı. "Seviyorum seni, Çiçek," dediğinde Çiçek kıkırdarken Çağıl içtiği çayı püskürterek çıkardı.

"Höst lan!" Kızgın bakışları anında Kadem'e kenetlenmişti. "Kimi seviyorsun sen?"

Kenan sırtarak, "Çiçek'i seviyormuş," dediğinde Çağıl sıkıdığı dişlerinin arasından, "Sikerim!" dedi. Bunun düşüncesi bile onu delirtiyordu.

Hepimizin imalı bakışları onu buldu ama Çağıl öldürecekmiş gibi Kadem'e baktığı için bizim bakışlarımızın farkında değildi. Çiçek'in bakışlarını da üzerinde hissedince yalandan öksürerek kendisini toparlamaya çalıştı. "Evdeki çalışanlara asılmak yok," diyerek Kadem'e ters ters baktı. "Git dışarıdaki kızları sev!"

Çiçek, Çağıl'ın duygularından bihaber olduğu için, "Bu kadar kızmamızı gerektirecek bir şey yok, Çağıl Bey," dedi yumuşak bir sesle. "Bizler de Kadem Bey'i çok seviyoruz." Yanındaki Nermin de onu onaylayarak başını salladı. Kadem kadınlarla çok iyi anlaştığı için ne zaman buraya gelse hizmetçileri güldürüp onlarla şakalaşırdı.

Çiçek'in söylediklerini duymak Çağıl'ın hiç hoşuna gitmemişti. Kışkırdığı için kaşlarını çatarak ikaz eder gibi zavallı kıza baktı. "Kendine gel Çiçek, senin işin dışarıdan gelenleri sevmek değil."

Kadem onun asıl derdini çok iyi bildiği için sırtıttı. "Ne demek istiyorsun? Dışarıdan gelenleri sevmesi yasak ama evin içindekileri sevmek serbest mi?"

Çağıl masadaki tuzluğu alıp onun kafasına fırlattı. "Kalk git lan evimden!"

Kadem kafasını eğerek tuzluktan son anda kurtuldu. Başını kaldırmasıyla Kenan ile ikisi gülerek Çağıl'a bakmaya başladı. Çağıl belindeki silahı çıkarıp, "Siktir olup gidin!" deyince gülmelerini kesmeden ayağa kalktılar.

"Gideriz." Kadem bunu söylerken masadaki ekmek sepetine uzanmıştı. Anlaşılan ekmeğimizi de kendisiyle götürecekti.

"O kadar da gurursuz değiliz." Kenan bize gururdan bahsederken bir tabağa peynir, zeytin, domates ve salatalık koyuyordu.

Biri tabağa ne bulduysa koymuş, diğeri de ekmek sepetini olduğu gibi almıştı. En büyük yüzüzlüğü yaptıkları hâlde Çağıl'a bakıp, "Evin senin olsun!" dedikten sonra kapıya doğru yürüdüler.

Biz onların arkasından şaşkınca bakarken Kenan, "Bu tabaktakiler öğlene kadar bizi tok tutar," diyordu Kadem'e.

Kadem ise, "Ekmeğimiz de var," dedi gülerek. "Bir yerlerden süt ve çay da bulduk mu, tamamdır bu iş."

Onlar gidince dayanamayıp kahkaha attım. "Elay bir an önce Duha'yla barışmazsa sırf bu ikisi için onları ben barıştıracam. İki günde ne hâle geldiler." Çoğu zaman sinirlerimi bozsalar da onlara kıyamıyordum.

"Gebersinler!" Çağıl hâlâ burnundan soluduğu için ters bakışlarında değişen bir şey olmamıştı. "Bundan sonra zıkkımlanacak başka bir ev bulunlar."

Çiçek üzülerek dudaklarını sarkıtmış hâlde giden ikilinin arkasından bakıyordu. "Kadem Bey doğru düzgün hiçbir şey yiyemedi," deyince iyice asabı bozulan Çağıl, "Kaybol gözümün önünden, Çiçek!" diyerek çatık kaşlarla onu da tersledi. "Kadem Bey'in için çok endişelendiysen sen de onun peşinden git istersen?"

Çağıl'ın sert tepkisinden ürken kız aceleyle başını iki yana salladı. "Özür dilerim, efendim." Kovulmaktan korktuğu için, "Nermin burayla ilgilenir, benim mutfakta işim vardı," deyip kaçarcasına dışarı çıktı.

Çiçek gidince Çağıl bozuk bir suratla ayağa kalkıp sinirli bir şekilde homurdandı. "Ağız tadıyla bir yemek bile yedirmiyorlar!" Kime kızdığı bile belli değilken söylenerek sandalyesinin arkasına astığı ceketini aldı. "Dışarı çıkıyorum, siz keyfinize bakın." Bu kadar çok sinirlendiğine göre Çiçek'e olan duyguları düşündüğümünden daha yoğundu.

Çağıl da gidince Melek, Levent, büyükbabam ve ben gülerek birbirimize baktuk. Melek bile olanları anlamıştı. "Ne zamandır böyle?" diye sordu.

Levent hınzır bakışlarını ona çıkarırken gülüyordu. "Neredeyse üç yıldır ama son zamanlarda eskisi gibi iyi saklayamıyor." Çağıl üç yıldır Çiçek'e âşık mıydı? Bu karşılıksız bir şekilde birini sevmek için çok uzun bir süreydi.

"Artık nasıl canına tak ettiyse daha fazla içinde tutamıyor," dedi büyükbabam.

"Ben olsam çıkar karşısına itiraf ederdim." Bunu diyen bendim.

"Karşı tarafta sıfır duygu." Levent gözden kaçırdığımız bir detaya değinirken yüzüne fazladan biraz gizem katmıştı. "Kız küçük bir ışık yaksa

İstediği uçacak sını sınıpında tük yok." Ne yazık ki haklıydı, Çiçek bizim sürgünlerle aynı halleri paylaşıyor muyu gibi görünüyorlardı

Onun için Çağıl eveleki diğer patronlarından farklı değildi. Karun ve Levent neyse Çağıl da onun için öyleydi. Çiçek patronlarının görünüşüne bakmadan kendi hâlinde işini yapan biriydi. Bu yüzden Çağıl'ın ona yakın olduğunu anlamıyordu. Patron ve çalışan arasındaki sınıra o kadar bağlıydı ki Çağıl'ın ondan hoşlanacağına zerrec kadar ihmal vermiyordu. Zaten bu yüzden Çağıl o kadar açık ettiği hâlde Çiçek hiç üzerine alınmıyordu.

Çağıl'ın işi gerçekten çok zordu. İşine bu kadar bağlı bir kızı üç yılda bir şeyleri hissettiremediyse bundan sonra da değişen bir şey olmazdı. Çağıl'ın sevgisini takdir ettiğimi itiraf etmeliydim, bu devirde kolay kolay kimse üç yıl boyunca birini karşılıksız sevmezdi.

Artık çıldırmanın eşiğine gelmiştim, on gündür Karun eve gelmemişti. Ne zaman arasam işleri olduğunu ve her şeyin yolunda olduğunu söyleyip telefonu kapatıyordu. Çocuk avutur gibi kısa cümlelerle beni geçiştiriyordu. Birkaç kez onu görmek için şirkete gitmeye kalkışmışım fakat Furkan bana onun şirkette olmadığını söylemişti. Bir hafta önce Hector ile görüşmeye gitmişti.

Evet, Hector ve Gazel kumarhanedeki patlamadan kurtulmayı başarmıştı. Tabii aynı şeyleri William için söyleyemezdim. Patlama esnasında William ona verdiğimiz uyku ilaçlarıyla uyuduğu için zamanında dışarı çıkamamıştı. Bunu bile daha dün öğrenmiştim.

Oğlunu öldürdüğüm için Carlos yıllarca peşimi bırakmamıştı. Babasını öldürdüğüm için kim bilir Hector bana neler yapacaktı. Beni asıl endişelendiren ve meraktan kıvrandıran şey Karun'un Hector ile bir görüşme ayarlamasıydı. Hector gibi biriyle konuşacak neyi olabilirdi ki? Bu adam yine ne işler karıştırıyordu?

Artık iyice korkmaya başlamışım çünkü Karun resmen benden kaçıyor. İş falan hepsi bahaneydi, o gerçekten benden kaçıyor. Normal bir zamanda iki eli kanda bile olsa bana gelecek adam son on gündür eve uğramıyordu. Elimde telefonla avluda dolanıp duruyordum. Çağıl bile artık beni dizginleyemiyordu, o da ortada bir sorun olduğunu sezmişti. Yine de tüm bu süreçte hep yanımda olmuş ve desteğini benden hiç esirgememişti.

“Çağl onu gördün mü?” Ellerimi saçlarımdan geçirdim, hiçbir yere as-
gamıyordum. “Ben on gündür Karun’u göremiyorum.” Daha fazla ken-
dimi tutamayıp ağlamaya başladım. On gündür yaşadığım bu belirsizlik
beni çıldırtacaktı.

“Eve gelmiyor, şirkete gidiyorum, onun orada olmadığını söyleyerek
beni kapıdan çeviriyorlar. Başka nereye bakacağımı bilmiyorum ama de-
lirmek üzereyim. Arıyorum, doğru düzgün telefonumu açmıyor, açığında
ise otuz saniye konuşup kapatıyor.” Elimin tersiyle gözlerimdeki yazı silip,
“O iyi mi? Karun’un neyi olduğunu bilmek istiyorum,” dedim. “Bir şey
oldu, değil mi?” En korkunç senaryolar aldım doluşurken ıslak bakışla-
rımı Çağl’a çıkardım. “Bir şey oldu ve benden mi saklıyorsunuz? Kocama
bir şey oldu.”

Çağl hemen aramızdaki mesafeyi kapatıp, “Şşş,” diyerek bana sarıldı.
“Sadece senden değil, herkesten kaçıyor ama onu bulduğumda seni bu
kadar üzdüğü için belasını sikeceğim!”

“Sadece iyi olduğunu görmek istiyorum.” Yanındaki korumalarını nasıl
korkuttuysa Furkan onları arayınca artık onlar bile Karun’un yerini söyle-
miyordu.

Malikânenin kapıları açılınca Karun’un geldiğini düşünüp hemen Ça-
ğl’dan ayrıldım. Büyük bir beklentiyle kapıya baktım. İçeriye babamın
arabası girince hüsrarla dolmuştum, gelen yine Karun değildi. Bir kez
daha hayal kırıklığı dört bir yanıma sarmıştı. Babam beni böyle görmesin
diye aceleyle gözyaşlarını silerken sinir ve endişeden ellerim titriyordu.

Babam arabadan inip yanıma geldiğinde ona gülümsemeye çalıştım.
“Hoş geldin, baba.”

Babam tuhaf gözlerle bana baktı, elinde tuttuğu pembe ciltli dosyayı
yeni fark ediyordum. “Hoş buldum,” dediğinde sesi ne kızgındı ne de
mutlu. Bilemiyordum ama bir garipti sanki.

Her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışırken ona evi gösterdim.
“Hava çok soğuk, içeri geçelim.”

Babam göğüs kafesini havayla doldurup derin bir nefes aldı ve içeri gir-
meye yanaşmadı. “Gerek yok,” derken siyah gözlerindeki endişenin sebebi
bendim. “Seni burada bekliyorum, Efil. Eşyalarını toplayıp büyükbabanı
da çağır gidelim.”

“Nereye gideceğiz?”

“Eve.”

“Baba benim evim burası.”

“Artık değil.” Ne demek istediğini anlamadığım için gergin bir ifadeyle elindeki dosyayı bana uzattı. “Evliliğinin iptali gerçekleşti, Efil. Artık sen bir Kalender değilsin.” Duyduklarım kaskatı kesildim, nefes alamıyordum. Kalbim teklediğinde tüm vücudum donup kalmıştı. Babam neyden bahsediyordu? Bana artık bir Kalender olmadığımı söylüyordu ama öyleydim. Öyleydim, değil mi?

Uzattığı belgeyi alıp hızlıca karıştırmaya başladığımda beni neyin beklediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. O kadar korkmuştum ki yaşadığım korkunun vücuduma yüklediği adrenalin yüzünden okuduklarımdan hiçbir şey anlamıyordum. Yaşadığım telaş ve panik okuduklarımı anlamama engeldi. Uzun süre soğuk havada kaldığım için mi yoksa korkudan mı, bilmiyordum ama artçı sarsıntılarla titremeye başlamıştım.

Titreyen parmaklarım yüzünden elimde tuttuğum belgeler bile titrerken, “Çağıl ben bunları okuyamıyorum,” dedim can çekişir gibi. “Bir şeyler yazıyor ama anlayamıyorum.”

“Bana ver.” Çağıl dosyayı alıp hızlıca göz gezdirmeye başlayınca soluğumu tutmuş bir şekilde bitirmesini bekledim. Karıştırıp hızlıca göz attığı her bir sayfayla Çağıl’ın suratının rengi biraz daha değişmişti. “Nasıl lan!” Hayretler içinde kalmış gibi şaşkın bakan gözlerini okuduğu sayfalardan ayırmıyordu. “Nasıl bunu yapar? O herifin beynini sikeyim, nasıl bunu yapar!”

“Çağıl,” diye fısıldadım korku içinde. “Neler oluyor?”

Parçalamak ister gibi elindeki kâğıtları sıkarken kaşları çatıktı. “Evveliyatım siktiğim piçi senden boşanmış!” diye bağırdığında bahçedeki tüm korumaların gözleri beni bulmuştu. Neyden bahsediyordu? Karun benden boşanmış mıydı?

Çağıl ağız dolusu küfrederken sinirden yüzü kıpkırmızı kesilmişti. “Duha’dan aldığı tüm belgeleri mahkemeye veren, evliliğin hangi şartlarda yapıldığını kanıtlayan kişi Karun’un ta kendisi!” Abisinin böyle bir şey yapmasının siniriyle dişlerini sıkmıştı. Ellerini saçlarından geçirirken okuduklarını bana nasıl izah edeceğini bilmez bir hâldeydi.

“Seni duruşmaya bile çağırmamışlar, seni deli olarak göstermişler!” Çenesini sıkarken yüzünden birkaç kas seğirmişti. “Baban akıl sağlığının yerinde olmadığını iddia etmiş, psikoloğun da bunu doğrulamış ve avukatın ona verdiği vekâletle senin de bu evliliğin iptalini istediğini savunmuş. Burada hepsinin yazılı ifadesi var.” Çağıl’ın ela gözleri çaresizce bana bakarken, “Komplo kızım bu!” dedi sertçe. “Baban ve kocanın sana kurduğu bir komplo!”

Ne söylediydim farkında mıydı?

1) psikiyatristi Karun bana ayırlanmıştı ve onun işleri üzerine çıkardım benim için bir delil raporu mu hazırlanmıştı? Bir zamanlar banyoda yaşadığım için avukatına tam vekâlet verilmişti. Karun avukatını evimden alması ve o mahkemeye çıkartıp hâkime lanımanmak istediğini mi söylüyordum? Avukata vekâlet verilmişinden lanımanmak için mahkemeye çıkarmama bile gerek yoktu ve Karun bunu kullanmıştı.

Babam da oraya çıkmış ve akıl sağlığının yerinde olmadığını iddia ederek Karun'a istediğini vermişti. Böylece babam da istediğini almıştı. Karun'un Duha'dan aldığı belgeler ise bu evliliğin hangi şartlarda yapıldığını gösteriyordu. Hepsi elbirliğiyle beni sırtımdan vurmuştu ama en çok canımı acıtan şey beni bir deli olarak göstermeleriydi. Hani deliysem bir tek onun delisiydim? Hani kim ne karıştırdı? Bana bunları söyleyen o değil miydi?

Duha'ya da üzülmüştüm, evrakta sahtecilikten şu anda onun da başı belada olmalıydı. Karun'un benden asla boşanmayacağını düşündüğü için o kanıtları Karun'a vermiş olmalıydı. Fakat Karun ikimizin de güvenliğini sarsmıştı. Benden boşanmış ve Duha'nın aleyhindeki kanıtları mahkemeye sunmuştu. Duha şu anda gözaltına bile alınmış olabilirdi.

Sol gözümden süzülen bir damla yaşı gören Çağl'ın da gözleri dolmuştu. "Ağlama," diye mırıldandı yalvarırcasına. "Ağlama, değmez o piçe!"

Dudaklarım titreyerek, "Çağl..." dedim ama canım o kadar çok yanıyordu ki devamını getiremedim.

"Sakin!" diye beni uyararak başımı iki yana salladı. "O herif için zaten bir damla gözyaşı dökme. Bugünden sonra ağlayıp sızlayan sadece o olacak, bu yaptığınla kendi kafasına sıkı!"

Babam bir kez daha hayatımı mahvetmemiş gibi bana arabasını gösterdi. "Gidelim, Efil," deyince nemli gözlerle ona baktım.

"Baba sen ne yaptın?" Babam bana bunu nasıl yapmıştı? Önce Gazel, sonra babam ve kocam... Daha kaç kez sırtımdan bıçaklanacaktım?

Bana doğru bir adım atıp, "Senin iyiliğin için yaptım," diye mırıldandığında başımı iki yana sallayarak ondan uzaklaştım.

"Yaptığın hiçbir şey benim iyiliğim için değildi, sen kendinden başta kimseyi düşünmüyorsun." Beni düşünseydi kızını bir deli gibi gösterip o mahkemeye çıkmaz ve aleyhime ifade vermezdi.

Babam sözlerime kızarak ederek, "Yandıyorsun..." demişti ki yarıncıklarımı sıkarak, "Artık seni görmek istemiyorum!" diye bağırarak. "Rahat bırak beni, yapacağını yaptın, düş artık yalcamdan. Seninle gelmeyeceğim, ana'ya dönmeyeceğim ve bu evde de kalmayacağım." Gözlerinin içine

kararlılıkla bakıp kaşlarımı biraz daha çattım. “Artık rahat bırak beni! Baba çek şu ellerini artık üzerimden. Görmüyor musun, yaptığın her şey sadece beni öldürüyor.” Babam bir türlü mutlu olmama izin vermiyordu. Onun kurallarıyla yaşamazsam yaşamama bile izin vermiyordu.

Tam bir şey söyleyecekti ki ona sırtımı dönüp Furkan’a baktım. İçler acısı hâlime dayanamamış olacak ki o da birkaç damla gözyaşı dökmüştü. Ben ona bakınca hemen başını eğip hızlıca gözlerindeki yaşı sildi. “Furkan,” diye mırıldandım ıslak gözlerle. Kirpiklerim, dudaklarım ve sesim titrerken, “Çağırın gelsin,” dedim son kez.

Bu saatten sonra bu evde bir dakika bile durmazdım ama öncesinde Karun gelecek ve bana bir açıklama yapacaktı. Tüm bunları neden yaptığını açıklayacaktı. En azından bir açıklamayı hak ediyordum. Buraya gelecek ve beni nasıl boşadığını bir kez de gözlerimin içine bakarak söyleyecekti. Ondan sonra büyükbabamı da alıp gidecektim bu evden.

Parmağımdaki evlilik yüzüklerini avucuna bırakarak çıkacaktım bu kapıdan. Gidişimi izleyecek ama beni durduramayacaktı çünkü artık onun karısı değildim. Bu yüzden buraya gelip benimle son kez yüzleşmeliydi. Onunla evlenmeyi ben istememiştim, tıpkı ondan boşanmayı da istemediğim gibi. Ne evli olduğumu öğrenmek beni mutlu etmişti ne de boşandığımı öğrenmek. Her ikisinde de kimse bana fikrimi sormamıştı.

Birileri benim hayatımla kafasına göre oynuyor, benimle ilgili kararları bana sormadan veriyordu. Her şey beni ilgilendiriyordu ama her defasında en son benim haberim oluyordu. Evli olduğumu öğrenince de canım çok yanmıştı, boşandığımı öğrenince de. İkisi de çok fazla acı vermişti ve hâlâ veriyordu. Gerçekten bu muameleyi hak ediyordum mu?

Canım o kadar çok yanıyordu ki acım bile bana verdiği acı karşısında utanmış durumdaydı. Bir insana bu kadar yüklenmek de günahtı, ben artık bir daha ona nasıl güvenecektim? Bu yaptığıyla Serhat’tan bir farkı kalmamıştı ki. Son kez bana gelecek, son kez onu dinleyecektim ve bir daha geri dönmemek üzere bu evden ayrılacaktım. Bu saatten sonra söyleyeceği hiçbir şey beni bu evde tutamazdı.

Ben artık Bige Efil Saka Kalender değildim.

Belki de en çok acıtan buydu, onun karısı olmadığımı kabullenmek.

Düzenleme

Ny.ozlem

~2~

SAKA'NIN DA KALBI ÜŞÜYOR

*"Aslında sevdiğim herkes acım karşısında
alkış tutan seyircilerimdi."*

Alacağım cevaptan korkmama rağmen avluda durup Karun'u bekliyordum. Dört saattir burada bekliyordum ama hâlâ gelmemiştir. Sanki çok hakkı varmış gibi babam bana kızıp duruyor, gitmemiz gerektiğini söylüyordu. Ne onun yüzüne bakıyordum ne de ona cevap verecek kadar üylediklerini dinliyordum. Babamdan hiç olmadığı kadar nefret ederken onu umursamıyordum. Dört saattir bulunduğum yerde sabırsızca kıpırdanıp Karun'un gelmesini bekliyordum.

Olanları duyan herkes buraya toplanmıştı. Melek, Levent ve büyük-babam da buradaydı. Çağıl ise yanımda durmuş, içeri girmem için bana yalvarıyordu. Buradaki herkes beni içeri girmeye ikna etmeye çalışıyordu ama soğuk hava umurumda değildi. Karun gelecekti, o gelmeden buradan ayrılmayı düşünmüyordum. Onu çağırdıysam gelecekti. Gelmeyince onu bir şekilde ayağıma getirteceğimi iyi bilirdi.

Gittikçe daha fazla sinirlenen babam gür kaşlarını çatarak, "Bu kadar yeter artık!" diyerek herkesin içinde bana bağırdı. "Gelince ne olacak sanıyorsun? Ne değişecek? Özür dilerse affedecek misin? Adam seni boşadı ama sen hâlâ onun evinden ayrılmamak için inat ediyorsun! Hiç mi gururun yok senin?" Delici bakan gözleri beni nasıl da yargılıyordu. Sanki o duruşmaya katılıp kızını deli gösteren o değilmiş gibi nasıl da kızılıyordu bana.

Babama o kadar kızgındım ki ne ona cevap vermeyi istiyordum ne de yüzüne bakmayı. Beklediğim araba nihayet bahçe kapısından içeri girince herkesi bırakıp malikâneye girdim. Herkesin içinde onunla konuşamazdım. Karun'un nasıl bir açıklama yapacağını kestiremediğim için bu konuşmaya kimsenin tanık olmasını istemiyordum.

Merdivenleri çıkarken aslında bu basamakları son kez çıkışıma içten içe biliyordum. Yukarı çıkıp son kez açtım odamızın kapısını. Odanın ortasında durdum ve o gelene kadar son kez etrafıma baktım. İçim böylesine acırken ben bakışlarımın değdiği her şeyle vedalaşıyordum. Çünkü biliyordum birazdan bu kapıdan çıkacağımı ve bir daha asla geri dönmeyeceğimi. Ben nasıl gidecektim o kokan bir evden? Ben nasıl bırakacaktım

onu? Peki, o nasıl bırakmıştı beni? Benim içim bu kadar yanarken onun canı hiç mi yanmamıştı?

Dışarıdan gelen adım seslerini duyunca heyecandan mı yoksa korkudan mı, bilmem ama kalbimin çırpınışları kulaklarıma geliyordu. On günden sonra onu göreceğim için heyecanlıydım ama korkuyordum çünkü bana nasıl bir açıklama yapacağını bilmiyordum. Kapı açılınca Karun içeri girdi. Arkasındaki kapıyı kapattığında onunla içeriye buz gibi bir hava da girmişti. On günden sonra gözlerimiz birbirine kenetlendiğinde ikimiz de hiç konuşmadık.

O da özlemiş gibi bakıyordu, hem de çok özlemiş gibi. Mavi gözleri her zerreme büyük bir özlemle bakarken nasıl bitirmişti bizi? Karun gerçek anlamda berbat bir hâldeydi. Son on günde doğru düzgün hiçbir şey yememiş ve içmemiş gibi yüzü solgun, gözlerinde yorgunluk vardı. Üzerindeki takım elbisesi bile aynıydı. On gün önce bu evden çıkarken giydiği lacivert takımı hâlâ üzerindeydi. Sanki hiç banyo yapmamış veya üzerini değiştirmemişti.

Üzerine sinen ter, alkol ve sigara kokusunu bile soluyordum. Kim ona ne yaptı da bu hâle gelmişti? Benim kocam sigaradan nefret ederdi. Üzerine sinen bu sigara kokusu da neyin nesiydi? Allah kahretsin, nasıl bir sebep onu on günde böylesine dağıtmıştı? Söyleyeceklerimizden korkar gibi sessizlik içinde birbirimizi izledik. Ben canımı yakan soruyu ona nasıl soracağımı düşünürken belki o da nasıl cevap vereceğini düşünüyordu.

Bir süre sonra sessizlik ikimizin de canını yakmaya başlayınca derin bir nefes alıp, “Beni çağırmışsın,” diyerek aramızdaki sessizliğe son verdi.

Özledim demeye utandığım için, “Göresim geldi,” dedim kısık bir sesle.

Gözlerini bir saniye bile olsun yüzümden ayırmadan başını ağır ağır salladı. Sanki yüzümü ezberliyordu. “Anladım,” derken bile sanki son kez bakıyordu. Son kez bakıyor, son kez konuşuyor ve son kez benimle aynı havayı soluyor gibiydi.

“Biri mi var?” diye sordum birdenbire. “Bu yüzden mi boşandın benden?”

“Biri olduğunu mu düşünüyorsun?”

Boş bulunup, “Yok kocam,” dedim, son söylediğim kelimeyle ben dilimi ısırırken o, başını başka bir tarafa çevirdi. Bakamadı yüzüme, artık kocam değildi, bunu kabullenmeliydim. Belki de kabullenmesi en ağır şey bu olacaktı.

Ben artık Sanrı'nın Sakası değilim.

(Onu dinlemeden yargılamayı, söyleyeceklerini duymadan kızmayı istemiyordum. Mantıklı bir açıklaması olduğuna kendimi ikna ederek, "Biri olduğuna inanmıyorum," dedim. "İnanmıyorum ama sen yine de olmadığını söyle." Derin bir nefes alıp kararlı gözlerle ona baktım. "Aksi takdirde bu odadan sadece birimiz sağ çıkabilir."

Kaşlarını çattı. "Beni kendi hayatınla mı tehdit ediyorsun?"

"Kendi hayatımla olduğumu da nereden çıkardın?"

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. "Anladım." Yok denecek tebessümü belki de odaya girdiğinden beri yaptığı en iyi şeydi.

"Biri var mı?" Bu soruda ısrarcıydım.

"Senin dışında mı?"

Acı bir tebessüm kondu dudaklarıma. "Hayatında mıyım, Sanrı?"

Kırık tebessümüne somut bir acıyla karşılık verir gibi başını yavaşça salladı. "Olmadığını mı düşünüyorsun, Saka?"

"Boşandık biz." Bu gerçeği dile getirdikçe kendimi buna alıştırmaya çalışıyordum. "Sen boşadın beni."

Biliyorum dercesine başını sallayıp odanın içine yürüdü. "Öyle gerekti." Öyle mi gerekti? Bana söyleyeceği tek şey bu muydu?

"Neden?" diye sordum. "Karun, neden bana bunu yaptın? Tehdit mi edildin? Birileri sana şantaj mı yapıyor? Benim üzerimden birileri seni köşeye mi sıkıştırıyor? Söyle, hangisi?" Sesimdeki yakarışı hissetmiyor olamazdı. Ondan mantıklı bir şeyler duymaya ihtiyacım vardı yoksa bugün bu odada her şey bitecekti.

Anlayışlı olmaya çalışmam ona katlanılmaz bir acı veriyormuş gibi yüzüme bile bakmadan kapıyı gösterdi. "Git," derken bakışlarını benden kaçıyordu. Sıkıntı içinde derin bir nefes aldı. "Baban seni bekliyor."

"Hayır." İnat ederek kalmakta ısrarcı oldum. "Bana bir açıklama yapmadan hiçbir yere gitmiyorum."

Başını iki yana sallayarak pencereye doğru yürürken umursamaz görünmek için elinden gelen çabayı gösteriyordu. "Sana hiçbir şey açıklamak zorunda değilim." Benimle bu konuşmayı yapmaktan kaçtığını görebiliyordum. "Belki de sıkıldım senden," dese de bana karşı kırıcı olmak için kendini zorluyor gibiydi. "Senden sıkıldım ve boşandım, oldu mu?"

Hayır, olmadı ve böyle olmazdı da çünkü bu bir cevap değildi. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?" Böyle bir şeye inanacak kadar aptal mı sanıyordu beni? "Yalan söylüyorsun, birileri seni bu sözleri söylemeye zorluyor!"

Ben onun bana nasıl baktığını bilirdim. Sıkıldım deyince benden gerçekten sıkıldığını inanacak kadar aptal bir kadın değildim. Bana bunu yapmasının bir sebebi olmalıydı, olmak zorundaydı.

Pencerenin önünde dikilip dışarıyı izlemeye başladı, beni görmezden geliyordu. Ona karşı anlayışlı olmaya çalıştıkça bu daha fazla canını sıkıyordu. Kendine nefes alacak alanı oluşturmak için ceketini çıkarıp odanın bir köşesine attı. "Anlamamı beklemiyorum ama gitmelisin!" Yönünü bana doğru çevirip can çekişir gibi bakarken, "Git be kızım," dedi yalvarırcasına. "Fazla uzatmadan git, Saka."

"Neden?" Anlamaya çalışıyordum ama böyle bir şeyi nasıl anlayacağımı bilmiyordum. "Neden yaptın? Bunun cevabını bana verirsen gideceğim." Onu anlamaya çalışıyordum ama burada olanları anlamam mümkün değilmiş gibi geliyordu. Sanki hiçbir sebep beni boşamasını haklı çıkarmayacaktı.

Karun'un gözleri aşağıya kayarak önümde birleştirdiğim ellerime baktı. Ne görüyorsa sanki bana cevap vermekten daha önemliymiş gibi ellerime yoğunlaşmıştı. Başımı eğince sağ elimin parmaklarıyla sol elimin yüzük parmağına dokunduğumu gördüm. Çocukluktan kalan bu yardım çağrısını farkında olmadan yine yapmaya başlamıştım. Hayır, parmağımdaki alyansa dokunmuyordum, sol elimin yüzük parmağının ucuna dokunuyordum. Sanki onun yüzüğüne dokunmaktan korkar gibi parmağımın sadece bir boğumunu sıkıyordum.

Yardım istiyorsan yüzük parmağının ucuna dokun.

Yardım istiyordum ama bu odada Karun'dan başka kimse yoktu. O ise bana yardım etmek yerine beni uçurumdan aşağıya itiyordu. Ellerimi birbirinden ayırıp yan tarafımda tuttum. "Karun, artık bana bir cevap vermelisin. Neden benden boşandın?"

Bu evden ve bu evlilikten çıkıp gideceksem arkamda hiçbir pişmanlığım kalmamalıydı. İki kuru lafa tüm gemileri yakmak yerine elimden gelen her şeyi yaptığımı bilmeliydim. *Yaptım* demeliydim, *yaptım ama olmadı* diyebilmeliydim. *Çok uğraştım olmadı, öldürmedi* deyip yoluma bakmalıydim. En önemlisi de ona haksızlık yapmadığımı bilmeliydim. Eğer gideceksem onun ahını almadan gitmeliydim.

Ben gitmekten bahsederken bile ona ne olacağını düşünüyordum, o ise sadece gitmemi istiyordu. "Bir anda benden sıkıldığını fark ettin ve gidip beni boşadın, öyle mi?"

Sorduğum son soruyla şömineye doğru yürürken yine bakışlarını benden kaçırdı. "Bir anda olduğunu da kim söyledi?" Bunları söylediğinde

onun sırtıyla bakışıyordum, dönüp yüzüme bakmıyordu. “Bunu anlamam için on gün fazlasıyla yetti.”

Şöminenin rafında duran içki şişesini aldığı anda buruk gözlerle onu izliyordum. Kadehlerden birine uzanırken ruhsuzca, “Denedim,” dedi. “Denedim ama olmuyor, sen bir erkeğin sevebileceği bir kadın değilsin.” Bu sözler dudaklarından çıktığı an karması bir tokat gibi yüzüme çarptı. Kulaklarımda bir basınç oluştuğunda yediğim fiskekinin şiddetli çınlamasını duydum ve ben, darbenin nereden geldiğini veya neremden vurulduğumu bile anlamadım. Sanki elinde bir silah vardı ve doğrudan bana ateş etmişti.

Sözlerinin etkisi kalbe alınan bir kurşun kadar keskindi.

Acıyı her uzvumda hissederken kurşunun nereye isabet ettiğini anlamamıştım. Belki de hedefinde kalbim vardı ve bu uğultulu basınç kalbimin sesiydi. “*Karma*,” dedim içimden. Onun karması beni bulmuştu. Hem de en savunmasız olduğum bir anda gök gürültüsü gibi kulaklarımı kanatmış, bir yıldırım gibi beni çarpmıştı. Bu benim ettiğimi bulmamdı.

Acı bir gerçekle yüzleştim ve Fransa’daki konuşmamızı hatırladım. Bir otelin restoranında, “*Sence sen bir kadının isteyeceği biri misin?*” diyen sözlerim bir jilet gibi beni kesip parçalamıştı. Öyle bir kesmişti ki kendi kanımda boğulduğumu hissettim. Çırpındım, yardım istedim ama kimse duymadı haykırışlarımı. En çok Karun duysun istedim ama belki de bir tek o duymadı beni.

“*Değilsin*,” diyen sözlerimi sırasıyla hatırladım. “*Sadece kadınların değil, sen kimsenin sevebileceği biri değilsin.*”

Zihnimdeki savaşa karşı zırhım bile üzerimde değilken, “*Sanrı*,” diyen kendi sesimi duydum. Restorandaki o konuşmadan kaçmak için âdeta çırpınıyordum. “*Sen ailesi tarafından sevilen biri bile değilsin, nasıl sana tahammül edip bu evliliği sürdürmemi istersin?*” Söylediklerimi hatırlayınca gözlerimi yumarak bu savaşın kanlı muharebesinde yenik düştüm.

Şimdi o benim sevilecek bir kadın olmadığımı düşünüyordu. Hep derdim ya, insan yaşattığını yaşamadan ölmezmiş diye. Şimdi ona yaşattığım sözlerin ağırlığını yaşıyordum. Benden farklı olarak en azından beni ailemle vurmamıştı. Belki de henüz bunu yapmamıştı.

Ona olan bakışlarımdan kaçmak ister gibi başıyla raftaki kitaplarını işaret etti. “Benim için oradaki kitaplardan bir farkın yok.” Bunları söylerken sesi soğuk ve baskındı. “Seni okudum.” Beni yaşayıp bitirmiş gibi, “Sonuna geldim,” diyerek hevesini aldığı imayı etti. “Tekrar okumama gerek yok.”

Seninle işim bitti diyordu.

Öncesinde kullanmış gibi...

Bugün bu o odada kimse bana vurmadı ama Karun'un söylediği her şey vurmuş kadar etkiliydi. Belki vursa bu kadar sağlam bir iz bırakmazdı. Vursaydı vurduğu yer hemen iyileşirdi ama sözlerinin şiddeti asla iyileşmeyecek kadar derine nüfuz etmişti. Her sözü benim için eflatun elbiseyle eş değerdi. Bu konuşmanın içinde yer alırken kaç kez atladım o çatıdan, bilmiyordum.

Gözleri bir kez daha ellerime kayınca başımı eğdim. Ellerimin tekrar birleştiğini ve yine yüzük parmağıma dokunduğumu gördüm. Sağ elimin parmakları bu sefer sadece sol elimin yüzük parmağının ucuna dokunmuyordu. Tırnaklarımı parmaklarımin boğumuna geçirerek kendi canımı yakıyordum.

Hızlıca ellerimi birbirinden ayırıp bu sefer arkama sakladım. Gözlerim benzetildiğim eski kitapların üzerinde oyalanırken ağlamamak için kendimle mücadele ediyordum. "İstemediğin bir kadının her gece göğsünde uyumazsın." Elimi kaldırıp kalbimin üzerine bastırdım. "Başını yasladığın yer burasıydı," dedim kısık bir sesle. "Her gece duyduğun kalp atışları benimkiydi."

Bir dikişte kadehteki tüm içkiyi bitirdi, ısrarla bana bakmaktan kaçınıyordu. Kadehini tekrar doldurmak için bana sırtını döndüğünde aceleliydi. "Başka kadınların da göğsünde uyumadığımı nereden biliyorsun?" Tek bir cümleyle onun için atan kalbimi bile değerersizleştirmişti. Beni onun için özel kılan şey aslında benim kendi kafamda kurduğum bir senaryo muydu?

Bu ihtimalin gerçeklik payı beni öylesine dağıttı ki tutunmak için elimi yanımdaki masaya uzattım. Sırtı bana dönük bir şekilde içkisini yudumlarken, "Bu konuda benim için bir ilk olduğunu da nereden çıkardın?" dedi acımasızca. Cansız bir masa bile bana tutunacak bir dal olmuştu ama o, olmadı ve olmak istemedi.

"Onların kalp atışlarını göğsünde taşı mıyorsun." Sesimle ona yalvarıyor, bakışlarımla merhamet dileniyordum. Ancak dönüp benim yüzüme bile bakmıyor, sanki benden kaçıyor. "Başka kadınların değil, benim kalp atışlarım var kalbinin üzerinde."

Omuz silkerek, "Silinir o," dedi umarsızca. Ne yapacağımı bilmez bir hâlde birkaç kez derin derin nefesler aldım. Ben hâlâ nasıl bu kadar sakin durduğumu bile bilmiyordum. Üzülecektim, ağlayacakım, sinir krizleri

geçirip paramparça olacaktım ama bütün bunlar benim meselemdi. Onu ilgilendiren tek kısım bana söylediği sözlerdi.

"Anladım," dedim kısık bir sesle. Bugün anlamadığım çok şey yaşıyordum ama ben *anladım* diyordum. Peki, anladığım tam olarak neydi? Ben bu olanlara akıl sır erdiremiyorum ki nesini anlayacaktım?..

Ne evlendiğimi anlayabilmişim ne de boşandığımı. Herkes bir oyuncak gibi benimle oynuyordu ve ben onların oyunlarını anlamaya çalışırken arada yıpranıyordum. Bu kahrolası dünyada şu zamana kadar anlamadığım, anlayamayacağım ne varsa hepsini yaşamıştım. Canımı yakan her şeyi en sevdiklerim bana yaşatmıştı. Alın yazımdı sanki bu benim, aklımın ermediği her şeyle sınanmak kaderim olmalıydı.

O bombanın fitilini yakıp arkadaşlarımın katili olurken neye sebep olacağımı anlamıyordum ama babam anlıyordu. Annemi öldürecek te-tiğe basarken neye sebep olacağımı bilmiyordum ama Carlos biliyordu. Evlenirken kiminle evleneceğimi ben bilmiyordum ama Serhat, Kadem ve Duha biliyordu. Şimdi boşandım ve ben yine hiçbir şey bilmiyordum ama babam ve kocam biliyordu. Ben niye hayatımda olup bitenleri bilmiyordum?

Neden benim dışımdaki herkes benimle ilgili şeyleri benden daha iyi biliyor ve anlıyordu? Ya ben o kadar yorulduğum ki hâlâ nasıl yaşıyordum, onu bile anlamıyordum. Karun'un acımasızlığı karşısında ağlamamak için o kadar çok direniyordum ki bunun için âdeta kendimle savaş hâlindeydim. Kalmak için nasıl bir çaba sarf ettiğimi görmüyordu. Onda kalmak ve onunla olmak için gururumu nasıl hiç ettiğimi görmüyordu.

Bana karşı zerre kadar yumuşamadan düz bir şekilde karşısındaki duvara bakıyordu. Ben ki gururundan ödün vermeden bir çatıdan atlayan kadın, hâlâ onun evinde ve onun odasıdaydım. Sevgi öyle bir illetti ki yapmam dediğiniz her şeyi size yaptırırdı. Sizi göklere de çıkarırdı, şu anda bana yaptığı gibi ayaklar altına da alırdı. Bu yüzden kendinden daha çok kimseyi sevmemeliydi insan.

Ben onu hangi ara bu kadar çok sevdiğimi bile bilmiyordum. Ben ona yuva olmaya çalışırken o, beni evsiz bırakmanın peşindeydi. İçkisinden birkaç yudum alıp başını pencereye doğru çevirerek yine bakışlarını benden kaçırmıştı. "Fazla açıldı kolların," diyen sesi yargılayıcıydı. "Müsaadeni bile istemeyeceğim kadar fazla açıldı."

"Kollarımın arasına girip orada kendine yer edinecek kadar mı açıldı?" Acı içinde güldüm. "Ama sen koşuyordun," dedim peşimden koştuğu günlere değinerek.

“Hayır,” diyerek başını iki yana salladı. “Sana koşmuyordum.” Bunları söylerken bir türlü bana bakmıyordu. “Ben yaşadıklarımın, geçmişimden, dünümden ve bugünümden kaçıyordum.”

Can acıtan bir nefesten sonra, “Bense bana koştuğunu düşündüm çünkü kollarım sana fazla açıktı,” diye mırıldandım. Bana yaşattığı yolumun içinde bir yerlerde kaybolmuştum.

Oysaki o bana gelmiyordu, kendinden kaçıyordu. Koşmaktan yoruldu, biraz göğsümden soluklandı ve şimdi de beni arkasında bırakıp yoluna devam etmek istiyordu. Ben onun için sadece bir duraktım, bir sonraki durağa geçmek için beni arkasında bırakmalıydı. Benden her şeyimi alıp kaçıyordu.

İstediği gibi kolayca benden kurtulamadığı için elindeki kadehi bir kez daha kafasına dikti. Hepsini içip nefesini sertçe vererek şişeye doğru yürüdü. Bunları yaparken bile benimle göz kontağı kurmaktan kaçınıyordu. “Seni istemediğimi neden anlamak istemiyorsun?” Hayır, artık anlıyordum.

“Uzun uzun anlatmayınca ya da sana bir kanıt sunmayınca seni istemediğime ikna olmayacak mısın?” Bana doğru döndü, gözleri bir kez daha elime kayınca ellerimi hemen arkama sakladım. Farkında olmadan sık sık yüzük parmağımın ucuna dokunup duruyordum.

Karun bana hayatımın dersini verirken alay edercesine kaşlarını yukarı kaldırdı. “Söylesene, çok mu sevgisiz kaldın sen? Kimseler seni sevip saçlarını okşamadı mı? Bu yüzden mi bendeki bu ısrarın?” dediğinde donup kalmıştım. Öylece kalakaldığımda kirpiklerim bile titreşmedi. Onun bana sorduğu soruyu ben de kendime sorarken hiçbir şey yapamadım.

Söylesene Bige, kimseler sevmedi mi seni?

İşte şimdi her anlamıyla canımı yakmayı başarmıştı. Belki de bu ondan aldığım son darbeydi. Gitmem gerektiğini bana hatırlatan öldürücü darbelerden biri de buydu. Beni istemediğini, benden sıkıldığını söylediğinde bile bir şekilde dayanmayı başarmıştım ama artık daha fazlasını yapamazdım. Acıyı bu denli yoğun hissederken daha fazla dayanamazdım bu zulme.

Sözleri acıttı çünkü kimseler beni sevip saçlarımı okşamamıştı. Belki de bu yüzdendi ondaki ısrarım. Hissettiğim tüm bu berbat duyguları kalbimin odacıklarına saklayıp kapılarını sıkıca kilitledim. Orada kalıp kalbimi acıtsınlar ama ben buradan çıkana kadar bir süre daha beni ağlatmasınlar istedim. Artık gitme vakti geldiği için yürüyüp masanın üzerindeki çantamı aldım.

Daha önce zorla bana verdiği kredi kartlarını masanın üzerine bıraktıktan sonra çekmeceye doğru yürüdüm. Onun bakışları eşliğinde çekmeceyi açıp pasaportumu çantama koydum. Pasaportum ve kimliğim dışında bu odadan hiçbir şey almamıştım. Tam karşısında durduğumda hâlâ ifadesi olmayan gözlerle beni izliyordu ama parmağımdaki yüzüğe uzandığımı görünce, “Saka,” dedi bir an *yapma* der gibi. Sanki bunu kontrolü dışında söylemişti.

“Sorun değil.” Avaz avaz ağlamak isterken ona burukça gülümsedim. Bu benim yerlerdeki gururumu kurtarmak için gösterdiğim son çabaydı. “Duymam gereken her şeyi fazlasıyla duydum.”

Yüzüğü çıkarmak için başımı eğdim, parmağımın kanadığını daha yeni fark ediyordum. Konuşma boyunca o kadar çok yardım çığlıkları atıp yüzük parmağımın ucuna dokunmuştum ki hangi sözüyle tırnağımı geçirip parmağımı kanattığımı bilmiyordum. Tırnağım bir jilet gibi parmağımın boğumunu kesmişti. Önce tektaş yüzüğü, daha sonra da içinde adı yazan alyansı parmağımdan sıyrıp çıkardım.

Onları kirletmemeye çalışmıştım ama kanayan parmağımdaki yüzükler oldukları için ikisine de kanım bulaşmıştı. “Kan bulaştığı için kirlendi, çöpe atarsın artık,” dediğimde Karun’un avucumdaki kanlı yüzüklere bakarken gözlerine akın eden hüznü gördüm. Burnunun direği sızlarcasına gözleri dolmuştu ama bu sefer ağlayamayan o oldu.

Gözlerindeki bu duyguyu görmek için çok fazla ona yalvarmıştım ama benim yapamadığımı parmağımdaki iki yüzük yapmıştı. Yüzüklerdeki kan suratındaki hisli ve somut kederi ortaya çıkarmıştı. Artık umurumda da değildi. Elini tutarak iki yüzüğü de avucuna bıraktım. İçinde fırtınaların koptuğu mavilerine son kez bakarak derin bir nefes aldım. “Ben seni ısıtmanın yollarını ararken sen beni nasıl ayazda bırakacağını düşünüyor-muşsun. Tebrik ederim Sanrı, artık Saka’nın da kalbi üşüyor,” dedikten sonra hızlı adımlarla odasından çıktım.

Arkamda baktı mı, bilmiyordum ama ben bu odadan çıkarken bir kez bile arkama dönüp bakmadım. Onu arkamda bırakmışken hep orada kalsın diye bir kez olsun dönüp bakmamıştım. Dağıldım, paramparça oldum ama yıkılmak için bu evden çıkmayı bekliyordum. Ne ona ne de babama yenilgimi gösterecektim.

Bu yüzden ön kapıyı kullanmak yerine malikânenin arka kapısından bahçeye çıktım. Babam ve diğerleri beni avluda bekliyordu. Bahçenin bu tarafını koruyan korumaların bakışları eşliğinde ayrıldım bu evden. Hızlı adımlarla oradan uzaklaşıp herkesi arkamda bıraktım. Bir suçlu gibi

herkesin bakışlarından kaçmışım, oysaki suçlu olan ben değildim. Belki kurbandım ama suçlu değildim.

Arabalar yanımdan vızır vızır geçerken kaldırım kenarında şuursuzca yürüyordum. Bir elimde ayakkabılarım, diğer elimde çıkardığım alyansın boşluğu vardı. Yağmurun altında sırlıklam olmuş bir hâlde yürürken hiçbir şey düşünmüyordum. Her yerde kış soğuğu olduğu için hava buz gibiydi, üstelik çok da ıslanmışım. Titriyordum ve bir yere sığınma ihtiyacı hissediyordum ama bunu yapamıyordum. Şu zamana kadar kime sığındıysam bir bıçak da o sırtıma sapladığı için kimsenin kapısını çalamıyordum.

Başım önde ve omuzlarım çökmüş bir hâlde yağmurun altında çıplak ayakla yürüyordum. Bunu hak etmişim, eğer ben ona güvenmeseydim o da beni bu hâle getirmezdi. Ne de olsa benim kollarım herkese fazla açıktı. “Seni asla affetmeyeceğim.” Bir daha istese de beni hayatında bulamayacaktı.

Gecenin bir yarısı bu soğukta dışarıda ne işim vardı? Üzerimdeki bordo elbisem neden her adımla biraz daha kırıp vücuduma yapışıyor? Saçlarımın uçlarından neden yağmur suyu akıyor veya ben neden üşüyordum? Düşünmem gereken şey bunlar olmalıydı ama ben bunları düşünmüyordum. Aklımı meşgul eden, içimi yakan, ruhumu parçalayıp kalbimi yerinden söken başka şeyler vardı. Şu anda yağmurun altında yürümekten çok daha büyük sorunlarım vardı.

Nereye gittiğimi bilmeden İstanbul sokaklarında yürürken, “Ben şimdi ne yapacağım?” diye fısıldadım. Ben nasıl unutturdum bu olanları? Babamı nasıl affedecektim? Ya Karun’u? Onu nasıl affedecektim? Onun bu yaptıklarını, son söylediklerini nasıl unutacaktım? Önceden yaptıklarını bile unutmamışken bu son yaptıklarını nasıl unutabilirdim?

Su birikintisine basarak yürürken ayağım bir taşa takıldığı için küt diye dizlerimin üzerine düştüm. Şu saate kadar hiç ağlamamışım ama yere düşünce sol gözümünden süzülen bir damla yaş yağmurun ıslattığı yüzüme akmıştı. Sonra bir tane ve bir tane daha... Gözyaşlarım birbiri ardına akmaya başlayınca daha fazla kendimi tutamadım ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Düştüğüm yerden kalkma gereği duymadan başıma gelenlere ağlamaya başladım. Oysaki orada bir damla gözyaşı bile dökmemişim.

Arkamdan Kadem'in, "Efil!" diyen sesini duyduğumda bile yerimden hiç kalkmamıştım. Hızlanan adım sesleri kulağıma geldi ve otuz saniye içinde yanıma gelip karşımda diz çöktü. Başımı kaldırıncaya onun da sırlıklam olduğunu gördüm. Aslında başından beri hep benimle yürüyordu, değil mi?

Yüzüme yapışan ıslak saçlarımın arasından titreyerek ona baktım. "Ben iyiyim," dedim berbat bir hâldeyken. "Evet, ağlıyorum ama onun için değil." Dizlerimi ona gösterdim. "Düştüm ben."

Gözlerimden durmaksızın yaşlar akarken, "Sen de gördün, düştüm," dedim acı çeken bir sesle. "Dizlerim çok acıdı, o yüzden ağlıyorum." Onun da gözlerinden yaşlar akarken, "Dizlerim çok acıyor, Uğur," diye fısıldadım cılız bir sesle. Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlarken içim acıyarak gözlerine baktım. "Çok acıyor kardeşim, çok acıyor!"

Keşke acıyan tek şey dizlerim olsaydı.

Kadem ne yapacağını, acımı nasıl dindireceğini bilmez bir hâlde bana bakarken, "Biliyorum," diyerek acıma ortak olup benimle ağladı. "Bana açıklama yapmana gerek yok, dizlerinin acısını biliyorum."

"Bana çok şey söyledi," diye fısıldadım. "Neden boşanmak istediğine dair çok şey söyledi." Acı içinde güldüm. "Ama hiçbirisi güzel şeyler değildi. Kurşun gibiydi sözleri." Hıçkırığıma engel olmak için dudaklarımı sımsıkı birbirine basturdum. Titreyen bir sesle konuşurken gözyaşları içinde ona başımı salladım.

"Ta içimi delip geçti, o kadar ağırdı ama biliyor musun, orada hiç ağlamadım." Çok istedim ama bunu yapamadım çünkü Karun bir kalbim yokmuş gibi bana davranmıştı. Bana canım yanmıyormuş, acı çekmiyormuşum gibi davranmıştı ama canım yanmıştı. Canım o kadar çok yanmıştı ki orada ağlayamadım bile. Şimdi ağlıyordum çünkü Karun burada değildi ve onun olmadığı bir yerde hiç olmadığı kadar çok ağlıyordum.

Haddinden fazla titrediğimi görünce Kadem kolumu tutarak, "Gidelim, evde konuşuruz," dedi aceleyle. Benim için endişeleniyordu, belki de benim için endişelenen bir tek o vardı.

Çok fazla soğuk havaya maruz kaldığım için öksürerek, "Uğur," dedim yorgun bir sesle. "Babam ve kocam benim için deli raporu çıkarmışlar. İkisi mahkemede beni deli olarak göstermiş." Belki de en çok bu canımı yakıyordu. Ben deli değildim ki neden böyle bir şey yapmıştılar? Bu kadına gerçekten gerek var mıydı?

Ben bir tek ona şımarıyor, bir tek onun yanında çocuklaşıyordum. Bunlar delilik miydi? Oysaki Karun, “*Seninle birlikte yaşlanma fikri bile fazla güzel,*” demişti. Ama benimle yaşlanmamak için beni deli gösterip benden kurtulmuştu. *Boşanalım* deseydi ondan boşanmayacağımı mı sanıyordu? Bunun için bana bir deli raporu çıkarmasına hiç gerek yoktu.

Kadem âdeta bana yalvararak kalkmam için ısrarını sürdürdü. “Efil, kurbanın olayım gidelim artık.”

“Hayır,” dedim cılız bir sesle. “En dibi boylayayım ki benim için daha aşağısı olmasın. Dibi boylayan insanlar neden yukarı tırmanır, biliyor musun? Çünkü daha aşağısı olmadığını anlarlar.” Yukarı tırmanmak istiyorsam önce düştüğüm yerin en dibini görmeliydim.

Dipteydim, hem de en dibinde.

Ama bu hep böyle olmayacaktı, elbet bunun da bir çıkışı olacaktı.

Kadem durmaksızın ağladığımı görünce yerde olmamızı umursamadan beni kollarının arasına çekti. Kollarını bana sarınca onun şefkatine sığınıp daha çok ağlamaya başladım. Gözyaşlarımı onun göğsüne akıtırken, “Biliyor musun, Uğur,” diye mırıldandım boğuk bir sesle. “O beni bu kadar kırarken ben tüm o kırgınlığın içinde bile onu affetmenin yollarını arıyordum.”

İnsanın en büyük düşmanı aslında sevdikleriydi, hiçbir düşman beni bu kadar çok ağlatamazdı. Hiçbir düşman gecenin bir yarısı beni bir kaldırım kenarında yıkamazdı. Hiçbir düşman yağmurun altında sırlıklam ıslanırken beni bu denli ağlatamazdı. Karun en ezeli düşmanlarımın bile yapamadığı şeyi yapmıştı. Gerçek anlamda beni yıkıp paramparça etmişti.

Ağlamaktan yorgun düşene kadar gözyaşlarım hiç dinmemişti. Sığındığım tek kişi çocukluk arkadaşım ve kardeş gibi gördüğüm Kadem’di. Onun dışında kimseyi yanımda istememiş ve kimseyle yalnızlığımı bölüşmeyi düşünmemiştim. Ben aslında farkında olmadan Kadem’i beklemiştim. Ona konuşur, bir tek onun göğsüne sokulabilirdim çünkü o benim yuvamdı. Ne babam ne de Karun benim için bir Kadem ederdi.

O kadar çok ağlamıştım ki göz pınarlarım bir süreliğine kurumuştı. Yoldan geçen her araba bize su sıçrattığı için Kadem’in kollarının arasından çıktım. Ağlamaktan şişmiş gözlerime bakıp iç çekti. “Hasta olacaksın, seni eve götürüyüm.” Burada bir evim yoktu ki benim.

Yerlerin ıslak ve kirli olmasını umursamadan sırtüstü kaldırıma uzandım. “Sen git.” Yüzüme düşen yağmur damlaları gözlerimi kırptırtmama neden oluyordu. “Ben böyle iyiyim.” Ben hiç iyi değildim.

Kadem ıtır etmek yerine yanına uzanarak tıpkı benim gibi bulutlu ve karanlık gökyüzünü izlemeye başladı. "İyi!" dedi kızar gibi "Burada ölelim."

"Ölmeyelim mi, Uğur?"

İç çekişini duydum. "Birlikte öleceksek ölelim, Efil."

Uzandığımı yerde ellini yukarı kaldırıp yağmur damlalarının avucuma düşmesine izledim.

"Artık bilmediğin, gelip geçmediğin, hiç görmediğin bir yerdeyim. Sensiz..."

Yağmur damlalarının yüzüme düşmesini izlerken aklıma gelen bu şarkıyı mırıltıdanmaya başladım.

"Artık bakmadığın, beni duymadığın, hiç görmediğin bir yerdeyim. Sensiz..."

Derin bir iç çektim. Yanımda uzanıp tıpkı benim gibi üzerimize düşen yağmuru izleyen Kadem'in mırıltısını duydum.

"Umudum yok, umudum yok,

Umut rüya, gerçek zaman.

Peşimde koşturan teselli yok."

Kendimi tutamayıp hıçkırdım.

"Telaflı yok. Hayat rüya, her şey yalan.

Yaklaşınca zaman..."

Gözyaşlarım akmaya devam ediyordu.

"Dayanabilir mi sence sonlara?

Yenebilir mi onları?

Bozabilir mi kahpe yazgıyı?

Kalbim, kalbim..."

Sesim titriyor, gözyaşlarım yüzüme düşen yağmura karışıyordu. Kadem devam etti.

"Tutunabilir mi sence Tanrı'ya?

Geçebilir mi bu acı?

Kırabilir mi kahri zinciri?

Kalbim, kalbim..."

O an canımı yakan bir başka şey ise Kadem'in de ağlıyor olmasıydı. Benimle yağmur altında şarkı söyleyen çocuk, gözyaşlarıma ağlıyordu. Şarkı söyleyen sesinde bile gözyaşı vardı.

¹ Cem Adrian "Zincir" şarkısı. (c.n.)

Elini uzatıp havadaki elimi tuttu, sanki dokunuşuyla beni ısıtmak istiyordu. Parmaklarımı onun parmaklarının arasından geçirerek elini sıkıca tuttum. Ellerimizi yüzümüzün hizasında yukarıda tutarken, “Kadem,” diye mırıldandım.

“Evet?”

Sinirlerim bozulduğu için gülmeye başladım. “Sanırım çok müşkül bir durumdayım,” dediğimde acı bir kahkaha attı.

“Bu sefer inanırım.” Bir süre sonra, “Efil,” diye mırıldanan oydu. Birbirine kenetlenen parmaklarımızı izlerken, “Dans edelim mi?” diye sordu.

Başımı çevirip ona baktığımda o da beni izliyordu. Yan yana uzanmış bir hâlde yerde ıslanırken, “Olur,” dedim ağlamaktan çatallanmış bir sesle. “Dans edelim.”

Biz onunla çocukken de böyleydik, birbirimize çok hızlı uyum sağlardık. Birimiz şarkı söylemeye başlayınca diğeri de hemen onunla şarkı söylerdi. Birimiz ağlayınca diğeri de ağlar ve onun acısını bölüşürdü. Birimizin gülüşü diğeri de güldürürdü. Birimiz çamurun içine düşse diğeri de hemen onun yanına atlar, gülerek onunla o çamurda yuvarlanırdı.

Ne zaman birimiz dans etmek istese diğeri hemen *olur* derdi. Biz ikimiz birbirimizi yadırgamadan ve sorgulamadan hemen uyum sağlardık. Bu eskiden de böyleydi, şimdi de böyle. Zaman geçti, içinde bulunduğumuz dünya değişti, insanlar değişti ama biz onunla hep aynı kaldık.

Ayağa kalktığımızda kışın soğukunda ince, bordo bir elbiseyle titrediğimi gören Kadem ceketini çıkardı. Islak ceketini yere atınca beyaz bir gömlek ve siyah, kumaş pantolonla karşımda durdu. Eğilip ayakkabılarını ve çoraplarını da çıkardı. Artık o da benim gibi çıplak ayaklarla duruyordu. Sanki benim ondan daha fazla üşümemi istemiyormuş gibi şartları eşitlemişti.

Elini bana uzatınca bir saniye bile beklemeden elini tuttum. Ona yaklaşıp diğer elimi de omzuna koyduğumda o da boştaki eliyle belimi tuttu. Şarkıyı tekrar söyleyerek tıpkı çocukken yaptığımız gibi yağmurun altında dans etmeye başladık.

“Dayanabilir mi sence sonlara?”

Yenebilir mi onları?”

Bozabilir mi kahpe yazgıyı?”

Kalbim, kalbim...”

Yorulana kadar yağmurun altında hep aynı şarkıyla dans ettik. Bir süre sonra şarkının sonuna gelince, “Uğur,” dedim kısık bir sesle. Yağmur

damlacıklarının süzöldüğü yüzüne bakıp, “Yağmurun yağması çok güzel değil mi?” diyerek burukça güldüm. “Kimseler ağladığını görmüyor.”

İçli bir ifadeyle ağlamaktan şişmiş ve muhtemelen rimeli akmış gözlerime baktı. “Ben görüyorum ya, Efil,” derken titreyen kirpiklerinin arasından birkaç damla gözyaşı aktı. “Keşke tüm dünya ağladığını görseydi de ben bir damla gözyaşını görmeseydim.” Herkes beni kırıyordu, Kadem’i ise bir tek ben...

Uzanıp dudaklarımı yanağına bastırarak öpücüğümü eşitlediğimde kaskatı kesildi. Yıllar önce birbirimizden ayrılmadan hemen önce yanağının sadece bir tarafını öpmüştüm. Tekrar bana dönsün diye o gün bilerek öpücüğümü yarım bırakmıştım. Yıllar sonra bana dönmüştü, belki istediğim şekilde değildi ama dönmüştü işte. Bu öpücüğü daha fazla erteleyemedim. Yarım kalan öpücüğümü bu gece, bir sokak lambasının altında ve onun kollarında dans ederken eşitlemişim.

Kadem bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş gibi gerildi. “Neden şimdi eşidedin o öpücüğü?” Çünkü yarım kalan bir öpücüğün lanetini daha fazla üzerimde taşımak istemiyordum. Onunla her anlamda tamamlanmalıydık.

“Bence zamanı gelmişti,” diyerek iç çektim. “Şimdi bana o patlamadan nasıl kurtulduğunu anlat. Artık seni dinlemeye hazırım.”

“Neden şimdi?” Yüzü ciddileşmiş, belimi saran kolları gerilmişti. “Neden bu gece?” diye sorarken korkmaya başlamıştı. Bir şeyler seziyordu ve bunun ne olduğunu bilmemek onu deli ediyordu. Endişeli gözlerle bana bakarken kahve irisleri titredi. “Neler oluyor, Efil? Neyin peşindesin, kardeşim?”

“Hiçbir şey olduğu yok.” Onunla dans etmeye devam ederken ıslak gözlerle ona gülümsedim. “Bazı şeyleri düşünmek istemediğim için aklımı meşgul etmeye çalışıyorum. Hadi, anlat lütfen.”

Kadem ne hissediyorsa bu onu korkuttuğu için sıkıntılı bir sesle, “O gün en az senin kadar olacakları bilmiyordum,” dedi ve böylece bizim için geçmişin kapılarını araladı. “Seni bırakıp kaçarken aklımda olan tek şey babamı bulmak ve sizin için yardım getirmektir.”

“Nasıl çıktın?”

“Pencereden atladım.”

“İkinci kattaydık.”

Beni onaylayarak yavaşça başını salladı. “Bu yüzden atlayınca kolumu ve kafamı kırdım.” O günleri hatırlayınca kırılan kemiklerinin acısını hâlâ hissediyormuş gibi yüzü gerilmişti. “Orada başımı çarptığım için hafızamı

kaybettim. Sizi tam o noktada unutmuştum.” Patlamının olduğu gün mü hafızasını kaybetmişti?

Dikkatli bir şekilde ona bakmamdan rahatsız olmuş gibi beni kendi etrafımdan bir tur döndürdü. “Gözlerimi açtığımda kan içindeydim ama Adana’daki depoda değil, İstanbul’daki bir evdeydim.” Beni tekrar kollarına çekince dans etmeye devam ettik.

Sahteliği çok belli olan bir gülümseme kondu dudaklarına. “Patlamada kurtulan adamlardan biri beni bahçede baygın bulmuş ve Carlos için küçük bir hediye olacağını düşünüp beni İstanbul’a getirmiş.” Anlaşılan on yaşındayken İstanbul yolculuğu başlamıştı. O gün ayrıldığımızda aramıza şehirler girecek kadar çabuk kopmuştuk birbirimizden.

İçli gözlerle beni izlerken burnunun direği sızlamış gibi, “Zordu, Efil,” diye başını salladı. “Carlos’un kum torbası olmak hiç kolay değildi. Oğlunun kaybıyla sarhoş olana kadar içiyor ve bilincimi kaybedene kadar bana işkence ediyordu.”

Gözlerimin içine küçük bir çocuğun kırgınlığıyla baktığında ona sım-sıkı sarılmak istedim. “En acısı neydi biliyor musun? Tüm o işkencelere neden maruz kaldığımı bilmiyordum. Ölesiye canımı yakıyorlardı ama ben niye yaptıklarını veya suçumu bilmiyordum.” Bu sefer de onun için ağlamaya başlamıştım. “Bilmiyordum çünkü hiçbir şey hatırlamıyordum! Kim olduğumu bile bilmiyordum be kızım.” Fısıltıyla devam etti.

“Karanlıktı. Beni tuttukları yer çok karanlıktı.” Ve o, karanlıktan çok korkardı.

Gözlerim dolduğunda Kadem yetim çocuklar gibi başını omzuna doğru bükerek yere eğdi. Zaten öyle değil miydi? Onun Duha ve benden başka kimisi vardı ki? “Işıkların yandığına sevinemiyordum.” Şimdi o da yağmurun yağmasına seviniyordu çünkü yağmur onun da gözyaşlarını gizliyordu.

“Işıkların yandığına sevinemiyordum, Efil.” Son söylediklerini tekrarlarlarken kahve gözlerinden yaşlar akıtıyordu. “Sevinemiyordum çünkü ışıkların yandığı tek an Carlos’un bana işkence etmek için içeri girdiği anlardı. Bunun dışında hep karanlıktı.”

“Işıkları sen yaksaydın,” dedim aptal bir çabayla. Sanki geçmişe gitmem mümkünmüş gibi onun karanlığına küçük bir ışık arıyordum.

“Işıkları yakmam yasaktı.” Kahverengi gözlerinde ıslak bir buğu oluştuğunda gülümsemeye çalıştı ama bunu yapamadı. “Karanlıktan korktuğumu anladıkları için ışık bana yasaktı. Ne zaman duvardaki düğmeye

dokunsam daha fazla canımı yakıyorlar." Böylece bir süre sonra ıplakları yakmaya korkmuştu. Bir korku onu karanlık gibi başka bir korkunun kollarına itmişti.

"Nasıl kurtuldun?"

"Kurtulmadım." Gözlerinden her an taşmak üzere olan yaşları anlatmak için başını eğdi. "Öldüm."

Kolları arasında buz kestim. "Nasıl?"

"Kalbim durdu." Başını kaldırıp gözlerimin içine bakarak ona acı veren bir geçmişi anlatmayı sürdürdü. "Carlos bir gün beni o kadar çok dövdü ki kalbim durmuş ve bilincimi kaybetmişim. Öldü diye beni bir gecekonduya atmışlar. Gözlerimi araladığımda bir çöplüğün içindeydim ve kurtulmadık kemiğim kalmamıştı." Susup dudaklarını birbirine bastırdı, devam edecek gücü kendinde bulmaya çalışıyordu.

Sırtımın arkasındaki eli taş kesildiğinde nefesini sesli bir şekilde vermişti. "Bir an kendime gelir gibi oldum ve beni attıkları yerde acılar içinde kıvrılırken bir kibrit kutusu gördüm. Boş içki şişelerinin hemen yanındaydı. Birazdan her yerin yine karanlığa gömüleceğini biliyordum. Sürünerek de olsa kibrit kutusunu almıştım."

Beni izlerken yapmacık bir şekilde güldü. "Ölüyordum, hem de gerçek anlamda ama benim tek düşündüğüm şey küçük bir ışıktı. O kibrit kutusundaki son çöpe kadar dayandım ama sonra yine bilincimi kaybettim." Bütün bunları yaşarken sadece on yaşındaydı. O harabenin içinde can çekişirken küçücük bir çocuktuk.

Dans etmeye devam ederken Kadem derin bir nefes aldı ve beni bir kez daha kendi etrafımda çevirdi. "Duha beni bulmuş, onunla havadarımızın kesiştiği yer o gecekonduydum. O günden sonra onun peşini hiç bırakmadım. Kovsa da gitmedim çünkü kendime dair hatırladığım tek şey ismimdi, bunun dışında kimi kimsem yoktu. Yani ona muhtaçtım." Biz vardık ama biz onun zihninden kovulmuştuk. Elinde olmayan sebeplerden dolayı bizi unutmuştu.

"Duha ile karışmadığımız pislik, çekmediğimiz zorluk kalmadı ama o hiç pes etmedi." Bunları söylerken onunla gurur duyar gibiydi. "Duha fazla zeki ve hırslı biriydi. Sürekli dünya sana bir şeyler vermiyorsa sen almaya bileceksin derdi. Önce küçük işlerle başladık ama daha sonra tehlikeli ve yasa dışı işlere atıldık. Kazandığımız parayı her defasında ikiye katlayacak işlerin içine giriyorduk." Duha'nın sadece iyi bir manipülatör olmadığını aynı zamanda kıvrak bir zekası olduğunu kimse inkâr edememişti.

Kadem o yılların anılarının içinde kaybolmuşken dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Duha kendine zengin bir imaj oluşturdu ve insanları kârlı bir yatırıma ikna ederek dolandırdı. O paralarla daha büyük müşterilerin gözlerini boyayıp onların hayatına sızdı. Böylece en dipten başlayıp en tepeye tırmanmaya başlamıştı." Şu anda bulunduğu son konumu düşünürsek başarmıştı da. Duha bir şekilde arzuladığı hayata ulaşmıştı.

"Kendimde yaptığım tek değişiklik adımları değiştirmek oldu," dediğinde ona gülümsedim.

"Kadem ismi çok güzel," dedim yumuşak bir sesle. "Sen benim hep Uğur'um olarak kalacaksın ama dilim alıştığı için sana Kadem demeye devam edeceğim."

Bunu sorun etmiyormuş gibi gözlerindeki parıltıyla beni izliyordu. "İkisi aynı anlama geliyor, o yüzden hangisini istersen onu söyle."

Bir süre sustuktan sonra tekrar anlatmaya devam etti. "Beni ölesiye dövüp bir harabeye atan adamların tekrar gelmesinden korkuyordum. Bu yüzden Uğur isminden vazgeçtim ve Uğur anlamına gelen Kadem ismini aldım."

Gülümsedi. "Belki inanmayacaksın ama seni bir menekşe kokusundan hatırladım." Sözlerini doğrulamak ister gibi başını yavaşça salladı. "Hiçbir şey hatırlamıyordum ama Rengin, Duha'ya bir menekşe çiçeği hediye etmişti. Küstah bir tavırla benden saksıyı Duha'nın odasına çıkarmamı istemişti. Elimdeki saksıyla merdiveni çıkarken kokusunu merak ettim."

Sustu ve gözleri bir süre saçlarımda gezindi. "O menekşe çiçeği tıpkı saçların gibi kokuyordu. Uzaktan hiç kokusu yoktu ama burnunu yakınına gömünce tarifi olmayan bir kokuyu soluyordun. Var ve yok gibi ya da hiçliğin ortasında varlığını iddia eder gibi," dediğinde fark ettiğim bir gerçekle hıçkırıklarla ağlamak istedim.

"Kadem," diye fısıldadım içim acırcasına. "Menekşeler kokmaz."

Şiddetle karşı çıkarak, "Hayır!" dedi. "Menekşelerin kokusu var, saçların gibi kokuyor."

Islak gözlerle başımı iki yana salladım. "Hayır, kokmuyorlar." Bugün yaşadıklarımın sonra menekşelerin kokmadığını anlamıştım. "Bizim menekşe çiçeğinden aldığımız kokunun adı aslında umuttu," dedim, nihayet o da gerçeği fark edince kaskatı kesilmişti. Hepimiz yanılmıştık, menekşeler kokmazdı. Bizim menekşe çiçeklerinden aldığımız o kokunun adı umuttu. Hiç dönmeyecek birine duyduğumuz umut.

Ben bir menekşe kokusunda annemi arıyordum.

Kadem beni.

Karun ise kim bilir kimi...

Menekşeler kokmazdı, koktuğunu iddia edenler aslında bir menekşe kokusunda özlediği birilerini arıyordu. Eğer etrafımızda birileri menekşelerin koktuğunu iddia ederse onlara inanmalıydık, onlar kimsenin almadığı bir kokunun hasretiyle yanıp tutuşuyordu. Onlar özledikleri, kaybettikleri ve asla geri gelmeyeceğini düşündükleri insanları bir menekşe kokusunda arıyorlardı. Tıpkı bizim gibi. Menekşeler aslında en çok özlem kokardı ama kayıp yaşamayan kimse o kokuyu almazdı.

Kadem yüzünü bana yaklaştırdı ve üzerime eğilerek burnunu saçlarımın tepesine gömdü. Aradığı kokuyu tekrar solumayı ister gibi saçlarımın kokusunu uzun uzun içine çekti. Daha sonra, "Efil," dedi küskün bir sesle. Başını geriye çekip ağlamaklı bir ifadeyle, "Saçların artık menekşe kokmuyor," deyince gözyaşlarım birbiri ardına aktı.

"Biliyorum." Beni bulduğu için artık menekşe kokusunu almıyordu çünkü o, özlemini duyduğu kişiye kavuşmuştu. "Keşke benim için de menekşeler artık kokmuyor olsa," dedim. Ben menekşelerde annemin kokusunu arıyordum.

Öyle ki birçok parfümeriye para yağdırıp benim için bir menekşe kokusu üretmelerini istemiştim. Küçük veya büyük birçok işletmenin bana gönderdiği her şişede menekşe kokusunu almıştım. Benim için hepsi de menekşe kokmuştu, öyle olmasa bile hepsinde o kokuyu almıştım. Belki de bir şişenin içine su doldurup bana göndermişlerdi ama ben onun bile menekşe koktuğunu sanmıştım. Oysaki aradığım bir koku değildi, umuttu.

Kadem ansızın, "Özür dilerim," deyince daldığım derin sulardan çıktım. "Yirmi beş yaşındaydın ve yirmi altı olduğunda Carlos senin için gelecekti. Seni korumak için Karun'la evlendirdim."

Onu bir türlü anlamadığım için bana olan bakışları sitemliydi. "Bana kızılıyorsun ama planım işe yarar. O kafesin içinde seni kurtaran ve senin için Carlos'u yakalayan Karun'du. Hepsini karısı olduğun için, yani onunla evli olduğun için yaptı." Kabul etmek istemesem de haklıydı.

Kadem yağmurun altında ıslanan perişan hâlime bakınca bakışlarını kaçırdı. "Karun'un seni kurtardığı gibi öldüreceğini bilseydim asla onu seçmezdim." Eskiden bunun için ona kızardım ama artık kızmıyor ve gücenmiyordum. Kadem sadece beni korumaya çalışmıştı, Karun'un yaptıkları onun suçu değildi.

Daha fazla üzülmesini istemediğim için konuyu değiştirmeye çalıştım. “Bilmem gereken başka bir şey var mı?” Bu gece aramızdaki tüm sırların açığa çıkmasını istiyordum. “Benim için başka bir şey yaptın mı?”

Gözleri gözlerimde oyalanmaya başladı, onun kahveleri benim gözlerimin rengine karıştı. Gözlerime anlam veremediğim garip bir ifadeyle bakıyordu. Sorduğum soruyla bakışları doğrudan gözlerimi bulmuştu. Hüzünlü bir iç çekişten sonra, “Hayır,” diyerek başını eğdi. “Senin için başka hiçbir şey yapmadım.” Ona inanmamı güçleştiren bir şeyler vardı ama bunu kurcalayacak durumda değildim.

Kadem’in hikâyesi bitene kadar yağmurun altında dans etmiştik. İkimiz de yorulunca kaldırım kenarına oturduk, yağmur ise hâlâ durmaksızın yağıyordu. O da merak ettiği bir şeyi öğrenmek istediği için gözleriyle saçımdaki tokayı işaret etti. “Bu tokayı neden hiç çıkarmıyorsun?”

“Çirkin bir toka, değil mi?” Komik olmasa da güldüm. “Onu takmak benim için takıntı olmuş ama bu tokadan kurtulmayı çok isterdim.” Ve tokayla birlikte birçok şeyden... Ona tokenin hikâyesini anlatmadım ama yoldan geçen arabaları izlerken istemeden de olsa geçmişe çekilmiştim. Geceyi kardeşimin yanında geçirirken başımı omzuna yasladım ve sessizlik içinde o günü yeniden yaşamaya başladım.

Geçmiş

Odanın bir köşesine sinmiş, ruhumun çaresiz çırpınışlarını dinliyordum. Ellerimi üzerimdeki ilkokul üniformamın ceplerine koyarak kendimi ısıtmaya çalışıyordum. Dışarıdan bakıldığında bu tür olaylar için çok küçüktüm ama Carlos denen adama göre her türlü olayın içine girecek kadar büyümüşüm. Patlamanın üzerinden üç ay geçmişti. Odanın bir köşesinde öylece duruyordum ne kıpırdıyordum ne de bağırıp yardım istiyordum.

Arkadaşlarımı kaybedeli sadece üç ay olmuştu ve henüz kendimde değildim. O olaydan sonra fazla sessizleşmiş ve içime kapanmıştım. Eskisi gibi değildim artık ve babamın beni ölümle tanıştırmasını bir türlü atlatabilmiyordum. Ne zaman ellerime baksam hep Uğur’un kız kardeşi Oya’nın cesedini görüyordum. Bir bebeği bile öldürmüştüm.

Neden baba, neden? Bu soruyu kendime soruyordum ama ona sormuyordum. Bunu bana neden yapmıştı? Babam eve düşen bir yıldırım gibiydi. Gerek ağır disipliniyle gerekse de katı kurallarıyla bizi sindirip kölesi

yapıyordu. Babam insanları koruyacak kadar iyi biriydi ama bu uğurda bizi gözden çıkartacak kadar da kötüydü.

Carlos'un adamları okul çıkışı bizi apar topar bir arabaya bindirirken gözlüğüm düşmüştü. Patlamada ağır hasar alan gözlerim her şeyi bulanık gördüğü için artık hiçbir şey net değildi. Gazel'in hıçkırıklarını duyuyordum ama başımı çevirip onun olduğu tarafa bakmıyordum. Bunun için de beni suçlar diye ablama bakıp onu kızdırmak istemiyordum.

Kapıdan gelen seslerle derin bir nefes aldım. Oğlunun intikamını benden alacağını tahmin ettiğim için bu karşılaşmayı bekliyordum. Önce içeriye yedi adam girdi, daha sonra onlar kenara çekildi ve biri daha içeriye adımlarını attı. Onunla ilk kez burada karşılaşıyor, burada görüyor ve burada yüzleşiyordum.

Adamları saygıyla önünde eğilerek ona yol verince kim olduğunu anlamıştım. O Ermeni kökenli bir adamdı. Türk düşmanlığı yüzünden babamın savunduğu bir ülkeyi kana boğmak isteyen biriydi. O Carlos Marasliyan'dı. Bir İngiliz kadınıyla Ermeni bir adamın ilk çocuğuydu. Babam ve arkadaşları sık sık ondan bahsettiği için onun hakkında çok şey duymuştum.

Carlos birçok şeydi ama bundan sonra benim için sadece tek bir şey olacaktı. Evet, o artık 13 Haziran'dı. Doğduğum günlerde bana gelen ölümdü. Bunu henüz bilmiyordum ama her 13 Haziran'da daha iyi anlayacaktım. İçeri girince karşısında el kadar iki çocuk görmek onu iyice kızdırdığı için, "Hangisi?" dedi sert bir sesle. "Bunlardan hangisi patlamada sağ kalan çocuk?"

Adamları daha beni işaret etmeden, "Efil'di," diyen Gazel bana ilk kazığı atmıştı. "Ben orada değildim." Belki de ablam ilk kez bana burada ihanet etmişti ama ben hiç anlamamıştım.

Carlos bana doğru yürürken onu hayrete düşüren bir şeyler vardı. "Oğlumu benden alan kişi sekiz yaşında bir çocuk mu?" Onu kızdıran da tam olarak buydu, babamın bile yapamadığını küçücük bir çocuğun yapması.

Yaklaştıkça Carlos beni daha iyi görürken benim görüşüm daha da kötüleşiyordu. Yakından hiç göremediğim için gördüğüm tek şey iri vücudunun gölgesi ve belli belirsiz olan silüetiydi. "Asım'ın kuş kadar olan piçi nasıl David'i öldürebilir!" Bir anda bağırdı, o kadar kızgındı ki sinirini kimden çıkaracağını bilmiyordu.

Bir çocuğa yakışmayacak bir ruhsuzlukla, "Asım'ın bacak kadar piçi senin oğlunu öldürdü," dedim. Korkup ona yalvarmak yerine onu kışkırtmaya başladım çünkü beni de öldürmesini istiyordum. Acım hâlâ çok

tazeyken çektiğim bu ıstırabı dindirmesini istiyordum. Gözlerimi her kapattığımda şehit olan arkadaşlarımla yüzü ve kafamın içindeki 13 Haziran Katliamı'ndan kurtulmak istiyordum.

Babam bana ölümün ne olduğunu öğrettiği için artık Uğur'a gitmek istiyordum. Cesaretimi toplayarak ayağa kalkıp Carlos'un karşısına dikildim ama onun yüzünü hâlâ net göremiyordum. "Neden şaşırıyorsun ki?" Bütün bunları başlatan o olduğu için canını yakmak istercesine, "Aksi olabilir miydi?" dedim. Yüzünü göremesem de başımı kaldırdım. "Kurdun çocuğu da kendisi gibi kurt olur!"

Ona babamın sözlerini hatırlattığımda yüz ifadesini göremedim ama yüzüme attığı tokadı çok iyi hissettim. Küçük bedenim yere savruldu ama ablam yanıma koşup beni kaldırmamıştı. Sinddiği köşede kendi hayatı için endişelenmekle meşguldü. Ona da kızamıyordum, sonuçta o da daha on bir yaşında bir çocuktü.

Carlos'un, "Senin gibi soysuz piç benimle böyle konuşmaya cüret edemez!" diyen kızgın sesini duydum. Eğilip saçlarıma asılarak beni ayağa kaldırdı. Ensemdeki saçlarımı yolarcasına çektiği için başım arkaya doğru gerilmişti. Tokadın şiddetiyle burnumdan akan kan dudaklarıma süzülüyor, vurduğu yanağım cayır cayır yanıyordu.

Saçlarıma biraz daha asılarak üzerime eğildiğinde bir an önce bunun bitmesini istedim. İyi göremeyen gözlerim yüzünden onu hiç görmüyordum ama yoğun öfkesini iliklerime kadar hissediyordum. "Ölmek istiyorsun, değil mi?" Neyin peşinde olduğumu anlaması uzun sürmemişti. Saçlarına asılıp canını yaktığı sekiz yaşındaki bir çocuk ölmek istiyordu. Hangi çocuk sekiz yaşında başlardı ki ölümü arzulamaya?

"Çektiğin bu acının bitmesini istiyorsun ama hayır, sana kolay bir ölüm yok!" Bağırduğunda ağzından çıkan tükürükler yüzünden kirpiklerim titremişti.

Carlos yoğun bir öfkeyle boynumu kırmak ister gibi saçlarımı arkaya doğru çekmeye devam etti. Oğlunun öcünü almak istediği için hiddetlenerek, "Yaşayacaksın!" diye bağırđı. "Yaşayacak ve her gününü büyük bir azapla geçireceksin. Oğlumun öldüğü 13 Haziran'ı senin için bir cehenneme dönüştürürken sen istesen de ölmeyeceksin!" Beni yere fırlatınca kolumun üzerine ve onun ayaklarının tam önüne düşmüştüm.

Sözlerini harfi harfine tutacağı aklıma bile gelmezdi.

Ayağa kalkmaya çalıştığımda karnıma attığı tekmeyle yüzüstü yere yığıldım. İç organlarım birbirine geçmiş gibi acı çekerken yeniden saçlarıma asılarak kafamı kaldırdı. Vücudum boylu boyunca yerdeyken saçlarımı

çekerek ona bakmam için beni zorlamıştı. Sanki bakınca onu görebilecekmişim gibi davranıyordu. Oysaki gözlüklerin yardımı olmadan hiçbir şeyi net göremezdim. Gözlükleri çıkarınca etrafımdaki her şey sisin içindeki gölgelere dönüşüyordu. Carlos gözlüğümün gözlerimde olmadığını fark edemiyordu.

Tek yaptığı şey bana vurmak, yere fırlatıp tekmelemek ve saçlarıma asılıp ona bakmam için zorlamaktı. Bütün bunları ablamın gözleri önünde yapıyordu. “Buna iyi bak!” Yüksek çıkan sesiyle depoyu doldurmuştu. “Yirmi altıncı yaş gününde senin için tekrar geleceğim ama o güne kadar asla huzur bulmayacaksın. Bu toka artık seni benim köpeğim yapacak. Bu toka artık senin tasman!” Bahsettiği tokayı bile doğru düzgün göremedim ama onu saçlarıma taktığını hissettim. Asıldığı saçlarımin arasına sertçe bir şey takıp beni yere fırlatmıştı.

Beni çok sert ittiği için alnım yere çarparken, “Bugünden itibaren peşinde hep bir suikastçı olacak,” diyen sesini duymuştum. “Suikastçıyı tetikleyecek şey saçındaki bu toka. Oğlumun öldüğü yaşa geldiğinde seni bizzat ben öldüreceğim! O zamana kadar ölümü hep ensende hissedeceksin. Tokayı taktığın sürece güvende olacaksın ama çıkardığın an suikastçı seni öldürecek. Aldığı emir böyle!” Bana verdiği hasarın acı dolu enkazıyla boğuşurken uğursuz sesini duymaya devam ediyordum.

“Şimdi ister tokayı çıkararak suikastçının ellerinde öl istersen de senin için gelmemi bekle!” *Ya şimdi ya da oğlumu kaybettiğim yaşta öl* diyordu. Bunun seçimini tamamen bana bırakmıştı.

Uzaklaşan adım seslerini duyduğumda, “Onları aldığınız yere geri bırakın!” dedi. Bu şimdilik ondan duyduğum son şeydi. Yıllar sonra benim için geldiğinde bu sefer yüzünü daha iyi görebilecek ve sesini hiç unutmayacaktım.

Günümüz

Yağmurun altında tir tir titrerken usulca aktı gözyaşlarım. Bu hatırladıklarımı Kadem’e anlatmamıştım ama başım Kadem’in omzuna yaslıyken, “Biliyor musun, ihtiyacım olduğu anlarda ablam bana hiç yardım etmedi,” diyerek iç çektim. “İzledi, yargıladı ve kızdı ama hiç yardım etmedi.” O gün de yardım etmemişti. Carlos canımı yakarken ablam sadece izlemişti.

O gün Carlos'un adamları bizi aldıkları yere bırakınca siyah kurdeleli tokayı sır olarak saklamaya karar vermiştik. O tokayı çıkarmama engel olan tek şey annem ve onun ne kadar üzüleceğiydi. Bu yüzden eve gidince okuldaki çocukların beni hırpaladığıyla ilgili küçük bir yalan söylemiştim. Ben o tokayı hep takmış ve canım yandıkça saçımdaki yerini korumak için çok direnmişim. Ben direndikçe birileri beni hırpaladı, canımı yaktı ve bana kaldıramayacağım acılar yaşatıp tokayı çıkarmam için zorladı. Şu anda bile çıkarmak istiyor ama buna direniyordum.

O kadar çok yorulmuştum ki artık nefes almak bile canımı yakıyordu. Soğuk hava yüzünden artık titremelerimi gizleyemezken Kadem, "Gidelim mi?" diye sordu.

"Telefonunu verir misin? Benimkinin şarjı az."

Kadem telefonu uzatınca onu aldım. Tam babamı arayacaktım ki yolun karşısında duran arabayı gördüm. Bu Duha'nın arabasıydı, korumaları olmadan tek başına buraya gelmişti. Duha arabadan indi ve yolu kontrol ederek karşıdan karşıya geçti. Yağmurdan ıslanmaktan nefret edercesine şemsiyesini kafasının üstünde tutarken karşımıza dikildi.

Sırılsıklam bir hâlde titrediğimizi görünce derin bir nefes aldı. "Eve gidelim hadi." Sanki yaramaz çocuklarını sokaklardan toplamaya gelmişti.

Kadem ile ikimiz yan yana otururken başımızı kaldırıp tepemizde diken adama baktık. Kadem inat ederek omuzlarını silkti. "Efil olmadan hiçbir yere gitmem."

Duha'nın siyahları beni bulunca içi kıyılmış gibi nefesini koyuverdi. ?erişan hâlime bakmak bile canını yakmış gibi şemsiyeyi benim kafamın üstünde tuttu. Artık ıslanmayı sorun etmiyordu. "Nasıl olduğunu sormayacağım çünkü nasıl olduğunu görüyorum," derken belki de ilk kez ne söyleyeceğini, birini nasıl teselli edeceğini bilmiyordu.

"Ama geçecek." Duha buna inanmamı ister gibi güven verici bir sesle başını salladı. "Geçmesi için sana yardım edeceğim."

"Geçmeyecek," diye mırıldandım. Islak gözlerimi açık tutmak için birkaç kez kırıştırdım. "Benden sıkılmış." Hiç hayat enerjim kalmamış gibi ölü bakışlarımı ona diktim. "Beni okuyup bitirmiş, tekrar okumasına gerek yokmuş." Gülümsemek için kendimi zorladım. "Sorun değil, anlayabiliyorum." Anlayamıyordum ve artık anlamak da istemiyordum.

"Sana öyle mi dedi?" Duha kısıp bir sesle küfrederek kaşlarını çatı. "O piçin ne haltlar karıştırdığını bilmiyorum ama bugünden sonra onun ecdadını sikeceğim!" Kararlı gözlerle bakıyor, sadece bakışlarıyla bana bunun

sözünü veriyordu. “Senin için kapımda köpek olacak ama ona yüzünü dahi göstermeyeceğim!” Duha’nın bir abi sıcaklığıyla beni sahiplenmesini beklemiyordum, bu onun daha önce yaptığı bir şey değildi.

Gözlerime bir kez daha yaşlar akın edince ağlamamak için dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Bunu görünce yalvarırcasına bana bakıp, “Böyle yapma,” dediğinde sesindeki çaresizliği hissettim. “Kızım bak, ağır üzüntüye gelemiyorum, kalbim var benim.” O beni ağlarken çok görmüştü ama hiçbirisi böylesi değildi.

Duha karşımda diz çöküp şemsiyeyi açık bir şekilde yere bıraktı. Benimle ıslanırken uzanıp dizlerimin üzerindeki elimi tuttu. “Eğer sana iyi gelecekse hemen şimdi gidip onun suratını dağıtabilirim.”

Islak gözlerle ona bakarken kendimi tutamayıp hıçkırdım. “Biliyor musun, Karun bana, ‘*Kimseler seni sevip saçlarını okşamadı mı? Bu yüzden mi bendeki bu ısrarın?*’ dediğinde bile hiç ağlamadım ama bir taşa takılıp düşünce çok ağladım.” Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başlayıp, “Duha, canım çok acıyor,” dedim. “Bir şey yap, durdur bunu, çok acıyor.”

Bir saniye bile beklemeden beni kollarına çekti ve başımı göğsüne bastırıp sımsıkı sarıldı. “Geçecek,” derken onun sesi de kulağa boğuk geliyordu. “Geçecek güzelim, geçecek.” Saçlarımı okşarken, “Unutmana yardım edeceğim,” dedi yemin eder gibi. Saçlarımın tepesine dudaklarını bastırarak iç çekti. “Sana söz veriyorum, bundan sonra ben yaşadıkça kimse canını yakamayacak!” Ona bu sözleri söyleten belki de yaşadığı suçluluk duygusuydu çünkü beni Karun ile evlendiren oydu.

Ayağa kalkıp dikkatli bir şekilde kolumdan tutarak beni de kaldırdı. “Yarına ikiniz de hasta olacaksınız, hadi eve gidelim,” diyerek döktüğüm gözyaşlarından kaçtığını biliyordum.

Kadem de ayağa kalkınca onlara fazla zorluk çıkarmadım. Çantamdaki telefon çalınca babamın aradığını gördüm. Benden önce davranmıştı, ben de onu aramayı düşünmüştüm. Duha ve Kadem’e dönerek ıslak gözlerle onlara gülümsemeye çalıştım. “Siz ikiniz arabada beni bekleyin, babama iyi olduğumu söyleyip hemen geliyorum.” Telefonumu çantamdan çıkarıp onlara gösterdim. “Babam çok merak etmiştir.”

Kadem yolun karşısındaki arabayı gösterdi, bir dakika olsun beni yalnız bırakmak istemiyordu. “Arabada konuşabilirsin.”

Onu rahatlatmak için koluna dokunarak sahte gülüşümü korudum. “Babamı tanıımıyormuş gibi konuşma lütfen. Şimdi çok kızgındır, bağırınca sesi dışarıdan duyulur.” Anlayış ister gibi ona baktım. “Onunla

konuşmak için küçük bir alana ihtiyacım var.” Bunu söyledikten sonra ona telefonunu geri verdim. Şarjım az olsa da beni bir süre idare ederdi.

Duha bu hâlde onlardan kaçmayacağımı düşündüğü için bana istediğim mahremiyeti vermeye ikna olmuştu. Fakat Kadem yanımdan bir saniye bile ayrılmayı istemediği için tereddüt ediyordu. Soğuktan donmak üzere olduğum için titreyerek, “K-Kadem lütfen,” dediğimde titreyişim onun direncini kırdı. İsteksiz bir şekilde başını sallamasının tek sebebi bir an önce babamla konuşup sıcak arabaya binmemdi.

İkisi yolu kontrol ederek yolun karşısına geçtiğinde rahat bir nefes aldım. Duha kapıyı açıp içeri girerken Kadem arabanın yanında durup beni izliyordu. Bana bir şey olmasından endişe ettiği için arabaya binmek yerine orada ıslanıyordu. Bir elinde ayakkabıları, diğer elinde ceketini tutarak bana bakıyordu. Bizi birbirimizden ayıran tek şey aramızdaki yoldu.

Kendimi toparlamaya çalışarak babamın telefonunu açtım. “Neredesin, Efil?” diyen endişeli sesini duydum. “Bana nerede olduğunu söyle.”

Ona yerimi söylemek yerine, “Baba,” dedim içli bir sesle. “Sadece Kalender soyadından değil, senin soyadından da kurtulacağım.” Bunları onun yüzüne söyleyemezdim ama onu görmeyince konuşmak daha kolaydı. “Bunun için nereye başvurmam gerekirse yapacağım. Seninle hiçbir bağım kalmasın diye soyadından da kurtulacağım.” Bunu yapmayı gerçekten çok isterdim.

Ansızın söylediğim şeylerle onu korkutmuş olmalıyım ki, “Bu da ne demek oluyor?” diye sordu, belki de ilk kez babamın sesindeki saf korkuyu hissetmişim. “Efil, ne yapmaya çalışıyorsun? Yerini söyle kızım, nerede olduğunu söyle, gelip seni alayım.”

“Baba, ben artık senin kızın olmak istemiyorum.” Bana yaşattığı şeylerin kırgınlığıyla zayıf bir sesle konuşuyordum, onu görmeye bile tahammülüm yoktu. “Mümkün olsa tüm kanımı akıtır, damarlarımda dolaşan anımdan bile kurtulurdum.” Başımı sallayarak sesli bir şekilde ağlamaya başladım. “Baba sen nasıl o mahkemeye çıkabildin? Nasıl benim kızım bir leli, bir akıl hastası diyebildin?” diye fısıldadım. “Senin kızın olmak da öldürüyor. Söyle baba, senin kızın olmak neden bu kadar zor?”

“Efil, korkutma beni! Neredesin babam, yerini söyle bana. Efil'im yerini söyle, neredesin?” derken âdeta bana yalvarıyordu ama yakarışı verdiği zarardan daha fazla etkilemiyordu beni.

Derin bir nefes alıp, “Bilmen gereken bir şey var,” dedim.

“Tamam!” Hızlıca kabul etti, tek bilmek istediği nerede olduğumdu. “Tamam, geleyim yanına, konuşalım. Bilmem gereken her şeyi anlatırsın.” Yerimi söylemem için beni ikna etmeye çalışıyordu. Hayır, bir daha asla beni görmeyecekti, onun yüzünü dahi görmek istemiyordum.

Tüm dengelerim altüst olduğu için bu gece hiçbir şey yarım kalsın istemiyordum. Açık kalan tüm defterleri bir bir kapatıp herkesten gitmek istiyordum. “Gazel’in neden evden kaçtığını hiç düşündün mü? Ben çok düşündüm ama birkaç saat öncesine kadar cevabı hiç bulamamıştım.” Ablamın benim yüzümden evden ayrıldığını hiç anlayamamıştım.

Ablamdan bahsedince bir süre sessizleşti fakat daha sonra, “İyi de-ğilsin,” dedi endişeyle. “Yanına geldiğimde bunları konuşuruz.”

“Baba, cevap ver,” diye ısrar ettim. “Ablamın neden evden kaçtığını biliyor musun?”

“Annen öldüğü için gitti!” diye bağırırken paniklemiş bir hâldeydi. “Şimdi bana yerini söyle!” Hayır, annem öldüğü için gitmemişti veya annemin ölümünden beni suçladığı için değildi. Benim suçumun cezasını çektiği için kaçıp gitmişti.

Ben en çok Gazel’in canını yakmıştım, Gazel de benim canımı.

Biz iki düşman kardeş en çok birbirimizin canını yakmıştık.

“Peki, annem nasıl öldü?” Artık bundan daha fazla kaçamazdım, artık babamı kaybetmekten korkmuyordum. Aksine babam beni kaybetsin istiyordum. Ölmesini değil, onun için ölü olmayı her şeyden çok istiyordum.

Babam ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışırken sesi endişe vericiydi. “Zaten biliyorsun, sen de oradaydın.” Her konuşmanın sonunda yaptığı gibi, “Artık bana yerini söyle,” dedi sabırsızca.

“Ben oradaydım ama sen değildin,” dedim ruhsuzca. “Ben annemin katilinin kim olduğunu biliyorum ama sen bilmiyorsun.”

Bir an bile tereddüt etmeden, “Gazel’di,” deyince ablamın vebali bir kez daha omuzlarıma bindi ve ben, bir kez daha belimi doğrultamadım.

O depoda elinde silah olan sadece bendim ve annem tam karşımda duruyordu. Ne yazık ki annem iki kızının tam karşısındaydı ve tetiğe basan bendim. Carlos bu bilgiyi babamın kulağına uçurmuştu ama hangi kızının tetiğe bastığını babama söylememişti. Babam iki kızından birinin annesinin katili olduğunu hep bilmişti ama katilin hangimiz olduğunu hiç bilememişti. Bunu bize çok sormuştu ama ikimiz de ona hiç cevap vermemiştik. Sadece ben değil, Gazel de ona katilin kim olduğunu söylememişti ve hâlâ söylemiyordu.

Ben annemden sonra babamı da kaybetmek istemediğim için sustum ama Gazel'in neden sustuğunu da hiç anlamamıştım. Annem ve babamı hep benden kskandığı için tüm çocukluğu beni onların gözünden düşürmekle geçmişti. Eline iyi bir fırsat geçtiğinde ise beni şaşırtarak bunu hiç kullanmamıştı.

Gazel sustu. “*Efil yaptı,*” demedi ama babam hep Gazel yapmış gibi davrandı.

Babamın gözünde ben fazla masum ve merhametliydim ama onun için Gazel öyle değildi. Babam için Gazel kıskanç ve kin dolu bir çocuktur. İki kızından biri karısının katiliyse bu ben olamazdım. Onun Efil'i böyle bir şey yapmaz, annesine kıyamazdı. Ben onun kahve Saka'sıydım, yani iyi ve fedakâr olurdum ama Gazel öyle miydi? Gazel siyah Saka'ydı, kötü ve kalbi kin dolu olardı. Bu yüzden babam için katilin kim olduğu belliydi, katil ablamdı.

Annemin daha toprağı bile kurumadan Gazel'i dışlamıştı. Hor görmüş, yüzüne bile bakmamıştı. O bir haftada ablamı öyle bir dışlamıştı ki Gazel evdeki bir hayalet gibiydi. Hiçbir evlat babasının gözünden bu denli hızlı düşmezdi. Babamın cennetinden kovduğu kara meleğiydi. Daha fazla dayanamamış ve bir gece köpeğim Kıtırmır'ı de alıp kayıplara karışmıştı. Giderken benden aldığı tek şey köpeğimdi ve giderken bile babama gerçekleri söylememişti.

Babam gerçekleri öğrenseydi ona yaptığı şeyleri bana da yapardı. Gazel bunu istemiyormuş gibi babama hiçbir şey söylememişti. Sanki babamı bana bırakmış, bunun karşılığında da köpeğimi alıp gitmişti. Aslında ablamın bana yaptıklarını bile hak ediyordum. Belki de Gazel iyi bir çocuk olabilirdi ama onu kötü yapan bizlerdik.

Bunu itiraf etmek için çok geç kalmıştım ama şimdi yapmazsam bir daha asla yapamayacağımı da biliyordum. Acıyı doruklarda yaşarken yeni bir acıya yer açıp gerçeği babama söylemeliydim. Söylemeliydim çünkü aynı anda tüm acılarla yüzleşirsem geriye canımı yakacak hiçbir şey kalmazdı. Bu yüzden, “Bendim,” diye fısıldadım.

Burnumun direği sızlarken başladığım işi bitirmek için cesaretimi topladım. “Bendim baba,” dediğimde babam sertçe yutkunurken ben bir köşeye sinip hıçkırıqlarla ağlamak istiyordum. “Gazel değildi, annemin katili başından beri bendim.”

Annemi ben öldürmüştüm.

“Bendim,” dedim bir kez daha. “O tetiğe basan bendim.” Bunları söylerken babamı göremiyordum ama yaşlı bir çınarı nasıl yıktığımı iyi

biliyordum. Babamı hep sırtımı yasladığım bir dağa benzetirdim ve şimdi o dağı yıkmıştım.

O duyduklarının altında ezilirken, “Baba zamanı geldi,” diye mırıldandım. Başımı kaldırıp gökyüzüne bakarken dudaklarımda buruk bir tebessüm vardı. “Sana sormam gereken o sorunun zamanı geldi.”

Karanlık gökyüzünde bir tane yıldız ararken ıslak kirpiklerimin arasından taşan yaşın sıcaklığını yanağımda hissettim. “Artık o soruyu sorabilirim, baba,” dediğimde önce yutkunan, daha sonra da ağlayan sesini duydum.

“Efil neler oluyor?” diye fısıldadı korku dolu bir sesle. “İyi değilsin, nerede olduğunu söyle artık!”

Yoğun bir acının pençesinde kıvranırken, “Baba,” diye mırıldandım. “Sen iyi olmamıza hiç izin vermedin ki.”

“Senin için yaptım! Şimdi anlamıyorsun ama sakinleşince boşanmakla en doğrusunu yaptığını anlayacaksın!” Boşanan ben değildim ki onlar beni boşamıştı.

“Onu sevmiştim.” Sol gözümden süzülen bir damla yaşla başımı salladım. “Seni sevdiğim gibi onu da sevmiştim ama tıpkı senin gibi o da sadece acı vermeyi biliyor.” Karun’un babamdan farklı hiçbir yanı yoktu.

“Şimdi sana o soruyu soracağım ve tek bir soruyla aramızdaki her şey bitecek. Hemen ardından büyükbabamı da alıp Adana’ya dön, baba. Senden son isteğim büyükbabama iyi bakman, o artık sana emanet,” dediğimde acı dolu yutkunuşunu duydum ama artık o bile umurumda değildi. Büyükbabam ve Kadem dışında artık kimse umurumda değildi.

Şimdi ona o soruyu soracaktım, onunla da aramda tamamlanmamış bir şey kalsın istemiyordum. 13 Haziran’dan sonra hep beklediği ve benim asla sormadığım o soruyu daha fazla ertelemeyecektim. Bu soruyu yıllarca bekletmemin bir sebebi vardı ve artık zamanı gelmişti.

Yıllar önce bana bir telefonda, “*Öl ve öldür, Efil,*” dediği için o gün tek bir patlamayla tüm arkadaşlarımı katletmiştim. Parçalanmış cesetlerini kanayan gözlerle izlemiş, kopmuş uzuvları arasında yürümüştüm. Babam beni yönlendirip o patlamaya sebep olmuştu.

Beni ölümle tanıştırap bir katile çevirmişti ama ben o gün bile ona, “*Neden baba?*” diye sormamıştım. Bunu sormamı hep beklemişti ama hiç sormamıştım. Sessizliğim ona verdiğim en büyük cezalardan biriydi.

Bir gün dayanamayıp çocuk bedenimi karşısına almış ve “*Neden baba, diye sormayacak mısın?*” demişti.

O gün uzun uzun gözlerine bakıp, “*Sadece olürken,*” demiştim. “*Belki de ölmeden hemen önce.*”

“*Neden ölmeden hemen önce?*”

“*Çünkü sen bana ölümü öğrettin, baba. Doğru zaman geldiğinde ölümü ne kadar iyi öğrendiğimi sana da göstermek istiyorum.*”

Geçmişteki bu konuşmanın onun da zihninde canlandığından emin olarak, “Neden baba?” diye fısıldadım. “Bunu bana neden yaptın?” Babam artık yüksek sesle ağlıyordu çünkü bu soruyu neden ona sorduğumu ve hemen devamında ne geleceğini çok iyi biliyordu. Tek bir soru babamı hüngür hüngür ağlatmıştı, yıllar önce ona, “*Belki ölmeden hemen önce sorarım,*” demiştim.

Ağlayışı ondan çok beni kahrettiği için, “Baba lütfen git,” diye ona yalvardım. “Çok canımı yaktın, çık artık hayatımdan. Adana’ya dön, eğer birileri *kızın neden seninle gelmedi* diye sorarsa, kovdu beni çünkü o...” Gözyaşlarım akarken acı acı güldüm. “Bir deliydi dersin.” Yenilgi içinde omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Ya da öldü dersin.”

Titreyen elimi kaldırıp saçlarımdaki siyah kurdeleye dokunduğumda son kez, “Baba,” diye mırıldandım. “Ben seni affetmiyorum, Allah da affetmesin,” dedikten sonra saçımdaki tokayı çekip aldım. Artık bitmesi gerekiyordu.

Tokayı ayaklarımın önüne attığımda Kadem’in yüksek bir sesle, “Efil hadi!” diyen sesini duydum. Arabanın yanında sabırsızca beni bekleyen çocuğa bakarken telefon hâlâ kulağıma yaslıydı ve babam bağırarak bana yalvarıyordu. Ne söylediğiyle ilgilenmediğim için artık onu dinlemiyordum. Telefonu kapatmadım ama telefonu tutan elim yan tarafıma düştüğünde Kadem’in gözleri göğsümde bir yere odaklanmıştı.

Kadem donup kaldığında gözleri irileşti ve yüzü bembeyaz oldu. Yutkunarak sol göğsüme bakarken bir şeylere tutunma ihtiyacı hissederek yerinde sendelemişti. Hemen ardından öne atılıp âdeta haykırarak, “Efil efil!” diye bağırdığında Duha’nın arabadan fırladığını gördüm.

Başımı eğince kalbimin üzerinde hareket eden kırmızı noktayı gördüm. Bir silahın lazer ışığını göğsümün üzerinde görmek beni şaşırtmamıştı, o tokayı çıkarırken bunun olacağını biliyordum. Ayaklarımın önündeki tokaya hissiz gözlerle baktıktan sonra başımı kaldırıp bana doğru koşan çocuğa son kez baktım. “K-Kadem,” diye fısıldadım. Sol gözümünden bir damla yaş süzülürken başımı yavaşça iki yana salladım. “Özür dilerim.”

Kadem bana doğru koşarken gözleri önünde göğsüme saplanan bir kurşunla, "Efil!" diye haykırdı. Canım o kadar çok yandı ki birkaç adım geriye sendeledim. İşte bu yüzden ondan özür dilemiştim, görmek zorunda kaldıkları için.

Yoğun bir acı kalbime nüfuz ederken tüm vücudum titredi. Sonbahar rüzgârında savrulan bir yaprak gibi bir şeylere tutunmaya çalıştım ama boşluğun içinde kayboldum. Önce dizlerimin üzerine düştüm, sonra da başım yere çarptı. Telefonda babamın, "Efil!" diyen haykırışından daha gür ve yakıcı bir ses duyduysam o da birinin, "Bige!" deyişiydi. İki farklı adam sahip olduğum isimleri aynı anda söylemişti. Onlar benim bir zamanlar canımdan çok sevdiğim katillerimdi.

Tıpkı annem gibi ben de katilimi çok sevdim...

Yanılmamıştım, annemin kaderi kızının çeyizi olmuştu.

Katillerimden birinin benden duyduğu son şey, "Baba... Ben seni affetmiyorum, Allah da affetmesin," olurken diğerinin duyduğu son şey ise, "Artık Saka'nın da kalbi üşüyor," olmuştu.

Bilincim çok hızlı kapandığı için acıyı uzun süre hissedecek zamanım olmadı. Dudaklarımdan sızan kanla gözlerim kapandı. Eğer kendimi yukarıdan izleme şansım olsaydı muhtemelen göreceğim tek şey sokak lambasının altında yatan bir kadın olurdu. Uzun bir elbisenin içinde güzel görünen ama göğsünden sızan kanla güzelliğini gölgeleyen bir kadın... Belki de göreceğim şey yağmurun altında ıslanan bir kadın cesedi olurdu. Avucunda babasının sesini taşıyan bir telefon ve ayak ucunda siyah bir kurdele olan bir kadın. Onun resmini çizmek isterdim ama bordo bir elbiseyle değil, eflatun bir elbiseyle.

Onu çizip resmin bir köşesine de, "Saka kuşu son gözyaşını döktüğünde şarkı söylemeyi bırakır," yazmak isterdim. Belki böylece insanlar saka kuşunu acıyla beslemeyi bırakırdı.

Bırakırdı, değil mi?

—3—

BAŞIN SAĞ OLSUN KALENDER

"Gerçekte durunacak bir dalım kalmadığında ve kurumacak bir hayatım olmadığında yaşam bile önemsizleşti."

Derler ki ölüm anında tüm hayatın gözlerinin önünden bir film şeridi gibi geçermiş ama bana öyle olmamıştı. Bir sokak lambasının altında kanlar içinde yatarken o an gözlerimin önünde tek bir sahne vardı. Yıllardır kaçtığım, yüzleşmekten korktuğum o anım her gece kâbuslarımı süsleyen bir karabasandı. Yaşam ve ölüm arasında sıkıştığım o kısacık zaman diliminde zihnim yıllar öncesine dönmüştü. Bir anda annemin öldüğü o geceye dönmüştüm. Belki de ölürken bile tek pişmanlığım o gece yaptıklarımды.

Üzerimde babamla eski kocamın ihanetini taşıırken ve göğsümü delen bir kurşun varken zihnim bana son bir acı daha yaşatmıştı. Bu çektiklerin sana yetmez dercesine beni geçmişe sürüklemişti. Sanki bununla yüzleşmedikçe bana huzurlu bir ölüm yoktu.

O günlerde henüz on üç yaşındaydım ve yine bir doğum günündü, yani 13 Haziran. Her doğum günüm bir diğerinden daha kötü geçerdi, Carlos beni doğduğum güne pişman ediyordu.

On üçüncü doğum günüm benim için hepsinden daha kötüydü. Böylesine bir acıyı sekizinci doğum günümde bir patlamayla arkadaşlarımı kaybettiğimde yaşamıştım. On üçüncü yaş günüm ise güzel gözlü bir kadının kahvelerinde ölmek gibiydi. Annemin gözlerinde...

Tıpkı saçlarıma siyah kurdele takıldığında olduğu gibi o gün de kaçırılmıştık. Bu sefer sadece benle Gazel'i değil, annemi de kaçırmışlardı. Ben on üç, Gazel ise henüz on altısındaydı. Carlos'un adamları evimize baskın yapıp bizi kaçırdığında ne yazık ki albay babam yine yanımızda değildi. Başımıza Carlos belasını açan oydu ama o hep cephede olduğu için Carlos'la biz Saka çocukları ve zavallı annem uğraşıyordu.

Biliyordum, önce vatan ama ya biz baba?

Önce vatan, sonra biz olmalıydık ama babam için biz ikinci sırada bile gelmiyorduk. Onun için varsa yoksa işiydi, bu yüzden bize hep geç kalıyordu. Tanımadığımız adamlar bizi bir depoya kapatmıştı ve Carlos'un son talimatlarını bekliyorlardı. Annem bizi avutmak için, "Korkmayın," diyordu titrek bir sesle. "Korkmayın, baban bizim için gelecek."

"Gelmeyecek," dedik Gazel ile aynı anda. Asla zamanında gelmezdi. Aslında gelmezdi değil, gelemezdi çünkü bu tür olaylarda babam bizi

bulmasın diye Carlos onun önüne hep engeller çıkarıyordu. Babam bize gelecekti ama hep olduğu gibi yine çoğu şeye geç kalacaktı.

Annem korkudan titreyen Gazel'i kollarının arasına çekip onun kulağına, "Her şey güzel olacak," diye fısıldadı. "Ben buradayım." Gazel başını onun göğsüne yaslayıp ağlamaklı bir sesle dudaklarını araladı.

"Bu yüzden korkuyorum ya, sen buradasın." Anneme bir şey olmasından ödü kopuyordu.

Annem onu daha çok sarıp sarmalamıştı. Ergen kızının yüreğinde biriken tüm korkuları ondan almak ister gibi onu göğsüne bastırdı. Dudaklarımdaki buruk tebessümle bir köşede onları izliyordum. Aileden biri değilmişim gibi onlardan uzak bir köşede oturmam annemin dikkatini çekmişti. Dağılmış kahverengi saçlarının arasından bana bakıp, "Efil," dedi sol tarafını işaret ederek. Sola olan takıntımı bildiği için sol tarafını hep bana ayırırdı. "Buraya gel, kızım."

"Böyle iyiyim, anne." Yanına gitmeyerek onun solunu da ablama bıraktım. Anne yüreği işte, bana bakınca bile ne yapmaya çalıştığımı hemen anlamıştı.

Nemli gözlerle, "Efil'im," dediğinde ona gülümsemek için kendimi zorladım.

"Her şey yolunda, anne."

Neden onun yanına gitmediğimi anladığı için güzel gözlerinden bir damla yaş süzölmüştü. Benim yüzümden ikisi de buradaydı. 13 Haziran patlamasına sebep olduğum için buradaydık. Bugün benim doğum günümdü ve Carlos bugün de bana bir kayıp yaşatacaktı. Annem ve ablama yakın olmazsam belki onları sevmediğimi düşünüp canlarını çok yakmazdı.

"Her şey Efil'in suçu." Her fırsatta olduğu gibi ablam bir kez daha bana sataşmıştı. Başını annemin sıcak göğsünden ayırıp yıllardır yaptığı gibi yine suçlarcasına bana baktı. "Onun oğlunu öldürmeseydin tüm bunlar olmayacaktı. Sen sadece bize değil, diğerlerine de felaket getirdin!" Bana arkadaşlarımin ölümünü hatırlatınca tek kelime etmeden başımı eğdim. Ben herkesin felaketi olmuşum.

Uğur.

Oya.

Ve diğerleri...

Gözlerimden süzülen bir damla yaşı gören annem uyarırcasına kollarını çattı. "Gazel," diye ona çıkışarak beni savundu. "Kardeşine böyle davranmayı bırak. Tüm bunları başlatan Efil değil, bunu çok iyi biliyorsun."

“Her şeyi başlatan babam ama Efil de bunu sürdürdü.”

“Bilmiyordum!” Sürekli beni suçlamasından bıktığım için kaşlarımı çatarak, “Bilmiyordum, Gazel!” dedim sert bir sesle. “Babam yap dedi, ben de yaptım.” Sonlara doğru sesim kısık çıkarken gözlerime biriken yaşlarla başımı eğmiştim. “Ölümün ne olduğunu bile bilmiyordum. O gün benim yerime seçilen sen de olabilirdin. Annemin kollarından söküp aldıkları kişi bendim ama sen de olabilirdin.”

Acımasızca bana bakıp, “Ben o kibriti çakmazdım,” deyince iç çektim. Benim yaptığım şeyi yapmayacağını ben de biliyorum çünkü o, babamın emirlerine göre yaşamaktan nefret ediyordu.

“Neler yaşadığımı bilmiyorsun.” Tıpkı onun gibi benim de bakışlarım soğuktu artık. “O patlamayı yaşayan da dostlarını kaybeden de sadece benim.” Gözlüklere rağmen bulanık gören gözlerimi işaret ettim. “Her şeyini kaybeden benim. Sen hep şanslı olandın, Gazel.”

Gerçeklikten uzak bir gülüş kondu dudaklarına. “Yaşadıklarını yaşamamı mı isterdin?”

“İstediğim tek şey beni suçlamayı bırakman. Sen bana geçmişi hatırlatmadığında da hayatım yeteri kadar zor.”

“Kızlar yeter.” Annem sert bir sesle bizi uyarınca sustuk ama düşman gözlerle birbirimize bakmayı bırakmadık. Annemin gözleri bizimle ne yapacağını bilmez bir hâlde bakıyordu, birbirimizle hiç geçinemezdik. “Sizin sizden başka kimseniz yok.” Önce Gazel’e daha sonra da bana baktı. “Biz hep sizin yanınızda olmayacağız, birbirinizi düşman gibi görmeyi bırakın.”

“Bana niye bakıyorsun?” diye homurdandım. “Sürekli kıskançlık yapan senin kızın.”

“Sen de benim kızımsın, Efil Saka.”

“Bige Efil Saka,” diyerek onu düzelttim.

Gazel dik dik bana bakarken baygınca gözlerini devirmişti. “Tek sorumuz senin çoklu isimlerin değil.”

“Sende o da yok,” dediğimde eliyle beni gösterip anneme döndü.

“Bak yine aynı şeyi yapıyor! Önce beni kışkırtıyor, sonra da *ben bir şey yapmadım* diyor!”

“Annemin kulağının dibinde bağırıp durma! Bozuk gözlerle bile seni dövebileceğimi biliyorsun, değil mi?”

Bir hışımla ayağa kalktı. “Dene hadi!”

“Ağzını burnunu kırdığımda karşıma geçip car car konuşmak neymiş göreceksin!”

Ayağa kalkıp üzerine yürüdüğümde çıldıran annem, "Yeter artık!" diyerek kızgın bir sesle ikimizi de azarladı. "Efil, ablanı kışkırtmayı bırak." Çatuk kaşlarla Gazel'e döndü. "Sen de kardeşinle uğraşıp durma."

"O benim kardeşim değil!" diyen Gazel'e göz devirdim.

"Annem babamı boynuzlamadıysa senin kardeşinim." Kendimi tutamayıp güldüm. "Bunu istemiyor da değilim aslında." Heyecanlanarak anneme baktım. "Lütfen beni başka bir adamdan yaptığını söyle. Evlatlık falansam travma yaratmaktan korkmadan söyle." Başımla ona Gazel'i gösterdim. "Bunun kardeşi olmamak için bir fahişe çocuğu bile olmaya razıyım."

Annem bezgince burnundan soluyordu. "Seni Asım dışında kimseden yapmadım, boş umutlara kapılma."

"Peki ya beni?" Aynı umut Gazel'in de gözlerinde vardı. "Anne n'olur beni kocandan yapmamış ol."

"Bence seni yapan annem bile değil." Sinsice sııttım. "Kara kaş, kara göz ve siyah saç. Babamın kızı olduğun o kadar belli ki ama ben öyle miyim? Annemin bir kopyasıyım." Yürüyüp annemin koluna yapıştım. "Dul ve çocuklu bir adamla evlendin değil mi?" Ona Gazel'i gösterdim. "Bu bizden değil. Ay, yeter baba kız onların kahrını çektiğimiz, boşan anne," dediğimde annem kahkaha atarken Gazel kafama sertçe vurdu.

"Asıl sen bizden değilsin!"

Annem gülerek başını iki yana salladı. "İkinizin de babası Asım ve anesi benim."

"Erkek seçimin berbat," dedi Gazel. "Eminim Efil de böyle düşünüyor."

"Sırf seninle aynı fikirde olmamak için yorum yapmayacağım."

Annem iki haylaz kızını dizlerinin dibine oturtup, "Sizi böyle görmek beni çok üzüyor," diyerek kederle iç çekti. "Pırlanta gibi iki kızım var ama düşmandan farklı değiller."

Gözleri Gazel'in siyahlarıyla buluştuğunda annemin ifadesi buruktu. "Hayatına çok kişi girecek ve çıkarak." Elini uzatıp Gazel'in yüzüne gelen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Çok fazla insan tanıyacaksın ama hiçbirisi kardeşin gibi olmayacak. Şimdi birbirinizin kıymetini bilmiyorsunuz ama olur da bir gün yollarınız ayrılırsa, o zaman en çok birbirinizin yokluğunu arayacaksınız."

Parmakları asi kızının yanağına sürtünürken gözlerini Gazel'den ayırmıyordu. "Kardeşinin yetenekleri seni gücendirmesin güzel kızım çünkü tırnağın kanasa bunun hesabını herkese soracak tek kişi yine o. Kardeş

kardeşi kanatmaz, Gazel'im." Hep olduğu gibi yine haklıydı. Gazel ile asla geçinemezdim ama ona bir şey olmasına da göz yummazdım. Ne olursa olsun o benim ablamdı.

Bu sefer annemin bilgece hakan bakışları beni bulmuştu. "İnsanlar acımasızdır, Efil. Yüzüne gülüp arkandan oyunlar oynayacak kadar acımaz. Tüm o oyunlar içinde köşeye sıkışıp nefes alamadığında gözlerinin araya-acağı ilk kişi daima ablan olacak." Saçlarımı okşayıp burukça bana gülüm-sedi. "Kardeş kardeşin düşmanı olamaz, Efil'im," diyerek yavaşça başını salladı. "Onun canı yanarsa senin için kanar. Birbirinizin kıymetini bilin."

Annemin ne demek istediğini anlamayacak kadar toyduk ama anlaya-cağımız zamanlar da gelecekti. Daha sonra kapı açıldı ve silahlı adamlar içeri girip annemi zorla dışarı çıkarmaya çalıştı. Bizim çırpınışlarımız ve yalvarmalarımıza kulak asmadan annemi yaka paça dışarı çekiyorlardı. Adamlar bize vuruyor, yere savurup itekleyerek savunmasız bırakıyorlardı. Bir adam Gazel'i duvara fırlattığında kaşlarımı çatarak ona doğru koştum ve kendi etrafımda dönerek adamın karın boşluğuna tekme attım.

Karnına tutarak geri çekilen adama bakıp âdeta hurlarcasına, "Ablama dokunma!" diye bağırarak suratına yumruğumu geçirdim. Diğer adam beni etkisiz hâle getirmek için belindeki şok cihazını çıkarınca dudaklarım kıvrıldı. "Dene hadi." On üç yaşındaki birine göre çok iyi dövüşüyordum, babam bizi çekirdekten yetiştirmişti.

Gazel koşup annemin kolunu sıkın adamın bacak arasına tekme atarak onu yere düşürmüştü. Başka biri arkadan Gazel'in saçını yakalayınca Gazel dirseğini adamın karnına geçirerek onu geri püskürttü. Daha sonra adama döndüğü gibi çenesinin altına yumruğunu geçirerek onu yere düşürdü. Annemi kolundan tuttuğu gibi arkamıza çektiğinde iki kardeş annemin önünde bir kalkan gibi duruyorduk. Saka kızlarını hafife almayacaklarını bilen adamlar kısa bir an göz göze gelmişlerdi.

Silahla bizi vurabilirlerdi ancak bunu yapmıyorlardı çünkü Carlos'un amacı bizi öldürmek değil, acı çektirmektir. Carlos'un verdiği emrin dışına çıkamazlardı. "Beş kişiler," diye mırıldandım. Gözlerimi adamlardan ayır-madan ablama sesimi duyurmaya çalışıyordum. "Kişi başına iki düşüyor, sen ikisini al, buçuğu ben hallederim." Ondan daha iyi dövüştüğüm için benim payıma düşen daha fazlası olmalıydı.

Gazel beni onaylayarak, "Pekâlâ," diye fısıldadı. "Hadi yapalım şu işi!" dediği an adamların üzerine koştuk. Onların arasına daldığımızda işler karıştı, bizi sindirmek için aynı anda saldırıyorlardı. Sırtımızı birbirimize yaslayıp tüm saldırılardan kaçarak kendimizi korumaya çalışıyorduk.

Birbirimizden hoşlanmasak da konu annemin hayatıysa sırt sırta dövüşmeyi sorun etmiyorduk.

Bir adamın yumruğu suratımla buluşsa da diğerinin elini iki elimle yakalamıştım. Bileğinden yakaladığım adamı sertçe kendime doğru çekerek bacaklarının arasına tekme attım. Ancak yüzüme yumruk atan kişinin ikinci yumruğu göğsümle buluştu. Bu o kadar sert bir yumruktu ki ilkinde burnumu kanatırken ikincisinde kaburgalarımda büyük bir hasar bırakmıştı. Üç kişi birden bana saldırdığı için hepsinden aynı anda kaçamıyordum.

Savunma sanatlarında iyi olabilirdim ama şöyle bir gerçek vardı ki ben hâlâ on üçünde bir çocuktum. Bu yüzden zayıf vücudum tek bir yumrukla bile yıkılabilirdi. Fiziksel güç olarak yeterli değildim. Göğsüme yediğim yumruk bu yüzden beni sersemletip iki büklüm etmişti. Bu adamlarla dövüşmek Gazel’le egzersiz yapmaya benzemiyordu. Göğüs kafesimdeki acıyla sersemlediğimde diğer adam şok cihazını boynuma bastırarak bana elektrik verdi.

Boğazımdan hırıltıyla çıkan inleme annemin, “Efil!” diye bağırp bana doğru koşmasına neden olmuştu. Ne yazık ki annem bizim gibi değildi, kendini veya bizi korumasını bilmiyordu. Bu yüzden adamlardan birinin attığı tek bir tokatla yere savrulmuştu. Şok cihazı yüzünden dizlerimin üzerine düştüğüm gibi o da yere düşmüştü.

Gazel arkasını döndüğü gibi bana elektrik veren adamın bileğini yakalayıp, “Kardeşimden uzak dur!” diye bağırdı ve bir şekilde adamın bileğini kırdı. Ancak bu bizi kurtarmak için yeterli olmadı, başka biri silahın kabzasıyla arkadan onun ensesine vurarak Gazel’i de yere düşürmüştü. Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama fiziksel güç olarak yetersizdik. Yeteneklerimiz bundan beş veya on yıl sonra yetişkinlere karşı bizi koruyabilirdi fakat şu an için yeterli değildik.

İkimiz de yere düşünce adamlar kalkmamıza izin vermeden annemi zorla dışarı çıkardı. Kendimizi toparlayıp, “Anne!” diye bağırarak kapıya koştuk ama kapı çoktan kapanmıştı. Beni sersemleten elektrik yüzünden kapının önüne yığıldım ancak Gazel bağırarak kapıya vurmaya devam etti. Ensesinde ona büyük bir acı veren o darbeye rağmen defalarca kapıya vurup, “Anne!” diye haykırdı. Oysaki adamlar çoktan kapıyı üzerimize kilitleyip gitmişlerdi.

Sinirle kapıya son bir yumruk atan Gazel başını çevirip bana baktı. Hızlı hızlı nefesler alırken daha fazla ayakta duramayıp yanıma yığılmıştı. Aldığı kesik kesik nefeslerin arasından, “İyi misin?” diye sorunca kanayan

burnumu sıkarak, “Bir an önce büyümek istiyorum,” diye homurdandım. “Otuz yaşındaki adamların yumruklarına karşı vücudum fazla zayıf.”

“Annemden ne istiyor bu herifler?” Gazel bunu sorarken cebinden çıkardığı mendili bana uzattı. “Onların sorunu seninle değil mi? Annemi neden aldılar?”

Mendili alıp burnuma bastırdım, bunun cevabını ben de merak ediyordum. “Bugün benim doğum günüm, Gazel.” Hiç kutlamadığım günlerden biriydi. Her doğum günüm bana bir felaket getirdiği için artık doğum günlerimi kutlamazdık. 13 Haziran bizim için kutlanacak bir gün değildi. “Carlos’un bana unutulmaz bir 13 Haziran yaşatacağını tahmin etmek zor değil.” Başımı çevirip güven vermek ister gibi ona baktım. “Bu gece ne yaşanırsa yaşansın annemin zarar görmesine izin vermeyeceğim.”

“Söz mü?”

“Söz.” Anneme ve ona bir şey olmasına izin vermeyecektim. “Söz veriyorum, anneme bir şey olmayacak.” Bu sözü verirken annemi hayatım pahasına koruyacağıma çok emindim. Oysaki annemin katili olmama dakikalar kalmıştı.

Yaklaşık on dakika sonra kapı tekrar açıldı. İçeri giren adamlar yine onlara sorun çıkarmamızı istemedikleri için bu sefer bizi uyarma gereği hissetmişlerdi. “Annenizi görmek istiyorsanız rahat durun. Şimdi kalkın oradan ve bizi takip edin.”

Yerimizden hiç kıpırdamadığımızı gördüklerinde içlerinden biri alayla güldü. “Annenize gitmek istemiyor musunuz?” Bu bizi harekete geçiren tek komuttu.

Gazel ile dışarı çıktığımızda adamlar belli bir mesafede durarak yanımızda yürüyordu. Terk edilmiş fabrikanın küf kokulu koridorunda bir süre yürüdük. Bir kapıdan geçerek boş bir alana girdiğimizde burada dönen oyunları anlamaya çalışıyordum. Carlos sandalyesinde oturarak purosunu tütürüyordu ve tam karşısında üç sandalye vardı. Her sandalyede siyah giyinen üç kadın vardı, üstelik kadınların kafasına siyah bir torba geçirilmişti. Elleri sandalyenin arkasına bağlanan kadınların arkasında silahlı bir adam duruyordu.

Uzun kollu siyah bir elbise giydirdikleri kadınların kilosu hatta boyu bile aynıydı. Ayaklarındaki siyah topuklu ayakkabılar bile aynıydı. Gazel ile göz göze geldik, bunun ne anlama geldiğini düşünüyorduk. Bu kadınların burada olma amacı neydi? Carlos beni görünce gülerek ayağa kalktı.

“Uzun zaman olmuştu, küçük Saka.” Piç kurusu. Onu en son sekiz yaşında, saçına siyah bir kurdele takarken görmüştüm. Yıllar sonra karşılaşmışken gözleri saçımdaki kurdeleyi bulunca gülüşü genişledi. “Anlaşılan seçimini yaşamaktan yana yapmışsın.”

İlk karşılaşmamızda olduğu gibi hâlâ yüzünü net bir şekilde göremiyordum. Sekiz yaşından beri kendi yüzüm dâhil her şeyi bulanık camların arkasından görüyordum. Aynaya bakınca bile kendi yüzümün detaylarını görmüyordum. Sevdiklerimin yüzleri dâhil etrafımdaki her şey benim için pusluydu. Çoğu zaman hiç görmediğim bile oluyordu. Yaşadığım geçici körlükler son zamanlarda artmaya başlamıştı. Korkarım ki birkaç yıl sonra gözlerimi tamamen kaybedecektim.

“Bu sefer benim için nasıl bir sürprizin var?” Artık sekiz yaşında tekmelediği o çocuk değildim, on üç yaşın asiliğiyle güldüm. “Yeni bir toka mı vereceksin?”

“Bir tanesinin senin için yeterli olacağını düşünüyorum.” Eliyle küçük bir işarette bulunarak beni yanına çağırdı. “Bu gece sana ve ailene kurulma şansı vereceğim, Saka. Orada durma, hadi yaklaş.”

Ona doğru yürümeme izin verdiler fakat aynı şey Gazel için geçerli değildi. İki yanında duran adamlar onun daha fazla ilerlemesine izin vermiyordu. Hiç istememe rağmen mecburen adımlarımı harekete geçirdim. Adımlarım küçük ve ürkekti, bu adamdan ve bize yapacaklarından çok korkuyordum. Karşısında durduğumda içtiği puronun dumanı yüzüme geliyordu. Başıyla bana duvarın diğer ucunda sandalyeye bağlı olan üç kadını gösterdi.

Her şeyiyle birbirine benzeyen üç kadını gösterirken neyin peşinde olduğunu anlamıyordum. “Tıpkı annen gibi bu kadınlar da birilerinin annesi.”

“O zaman bırak onları.”

“Bırakmak mı?” Çok absürt bir şey söylemişim gibi güldü. “Bedel nedir hiç bilmiyorsun, değil mi?”

Carlos dizlerini biraz bükerek üzerime eğildi. “Her şeyin bir bedeli vardır, küçük Saka.” Oğlunu öldürmemin de bir bedeli vardı, asıl söylemek istediği buydu. Puro yüzünden nefesindeki is kokusunu solurken yoğun bir şekilde gözlerime baktı. “Bugün buradan sadece üç kişi çıkabilir.”

“Kim onlar?”

“Buna sen karar vereceksin.” Geri çekilip belinden çıkardığı silahı bana uzattı. “Annen, ablan ve sen.” Sayımızın üçü bulduğunu bu sözlerle belirterek tekrar sandalyedeki kadınları işaret etti. “Kurtarmak istediğin üç kişi

için üç kurban. Ailenden kurtarmak istediğin herkes için bir can alacaksın. Buradan çıkmak istiyorsan kendin için bile bir anne öldüreceksin,” dediğinde kaskatı kesilmiştim. Ne saçmalıyordu?

Doğru mu anlamıştım, kendi hayatımıza karşılık üç annenin hayatı mıydı? Bizi kurtarmak için bu gece üç kadını öldürüp onların çocuklarını annesiz mi bırakacaktım? Annemin yokluğuna bile dayanamazken yüzünü dahi görmediğim bazı çocukları annesiz mi bırakacağımı söylüyordu. Benden bu bencilliği yapmamı nasıl isterdi!

Bana uzattığı silahı çatık kaşlarla alıp, “Siktir git it!” diye bağırıp nam-luyu ona doğru çevirdim. “Ben bir kurt kıızıyım ve kendimden olana kurşun sıkmam!” dedikten sonra bir an bile düşünmeden tetiğe bastım.

Onun silahıyla onu vurmaya çalışırken ne anneme ne de ablama olacıkları düşünmüştüm. Carlos’u vurunca bizimkilere olacıkları hiç düşünmemiştim, kabul etmek istemesem de ben babamın kıızıydım. Konu vatan hainlerine kafa tutmaya gelince en az babam kadar gözümü karartabiliyordum. Bir teröristi öldürme şansını yakalayınca sonuçlarını düşünmeden hemen saldırıya geçiyordum. Bu yönümle babama çok benziyordum.

Ne yazık ki silah patlamamıştı. Carlos’un bana boş bir silah verdiğini tetiğe basınca çıkan *tırk* sesinden anlamıştım. Kahlkaha attı, bunu yapacağımı tahmin etmiş gibi keyifliydi. Gözleri bir noktada oyalanıp, “Görüyor musun, Asım’ın dölünü?” dedi eğlenen bir sesle. “Konu birilerini kurtarmak olunca bu piçin de gözü ailesini görmüyor.”

Carlos’un kime konuştuğunu görmek için başımı çevirince kapının yanında duran bir çocuk gördüm. On yedi veya on sekiz yaşlarındaydı. Gazel onun biraz ilerisinde duruyordu ve ben de odanın tam ortasıydım. Odanın diğer ucunda da kafasına siyah torba geçirip bağladıkları üç kadın vardı. Odanın içinde dikkat dağıtan çok şey vardı ancak bu ergenin siyah gözleri bir tek benim üzerimdeydi.

Şu an için ne kadar bakarsam bakayım onun kim olduğunu anlamayacaktım. Yıllar sonra bir kumarhanede tekrar karşılaştığımızda bile onun buradaki çocuk olduğunu fark etmeyecektim. Carlos’un bir yeğeni olduğunu bilmediğim için baktığım bu çocuğun Hector Marasliyan olduğunu uzun süre boyunca öğrenemeyecektim. Oysaki gözlerinin siyahındaki mide bulandırıcı ifade bile onun Carlos’un kanını taşıdığını gösteriyordu.

Eğlenceli bir şeyler izlemeye gelen biri gibi davranıp yüzüne sıkkın bir ifade kondurarak Carlos’a baktı. “Silah dolu olsaydı şimdiye ölmüştün,” dedikten sonra ona beni gösterdi. “Neden fırsatın varken şu küçük yosmayı

öldürmüyorsun? Eline fırsat geçtiğinde seni öldürmek için tereddüt etmeyecek.”

Omuzlarımı dikleştirip alaycı bakışlarımı onun siyahlarına diktim. “Yerinde olsaydım şu kanı bozuk köpeği dinlerdim, Carlos,” diyerek sııttım. “Çünkü elime fırsat geçerse ikinizi de havaya uçuracağım.” Kaşlarını çatı ama onları öldüreceğimi söylediğim için değil, ona kanı bozuk köpek dediğim için. Bana yosma dediyse benden de bir şeyler duymayı hak ediyordu.

Carlos’un aksine çocuk zekiydi. “Kurtul şu kızıdan.” Gözlerime bakınca bile büyüdükçe onlar için bir baş belasına dönüşeceğini tahmin ediyormuş gibi kaşlarını biraz daha çatı. “Yapabiliyorken bitir şunun işini.”

Kolay bir ölüm yerine intikam ve saf acı isteyen Carlos, “O zaman ne eğlencesi kalır?” diyerek keyifle purosunu tütürmeye devam etti. “Oğlumun öldüğü yaşa kadar yaşayacak ve o zamana kadar yaşadığı tek hayat bir cehennemden ibaret olacak.” Yirmi altıncı yaş gününe kadar bana sunduğu hayat aslında hayat değildi. Bana öyle acılar yaşatmak istiyordu ki ölmekten beter olmalıydım.

Kapının önünde dikilen ergen onunla aynı fikirde değildi. “Düşmanım çocukluktan kinle beslemek kendine yaptığın en büyük kötülük olabilir.” İleri görüşlü biri olduğu aşikârdı.

Carlos beni bir tehdit olarak görmediği için fazla rahattı. “Onu neyle beslersem besleyeyim hiçbir zaman benden kaçamayacak veya karşıma geçip benden bir şeylerin hesabım soramayacak. Uçmaya kalkıştıkça kanatlarını kırmak için hep orada olacağım.”

“Bu çocuğun uçmak için kanatlara ihtiyacı olduğunu mu sanıyorsun?” Yerinden hiç kıpırdamayan veledin delici bakışları beni rahatsız edecek şekilde üzerimde oyalanıyordu. “Kızıdaki potansiyeli gerçekten görmüyorsun, değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Carlos.

“Bu çocuk tek bir patlamayla kıyım yaptı.” Henüz adını bilmediğim bu velet bunları söylerken yanında duran elini sıkıyordu. O yumruğu suratımda patlatmak istediğini anlamak zor değildi. “Bir yıkımla iki tarafa da büyük kayıplar yaşattı. O olaydan sonra kimse kendine gelemezdi ama o, büyüüp canına okumak için saçındaki tokayı bile çıkarmıyor. Eline silah geçtiği an anne ve ablasını öldürmemizden korkmadan silahı sana doğrultup tetiğe basıyor.”

Doğrudan Carlos'un gözlerinin içine bakarak son derece ciddi bir şekilde onu uyardı. "Boynuz kulağı geçmek üzere, karşına Asım'dan daha büyük bir bela almak istemiyorsan öldür onu."

Annemi görmenin sabırsızlığıyla yerinde duramayan Gazel, "Sen de kimsin?" deyince Gazel'i yeni fark etmiş gibi sonunda bakışlarını üzerimden çekti.

Kendisinden bir veya iki yaş küçük olan ablama bakınca bakışları değişti. Bana bakarken gözlerinde oluşan o düşmanca ifade Gazel ile göz göze gelince değişmişti. Uzun sayılacak bir süre boyunca gözleriyle Gazel'i baştan ayağa taradı. Gazel'in gözlerindeki tiksintiyi gördüğünde ise dudaklarındaki kıvrılma büyüdü. "Seninle yakından tanışacağımız günler de gelecek, siyah Saka." Bu sözlerle ne demek istediğini o an için ikimiz de anlamamıştık. Kardeşi kardeşe kırdıracakları nasıl aklımıza gelsindi ki...

Carlos tekrar bana odaklanarak, "İkinci kez aynı aptallığı yaparsan anne ve ablanın öldüğüne tanık olacaksın," diyerek beni tehdit etti. Belindeki diğer silahı çıkarıp bana uzattı. "İçinde sadece üç kurşun var." Uyarı dolu gözlerle bana bakarken odanın içindeki adamlarını gösterdi. "Bir kez daha silahı bana doğrultursan daha sen tetiğe basmadan ablanın beyni dağılır."

Bir adam Gazel'in arkasına geçerek elindeki silahı onun kafasına bastırdı. "Üç kurşuna sahipsin," diyen Carlos saçmalıklarını sürdürüyordu. "Kadınların her birine sıktığın bir kurşunla aileden birini kurtaracaksın."

"Bunu yapmayacağım!" Geriye çekilerek bana verdiği silahtan uzaklaştım. "Kendi ailem için kimseyi öldürmeyeceğim!"

"Annen veya ablanın ölmesini mi istersin?"

"Annem ve ablam için birilerini öldürmemi istiyorsun!" Bana sunduğu bu teklif delilikti hatta çılgıncaydı. Onları öldürüp annem ve ablamı alarak buradan çıkabilirdim ama bu gece üç kadın evine gidemeyecek ve çocuklarına sarılıp onları bağrına basamayacaktı. Birinin beni annesiz bırakmasını istemezdim. Kendim için istemediğim bir şeyi nasıl bu kadınların çocuklarına yaşatabilirdim!

Carlos benimle vakit kaybetmekten sıkılmış gibi nefesini sesli bir şekilde verdi. "O zaman annenin katili ben değil, sensin." Puroyu yere atıp cebinden çıkardığı telefonla birini aradı. Telefonu kulağına yaslayıp gözlerinin içine bakarak, "Nico," dedi. "Begüm Saka'dan kurtulun."

Gazel hemen öne atılıp, "Hayır!" diye bağırdı ama kollarına yapışan adamlar onu yerine çivilemişti. Ablam onların ellerinden kurtulmak için çırpınırken, "Ben yaparım!" diye bağıırıyordu. Annemi kaybetmemek için

buradaki üç kadından kurtulmayı sorun etmiyordu. “Efil yerine ben yaparım!”

“Benim sorunum seninle değil, küçük kardeşinle.” Carlos sakince konuşarak sırtıttı. “O yapmıyorsa önce annenden, sonra da senden kurtulacağım.”

Kaşlarını çatan Gazel daha çok çırpınıp bana ulaşmaya çalışırken, “Efil yap şunu!” diye bağırdı. “Bu kadınları tanımıyoruz, vakit kaybetmek yerine yap şunu!”

“Hayır!” Şiddetle karşı çıkarak kararımın arkasında durdum. “İkinci kez kimse bana masumların kanını döktüremez.”

Beş yıl önce çıkardığım o patlamada çocukluk arkadaşlarıma kıymıştım. Daha hepsi çocuktu ama benim yüzümden ölmüşlerdi. Uğur’um bile benim aptallığım yüzünden ölmüştü. Kundaktaki kardeşine bile kıymışken bir kez daha birilerinin kanına giremezdim. Ben daha o olayı aşmamışken benzer bir vakayı kaldıramazdım. Bu sefer öyle bir öldürdüm ki küllerim yedi cihana savrulurdu.

Carlos kulağını yasladığı telefona, “Kurtul kadından,” deyince Gazel acıyla haykırıp, “Efil, yap şunu!” diye ağlayarak çırpındı. “Söz verdin, Efil!” Anneme bir şey olacak korkusuyla gözlerimin içine bakarak hıçkırdı. “Bu gece anneme bir şey olmasına izin vermeyeceğini söyledin. Söz verdin, Efil!” diyerek gözyaşları içinde bana yalvardı. “Annemi kurtar, n’olur annemi kurtar, Efil.”

İçim öyle bir acıdı ki... Gazel’in ıslak bakışlarına karşılık gözlerim doldu. Beş yıl önce babamın bana yaptırdığı o katliamın bir benzeri için beni zorluyordu. Babam bana bir depo dolusu insanı öldürtmüştü, Gazel ise günahsız üç kadını öldürmemi istiyordu. Bana her kızdığına *babasının kızı* derdi ama şu anda babam gibi davranan oydu. Tıpkı babam gibi o da elimi kana bulamam için beni zorluyordu. Omuzlarımda çok yer kalmış gibi *bir de üç masum kadının azabıyla yan* diyordu.

“Gazel yapamam.” Gözlerimden süzülen yaşlarla başımı iki yana salladım. “Yapamam Gazel, yapamam.” Ben artık daha fazla kimsenin katili olmak istemiyordum.

Gözyaşları birbiri ardına akarken Gazel boynunu bükerek ısrarını sürdürdü. “Annemi öldürecekler.”

Ona sandalyeye bağlı kadınları gösterdim. Özellikle ortadaki kadının çırpınışları bana geri adım attırıyordu. “Onlar da anne,” diye fısıldadım ağlamaklı bir sesle. “Çocukları varmış, Gazel.” Gözlerime akın eden yaşlar

iyi göremeyen gözlerimin daha fazla puslanmasına neden oluyordu. “Bir anneye karşı nasıl üç anneye kıyarım?”

“Onlar senin annen değil!” Gazel bana ulaşmak için kolunu tutan adamları itmeye çalışırken kaşlarını çatmıştı. “Düşüneceğin tek kişi kendi annen olmalı!” Bağırarak bir adama vurup öne atıldı ama onu yakalayıp dizlerinin üzerine düşürmüşlerdi.

İki adam omuzlarından sertçe bastırıp kalkmasına engel oldu, diğer adam ise kafasına silahı bastırmıştı. Gazel’i etkisiz hâle getirdiklerinde ıslak gözlerini bana dikip, “Efil n’olur annemin ölmesine izin verme,” diyerek daha çok bana yalvardı. Durmaksızın ağlarken, “Yapma kardeşim,” diye fısıldadı. “Babam gibi sen de önce başkaları, sonra ailem deme.” Oysaki şu anda babam gibi davranan oydu.

Dudaklarım titrerken, “Bu kadınlara ne olacak?” diye sordum acı çeken bir sesle. “Gazel benden ne istediğini bilmiyorsun. Onlara nasıl kıyarım?”

“Anneme ne olacak?” diyerek bana sesini yükseltti. “Ona nasıl kıyarırsın? O seni çok seviyor, Efil! Söz verdin bana, anneme bir şey olmayacağına söz verdin ve ben sana inandım.” Bir kez daha gözyaşlarım süzüldü yanaklarımdan.

Bir daha asla yapmam dediğim şeyi bu sefer bana yaptıran Gazel olmuştu. Carlos’un uzattığı silahı elime aldığımda tek istediğim bu silahın ucunu kafama bastırıp tetiğe basmaktı. Kendi hayatımı sonlandırıp bu azabı dindirmekti. Sadece Carlos değil, ailem de yaşamama izin vermiyordu. İki koldan beni tiksindiğim bir canavara dönüştürüyorlardı. Bunun için beni zorluyorlar ve bana hiç acıymıyorlardı.

Her şeyi yapan da yaptıran da onlardı ama günün sonunda suçlanan ve vicdan azabıyla kıvranan sadece bendim. Yaşamama izin vermiyorlardı. Titreyen kolumu kaldırıp namluyu sağdaki kadına doğrulttum. “Ö-özür dilerim.” Hıçkırarak ağlamaya başladım. “Özür dilerim, herkesin kukla-sıyım,” dedim omuzlarım sarsılırken. “Özür dilerim, bunu yapmalıyım.” Boğazımı tırmalayan çığlıkların eşliğinde tetiğe bastım.

Özür dilerim, bunu yapmayı hiç istemezdim. Özür dilerim, benden bir canavar yaratıyorlar ve ben buna karşı koyamıyorum.

Çok acı çekmesini istemediğim için kadının tam kalbine hedef almıştım. Onu kolundan yaralamayı düşündüm ama Carlos’un bu kadarıyla yetinmeyeceğini biliyordum. Onlar ölmedikçe annemi ve Gazel’i serbest bırakmayacaklardı. Onları yaralamak sadece acılarını uzatırdı, Carlos on-ları buraya öldürmek için getirmişti. Benim yaraladığım birini hastaneye götürüp tedavi ettirecek bir adam değildi.

Bu işkenceyi hem onlar hem de kendim için uzatmak istemediğim için doğrudan kalplerine hedef alıyordum. Onlar için kısa ve acısız bir ölüm olmalıydı, en azından bu kadarını yapmalıydım. Kalbinden vurduğum ilk kadının başı öne düştü ve çırpınırları kesildi. Kafasındaki siyah torba yüzünden onun yüzünü bile göremedim. Ne o katilini görebildi ne de ben kimi öldürdüğümü.

Carlos, Gazel'in baskısıyla sonunda beni istediğı kıvama getirdiğı için sırtıttı. "O kadını vurarak anneni kurtardın," diye keyifle konuştu. "Anneni kurtarmış olabilirsin ama ablanla ikiniz için tehlike hâlâ devam ediyor."

Silahlı tutan elim titrerken ikinci kez bunu nasıl yapacağımı düşünüyordum. Gazel'in kafasına silah dayayan adamın parmağı tetiğe hafifçe baskı uygulamıştı. "Devam et yoksa kardeşin ölür," diyerek beni zorladı.

Gazel gözlerimin içine bakıp kaşlarını bükerek, "Efil," dedi, devam etmem için bana yalvarıyordu.

Başladığın işi bitir, Efil.

Görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarını kontrol etmeye çalışarak kolumu bir kez daha kaldırdım. Silahlı bu sefer ortadaki kadına doğrultmuştum. "Ben... Benden davacı ol." Ağlayarak onu hedef alırken elim titriyordu. "Öteki tarafta sen de benden davacı ol." Yüzünü göremesem bile hıçkırarak başımı salladım. "Sen de bunun hesabını bana orada sor. Bu dünyada bitmeyen azabım orada da sürsün," dediğimde kadın çırpınmayı bırakmıştı.

Torbanın altında ağzı da kapalı olmalı ki boğuk sesler çıkardı ama çırpınmaya son verdi. Sanki o da ağlıyordu, emin değildim ama kendi için değil, benim için ağladığını hissettim. Ona yaptığım bu şeyle çekeceklerim için ağlıyor gibiydi.

Siyahlar içindeki kadının teslimiyeti tüm direncimi kırdığı için sesli bir şekilde ağlayıp tam vazgeçecektim ki Gazel bir kez daha, "Efil," diyerek bana baskı yapmayı sürdürdü. Onun gözyaşları benimkileri bastırdı. "Ölmek istemiyorum." Böylece kardeşimi kurtarmak için bir kez daha tetiğe bastım.

Onu da tam kalbinden vurmuştum.

Ortadaki kadını da kalbinden vurduktan sonra elimdeki silahı çevirip kendi kafama bastırdım. Gazel çığlık atıp, "Efil!" diye bağıırken bir saniye bile beklemeden tetiğe bastım. Kendim için kimseyi öldürmeyecektim. Onların hayatına karşılık o iki anneyi vururken bile son kurşunu kendime saklamıştım, arkadaşlarıma yaptıklarımından sonra bu yaptığımınla yaşanmayacağını biliyordum.

Hayır, ölmedim. Ölmeyi çok istediğimde bile ölmedim, Carlos bunu yapacağını da biliyordu. Silahta aslında üç değil, iki kurşun vardı. Annem ve ablamı kurtardıktan sonra son kurşunu kendime saklayacağımı tahmin etmişti. Ailem için birilerini öldüreceğimi ama kendim için aynı şeyi yapmayacağımı çok iyi biliyordu. Bu yüzden tetiğe bassam da bir şey olmadı.

Gazel rahat bir nefes alırken Carlos, "Henüz değil, Saka," diyerek gevşek gevşek gülmeye başladı. "Ölmek için doğru zaman bu gece değil." Başıyla küçük bir işaret yapınca adamlardan biri sandalyedeki kadınlara doğru yürüdü.

Gönderdiği o adam üç kadının arkasına geçti. Biri yaşıyordu ama diğer ikisi kalbinden vurulmuştu. Adam yürüyüp ortadaki kadının arkasında durdu, buradaki herkesin gözleri benim üzerimdeydi. Neden bana baktıklarını anlayamadım. Ortadaki kadının kafasındaki siyah torbayı çekip çıkardığında bir anlığına her şey son buldu. Gazel'in ciğerlerinden kopan veryansını kulaklarımda çınlarken donup kalmıştım. Midem kasıldı, kalbim patlayacakmış gibi hızlandı ve gözlerimden bir damla yaş süzüldü.

Anne?

Annem mi o?

Ben kendi annemi mi vurdum?

Nefes dahi almadan sandalyedeki kadına bakıyordum. Deponun içinde bir sessizlik yaşandığında iki kardeş donup kalmıştık. Arkasındaki adam annemin ağzındaki bandı sertçe çıkardığında bile burası fazla sessizdi. Çuvalın içinde uzun süre havasız kaldığı için yüzü terlemiş, saçları yüzüne yapışmıştı. Dağınık saçlarının arasında gözlerini güçlükle açık tutarken bana hiç bakmamıştı. Bakışlarının odağında bir tek Gazel vardı.

Sanki bana bir şeyler söyleyecek zamanı olmadığını biliyormuş gibi sadece Gazel'e bakıyordu. Son sözleri, son bakışı bana değil, Gazel içindi. Dudaklarından kanlar süzülüyor, kesik kesik hırıltılı nefesler alıyordu. Annemin gözleri kapanıp başı önüne düşmeden hemen önce Gazel'e doğru güçlükle, "K-kardeşin..." diye mırıldandı. "E-Efil sana emanet." Sonra gözlerini sonsuzluğa yumdu.

Belki görmemişti ama duyduğu seslerden onu vuranın ben olduğumu biliyordu. Buna rağmen son nefesini benim için harcamıştı. Annem onu vurduğum için ablamın bana yapacaklarını öngörmüş, belki annemin emaneti deyip bana karşı merhametli olur diye beni Gazel'e emanet etmişti. Annemi kalbinden vurmuştum ama annem son nefesinde bile beni düşünmüştü.

Gazel ona doğru koştu ama ben hiç kımıldamadım. Bu durumda on / parbeni yetimden haberi edemiyordum. Gazel i yabalayıp anasını anasını ona engel oldular. Gazel onlardan kurtulmaya çalışarak, "Anne! duyuldu fakat ben bunu bile yapamıyordum. Gazel hiç olmasa ağlayarak, mayla haykırıp, "Anne, bana bak!" diye ona yalvarabiliyordu ama ben kımıldam hiçbirini yapamıyordum. Önce teğiz bakan elime, sonra da anasını taşıy duruyordum. En küçük bir tepki bile veremiyordum.

Annemin katili ben miydim?

Ben kendi annemi vurmuştum.

Annemin gözleri kapalıydı, sanki artık yaşamıyordu. Gazel çığlık atıp "Hayır, hayır, hayır, anne!" diye bağırip yerde dövünüyordu. Onu uyanı adamlardan kurtulup bu sefer de benim üzerime atıldı. "Ne yapın sen. Efil!" diye bağırarak bana vurmaya başladı.

Bana vuruyor, göğsümden itiyor, canımı yakmak istercesine tokat atıyordu. "Efil, sen ne yaptın!" Ablam çıldırmiş gibi gözyaşları içinde bana saldırırken ona engel olmak için hiçbir şey yapmıyordum. "Ne yaptın sen, Efil!" Son tokadıyla ayaklarının önüne yıkıldım, işte o zaman ne yapığımı anladım. Ben annemi öldürmüştüm.

Girdiğim şoktan çıkınca çektiğim acının boyutu kaldıramayacağım kadar büyümeye başlamıştı. Beni doğuran, büyüten ve tüm kahrımı eken kadını öldürmüştüm. Onu korumak isterken onun eceli olmuşum. Benim annem kendi katilini doğurmuş, pamuklara sararak büyütmiş ve ona en güzel şekilde bakmıştı. Bundan sonra annemin hayatımda olmayacağı gerçeğiyle yüzleştikçe çıldırmanın eşiğine geliyordum. Annem artık yoktu, yoktu çünkü onu öldürmüştüm.

Histeri kriziyle tir tir titrerken önce sol gözümden bir damla yaş süzildi fakat daha sonra gözyaşlarım sel olup aktı. İçimdeki acı o kadar büyüdü ki vücudum acım karşısında yenik düşmüştü. Ellerimi yere bastırıp başımı yukarı kaldırdım ve boğazımı yırtarcasına haykırdım.

"Bilmiyordum!" Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlıyordum. Bilseydim hiç yapar mıydım ama bilmiyordum. "Bilmiyordum Gazel, bilmiyordum!"

Oysaki ben annemi gözümden sakınırdım.

Şuurumu yitirmiş bir hâlde döktüğüm gözyaşları içinde, "Gazel, bilmiyordum, onun annem olduğunu bilmiyordum!" diyordum. Söylediğim ve söyleyebildiğim tek şey buydu.

Bu hâldeyken bile ablama açıklama yapıyordum çünkü ona ihtiyacım vardı. Bana sarılıp benimle ağlayarak bunun benim suçum olmadığını söylemesine ihtiyacım vardı. Buna sebep olan ben olduğum için birinin bana

sarılıp *senin suçun değildi* demesini istiyordum. Bu cümleye inanmaya o kadar hazırdım ki... Benim suçum olmadığını duymalıydım yoksa delirecektim.

Gazel bana hiç sarılmadı.

Benim suçum olmadığımı da söylemedi.

Aksine hep beni suçladı.

Hem şimdi hem de sonraki günlerde...

Kalan hayatımızda her fırsatta benim suçum olduğunu söyleyecekti ve ben de ona inanacaktım. Benim suçum olduğunu düşünecektim. Oysaki buradaki tek kurban annem değildi. İlk kadını annemi kurtarmak için vurmuştum ama ikinci kadını, yani annemi Gazel'in hayatına karşılık vurmuştum. Ben bu gece kimseyi vurmayacaktım ama Gazel durmaksızın bana baskı uygulamış ve bunun için beni zorlamıştı.

Sıra anneme geldiğinde bile onu vurmam için ağlayarak, "*Ölmek istemiyorum,*" demişti. Ablamı kurtarmak için annemi öldürmüştüm. Ablam bunu çok iyi bilmesine rağmen beni suçluyordu. Tetiğe basan ben olabilirdim ama azmettiren Gazel'di.

Tıpkı beş yıl önceki o patlamayı azmettirenin babam olduğu gibi. O gün kimse babamı suçlamamıştı çünkü patlamayı çıkaran bendim. Bugün ise burada kimse Gazel'i suçlamamıştı, ne de olsa tetiğe basan o değildi. Ben bile onu suçlamadım, bir kez bile bunu yapmadım. Ablam bana yaptırdığı şeyin vicdan azabından beni suçlayarak kaçıp durmuştu ama o beni suçlarken bile ben onu hiç suçlamamıştım. Belki de ona kıyamamıştım.

Kime kıyamadıysam ilk o bana kıymıştı. Çektiğim bu acı öylesine büyüktü ki kendini suçlayıp aynı vicdan azabıyla o da yansın istememiştim. Ablam beni suçladıkça karşılık olarak sadece, "*Bilmiyordum,*" dedim. Onun annem olduğu aklıma bile gelmemişti. On üç yaşındaki bir çocuğun aklıma böyle şeyler gelmezdi ki.

O gün Carlos'un adamları bizi yaka paça bir odaya kapatmıştı. Sabaha karşı babam ve adamları yerimizi bulup bizim için gelmişlerdi. Babam geldiğinde Carlos ve adamları çoktan gitmişti. Babam bizi o odadan çıkardığında adamlarından biri telsizle onu çağırmıştı. Annemi vurduğum yere gittiğimizde cesedi artık sandalyede değil, yerdeydi. Cesedine bile saygı göstermeyip suratını paramparça etmişlerdi. Annemin kurşunlardan delik deşik olan yüzü tanınmaz bir hâldeydi. Onu öyle görünce nasıl aklımı kaybetmedim, bilmiyordum.

Carlos ortadan kaybolmuştu ama o gece babamı aramıştı. Ona kızlarından birinin annesini öldürdüğünü, annesinin suratını o hâle getirdiğini

söylemişti. Babam hangimizin katil olduğunu hiç bilmemiş ama o gece bizi korumuştı. Kızlarından birinin annesinin katili olduğunu herkesten saklamıştı. Annem yerde tanınmaz bir hâlde yatarken hangimizin ona kurşun sıktığını ve yüzünü o hâlde getirdiğini babam çok sormuştu ama biz konuşmamıştık.

Yüzüne değil, kalbine bir kurşun sıktım demek kolay değildi, bu yüzden tek kelime etmemiştim. Gazel de hiç konuşmamıştı, zaten ne o ne de ben konuşacak durumdaydık. Kızlarından hangisinin annesinin katili olduğunu bilmeyen babam bu olayın üstünü örtmüştü. Sahip olduğu mevkiyi ve bağlantıları kullanarak anneme otopsi yapılmasına izin vermemişti. Çok sonradan bunu bizim için değil, kendi itibarını korumak için yaptığını anlayacaktım.

Albay Asım Saka'nın kızları annesini canice katlettiler demesinler diye olayın üstünü örtüp kaza süsü vermişti. Kayıtlara annem araba kazasında ölmüş gibi geçmişti. Babam ve ekibi bu cinayeti ustaca gizlemişlerdi. O kadar iyi gizlediler ki çoğu zaman ben bile bu yalana inanıp *annem araba kazasında öldü* diyerek kendimi kandırmıştım. Oysaki gerçeği hep biliyordum.

Gerçek her gece kâbuslarıma girerek kendini bana hatırlatıyordu. Annemin ölümünden kısa süre sonra babamın suçlayıcı tavırlarına dayanamayan Gazel de bizden gitmişti. Ben ise karısını ve kızını kaybeden bir babayı teselli etmek için onunla kalmıştım. Annemi öldüren bendim, yani teselliye asıl benim ihtiyacım vardı. Benim acım daha büyüktü ama babam bunu hiç görmemişti.

Ben her gece gördüğüm kâbuslar yüzünden çılglık çılgıca uyanırken defalarca saçımdaki tokayı çıkarıp bu azaba son vermeyi istemiştim. Yapamamıştım çünkü babamın benden başka kimsesi kalmamıştı. Onun için yaşamak zorunda hissetmişim. Ölüm kurtuluştı, yaşam ise azap ama ben azabı seçmişim çünkü babamı yalnız bırakmak istememişim. Babam ise hayatımın her döneminde en az Carlos kadar beni doğduğum güne pişman etmişti.

Çektirdikleri yetmezmiş gibi Karun'la iş birliği yapıp bana deli raporu almıştı. Kendi kızının evliliğini yıkmak için ona deli raporu çıkartmıştı.

Şimdi... Bir sokak lambasının altında cansız bir şekilde yatarken düşündüklerim bunlardı. Belki de artık bir sokak lambasının altında değildim. Hiçliğin içinde kaybolduğum için bulunduğum yerde ne bir ışık vardı ne de en küçük bir ses.

Şu anda bir ameliyat masasında olabilirdim, belki de bir morgda. Ne yazık ki henüz akübetimi bilmiyordum. Bana ne olduğunu bilmiyordum ama katillerimin kim olduğunu çok iyi biliyordum. Benim katillerim sevdiğim tüm insanlardı. Eğer ölüm ve yaşam arasında bir yerdeysem hiç şüphesiz ki ölümü istiyordum, artık geri dönmek istemiyordum. Geldiğim yerde hiç güzel bir şey yoktu. Tüm güzellikler solmuş, geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Ve evet, o tokayı ben çıkarmıştım. Kendi sonumu adım adım planlamıştım. Kadem'in yanağını öpüp öpücüğümü eşitlemem, ona geçmişini sormam ve ertelediğimiz o konuşmayı onunla yapmam planlıydı. Tıpkı babama *neden baba?* diye sormam gibi. Bir tek ölürken ona neden diye soracağımı söylemiştim ve vurulmadan hemen önce bunu yapmıştım. Ben aslında bile isteye kendi ölümümü planlamış ve arkamda yarım kalan hiçbir şey olmasın diye onlarla vedalaşmıştım.

Eminim vaktim olsaydı eflatun bir elbise giyerek tokayı çıkarırdım çünkü ben hep eflatun bir elbisenin içinde ölmeyi düşünmüştüm. Ama fırsatım olmamıştı. Acım o kadar büyüktü ki bir saniye daha yaşamak istememişim. Babam ve Karun'un nefes aldığı bir dünyada bir saniye bile kalmak istemiyordum.

Umarım tüm bunları düşünürken vücudum çoktan ölmüştür. Bir sabah vakti acı bir selayla adım yankılanır ve bu dünyadaki yolculuğum son bulurdu. Eğer yaşam ve ölüm arasında bir yerdeysem geri dönmeyecektim.

Ben katillerimi affetmiyorum, Allah da affetmesin.

On Gün Önce Karun Kalender

Dakikalardır gözlerim bilgisayarın ekranında takılı kalmıştı. Kumaranedeki kasadan aldığımız şeylerin içinde böylesine mühim bir bilgi olduğunu bilmiyordum. Eğer Carlos kurbanlarının kaydını tutan bir hasta olmasaydı belki de bu izlediklerimi asla öğrenemeyecektim. Siktir! Dehşete düşmüştüm. Artık Saka'nın neden her gece kâbus görüp uykusunda sayıkladığını daha iyi anlıyordum. Ona annesini öldürtmüşlerdi. O piçler karımı annesinin katili yapmışlardı! Böylesine bir acıyı ona on üç yaşındayken yaşatmışlardı. Saka on üç yıldır bununla mı yaşıyordu?

“Sikeyim, bu vicdansızlık!” Yüzümü sertçe ovuşturup Bige’nin ekrandaki çocuk görüntüsüne baktım. Annesinin yüzünü açtıklarında sol gözünden akan tek bir damla yaşla kaydı durdurmuştum. Baştan sona defalarca izleyip hafızama kaydettiğim bu sikik videoyu Saka’nın çocuk gözlerinden akan yaşla bir kez daha durdurmuştum.

“Sana ne yaşattılar?” Onun canı ne zaman yansa önce sol gözünden yaş akardı. Bu kayıtlarda o kadar küçük ve çocuktı ki bu hâli içimi yakıyordu. Annesi ve ablası için iki kurşun sıkarken üçüncü kurşunu kendisine saklaması burnumun direğini sızlatmıştı. Onlar on üç yaşındaki bir çocuğun ruhunu öyle bir öldürmüşlerdi ki Saka silahı kafasına dayarken tereddüt dahi etmemişti.

Ekrandaki çocuksu yüzüne, ıslak kirpiklerine ve sol gözünden taşan bir damla yaşa bakıp, “Özür dilerim,” diye fısıldadım. Gözlerimin ardı yanarken onun çocuksu yüzünü izliyordum. “Özür dilerim, orada olup seni kurtaramadım.” Onu tam o depoda öldürmüşlerdi, bu gözler yaşayan birinin gözleri değildi.

Saka’nın on üç yaşındaki yüzüne baktıkça kendime olan nefretim ve tiksintim daha da artmıştı. Geçmiş bu kadar yaralı bir kadına eflatun elbise gönderdiğim için sebep olduğum her şeyin altında daha fazla ezilmiştim. Keşke zamanı geriye alabilseydim, böyle bir şey mümkün olsaydı ona o elbiseyi göndermek yerine içeri girer ve onu oradan çıkarırdım. Eflatun elbise otuz yıllık hayatımda sahip olduğum en büyük pişmanlığımı. Bir gün Saka beni affetse bile benim kendimi affedeceğim bir gün asla gelmeyecekti.

Bunun pişmanlığını hep yaşayacaktım.

Derin bir nefes alıp videodan çıktım. Bilgisayarı kapatacaktım ki dikkatimi çeken bazı şeyler yüzünden duraksadım. Saka’nın annesini vurduğu bu kaydı defalarca izlemiştim ama her defasında aklıma yatmayan bir şeyler olmuştu. Ne olduğunu bilmiyordum ama kayıtlarda yerine oturmayan ya da içime sinmeyen bir şeyler vardı. Neden üç kadın koymuşlar ve hepsini aynı şekilde giydirmişlerdi? Tüm bunlar kafamı kurcalıyordu.

Çalan telefonu açınca Tunus her zamanki gibi sinirlerimi bozarak, “Kalendar Beyciyim?” dedi keyifli bir sesle. “Bakıyorum da güzel haberi henüz almamışsın.”

“Ne haberinden bahsediyorsun?” Kesin yine canımı sıkacak bir şeyler yapmıştı.

Keyifli gülüşü kulağıma gelirken bu herifi neden engellemediğimi düşünüyordum. “Daha duymadın mı? Bulgaristan’daki deponun yerini

bulup boşalttım. Eminim haberin vardır, benim depoda yangın çıkmış. Bak sen şu Allah'ın işine ki yangın malların teslim tarihine bu kadar az kalmışken çıkmış." Kinayeli bir sesle konuşması can sıkıcıydı. "Ben de dedim ki komşuda pişiyorsa bize niye düşmüyor? Komşuluk hakkı diye bir şey var sonuçta." Depomdaki mallarımı çaldığını mı söylüyordu?

Kaşlarımı çatarak bir hışım ile ayağa kalktım. "Evveliyatını siktiğim piçi, benden mi çalışıyorsun!" Koltuğu sertçe iterek terasın kapısına doğru yürürken beynimden vurulmuşa dönmüştüm. "Benden çalanlara ne yaptığımı çok iyi bilmene rağmen buna kalkıştığını mı söylüyorsun?" Terasa çıktığımda belimdeki silahı çıkarıp onun ofisinin camına hedef aldım. Ona olan sinirimden üst üste ateş etmeye başladım.

"Lan, kurşungeçirmez cam o! Boşuna camımı çizme piç!" diye bağırırken onun da terasta olduğunu gördüm. Böyle anlarda şirketlerimizin karşı karşıya olmasından nefret ediyordum.

Tıpkı benim gibi terasın ucunda durmuş, telefonu kulağında tutarak bana bakıyordu. "Komşunun evini taşlar gibi camıma kurşun sıkamazsın. Çizdiğin o camın parasını senden alacağım!"

"Sen önce çaldığın malların parasını öde!"

Silahı ona doğru çevirdim, tam tetiğe basmak üzereyken, "Lan oğlum, aramızda bir depo dolusu malın lafı mı olur?" diyerek sırttı. "Geçen hafta beni uğrattığın milyon dolarlık zarara sayarsın artık."

"Limandaki o gemini benimkinin yanından çekmezsen sıradaki zararın batan bir gemi olacak!"

Kahkaha attı. "Seninkinden daha büyük bir gemi. Senin gemine gölgelik yapsın diye hemen yanına demir attım. Ne kadar düşünceli biri olduğumu görüyor musun?"

"Zihniyetini siktiğim piçi, sence o gemiyi orada bırakır mıyım?" Aklıma gelenlerle dudaklarım kıvrılmıştı. "Belki biz şu anda konuşurken bile gemin batıyordur." O gemiyi batıracaktım, bu piç benimkinden daha büyüğünü almıştı. Bu da yetmezmiş gibi araba park eder gibi gemisini benimkinin yanına çekmişti.

"Benim gemime bir şey olursa İtalya'da yeni aldığın şu yüz on katlı gökdeleni yıkarım," dediğinde kaşlarım öyle bir çatıldı ki bir an gerçekten tetiğe basacaktım.

Dişlerimi sıkıp âdeta hırlarcasına, "O gökdelenin tek bir camı bile kırılırsa Allah şahidimdir ki gözünün yaşına bakmam!" dedim son derece ciddi bir sesle. Ölmek istiyorsa onu yıkmayı deneyebilirdi.

Aramızdaki mesafeye rağmen kısılan gözlerini görür gibiydim. “O gökdelen senin için neden bu kadar önemli?”

“Karıma hediye edeceğim,” diyerek onu şaşırttım. İtalya’da onun için bir gökdelen almıştım ama bazı eksikleri olduğu için henüz Saka’ya bundan bahsetmemiştim.

Bir seferinde Saka’nın benden sakladığı sırlarını ondan satın almak istediğimde bana, “*Benim için İtalya’da yüz on üç katlı bir gökdelen alsan bile olmaz,*” demişti.

“Neden yüz on üç katlı?”

“Çünkü on üç katlı olunca adı gökdelen olmaz. Mecburen bir üstüne çıkmalıyım.” Aklıma gelenlerle güldüm. Manyak karı bu konuşmanın devamında bana dokuzun içinde on üç olduğunu kabul ettirmişti. Bige Efil Saka Kalender inanılmaz biriydi. Kafası çok farklı çalışıyordu.

“Senden bir gökdelen isteyen o kuş mu?” Tunus’un meraklı sesi beni güldürdü çünkü Saka gerçek anlamda benden bir gökdelen istememişti. O an beni geçiştirmek için söylediği bir şeydi. Öylesine istediği bir şeyi bile fazla ciddiye aldığımdan haberi yoktu. Yüzünde küçük bir tebessüm oluştursaksa ona almayacağım hiçbir şey olamazdı.

“O istemedi, ben ona hediye etmek istiyorum.”

“Oğlum senin bu manyak kuş on üçe takıntılı değil mi?” diye sorarak çok doğru bir konuya değinmişti. “Ona on üç katlı bir şey alsan daha çok mutlu olmaz mı?”

“Karıma gökdelen almak varken on üç katlı bir apartman mı alayım?” Yüzümü buruşturdum. “Şanıma yakışmaz.”

“Ulan bari yüz on üç katlı bir gökdelen al ki içinde on üç var diye mutlu olsun,” dediğinde gülerek başımı salladım.

“Bunu düşündüğüm için şu anda üç kat daha çıkıyorlar.” Yüz on üç katlı bir gökdelen bulamamıştım.

Saka’nın belirttiği sayıdaki bir gökdelen bulmak çok zordu, ya üstü vardı ya da altı. Üstelik ben ona merkezî bir yerde güzel ve lüks bir gökdelen almak istiyordum. İstedğim gibi bir tane bulmuştum ama kat sayısı eksikti. Ben de yüz on katlı o gökdeleni satın alıp gereken tüm işlemleri başlatmıştım. Eksik olan üç katı bitirdiklerinde karımın hediyesi hazır olacaktı.

Tunus tam bir şey daha söyleyecekti ki telefonu suratına kapatarak içeri girdim. Aklım Saka ile meşgulken Tunus’la vakit kaybetmek istemiyordum.

Ofisime girdiğimde gözlerim tekrar bilgisayarda oyalandı. “Neden siyah elbiseler?” Sanki gözden kaçırdığım bir şeyler vardı.

Carlos gibi düşünmeye çalıştım. Eğer düşmanımın canını ailesinden birinin ölümüyle yakmak istiyorsam onun yaptıklarını yapardım. Ancak neden kurbanıma özellikle siyah renkte bir elbise giydireyim ki? Aklıma gelenlerle, “Siktir piç!” dedim sert bir sesle. Siyah her şeyi gizlerdi, kanın rengini bile. Aynı şekilde akmayan bir kanı da!

Biri böyle bir şey yapıyorsa bunun tek anlamı kurbanının ölümünün planlarının arasında olmamasıydı. Düşmanım onu vurduğunu sanacaktı ve ben kurbanın eşkâline uyan birini onun önüne atacaktım. Tabii öncesinde gerçeği anlamasın diye kurbanın yüzünü dağıtırdım. Tıpkı Carlos’un da yaptığı gibi. O herif gibi düşününce her şey kendiliğinden ortaya çıkmıştı. Bu olabilir miydi? Carlos’un karıma yaptığı şey bu muydu?

Masanın başına geçip Carlos’un kurbanlarının arasında Begüm Saka ismini arattım. Piç kurusu hayatını bitirdiği herkesi kayda aldığı için burada bir yerlerde onun da dosyası olmalıydı. Şaşırtıcı bir şekilde Begüm Saka’ya ait hiçbir bilgi yoktu. Begüm Hanım’a dair bir şey bulamayınca kayıtların içinde Gazel Saka’nın adını arattım. Annesinin aksine Gazel’in bilgileri çıkmıştı. Onunla ilgili yazılı bilgilere hızlıca göz atıp videolara girdim. Burada işe yarar bir şeyler olmalıydı.

Başlangıçta küçük tehditler ve şantajların olduğu kayıtlar vardı ama ilerledikçe farklı şeyler karşıma çıkmaya başladı. Gazel’e ait kısa görüntülere ulaşmıştım. Bunlar Gazel’in yemek yerken veya okuldayken çekilen görüntüleriydi. Birileri onu takip ettiği için hepsi de uzak çekimdi. Tüm bu görüntülerde Gazel henüz babasının evinden kaçmamıştı.

Videoların tarihlerine bakıp annesi öldükten sonraki tarihleri seçtim. Begüm Hanım’ın ölüm tarihinden sonraki ilk videoya girerken beni neyin beklediğini bilmiyordum. Video çalışma odasını andıran bir yerde çekilmişti. Carlos masanın başındaki yerinde oturuyordu, Gazel ise yanında kahverengi bir köpekle Carlos’un masasının önünde duruyordu. Buradaki görüntülerde Gazel henüz on altı yaşındaydı.

Bir çocuğa göre gözleri fazla cesur bakıyordu. Karşısında içkisini yudumlayan herifin nasıl biri olduğunu bilmesine rağmen onun karşısında fazla korkusuzdu. “Telefonda bana annemin yaşadığını söyledin.” Videonun sesini biraz daha açıp ikisinin arasındaki konuşmayı izlemeye başladım. “Annem gerçekten yaşıyor mu?”

Carlos abartılı bir sırtımayla, “Yaşadığına inanmasaydın bir telefonla burada olmazdın,” diyerek alay etti.

“İnandığımdan değil, öyle olmasını umduğum için buradayım.” Gazel daha fazla konuşmadı ama onu Carlos’a götüren şeyin umut olduğu çok açıktı. “Efil’in annemi kalbinden vurduğunu kendi gözlerimle gördüm.”

Carlos’un siktiğim gözleri baştan ayağa onu süzmeye başladığında masanın üstündeki elimi sıktım. Karşısındaki on altı yaşındaki çocuk bu bakışların ne anlama geldiğini bilecek yaşta değildi. Gazel’e olan bakışları bende mide bulantısı yaratırken, “Kardeşinin kullandığı silah kurusıkıydı,” deyince sertçe yutkundum. Kurusıkı mı?

“O esnada endişelenecek çok fazla şeyi olduğu için elindeki silahın gerçek bir silah olmadığını anlayamadı.” Begüm Saka yaşıyordu. Şüphelerimde yanılmamıştım, o gece yaşanan her şey bir aldatmacadan ibaretti.

Saka’nın annesi yaşıyordu.

Gazel sessizce onu dinlerken Carlos yavaşça başını salladı. “Kadınların üçüne de önceden uyuşturucu iğne yapıldı. İlaç etkisini göstermeye başladığında sizi onların yanına getirdik. Kardeşin onlar için o kadar çok endişeleniyordu ki ne elindeki silahın kurusıkı olduğunu anladı ne de onları aslında hiç vurmadığını.” Carlos kurduğu tuzakla övünüyormuş gibi ayağa kalkarak güldü. “Ateş etmeseydi bile sandalyedekiler zaten uykuya dalmak üzereydi.”

Masanın etrafından dönüp Gazel’e doğru yürürken kanını siktiğim, içinin gözleri Gazel’in vücudundaydı. “Neden onlara özellikle siyah giyirdik sanıyorsun? Elbisenin siyah rengi sayesinde onların göğsünün kamamadığını fark etmedi.” Yüksek sesle güldü. “Tabii kardeşinin bulanık gören gözleri de işlerimi çok kolaylaştırdı.” Saka’nın görme sorunundan faydalanmıştı.

Bakışlarını kısa bir an Gazel’in yüzüne çıkarıp onu küçümsedi. “Sense detayları göremeyecek kadar dikkatsizdin.”

Gazel’e doğru bir adım daha atınca yanındaki köpek dişlerini göstererek ona hırladı. Bu Carlos’u durdurmuştu. Gazel elini uzatıp, “Sakin ol, Kıtırmır,” diyerek köpeği yatıştırmaya çalıştı. Gözlerinde oluşan mutlulukla köpeğin tüylerini okşuyordu. Artık annesinin ölmediğini ve tüm bunların bir komplo olduğunu biliyordu.

“Annen yaşıyor,” diyen Carlos yalan söyler gibi görünmüyordu. “Eğer öyle olmasaydı o gece siz kızların annenize yaklaşmasına neden izin vermiyeyim?” Biraz düşününce haklı olduğunu anladım.

Saka iki el ateş ettikten sonra Begüm Hanım’ın kafasındaki çuvalı çıkarmışlardı ancak kızların annelerine yaklaşmasına izin vermemişlerdi. Eğer

Begüm Hanım'a yaklaştılar vücutunda herhangi bir yerin kanamadığını anlarıydı. Kadında kanayan tek şey dudaklarıydı ve bunun da nedeni kan kusmasıydı. Begüm Hanım'ın kan kusmasının nedeni önceden ona verdikleri uyuşturucu iğnenin yan etkisi olabilirdi. Belki de ona vurmuşlardı.

O depoda olan her şey bir göz yanığı, bir kumpastı ancak Gazel ve Bige bunu anlayacak yaşta değildi. Gazel yaşadığı sevinç ve heyecanını gizlemeden Carlos'a bakıp sabırsız bir sesle, "Annem gerçekten yaşıyor mu?" diye sordu bir kez daha. "Yalan söylemediğine nasıl emin olacağım? Annemi görmek istiyorum."

"Göreceksin ama benim şartlarımda ve benim isteklerim doğrultusunda." Carlos masanın üstündeki bilgisayara doğru yürüdü. Bilgisayarın üzerine eğilip bir şeyler yaptıktan sonra Gazel'i yanına çağırdı. Gazel onun yanında durup bilgisayarın üzerine eğildi, neye baktıklarını göremedim. Bu video kaydında bilgisayarın ekranı görünmüyordu.

Bilgisayarın ekranına bakarken dolan gözleri ve "Anne," diyen içli sesiyle annesinin yaşadığına emin oldum. Carlos ona annesini göstermişti. Gazel ıslak gözlerle elini uzatıp bilgisayarın ekranına dokundu. "Anne." Sesi her an hıçkırıklarla ağlayacakmış gibi çıkmıştı. "Onu bırak, annemi çok özledim."

"Onu ne zaman bırakacağıma ben karar veririm ama onu yaşatmak sana ve yapacaklarına bağlı." Carlos bilgisayarın üzerine eğilen çocuğun tam arkasında durdu, bu yakınlık midemi bulandırıyor.

Gazel'in kalçalarına değecek kadar ona yaklaştı. "Uslu bir kız olduğun sürece annen yaşamaya devam edecek." Yumruğumu sıkmaktan elim kasmıştı. Zihniyetini siktığım sübyancı itil!

Gazel irkilerek ona dönerken beti benzi atmıştı. "Ne demek istiyorsun?" Çık oradan dışarı!

Carlos iri vücutuyla onun karşısında dururken dudağının köşesi kıvrılmıştı. "Ne demek istediğim çok açık değil mi? Annenin yaşamasını istiyorsan Asım'ın kızı benim köpeğim ve fahişem olacak," dediğinde bilgisayarı kapatıp yumruğumu masaya geçirdim. Kansız herif!

"On altı yaşında lan, on altı!" Devamında olanları bilmek için izlememe gerek yoktu. Annesinin hayatıyla onu tehdit edip on altı yaşındaki bir çocuktan faydalanmıştı! Öyle olmasaydı Gazel yıllardır onun için çalışmazdı.

Carlos aslında Asım Bey'in iki kızının da hayatını mahvetmişti. Bakıldığında tüm kötülüğü Bige'ye yapmış gibi görünüyordu ama aslında

öyle değildi. Gazel'e de büyük acılar yaşattığını artık biliyordum. Gazel şu zamana kadar annesini hayatta tutmak için kendini her anlamda kullanmıştı. Şimdi düşününce kafesin içinde kardeşini öldürme şansı vardı. Bıçağı onun boynuna yaslandığında bunu yapabiliirdi ya da çok öncesinde. Üstelik Saka ona doğru düzgün karşılık bile vermemişti.

Gazel'in onu öldürmek için çok fazla şansı vardı ama o sanki biz oraya gidene kadar özellikle oyalanmıştı. Daha sonra da kardeşini sırtından bıçaklamıştı ama ölümcül olmayan bir yeriye. Bu olabilir miydi? Carlos kaçuktan sonra kardeşini bıçaklamasına gerek yokmuş gibi görünse de aslında vardı çünkü Carlos her şeyi kayıt altına alıyordu.

Depoda da gizli kamera olmalı ki Marasliyanlar bunu izlediğinde Gazel'in kendinden istenilen şeyi yaptığını görecektlerdi. Böylece annesine zarar vermeyeceklerdi. Furkan bana Carlos öldüğünde Gazel'in çok üzüldüğünü söylemişti. Artık neden o kadar çok tepki gösterdiğini anlıyordum. Saka, Carlos'u öldürünce karşılık olarak William veya Hector'un da Begüm Hanım'ı öldüreceğinden korkmuştu. Gazel başından beri her şeyi annesi için mi yapıyordu?

Annesini hayatta tutmak için evden kaçmış, babasının nefretini kazanmış ve Marasliyanların kuklası olmuştu. Ortada olmayan bir anne, iki kardeşin hayatını altüst ederken Asım Bey ne yapıyordu? Kızlarını yargılayıp eleştirmekten başka onlar için ne yapmıştı?

Hemen telefonumu çıkarıp Nedim'i aradım. "Hector ile bir görüşme ayarla," dedikten sonra telefonu kapattım. Begüm Hanım yaşıyordu ve muhtemelen yıllardır Marasliyanlar tarafından esir tutuluyordu. Ne yapacağımı biliyordum.

Begüm Hanım'ı Hector'dan almalı ve karıma annesini geri vermeliydim. Her gece gördüğü kâbusları dindirip çektiği azabı sonlandırmanın tek yolu buydu. O kadar çok şey yaşamıştı ki artık biraz da olsun güzel yüzü gülsün istiyordum. En önemlisi o annesini seviyordu. Begüm Hanım ona karşı iyi bir anne olmalıydı ki karım onu seviyordu. Benim annem bir kez olsun bana karşı iyi olmamıştı, sevgisini ve merhametini benden hep esirgemişti. Bu yüzden artık onun yokluğunu bile aramıyordum.

Anneme ne zaman baksam geçmişte benden tiksindiği yüzünü hatırlardım. Bana hatırlattıkları yüzünden o kadından daha da uzaklaşmıştım. Ancak Saka'nın annesi öyle değildi, kızını sevmişti. Geri dönüşü Saka'ya mutlu edecek, çektiği vicdan azabını dindirecekti. En önemlisi artık annesini aradığında telefonları açılacaktı. Onu o kadar çok seviyordum ki onu mutlu edecek her şeyi ayaklarının önüne sermek istiyordum.

Saka'nın bir kocam deyişi vardı ki ömre bedeldi.

Eksikliğini çektiği her şeyi ona vermek istiyordum.

Onu düşünmek bile daha çok özlememi sağlıyordu. Onu en son bugün gördüğümde annemle yaşadığı tartışmaya tanık olmuştum. Anneme bilerek vurduğunu biliyordum ama ona kızamıyordum. Ona geçmişimi anlatığım için bunu yapmıştı. Annemin bana attığı tokadın aynısını ona atacak kadar manyaktı.

Üstelik elinin açısını o kadar iyi ayarlamıştı ki tıpkı bana yapıldığı gibi yüzüğüyle o kadının yanağını çizmişti. Karım bir deliydi, hem de en temizinden. Ancak şöyle bir gerçek vardı ki ben bu kadını en deli hâliyle seviyordum. Deliyse benim delim, kim ne karıştırdı.

Aklım Saka'yla meşgulken kayıtlı olmayan bir numara aradı. Telefonu açtığımda Hector'un, "Hayırdır, Kalender?" diyen alaycı sesini duydum. "Benimle konuşmak istediğini söylediler." Nedim gereken bağlantıyı düşündüğümünden daha hızlı kurmuştu.

"Telefonda konuşulacak şeyler değil." Ayağa kalkıp ceketimi alarak kapiya doğru yürüdüm. "Yüz yüze görüşmeliyiz. Şimdi çıkıyorum, yeri sen seç."

"Benim mekân nasıl?" Kendi çöplüğünde üstünlük kurmaya çalışacağını tahmin etmeliydim.

"Adresi at." Köşe bucak benden kaçtığı için son durağını bilmiyordum. Zaten bilseydim şu anda çoktan işini bitirmiştim ama sürekli kaçıp duruyordu.

"Yalnız geleceksen neden olmasın?"

"Adresi at dedim."

"Yalnız geleceksin dedim, Kalender. Mekânımda sorun istemiyorum, özellikle karın yanında olmayacak!" Dudaklarım kendiliğinden kıvrılmıştı. Bige bir yerleri havaya uçurmakla meşhurdu. Son ziyaretimizde Hector'a ait bir kumarhaneyi havaya uçurduğu için onunla gitmemi istemiyordu.

"Korkmana gerek yok," diyerek alay ettim. "Karım yanımda olmayacak."

"Karından gerçekten korktuğumu düşünüyor musun?"

"Karımdan ben bile korkuyorum, yerinde olsam ondan korkmaya devam ederdim. Şimdi şu adresi at, yalnız geliyorum," dedikten sonra telefonu suratına kapattım. Korkmuyormuş, siktir etsene. Akli olan herkes ondan korkardı, tepesi attığında gözü hiçbir şey görmüyordu.

Çeyrek Mafya.

Yanımda hiç adam olmadan Hector'un mekânına girdiğimde beni gören herkes kenara çekilmeye başlamıştı. Benden korkmaları için yanımda korumalarımın olması gerekmiyordu. İt ve çakalın arasında yürürken sebepsizce aklıma Gurur gelmişti. O puşt yanında koruma gezdirmekten hoşlanmadığı için çoğu zaman hasımlarının mekânına korumasız girerdi. En güzel masalarında oturup yer içer, daha sonra masaya biraz para atıp elini kolunu sallayarak giderdi. Kimse de karşısına çıkıp ne yapıyorsun diyemezdi.

Gurur suçlu bile olsa bir mekâna giderse kimse karşısına çıkıp ondan hesap soramazdı. Korumaları olmayınca bile bunu yapamazlardı, ne tür ruzaklarla onlara geldiğini kimse kestiremezdi. Gurur'un yalnız gezmesinde bile bir tehlike aradıklarından kolay kolay ona ilişmeye cesaret edemezlerdi. Boşuna ona Deli Gurur demiyorlardı, bu âlemde kuyruğuna basmadığı adam bırakmamıştı.

Kimseye eyvallahımız olmadığı hâlde Duha ile ikimizi bile korkutan tek isimdi. Herif liderken ortalığın tozunu attırmıştı. Aramızdaki kan bağına rağmen karşıma almayacağım tek kişi oydu. Hakkında çıkan infaz kararını destekleyen kişilerin içinde Duha ile ikimiz de vardık. Şu an için tek yaptığımız Gurur'dan bunu gizlemektir ama öğrendiğinde neler yapardı, kestiremiyordum. Piç kurusu, kuralsız oynamayı seviyordu!

Beni yönlendiren koruma bir kapının önünde durup geçmem için kenara çekilmişti. Benim için açtıkları kapıdan içeri girdiğimde Hector'u masasının başında buldum. Korumalarından biri de pencerenin önünde dikiliyordu, içeride başka adam yoktu.

Hector beni görünce önce koltuğuna yaslanıp bana üstünlük kurmayı düşündü fakat kaşlarını çattığımda hiç istemese de ayağa kalktı. Girdiğim her ortamda karşımda ayağa kalkarlardı, bu piç bir istisna olamazdı. İçeriye yalnız girsem de mekânın etrafını saran adamlarımdan haberi vardı ya da karşı binadaki keskin nişancılarımdan.

Kendi mekânında bile bana posta koyamayacağını artık biliyordu ve bunu ona öğreten Saka olmuştu. Hector ahşap bir sandalyeyle beni küçümsemek istediğinde onun tahtını yakan da mekânını havaya uçuran da Saka'ydı. Hatırladıkça kahkahalarla gülmek istiyordum. Ben bu kadına ürdüm, bu kadar netti.

Masanın etrafında dönüp yanıma gelen Hector sahte bir samimiyetle gülümsemeye çalıştı. "Hoş geldin, Kalender." Tokalaşmak için uzatığı elini sıkmadan yanından geçip deri koltuklardan birine oturdum. Bu hareketime bozulup bozulmaması umurumda değildi. Elini sıkacağım insanların bir karakteri olmalıydı.

Kendini toparlayıp karşımdaki koltuğa otururken bakışlarında merak vardı. "Bir şeyler içer misin yoksa doğrudan konuya mı girersin?"

Normalde amacım doğrudan konuya girmekti ama kovar gibi olan tavrı sinirlerimi bozduğu için, "Viski," dedim. Bu herifi sağlam bir kafayla çekeceğimi sanmıyordum.

Hector başıyla içerideki adamına küçük bir hareket yapınca koruması dolaba doğru yürüdü. "Seni buraya getiren nedir?"

"Begüm Saka hakkında konuşmak istiyorum."

İçerideki adam viskilerimizi doldurup önümüze koyarak kenara çekildiğinde Hector yerinde dikleşmişti. "Begüm Saka hakkında ne konuşmak istiyorsun?"

Viski kadehini elime alıp son derece sakın bir şekilde cevap bekleyen gözlerine baktım. "Begüm Hanım yaşıyor mu?"

Kumarhanede çaldığımız şeylerin arasında o kayıtların da olduğunu bildiği için Begüm Hanım'ı sormam onu şaşırtmamıştı. Er veya geç ona böyle bir soruyla geleceğimi beklediği için sahte pozlar kesip şaşırmış gibi yapmadı. "Yaşıyor." Uzanıp kadehini alarak sırtıttı. "Anlaşılan onu istiyorsun." Tek kaşını havaya kaldırdı, henüz son kozunu oynamamış gibi bakıyordu. "Bundan benim ne çıkarım olacak? Bir anlaşma yapacaksak bu ikimizin de yararına olmalı, değil mi?"

Karşılığını almadan Begüm Hanım'ı vermeyeceğini bildiğim için, "Ne istiyorsun?" diye sordum bıkkınca.

Viskisinden birkaç yudum alarak bir süre beni izledi. Birazdan söyleyeceği şey için tepkimi ölçmek ister gibi bakıyordu. Kadehi dudaklarına yaklaştırıp bir yudum almadan hemen önce, "Karından boşanmanı," deyince kan beynime sıçradı. Bu sikik herif neyden bahsediyordu?

Karımdan boşanacaktım, öyle mi? "Senin ceddini sikerim lan!" Kadehi yere atıp bir hışımla ayağa kalktım.

Suratını dağıtmak için üzerine yürüdüğümde hemen ayağa kalkıp, "Yoksa kadın ölür!" diyerek beni durdurdu. "Karına annesinin ölüm haberini sen vermek ister misin?" Ölmek istediği çok açıktı!

Dışlerimi sıkarak öfkemi kontrol altına almaya çalışıyordum. “Başka bir şey iste!” Gırtlığımdan çıkan sesim bastıramadığım öfkemi yansıtıyordu. “Begüm Hanım’a karşılık benden başka bir şey iste, her ne olursa!”

Hector elindeki kozun büyüklüğünü çok iyi bildiği için bunu en iyi şekilde kullanmaya kararlıydı. “Ne istediğimi sana söyledim.” İnatçı bir şekilde gözlerime baktı, bu konuda geri adım atmayı düşünmüyordu. “Karın hâlâ uykusundan sıçrayarak uyanıyor, değil mi? Annesini canlı bir şekilde görmedikçe gördüğü kâbuslar dinmeyecek ve kendini suçlamayı bırakmayacak. Annesini görmesinin tek yolu da onu boşaman.”

“Sana başka bir şey iste dedim!” Yakasını kavrayıp yumruğuma doladım, onu tam şu anda öldürebilirdim. “Karımdan asla boşanmayacağım!”

“Aynı anda ikisine sahip olamazsın, Kalender!” Kaşlarını çatarak kendini benden kurtarmaya çalıştı. “Annesini istiyorsan karşılığında kızını boşayacaksın,” dediğinde başımı geriye çekip kafamı suratına gömdüm.

Ayaklarımın önüne düştüğünde burnundan kan akıyordu. Ona tepeden bakarken tükürürcesine, “Kessler onu boşamam!” dedikten sonra sert adımlarla odadan çıktım. Hiçbir güç karımı boşamama neden olamazdı!

Dışarı çıkıp arabama bindiğimde bir an adamlarımı içeri salıp bu piçin işini bitirmeyi düşündüm. Hazır yerini de bulmuşken bunu yapmayı gerçekten düşündüm ama Begüm Hanım aklıma gelince yapamadım. Önce karımın annesini bu piçten almanın bir yolunu bulmalıydım. Begüm Hanım’ın yerini sadece o piç biliyordu. İstedikimi alana kadar bir süre daha yaşamalıydı.

Korumalar arabalarına atlayınca hiç vakit kaybetmeden yola çıktık. Bir elim direksiyonun üzerindeyken telefonu çıkarıp Nedim’i aradım. “Begüm Saka’yı ve bu isimdeki herkesi araştırın. On üç yıl boyunca nerede tutulduğunu bilmek istiyorum. Evet, yaşıyor!” dedim konuşmasına izin vererek. “Şimdilik bunu gizli tutun, özellikle de Furkan bilmesin!” Telefonu kapattım. Furkan öğrendiği an Saka’ya yetiştirirdi. O piç benden çok karıma çalışıyordu.

Saka şimdilik annesinin yaşadığını bilmemeliydi, Begüm Hanım’ı canlı ele geçirmeme ihtimalimiz de vardı. Hector’un ne yapacağını kestiremediğim için onu öldürmesini göz ardı edemezdim. Begüm Hanım’ı bir gün Saka’ya karşı kullanmak için öldürmemişlerdi. Eğer istediğini elde edemezse kadın onların işine yaramazdı. Onu sağ bir şekilde almadan Saka’ya ondan bahsedemezdim, ikinci kez ona annesinin kaybını yaşatmak istemiordum.

Bir Hafta Sonra

Ofisime girerek kendimi yorgunlukla koltuğa bıraktım. Bir haftadır bakmadığım taşın alrı kalmamıştı ama kadını bulamamıştım. Tüm adam-larımı bunun için seferber etmiş, Marasliyanlara ait birçok depoya baskın yapmıştım ama hiçbir yerde yoktu. Saka ne işler karıştırdığımı anlayacak diye eve bile gidemiyordum. Telefonlarına kısa cevaplar veriyor, beni görmek için şirkete gelmesini engelliyordum. Annesini bulmadan karşı-sına çıkmak istemiyordum. Bu kadını hangi cehennemde saklıyorlardı!

Masanın üstündeki telefon çalınca oflayarak açtım. “Hector Bey sizinle görüşmek konusunda ısrar ediyor. Ne yapmamızı önerirsiniz?” Asista-nımın söyledikleriyle gözlerim ofisimin kapısını buldu.

“İçeri gönder.” Şu anda görmek istediğim son kişi bile değildi.

Normal şartlarda iş yerime gelmeye cesaret edemez, köşe bucak benden saklanırdı. Elinde Begüm Hanım olduğu sürece ona bir şey yapamayaca-ğımı bildiği için rahattı. Onu yakalatıp işkenceyle konuşturmayı bile dü-şünmüştüm ama bizim gibi adamlar işkenceyle konuşmazdı. Hector içeri girerken piç kurusunun havasına diyecek yoktu. Bana karşı kazandığı üs-tünlüğü sonuna kadar kullanacaktı.

Sinirli suratıma bakıp sırtıttı. “Hoş geldin demek yok mu, Kalender?”

“Siktirtme lan belanı!” Tersçe ona bakarak dişlerimi sıktım. “Neden buradasın?”

Sanki her gün birbirimizi ziyaret ediyormuşuz gibi kınayan bir ifade takınıp, “Özlemiş olamaz mıyım?” deyince yüzümü buruşturdum. İçine Tunus kaçsa ancak bu kadar saçmalayabilirdi. Masanın önündeki koltuğa yayılarak oturdu. “Kadını bulabildin mi?” Bulamadığımı çok iyi biliyordu.

“Bulurum elbet.”

Başını iki yana sallayarak güldü. “O kadar vakti yok, Begüm bugün ölecek.”

Masanın üzerinde duran elimi sıkarak kendimi sakinleştirmeye ça-ıştım. “Onu öldürmek sana bir şey kazandırmaz.”

“Evet.” Bacak bacak üstüne atarak koltuğa biraz daha yayıldı. “Ama ya-şatmak da henüz bana bir şey kazandırmadı.” Telefonunu çıkarıp bir şeyler yaptıktan sonra telefonun ekranını bana gösterdi.

Adamlarından birini görüntülü aramıştı. Ekranda gördüğüm kadın Saka'nın annesiydi. Gerçekten yaşıyordu. Tıpkı on üç yıl önce olduğu gibi yine bir sandalyeye bağlıydı ama bu sefer yüzü görünüyordu. Kadın kendinde değildi, baygındı. Arkasındaki adam çıkardığı silahı onun kafasına bastırınca kaşlarımı çattım. "Hemen şimdi karar vermelisin." Hector telefonu göreceğim şekilde tutarken beni köşeye sıkıştırmaya devam ediyordu. "Karın mı yoksa Begüm Hanım mı?"

Öfkemin yoğunluğuyla dolup taşarken belimdeki silaha uzanmamak için kendimi zor tutuyordum. Silahı çıkarıp Hector'un pişkin suratını paramparça edebilirdim ama telefonun diğer ucunda aynı şeyi Begüm Hanım'a yapmak isteyen biri vardı. Saka'dan boşanmam söz konusu bile olamazdı ama ya annesi? Annesine ne olacaktı? Onu kurtarma şansım varken ölüme terk edersem karımın yüzüne nasıl bakacaktım?

O kayıtları izlediğim güne lanet olsun! Begüm Hanım'ın yaşadığını hiç öğrenmeseydim kendimi böyle bir çıkmazın içine sokmazdım. Dışlerimi sıkırmaktan çenem seğirirken, "Karımdan boşanmayacağım!" dedim kararlı bir şekilde. "Kimse bana bunu yaptıramaz!"

"Son kararın bu mu?" Hector gözlerimin içine bakarak pişkince sırıtmaya devam etti. "O zaman Begüm Hanım ölür. Senin yüzünden karının annesi öldüğünde de evliliğin pek uzun sürmeyecek." Gözlerinin ardında oluşan o galibiyet bakışı bana karşı kazandığı raundun eseri idi. "Annesini kurtarma şansın varken bunu yapmadığını öğrenen Saka sence sana karşı sempati duyar mı? Sırf onu bırakmamak için annesini ölüme terk ettiğini öğrenmek eminim onu mutlu etmeyecektir," dediğinde kan beynime sıçramıştı. Ona söylemekle tehdit ediyordu. Sikeyim, gerçek anlamda köşeye sıkışmışım!

Annesini kurtarsam karımı kaybedecektim. Karımı seçtiğimde ise annesini benim yüzümden kaybetti diye bu sefer de o beni bırakırdı. Begüm Hanım'ı kurtarıp Saka'dan boşanırsam beni asla affetmezdi. Ona yaptığım onca şeyden sonra bu bardağı taşıran son damla olurdu. Eflatun elbisenin pişmanlığını hâlâ yaşarken nasıl ikinci kez onu hayal kırıklığına uğrattım?

Yapmayacağım demiştim ulan! *Artık onu daha fazla hayal kırıklığına uğratmayacağım* demiştim! Benim yüzümden daha fazla ağlamayacak, üzülp benden uzaklaşmayacaktı. Ben onun sevgisini kazanmaya çalıştıkça karşıma hep bir engel çıkıyordu! Sikeyim böyle işi! Onu nasıl bırakırdım? Bu nefes almayı bırakmakla aynı şeydi. Ben tereddüt ettikçe Begüm Hanım'ın

arkasındaki kişi tetiğe biraz daha baskı uyguluyor ve onu ölüme biraz daha yaklaştırıyordu.

Sadece bir anlığına Begüm Hanım'ın ölmesine izin verirsem neler olacağını düşündüm. Saka annesinin ölümü yüzünden kendini suçlamayı hiç bırakmayacaktı. Bu konuda vicdan azabı çekmeye devam edecek ve her gece kâbuslarında annesini görerek sayıklayacaktı. Annesini kurtarma şansım varken bunu yapmadığımı öğrendiğindeyse yüzüme bile bakmayacaktı.

Böyle bir şey olursa bu sefer suçlayacağı kişi ben olacaktım. Aklıma gelenlerle sertçe yutkundum. Belki de benden tiksiniirdi ve annem gibi bakardı bana. Öyle bir çıkmazın içine düşmüştüm ki tüm yollar bir bir kapanmıştı. Begüm Hanım'ın ölümü Saka'nın nefretini kazanmama neden olurdu. Onu çok iyi tanıyordum, annesinin ölmesine sebep olan birinin yanında kalmazdı ve boşanmak için elinden geleni yapardı.

Şöyle bir baktığımda her iki seçimin sonu da boşanmaya çıkıyordu! Ya annesini kurtararak ben ondan boşanacaktım ya da annesinin ölmesine izin verdiğim için o benden boşanacaktı. Siktir! Ne yapacağımı bilmiyordum. Hector kıvranışlarımdan zevk alırcasına güldü. "İşini kolaylaştırayım," dedikten sonra Begüm Hanım'ın infaz emrini verdi. "Kurtul kadından."

Adam tetiğe basmadan, "Dur!" dedim sert bir sesle. Her iki yolun sonu da Saka'yı kaybetmeye çıkıyordu. En azından ona annesini vermeliydim. Annesinin kaybı yüzünden benden nefret edeceğine ondan boşandım diye etsindi, daha iyiydi. Bakıldığında iki seçeneğin sonu da benim için fazla boktandı.

Yenilgi içinde başımı sallayarak omuzlarımı düşürdüm. "Ondan boşanacağım." Bunu sesli bir şekilde söylemek bile içimi öyle bir yakıyordu ki sanki diğer yarım sökülerek benden alınıyordu. "Begüm Hanım'ın hayatı karşılığında karımdan boşanacağım ama bir şartla." Vazgeçmeyeceğim tek kadından bugün beni vazgeçirmişlerdi.

Hector beni istediği kıvama getirmenin memnuniyetiyle telefonu kapatıp cebine koydu. "Şartın nedir?"

"Karımın peşindeki tetikçiye bana vereceksin." Evet, onunla ilgili tüm kayıtları izlemiştim. Artık siyah kurdeleli tokayı neden çıkarmadığını biliyordum. Saka'nın hayatı o tokaya bağlıydı. Sikeyim, o tokaya mahkûmdu!

Yapacağım şeyle nefretini kazansam bile güvende olduğunu bilmiyordum. Ondan her şeyini alan bir tarikatın simgesini bir damga gibi güzel saçlarında taşımamalıydı. En önemlisi o tokayı çıkardığında yaşamaya devam etmeliydi. Onun nefretine bile katlanabilirdim ama kaybına asla.

Hector bana cevap vermeden önce bir süre düşündü. Saka'ya tarikatı hatırlatan bir tokenin varlığı karımı istedikleri gibi huzursuz ediyordu. Bu yüzden bunu anlamaya dâhil etme niyetinde değildi. Konuşmak için tam ağzını açmıştı ki, "Karımı boşayacaksam bensiz güvende olacağını bilmiyim!" dedim ters bir sesle. "Tetikçiye bana vermezsen buradan sağ çıkabileceğini mi sanıyorsun?"

"Sana verdiklerim karşılığında bana bir şey vermelisin," diyerek gözlerimin içine dik dik baktı. "Sadece bu şekilde bir anlamaya varabiliriz." Düşünürcesine bir süre sustu fakat daha sonra aklına gelen yeni bir piçlikle sırtıttı. "Saka onu neden boşadığını asla bilmeyecek. Elbette sana nedenini soracak ama açıklamaman onun için küçük düşürücü ve kırıncı olmalı." Ne diyor ulan bu! Onu hem boşayacak hem de kanatacak mıydım?

Soluk alışlarım gergince hızlandı, Hector'un ağzından çıkan her kelime katliam sebebim olabilirdi. "Onunla yaptığın konuşmada seni duyacak ve izleyeceğim. Önceden ona gereken açıklamayı yapmayı düşünme bile," derken gülüşü büyüdü. "Bir kadının acısının gerçekliğini ayırt edecek kadar çok can yaktım. Karın senin evinden paramparça olmuş bir şekilde çıkmalı." Ellerini dizlerinin üzerine koyup sinirli suratıma baktı. "Tetikçiye karşılık Saka'nın gözyaşları ve acısı."

Damarlarımdaki kan saf bir öfkeyle harlanınca masanın üzerindeki elimi biraz daha sıktım. Elimi sıktıkça parmak boğumlarım geriliyor, bu yumruğu onun suratında patlatmak istiyordum. İrademin son kırıntılarına tutunarak, "Bunu yaparım yapmasına ama seni de sağ bırakmam!" dedim yemin eder gibi. "Karımın döktüğü gözyaşlarının karşılığı olarak o çok güvendiğin saltanatı yıkarım!" Begüm Hanım arada olmasaydı bunu şimdi bile yapabilirdim!

Hector tarikatın yerleşim yerlerinin koordinatlarının elimde olduğunu bilmediği için sözlerimi ciddiye almadı. Büyük bir öz güvenle, "Biz her yerdeyiz, Kalender," diyerek bana meydan okudu. "Denemekle kalırsın." Anlaşılan amcasının kasada sakladığı her şeyi bilmiyordu. Koordinatlardan haberi olmadığı o kadar belliydi ki.

"Bu konuşmayı sakın unutma." Buz gibi bir sesle konuşup son derece kararlı bir şekilde gözlerinin içine baktım. "Karımın gözyaşlarını isteyerek sadece kendinin değil, örgütünün de sonunu getirdiğini sakın unutma."

Koordinatları ele geçirdiğimde harekete geçip bu piçin sonunu getirseydim şimdi bunlarla uğraşmazdım. Aslında yapmayı düşünmüştüm ama sürekli araya bir şeyler girdiği için tarikata indirmek istediğim darbeyi

ertelemiştim! Bir tek Marasliyanlarla uğraşmıyordum ki... Başımda birden fazla bela vardı! Sıra bu ite gelmeden Begüm Saka olayı patlak vermişti.

Hector gereken her şeyi söylemiş gibi ayağa kalkıp bana son kez üstten bakışlarını attı. "Boşanma işini ne kadar hızlı yaparsan Begüm Hanım'ı o kadar hızlı alırsın. Bu süre zarfında adamlarım bir gölge gibi seni izleyecek. Sakın unutma, yapacağın en küçük hatada Begüm Saka'nın kellesi bir kütuda karına gider. Karın boşanmayla ilgili gerçeği bilirse annesinin neden öldüğünü sen ona açıklarsın." Bu piçin soyunu kurutacaktım.

Kapının önüne gelince aklına ne geldiyse durup ofisimin camından dışarıya baktı. Camdan bakınca Duha Tunus'un şirketi görüldüğü için Hector yüzünü buruşturdu. "Siz kurtlar tilkilerle iyi anlaşıyor gibisiniz," diye alay ederken Tunus'la iş birliği yaparak onun kumarhanesine baskın düzenlememize değinmişti.

Her bölge liderinin bir simgesi ve sembolü olurdu. Bu âlemdeki tüm büyük adamların bir nişanesi vardı. Bizim sembolümüz kurttu ve bu şekilde adlandırılan bir tek biz Kalenderlerdik. Tunus'un simgesiye tilkiydi ve o piç gerçek anlamda bir tilki kadar kurnazdı. Aynı şekilde Marasliyanların sembolü de yas anlamına gelen siyah kurdeleydi ve onlara çalışan herkes yakasında siyah kurdele taşırdı.

Hector başıyla bana Tunus'un şirketini göstererek uyarırcasına kaşlarını belli belirsiz çattı. "Küçük anlaşmamızdan o piçin haberi olmayacak." Bunları söyledikten sonra çekip gitmişti. Sandığı gibi Tunus itiyle iyi anlaşıyor ve her konuda birlikte hareket etmiyorduk.

Hector gidene kadar bir şekilde kendime hâkim olmayı başardım ama daha sonra omuzlarım düştü, dudaklarımdan acı dolu bir inilti döküldü. Başımı ellerimin arasına alıp sertçe sıkarken, "Şimdi ne yapacağım?" dedim çaresizlik içinde. Ben şimdi ne halt edecektim?

Gözlerim Saka'nın ofisimin cam duvarına çizdiği saka kuşunda oyalanınca burnumun direği sızladı. "Ben seni nasıl bırakacağım be kızım?"

Onu nasıl bırakırdım ya da annesinin ölmesine nasıl izin verirdim? Benim hiç annem olmamıştı ki bunun nasıl bir his olduğunu bileyim. Yüzüme gülen, saçımı okşayan ve arada bana bir çift güzel söz söyleyen bir annem yoktu. Sahip olduğum tek anne bana bakınca kaşlarını çatır ve yüzünü buruşturup bana tiksintiyle bakardı. Konuştuğunda ise sesi hep kızgın çıkardı. Çağıl ve Levent annem tarafından sevilmişti ama beni sevmemişti. Onlar annemin sevgisini alırken bana düşen sadece nefretiydi.

Anne sevgisini bilmediğim için karıma annesini vermek istiyordum. Annemin bana vermediği sevgiyi annesi ona versin istiyordum ve bunun

başladığında bunu hayranlıkla dinledim. Ayta bir Anadolulunun canıydı. Bu kadar büyük bir şeyi bu kadar basit bir şekilde anlatmıştı. "Öküzün birisi zakkat"

"Bu nasıl birabirdim?"

Buğün Saka'ya gitmekten vazgeçtiğim yolumu gördüm. () da bir vakti idiklerini çakılan anladım. En kızılsı da on için benim için vakti vardı. Me yapacağımı sekte edip on ile gitmek istemedim. Raportayı birer parça birleştirip bir harika, gün içinde kalbimden geçen bir hikaye, herday idimayın akı.

Uç Güm Sema

Plandaki harıma evraklarına bakıyordum. Bir kopyası Anca Bey'e iduğu için kızını almaya malikâneye gitmişti. Bir kâğıt parçası namı ile idi. Cilveli bir havada duğan kara bulutlar gibi tüm güzelliğini üzerini örtmüştü. Bu kâğıt parçası artık onun kocası olmadığımı söylüyordu ve bu klifür gibi bir şeydi. Başkalarının planları doğrultusunda evlenmişim ve boşanmam da aynı şekilde olmuştu. Her ikisinde de benim rızam yoktu. Saka'yla evlenmek beni afallatmıştı ama boşanmak her anlamda beni yıkmıştı.

Bir de deli raporu çıkartmışım, kendi kanıma bunu yapmışım. Onun en çok aşırıya kaçan hareketlerini severken nasıl da almışım o raporu. Kimse benim gibi hem kendini hem de bir kadının kalbindeki yerini bitiremezdi. Biliyordum, bu saatten sonra Saka beni görmeye bile tahammül etmeyecekti. Yalvarıp ayaklarına kapansam bile beni affetmeyecekti.

Onun kocası olmak benim için büyük bir şanstı lakin ben o şans bir deli raporuyla kallesçe harcamışım. Onun gitmesinden ödüm kopuyordu ama bu son yaptığım bir daha geri gelmemek üzere gidecekti. Yaptıklarımın sonra ona kal bile diyemezdim ki...

Asım Bey kızının bir akıl hastası olduğunu doğrulamıştı. Piç herif, oraya çıkıp kızının bir deli olduğunu savunmuştu. Benim bütün bunları yapmamın bir sebebi vardı ama o herif sırf benden ayrılın diye kızına en büyük kazığı atmıştı! Kendi kibri yüzünden öz kızına vereceği acıyı zerre kadar umursamadığını bir kez daha görmüştüm. Baba konusunda Saka da en az benim kadar talihsizdi. En acınası olan da bu yaptığım babasından bir farkını kalmamıştı. Eş konusunda da pek talihli değildi.

Şimdiyse en zoruyla karşı karşıyaydım. Boşandığımızı duyan Saka, *çağırın gelsin* demişti. İlk kez onun çağrısına kulaklarımı tıkamak istemiştim çünkü gidince onu üzme zorunda kalacaktım. Onu siyah kurdeleden kurtarıp peşindeki tetikçiyi öğrenmek için bunu yapmaya mecburdum. Bu yüzden ona gitmeyi, karşısına çıkmayı hiç istemiyordum.

Çağırın gelsin demişti ama bu şekilde ona gitmeyi istemiyordum. Ancak onun ne kadar inatçı olduğunu da biliyordum. Ben gidene kadar beni bekleyeceğini bilecek kadar onu tanıyordum. Keşke beni beklemeden gitseydi ama bunu yapmazdı. Benim tarafımdan daha büyük yaralar almadan o evden çıkıp gitmesini isterdim.

Hector'un adamlarının üzerime yerleştirdiklerinin ağırlığıyla malikâneye girdim. Kravatıma taktıkları kravat iğnesindeki gizli kamera aynı zamanda mikrofon görevi görüyordu. Gelişen teknolojiye nefret ederek arabadan inmiştim. Kulağımda bile Hector'un sesini duyduğum bir kulaklık vardı. Avluda büyük bir nefretle beni bekleyen kalabalığı görünce iç çekerek, "Kolay olmayacak," diye mırıldandım. Kendi hayatımı sıkıştırmıştım.

Saka beni görünce içeri girmiş, bu konuşmayı herkesin yanında yapmayı istememişti. Kimseye tek kelime etmeden onun peşinden çatı katına çıktım. Çağır'ın öfkeli bakışlarından kaçmak için adımlarımı hızlandırmıştım. Saka'yı seviyordu ve onu yüzüstü bıraktığım için bana sinirliydi.

Çatı katının kapısının önünde durduğumda kulağımda Hector'un, "Senden usta bir oyunculuk bekliyorum," diyen sesiyle dişlerimi sıktım. "Unutma, onun peşindeki tetikçinin kim olduğunu öğrenmenin tek yolu bu. Bu işi istediğin şekilde halletmelisin, Kalender. Sen her şeyi doğru şekilde yaptığın sürece sana yanlışım olmaz. Adamlarım Begüm Hanım'ın yerini sana bildirmek için hazırda bekliyor. Bu görüşmenin sonunda Begüm Hanım'ın yerini öğreneceksin."

Birazdan Saka'ya yaşatacağım acının karşılığında tetikçinin adını bana verecekti. O kansızla olan anlaşmamız böyleydi. Begüm Hanım'ı almak için karımdan boşanmalıydım ve bunu yapmıştım, yani Begüm Hanım için karımı incitmem gerekmiyordu. Ancak o Ermeni orospusu, karımın gözyaşlarıyla tatmin olmazsa yamuk yapıp Begüm Hanım'ı bile veremeyeceğini söylüyordu! Bir itin yaptığı anlaşmaya sadık kaldığı nereden görülmüş ki!

"Karım bu odadan gözyaşlarıyla çıktığında sözünde durup Begüm Hanım'ın yerini söylemezsen sana neler yapacağımı iyi biliyorsun!" dedim kısıp ama sert bir sesle. "Verdiğin sözden dönersen gün bitmeden beni karşında bulursun!"

“Her şeyi doğru şekilde yaparsan ben de yaparım.” Umarım bu sefer sözünde dururdu.

Kapıyı açıp içeri girdim, asıl cehennemi şimdi yaşamaya başlamıştım. Her bir konuşmada onu biraz daha öldürecek ve onunla ölecektim. Saka her durumda kendine bakan alımlı bir kadın olduğu için yine fazla şıku. Üzerinde ona çok yakışan bordo bir elbise vardı ve ayağında topuklu ayakkabıları. Kırmızı ruju ise hep olduğu gibi dudaklarındaki yerini koruyordu. On gün boyunca ortalarda olmayışım ve onu boşamam bile görünüşünde bir şey değiştirmemişti.

Bige ağır depresyona girdiğinde bile kendini salmaz, güzelce giyinip makyajını yapardı çünkü o bir şeyleri böyle atlattırdı. Kahverengi saçları açıktı ve yüzünü olduğundan daha yuvarlak gösteren kâkülü kaşlarının tam üstüne geliyordu. Biçimli kaşlarının altından merakla bana bakarken kahve gözlerinde büyük bir özlem ve yoğun bir keder vardı. Onun güzel yüzünü izlerken her şeyi bir kenara bırakıp onu kollarımın arasına almayı ve soluğu kesilene kadar öpmeyi çok istiyordum.

Ancak bunu yapamazdım, buna kalkıştıgımda annesini kaybedebilirdi. Begüm Hanım'ı almadıkça ve Saka'yı o siyah kurdeleden kurtarmadıkça ona yakın olamazdım. Saçlarındaki o tokaya bakınca bile onu oradan söküp atmak istiyordum ama henüz zamanı gelmemiştir. Onu izlerken derin bir nefes alıp, “Beni çağırmissın,” dedim. Günlerdir onu görmemişken ona söylediğim ilk şey bu olmuştu.

Bana çok kırgın olduğu için beni özlediğini söylemekten kaçınarak güçlükle duyduğum bir sesle, “Göresim geldi,” dedi. Bu kadına tüm bunları yaşattığım için kendimden nefret ediyordum.

Gözlerimi dahi kırpmadan onun yüzünü seyrederken uzun cümleler kurmaktan kaçınıp, “Anladım,” dedim. En az hasarla onu bu odadan göndermenin yollarını arıyordum.

Durduk yere bir anda bana çok saçma bir soru yöneltip, “Biri mi var?” diye sordu. “Bu yüzden mi boşandın benden?” Onun dışında bir kadının ilgimi çekeceğine gerçekten ihtimal veriyor muydu?

“Biri olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sorduğumda boş bulunup, “Yok kocam,” dedi ya... İşte tam o anda içim öyle bir sızladı ki... İlk kez kocam değişti canımı yaktı. Bir daha kocam değişimini duymayacağımı bilmek burnumun direğini sızlatıyordu.

Kahveleri en küçük bir açıklama için kıvrılırken, “Biri olduğuna inanmıyorum,” diyerek gözlerini gözlerime kenededi. Gözlerini bile kaçırmıyordu, kaçırmazdı da. Benim karım en çok acı çektiğinde güçlü bir duruş

sergilerdi. “İnanmıyorum ama sen yine de olmadığını söyle.” Kısa bir an duraksarken yüz ifadesi tehditkârdı. “Aksi takdirde bu odadan sadece birimiz sağ çıkabilir.”

Aklıma gelen intihar düşüncesiyle kaşlarımı çattım. “Beni kendi hayatınla mı tehdit ediyorsun?” Hayır, ikinci kez bir eflatun elbise vakasını kaldıramazdım. Bunu ne ben ne de o kaldırabilirdi.

Korkusuzca gözlerimin içine bakıp, “Kendi hayatımla olduğunu da nereden çıkardın?” deyince rahat bir nefes aldım.

“Anladım.” Çekip beni vursun ama kendine zarar vermesin. Bir kez daha benim yüzümden kanamasın hiçbir yeri.

Saka aynı soruda takılıp kaldığı için odanın ortasında dikilirken ısrarla, “Biri mi var?” dediğinde boş bulunup, “Senin dışında mı?” deyiverdim. Hayır, bunu söylememeliydim, bu odaya onun canını yakmak için girmiştim.

Dudaklarında buruk bir tebessüm belirdi, incinmiş gözlerle bana baktı. “Hayatında mıyım, Sanrı?”

Gerçeği söylemeyi çok isterken dudaklarımdan çıkan tek şey, “Olmadığını mı düşünüyorsun, Saka?” demek olmuştu. Ben bu kadına nasıl kıyardım? Mümkün değildi. Siktir, bunu nasıl yapacaktım!

Bana bakmakta güçlük çekerken, “Boşandık biz,” dedi kısık bir sesle. Kirpikleri titreşti ve güzel gözleri içimi sızlatan bir ifadeyle baktı. “Sen boşadın beni.”

Öyle bir bakıyordu ki... Bu bakışlarını görmezsem daha kolay olur diye düşünmüştüm ama onunla ilgili hiçbir şey kolay değildi. Başımı eğip odanın içine doğru yürürken umursamaz görünmeye çalışıyordum. “Öyle gerekti.” *Beni buna zorladılar, mecbur bıraktılar* diyemiyordum.

“Neden?” Saka öyle iki lafa alınıp gidecek bir kadın olmadığı için ısrarını sürdürdü. “Karun, neden bana bunu yaptın? Tehdit mi edildin? Birileri sana şantaj mı yapıyor? Benim üzerimden birileri seni köşeye mi sıkıştırıyor? Söyle, hangisi?” Onu boşamama rağmen benden vazgeçmek yerine mantıklı bir açıklama duymak istiyordu.

Kendi içinde beni haklı çıkarmak için elinden gelen çabayı gösteriyordu. Allah kahretsin ki ben böyle bir kadını üzme için buradaydım! Yardım istesem benim için her şeyi yapacak bir kadını ağlatmak için buradaydım. Bana yuva olan bir kadını yuvasız bırakmak için buraya gelmiştim. “Git,” dedim ona yalvararak. “Baban seni bekliyor.” Bu odadan ne kadar çabuk çıkarsa alacağı hasar da o kadar az olurdu.

Başını iki yana sallayarak kalmak için ısrar ederken bana nasıl hissettirdiğinden haberi bile yoktu. "Bana bir açıklama yapmak zorundasın."

"Sıkılmaya başlıyorum," diyen Hector'un sesini kulaklıktan duydum. "Eminim Begüm Hanım da sıkılmıştır, onunla ilgilenmemi ister misin?"

Son duyduklarımınla pencereye doğru yürüyüp benden cevap bekleyen Saka'ya sırtımı döndüm. "Sana hiçbir şey açıklamak zorunda değilim." Sesimi umursamaz çıkarmak için elimden gelen çabayı gösteriyordum. "Belki de sıkıldım senden." Bunları onun gözlerine bakarak söyleyemeyeceğim için ona sırtımı dönmüştüm. "Senden sıkıldım ve boşandım, oldu mu?"

Arkamda Bige'nin o ağlamaklı sesini duymak bana katlanılmaz bir acı yaşıtıyordu. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?" Böyle yaparak beni nasıl kahrettiğini bilmiyordu. Benim gibi boktan bir herife güveniyor ve bize dair bir şeyleri kurtarmaya çalışıyordu. En kötüsü ise onu boşadığımı bilmesine rağmen bunu yapıyordu.

Onu hak etmiyordum ama onsuz hayatımın nasıl olacağını da düşünmek istemiyordum. "Yalan söylüyorsun, birileri seni bu sözleri söylemeye zorluyor!"

Bana karşı bu kadar iyi olması daha kötü hissettirdiği için kaşlarımı çattım. Ceketimi çıkarıp odanın içine fırlatırken kızdığım o değildi, beni zorladıkları bu sikik konuşmaydı. "Anlamamı beklemiyorum ama gitmelisin!" Başımı çevirip gözlerine baktığımda sesim yalvarır gibi çıkmıştı. "Git be kızım." Ben seni kırıp incitmeden git. "Fazla uzatmadan git, Saka."

"Neden?" derken yine parmağına dokunuyordu. "Neden yapamıyorsun? Bunun cevabını bana verirsen gideceğim." Sol elinin yüzük parmağını dokunuyordu. Yüzük parmağının tamamına değil, sadece ucuna dokunuyordu. Daha önce de birkaç kez sol elinin parmaklarına dokunduğunu görmüştüm. Bunun anlamı neydi?

Saka onun eline baktığımı görünce parmağının ucuna dokunmayı bırakıp ellerini çekti. "Karun, artık bana bir cevap vermelisin. Neden benden boşandın?" Bu soruda ısrarcıydı fakat ona vererek bir cevabım yoktu. Anladığını ona vermeden sırtıma dönüp sorulara karşı dudaklarını sıkıyordu.

Cevap alamadığına katlanarak kurtulduğu için tüm yüzüne acı göstermeye başlamıştı. "Hücumla benden sıkıldığını fark ettim ve gülüp beni boşadım. Öyle mi?" (Beni gerçekten sıkıttığımı bildiği için bana öylece bakıyordu.)

Hector bir kez daha sabrımı zorlayarak, "Onu ağlatacak mısın yoksa ben annesini ağlatayım mı?" deyince şömineye doğru yürüyüp yumruğumu sıktım.

"Bir anda olduğunu da kim söyledi?" Saka'ya sırtımı dönerek tam karşıma baktım çünkü bu sözleri ona bakarak söyleyemezdim. "Bunu anlamam için on gün fazlasıyla yetti." Ben bile bu söylediklerime inanmıyorken o nasıl inanacaktı?

Kulağımdaki kulaklıktan bir kadının acı dolu çığlığı gelince, "Denedim," dedim hızlıca. Kendimi alkole boğmak için içki şişesine uzandım, duyduğum o çığlığın Begüm Hanım'a ait olduğunu biliyordum.

Kulağımda annesinin işkence çeken sesi varken bunları söylemek için kendimi zorladım. "Denedim ama olmuyor." Annesinin acısını dindirmek için, "Sen bir erkeğin sevebileceği bir kadın değilsin," dedim. Oysaki onu sevmek nefes almak gibi bir şeydi. İçime çektiğim her nefesle hayata tutunmak gibiydi ve şimdi onunla her şeyim gidiyordu. Nefesim gidiyordu.

Sözlerimin ağırlığı altında ben bile ezilirken Saka'yı düşünemiyordum. Yönümü ona doğru çevirirken onu bırakıp bu odadan çıkmayı istedim. Yine sol elinin yüzük parmağına dokunuyordu, bunu yaptığının farkında bile değildi. Bu işaretin bir anlamı olmalıydı.

Yüzüne baktığımda dökemediği gözyaşların sızısıyla beni izlediğini gördüm. Başladığım işi bitirmek için kendimi zorlayıp ona raftaki kitapları gösterdim. "Benim için oradaki kitaplardan bir farkın yok." Kendimden nefret ederek bu saçmalığı sürdürdüm. "Seni okudum," desem de okumaktan asla bıkmayacağım tek kitap olduğunu bilmiyordu. "Sonuna geldim." Derin bir nefes alarak güzel gözlerine baktım. "Tekrar okumama gerek yok."

Son söylediklerimden sonra eli bir kez daha yüzük parmağını buldu. Ancak bu sefer parmağının ucuna dokunmamıştı. Sözlerimin şiddetiyle yüzük parmağının boğumuna tırnağını geçirip duruyordu. Tırnağıyla kendine verdiği zarar bile canımı yaktığı için bakışlarımı parmağından çekmedim. Nereye baktığımı görünce yine aceleyle ellerini birbirinden ayırdı. Bu kahrolası parmağa dokunma hareketini istemsizce yaptığı çok belliydi.

Kendini toparlamaya çalışarak onu benzettiğim kitaplara uzun uzun baktı. Saka hüznü gözlerle kitaplığımın rafındaki kitaplara baktıkça oradaki her kitabı imha etmek istiyordum. "İstemediğin bir kadının her gece göğsünde uyumazsın," derken sesi nasıl da masum çıkıyordu. Elini kaldırıp göğsüne bastırdı. "Başını yasladığın yer burasıydı." Titreyen sesi

onu güçlükle duyacağım kadar kısıktı. “Her gece duyduğun kalp atışları benimkiydi.”

Haklı olduğu için dayanamayıp kadehteki tüm içkiyi bir dikişte içtim. Ayık bir kafayla buna devam edemezdim. Hector’un her şeyi duyduğunu ve gördüğünü bildiğim için ona duymak istediklerini vererek, “Başka kadınların da göğsünde uyumadığımı nereden biliyorsun?” diye sordum. Sanki başka bir tende onun sıcaklığını bulabilirmişim gibi konuşmam çok ironikti. “Bu konuda benim için bir ilk olduğunu da nereden çıkardın?” Bu saatten sonra ne o beni affedebilirdi ne de ben kendimi.

Onda yarattığım etkiyi görmemek için ona sırtımı dönmüştüm ama acı çeken sesi için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. “Onların kalp atışlarını göğsünde taşıyorsun.” Sikeyim, her an ağlayacakmış gibi sesi boğuk çıkıyordu! “Başka kadınların değil, benim kalp atışlarım var kalbinin üzerinde.”

“Silinir o,” diyerek onu biraz daha kaybettim, oysaki silinmeyecek tek şeyi göğsümün üzerinde taşıyordum.

Devamında olan konuşmaların tamamı benim bile kaldıramayacağım kadar ağırdı. Dudaklarımdan çıkan her kelime Hector’u memnun ederken karımı paramparça etmişti. Her cümlem annesini kurtarıırken kızımı biraz daha öldürmüştü. Hector onun acı çeken gözyaşlarını görmek için bana baskı uyguladıkça daha da ileri gitmek zorunda kalmıştım. O piçin sesi kulağımdan hiç kesilmemişti.

Her defasında Saka’nın peşindeki tetikçiden ve annesinden bahsedip beni ağır konuşmaya zorlamıştı. Sanki Saka bir namlunun ucundaydı ve ben onu kurtaramıyordum çünkü silahı ona doğrultan bendim. Saka’nın sesi titremiş ama gözleri bile dolmamıştı, bu da Hector’un baskısını artırmasına neden olmuştu. Tüm bu konuşmanın sonunda Saka karşıma geçtiğinde kendi yarattığım depremin altında bir tek ben kalmıştım.

Eli yüzük parmağına gidince sanki hakkım varmış gibi onu durdurmak için, “Saka,” dedim ama bana kırgın bir şekilde gülümseyip ona engel olmama izin vermedi.

“Sorun değil,” derken bile dik durmaya çalışıyordu. Gözyaşlarını ne bana ne de Hector’a göstermişti. Bugün bu odada gözleri bile dolmamıştı.

“Duymam gereken her şeyi fazlasıyla duydum.” Belki Hector’un istediği gibi onu ağlatamamıştım ama parmağındaki yüzüğü çıkardığında o beni ağlatabilirdi.

Konuşma boyunca eli sık sık yüzük parmağına gittiği için parmak boğumunu tırnağıyla kanatmıştı. Kanlı yüzükleri avucumun içine bırakarak son kez bana baktı. “Kan bulaştığı için kirlendi, çöpe atarsın artık.” Geri dönüşü olmayan bir vedayı kahvelerinde taşıyarak, “Ben seni ısıtmanın yollarını ararken sen beni nasıl ayazda bırakacağını düşünüyormuşsun. Tebrik ederim Sanrı, artık Saka’nın da kalbi üşüyor,” dedikten sonra gitmişti. Bir kez bile arkasına bakmadan bu odadan çıkıp gitmişti.

Avucumda ağırlık yapan kanlı yüzüklerle beni bırakıp gitti. En ağırı da onun gidişini izlemektir. Kolundan tutup af dileyerek kalması için ona yalvarmayı isterken gidişine göz yummuştum. Hector’un sesini kulaklıkta duyduğumda bile hiç kıpırdamadan karımın çıktığı kapıya bakıyordum. “Güzel işti, Kalender. Ben de şimdi anlaşılan bana düşen kısmını yerine getirip Begüm Hanım ve tetikçinin yerlerini adamlarına iletiyorum.” Bu orospu çocuğunun belasını sikecektim!

Gözlerim Saka’nın çıktığı kapıda oyalanırken önce kulaklığı, sonra da kravat iğnesini çıkararak yere attım. Bana bir kâbusu yaşatan bu boktan şeyleri ayağımla ezerken baktığım tek şey karımın gittiği kapıydı. Bir daha geri gelmeyecekti. Nasıl gelsindi ki ona döneceği bir yer bırakmamıştım.

Cebimdeki telefonu çıkarıp hemen Kadem’i aradım. Kadem telefonu açınca bilmek istediğim tek şeyi ona sordum. “Saka’nın parmaklarıyla yaptığı şu şeyin anlamı nedir?” Ben onu incittikçe sol elinin yüzük parmağına dokunup durmuştu. Bunun can yakıcı bir anlamı olduğunu hissediyordum.

“Neden soruyorsun?”

“Kadem cevap ver!”

Sesim yüksek çıkınca derin bir nefes alıp fazla uzatmadı. “Çocukken babamın arkadaşı Cemal amcanın bize öğrettiği bir şey bu. Korkuyorsan işaret parmağının ucuna dokun. Yalnız değilsen orta parmağına, yardım istiyorsan yüzük parmağına ve tehlikede hissediyorsan serçe parmağının ucuna dokun,” dediğinde sertçe yutkundum.

Yardım istiyorsan yüzük parmağına dokun mu?

Saka konuşma boyunca sık sık yüzük parmağına dokunmuştu. Karım tüm o dik duruşunun arasında aslında benden yardım isteyip durmuştu. Canını yakan ben olmama rağmen benden yardım istemişti. Belki susmam için belki de ona merhamet etmem için. Onun attığı sessiz yardım çığlıkların hiçbirini duymamıştım.

Her zamanlar onun giarmasını istediğini ibi yitilik onun haneyle bir
larmış bir hâlele avam umulaydı. Kallınların tamı aileleriyle qaktarmışın
ben onı pıllulur yapadığını pıyların sırası, 'saka'ya ayıldıklaştın or onun
güldü ailelerini öyle bir hanele etimge ki hanelele ailelerini bir pıyl
kırıp döküneye bağladım. (Onu ayıldıklaştın bir pıyl giarmasını hanelele
kadar benden yarılını dilerimce) hanelele tağıron onı dileride.

Kıldım, döküm, olanın içirde ne vane yere virdim ama idhanide
azalan hiçbir şey olmadı. Yüceşimdeki acı öylece hıyuluku ki idhanide bir
pıyların kırıp dökümün bile bu acıyı dindirmiyordu. Dilerimce bir hâlele
kırıp pıyların pıyların çıkım. (Onu görmeliydim. Kırıma çıkıma yitirm
yoktu ama iyi olduğunu biliniydim. İyi değildi, nasıl olundu ki'

Saka'yı bulmam zor olmamıştı. Hava karasana kadar dalgın bir şekilde
kaldırım kenarında yürüyüp durmuştu. Yağmurun altında ıslanmış ama
bunun farkında bile değildi. Çok fazla ıslanmıştı, üşüyordu lakin henüz
hiç ağlamamıştı. Omuzları düşüktü, başı ise yerdeydi. Bordo bir elbisenin
içinde çıplak ayakla yürüyor, çıkardığı ayakkabılarını elinde tutuyordu.
Oyaki ayakları şişip acıya bile çıkarmazdı sevdiği ayakkabılarını.

Kadem'e mesaj atıp Saka'nın yerini ona bildirmiştim. Gelip onu bu-
radan götürmeliydi, hava soğuktu ve yağmur yağıyordu. Biraz daha dışı-
rıda kalırsa hasta olacaktı. Ayağı takılıp düşünce ağlamaya başladı, benim
de gözlerim doldu, işte şimdi ağlıyordu. Benden duyduğu hiçbir şey onu
ağlatmamıştı ama küçük bir taş takılıp düşünce ağlamaya başlamıştı. Ba-
şını eğip ellerini yere bastırarak omuzları sarsıla sarsıla ağladı.

*Mesele artık kaybolan gülüşü değildi, gülüşünün yerini gözyaşlarının al-
masıydı.*

Kadem zamanında gelip hemen onun yanına koştu. Arkadaşını ya-
nında görünce onun göğsünde ağladı, ona sarıldı ve onun kollarına sı-
ğandı. Ben bir arabanın içinde onu izlerken o, benim yüzümden başka bir
erkeğin omzunda ağlıyordu. Onunla konuştu, dertleşti hatta yağmurun
altında onunla dans bile etti. Bazen sustu, bazen yalandan gülümsedi ama
en çok da ağladı. Tek bir damla gözyaşına kıyamadığım kadın bu gece çok
fazla ağlamıştı.

Tunus ikisi için geldiğindeyse Saka onları yolun karşısındaki ara-
banın yanına gönderdi. Telefonla görüşmeye başladığında da pek mudu

görünmüyordu. O kadar yorgun ve kurgın görünüyordu ki kiminle konuşuyorsa gözyaşları durmaksızın akmıştı. Onu izlerken benim de telefonum çalmıştı. Telefonu çıkarıp kulağıma yasladığımda Nedim'in, "Abi!" diyen telaşlı sesini duydum. "Abi oradan uzaklaş, geliyoruz! Arabanın içindeysen sakın dışarı çıkma, zırhlı araç olduğu için kurşungeçirmez. Biz gelene kadar sakın o arabadan inme!"

"Neler oluyor, Nedim?" Evden çıkarken çok ısrar etseler de korumaları yanıma almamıştım. Bir terslik olduğunu Nedim'in korku dolu sesinden anlayabiliyordum. Kulağım ondayken Saka'nın saçına uzanan elini görünce kaskatı kesildim. Hâlâ telefonla konuşuyordu ama saçındaki siyah kurdeleli tokayı kavradı. Düşündüğüm şeyi yapıyor olamazdı. Siktir!

Saka'nın gözleri tam karşısına bakarken tokayı çekip çıkarınca kalbim reklede. Toka ayaklarının önüne düştüğünde arabayı açtuğım gibi kendimi dışarı attım. Nedim'in, "Abi tetikçi!" diyen bağırışım duyduğumda nefes dahi alamıyordum. "Hector sözünde durup gereken bilgileri bize verdi. Bige Hanım'ın peşindeki tetikçinin koordinatları çok yakınında." Sikeyim!

Saka'nın göğsünde lazer silahının ışığını görünce koşmaya başladım. Yere düşen telefonda Nedim'in, "Tetikçiden gelen sinyaller senin yakınlığında!" diyen bağırışını duyduğumda kafayı yiyecektim. Tehlikede olan ben değildim!

Kaldırıma çıktığım gibi ona doğru koşmaya başladım ama Saka'nın göğsünü delen kurşunla, "Bige!" diye haykırdım. Adımlarım durduğunda içime çektiğim nefesim son bulmuştu. Onu gözlerimin önünde vurmuşlardı.

Göğsünden sızan kana bakarken, "Hayır, hayır, hayır lan, hayır!" dedim çıldırmış gibi. Kalbinden vurulmuştu, biri onu tam kalbinden vurmuştu!

Ona isabet eden kurşunla yerinde sendeledi, başını eğip göğsünden akan kana baktı. Gözlerinden bir damla yaş süzülürken bakışları Kadem'i buldu. Dudaklarını oynatarak bir şeyler mırıldandıktan sonra yere düşüp başı sertçe zemine çarpınca, "Bige!" diye öyle bir haykırdım ki sesim tüm sokağı doldurdu.

Bana *adımı ölümle lanetleme, sadece ölüm anında adımı söyleme* demişti. Ve ben bir kez daha onun güzel adını ölümün kanıyla kirletmiştim. Daha sık onun adını söylemeliydim! Adı bir tek kanı aktığında dökülmemeliydi dudaklarımdan. Ona Bige veya Efil demeliydim, hangisini tercih ediyorsa onu kullanmalıydim. Belki de ikisini birden...

Yanına koşup diz çöktüğümde bilincini çoktan kaybetmişti. Başı yerdeyken saçları yüzünü kapattığı için Duha bir şeyler söyleyerek onun

saçlarını yüzünden çekti. Duha elini onun başının arkasına uzatırken beti benzi atmıştı. Elinde kan vardı, Saka'nın başından sızan kan onun elindeydi.

Aklımı yitirecek gibi olmuşum. "Çok sert vurdu!" Gördüklerimin dehşetiyle, "Kafasını çok sert vurdu lan!" diye bağırırken gözlerim dolmuştu. "Ve kalbi... Allah kahretsin, kalbi!" Onu hemen kucağıma alıp yerden kaldırdım. Kalbi hâlâ atıyor mu, onu bile bilmiyordum!

Kadem hemen arabayı getirince Duha'nın açtığı kapıdan arka koltuğa geçtim. Hiç vakit kaybetmeden yola çıktık, Kadem arabayı son hızda kullanırken, "Şimdi mutlu musun!" diye bağırarak direksiyona vurdu. Bunları duymayı hak ettiğim için tek kelime etmedim, edecek durumda da değildim. "Mudu musun lan şimdi! Ölüyor, siktiğim piçi, kardeşim ölüyor!"

"Kadem, tamam." Duha onu sakinleştirmeye çalıştı ama hiçbirimiz sakin olmanın yakınında değildik. "Sen yola odaklan, daha sonra bunları konuşuruz."

"Abi benim kardeşim ya sonrasını göremezse!" diye bağırırken ağlamaya başlamıştı. "Kalbinden vuruldu abi, kalbinden!" Gözyaşları arabanın içini doldururken korku içinde yutkunduk. "Belki de çoktan öldü!" Kalbim durma noktasına gelmişti. Saka yaşıyordu...

Nabzını kontrol etmem gerektiğini biliyordum ama buna cesaretim yoktu. Nabız alamazsam neler olacağını kestiremiyordum. Kollarımda son nefesini verdiği düşüncesi kanımı dondururken midemde yakıcı bir his bırakmıştı. Başımı eğip kollarımdaki kadına baktım. Başını koluma yaslamıştı ve Duha'nın verdiği atkıyı sıkıca göğsüne bastırıp kanamayı durdurmaya çalışıyordum. Islak saçları yüzüne yapışmış, gözyaşları yanağında kurumaya başlamıştı. Nefes aldığından bile emin değildim.

Almalıydı.

Atkıyla baskı yapan elimi usulca çektiğimde parmaklarımda onun kanı vardı. Ona bir şey olacak korkusuyla o kadar titriyordum ki... Boynuna doğru uzattığım elim titriyordu. "Lütfen, lütfen, lütfen," diye fısıldadım. "Durmamış olsun kalbin."

Onun kalbinin ritimleri beni hayatta tutan tek şeydi. Her gece başımı göğsüne yasladığımda duyduğum kalp atışları bana huzuru yaşatan bir ninniye. Uykuya dalmadan önce duyduğum o ritimler asla durmasın diye ettiğim bir duaydı. "N'olur beni bırakma." Gözlerimin ardı sızlarken uyanması için neler vermezdim. "Yalvarırım beni bırakma."

Titreyen parmaklarım boynuna baskı yaptığında yüreğim ağzıma gelmişti. Onu duyabilmek için kendi nefes seslerimi kısıtım, nabzını duymalıydım. Hiçbir şey duymadım, parmaklarımın altında atan bir nabız yoktu. Dehşete kapılmıştım, onun kaybiyla sarsılırken, “Hayır, hayır, bunu yapma!” diye bağırp aceleyle onu koltuğa yatırdım. “Yapma be kızım. Bige n’olursun beni bırakma!” Çoktan gitmiş gibiydi.

“Ne oluyor?” Kadem’in sesini duysam da ona cevap verecek durumda değildim. Başımı eğip kulağımı onun kanlı göğsüne bastırarak kalbini dinlemeye çalışıyordum. “Ne oldu kardeşime?” Kadem bir yandan arabayı son süratle kullanırken bir yandan da ağlayarak bağıyordu. “Yaşadığını söyle, kardeşimin yaşadığını söyle! Abi Efil öldü mü? Öldü mü, abi!”

“Kadem durdur şu arabayı!” diye aceleyle konuştu Duha. “Bu hâlde araba kullanamazsın, ben geçeyim direksiyona!”

“Duramam abi, duramam, kardeşim ölür! Kaybedecek zamanı yok abi, gözünü seveyim arkaya bak. Ölmediğini söyle, yaşıyor mu bak.” Kadem’in gözyaşları direksiyona vurduğu yumruklarıyla birleşirken, “Ölmesin abi, Efil ölmesin!” diye bağırdı. “Kardeşim ölmesin!”

Kadem’in çıkardığı seslere kulaklarımı tıkayarak Saka’nın göğsünden gelecek olan sese odaklandım. Hiçbir şey duymuyordum, Allah kahretsin, kalbi atmıyordu! “Yapma bunu!” Çıldırmış bir hâlde ellerimi kanlı göğsüne bastırıp ona kalp masajı yapmaya başladım. “Bige, sana yalvarıyorum bana geri dön!” Beni tamamen bıraktığını düşünmek gözyaşlarına boğulmama neden olabilirdi. “Aç gözlerini!”

Gitmiş olamazdı.

Kalbine baskı uygulayıp ciğerlerine hava üfledim. Bunu o kadar sık yapıyordum ki... Her bir döngüyle başımı kanlı göğsüne yaslayıp kalbini dinliyordum. Kalbinin ritimlerini duymadıkça yirmi yıl öncesine dönüyordum. On yaşındaki bir çocuğa dönüşüyor, Defne’nin atmayan kalbinin kederini Saka’da yaşıyordum. Tıpkı ablam gibi karım da son nefeslerini benim kollarımda veriyordu. Yirmi yıl önce verdiğim çabanın bir benzerini verirken Defne gibi onu da kaybetmekten ödüm kopuyordu.

Kalbine sertçe baskı uygularken dolan gözlerim bir kez daha çaresizlikle sızladı. “Uyan,” diye ona yalvardım. Atmayan kalbi karşısında sesim titrerken aceleyle başımı iki yana salladım. “Böyle gidemezsin, n’olur uyan,” diye fısıldadım. “Uyan, böyle bitemez, bana geri dönmelisin!”

Kaburgalarını kırmak ister gibi sert bir baskıdan sonra ellerimi çekip başımı yine göğsüne yasladım. Küçük bir kalp atışı için her zerremle ona yalvarırken duyduğum ritimlerle çıkarak ağlayabilirdim. “Kalbi atıyor!”

Anlatı acıyarak konuşan göğüsüne bastırıp, "Daha hızlı sür paralı!" diye bağırdım. Şifalıları elime alı geri döndüm. "Kalkı senin, daha hızlı sür!" Kalkı edirir denizcek diye aldım çıkıyordu.

Kadem süratle hastanenin bahçesine girince hemen Bige'yi kucağına aldım. Daha kopup benim için arabanın kapısını açarken Kadem, "Doktor!" diye bağıyordu. Hastanenin kapısına doğru endişeyle bakıp daha çok bağıyordu. "Doktoru çağır!"

Birkaç dakikalık içinde onun için bir sodye getirmişlerdi. Bige'yi sodyeye yatırdıktan sonra etrafına doktor ve hemşireler sarmıştı. Onu içeri alıp ameliyathaneye götürürken kendi aralarında konuşuldukları şeyler hiç hoşuma gitmemişti. Onların neyden bahsettiğini sadece bir sağlıkçı anlayabilirdi çünkü obbi terimleri kullanıyorlardı. Hepsini anlayamasam da anladıklarının beni mahvetmeye yetmişti. Durumu çok kritikti.

Kaybedecek vakit olmadığı için onu hızla ameliyata almışlardı. Bir hemşire gereken testler için bize birkaç soru sormuştu. Kan grubu, herhangi bir şeye alerjisi olup olmadığı ve hamilelik söz konusu mu... Her birine cevap vermişim ve ihtiyacı olan kanı bulmak da sorun değildi. Olumsuz denemek alerjileri yoktu, üstelik hamile de değildi.

Ameliyathanenin önünde durup ondan gelecek güzel bir haberi bekliyordum. Ancak aradan geçen her dakikayla içeri girip çıkan doktor ve hemşirelerin sayısı artmaya başlamıştı. "Bir şey oluyor!" Ellerimi saçlarımdan geçirip ameliyathanenin kapısına yaklaştım. "Bir şey oluyor, hissediyorum!" Ona bir şeyler oluyordu, içeridekilerin bu sessizliği iyiye işaret değildi.

Duha kollarını çatarak bana doğru bir adım atınca, "Şimdi değil!" dedim ters bir sesle. "Elimde onun kanı varken değil!" Ne söyleyecekse daha sonraya saklayabilirdi. Şu anda duymak istediğim tek şey karım hakkındaki iyi bir haberdi. Siktir, artık karım bile değildi!

İstesem de daha fazla hastanede duramamıştım. İçeriden birilerinin çıkıp onu kaybettiğini söylemesinden o kadar çok korkuyordum ki aceleyle hastaneden çıktım. Her şey üzerime üzerime gelirken boğulduğumu hissediyordum. Açık havaya çıkmama rağmen aldığım nefesler yeterli değildi. Kravatını sertçe çektiştirirken Nedim koşarak yanıma geldi ama diğer insanların hastanenin etrafına dağılmıştı.

Buradaki güvenliği sağlamak için hastaneyi ablukaya aldıklarını biliyordum. Nedim beyaz gömleğimdeki kana bakınca sertçe yutkundu, bakışları ellerimdeki kanı bulduğundaysa beti benzi atmıştı. "Abi bu kimin kanı?"

“Karımın.” Gözlerim sızlarken başımı eğip ellerimdeki kana bakım. Acı bir kabullenişle, “Onun kanı, Nedim,” diyerek iç çektim. “Vurdular onu.”

Omuzları gerilirken kaskatı kesilmişti. “Yoksa o...”

“Bilmiyorum!” Elimdeki kanlara rağmen yüzümü sertçe ovuşturup başımı iki yana salladım. “Şu anda ameliyatta, nasıl olduğunu bilmiyorum ama bildiğim bir şey var.” O sokak lambasının altında olanları hatırlamak bile beni delirtiyordu. “İkinci kez onu intihara sürükledim!” O tokayı benim yüzümden çıkarmıştı.

“Benim karım çok kolay ağlar.” Artık karım olmadığını hatırlayınca dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım. Birkaç saniye kendime gelmek için sustum ama daha sonra, “Sen de biliyorsun, çok kolay ağlar,” diye fısıldadım.

Nedim başını salladığında bakışlarım hastaneyi buldu. Titreyen bir sesle, “Ayağı küçük bir taşla takılırsa kendini yere atıp saatlerce ağlardı,” dedim. Bazense gözyaşlarını bana şıarmak için kullanırdı.

O kadar hızlı ve kolay ağlayan bir kadındı ki bu her defasında beni şaşkına çevirirdi. “Odaya girdiğimde hiç ağlamadı. Ağlamak şöyle dursun, tüm o konuşma boyunca gözleri bile dolmadı. Beni asıl kahreden bu çünkü canını öyle bir yaktım ki benim yanımda ağlamaya bile utandı.”

Nedim’in Saka’yı ne kadar çok sevdiğini biliyordum. Bunları duymak onun bile gözlerinin dolmasına neden olmuştu. “Yapmak zorundaydın, abi.”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Artık hiçbir sebep beni aklayamaz. Gün bitmeden şu tetikçiyi bulun bana!” dedikten sonra arabama doğru yürüdüm. “Onu bu gece karşımda istiyorum!” Gözlerimin önünde karımı vuran herifin eceli olacaktım! Saka’yla boşansak bile onu karım olarak görmekten asla vazgeçmeyecektim, bu hiç kolay değildi.

Kliniğin koridorları arasında yürürken öndeki hemşireyi takip ediyordum. Bu saatte ziyaretçi kabul etmiyorlardı ancak beni geri çevirmek de kolay değildi. Başım her sıkıştığında ya da belaya girdiğinde hep Gurur’a gelirdim. Tıpkı onun da bir tek bana geldiği gibi. Gurur ile bu konuda birbirimize sığınmaktan çekinmezdik çünkü doğduğumuz günden beri bizim bizden başka kimsemiz olmamıştı.

Çocukken Çağıl ile Levent canı yandığında annem ve babama giderdi ama bizim öyle bir lüksümüz hiç olmamıştı. Bu konuda Gurur ile ikimiz kimsesizdik. Odasının kapısını açıp içeri girdiğimde gördüklerim beni şaşırtmadı, odası haddinden fazla dağınıktı. Geçirdiği krizin şiddetiyle odayı dağıtmış, duvarlarda kanlı parmak izlerini bırakmıştı. Attığı her yumrukla kanayan parmak boğumlarının izleri duvara çıkmıştı. İkimiz de boktan bir hâldeydik.

Masanın üstünde gördüğüm uyuşturucu paketleriyle iç çektim. Uyuşturucuya tekrar başladığını Melek biliyor muydu? Ne yazık ki bu illeti kullanmak Gurur'un geçmişiyle baş etme şekliydi. Kliniğe bu şeyleri sokmak onun için zor değildi. Ne zaman kliniğe girip ne zaman çıkacağına o karar verirdi. Kendi tedavisinin şartlarını bile o belirlediği için bir arpa boyu yol ilerleyemiyordu.

Hemşire benimle onun odasına girmediğine göre odasına girilmesi yasaktı. Gurur elindeki bir havluyla banyodan çıkarken beni görüp şaşırdı. "Karun?" Türkiye'ye döndüğünden beri kendini herkesten izole ettiği için yerini bulmamı beklemiyordu. "Ne işin var burada?" Bir konuda endişelenerek havluyu yatağın üstüne attı. "Melek'e bir şey mi oldu?"

Dikkatli gözlerle bana bakınca gördükleri karşısında sertçe yutkundu. "Karun?" Beni bu hâlde görmeyi beklemediği için bozguna uğramış bir şekilde beni izliyordu. Gözleri gömleğindeki kanları bulunca tüm vücudu gerilmişti. "Kimin kanı o?"

"Saka'nın." Kendimi zorlayarak odanın içine birkaç adım attım ama bacaklarım beni daha fazla taşımadı. Karşısında gardımı indireceğim bir tek o vardı. Dizlerimin üzerine sertçe düşerken, "Karımın kanı..." diye fısıldadım. Onun kanıydı. Akmaması gereken tek kan onundu ve şimdi onun kanı üzerimdeydi.

"Ne demek Saka'nın?" Gurur'un kaşları çatılırken hızlı adımlarla yanıma geldi. "Neler oluyor? Bige nerede?"

"Ölüyor." Burnumun direği sızlarken gözlerime akın eden yaşlara direnmeye çalışıyordum. "Gurur, karım ölüyor." Ellerimi yere bastırıp yumruklarımı sıktım. "Söz verdim ona, ondan başkasına ağlayamam." O kaldırım kenarındaki görüntüsü aklıma gelince gözlerimden birbiri ardına yaşlar aktı. "Ama ölüyor, Gurur karım ölüyor!" Onu kaybediyordum. "Saka ölüyor!"

On yaşından beri ilk kez ağlıyordum ve ilk kez kendi gözyaşlarımın yakıcı sıcaklığını yüzümde hissediyordum. "*Beni bul demişti.*"

Parmaklarımı sertçe saçlarımdan geçirip ondan kalan bu acıyı dindirmeye çalıştım. “*İster küs olalım ister birbirimizden farklı hayatlar yaşayalım. Beni bul ve bana ağla* demişti.” Başımı eğdim, ona verdiğim bir sözü gözyaşları içinde çiğnemiştım. Ona verdiğim bir sözü onun için ağlayarak bozmuştım.

“Ona gidemem, gidemem, ameliyatta. Benim yüzümden yaptı lan! Kendi çıkardı... O tokayı çıkardığını gördüm! Bilinçli mi yaptı, bilmiyorum ama tokayı çıkardı. Uykusunda bile o sikik şeyi çıkarmaya korkardı ama çıkardı! Yapmaz diye düşündüm ama yaptı, ikinci kez onu intihara sürükledim!” Ellerimle yüzümü ovuştururken, “Kurşun...” diye mırıldandım. “Gözlerimin önünde deldi onun göğsünü.” Bunu bana unutturacak hiçbir güç yoktu.

İşte bu yüzden duramamıştım hastanede. Her an doktorlardan biri dışarı çıkıp onun ölüm haberini verecek diye korkmuştım. O kadar çok korkmuştım ki onun kara haberini almamak için kaçmıştım. Sanki ben orada olmayınca yaşayacak gibi gelmişti. Ben olmazsam canı yanmayacak, beni hissedip acı çekmeyecek diye düşünmüştüm.

“Neden!” Gurur, karşımda diz çöküp kaşlarını çatı. “Neden karın ölüyor? Neler oluyor, kim ne yaptı?”

“Onu da kaybedeceğim.” Tıpkı Defne’ye olduğu gibi onu da kaybedecektim. Bunun olmasından ödüm kopuyordu. “Çok ağır konuştum Gurur, ben ona çok ağır şeyler söyledim! Zorladılar lan beni! Siktiğim bu cehennemde beni kendi karımın katili yaptılar!”

Beni buna mecbur eden o piçi yaşatmayacaktım. Kendi boktan canımı alıp kendimden kurtulamıyordum ama onun canını alacaktım! Yemin ederim ki Hector Marasliyan’ın saltanatı son bulacaktı! Azap Tarikatı diye bir şey kalmayacaktı!

Gurur endişesini gizlemeden tam yeni bir soru soracaktı ki ıslak gözlerimi görünce, “Siktir!” diyerek bana sarıldı. Son yirmi yıldır beni ağlarken hiç görmediği için canımın ne denli yandığını anlamıştı. En son Defne öldüğünde ağlamıştım, yirmi yıldan sonra bana gözyaşı döktüren kişi Saka olmuştu.

“Ya bir daha onun kalp atışlarını duyamazsam?” Ya kalp atışları sol göğsümdeki dövmeden ibaret kalırsa? Beni bırakıp gidemezdi. Ona ne kadar çok ihtiyacım olduğunu bilmiyordu. O da gitmesindi.

Oysaki ben ona annesini verecektim.

Annesini ona verecek ve yıllarca çektiği vicdan azabını dindirecektim. Artık kâbus görüp uykusunda ağlamayacaktı. Şimdi annesini görüp görmeyeceği bile belli değildi. Telefonum çalınca hemen çıkarıp ekrana baktım. Duha'nın aradığını görünce tüm vücudum titremeye başladı. Ne duyacağımı bilmediğim için bu telefonu açmaya cesaretim yoktu. "Tunus şu anda hastanede," dedim Gurur'a bakarken. "Bir şey olmasaydı aramazdı." Çenem kasılırken dişlerimi sıktım. "Ona bir şey oldu!"

"Hemen en kötüsünü düşünme." Gurur telefonu elimden alıp hoparlörü açtı. Sesi dışarı verince kaşlarımı çattım, duymak istemiyordum. Saka'yla ilgili en küçük bir kötü haberi duymayı kaldıramazdım.

Duha, "Orada mısın, Kalender?" derken kısık çıkan sesini gür bir feryat bastırıyordu, bunun Asım Bey'in acı dolu sesi olduğuna emindim. Bu duyduğum ses Saka'nın babasının feryadıydı.

Kalbim sıkıştığında ıslak gözlerle başımı iki yana salladım. Arkada duyduğum kargaşa korktuğum her şeyin habercisiydi. Gözlerimden birkaç damla süzülürken, "Söyleme," dedim. "Söyleme, duymayacağım." Söylemesin, kaldıramazdım.

Derin bir nefes alan Duha, "Üzgünüm," diyerek bana acının en büyüğünü yaşattı. "Onu morgda bırakma, bilirsin, orası çok soğuk, üşümesin..." Gözyaşları içinde başımı iki yana salladım. Hayır, hayır, bunu yaşamıyordum. Bu kadarını yaşayamazdım. Karım ölmüş olamazdı. Beni bırakıp gitmiş miydi?

Saka artık yok muydu?

Duha acımı katlayarak, "Kalender," dedi iç yakan bir sesle. Bana yaşattığı korkuyu had safhaya çıkaracak bir şekilde sustu. Kalbinin yarısını bir hastane köşesinde bırakan bir adamı bekleterek uzun süre susmuştu. Daha sonra o yıkıcı cümleyi kurdu. Onun çok kolay söylediği ama benim asla üstesinden gelemeyeceğim o cümle dudaklarından dökülmüştü. "Karın öldü... Başın sağ olsun, Kalender."

Başım mı sağ olsun? Ne demekti bu?

Neden cenazem varmış gibi bana bunu söylüyordu? Ne demek karım öldü? Karım hastanede canıyla uğraşırken bunu bana nasıl söylediler? Nasıl ondan ölmüş gibi bahsederdi!

"Hayır," diye mırıldandım kabullenmeyerek. Çıldırılmış gibi inkâr etmeye başladım, kabullenmesi en zor şeyi yaşıyordum. "Hayır, karım yaşıyor. Bana başın sağ olsun deme, o yaşıyor! Yaşıyor lan, yaşıyor!"

Ölmüş olamaz, ölmesin..." Yalvaran gözlerle Gurur'a bakıp, "Gurur?" dedim içimden taşan bir acıyla. "Öldü mü karım?"

Sakalın öldü mü?

Ona annesini vermeye çalışırken kendimi onsuz mu bırakmıştım?

Ben Saka kuşuna son gözyaşını döktüren bir adamdım.

4

KARIM BENİ BEKLER

"İnsan çok kırıldığında öyle bir yok olmak isterdi ki sevdiklerine onu anacakları bir mezar bile bırakmak istemezdi."

Cenazelerden hoşlanmıyordum ama Bige Efil Saka'nın cenazesinin her şeyiyle yakından ilgilenmiştim. Cenazeye düşündüğümünden daha fazla insan gelmişti. Çoğu Bige için değil, Karun için buradaydı. Boşandıklarını bizden başka kimse bilmediği için yeraltının tüm kodamanları uzun bir konvoyla Karun Kalender'in karısının cenazesine gelmişti. Herkes buradaydı, hem de herkes. Tüm mafya liderleri korumalarıyla burada olduğu için mezarlık takım elbiseli adamlarla dolmuştu.

Aralık ayının kasvedici havasından mı, bilmem ama gökyüzü bile griydi. Hava bulutlu ve hafif yağışlı olmasına rağmen çoğu kişide güneş gözlüğü takılıydı. Ben bile bir tane takıyordum. Onların bu havada neden güneş gözlüğü taktığını bilmiyordum ama benim gözlük takmaktaki amacım uykusuzluğumu gizlemektir. İki gündür doğru düzgün uyuyamamıştım, son yaşananlar insanda uyku namına bir şey bırakmamıştı.

Yanımda siyahlar içinde duran Elay, "Sence daha inandırıcı olması için ağlamam gerekiyor mu?" diye mırıldandı. "Burada çok fazla kamera ve basın mensubu var." Kızıl saçlarının üzerine attığı siyah şalı düzeltti. "Lazım olur diye yanımda göz yaşartıcı sprey getirdim."

Kısık bir sesle, "Doktor?" diye ona seslendim. "Bu kimin cenazesi?"

"Bige'nin."

"Peki, Bige senin neyin oluyor?"

"Eski kocamın sevgilisi."

"Böyle bir durumda ne yaparsan daha çok dikkat çeker?"

"Nereden bileyim ben? Her gün eski kocamın eski sevgilisinin cenazesine katılmıyorum." Bu kadın bir erkeği çıldırtacak her şeye sahipti.

"Sen o güzel kafanı bunlarla yorma, ben senin yerine de düşünüyorum. Ağlama ama gülme de. Böyle durmaya devam et."

Ona aptal muamelesi yapmam onu kızdırdığı için kaşlarını çatması uzun sürmemişti. "Beni salak bir kadın olarak mı görüyorsun?"

Gülmemek için yanaklarımın içini ısırardım. "Seni güzel bir kadın olarak görüyorum." Öylesine bir şeyden bahseder gibi omuz silktim. "Gözlerim bir tek seni güzel görüyor."

Kirpikleri titredi, sinirli yüzü tam gevşemişti ki aklına ne geldiyse yeniden kaşlarını çattı. "Aman ne büyük lütuf, sayende başım göğe eğdi." Ne söylesek suçtu.

Taziyeleri kabul eden Kalenderlere baktım. Karun karısının cenazesine katılmayınca Gurur aile reisi olarak buraya gelmişti. Kaldığı akıl hastanesinden çıkıp jilet gibi bir takım elbiseyle buradaki yerini almıştı. Yanında Çağl ve Levent de vardı, Melek ise diğer kadınlarla biraz ilerideydi.

Çok kuvvetli bir ihtimalle Karun cenazeye katılmayacaktı. Zaten ben de planımı yaparken bu ihtimale güvenmiş ve karısını ölü göstermiştim. Umarım Karun beni yanıltmazdı ve Bige'nin öldüğünü bile kabullenememişken onun cenazesine katılacak gücü kendinde bulamazdı.

Bige'nin ameliyatına son anda dâhil olan doktorlardan biri de Elay'dı. Benim isteğim doğrultusunda Elay içeriden çıkıp Bige'nin ölüm haberini vermişti. O esnada koridorda Bige'nin babası ve Karun'un adamları vardı. Babası kriz geçirip fenalaştığı için şu anda yoğun bakımdaydı. Benim isteğim doğrultusunda cenaze töreni bitene kadar onu uyutmaya devam edeceklerdi. Uyanırsa kızını son kez görmek isteyecekti, bu yüzden cenaze merasimi bitene kadar uyanmamalıydı.

Cenazeyi görmek isteyecek bir diğer kişi de Karun'du. O da Defne'den sonra başka bir ölümle yüzleşemediği için şimdilik sorun yoktu. Şu ana kadar her şey planladığım gibi gidiyordu. Kimse ameliyata giren tüm doktorları paraya boğduğumu ve kayıtlarla oynayıp Bige'yi ölü gösterdiğimi anlamamıştı. Oysaki ameliyattan hemen sonra farklı bir isimle Bige'yi yoğun bakım odasına almışlardı.

Şanslıydı ki kurşun kalbinin on bir santim yakınına saplanmıştı. O kurşun kalbine girseydi yaşaması imkânsızdı. Bu sefer çok büyük oynadığım için bu işin sonunda başım çok ağrıyacaktı. Karun'a karısının öldüğünü söylemiştim. Bu konuda ona yalan söylemeyeceğimi düşündüğüm için karısının ölümünü teyit ettirmemişti. Sonuçta böyle bir şeyin yalanı olmazdı, yaptıklarım kulağa gerçekten de acımasızca geliyordu.

Kendimi onun yerine koyunca çok yıkıcı bir darbe olduğunu kabul ediyordum. Şu anda ne hâlde olduğunu tahmin bile edemiyordum. Bige'nin öldüğünü duymak her anlamda onu dağıtmış olmalıydı. Özellikle onun yüzünden öldüğünü düşünmek kim bilir onda nasıl bir hasar bırakmıştı.

Cenaze arabası gelince Furkan, Çağl, Gurur, Levent, Kenan ve Kadem kalabalıktan sıyrılarak onu getirmek için gitti. Onların peşinde Nedim ve Celil de vardı. Bizim Uraz bile onları takip etmişti çünkü Bige'nin Kadem

için değerini iyi biliyordu. Piç kurusu gerçeği bilmesine rağmen gözleri dolup dolup duruyordu. Uraz kendini rolüne çok kaptırmıştı.

“Bu sefer çok ileri gittiğini düşünmüyor musun?” Elay yanımda sessizce mırıldandı. “Karun gerçeği öğrendiğinde aranızdaki tüm ilişki kopar.” Bunu zaten biliyordum.

“Böyle olması gerekiyordu.”

“Neden böyle olması gerekiyordu?”

Başımı çevirip omzumun üzerinden ona, *aptalsın* der gibi bakıyordum. “Karun’u ikimiz de çok iyi tanıyoruz, öldürseler Bige’den vazgeçmezdi. Karun canından çok sevdiği karısını boşadı, Elay. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?”

Yüzü sıkıntıyla gerildiğinde başını yavaşça salladı. “Onu köşeye sıkıştırdılar.” Acı içinde inleyerek şakaklarına baskı uyguladı. “Birileri ona pusı kurdu.”

“Bunu sevdiği kadın üzerinden yaptılar.” Gözlerim Bige’nin tabutunu bulduğunda düşüncelerimi toplamaya çalışıyordum. Onun tabutunu taşıyanların en önünde Kadem ve Gurur vardı. “Bizim dünyamızda sevmek bu yüzden tehlikeli, bizleri en çok sevdiklerimizle vururlar.”

Karun böyle bir hatayı yapacak bir adam değildi ama işin içine aşk girince her şeyin rengi değişiyordu. Şu zamana kadar bir kadına bile kalbini açmayan Karun Kalender, onu gizlice evlendirdiğim kadına âşık olmuştu. Bir daha kimseyi evlendirmeyecektim, onları evlendirmemin amacı başıma bela olmaları değildi.

“Madem Karun’un köşeye sıkıştığı için Bige’yi boşadığını biliyorsun, o zaman neden ona karısının öldüğünü söyledin?” Elay’ın hassas kalbi Karun’a bile dayanamadığı için çatık kaşlarla bana bakıyordu. İzin versem hemen şimdi ona gerçeği söylerdi.

“Bir taşla birden fazla kuş vurmak için.”

“Neyden bahsediyorsun?”

Önüme dönüp elimde tuttuğum sigaramdan içime derin bir nefes çekerek kalabalığı izlemeye devam ettim. “Bige’nin ölüm haberi Karun’u yıkar ama etrafındaki hiçbir şeyi de sağ bırakmaz. Karısının kaybıyla onu köşeye sıkıştıran herkesi tarihten sileceği için çok kan dökülecek, Elay. Dahası da var.”

Omzumun üzerinden yanımdaki kızıla baktım, sesini bile çıkarmadan beni dinliyordu. Böyle anlarda Elay fazla masum görünürdü ama çoğunlukla şirret ve cazgır bir kadındı. “Bu ölüm Bige’nin onun hayatındaki yerini daha iyi anlamasını sağlayacağı için bir daha onu üzme cesaret

edemeyecek. Bu sadece Karun'un çıkarması gereken bir ders değil, Bige'nin babası ve ablası da gereken dersi almış olacak." Sahte bir ölümle hepsine gereken dersi verecektim.

"O kızı yalın ayak kaldırım kenarlarına düşürmek neymiş görecekler," dediğimde cenazede olmasaydık Elay gülebilirdi.

"Senin kötü biri mi yoksa iyi biri mi olduğunu bir türlü anlayamıyorum."

"Bir bıraksanız ben de gerektiği gibi kötü olacağım ama bensiz başınızın çaresine bile bakamıyorsunuz. Sizi ya sokaklarda topluyorum ya da tımarhanelerde."

"Tımarhaneye düşmemiştim."

"Hastanede karşılaştığımızda beni abin sanıyordun. Seni himayeme almasaydım sence sonun tımarhane değil miydi?"

"Kimin yüzünden aklımı kaybettim acaba?" Ters gözlerle bana bakarken her an kedi gibi tırnaklarını çıkarıp üzerime atlayabilirdi. "Bige'nin başına gelenler de senin suçun. Eğer onu Karun'la evlendirmeseydin hiç İstanbul'a gelmezdi ve başına bunlar da gelmezdi. Yaşadığımız her şeyin sorumlusu olduğun için bize yardım ediyorsun ama aslında yaptığın şey icdanını rahatlatmak."

Önüme dönüp sigaramı içmeye devam ederken onun aksine çok sandım. "Bu devirde kaç kötü insanın vicdanı var? İyi bir kötüye denk geldiğiniz için ne kadar şanslı olduğunuzu bilmiyorsunuz." Onlara tüm o fenalıkları yaptıktan sonra önüme dönüp yoluma bakabilirdim ama bunu yapmamıştım. Bu da beni orta derecede bir kötü ve onları da nankör insanlar yapardı. Bazen Bige ve Elay'ın hiç değerimi bilmediğini düşünüyordum.

Acaba bu sıkıcı tören ne zaman bitecekti? Cenaze kalkana kadar Asım Bey'i gizlice uyutmaya devam edecekleri için o konuda rahattım ama ablasının da cenazeye katılmasına engel olmalıydım. Onunla vedalaşma hakkını bile ellerinden alacaktım. Tabii bunu yapmamın asıl sebebi tabutu açma ihtimallerine engel olmaktı. Tabutun içindeki kadının Bige olmadığını kimse anlamamalıydı.

Karun'un adamlarını ve Çağıl'ı morga almayan Kadem'di. Çağıl onu görmek isteyince sinirlenen Kadem, "*Siz Kalenderler onu öldürdünüz, bari cenazesini rahat bırakın!*" demişti.

Çağıl'ın hiçbir suçu yoktu, üstelik yengesinin ölüm haberiyle herkesten daha çok yıkılmıştı. Ancak Kadem ve Bige'nin yakınlığını bildiği için Kadem'in üzerine gitmeyip hastaneden ayrılmıştı. Kadem'in acı çektiğini

düşündüğü için bunu yapmıştı, oysaki Kadem, Bige öldüğü için değil, yaralandığı için acı çekiyordu.

Elay hiç susmayarak yeniden bana döndü. “Kenan gerçeği biliyor mu?”

Başımı iki yana salladım. “Araları bozuk olsa da Karun için canını verir, bu yüzden hiçbir şey bilmiyor.” Bilseydi bir dakika durmaz, gerçeği Karun’a yetiştirirdi. Bige’yi severdi ama Karun’un acı çekmesine de göz yummazdı.

Elay bu sırrı uzun süre Karun’dan saklamak istemediğinden sıkı bir ifadeyle dudaklarını büzdü. “Ona ne zaman söyleyeceksin? Fazla uzatmanı istemiyorum. Karun’u iyi tanımıyorum ama tanıdığım kadarıyla ondan bir şey saklanılmasına tahammül edemez.” Bu konuda haklıydı.

Diğerleriyle birlikte tabutu taşıyan Kenan’ı işaret etti. “Rengin’in seninle olan ilişkisini ondan gizlediği için Kenan’ı bile bir kalemde sildi. Oysaki Rengin onun için bir anlam ifade etmiyordu. Ne demek istediğimi anlıyor musun?” Rengin yalanı için Kenan’ı bile silmişken Bige için kimleri silmezdi.

Beni en çok endişelendiren şeylerden biri de buydu. Arkasından çevrilen gizli saklı işler Karun’un kırmızı çizgisiydi ve hepimiz o çizgiyi geçmiştik. Bu kadarına gerek var mıydı, bilmiyordum ama kimse böyle bir şeyi hak etmezdi. Ne yazık ki Bige’ye borçlu olduğumdan bunu onun için yapmalıydım. Onu Karun’un hayatına sokan bendim, çıkaracak olan da ben olmalıydım.

Çok kuvvetli ihtimalle Karun bunu hak etmemişti ama böyle olması gerekiyordu. Kimler onu köşeye sıkıştırdıysa bunun için Bige’yi kullanmış olmalıydı. Bige öldü sanıldığı için ellerinde Karun’a karşı kullanacakları bir şey kalmamıştı. Karun’un artık kaybedeceği bir şeyi olmadığı için hepsinin sonunu getirebilirdi. Bu ölüm planı her açıdan gerekliydi.

“Onlara bunu yapma.” Bu sahte cenaze Elay’ı çok etkilediğinden ıslak gözlerini bana dikip ısrarını sürdürdü. “Ölüm haberi ikisinin arasında büyük bir uçurum açacak. Konuşup aralarındaki yanlış anlamayı çözmeleri gerekiyor.”

Gözlerinden bir damla yaş süzüldü, birazdan zırl zırl ağlayacak potansiyeli vardı. “Bige’nin bu kadarını hak ettiğini düşünmüyorum, onu yaşarken öldürdün.” Bu kadın beni şaşırtmayı hiç bırakmıyordu. Bige ile olan geçmişini düşünürsek onun için üzülmelerini beklemiyordum. Düşündüğümünden daha fazla merhametliydi.

Açtıkları mezara cenazeyi koymalarını izledim. Tüm mafya adamlarının katıldığı bir cenaze töreni basında büyük bir etki yarattığından kameralar

her şeyi çekiyordu. Basını buradan uzak tutamamıştık ama korumalar onların fazla yaklaşmasına engel oluyordu. Buradaki tüm korumalar bir izdiham çıkmasına engel olmaya çalışıyorlardı.

Big'e'nin yerine geçen kişinin cenazesini mezara koyduktan sonra mezarının üstü kapatılacaktı ki Ümit Tozlu adamlarıyla mezarlığa girdi. Masada söz hakkı olan tüm liderler cenazeye katılmak için gelmişti, neticede Karun da masadakilerden biriydi. Böyle bir günde Ümit'in gelmemesi Karun ile olan ilişkisini zedelerdi. Ancak Gurur'un olduğu bir yere gelmek Ümit için büyük cesaret isterdi. Özellikle iki yıl önce Gurur'un gözleri önünde nişanlısını öldürmüşken. Zaten buna karşılık olarak da Gurur onun kızıyla evlenmişti.

Ümit adamlarıyla mezarlığa girince burası buz kesmişti. Basın mensupları bile gerginlikten nasibini almış gibi sessizleşmişti. Gurur ve Ümit'in karşılaşmasını kayıt altına almak için her ayrıntıyı çekiyorlardı. Ne tepki vereceğini kestiremediklerinden tüm gözler Gurur'a kenetlenmişti. Ümit'i gördüğü an çenesi kasılmış, yüzü seğirmeye başlamıştı. Yanında duran elini sıkarken vücudunda yükselen öfkeyi her zerremizde hissettik. Umarım etrafta bu kadar çok kamera varken yanlış bir şey yapmazdı.

Gurur'un deli bir tarafı olduğundan ne onu çeken kameralar umurunda olurdu ne de bir cenazede olmamız. Bu herifin yapamayacağı delilik yoktu. Çağıl ve Levent bir şeyler söyleyerek onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Gurur, Big'e'nin cenazesinde sorun çıkarmak istemediğinden kendine hâkim olmak için iradesinin son kırıntılarına tutunuyordu.

Ümit Bey onun karşısında durup sinirli yüzüne boş gözlerle baktı. "Başınız sağ olsun, Kalender," diyerek ona taziyelerini sundu. "Kaybınız için üzgünüm." Derin derin nefesler alan Gurur, düşmanca gözlerle ona bakmak dışında tek kelime etmemişti. Sinirlerine hâkim olmaya çalışıyordu.

Bir süre sonra ortalık durulunca imamı daha fazla bekletmemek için defin işlemleri kaldığı yerden devam etti. Big'e'nin mezarına ilk toprağı atmak için Kadem eline küreği almıştı ki, "Karun Kalender geldi," diyen bir ses herkesin durmasına neden oldu. Siktir! Karun mu gelmişti?

Ya kefeni açarsa?

Buradaki herkes mezarlığın kapısına bakarken muhabirler kendi aralarında fısıldaşarak mezarlığın kapısını kadrāja almaya başlamıştı. Birkaç dakika sonra Karun Kalender dimdik bir şekilde mezarlığın kapısından içeri girdi. Üzerinde ütülü takım elbisesi ve gözlerindeki siyah gözlüklerle herkese yıkılmadığı göstermek istercesine gelmişti. Tıraş olmuş ve yeni

banyo yapmıştı. Karısının ölümü onu hiç etkilememiş gibi en iyi şekilde hazırlanmıştı. Arkasındaki adamlarla bastığı yeri inleürcesine yürüyordu.

Karun mezarlığa girdiği an bölge liderlerinin ceketlerinin önünü kapatması kimsenin dikkatinden kaçmamıştı. Karun masada sözü dinlenen biri idi. Yaklaşıp herkese başıyla selam verdi, sanki bu ölüm onu hiç etkilememiş gibi davranıyordu. Bizim dünyamızda zayıflığa asla yer yoktu. Bu yüzden rol mü yapıyordu yoksa Bige'nin ölümü gerçekten onu hiç etkilemedi mi, bilmiyordum. Ne zaman ki Kadem'in elindeki küreği aldı, işte o zaman ağır bir rol sergilediğini anladım. Küreği tutan eli titremişti, Bige'nin ilk toprağını o atacaktı.

Gözlüklerin ardına gizlediği gözlerinde ne vardı, bilmiyordum ama gözleri uzun süre mezarın içindeki cenazede oyalandı. Ona dikkatli bakmayan kimse siyah gözlüklerin altından yanağına doğru süzülen bir damla yaşı göremezdi. İmam merasimi başlatınca herkes sessizliğe büründü. Her şey kuralına uygun ilerliyordu.

Karun küreğin sapını sıkarak bir kürek toprağı Bige'nin mezarına attı. Diğerleri ona yardım etmek için kürekleri alınca, "Hayır," dedi çatallaşmış bir sesle. "Karımı ben gömerim." Gözlerim dolduğu için başımı eğdim. Sesi iki gündür ağlamış gibi çıkmıştı.

Bunu ona yaşattığım için kendimden nefret etmeye başlamıştım. Karısının mezarına attığı her toprakla Karun'un gözlerinden sızan yaşı gördüm. Diğerleri mezara çok yakın olmadığı için onun döktüğü yaşını göremiyordu. Siyah gözlükler ağlayan gözlerini iyi gizliyordu ama yanağındaki ıslaklığı sadece onun yakınında duranlar görebilirdi. Dik duruşuyla diğerlerinin gözlerini boyamaya devam etti ama her kürekle bir damla gözyaşı süzüldü yanaklarından.

Bu kadarını gerçekten hak etmiş miydi?

Kimsenin yardımı olmadan karısı sandığı kişinin cenazesini tek başına gömmüştü. Onunla gelen adamlarından birinin elindeki kutuyu aldı ve kutunun içindeki tüm mor menekşeleri kendi elleriyle Bige'nin mezarına ekti. Bunu yaptığında Gurur'un bile yanaklarından birkaç damla yaş süzölmüştü. Gurur kimse görmeden gözyaşlarını hızlıca silerken, "Sikeceğim böyle işi!" dedi kısık bir sesle. Gurur bir tek Karun'a dayanamaz ve bir tek Karun'un gözyaşlarına kıyamazdı. İkisi birbirinin her şeyiydi.

Karun mor menekşelerle süsledi Bige'nin mezarını. Daha sonra adamlarına dönüp Bige'nin mezarının yanındaki boş yeri gösterdi. "Benim için de buraya bir mezar kazın," dedi kısık bir sesle. "Öldüğümde karımın yanına gömersiniz." Duyduklarıyla Gurur yutkundu, Çağıl dolan gözlerini

gizlemek için başını eğdi ve Levent ise, “Abi,” diyerek ona yalvardı. Onu böyle görmeye kimse dayanamıyordu. Dimdik kalıbının içinde ölü bir adam olduğu o kadar belliydi ki.

“Nedim?” deyince Nedim saklayamadığı gözyaşıyla başını salladı.

“Sen nasıl istersen, abi.” Adamları kazma ve küreği alarak Bige’nin mezarının yanında bir mezar daha kazmaya başlamıştı.

Bir süre sonra Karun için de bir mezar kazıldı. Cenaze töreni bittiğinden herkes ona taziyelerini sunup dağılmaya başlamıştı. Sırasıyla herkes gitmiş, burada sadece aileden olanlar ve biz kalmıştık. Korumalar basını dışarı çıkarmak isteyince gereken tüm görüntüleri çektikleri için bize fazla zorluk çıkarmadılar. Kalanlar sadece Kalenderler, Elay, Kadem, Kenan ve bizim adamlarımızdı. Artık Karun’un daha fazla rol yapmasına gerek yoktu.

Bir süre Bige’nin mezarına uzun uzun bakıp durdu. Başım eğip elindeki toprağa baktı, sonra da Bige’nin mezarına. Gözlüğü çıkarıp bir kenara atınca ağlamaktan kıpkırmızı olan gözleri herkesi kedere boğdu. Bige’nin mezarının yanına dizlerinin üzerine düştüğünde köklü bir çınarın yıkılışını izler gibiydik. Gurur daha fazla dayanamayıp onun yanına koştu. Onu yerde görmeye dayanamıyormuş gibi kolunu tutup, “Karun kalk,” dedi aceleyle. “Kalk oğlum, yapma böyle.” Gurur’un sesi titrese de ağlayamadı. “Vedalaş onunla gidelim.”

“Nasıl?” Gözlerinden süzülen yaşlara engel olamıyordu. Acısı sesine yansırken gözlerini Bige’nin mezarından bir saniye olsun ayırmıyordu. Mavileri titreştiğinde gözyaşlarının parıltısı kederli gözlerine işlemişti. “Onunla nasıl vedalaşırım?” Ellerini onun mezarına bastırıp başını eğdi. “Gitti canımın yarısı, Gurur. Söyle, bununla nasıl yaşarım?” dedikten sonra başını eğdi ve ağlamaya başladı.

Karun ağladı.

Buradaki herkes onunla ağladı.

Koskoca İstanbul ağladı.

Ben bugün bir adamın yıkılışını izledim.

Gurur onun yanına diz çökerek bir yere ayrılmadı. Çağıl, Levent, Melek ve Kenan onun hemen arkasında duruyor, onun için gözyaşı döküyorlardı. Karun’un annesiyle babası cenazeye bile gelmemişti ama yanında ve arkasında duranlar onu bir saniye bile yalnız bırakmadı. Gerçek ailesi Gurur, Çağıl, Levent, Melek ve Kenan’dan oluşuyordu. Başka da kimsesi yoktu.

“Benden nefret ederek gitti.” Titreyen parmakları Bige’nin toprağında gezindiğinde ağlayarak başını salladı. “Karım son nefesini verirken bile

benden nefret etti.” Kısık sesi iç yakıyor, onu duyanların burnunun direğini sızlatıyordu. “Onu sevdiğimi bile söyleyemedim.” Mavi gözlerinden taşan yaşlar yanaklarından süzülürken kaşları bükülmüştü. “Bunu söylemeyi neden bu kadar erteledim ki?”

“Biliyordur.” Gurur onun omzuna dokunarak acısını dindirmeye çalıştı. “Kadınlar hisseder böyle şeyleri.”

“Bilmiyor, Gurur.” Islak gözleri bir kez daha onun mezarında oyalandı. “Onu ne kadar çok sevdiğimi hiç bilmedi, bilmiyor.” Sesi titrerken ellerini bastırdığı toprağı özlemle avuçladı. “Şimdi her yer menekşe kokuyor,” diye fısıldayıp sessizce ağladı. “Artık bana düşen bir menekşe kokusunda karımı aramak mı?” Melek’in hıçkırığını duydum. Kimse ona menekşelerin kokmadığını söyleyemedi çünkü kimse onun menekşelerden aldığı kokuyu almıyordu.

Elay ıslak gözlerle bana yalvarıp, “Yapma,” diye fısıldadı. “Çok acı çekiyor, bunu ona yapma. Kimse bu kadarını hak etmez.”

Artık bunu değiştirmek için çok geçti, yapmam gerekeni zaten yapmıştım. Gerçeği söylersem buradan sağ çıkamayacağımı biliyordum. Yaptıklarımın pişman mıydım? Evet, Karun’un bu hâlini görünce köpekler gibi pişman olmuşum. Bige’yi sevdiğini biliyordum ama herkesin içinde ağlayacak kadar onu çok sevdiğini bilmiyordum. Ona bu acıyı yaşatan benken şimdi gerçeği açıklayamazdım.

Bu yüzden Elay ve Kadem’i de alarak mezarlıktan çıktım. Doğru veya yanlış artık bu yolun bir dönüşü yoktu. Karun’u bu hâle getirerek başıma çok büyük bir bela almıştım. Bundan sonra olacakları ben bile kestiremiyordum, özellikle de gerçeği öğrendiğinde...

Bir Hafta Sonra

Karun’un yaptığı katliamları sunan haber spikerini gösterdim. “Bu bir devrim hatta belki de darbe.” Tüm kanallar bir haftadır bundan bahsediyordu. Karun ve Gurur bir haftadır ülkenin her yerinde eş zamanlı saldırılarda bulunuyordu ama kimse bunu yapanın onlar olduğunu bilmiyordu.

Adamları siyah bir şapka ve siyah maskeyle yüzlerini gizleyip saldırıya geçmişti. Karun ve Gurur’un ülkenin her yerinde güvenlik tesisleri vardı, Hector’un ise bir o kadar karargâhı. Karun, Gurur ile güçlerini birleştirdince Marasliyanlara karşı gerçek anlamda bir üstünlük kazanmıştı. Amca

ve yeğen ayrı ayrı çok tehlikelilerdi ama birleştiklerinde karşılarında kimse duramazdı.

Şu ana kadar Afyon, Edirne, Bursa, Ordu, Ankara, Mersin, Yozgat, İzmir, Adana ve daha birçok şehirde silahlı saldırıların haberleri gelmişti. Tüm şehirlerdeki tesislerini harekete geçirdikleri için ellerindeki koordinatlarla eş zamanlı bir baskın yapıp örgütün yerleşim yerlerine saldırıyordu. Sıradan insanlar bu saldırıların arkasında Kalenderlerin olduğunu bilmiyordu ama yeralının tüm adamları bunun Karun ve Gurur'un işi olduğunu biliyordu.

“Bu olanlar Kalenderlerin gövde gösterisi,” diye mırıldandım. “Marasliyanlar gibi köklü bir tarikatı bitirerek herkese gözdağı veriyorlar.”

Elay izlediği haberler karşısında yutkunurken ürkmüş gibi kollarını sıvazladı. “Bir haftadır ülkenin her yerinden saldırı haberleri geliyor. Polisler bu işin arkasında Kalenderlerin olduğunu nasıl bulamıyor? Çoktan yakalanmış olmaları gerekiyordu.”

Sırtarak içkimden bir yudum aldım. “Karun Kalender şu an seçimlere adaylığını koysa açık arayla kazanır. Mecliste koltuğu çoktan hazır ama o siyasete girmek yerine ülkeye destek oluyor. Vergi rekortmeni olduğunu biliyor musun? Üstelik çoğu bakana koruma sağlıyor.”

Elay ne demek istediğimi anlamadığı için gözlerini kırıştırdı. “Yani hem mafya hem de ülkücü mü?”

Gülerek başımı iki yana salladım. “Bence ikisi de değil. Ülkesini çok sevdiği için devlet adamlarıyla hep iç içe. Sen sanıyor musun ki bu saldırının altında onun olduğunu bilmiyorlar? Hayır, hepsi biliyor. Kalenderler ülkeyi büyük bir terör örgütünden temizlemek için ayaklandı. Devlet adamları bilerek buna göz yumuyor çünkü bu ülkenin zararına değil, yararına olan bir saldırı.”

Elay kafa karışıklığıyla bana bakarken yüzüne düşen bir tutam kızıl saç kulağının arkasına sıkıştırdı. “Ama özel tim ve teşkilatın en iyi askerleri onları yakalamak için peşlerinde.”

“Üsteğmen Çağıl Kalender'in de içinde olduğu devasa bir ekipten mi bahsediyorsun?” Kendimi tutamayıp gülmeye başladım. “Özel tim sanıldığı gibi onları yakalamak için orada değil. Farkındaysan kameralara saldırı anında orada olduklarını gösteren görüntüler yansımıyor. Ekip genelde saldırıdan sonra mekâna girip yeni gelmiş gibi yaparak cesetleri topluyor.” Devlet adamları ve Türk teşkilatının ordusu Karun'u destekliyordu.

İnsanları yatıştırmak için bu cinayetlerin peşindekileri bulmaya çalıştıklarını belirtiyorlardı. Ancak işin içyüzü hiç öyle değildi. Karun'un yaptığı bu temizliğe göz yumuyorlardı. Karun'un adamları işlerini bitirip oradan çıkmadan önce teşkilattan kimse oraya gelmiyordu. Hatta bu baskında Karun bizzat askerlerle çalışıyordu. Saldırıyı yapan o yüzü maskeli adamların çoğu bordo bereliydi. Karun'dan aldıkları koordinatlar üzerine harekete geçip onlar da farklı şehirlere baskınlar yapıyordu.

Bu bir temizlikti.

Saldırının amacı örgütteki herkesi öldürüp kökünü kazıydı. Bu yüzden askerlerin bu işin içinde olduğunu gizli tutuyorlardı. Halka açık bir saldırı olsaydı ele geçirdikleri herkesi tutuklayıp mahkemeye çıkarmak zorunda kalırlardı. Amaç onları tutuklamak değildi, öldürüp hepsini ülkemizden temizlemektir. Bu yüzden dış güçlerin baskısı altına girmemek için orduyla ortak yapılan bir saldırı olduğunu gizli tutuyorlardı.

Karun ve Gurur ortalığın anasını ağlatırken Üsteğmen Çağl Kalender onların bıraktığı izleri silmek için ekibiyle orada oluyordu. Bir haftadır Türkiye'nin gündemine bomba gibi düşen saldırı haberlerinden fazlasıyla ürken Elay korku dolu bir sesle, "Ne zaman bitecek?" diye sordu. "Kalenderler ne zaman duracak? Karun, Gurur ve Çağl'ın iş birliği ülkeyi kana boğuyor, ne zaman duracaklar?"

"Kalender erkekleri gelinlerinin dökülen kanını yerde bırakmaz," diyerek televizyondaki katliam haberlerini izlemeye devam ettim. "Onlar kendi arasında çatışan ama dışarıya karşı tek yumruk olan manyak bir aile."

"Karun durursa hepsi durur," diyen Elay fazla iyimserdi. "Karun ne zaman duracak?"

"Durmayacak." Sırıtarak başımı iki yana salladım. "Bige'ye olanlardan sonra Karun'un şu anda vahşi bir hayvandan farkı yok. Saldıracak yer aradığı için önüne çıkan herkesi yıkıp geçiyor." Azap Tarikatı'nın sonunu getirene kadar durmayacaktı. Bu artık onun şahsi meselesiydi.

Bu yüzden baskın yaptığı her mekânın kapısına eflatun boyayla kendi imzasını bırakıyordu.

"Bir saka kuşunun gözyaşına kaç ölüm sığar?"

Evet, içindekileri katledip çıktığı her mekânda arkasında böyle bir yazı bırakıyordu. Bu bir haftada karısının akan gözyaşlarına birçok ölüm sığdırmıştı ama bu onun için yeterli değildi. Geriye tek bir adam bırakmayana kadar durmayacaktı.

Bige'nin dökülen gözyaşlarını artık birileri canıyla ödüyordu.

Bige içeri girince hemen televizyonu kapattım. Kadem'in yardımıyla güçlükde yürüyordu. Bir haftadan sonra daha yeni yeni yataktan çıkmaya başlamıştı. Zorlu bir ameliyattan çıktığı için henüz kendini tam olarak toparlayamamıştı. Attığı her adımla göğüs kafesi acıyor olmalı ki yüzü kasılıyordu. Solgun yüzünde hiç makyaj yoktu ama dudaklarından eksik etmediği kırmızı ruju oradaki yerini koruyordu. Makyajsız bile odasından çıkardı ama kırmızı ruju olmadan asla.

Bige'nin üzerinde Elay'dan aldığı siyah bir bluz ve pantolon vardı. Siyah bluzun ipeksi dokusu yarasını rahatsız etmeyecek kadar hafifti. Gerçi göğsündeki bandajları henüz çıkarmamıştık. "Kadem ben iyiyim, bırak artık kolumu." Yorgun bir sesle konuşup Kadem'in kolundan çıkmaya çalıştı. "Yalnız başıma yürüyebilirim."

"Yürüyeceğini ben de biliyorum." Kadem onu bırakmayıp kolunu tutmaya devam etti. "Kendini fazla yormaman gerekiyor."

Başını sallayarak Kadem'in yardımıyla bir koltuğa oturdu. Elay hemen ayağa kalkarak bir yastık alıp onun sırtının arkasına koydu. "Böyle iyi misin?"

Başını kaldırıp Elay'a baktı, gözlerinin ardı sızlarcasına, "Elay," diye mırıldandı. "Bunu yapma, senin iyiliğini hak etmiyorum."

Bir haftadır onunla yakından ilgilenen Elay iç çekti. "Kötülüğümü de yak etmiyorsun," diyerek onun yanına oturdu. "Daha önce sana olan davranış şeklim için üzgünüm." Bu konuda kendini kötü hissettiğinden bakışlarını kaçırmıştı. "Yeni yeni bazı şeyleri aştığımdan artık bana olanlardan dolayı seni suçlamıyorum."

Bige'nin kahve irisleri yaşlarla dolarken suçluluk içinde başını eğdi. "Ben kime ne yaptıysam onun karşılığını ödüyorum. Seni görmüştüm, Elay." Başını yorgunca salladı. "Adana'dayken bir kaldırım kenarında yürüyen o kızıl saçlı kadın sendin, değil mi?"

Elay'ın bakışları hızla onu bulduğunda Bige'nin gözyaşları usulca yanağına aktı. "Elinde bebek ayakkabısının bir tekini tutuyordun," diyerek iç çekti. "O gün yanından geçtiğim kadının sen olduğunu bilmiyordum." Burukça gülümsedi, gözlerinde olan tek şey yoğun bir acıydı. "Bir an durup neyin olduğunu sormayı istemiştin, seni o hâle getirenin ben olduğumu bilmeden..."

Elay'ın gözleri dolduğunda Bige, "Üzgünüm," dedi ağlayarak. "Çok üzgünüm, Elay. Eğer için rahat edecekse ben de yürüdüm o kaldırımlarda." Gözyaşları içinde başını salladı. "Beni de yürüttüler o kaldırımlarda ve sana yaşattığım her şeyi bana da yaşattılar."

Elay hıçkırığına engel olmak için dudaklarını birbirine sımsıkı bastırmıştı. Bige'nin düştüğü durumdan zevk alacak kadar kötü biri değildi.

"Duha?" Bige başını kaldırıp bana bakınca tüm dikkatim ona yöneldi. "Beni çok uzaklara gönderir misin?" Bunun için âdeta bana yalvarıyordu. "Buradakiler için bir ölüyüm. Tekrar hayat bulacağım bir yerde yaşamak istiyorum." Gözlerine akın eden yaşlara direnmeye çalışırken dudakları titremişti. "Yeni bir kimlikle arkeolog olarak seyahat etmek istiyorum." Bir süre susup kendini toparlamaya çalışarak burukça tebessüm etti. "Hayat çok kısa, gerçek anlamda ölmeden önce sevdiğim işi yapmak istiyorum. Ben artık birilerinin kızı veya karısı değil, kendim olmak istiyorum." Eğer toparlanmasına yardımcı olacaksa bunu ayarlamak zor değildi.

"Önce iyileş, daha sonra nereye istiyorsan oraya gideceksin," dediğimde ıslak gözlerle teşekkür eder gibi baktı. Burada ortalık karışmışken bir süre her şeyden uzaklaşmasını ben de istiyordum. Psikolojik olarak o kadar çökmüştü ki tüm bu kaostan biraz uzaklaşmak ona iyi gelebilirdi.

Kadem'in üzgünce başını eğdiğini görünce derin bir nefes aldım. "Asma hemen suratını, sen de onunla gidersin," desem de bu, beklediğim gibi onu mutlu etmemişti.

Gözleri kalbimi bulunca yaşadığı tereddüdü gördüm. "Sen ne olacaksın?" diye sorunca onu rahatlatmak için işi yine muzırlığa vurdum.

"Siz gidince hemen ölecek değilim ya." Başımla Elay'ı işaret ettim. "Eminim doktorum bana iyi bakacaktır." Elay gözlerini devirince güldüm, doktorum olmaktan nefret ediyordu.

Kadem için bir tek Bige ve ben vardık. Bige giderse çok üzülmüdü ama onunla giderse bu sefer de benden ayrıldığı için üzülecekti. Önceliğim daima onun mutluluğu olduğundan Bige'yle gitmesi gerektiğini düşünüyordum. Ben bir şekilde başımın çaresine bakardım. Son olanlardan sonra ikisinin de biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Mutlu olacakları bir yere gitsinler.

Bir Yıl Sonra

Önümdeki belgeleri kontrol ederek sırasıyla her birinin altına imzamı atıyordum. Bir sonraki belgeye geçince göğsümdeki şiddetli ağrıya kalem elimden düştü. Önce küçük bir sızıyla başlayan ağrı gittikçe şiddetini artırdıkça dişlerimi sıkarak çekmeceyi açtım. Sol tarafımda hissettiğim uyuşma

etkisini artırmadan Elay'ın verdiği ilaçların kapağını açtım. Suyu uzandı-
ğında acıdan haykırmamak için kendimi zor tutuyordum. Bu sikik kalple
yaşamak hiç kolay değildi.

Bardaktaki su yardımıyla ilaçları yutarken nefes nefese kalmıştım. Fazla
zamanımın kalmadığını hissediyordum. Neredeyse her ayın birkaç gü-
nünü hastanede geçiriyordum. Kalbimin bir yıl daha beni yaşatmasına bile
mucize gözüyle bakıyorlardı. Son günlerde iyice kötüleşmiş, geçtiğimiz
ayın tamamını hastanede geçirmiştım. Hastaneden çıkalı daha birkaç gün
olmamıştı ama yine ağrılar başlamıştı. Zamanım dolmak üzereydi.

Vasiyetimin altına son imzayı da atarak koltuğa yaslandım. Avukatım
tam zamanında içeriye girince hazırladığım vasiyeti ona uzattım. “Bu va-
siyetten kimsenin haberi olmasın.” Kadem, Elay ve Bige'nin geleceğini
temin altına almalıydım. Ben yokken de herhangi bir sıkıntı yaşamalarını
istemiyordum. Bu üç baş belası için gereken tüm ayarlamaları yapmıştım.

Avukat vasiyeti alıp dışarı çıktığında Elay çalışma odama girdi. Ma-
sanın üzerindeki ilaçları görünce güzel yüzündeki neşe yine kayboldu.
“Hastaneye geri dönmelisin.”

“Bunu yapamam.” İlaçlarım krizi önlemişti ama göğsümdeki ağrı
henüz tam olarak dinmemişti. Çektiğim acıyı ondan gizlemek için ken-
dimi çok zorluyordum. “Son bir aydır hastanede olduğumdan işler çok
aksadı. Birinin tüm bunları halletmesi gerekiyor.”

“Kadem'i ara, geçsin işlerin başına.” Elay masamın yanında durup gar-
diyan gibi tepemde dikildi. “Ne kadar kötü durumda olduğunu ondan
daha fazla saklayamazsın.” Bir süre sustu ve tereddüt etse de en sonunda,
“Duha?” diye fısıldadı acı çeken bir sesle. “Dünya gözüyle son kez Kadem'i
görmek istemiyor musun?” Sertçe yutkundum. Düşündüğümünden daha az
vaktim kaldığını daha iyi anlatamazdı.

Elay'ın gözlerine akın eden yaşlar hastalıktan daha çok içimi sızlatmıştı.
“Söylesene doktor,” diyerek ona takıldım. “Ölmeden önce beni affettiğini
görebilecek miyim?”

Mavileri titreşince gözleri dolu dolu başını salladı. “Affettim.” Sesindeki
bu üzüntünün sebebi olmaktan nefret ediyordum. “Artık kimseye bir kır-
gınlığım yok.”

Hayır, affetmediğini görebiliyordum. Benim yüzümden anne olma şan-
sını kaybetmişken istese de beni affedemezdi. Onun hayatına müdahale et-
meseydim şimdi küçük evinde çocuğunu büyütmeyle meşgul olurdu. Beni
asla affetmeyecekti ama çok merhametli bir kadın olduğu için ölmek üzere
olan bir adama duymak istediği şeyleri söylüyordu.

Ayağa kalkarak karşısında durduğumda beni görmek için başını kaldırdı. “Hazır her şeyi kabul ediyorken...” Üzerine eğilip sııttım. “O zaman seni öpmeme de izin verirsın.”

Gözlerini irice açtı, kızaran yanakları ona sevimli bir hava katıyordu. “Siktir git!” dediğinde kakhaha attım.

“Çok ayıp doktor, hiç yakışıyor mu o güzel ağzına bu laflar.”

Benden uzaklaşarak kaşlarını çattı. “Geberip gidiyorsun, hâlâ aklın nerede!”

“Aklım sende.” Çapkınca sııttım. “Bence senin de aklın bende. İnadı bırakıp neden itiraf etmiyorsun?”

“Rüyanda görürsün.”

“Rüyamda neler gördüğümü gerçekten bilmek ister misin?” Gözlerim baştan ayağa onun kışkırtıcı vücudunda gezindi, bu onu daha çok kızdırmıştı.

“Bir insan hiç mi değişmez!”

“Neden değişeyim, ben kendimden çok memnunum.”

“Ölüm döşeginde olan biri az da olsa diğer tarafı düşünür ama sen hâlâ dalga geçme peşindesın.”

“Ulan öleceğim diye yas mı tutacağım? Sanki herkes kazık çakacak bu dünyaya.” Ona doğru yürüyüp dibine kadar girdim. “Ölmeden önce son arzum nedir diye sormayacak mısın?”

Gözlerim dudaklarını bulduğunda yutkunarak titrek bir nefes verdi. Onu öpmeyi gerçekten çok istiyordum. Geçen yıl onu restoranda ilk kez öprüğüm o günden beri bunu istiyordum. Bir yıldır aklımda olan tek şey dudaklarının tadına bir kez daha bakmaktı. Siktir! İstediğim tek şey onu öpmek değildi, onunla ilgili her şeyi istiyordum.

“Girdiğimiz o iddiayı kaybettin.” Elay meydan okuyarak gözlerime baskarken ne kadar baştan çıkarıcı görüldüğü hakkında bir fikri yoktu. “Seni bitirecek şu evrakları ne zaman bana vereceksın?”

“Masamın üstündeki sarı dosyada.” Üzerine eğilip yüzüne gelen bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. “İstediğin an onları alıp savcılığa verebilirsin.” Parmaklarım yanağına sürtündüğünde nefesini tutması beni daha çok kışkırtıyordu. “Her şeyimle sana teslim oluyorum, Elay Zemheri.” Yanağındaki parmaklarım kayarak dudaklarını buldu.

Çenesini kavrayıp başparmağımla alt dudağını okşadığımda, “Duha,” diyen mırıltısı beklenti içince çıkınca daha fazla dayanamayıp dudaklarına kapandım. Bunun için çok bile beklemiştim.

Uzun zamandır dişlerimi süsleyen dudaklarının tadına bir kez daha bakmak içimde devasa bir parlama yaratmıştı. Bana karşı koyacağından çok emindim ama dudaklarını aralayıp bana karşılık verince boğazımdan çıkan hırıltılı sese engel olamadım. Başımı yana doğru eğip soluksuz bir şekilde onu öperken verdiği karşılıklar sonumu getirebilirdi.

Elay kollarımın arasında kuş gibi titrediği için düşmesin diye belini tutuyordum. Son bir yıldır benimle çok fazla vakit geçirdiğinden artık ekisi gibi benden nefret etmiyordu. O da beni istiyordu. İnce parmaklarını omuzlarıma bastırarak parmak uçlarında yükseldi. Beni nasıl çıldırttığından habersiz bana karşılık veriyordu.

Alt dudağını dişlerimin arasına alıp hafifçe çekti. Ağzımın içine inleyince onu masaya sertçe yasladım. İniltisi bile sertleşmem için fazlasıyla yeterliydi! Belinden tutarak onu masanın üzerine oturtup bacaklarını aralarken çok sabırsızdım. Pantolonun üstünden kendimi ona bastırduğumda inleyerek tırnaklarını omzuma geçirdi. Tam şu anda ona sahip olabilirdim! Duyduğum bu iniltileri çığlıklara dönüştürebilirdim. Siktir! Bunu yapmak istiyordum!

Ellerim eteğinin altına sızdığı anda, “Abi?” diyen Uraz’ın sesiyle Elay hemen benden uzaklaştı. “Ümit Bey’in evinde olan davete geç kalıyorsun, abi.” Uraz’ın kafasına sıkmamak için kendimi zor tutuyordum.

Elay masadan atlayıp benden uzaklaşınca kaşlarını çatarak kapının önünde duran piçe ters ters baktım. “Abini sikeyim puşt!” dedim sert bir sesle. “Gelecek zamanı buldun!”

Elay kıvranımlarımdan zevk aldığını saklamadan gülerek üstünü düzeltti. “Kapıyı çaldığı iyi oldu, devam etseydik fazla heyecan kalbini yorardı.”

“Kızım ben bir yıldır bunun hayaliyle yaşıyorum. Sence siktiğim kalbim beni durdurabilir miydi?” dediğimde cilveli bir edayla gözlerini süzerek bana bakmaya başladı.

“Daha fazlasını istiyorsan önce yaşamanın bir yolunu bul.” Kışkırtıcı bir yavaşlıkla boynundaki eli açık gerdanına kayınca vücudumu ateş bastı. “Hasta bir adama veremeyeceğim şeylere sahibim.” Ayartıcı gözlerle bana bakarken parmakları dikleşen göğüs uçlarının üstüne sürtündü. “Ama sağlam bir kalbin olursa...” Gözleri pantolonumu zorlayan sertliğe kaydığında alt dudağını dişledi. “O zaman senin olurum.”

Siktir, siktir, siktir! Çırlıçıplak soyunsa beni bu kadar baştan çıkarmazdı!

Onun içine girip derinlerinde kaybolma fikri beni durduğum yerde getirebilirdi. Tüm ısı kasıklarımda toplandığı için dişlerimi sıkarak kendime gelmeye çalıştım. Bana dayattığı şartı kabul etmeyeceğimi çok iyi bildiğinden beni zorlamaktan çekinmiyordu! Başkasının kalbini izinsiz almam için beni kışkırtıyordu. Doktor mu yoksa ölüm meleği mi, hiç belli değildi!

Elay sakın adımlarla yürüyüp masadaki sarı dosyayı aldı. Dosyayla birlikte kapıya doğru yürürken keyfine diyecek yoktu. “Kendini bitirmek için bu kadar acele etme, Tunus,” diyerek kapıyı açtı. “Bana bir hayat borçlusun çünkü benimkinin içine ettin. İstedğim hayatı vermek için de önce yaşamalısın!” Omzunun üzerinden bana bakarken mavi gözlerinden karanlık bir parıltı geçmişti. “Ölmene izin vermeyeceğim, zamanla bunu daha iyi anlayacaksın,” dedikten sonra benden aldığı belgelerle dışarı çıktı.

O belgeleri bana karşı kullanmayacağımı biliyordum. Sadakatini test etmek için büyük bir kumar oynamıştım. Beni bitirecek tüm belgeler onun elindeydi ama onları kullanmayacağına emindim. Elay birini sırtından bıçaklayacak bir kadın değildi. Derin bir nefes alarak ceketimi alıp dışarı çıktım. Adamlarım arabaları hazır edince kısa süre içinde malikâneneden ayrıldık.

Ümit Bey’in kızının nişanına ben de davetliydim. Olaysız bir nişan olacağını sanmıyordum çünkü nişanlayacağı kız Gurur’un karısıydı. “Evli bir kız nasıl nişanlanabilir, lan?” Bu nişanın Gurur’a kurulan bir tuzak olduğunu anlamak zor değildi. Umarım bu nişandan Deli Gurur’un haberi olmazdı.

Araba Ümit Tozlu’nun kapısının önünde durunca arabadan indim. Karun da benimle eş zamanlı gelmiş, arabadan yeni inmişti. Birbirimize başımızla selam verip bahçeye girdik. Evinde sorun çıkmasın diye korumalarımız içeri alınmamıştı. Ümit’in adamları bize eşlik ederken eve doğru yürüyorduk. “Gurur’un bu nişandan haberi var mı?” diye sordum.

Karun’un donuk gözlerinde en küçük bir duygu kırıntısı yokken, “Bilmiyor,” diyerek yüzünü buruşturdu. “Aynı şekilde Ümit de bu yaptığıyla başına nasıl bir bela aldığını bilmiyor. Gurur bir delilik yapmasın diye karısının nişanı olduğunu ondan saklıyoruz.”

Normalde olsa Karun bu nişana izin vermezdi ama Bige’den sonra öyle bir değişmişti ki... Hiçbir şeyi umursamayacak kadar soğuk birine

dönüşmüştü. Marasliyanların kökünü kurutmuş, Azap Tarikatı diye bir şey bırakmamıştı. Gurur ve Çağır ile koca bir terör örgütünün sonunu getirmişti. Duyduğuma göre Hector da bir yıldır onun elindeydi. Bige'nin kaybını aşamadıkça Hector'a işkence edip duruyordu.

Karun, Hector'un üzerine karabasan gibi çökmüştü, bir yıldır onu ne öldürüyordu ne de yaşıtıyordu. Şu bir yılda Karun'u bir kez bile gülümserken görmemiştım. Bige'den sonra eskisinden daha ciddi ve soğuk birine dönüşmüştü. Hiçbir şeye tahammülü kalmadığından tüm gün kendini işe boğuyordu. Aklını Bige'den uzaklaştırmak için işkolik biri olup çıkmıştı.

Akşamları da Bige'nin mezarına gidip sızana kadar içiyor, daha sonra da onun mezarının başında uyuyordu. Kışın bile bunu yapıyordu. Geceyi o soğukta mezarlıkta geçirdiği için çoğu kez hasta oluyordu ama hastalık bile evinde uyumasını sağlayamıyordu. Son bir yıldır, bir gece bile evinde uyumamıştı. Sabah uyanıp evine uğruyor, bir duş alıp işe gidiyordu ama geceleri uyumak için her zaman Bige'nin mezarına gidiyordu.

İnanılır gibi değildi ama Karun son bir yılının her gecesini karısının mezarında uyumuştı. "Bu delilik," diye mırıldandım. Bunu yapacak kadar aklını kaçırmış olmalıydı.

Gurur onun etrafındaki koruma sayısını iki katına çıkarmıştı. Karun'un güvenliğini sağlamak için korumalar mezarlıkta kuş uçurtmuyordu. İki gruba bölünerek nöbetleşiyorlardı. Bir grup gece mezarlıkta nöbet tutarken diğer grup evde uyuyordu. Ertesi gece onlar nöbet tutuyor, diğerleri uyuyordu. Gurur yeğenini korumak için böyle bir çözüm bulmuştu. Ne yaptıysa Karun'u geceleri evde tutamamıştı.

"Yine mi mezarlıkta uyudun?" Soruyla tam karşısına bakarak yürürken derin bir nefes aldı.

"Başka bir yerde uyuyamıyorum." Sesi bile fazla içli çıkmıştı. "Geceleri onunla uyumaya o kadar alışmışım ki kalbinin ritimlerini duymayınca uykum gelmiyor." Mavi gözleri yoğun bir özlemle dalgalandı, bir anlığına gözlerini yummuştu. "Mezarına gidince de kalp ritimlerini duyamıyorum ama onu yanımda hissetmeye ihtiyacım var. Biraz içkinin yardımıyla onun yanında uyuyabiliyorum."

Burnunun direği sızlarken Karun'un gözleri dökemediği yaşlarla parladı. "Mezarı fazla soğuk, ne zaman gitsem üşüyorum." Boğazında bir düğüm oluşmuş gibi güçlkle yutkundu. "O da üşürse diye ödüm kopuyor çünkü onu ısıtamam."

Bakışlarını benden kaçıırken sesi artık daha kısıktı. “Üşürse ısıtamam onu.” İçimi parçalayarak acı çeken gözlerini bana çıkardı. “Nasıl ısıtayım ki?” diye sordu çaresizce. “Artık yaşamıyor.”

Gözlerimin ardı sızlayınca daha fazla dayanamayıp, “Seninle konuşmalıyım,” dedim. Bunu ondan daha fazla saklayamazdım.

Aradan geçen zaman acısını yatıştırır, ona Bige’yi unutturur sanmıştım ama yanılmıştım. Bige’yi unutması şöyle dursun, onun mezarına gitmeyince uyuyamıyordu bile. Karda, kışta, yağmurda, soğuk ayazda hep karısının mezarındaydı. Ne yazık ki Karun kendine acı çektmeyi hiç bırakmıyordu. Gerçeği bilmedikçe kendine işkence etmeye son vermeyecekti.

Bige bir yıldır Kadem ile farklı ülkelere seyahat edip duruyordu. Karun’un aksine onun keyfi yerindeydi. Zor olmuştu ama kendini toparlamayı başarmıştı. Her gün Kadem ile birlikte beni arayıp orada ne yaptıklarını anlatıyorlardı. Arada çektikleri fotoğrafları bana gönderiyorlardı. Her fotoğrafta Bige’nin gözleri daha canlı bakıyor, gülüşü daha içten görünüyordu. Bakışları artık eskisi gibi ölü ve solgun değildi.

Arkeologlardan oluşan bir seyahat turuna katılıp onlarla araştırmalar yapıyordu. Uzaklaşmak ona iyi gelmişti, keyfi yerindeydi ama Karun için işler fazla baktandı. Bir yıllık bir cezanın artık sonuna gelmeliydim. Ona gerçeği söylemek için tam ağzımı açmıştım ki Ümit içeriden çıkınca susmak zorunda kaldım. Böylesine ciddi bir konuşmayı zaten ayaküstü yapamazdım. Bunun için daha sessiz ve yalnız kalacağımız bir yerde olmalıydık.

Ümit bizi karşılayıp içeri davet edince onu takip ettik. Bizim gibi olan piçlerle tokalaşıp bizim için ayrılan yerlere geçmiştik. Gecenin kalanı da ikimiz için çok sıradan geçmişti ama şikâyet edecek durumda değildik. Sıkıcı işlerimizi konuşarak birbirimizin nabzını yokluyorduk. Buradaki herkes son günlerde hastaneden hiç çıkmadığını bildiğinden iyi niyet altında ne durumda olduğumu anlamaya çalışıyordu.

Sırf hepsine iyi olduğumu göstermek için buraya gelmiştim ama kalbim yine teklerse ne yapardım, hiç bilmiyordum. Bunun olmaması için hemen şu yüzükleri taksınlar istiyordum. Sağlığım iyi durumda olmadığı için uzun süre göz önünde olmamalıydım. İçkimden birkaç yudum alırken, “Yüzükler ne zaman takılacak?” diye sordum sabırsızca. “Sıkılmaya başladım.”

Yanımda durup viskiyi yudumlayan Karun bezgin bir suratla bana baktı. “Biraz daha iyiymiş gibi rol yap, birazdan gideriz.” Asıl derdimin ne olduğunu bilecek kadar beni tanıyordu.

“Ne rolü? Ben zaten iyiyim.”

“Evet, ben de çok iyiyim.” Viskiye kafasına dikip hepsini bir dikişte içince boğazını yakan içkiden dolayı yüzünü buruşturdu. “Her gece karımın mezarına gidecek kadar iyiyim.” Başını çevirip gelişigüzel bana baktı. “Sen de yakında ölecek birine göre fazla iyisin. Ne kadar iyi durumdayız, değil mi?” deyince kahkaha attım. Bektan bir hâdeydik.

“Ne güzel.” Tıpkı bakışları gibi sesi de keyifsizdi. “Hâlâ gülecek bir şeyler bulabiliyorsun.” Ben her durumda gülecek bir şey bulurdum. Onun gibi depresif biri değildim.

Ümit’in kolunda içeri giren Farah’ı görünce, “Nasıl olacak?” diye sordum. Gözlerimi babasının kolundaki kızıdan ayırmıyordum. “Nişanlanıyor ama resmî kayıtlarda Gurur’un karısı.”

Karun tiksinti içinde yüzünü buruşturdu. “Babası olacak iten aklından ne geçtiğini nereden bileyim?”

“Bu kız bir Kalender değil mi? Kâğıt üzerinde de olsa sizin gelininiz, neden bir şey yapmıyorsun?”

“Ulan ben kendi karıma ne kadar sahip çıktım ki Gurur’un karısına sahip çıkayım? Siktiğim insanları umurumda bile değil!”

“Ama Kalender Beyciğim, sen de iyice saldın kendini. Bir toparlan, sil-kelen, kendine gel artık.”

“Beni kendime getirecek tek kişiyi kendi ellerimle bir mezara gömdüm.” Yanımızdan geçen garsondan bir kadeh içki daha aldı. “Kapat artık o sıkık çeneni!” diyerek beni tersledi. “Kimseyle uğraşacak durumda değilim.”

“Sence takı falan takmamız gerekiyor mu?”

İnanamayan gözlerle bana bakarken yüz ifadesi fazla komikti. “Amcamın karısını kendi ellerimle gerdeğe sokmamı da ister misin?” dediğinde gülerek başımı iki yana salladım. “Bence biz o işlere hiç girmeyelim.”

Karun’un sohbeti hiç çekilmediğinden başımı çevirip Farah Tozlu’ya baktım. Babası onu kadınların yanına bırakıp gittiği için kız yalnız kalmıştı. Farah etrafındaki insanlara ürkek gözlerle bakarken her an odasına kaçacak gibiydi. Bölge liderlerinden birinin kızı olmasına rağmen bizim dünyamızın bir parçası değildi. Kızın hareketleri fazla nahif, bakışları da ürkekti. Ona bakınca son üç yıldır neden hiç dışarı çıkmadığını daha iyi anlıyordum. Bu kız güvenli kabuğundan dışarı çıkmaya cesaret edemeyecek kadar hassastı.

Gurur’dan korktuğundan tam üç yıl boyunca evinden hiç çıkmadığı için neredeyse onun yüzünü unutmuştum. Şimdi ona bakınca hiç

değişmediğini görüyordum. Siyah saçlarını bir omzundan sarkıtarak özensizce şekil vermişti. Yüzünde ise makyajdan eser yoktu. Sanki bu onun nişanı değilmiş gibi fazla özensizdi. Üzerindeki uzun, kırmızı elbiseyi ona zorla giydirmişler gibi elbisenin içinde çok rahatsız görünüyordu. Oysaki elbise ona yakışmıştı.

Şimdi düşündüm de bu zamana kadar onu hiç makyajlı görmemiştim. Farah'ın duru bir güzelliği olduğu için makyaja ihtiyacı yoktu. Buğday teni ışığın altında parlayarak dikkatleri üzerine çekiyordu. Tavandaki avize sanki onun ısıltısını ortaya çıkarmak için oraya asılmıştı. Büyük salondaki insanlara baktıkça kıvrımlı kirpikleri titreyiyor, siyah gözlerini korku içinde kaçırıyordu. Yanılmıyorsam henüz yirmi beşine yeni girmişti ama küçük bir çocuk gibi bakışları mahsundu.

Üç yıldır kimse onu görmediğinden herkesin meraklı bakışlarının hedefindeydi. Onun bu ürkek hâli Karun'un canını sıktığı için kaşlarını çatı. "Dokunsalar ağlayacak durumda," dedi sinirli bir sesle. "Farah'ın ne kadar asosyal olduğunu bilmeyen yok. Babası olacak piç tüm bu insanlara onu kurbanlık koyun gibi sergiliyor!"

"Bu nişanı istemediğini fazla belli ediyor." Başımı çevirip etrafıma baktım. "Kiminle nişanlandığını biliyor musun?"

"Melih."

"Melih?" Kısık sesle bir küfür savurdum. "Melih Acar'dan bahsetmiyorsun, değil mi?"

Omuz silktili. "Ta kendisinden."

"Lan oğlum o herif oğlancı piçin teki değil mi?" Başımı çevirip terleyen bıyıklarını düzelterek Farah'ı izleyen sapığa baktım. "Siktir git, adam ellisinde!"

Farah'ı izledikçe Melih'in gözlerinde oluşan edepsiz ifade midemi bulandırmaya başlamıştı. Kızı yaşında olmasını umursamadan Farah'ın göğüslerinin kıvrımına, elbisenin sardığı dik kalçalarına ve yırtmaçtan görünen bacağına bakıp duruyordu. Ela gözleri kızı daha şimdiden soyuyor, aç bakışlarla onu röntgenliyordu. Koca göbeğiyle Farah'ı altında ezecek kadar kiloluydu.

"Bu bir tuzak," dediğimde Karun'un bakışları ok gibi beni buldu. "Gurur'a kurulan bir tuzak olduğu çok açık değil mi? Ümit biricik kızını böyle bir herife verecek bir adam değil. Bu nişanın amacı Gurur'u buraya getirmek. Eminim nişan haberini çoktan Gurur'un kulağına uçurmuştur."

Karun kaşlarını çattı, nihayet ne demek istediğini anlamıştı. “Hane-mize biri saldırırsa onu öldürdük diye kimse bizi suçlayamaz!” dediğinde başımı salladım. Bu planın da amacı tam olarak buydu. Eğer Gurur buraya gelip olay çıkarırsa Karun bile onu koruyamazdı çünkü haneye destursuz giren Gurur olacaktı.

Bige daha önce malikânede bölge liderlerinden birini öldürdüğünde kimse intikam için onun peşine düşmemişti çünkü Bige hanesini koruyordu. Gurur buraya gelirse aynı şeyi Ümit de yapacaktı ve Karun istese de bu durum karşısında bir şey yapamayacaktı.

Ümit, Karun’u karısıyla vuracak, raconun bir tek Bige’ye işlemediğini ve herkes için geçerli olduğunu söyleyecekti. Haneye destursuz giren birini öldürdüğü için kimse ev sahibini suçlamazdı. Nişan bu yüzden Ümit’in evinde oluyordu, tüm taşları akıllıca oynamıştı. Burada işler her an karışabilirdi.

Karun’un telaşı yüzünden okunurken kısık bir sesle küftetti. “Gurur’a ulaşamıyoruz.” Buraya asla gelmemeliydi. Karun telefonu kulağına yas-larken sinirden yumruklarını sıkıyordu. “Nedim gözünüz kapıda olsun. Gurur gelirse sakın içeri almayın, arabasını gördüğünüz an hemen beni arayın!”

“Olayı nasıl çözdüm ama.” Göğsümü kabartarak sııttım. “Övünmek gibi olmasın ama çok zekiyimdir.”

Amcası için endişelendiğinden dişlerini sıkarak bana tersçe baktı. “Ko-numuz senin siktiğim zekân değil! Gurur’un buraya gelmesine engel ol-malıyız.”

“Mekân avantajı Ümit’te olduğuna göre sikecekler bizi,” diyerek güldüm. “Bu plan için her şeyi düşünmüş olmalı. Evin etrafına acaba kaç adam sığdırdı? İkimizin iş birliği yapacağını tahmin ettiği için bence adam sayısını ona göre ayarlamıştır.” Kendimi tutamayıp kahkaha attım. “Meza-rının yanındaki yeri de benim için ayıralım.”

Karun belki gülmedi ama gözlerinden keyifli bir ışıltı geçti. “Güneş gören bir yerde de olsun mu?”

Gülerek başımı iki yana salladım. “Oğlum zaten cehenneme gideceğiz, ne güneşinden bahsediyorsun?”

“Mezarımıza birkaç ağaç dikerlerse güneş sıkıntısı olmaz ama cehennem konusunda yapabileceğim hiçbir şey yok.”

“Ceviz ağacı istiyorum, o çok büyüdüğü için mezarım hiç güneş görmez.”

“Siktir git lan,” diyerek beni tersledi. “Ceviz ağaçlarının kökü her yere uzanıyor, kökleri benim mezarıma gelirse sikerim belanı! Defne ağacı iyidir, hem kokusu da güzel.”

“Meyve vermeyen bir ağaç istemiyorum.”

“O zaman git başka yere gömül. Mezarın benimkinin yanında olacaksa sadece defne ağacı dikilecek.”

“İncir ağacı nasıl?”

Abartılı bir şekilde yüzünü buruşturdu. “Cinlerin üzerimizde dans etmesi için güzel bir seçenek.”

Sırıttım. “Dişi cinlerse ben kabul ediyorum. Eğer biraz da dekolteli giyiniyorlarsa istedikleri gibi üzerimde tepinebilirler.”

“Cinlere kadar düştün mü? Şu bir yılda Elay’la hiç mi bir gelişme olmadı?”

“Asıl cin Elay, lan! Bugün bir şeyler olur gibi oldu ama yine şeytanlığı tuttu. Bir kadınla yatmayalı ne kadar oldu biliyor musun?”

“Ne kadar oldu?”

“Bir yılı geçmiştir.”

“Benim de öyle.”

“Buradan sağ çıkarsak kulüplerden birine gidebiliriz. Eğlenmeyeli uzun zaman oldu.” Aklıma gelenlerle sıırıttım. “Geceyi güzel bir kadının kuyununda geçirebiliriz.” Bu konuda ciddi değildim, son zamanlarda düşündüğüm tek kadın Elay’dı.

Karun kaşlarını o kadar hızlı çattı ki mavileri öfkeyle harlandı. “Karımdan başka kimseyi istemiyorum.” Elini kaldırıp hiç çıkarmadığı yüzüğü gözüme kadar soktu. “Saka’yı aldatmam!”

“Oğlum senin bir karın yok!” En sonunda çıldırtacaktı beni. “Karın yok senin! Senin bir karın yok! Artık bir karın yok! Anla lan artık, senin bir karın yok!”

Sıkıdığı yumruğu suratıma geçirmek ister gibi bakarken dişlerinin arasından âdeta hırlarcasına, “Bende bitmediği sürece o hâlâ benim karım!” dedi sertçe. Bitmesi mümkün değil dercesine öfkeyle bakıyordu. “O benim karım, aksini söyleyen olursa sikerim!”

Ona dik dik bakarken bezgince, “Ama o öldü,” dedim. “Ölü sevici misin sen? Vedalaş artık şu kızla.”

“Ondan şu diye bahsedip siktirtme belanı!” Bir yıllık öfke birikimini benden çıkaracak gibi hiddetlenmişti. “Karımın bir adı var.” Burnundan

sertçe nefesini verirken özellikle karım deyip duruyordu. “Birden fazla adı var, kullan birini!”

“Bak kalbim tutacak, sus artık.” Bana fenalık geçirttiği için elimle kendimi serinletmeye çalışıyordum. “En kısa zamanda tedavi olmalısın, Bige’yi saplantı hâline getirmeye başladın.” Beni endişelendirmeye başlamıştı, akıl sağlığı hiç iyi durumda değildi. Ölü sandığı birine olan bu bağılılığı hiç sağlıklı değildi.

Karun tam bir şey söyleyecekti ki herkesin fazla sessizleştiği dikkatimizi çekti. Salonda buz gibi bir hava esiyordu. Herkesin gergin bakışlarını takip edip kapının önünde dikilen Gurur’u görünce aynı anda bir küfür savurduk. Arkasında korumalarından bir kişi bile yoktu, üstelik dışarıdan gelen silah seslerini de duymadık. Bu piç kapıdaki adamları geçip nasıl içeri girmişti?

Ümit sanki bu geceyi onu buraya getirtmek için düzenlememiş gibi çatık kaşlarla, “Evimde ne işin var?” diyerek hesap sordu. Kalabalığı yarıp öne çıktı ama ne yapacağını kestiremediği için Gurur’a yaklaşmadı. “Derhâl terk et burayı!” Piç herif kalabalığa oynuyordu. Onu adamlarına öldürtmeden önce gereken uyarıyı yaptığını herkese gösteriyordu.

Gurur’dan bu kadar korkmamızın en büyük nedeni tahmin edilemez biri olmasıydı. Şu zamana kadar etrafımdaki herkes hakkında bir fikir sahibi olmuştum. Onlarla biraz vakit geçirince karakterlerini çözer, davranışlarını analiz edip bir sonraki adımları hakkında fikir sahibi olurdum. Buradaki herkes de benim gibi karşısındakini tanıyıp onun hakkında var-sayımlarda bulunurdu.

Ancak Gurur Kalender hepimiz için sürpriz bir at gibiydi. Ne zaman şahlanıp durulacağını asla kestiremezdik. Kafası biraz kırık olduğu için hiçbirimiz onun bir sonraki adımının ne olacağını bilemiyorduk. Bizlerle kedinin fareyle oynadığı gibi oynamaya bayılıyordu. Mesela şimdi hepimiz onun burayı dağıtıp olay çıkarmasını bekliyorduk, sonuçta bu onun karısının nişanıydı. Hiçbir erkek buna kayıtsız kalamazdı neticede.

Fakat Gurur bir kez daha hepimize ters köşe yaparak, “Evine gelen tüm konuklara böyle mi davranırsın?” dedi sakince. “Kızının nişanına davetliyim, Karun’a tüm Kalenderler katılabilir demişsin,” dediğinde Karun içtiği içkiyi püskürterek çıkardı. Kimse ona öyle bir şey demiş olamazdı.

Ümit’in bakışları Karun’u bulunca Karun, cebindeki mendili çıkardı. Ağzını silerken hafifçe öksürüp boğazını temizledi. “Belki de ben yanlış anladım.” Kapıyı işaret etti. “Gitmemizi ister misin?” Gurur piçi başımıza bir bela açmasın diye gitmeye can atıyorduk.

Ancak bu gecenin amacı Gurur'u ortadan kaldırtmak olduğu için gitmemiz Ümit'in işine gelmezdi. İhtiyar kurt Karun'a manidar gözlerle bakıp, "Onun adına kefil olduğunu unutmadım," diyerek Karun'a geçmişte aralarında geçen konuşmayı hatırlattı. "Amcan kalabilir ama sorun çıkarırsa sen gereğini yapmazsan ben yaparım." Karun dişlerini öyle bir sıkıyordu ki dişlerinin gıcirtısını duyabiliyordum.

Gurur üzerindeki gözleri zerre kadar umursamadan kalabalığı yarıp yanımıza geldi. Masamızda dururken yeşil gözleri ikimize de pek hoş bakmıyordu. "Siz ikinizi âlemin orospusu yapıp cırılçıplak sokakta gezdireceğim!" dedi sessizce ama bağırsa bu kadar etkili olabilirdi. "Ne işiniz var lan karımın nişanında?" Cümlesindeki absürtlük beni güldürebilirdi.

"Çıplaklıkla bir sorunum yok." Sinirleriyle oynayarak sııttım. "Her zaman soyunabilirim."

Karun hoşnutsuz bir suratla küçük bir detaya değindi. "Ama âlemin orospusu olmakla ilgili ciddi bir sorunumuz var."

Başımı sallayarak onu onayladım. "Evet," diyerek kınarcasına Gurur'a baktım. "Düzgün konuş bizimle."

Silahını çıkarıp sertçe masaya koyunca Karun, "Biz konuşmayalım onunla," dedi hızlıca.

Gurur'un bakışları sırasıyla üzerimizde oyalanırken yüzünü buruşturdu. "Yan yana gelince sizden salağı olmuyor," dedi tükürürcesine. "Birbirinizi kötü etkiliyorsunuz, biraz ayrı kalın!"

"Şirketlerimiz karşı karşıyayken mi?" diye sordum.

"Ve evlerimiz?" diye ekledi Karun.

"Otellerimiz de karşı karşıya."

"Bankalarımız da öyle."

Kendimi tutamayıp güldüm. "Kulüplerimiz de."

"Fabrikalarımız da öyle."

"Havaalanlarını unutmayalım."

Karun gözlerini kısarak bir süre düşündü. "Kütüphaneler sayılıyor mu?"

"Arsaları da unutmamak gerek."

"Son aldığımız adaları da dâhil et."

Tam bir şey söyleyecektim ki sustum, Karun da sustu. Fark ettiğimiz şeylerle yüzümüzü buruşturarak masanın farklı yerlerinde durarak birbirimizden uzaklaştık. Biraz düşününce her şeyimizin karşı karşıya olduğunu

fark etmiştik. Bir tek ev ve holding sanıyordum. “Kalender Beyciğim aramıza biraz mesafe koyalım,” dedim tüm ciddiyetimle.

Benimle aynı fikirde olduğu için başını ağır ağır salladı. “Bahsettiğin mesafeyi neden şimdi uygulamıyoruz?” diye sordu sakın bir sesle. “Siktir git masamdan.”

“Bu masaya ilk ben geldim, asıl sen siktir git.”

“Konuşmaya devam edecekseniz ikiniz de siktir olup gidin!” Gurur’un kızgın sesiyle aramızdaki söz dalaşını bırakıp ona döndük. Hesap soran bakışlarını görünce omuz silktim.

“Seninle bir kan bağı yok, istediğim kişinin nişanına katılabiliyim.” Bunun için beni yargılayamazdı.

Karun ise bu konuda benden daha rahattı. Ondan beş ay küçük olan amcasına donuk gözlerle bakıp, “Sen bile karının nişanına katılmışken bana kızabilir misin?” diyerek masadaki kadehine uzandı. “Umarım bu nişanın bir tuzak olduğunun farkındasındır.”

“Demek istediği olay çıkarayım deme,” diyerek Gurur’u uyardım.

Gurur tahammülsüz gözlerle bize bakarken kaşları alaycı bir ifadeyle yukarı kalktı. “Diyelim ki birazdan burayı birbirine katacağım.” Masamıza yaklaşan bir garsondan bir kadeh içki aldı. “Siz ikiniz böyle bir durumda ne yaparsınız?”

“En yakın çıkışa doğru koşarım,” dedim.

“Muhtemelen senden daha hızlı kapıya ulaşırım,” dedi Karun.

Gurur sinirden kahkaha attı. “Size güvenebileceğimi biliyordum.”

Başını çevirip gözleriyle kalabalığı tararken Farah’ı görünce yüzü donuklaştı. Herkes ondan bir delilik beklerken o ruhsuz gözlerle Farah’a bakıyordu. Farah ise korkudan onun dışında her yere bakıyordu. Eğer babasının sorun etmeyeceğini bilse hemen şimdi odasına kaçardı. Gurur’un yoğun bakışlarını üzerinde hissedince başını kaldırıp bizim masaya baktı. Bakışları Gurur’un delici gözleriyle kesişince korku içinde birkaç adım girelemişti.

Farah’ın korkudan titreşen gözlerini görünce Gurur’un dudağının köşesi kıvrıldı. “Hâlâ fazla korkak,” diye mırıldandı. “Onunla evlenirken acaba kaç doz uyuşturucu aldım?”

“Ya da onu hastanelik ederken?” Karun’un bakışları iğneleyiciydi. “Onu ölümüne komalık etmek için uyuşturucuyu bir hayli kaçırmış olmalısın.”

Karun’un sözleri tüm keyfini kaçırdığı için boğazından hırlar gibi bir ses çıkardı. “Bir bok bilmeden konuşup canımı sıkma benim!”

“Ağır ol yoksa sıkılan sadece canın olmayacak!” Karun kadehi sertçe masaya bırakıp fırtınalar kopan bakışlarını Gurur’a dikti. “Kızı hastaneye ben yetiştirdim, lan! Savunulacak bir yanın mı var?” dedi. Gurur çatuk kaşlarla masaya yumruğunu geçirince herkesin dikkati bize kaymıştı.

“İkiniz de sakın olun!” Birbirine öldürecekmiş gibi bakan amca yeğenin arasına girip etrafımızdaki insanları gösterdim. “Gidin evinizde dalaşın, burası yeri değil.”

Haklı olduğumu bildikleri için neyse ki fazla uzatmadılar. Ümit nişan törenini başlatmak için yanına Farah ve Melih’i de alarak hepimizin onları göreceği bir yerde durdu. İkisinin arasında dururken kalabalığa hitaben, “Hepiniz tekrar hoş geldiniz,” dedi. “Bu gece hepinizin buraya geliş sebebi kızım Farah’ın nişanına eşlik etmek.”

“Eşlik etmek mi?” Gurur masadaki çerezleri ağzına atarken keyifsiz bir şekilde güldü. “Eşlik etmek derken ne demek istiyorsun? Hepimiz mi nişanlanacağız kızınla?” Kahkaha attım, rahat durmayacaktı.

Gurur sakince konuşup başıyla Karun’u işaret etti. “Yalnız o hâlâ ölen karısının yasım tutuyor.” Bu sefer de beni gösterdi. “Bunun da kalbi atayı bir kızıla.” Şivesi arada kayarken kendisini gösterdi. “E ben de evliyum.” Başını çevirip ondan ödü kopan insanlara sırasıyla bakmaya başladı. “Var midur ula ona eşluk edecek birileri?”

Kimseden çıt çıkmazken güldüm. “Anlaşılan Melih bu konuda fazla istekli.”

“Doğri dersun.” Gözlerini dikip Melih’e baktı, abaza moruk Gurur’un karşısında ecel terleri dökmeye başlamıştı. Bakışlarıyla onun kalbine korku salarken dudağının köşesi tehlikeli bir yavaşlıkla kıvrıldı. “Benum nikâhumdaki kadını alayı.” Gülerek omuz silkti. “Alsun bakalum.”

Melih yutkunarak gizleyemediği bir endişeyle, “Ümit,” dedi. “Bana sorun olmayacağını söylemiştin?”

Ümit’in bakışları Karun’u bulunca Karun bıkkınlıkla nefesini verdi. “Gördüğün gibi yanımda hiçbir şey yapmadan duruyor. Bir şey yapmadığı sürece ne ben ona bir şey yapabilirim ne de sen.”

Gurur kahkaha attı. “Bu gece ben bir şey yapmayacağım.” Gözleriyle Farah’ı işaret etti. “Ama ondan çok şüpheliyim. Her an kaçacak gibi duruyor.”

Ümit’in gözleri kısa bir an kızını buldu, Farah şaşkın görünüyordu. “Neyden bahsettiğini bilmiyorum, baba.”

“Her neyse.” Gurur kadehini eline alarak Ümit’e döndü. “Kızının nişanlanmasının şerefine kadeh kaldıracam. Ne zaman yüzükler takılacak?”

Melih sabırsızca yerinde kıpırdanıp, “Daha fazla uzatmayalım,” diyerek gözleriyle Ümit’i uyardı. Gurur çakırkeyifken hemen yüzükleri takıp bu işi bitirmek istiyordu.

Gurur bir türlü istediği gibi burayı birbirine katmadığı için Ümit bozuk bir suratla yüzükleri istetti. Altın bir tepsinin içinde birbirine kırmızı kurdeleyle bağlı yüzükler geldi. Yüzükler geldiğinde bile herkesin kaçamak bakışları Gurur’un üzerindeydi. Biz bile her an bir şey yapacak diye diken üstündeydik. Ancak o, kafayı uyuşturucuyla bulmuş gibi çok rahattı. Belki de kafası gerçekten güzeldi. Karısının nişanına katılacak kadar hasta biriydi.

Karun onun tekrar uyuşturucuya başladığını söylemişti. Aralık ayına girince Gurur hem kliniğe yatıyor hem de uyuşturucu kullanmaya başlıyordu. Daha sonra da bırakmak için uğraşıyordu. Bu kısır döngüyü yıllardır tekrarlıyordu. Gerçek anlamda bir zırdeliydi.

Melih hızlıca yüzüğü parmağına geçirince sıra Farah’a gelmişti. Melih yüzüğü alıp Farah’a döndü ama Farah’ın parmağında zaten bir yüzük vardı. Gurur’un dudakları bir kez daha kıvrıldı. “Sağ eli boş.” Masadaki fındıklardan birkaç tane daha ağzına atarken çok keyifli görünüyordu. “Nişan yüzüğü sağ ele takılır, solda benim yüzüğümün olması sorun değil.”

Gurur her lafıyla onlarla dalga geçip küçük düşürdüğü için Ümit’in yüzü sinirden kıpkırmızı olmuştu. “Farah çıkar o yüzüğü parmağından.”

Farah’ın eli parmağındaki alyansa uzanmıştı ki Gurur kaşlarını çatınca elini hemen çekti. Korku dolu gözlerle babasına bakıp, “H-hayır,” dedi kısık bir sesle. “Çıkarmayacağım.” Gurur izin vermedikçe o yüzüğü çıkaracak cesareti yoktu.

Ümit, Gurur’a büyük bir nefretle baktıktan sonra Farah’ın üzerine yürüyüp, “Sana çıkar dedim!” diyerek ona sesini yükseltince Gurur’un masadaki eli yumruk oldu.

“Karıma bir daha sesini yükseltirsen o ağzını siker, dilini burun deliklerinden çıkartırım!” Bir anda gerginlik had safhaya yükselmişti.

Karun ile yerimizde rahatsızca kıpırdanırken Gurur’un bakışları Ümit’in üzerindeydi. “Kızın olması sikimde bile değil, o benim karım!” Başıyla masada duran silahını gösterdi. “Rahat durmanı tavsiye ederim. Bir kez elime silah aldığımda boş indirdiğim hiç görülmemiştir.”

“Haddini aşırıyorsun, Gurur!” Ümit artık sinirden zangır zangır titriyordu. “Benim evimde bana posta koyamazsın!”

“Sikerler lan evini!” Bunalmış gibi ceketini çıkardı. “Eviymiş! Ben sana bu evi zehretmesini de bilirim ama...” demişti ki aklına gelen şeytanlıkla sustu. Başını çevirip önce etrafına baktı, daha sonra Ümit’e ve en sonunda da Farah’a. Ne düşünüyorsa hınzırca sırıttı. “Buraya taşınıyorum.” Duyduklarıyla Karun bir kez daha içtiği içkiyi püskürterek çıkardı.

Buraya derken?

Ümit’in evine taşınmaktan mı bahsediyordu?

Herkes afallayarak ona bakarken benle Karun’un yüzünde gözle görülür bir dehşet ifadesi vardı. Karun şoke olmuş bir hâlde akıl hastası amcasına bakıyordu. “Ümit’in evine içgüveysi olarak mı giriyorsun?”

“Ne içgüveysi ula?” diyerek sırıttı. “Benum yerum karimin yani değil midur?”

“Karinin yeru senun yanındur piç!” diyerek kaşlarını çatı. “Kızı çok mu isteyesun? Oni de alıp gidelum ama sen buraya olmazsun.”

“Neden olmayım?” Gurur rahatlığıyla hepimizi deli ederken gülerек omuzlarını silktilti. “Bence ben her yere çok güzel yakışayım.”

“Gurur delirtmeyesun beni! Karun Kalender’in amcası içgüveysidur dedurtmem!”

Dişlerini göstererek sırıttı. “Amcan olduğumi kabul ettun.”

“Ben ne deyim, sen ne dersun!” Karun kaşlarını çatarken sinirden dişlerini sıkıyordu. “Benumle geleceksun!”

“Gelmeyim da!” Başıyla kızgınlıktan küplere binen Ümit’i gösterdi. “Eviymiş, ha ben göstereceğum ona evini!”

“Benim evimde yaşamayacaksın!” Ümit kızgın bir sesle bağırınca Gurur güldü. Kendi gibi herkesi delirtmeyi çok sevdiği için etrafındakilerin öfkesiyle besleniyordu.

“Karımı kendi evime götürmemi ister misin?” Gözleri tehlikeyle parladı. “Kafamı bozarsan karımı da alıp giderim, sen bile bir şey yapamazsın.” Gurur tüm liderlere küçümseyen gözlerle baktı. “O siktiğim kurallarınız, bir erkek karısını aldığında hakkında infaz kararı çıkartamıyor.” Gurur omuzlarını dikleştirip alelade bir şekilde Ümit’i tehdit etti. “Kızını alıp gidersem kim beni durdurabilir?” Bu durumda kimse.

Ümit’in gözlerinin içine tehlikeli bir ifadeyle bakarken bakışlarında kinaye vardı. “Benimle en son aynı evin içinde kaldığında kızını ne

hâlde bulduğunu hatırla bakalım.” Farah’a yaptığı işkenceleri hatırlatınca Ümit’in yüzündeki kulcal damarlar bile sinirden şişmişti.

Farah’ın gözlerinden birkaç damla yaş süzülürken, “Baba n’olur,” diyerek ona yalvardı. “Beni onunla gönderme.”

Gurur, Farah’ın gözyaşlarından zerre kadar etkilenmeden Ümit’in üzerine gitmeyi sürdürdü. “Ya karım benimle gelir ya da ben bu evde yaşarım.” İşte bu yüzden kimse Gurur’a bulaşmak istemezdi çünkü canını sıkıkanların üzerine karabasan gibi çökerdi. Ümit onun nişanlısını öldürdüğünden beri üç yıldır Tozlu ailesinin yakasından düşmemişti. Düşecek gibi de görünmüyordu, bu piçin intikam anlayışı uzun vadeliydi.

Ümit çok düşündü ama bu işin içinden çıkamadı çünkü Gurur’un karısını alıp bu evden gitmeye hakkı vardı. Evli oldukları sürece bu konuda kimse onun karşısında duramazdı, Ümit bile. Bu geceki planı Gurur’dan kurtulmaktı ama Gurur, yine herkesi yanıltıp beklenmeyen ataklarda bulunmuştu. Şimdi Farah’ı alıp gitse ne Ümit ne de adamları ona bir şey yapabilirdi çünkü tüm mafya âlemi buradaydı.

Karısını götürüyor diye Ümit ona zarar vermeye kalkışırsa Karun’a amcasını savunacak hak doğardı. Üstelik kuralları çiğneyenler onlar olmadığı için masadaki diğer adamlar da Gurur ve Karun’un yanında olurdu. Ümit tüm bunları düşündüğü için omuzları yenilgiyle düştü. Kendi kazdığı çukura düşerken tükürürcesine, “Burada kalabilirsin!” dedi. Bu gece Gurur, Ümit’i kendi çöplüğünde mat etmişti.

“Doğru kararı vereceğini biliyordum.” Gurur rahatlığını sürdürerek çıkardığı ceketini Farah’a uzattı. “Odamıza götür.”

Farah dehşete düşerek gözlerini irice açtı, şaşkınca Gurur’a bakıyordu. “Aynı odada mı kalacağız?”

“Karımla aynı çatı altındayken sikseler başka odada kalmam.” Baba kızı delirterek ceketini işaret etti. “Odamıza götür.” Farah korku içinde babasına bakınca Gurur nefesini bıkkınlıkla verdi. “Seni yaptıklarına göre baban da anandan ayrı bir odada kalmıyor, Farah Hanım.”

“Baba!” Hızlı adımlarla babasının koluna yapıştı. “Onunla aynı odada kalamam.” Küçük bir çocuk gibi babasının kolunu çekiştirip, “Kriz geçirdiğinde nasıl bir şeye dönüştüğünü bilmiyorsun,” diyerek ona yalvardı. “O gerçekten bir akıl hastası, ateş gördüğünde çıldırıyor!”

Alınganlık yapmak yerine Gurur sırttı. “Duydun, Ümit,” diyerek onların damarına basmaya devam etti. “Evde ateş istemem yoksa olacaklardan ben sorumlu değilim.” Herifteki rahatlık bende bile yoktu. Onlara

doğru yürüyüp ceketini Farah'a uzattı. "Tut şunu." Farah'ın ondan ödü koptuğu için bir kez daha söyletmeden hemen ceketini aldı.

Gurur yönünü Melih'e çevirirken o kadar sakindi ki yüzünde en küçük bir kas bile oynamıyordu. "Sana gelirsek..." Bir anda silahını ona doğrultup Melih'i tam alnından vurdu. "Bir dahaki sefere kimin karısına göz koyduğunu iki kez düşün! Gurur Kalender'in karısına yüzük takabilecek adam varsa buyursun gelsin, alnından öperim!" Kimseden çıt çıkmıyordu.

Son olarak Gurur'un gözleri Farah'ı bulunca Farah korkudan bembeyaz kesilip, "S-sana yolu göstereyim," dedi aceleyle. "Yorgun olmalısın."

Farah'ın U dönüşüne gülmemeye çalışarak konuştu. "Karim da beni pek düşünmeyi," diyerek onun peşine takılmıştı. Karı koca salondan çıkarken hepimiz şoke olarak birbirimize bakıyorduk. Herif hem Melih'i öldürmüş hem de kapağı eve atmıştı.

Ümit'in gazap dolu bakışları Karun'u bulunca Karun masadaki fındıktan bir avuç aldı. "Ailenden birine zarar vermediği sürece ona bir şey yapamam." Gecenin sonuna geldiği için kapıya doğru yürürken omuz silkti. "Melih aileden biri değildi."

Ben de güllü lokumlardan bir tane alıp onun peşinden kapıya yürüdüm ama Ümit'in önünden geçerken, "İyi denemeydi," diyerek güldüm. "Küçük tuzanın sayesinde artık deli damadınla aynı evde yaşayacaksın." Bu evde yaşanacakları hayal edince kahkaha attım. "Evde sakın ateş yakmayın." Bu evde kalıp Gurur'un Tozlu ailesini nasıl çileden çıkardığını görmek isterdim.

Dışarı çıktığımda Karun'u arabasına binerken gördüm. "Bir şeyler içer miyiz?"

Başını sallayarak teklifimi kabul etti. "Vera'ya gidelim." Diğerleri gibi bana kallesçe bir tuzak kurmayacağını bildiğim için ona ait bir kulübe gitmeyi sorun etmiyordum.

Arabaya geçip kısa süre içinde yola çıktık. İkimiz de kendi arabalarımızdaydık ve peşimizde uzun bir konvoy vardı. Çakarlı araçlar âdeta yolu yarararak ilerliyordu. Arkama yaslanarak gözlerimi biraz dinlendirmek için yumdum. Gurur'un bize yaşattığı stresten sonra bu gece biraz içmeye ihtiyacım vardı.

Elay'dan gelen mesajla başımı eğip yazdıklarını okumaya başladım.

"Bu gece nöbetim var, sabah gelirim, uyumadan önce ilaçlarını kullanmayı unutma. Bu arada... Yarın Kadem ve Bige ilk uçakla eve dönüyor. Üzgünüm ama gerçeği daha fazla onlardan saklayamazdım."

Gerçeği mi? Kaşlarını çatıldı, onlara sağlık durumumdan mı bahsetmiştii?

Ona karışmamasını söylemiştim! Ben Karun'a gerçeği söylemeden Bige'yle karışmamalıydı. Ya da karışasınlar, umurumda değildi, zaten yakında ölecektim, bana ne yapabilir ki?

Kulüpteki özel locamızda birlikte içerken Karun daha şimdiden sarhoş olmaya başlamıştı. “Bir yıl oldu,” diyerek başını ağır ağır salladı. “Cehennem gibi geçen koskoca bir yıl.” Göğsü sıkışır gibi olunca yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. “Onu o kadar çok özledim ki burada olsa yokluktan utanırdı.”

Ona Bige'nin ölmediğini, yarın Türkiye'ye döneceğini söylemek istedim ama yapamadım. Bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmediğim için onların işini kadere bıraktım. Er veya geç ikisi karışalırdı elbet. “Onu neden boşadın?” Bir yıl sonra ilk kez ona bu soruyu sormuştum.

Karun kalbi ve ruhu olmayan bir adamın gözleriyle bana baktı. “Annesini Hector'dan geri almak için.” Vücudum artçı şoklarla sarsılırken donup kalmıştım.

“Begüm Saka yaşıyor mu?” Bige'nin annesi ölmemiş miydi?

Karun başını sallayarak nefesini yorgunca verdi. “Carlos bir gün onu ailesine karşı kullanmak için kadımı öldü göstermiş.” Dehşet içindeydim, böylesine kallesçe bir şey beklemiyordum. Bir anneyi evlatlarından ayırmışlardı.

“Bu yüzden mi Bige'yi boşadın?” Siktir! Kendimi boktan hissediyordum. Karun'un gerçekten de bir suçu günahı yoktu. Ona atacağım en büyük kazığı atmışken şimdi yüzüne bakmaya bile utanıyordum.

“Saka annesini öldürdüğünü sanıyordu.” Mavilerine toplanan yaşlara direnirken omuzları yenilgi içinde çökmüştü. “On üçüncü doğum gününde anne ve kızlarını kaçırmışlar. Annesinin de içinde olduğu yüzü kapalı üç kadını onun karşısına çıkardıklarını kumarhaneden aldığımız kayıtlarda izledim. Onu, annesi ve ablasını kurtarmak için o kadınları vurmaya zorladılar.”

Karun'un gözlerinden bir damla yaş süzölünce ne yapacağımı bilemedim. “Çok ağırdı lan, çok ağır. İzlerken ben bile dayanamadım, o nasıl dayandı bunca şeye?”

Kanım donmuştu, ne diyeceğimi bilemiyordum. Böyle bir durumda ne denirdi ki? Ablası ve annesini kurtarmak için o kadınları vurmuştu. Karun'un bakışları bunu doğruluyordu. İçlerinde annesinin de olduğunu bilmeden tetiğe basmıştı, ona annesini öldürdüğünü düşündürtmüşlerdi. Bu kız yıllardır böyle bir vicdan azabıyla mı yaşıyordu? Siktir! Çok ağırdı!

"Her gece annesini sayıklıyordu." İçimde artık Karun'a karşı zerre kadar kızgınlık kalmazken kendimi ona nasıl affettireceğimi düşünmeye başladım. "Ona annesini vermek istedim. Söylesene, sen benim yerimde olsaydın nasıl bir yol izlerdin?"

"Bir an bile düşünmeden Hector'u bulur ve bir anlaşma yapmaya çalışırdım," dedim.

Böyle bir durumda yapılacak tek şey buydu, onu silah zoruyla almazdık. Kadını yıllardır saklıyorlarsa onu bize vermek yerine öldürmeyi tercih ederlerdi. Ellerindeki kozun ne kadar değerli olduğunu bildikleri için onu en iyi şekilde kullanmak isterlerdi. Bu işler böyle yürürdü. İstedğin şeyin büyüklüğüne göre büyük bedeller ödersiniz.

İkimiz de işlerin nasıl yürüdüğünü iyi bildiğimizden böyle durumlarda yapılacak tek şey karşı tarafla bir anlaşma yapmaktı. "Aynı şeyi yapardım," dedim isteksiz bir sesle. "Kadının yeri bilinmiyorsa yapılacak tek şey bir anlaşma."

Karun bana öyle bir baktı ki... Bu onda şimdiye kadar gördüğüm en yıkıcı bakıştı. "O anlaşma benden karımı aldı."

Dudaklarını birbirine bastırarak kendini susturmaya çalıştı ama alkolle gevşeyen vücuduna daha fazla direnç gösteremedi. "O son bakışı aklımdan çıkmıyor." İçini titreten acı gözyaşına dönüşerek bir kez daha yanağından süzölmüştü. "Gözlerindeki o mahzunluk, dökemediği yaşların parıltısı ve veda eden ifadesi... Ölüm gibiydi lan!" Gözlerini yumarak başını salladı. "Ne yaşayabiliyorum ne de ölebiliyorum. Sikeyim, araftayım."

Burnumun direğini sızlattığı için yüzümü ovuşturarak kendime gelmeye çalıştım. "Peki, Begüm Hanım'ı aldın mı?"

"Evet."

"Nerede şimdi?"

"Yıllarca neredeyse orada." Masadaki sigara paketine uzanıp son bir yıldır yaptığı gibi kendini biraz daha sigarayla zehirledi. Karun otuz yıl boyunca ağzına sigara sürmemişti ama bir yıldır hep içiyordu. Artık sigara tiryakisiydi.

Sigarayı yakıp içine bir nefes çekerek bana baktı. "Kadının bir ailesi var," diyerek beni şaşırttı. "Carlos'un yanındayken gördüğü işkenceler sonucu hafızasını kaybetmiş. Onlardan kaçmayı başardığında ona yardım eden bir adama âşık olup onunla evlenmiş. Marasliyanlar onu tekrar bulduğunda Beliz Sümer olarak bir adamın karısıymış. Begüm Hanım'ın nerede ve kiminle olduklarını bildikleri için hiç müdahale etmeden geri dönmüşler. Onların işine yarayacağı gün gelene kadar onu yeni ailesiyle bırakmışlar."

"Siktir lan! Kadın yaşıyor ve yıllardır dışarıda gününü gün mü ediyor? Oğlum ailesi burada ne hâlde, hepsi parçalanmış durumda!" Annesi yaşıyorken Bige annesiz kalmıştı. En kötüsü de yıllarca kendisini annesinin katili sanmasıydı!

"Hiçbir şey hatırlamadığı için ona kızamayız." Karun bunları söylerken fazla hissiz görünüyordu. "O adamdan da on yaşlarında bir kızı var."

"Burada da iki kızı var!" Bige hâlâ kendini annesinin katili sanıyordu, onun yaşadığını bile bilmiyordu.

Öfke Karun'un koyu mavi gözlerine hırçın bir ifade katarken bakışlarını benden çekti. "Sonuç odaklı bakarsak annesini buldum ama bunu Gurur, Çağıl ve Gazel dışında kimseye söylemedim!" İçki kadehinden sert yudumlar alarak başını kaldırdı. "Söylesem ne olacak ki? Herkesin hayatının içine eden Asım Bey yüzünden zavallı kadının yeni düzeni de yıkılan mı?" Asım Bey'e duyduğu nefret gözlerinden okunuyordu.

"Gazel'in ne hâle geldiğini gördüm." Gazel'den bahsedince yüzünde hisli bir ifade belirmişti. Sanki ona acıyor ve onun için üzülüyordu. "Yıllarca annesi için Marasliyanların oyuncacı oldu ve geçen yıl annesinin yeni bir ailesi olduğunu öğrendi." Bunun ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezdim.

"Bir yıldır annesini bir yabancı gibi uzaktan izliyor," derken bakışları çok uzaklara dalmıştı. "O küçük kızın saçlarını okşamasını, onu okula götürmesini ve ona gülümsemesini uzaktan izleyip duruyor. Çok boktan bir durum lan!" Gazel için bile üzüleceğimi hiç düşünmezdim. "Gazel annesini bulmak için yıllarca Carlos'un tecavüzlerine uğradı, karşılığı bu olmalıydı."

"Sikeyim!" Masadaki kadehi alıp sert içkiden birkaç yudum aldım. "Ailenin tüm ferderi ağır hasarlı." Saka kardeşler bir yıkıntıdan ibaretti. Neresinden tutsan enkazı elinde kalıyordu.

"Hector yaşıyor mu?" diye sorduğumda başını salladı.

“O piçe kolay bir ölüm yok!” Gözlerinden karanlık bir ifade geçerken masadaki elini sıkıyordu. “Teşkilatını çökerttim ama hıncım geçmedi. Gözlerinin önünde kız kardeşini bile öldürdüm ama içim hâlâ soğumadı.”

“Kızı ne diye karıştırdın?”

“Marasliyan orospusunun abisinden kalır bir yanı var mıydı sanıyorsun? El altından küçücük kızları pazarlayan o kadın çok bile yaşadı!”

“Olan olmuş artık.” Derin bir nefes alıp dağılmış hâlini gösterdim. “Senin de artık kendini toparlaman gerekiyor.”

“Ölü diriltmek gibi bir gücün yoksa siktir git!” deyince güldüm. Bu dediği şey o kadar da imkânsız görünmüyordu.

“Onu bu kadar sevdiğini bilmiyordum.”

“Ben de,” derken bakışları özlem doluydu. “Hayatımı sikti.”

Karun bir süre sessiz kaldı, yanımızdan geçen bir garsonun adımlarına dikkat kesilmişti. Tuhaf gözlerle kadının ayağındaki ince topuklu ayakkabılara bakıyordu. “Ne zaman bir ayakkabının topuk tıkırtısını duysam aklıma o geliyor ama hiçbir topuk tıkırtısı onunkiler gibi davetkâr değil.” Gözleri uzaklara daldı, mavileri onunla olan anılarını düşler gibi bakıyordu. “Yürüyüşünde bile ayrı bir zarafet vardı.”

“Topuk tıkırtısına kadar düştük, öyle mi?”

Bakışları durgunlaşırken parmağındaki evlilik yüzüğüne bakıyordu. “Ne kadar düştüğümü bilemezsin.” Yutkunurken içinin sızısı mavilerine yansırıyordu. “O dudaklarıma gülmeyi unutturdu, gözlerime de ağlamayı öğretti.”

“Başka bir kadınla denemeyi hiç düşünmedin mi?” Bige’yle birbirlerine çok zarar veriyorlardı, eğer olmuyorsa zorlamanın bir anlamı yoktu. Belki farklı insanlarda mutluluğu yakalarlardı.

Karun’un başka bir kadını aklının ucundan geçirmediğini görebiliyordum. “İsmarlama aşklara ihtiyacım yok.” Biten sigaranın izmaritini masadaki kül tablasına bastırırken iç çekti. “İstediğim tek kadın toprağın altında.”

Karısının özlemiyle dudakları kıvrılır gibi olmuştu ama gülmemişti. “Ne zaman bana arkası dönük kahverengi saçlı bir kadın görsem o sanıyorum ve baktığım tüm o kahve gözlerde onu arıyorum. Bir kadının kırmızı rujunda, giydiği topuklu ayakkabısında, şen kahkahasında bile onu arıyorum.” Kendine acır gibi başını iki yana salladı. “Çıldırmaq üzereyim.”

“Psikoloğa gitmelisin.”

“Siktiğim psikologları bana karımı veremez!” Baş ağrısı çekiyormuş gibi elleriyle kafasına sertçe baskı uyguladı. “Hiçbir uyku ilacı mezarı dışında bir yerde beni uyutamıyor.” Başını omzuna doğru eğip kısıp gözlerle bakarken aslında tek istediği birilerinin onu anlamasıydı. “Uykumda da rahat bırakmıyor. Sürekli bana gülümseyen hâlini görüyorum ama ona dokununca...” Gözleri bir kez daha yaşlarla dolduğunda yenilgi içinde bakışlarını kaçırdı. “Kollarımda ölüyor. O kadar çok ölüyor ki her gecenin sabahında karımın ölümüyle gözlerimi açıyorum.”

Anlattığı her şey içimdeki suçluluk duygusunu artırıp beni kıvrandı-
rıyordu. Ona karşı hiç olmadığım kadar mahcuptum. “Varsayalım ki ya-
şıyor?”

Söylediklerimle boğazı düğümlendi için bir süre hiç konuşamadı ama daha sonra, “Keşke...” dedi. Tek bir iç çekişi kim bilir kaç kalbin ölü-
müydü. “Keşke yaşasaydı da yine hayatımda olmasaydı.” Buruk bir şe-
kilde gözlerime baktı. “Bana yakın bir ölü olacağına benden uzakta atan
bir kalbi olmasını isterdim.”

“Bu seni daha fazla üzmez miydi?”

“Ölümünden daha fazla üzemezdi.”

Bakışlarım kısıldı. “Yani yaşasaydı ondan vazgeçerdin?”

Beni şaşırtarak yavaşça başını salladı. “Benim yüzümden kalbine giren
o kurşundan sonra o isteseydi bile onunla olmazdım. Yokluğu bana çok şey
öğretti.” Karun’un düşüncelerinin dikkat çekecek bir olgunluğa eriştiğini
inkâr edemezdin. Artık ilgilendiği kendi mutluluğu değildi.

“Benim yüzümden iki kez intihar etmişken yaşasaydı üçüncüsü ol-
masın diye ondan uzak dururdum.” Zoraki bir kabullenişle omuz silkti.
“Bensiz daha mutlu olacağını biliyorum, zaten o benim gibi değil ki çok
kolay unutturdu beni.” Onun dudaklarından dökülen bu sözler benim
ciğerimi yakmıştı. Belki de canımı bu kadar yakan şey haklı olmasıydı.
Karun henüz bilmiyordu ama Bige onu unutmuş gibiydi.

Karun’un bir yıldır dudakları bile kıvrılmazken Bige artık gülümsü-
yordu. Karun karda kışta onun soğuk mezarında uyurken Bige, sıcak ya-
tağında gözlerini yumuyordu. Karun onun yasını tutarken Bige bir yıllık
tatilinin keyfini fazlasıyla çıkarmıştı. Onca yaşadıklarından sonra ona kı-
zamazdım, mutlu olup hayatını yaşamak hakkıydı. Ancak göz ardı edeme-
yeceğim tek gerçek Bige’nin kalbine sıkılan kurşunun Karun’un hayatını
bitirmesiydi.

Bige tarafından unutulmak bile onun için ölümle eş değerdii. Onun çektiğı acıyı görüyor, duyuyor ve gerçeğı ondan gizliyorduk. Bige'yi görünce ne olacaktı? Sormaz mıydı, bunca zamandır neredeydin diye? Onun da dediğı gibi araftaydı. Düştüşü bu çıkmazdan onu nasıl çıkaracağımızı bilmiyordum.

Karun'a bu kadarını yapmamalıydım. Kendini bu denli dağıtacağını bilseydim Allah şahidimdir ki Bige'yi ölü göstermezdim. Bunca yıllık tanışıklığımızda Karun'a indirdiğim en sağlam darbe bu olmuştu. Gerçeğı öğrendiğinde aramızdaki tüm muhabbetin son bulacağını biliyordum. Ona yaptığım bu şeyin bir affı yoktu, bana yapılısaydı ben bile affetmezdim. Karun ise asla affetmezdi, bu piçin en kötü huyu çok kinci olmasıydı.

Geceyi noktalamak için ceketini alıp sarhoş vücudunu güçlölkle ayağı kaldırdı. "Geç oldu," derken sarsak adımlarla locadan çıkıyordu. "Saka beni bekler..."

O mezarın boş olduğundan habersiz yine onun mezarına gidiyordu. Aslında mezarın içinde biri vardı ama o Bige değildi. Karun'un arkasından bakarken, "Bu sefer başına çok büyük bela aldın, Duha," diye mırıldandım. Bige yarın geliyorken uzun süre gerçeğı Karun'dan gizleyemezdim. Bu herif belamı sikecekti.

Her halta karışırısam böyle olurdu.

~5~

NE SENİNLE NE SENSİZ

"Geriye artık kırılacak bir kalbin bile kalmadığında daha az düşünüyorsun bazı şeyleri. Onu, onunla yaşadıklarını ve sana yaptıklarını daha az düşünmeye başladığında anlıyorsun ki artık sen bile eskisi gibi değilsin."

Bige Efil Sahne

Uçaktan inerken bir yıldan sonra Türkiye'ye dönmenin hüznünü yaşıyordum. En az Adana kadar İstanbul da benden çok şey almıştı. Bir yıl önce bir kuş misali kanatlanıp uçmuştum çok uzaklara. Herkes beni öldü bilirken yabancı topraklarda izimi kaybettirmiştim. Şimdiyse bana mezar olan bu şehre geri dönmüştüm. Bu şehir benden çok şey almıştı ama geri dönmemin tek sebebi Duha değildi. Er veya geç başladığım işi bitirmek için dönecektim.

Kadem bana bakınca hep olduğu gibi yüzüme en gerçekçi gülümsememi kondurdum. Bir yıl boyunca sahte gülüşlerde ustalaştığım için artık ben bile kendime inanmaya başlamıştım. İnsanlar en güzel acı çekerken gülüyormuş, artık bunu anlamıştım. Kadem'in yüzü gülsün diye oynadığım mutluluk oyununa alışmıştım. Bavullarımızı çekerek havaalanında yürürken içimdeki sıkıntıyı bastırmaya çalışıyordum.

Duha ve Elay sık sık bize burada olanları anlattığı için bir yıldır arkamda bıraktığım insanların neler yaptığını biliyordum. Ölümünden sonra babam büyükbabamla Adana'ya dönmüştü. Babam büyükbabamı huzurevine kapatır diye çok korkmuştum ama korktuğum gibi olmamıştı. Onu huzurevine kapatmak yerine yanına almıştı. Belki de öldü sandığı kızının emanetine sahip çıkarak vicdanım rahatlatmaya çalışmıştı.

İlgilendiğim tek kişi büyükbabamdı, gerisi zerre kadar umurumda değil. Gazel'in neler yaptığını merak edip sormamıştım bile. En az babam kadar o da benim için ölüydü. Karun'un ise Maraslıyanları bitirdiğini ve Azap Tarikatı'nı ortadan kaldırdığını duymuştum. Neden bir anda onlara saldırmaya karar verdi, bilmiyordum ama kırk yılın başında acımasızlığı bir işe yaramıştı.

Yokluğumda her gece mezarımda kaldığını da biliyordum. Sadece yazları değil, kışın soğukunda bile mezarımın başında sabahladığını bana söylemişlerdi. Bir yılın her gecesini o mezarın başında geçirmişti. Karun üzerinde ceket ve yeleği olmasına rağmen hep üşürdü. Evdeki kaloriferler veya şömine bile onu ısıtamazdı. Yokluğumda bir yıl boyunca o soğukta geceyi dışarıda ve mezarımın başında geçirmesi şaşılacak şeydi.

Çok üşümüş olmalıydı, oysaki o soğuğa dayanamazdı. Kalbim o kadar raşlaşmıştı ki Karun'a çektiğim acı bile benim için yeterli değildi. Hiçbir zamanda yeterli olmayacaktı. Ona dediğim gibi Saka'nın da kalbi artık üşüyordu. Bir zamanlar ona atan kalbimi buza çevirmişken ona karşı içimde zerre kadar merhamet kalmamıştı. Karun ona atan sıcak bir kalbi raşa çevirmişti.

Havaalanından çıktığımızda bizi bekleyen konvoyu görünce gülümsemem. Duha bizi alması için çok fazla adam göndermişti. Kadem anavatanına dönmenin mutluluğuyla, "Uraz!" diyerek arabanın yanında bizi bekleyen çocuğa doğru yürüdü. "N'aber lan?"

Uraz otuz iki diş gülümseyerek, "İyidir abi," deyince erkeklere has bir şekilde tokalaşıp sarıldılar. Onlara bakınca Furkan'a olan özlemim kabarmıştı. Onu tekrar görmeyi çok istiyordum.

Kadem dostlarıyla sarıldıktan kısa süre sonra yola çıktık. Uraz'ın sürdüğü arabada giderken Kadem ile ikisi kendi aralarında konuşuyordu. Bense başımı cama yaslayıp durgun gözlerle kayıp giden yolu izliyordum. Bir süre sonra, "Çağl nasıl?" dedim dayanamayarak. "İyi mi?" Çağl burada sevdiğim insanlardan biriydi.

Uraz arabayı kullanırken başını salladı. "İyi olmalı."

Tedirgince yerimde kıpırdandım. "Ne demek iyi olmalı? Burada değil mi?"

"Tarikatı bitirmek için abisine yardım ettikten sonra tekrar dağlara döndü," derken beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Hiç izin yapmadığı için neredeyse on aydır onu görmedik." Aynada göz göze geldiğimizde Uraz'ın bakışlarında tereddüt vardı. "Karun Bey'in hâli hâl değil. Çağl Bey abisini o hâlde görmemek için izin kullanmıyor." Konu Karun'dan açılınca herkes susmuştu.

Eve dönüş yolu düşündüğümünden daha kısa sürmüştü. Araba iki malikânenin olduğu yola girince gözlerim yandı. Karun'un evini görmek bile anılarımı depreştirdiği için kalbim öyle bir sızladı ki ağlamamak için dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Aklım fazla acımasızdı ama kalbim hâlâ onu özlemle anıyordu. Bir kez daha iflah olmaz kalbimi susturup önüme dönmüştüm. En az Karun kadar acımasız olmalıydım.

Burası hassas kalplerin şehri değildi.

Arabanın siyah filmleri bizi gizlediği için Duha'nın malikânesine girerken kimse beni görmemişti. İçeri girdiğimizde bahçenin demir kapıları arkamızdan kapandı. Bahçenin yüksek duvarları zaten içeride olan hiçbir

şeyi göstermiyordu. Duha ve Elay kapının önünde bizi bekliyordu. Duha, Kadem'i tekrar göreceği için o kadar heyecanlanmıştı ki içeride duramamıştı.

Arabadan indiğimizde Kadem büyük bir özlemle ona bakıp, "Abi," diye mırıldandı ağlamaklı bir sesle. Şu bir yılda Duha'yı o kadar çok özlemişti ki onu tekrar görünce gözleri dolmuştu. Küçük bir çocuk gibi, "Abi!" deyip ona koşunca Duha gülümsedi.

"Evine hoş geldin, aslan parçası," diyerek ona kollarını açtı. Bu ikisinin arasındaki bağı çok seviyordum.

Birbirlerine sıkıca sarılırken ayrı geçirdikleri günlerin özlemini dindiriyorlardı. Kadem babasının kollarına sığınan bir çocuk gibi onun göğsüne sokulmuştu. Yüzümdeki buruk tebessümle onları izliyordum. Bugün Kadem'in dönüşüyle Duha'nın evi, yüreği ve hayatı şenlenmişti. Ne çok özlemişlerdi. Onlara baktığımda gördüğüm tek şey iki arkadaş değil, iki kardeşti. Duha ve benim en büyük zaafımız Kadem'di.

Onlar hasret giderirken Elay da tebessüm ederek bana doğru yürüdü. "Hoş geldin."

Yine gerçeğinden ayırt edilmeyen o sahte gülüşümü dudaklarıma konurdum. "Hoş buldum, Elay." Karşısında dururken birbirimize garip gözlerle bakıyorduk. Sarılmamız gerekiyor muydu? Eski sevgilimin eski karısıyla sarılmam mı çok tuhaf olurdu yoksa sarılmamam mı?

Elay da aynı soruları kendine soruyormuş gibi şaşkın görüyordu. Ne yapacağını bilmez bir hâlde bana bakıyordu. "Sarılmamız gerekiyor mu?" diye sordu şaşkınca.

"Bilmem." En az onun kadar şaşkındım. "Yani eğer istersen şey yapabiliriz."

"Ney yapabiliriz?"

"Öpüşebiliriz, ne dersin?"

Mavileri irileşti. "Öpüşmek mi?"

"Elay, he dersem öpecek misin?" Gülmemeye çalışarak başımı iki yana salladım. Ona yaklaşıp sarılarak onu da bu yükten kurtardım. Böylece sarılıp sarılmamakla ilgili sorunumuz ortadan kalkmıştı.

Elay'ın sarılışıma karşılık vermesi artık aramızda bir ateşkes olduğunu gösteriyordu. Serhat yüzünden birbirimizi çok yıpratmıştık. Bizi bu hâle getiren Serhat'ın oynadığı oyunlardı çünkü ikimiz de ne Duha'yı tanıyorduk ne de Karun'u. Bir tek Serhat'ı tanıyorduk ve o da ikimizi

Onu unutmamanın bir yolu yoktu.

Odanın kapısını içeriden kilitleyip yatağın üzerine oturdum. Çantamdan telefonumu ve Türkiye'yi terk etmeden önce yanıma aldığım annemin telefonunu çıkardım. Vurulduğum gün annemin telefonu Karun'un evinde kalmıştı ama Duha benim için bir şekilde telefonu oradan aldırılmıştı. Bunu nasıl yapmıştı, bilmiyordum ama bir şekilde telefonu dışarı çıkarmayı başarmıştı. Annemin telefonunu yanıma koyup onu aradım.

Telefonun müziği olan "Fikrimin İnce Gülü" bir kez daha kulağıma ulaştı. Uzanıp annemin telefonundan kendi aramamı açtım. "Merhaba anne," dedim ağlamaklı bir sesle. Konuşurken sesim titriyor, gözlerime biriken yaşlar kirpiklerimin arasından süzölmeye başlıyordu.

"Nasılsın?" Hıçkırıklarla ağlamamak için kendimi zor tuttum. Annem bana hiç cevap vermezdi. Yıllardır onu arayıp onunla tek taraflı bir sohbet gerçekleştiriyordum ama bir kez olsun sesini duymamıştım. Nasıl duyacaktım ki benim annem ölmüştü.

"Seni çok özledim." Gözyaşları içinde başımı salladım. "Bir kez olsun şu telefonu açman için neler vermezdim. Artık son nefesinde bile beni Gazel'e neden emanet ettiğini daha iyi anlıyorum." Telefonunun ekranını bulanık gözlerle görüyordum. "Artık öölürken bile neden beni düşündüğünü anlıyorum. İnsan en çok katilini seviyormuş." Bizi öldürecek olana nasıl da tutuluyorduk.

"Anne onun şehrine geri döndüm." Telefonu kulağıma yaslayan elim titreyince gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. "Giderken hiç dönmeyeceğim dediğim o yerdeyim." Buraya dönmeye hazır değildim. "Ne yapacağımı bilmiyorum, o kadar ölüyüm ki bu saatten sonra artık ne yapılır, hiç bilmiyorum. Uyan, Begüm Hanım uyan," diye ona yalvardım. İçim titrediğinde bir kez daha anne sıcaklığını aradım. "Uyan da kızını çek al bu dünyadan. Ben bir türlü gelemiyorum sana, sen al beni yanına."

Dudaklarımı birbirine sıkıca bastırdım ama hıçkırığıma engel olmadım. "Anne çok canımı yaktılar. Öyle bir yaktılar ki ne ölüyüm ne de diri. Artık bir mezarım bile var, anne." Akan gözyaşlarımdan utandım ama durduramadım yanağıma ıslatan damlaları. "Kızın yaşarken onu toprağına gömdüler. Uyan artık Begüm Hanım, uyan. Öyle bir öldüm ki anne, gömölme yi bile sorun etmedim." Öyle bir parçalandım ki benimle ilgili her şeyin o mezara gömölmesine göz yumdum. Ben kendimi yaşarken öldürttüm çünkü zaten yaşamıyordum.

"Anne çok kötüyüm." Ağlayarak başımı salladım. "Deniyorum, elimden geleni yapıyorum ama ben artık iyi olamıyorum. Kızın hiç iyi

değil." Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlarken, "Ölmelere doymuyorum, anne," diyerek ondan yardım istedim. "Bir şey yap, canım çok yanıyor."

Son bir yılının kısa özeti buydu işte. İnsanların yanında gülücükler saçmak ama yalnız kaldığım her boşlukta gözyaşlarına boğulmak. Dışarıdaki ve içerideki Bige aynı kişi değildi. İnsanlara gösterdiğim ve olduğum kişi aynı kadın değildi. Günün sonunda herkes odasına çekildiğinde ve yalnız kaldığımda kandıracağım kimseler olmadığı için dönüşüğüm kadın buydu.

"Onu unutmalıyım, anne." Gözyaşlarımı silerek başımı yorgunca salladım. "Bu saatten sonra iki dünya bir araya gelse de onunla olmam, olamam. Kalbimden atmanın bir yolunu bulmalıyım." Ne ben onu affedebilirdim ne de o beni. Sadece ben değil, o da çok acı çekmişti. Bir yıl boyunca yokluğumla onu kanattıkça kanatmışım. Ne ben onun bana yaşattıklarını unutabilirim ne de o, ona yaşattıklarını unutabilirdi.

İntikamımı fazlasıyla almışım. Peki, yeterli miydi? İçim ona karşı hiç yumuşamamışken hiçbir şey yeterli gelmiyordu. Onun yaşadıkları benim yaşadıklarıyla kıyaslanabilir miydi? Acaba hangimiz bir diğerinin canını daha çok yakmıştı? Karun'un acısı da azımsanamazdı. Ona yaşattıklarım da az değildi ama benim için yeterli de değildi.

Telefonu kulağımda tutarken ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdüm. Duha'nın bana verdiği oda çatı katında olduğu için buradan bakınca Karun'un odası görünüyordu. Gözlerimi onun odasının penceresinden ayırdıktan, "Anne," diye mırıldandım. "Umarım öfkeme yenilip aklımdan geçen çılgınlığı yapmam." Aklımda geçen şeyler çok acımasızdı. Sanki bir tek bunu yaparsam onunla gerçek anlamda ödeşecekmişim gibi geliyordu.

Yapacaklarımdan korkuyordum. İşte bu yüzden hiç geri dönmemeliydim.

Bir Hafta Sonra

Gözlerimde güneş gözlüğü varken alışveriş merkezinde vitrinlere bakarak yürüyordum. Bir haftadır Duha'nın evinde kapana kısılmaktan boğulmuşum. Herkes öldüğümü düşündüğünden elimi kolumu sallayarak dışarı çıkamadığım için eve tıkılıp kalmışım. Bugün daha fazla dayanamayarak korumalardan birinin arabasını alıp dışarı çıkmışım. Tabii bunu duyan Duha hemen arayıp beni sıkıya başlamıştı.

"Herkesse yaşadığını söylemeden hortlak gibi ortalarda gezemezsin!" Biraz daha bana kızarsa telefonu suratına kapatacaktım. "İnadı bırakıp Karun'a gerçeği söyle artık!"

"Sana dedim, bunu asla yapmayacağım."

"Bige, artık gerçekten sinirleniyorum!" Sesi sert ve kızgındı. "Bir haf-cadar seninle konuşmaya çalışıyorum ama ya lafı ağzıma tıkıyorsun ya da benden köşe bucak kaçırıyorsun! Seninle konuşmak istediğim şeyler ger-çekten çok önemli. Telefonda söylenecek kadar basit bir şey olsa hemen şimdi söylerim ama telefonda konuşulmayacak kadar önemli."

Hayır, önemli değildi. Karun'a kıyamadığı için onun karşısına çıkmam için beni ikna etmeye çalışıyordu. Artık kimseyle Karun hakkında ko-nuşmak istemediğim için onun konusunu bile açtırmıyordum.

"Buraya Karun için değil, senin için döndüm." Sesimden bıkkınlığım anlaşılıyordu. "Sana söyledim, onun adını bile duymak istemiyorum."

"Şirkete gel ya da neredeysen orada bekle, ben sana geleyim. Bu konu gerçekten bekleyemez!"

"Duha bana baskı uygulamaya devam edersen eve bile gelmem, gö-rürsün."

"Kızım tek derdim seni korumak!" diye bağırarak bana kızdı. "Hiçbir şey bilmiyorsun. Bu işin sonunda yine üzülen sen olacaksın. Ya beni ya da Karun'u dinle, hiçbir şey bildiğin gibi değil!"

Daha fazla dayanamayıp telefonu yüzüne kapatarak ondan kurtuldum. Tekrar aramasın diye telefonu sessize alıp çantama atmıştım. Daha dün-e kadar benim yanımdayken şimdi bana Karun'u savunmaya başlamıştı. Bu katta istediğim gibi bir şey bulamayınca alt kata bakmayı düşündüm. Yü-rüyen merdivene binmişim ki gördüğüm kişiyle kaskatı kesildim. Elimde az önce çıkardığım güneş gözlüğüyle donup kalmıştım. "Karun?"

Bir alışveriş merkezinde onunla karşılaşmak beklediğim son şey bile değildi. Burada olacağını bilseydim gelir miydim, hiçbir güç beni getire-mezdi. Dayı yeğen birlikte zaman geçirmek istemiş olmalılar ki yanında Melek dışında kimse yoktu. Korumaları büyük ihtimalle dışarıda onu bek-liyordu. Benden sonra Melek ile arasını düzelttiğini duymuştum. Onunla ilgili tüm haberleri Duha'dan alıyordum.

Varlığım onları barıştıramamıştı ama yokluğum bunu yapmıştı. Benden sonra Karun çok değişmişti. Kaybetme duygusunu iliklerine kadar yaşadığı için Melek'i kabul etmişti. Benden sonra onu da kaybetmekten korkmuştu. Onu asıl korkutansa benim pişmanlığımı yaşadığı gibi aynı

şeyleri Melek'te de yaşamaktı. Sevdiği birine daha geç kalmak istememişti. Bu yüzden hâlâ zamanı varken yeğenine yakın oluyor, ona sevgisini hissettiriyordu.

Allah'ın işine bak ki doktorların çok fazla yaşamaz dediği Melek bir yılı daha devirmişti. Bu gerçekten bir mucizeydi. Ona bakınca bile solgun yüzünden ve uykulu gözlerinden iyi durumda olmadığını görebiliyordum. Ne yazık ki Melek hayatının son demlerini yaşıyordu, sanki hastalığına rağmen onu bir yıl daha hayatta tutan Karun'a duyduğu sevgiydi.

Ne yazık ki ne Melek durdurabilirdi başına gelecek olanı ne de Karun buna engel olabilirdi. Artık huzurlu bir şekilde bu dünyaya veda edeceğini biliyorum çünkü Karun'a dayı diyememek Melek'in içinde ukde kalan tek şeydi. Belki de Yaradan onun son arzusunu yerine getirmek için ona fazladan biraz daha zaman vermişti. Melek kalbinde kötülük taşımayan masum biriydi. Yaradan iyi kullarının içini buruk bırakmazdı.

Tüm bunları düşünürken gözlerim büyük bir özlemle Karun'un üzerinde geziniyordu. Kolay değildi, kalbimde bir yılın özlemini taşıyordum. Son bir yıldır hiçbir erkeğe bakmayan gözlerim onu en küçük ayrıntısına kadar izliyor, kimseye atmayan kalbim onun varlığıyla tekrar hayata dönüyordu. Hiç değişmemişti, hem de hiç. Biraz zayıflamıştı ama öyle çok göze çarpmıyordu. Aslına bakarsak haddinden fazla zayıflamıştı, bildiğin ökmüştü.

Giydiği kıyafetler bir beden küçülmüş gibiydi. Sanki artık günde sadece bir öğün yemek yiyor hatta bazen de hiç yemiyordu. Hâlâ üşüdüğünü üzerindeki uzun pardösü ve içine giydiği ceketinden anlıyordum. Belki eskisinden bile daha fazla üşüyordu çünkü ceketinin içinde de takım elbisesinin yeleği vardı. Yüzü solgundu, gözlerinin altında uykusuzluğunu gösteren morluklar vardı. Sakalı da bir hayli uzamıştı, kim bilir ne zamandan beri tıraş olmuyordu. Hiç iyi görünmüyordu.

Seni bu hâle gerçekten ben mi getirdim?

Kalbimin çarpıntılarını dindirmeye çalışarak kendimi toparlamak istedim. Henüz beni görmeden gizlenmek istedim ama çok geç kalmıştım. Karun yürüyen merdivene binip başını kaldırıncı beni gördü. "Kahretsin!" diye mırıldandım. Şimdi ne yapacaktım?

Onunla er veya geç karşılaşacağımızı biliyordum ama bu karşılaşmanın bir alışveriş merkezinin yürüyen merdivenlerinde olmasını beklemiyordum. Elimde tuttuğum güneş gözlüğünü takmak için geç kalmıştım. Beni görünce nefesi kesilmiş gibi donup kalmıştı. Melek'in omzuna attığı

eli hareketsiz kalırken omuzları gerilmişti. Tuttuğu nefesi göğüs kafesini balon gibi şişirirken soluksuz bir şekilde bana bakıyordu.

Melek elindeki kataloğa bakıp ona bir şeyler anlatıyordu ama Melek'i duymuyordu. Onun gözleri şu anda benim dışımda kimseye bakmıyordu. Benim bulunduğum merdiven iniyordu ama o çıkıyordu. Yan yana merdivenlerde olduğumuz için her saniye birbirimize biraz daha yaklaşıyorduk.

Karun'un bana olan bakışı içimi titretirken sanki zaman bizim için tam şu noktada durmuştu. Nasıl da özlemiş gibi bakıyordu. Allah kahretsin, hâlâ nasıl da içimi yakıyordu ve hasretle bakıyordu yüzüme. Gözleri yüzümün her zerresinde oyalanırken mavileri titreşince bir zamanlar bakmaya kıyamadığım o gözlere yaşlar birikti.

Gözlerinden bir damla yaş süzülünce iç çekerek başını eğdi ve gözlerini kaçırdı. Aceleyle yanağına süzülen o bir damla yaşı silmesini izledim. İçim öyle bir sızladı ki mümkün olsa avaz avaz ağlardım. Hayal gördüğünü düşünüyordu, değil mi? Son bir yıldır baktığı her yerde beni görüyormuş gibi gerçek olduğuma ihtimal dahi vermemişti. Daha fazla acı çekmemek için başını eğmiş, beni gözlerine yasaklamıştı.

Keşke unutsaydı ama hiç unutmadı beni.

Tıpkı benim de onu unutmadığım gibi.

Hareket eden merdivenler bizi yaklaştırdığında bile Karun başını hiç kaldırmadı. Gerçekliğime ihtimal dahi vermediği için kendiliğinden yok olmamı ister gibi başını kaldırmamıştı. Merdivenler bizi aynı hizaya getirdiğinde yanımdan geçip gitmeden elimi uzattım. Son ana kadar bunu yapmayı planlamamıştım ama onu hissetmeye o kadar çok ihtiyacım vardı ki kendime hâkim olamamıştım. Elimi onun merdiveninin kenarına uzattım.

Merdivenin kenarını tuttuğu için yanından geçerken parmaklarım eline sürtünmüştü. Kaskatı kesilerek başını hızla kaldırdı. Göz göze geldiğimizde ikimiz de omzumuzun üzerinden birbirimize bakıyorduk. Birbirimizin yanından geçip gitmeden önce bir saniye gibi kısacık bir zaman diliminin içine hapsolmuştuk. Sahip olduğumuz bir saniyeye çok fazla şey sığdırdık. Birbirimizin gözlerinde kaybolurken özlemi soluduk ruhlarımızda.

Karun benimle göz göze geldiğinde öyle bir titredi ki yıkılabilirdi. Dizlerinin bağı çözölmüş, acı dolu nefesi aralık dudaklarının arasından süzölmüştü. "Saka," diyen mırıltısı gözlerinden taşan bir damla gözyaşına karışınca hâlâ ona atan kalbim delik deşik olmuştu.

Tüm bunlar sadece birkaç saniye içinde yaşanmıştı çünkü birbirimizin yanından geçip gittik. O yukarı çıkarken ben aşağıya inmeye devam ettim. Yürüyen merdivenler bizi yan yana getirdiği gibi ayırmıştı. Başımı çevirip arkaya doğru baktığımda o da bana bakıyordu. Merdiven onu çıkarırken gözlerini benden ayırmıyordu. Kendine gelmek için başını iki yana sallayıp tekrar bana baktı. Beni görmeye devam edince sertçe yutkundu.

Bu sefer gözlerini kapatıp tekrar bana baktı, yine beni görmeye devam edince buz kesmişti. Gerçek olduğumu düşünmeye başlayınca mavileri irileşti. “Saka,” diyerek merdiveni inmeye başlayınca hemen önüme dönüp siyah gözlüğü taktım. Aceleyle aşağıya inen merdivenden çıkıp insanların arasına karıştığımda Karun’un, “Saka!” diyen bağırışı haykırır gibi çıkmıştı. Peşimden geliyordu.

“Dayı bekle!” Melek’in sesini duyunca hemen sol tarafa girip kendimi mağazaların birine attım. Sıra sıra dizili elbiselerin arkasına saklandığımda çok geçmeden onu gördüm. Mağazaların çoğunluklu olduğu yerde durup etrafına bakarak beni bulmaya çalışıyordu.

Melek koşarak onun yanına gelip, “Dayı,” dediğinde saklandığım yerden onları izliyordum. “Yine Bige yengeyi mi gördün?” Sesi ağlayacakmış gibi çıkıyordu. “Dayı o artık yok, tedavi olmalısın.”

Karun biçare bir umutla uzun süre etrafına bakıp durmuştu. Beni bulmak istercesine bakışları aceleciydi. Çok baktı ama beni bulamadı. Ondan saklanacağıma ihtimal vermediği için yine bir düş gördüğünü düşünerek kedere boğulmuştu. “Çok gerçekçiydi, Melek.” Omuzları yenilgiyle çökerken gözleri hâlâ beni arıyordu. “Gerçek gibi hissettirdi.” Başını eğip dokunduğum eline bakınca gözlerinden süzülen yaşlara engel olmadı. “Gerçek gibiydi be kızım...”

Ona ağlamayı öğretmiştim.

Onlar gidene kadar uzun süre saklandığım yerden çıkmadım. Gittiklerinden emin olunca telefonu çıkarıp Duha’yı aradım. İlk çalışta telefonu açınca konuşmasına izin vermeden, “Bana on üç gün ver,” dedim. “On üç güne ihtiyacım var.” Karun’dan kalan boşluğa bakarak derin bir nefes aldım.

“On üç gün boyunca üzerime gelme, bana baskı uygulama veya Karun hakkında bana bir şeyler anlatmaya çalışma. Söz veriyorum, bu on üç günün sonunda onun karşısına çıkıp yaşadığımı söyleyeceğim ama on üç günden önce olmaz.” Duha her şeyi on üç güne sığdırdığını bildiği için hiç istemese de mecburen kabul etti. Telefonu kapatırken kendimde değildim ama yapmam gereken son bir şey daha vardı.

Karun'un acı çekişi bile beni yatıştırmıyordu. şu zamana kadar bana yaptığı çoğu şeyi affetmiş, ona olan sevgim yüzünden kırgınlıklarımı içime gmmştm. Ama artık daha fazla affetmek istemiyordum çünkü son yaptığı şeyin bir affi yoktu. Bu sefer affetmek yerine ödeşmek istiyordum. Gerçek anlamda deşip hayatından defolup gitmek istiyordum. İkimiz için de bunu bitirmeliydim.

Artık ne yapacağımı biliyordum. Karun o kadar bitik bir durumdaydı ki hayal ve gerçeği bile ayırt edemiyordu. Her yerde hayalimi gördüğü için beni gördüğünde gerçek olduğumu anlamamıştı. Bir yıldır hayaletimle yaşayacak kadar beni çok sevmişti. Bu sevgi onun sonu olmalıydı. Ona karşı kullanacağım tek şey bana olan sevgisiydi. Sevgi yanlış ellerde çok tehlikeli bir silaha dönüşebilirdi.

Her yerde karşısına çıkmaya başlamıştım, hem de her yerde. Her defasında üzerimde bana gönderdiği o eflatun elbise oluyordu. Elbisenin kumaşı hatta modeline kadar bire bir aynısını diktirmiştım. Sadece son olanların değil, ilk günler yaşananların da intikamını alıyordum. Bir zamanlar metres deyip başından savuştırmak istediği o kadına şimdilerde karım diyor ve onun için gözyaşları döküyordu.

Eflatun elbise gönderdiği kadını o elbisenin içinde grdk gözyaşlarına boğulup hayalimin peşinden koşuyordu. şu zamana kadar içime attığım ne varsa hepsinin intikamını alıyordum. Korumaların olmadığı yerlerde Karun'un karşısına çıktığım için ondan başka kimse beni görmüyordu. Herkes ldğme o kadar emindi ki ne Karun ne de başka biri bulunduğum meknların kamera kayıtlarına bakıyordu.

Karun onlara beni gördüğünü söylüyordu ama ona inanmıyorlardı, etrafındaki herkes onun delirdiğini düşünmeye başlamıştı. O bile delirdiğini düşündüğü için kamera kayıtlarına bakmak aklına gelmiyordu. Deli raporu çıkardığı kadının hayali onu delirtmişti.

Karun'un gittiği veya gideceği yerleri Kadem sayesinde öğreniyordum. Karun, Kenan ile barıştığı için Kadem aktırmadan Kenan'ın ağzından laf alıyor ve bana iletiyordu. Herkes lmmden sonra Kadem'in çekip gittiğini düşünmüştü. Bu yüzden onun dönüşü pek şüphe uyandırmamıştı. Kafasını topladıktan sonra geri döndüğünü düşünüyorlardı.

Kadem'in Kenan'dan aldığı bilgiler sayesinde Karun'un gideceği yerlere ondan önce gidiyor ve kendimi ona gösterip hemen ortadan kayboluyordum. Karun bazen peşimden koşuyordu bazense ağlayarak benden af diliyordu. Gerçek anlamda aklını kaybetmek üzereydi. Her yerde beni görmeye başlayınca korumaları onun çıldırdığını görmesin diye artık onları yanına bile almıyordu.

Onun gibi biri için korumasız gezmek çok tehlikeliydi ama artık yaşamayı bile umursamıyordu. Etrafında korumaların olmaması işimi kolaylaştırıyordu. Mesela dün arabasının hep geçtiği bir kaldırım kenarında durmuştum. Kırmızı ışıktaki duran arabanın camı aralanmış ve bana bakmıştı. Uzun uzun bana bakmış, daha sonra sinir krizi geçirip direksiyona üst üste vurarak ağlamaya başlamıştı.

Boğazını yırtarcasına, "*Neden!*" diye bağırmişti. "*Neden gerçek değilsin! Neden bana bunu yapıyorsun?*" Gerçek anlamda delirmek üzereydi.

Bugün ise Karun'un yalnız geldiği bir kulüpte idim. Kadem bir şekilde Karun'un yerini öğrenip bana söylediği için kulübe gelmiştim. Kadem ile ne işler karıştırdığımızı Duha'dan gizliyorduk. Duha son zamanlarda hep Karun'u savunuyordu. Duha büyük bir sabırla ondan istediğim sürenin dolmasını bekliyordu ve bana tanıdığı süre yarın doluyordu.

Karun'u tanıyan herkes ona bir deli gözüyle baktığı için bu gece kendi mekânlarından birine gitmemişti. Yol ağzında küçük bir kulübe gelmiş, tek başına içiyordu. Masası herkesten uzak, duvara yakın bir köşede idi. Karun'u iyi göreceğim bir masada sessizce onu izliyordum. Arada masasına birkaç kadın uğruyordu ama hepsini gönderiyordu. Onları sert bir dille kovuyordu.

Bana olan sadakati gerçekten inanılmazdı. Öldüğümü düşünmesine rağmen başka kadınlarla olmaya yanaşmıyordu. Ona aldığım yüzüğü de hiç çıkarmamıştı. Gecenin ilerleyen saatlerinde Karun'un yeterince sarhoş olduğunu düşünüp ayağa kalktım. Onun masasına doğru yürürken üzerimde yine o eflatun elbise vardı.

İnsanların arasından geçmeye başladığımda varlığımı hissetmiş gibi başını kaldırıp bana baktı. Beni görünce mavi gözleri titreşti, az kalsın elinde tuttuğu kadeh yere düşecekti. Yine o maviler ve yine iç yakan o mahzun bakışlar... Karun bu sefer en azından bana bakıyordu. Düünden önceki gün bir restorandın koridorunda arkasından geçtiğimde hiç kıpırdamadan kasatı kesilmişti.

Sırtı bana dönükken bana doğru dönmeye cesaret bile edememişti ama arkasından geçen ben olduğumu biliyordu. Topuklu ayakkabılarımın

tıkırtısına aşına olduğu için ben olduğumu anlamıştı. Sessizce geçip gitmemi beklemişti. Belki de gözlerinden akan birkaç damla yaşla bunun son bulmasını istemişti.

Kalabalıktan sıyrılıp ona yaklaştıkça bakışları değişmeye başladı. Mavileri üzerimdeki eflatun elbiseyi görünce son zamanlarda hep olduğu gibi göz bebekleri titredi ama ağlayamadı. Masasının yanında durup öylece ona bakmaya başladım. Bir şey söylemek için dudakları aralandı ama hiçbir şey söyleyemedi.

Gitmek için arkaya doğru bir adım attığımda, “Gitme,” diyerek hemen ayağa kalktı. Gideceğimden ödü koptuğundan telaşlıydı.

“Gitme, Saka.” Yalvararak bana bakıp konuşmak için kendini zorladı. “Gitme n’olur.” Burnunun direği sızladığında gözlerinden akan bir damla yaş engel olamadı. “Canımı yaksan da kal be kızım.” Artık beni görmek bile ona acı veriyordu.

Yürüyüp tam karşısında oturduğumda şükreder gibi rahatlayarak nefesini verdi. Yorgun vücudu devrilir gibi koltuğa yığılmıştı. Hiç konuşmadım, konuşmama da ihtiyacı yoktu, beni izlemek bile ona yetiyordu. O kadar kötü durumdaydı ki karşısında olduğumu bile anlamıyordu. Beni kendi hayal ürünü sanıyordu, ne de olsa son zamanlarda etrafındaki herkesten duyduğu sadece iki şey vardı.

Delirmeye başladın, tedavi olmalısın.

Kadehi tutan eli titrerken gitmemden ödü koptuğu için gözlerini benden ayırmıyordu. Karun’un gözleri üzerimdeki eflatun elbisede oyalanınca acı dolu bir inilti dudaklarından döküldü. “Başka bir elbise giyemez misin?” Islak kirpikleri küçük bir çocuğun mahzunluğuyla titreşti. “Sana bu elbiseyi gönderdiğim güne lanet ediyorum.” Pişmanlığı sesine öyle bir işlemişti ki acısını iliklerime kadar hissediyordum.

“Pişmanım, Saka.” Sarhoş bakışları elbisede oyalanırken başını ağır ağır salladı. “Şimdilerde bu eflatun elbise bir urgan gibi boynuma dolandı, köpek gibi pişmanım.”

Acıyla karışık buruk bir tebessüm kondu dudaklarına. “Ben soluduğum havadan bile pişmanım. Ölmek istiyorum ama biri de çıkıp bitirmiyor ki işimi,” dediğinde sertçe yutkundum. Korumaları etrafından uzaklaştırmasının asıl sebebi bu muydu? Bir zamanlar benim ölümü arzuladığım gibi artık o da ölmeyi istiyordu.

Bir kez daha ödeşmiştik.

Çıplak kollarımı görünce endişelendi. “Üşüyor musun?” Aceleyle ceketini çıkarmaya çalışınca gözlerimin ardı sızlamıştı.

“Hayır,” dedim içim acıyarak. “Üşümüyorum.” Şu bir yılda defalarca onunla konuşmuşum gibi sesimi de yadırgamadı. Kim bilir kaç kez beni gördü ve benimle konuştu.

Elleri çıkarmaya çalıştığı ceketinde hareketsiz kalırken, “Üşüme,” dedi iç yakan bir sesle. Hıçkırıkları boğazında düğümlendiğinde gözyaşlarının sızısı ıslak gözlerine vurdu. “Üşüme, ben seni ısıtamam.” Başını eğip yenilgiyle bakışlarını benden kaçırdı. “Kendimi bile ısıtamıyorum, mezarın o kadar soğuk ki...” Ve o soğuğa dayanamazdı.

Bedenim artçı şoklarla sarsılırken buradan kaçıp gitmeyi istedim. “Gitme o zaman.” Sesimin yalvarır gibi çıktığının farkında değildim. “Mezarıma gitme artık.”

Nefretim ve sevgim savaş hâlindeydi. Sahip olduğum nefret beni buraya onun canını yakmak için getirmişti ama ona duyduğum sevgi Karun’a kıyamıyor, o soğuk mezarda uyumasını istemiyordu. “Gitme artık o mezara.”

“Nasıl gitmem?” Bakışlarının arkasındaki derin ıstırapı gizleyemiyordu. “Orada sen varsın, nasıl gitmem?” İçimi bir kurşun gibi delen gözyaşı yanaklarından süzüldü. “Seni orada nasıl yalnız bırakırım? Yalnız başına korkmaz mısın?” Allah kahretsin, hiç iyi durumda değildi.

Ağlamamaya çalışarak, “Korkmam,” dedim.

“Ben korkarım,” dedi.

“Neyden korkarsın?”

Gözlerimin içine tüm acısını yansıtırcasına baktı ve kederini yansıtan içli bir sesle, “Sensizlikten,” dedi. “Seninle olduğum tek yer o mezar.”

“Karun iyi değilsin.” Herkesten duyduğu o cümleyi bir kez de benden duymuştu. “Tedavi olmalısın.” Sanki onu bu hâle getiren ben değilmişim gibi bunları söylemem ne büyük acımasızlıktı.

“Biliyorum, iyi değilim.” O da bunu kabul ederek başını salladı. “Ama tedavi olamam.”

“Neden?”

“Seni benden alırlar.” Buruk sesi kalbimi kırıyordu. “Tedavi olursam seni benden alırlar, bir daha seni göremem.” İnatçı bir tutumla başını iki yana salladı. “Seni kaybedemem.” Kendini tutamayıp ağlamaya başladığında ona sarılmamak için kendimi zor tutuyordum. “Varsın bana deli desinler ama seni benden almasınlar.”

"Yapma," diye ona yalvardım. "Karun bizim bir sonumuz yok seninle." Gözyaşlarına dayanamıyordum, ben onu tanıdığımda ağlamayı bilmezdi ki. "İkimizin bir sonu yok." Artık bu saatten sonra ne ben onu affedebilirdim ne de o beni affedebilirdi. Geri dönülmez bir yola girmiştik. "Bir sonumuz olmadığını anlamalısın."

"Biliyorum Saka, biliyorum." Gözlerinden akıttığı yaşlarla başını salladı. Kaşları bükülürken dudakları titremişti. "Nasıl olsun ki sen ölüsün. Mezarına her gittiğimde bir sonumuz olmadığını anlıyorum ama unutamıyorum da." Elini göğsüne bastırıp kırıncı gözlerimin içine bakrı. "Seni burada atamıyorum ve atmak da istemiyorum. Görmüyor musun, hayaline bile razıyım."

Tam bir şey söyleyecektim ki kulağımdaki kulaklıktan Kadem'in, "Gurur geldi, çık oradan," diyen sesini duyunca hemen kalabalığa doğru koştum.

"Gitme!" Karun arkamdan bağırıp sarhoş adımlarla bana yetişmeye çalıştı ama bu kadar çok içmişken beni yakalayamazdı. "Saka gitme!" Korku içinde bana bağırdı hatta ağlayarak, "Biraz daha kal, gitme," diye yalvardı.

Bir gürültü duyunca başımı çevirip arkama baktım. Karun birilerine çarptığı için yere düşmüştü. Kalkmaya çalıştı ama sarhoş olduğu için bunu yapamadı. Dizlerinin üzerinde dururken bana bakıp yalvarmaya başladı. "Gitme, seni çok özedim." Gözyaşları içinde yalvararak bana bakıyordu. "Hiç mi merhametin yok be kızım," diyerek bana elini uzattı. "Gitme, kal biraz daha." Yerlere hatta ayaklar altına kadar düşmüştü.

Merhametim bir zamanlar vardı.

Gözlerime akın eden yaşlarla ona sırtımı döndüm. Onu yerde bırakarak oradan uzaklaşmıştım. Gurur'a yakalanmadan kulübün arka kapısından dışarı çıktım. Kulaklığa dokunup Kadem'e, "Arka taraftayım," dedikten sonra gözlerimdeki yaş hızla sildim. Onu orada öylece bırakmıştım.

Karun'un bu hâli ondan daha çok benim canımı yakıyordu ama duramazdım. Kime merhamet ettiysem o benim canımı yakmıştı, aynı hatalara tekrar düşemezdim. Eğer bana eflatun elbise göndermesini affetmeseydim başıma bunlar gelmezdi. O elbiseden sonra onun canını yaksaydım o da bir daha benim canımı yakmaya cesaret edemezdi. Affettiğim her şeyle daha büyük acılar yaşamıştım. Bu da demek oluyor ki affetmek doğru değildi.

On iki gündür olur olmadık her yerde Karun'un karşısına bir eflatun elbiseyle çıkıp canını yakmıştım. Eflatun elbisenin intikamını en ağır şekilde ondan almıştım. Bu elbise için onun canını yakmayı hiç düşünmemiştim

hatta kalbimi intikamla karartmak yerine onunla olup her şeyi unutmak istemişim. Ancak yaşadıklarım bana affetmenin ne kadar yanlış olduğunu göstermişti. Bu yüzden biraz geç olsa da eflatun elbisenin intikamını almıştım.

Geç olması hiç olmamasından daha iyiydi.

Eflatun elbise konusunda artık ödeşmiştik. Bana çıkardığı deli raporu için de ödeşmiştik. O bana bir rapor çıkartmıştı ama şimdilerde herkes benim değil, onun delirdiğini düşünüyordu. Odasında bana söylediklerinin cezasını da döktüğü gözyaşlarıyla ödemişti. Beni boşaması ve onun yüzünden hastanelik olmamı da günün her gecesi mezarımın başında uyuyarak ödemişti.

Yarın yaşadığımı öğrenecekti.

Karun şu zamana kadar bana yaptığı her şeyin bedelini misliyle ödemişti. Artık aramızda bir alacak verecek kalmamıştı. Yarın karşısına son kez çıkıp ona yaşadığımı söyleyecektim, ondan sonra da bir daha yüzünü görmeyecektim. Bu işe içimdeki yangını söndürüp onunla ödeşmek için kalkışmıştım. Yarım kalmış tüm defterleri kapatmadan yeni bir başlangıç yapamazdım. Bana yaşattığı her şeyi ona ödettiğime göre artık gönül rahatlığıyla kendi hayatıma dönebilirdim.

Yarın büyük gündü.

Duha'nın durumu düşündüğümüzden daha ciddiydi. Dün gece fenalaştığı için onu hastaneye kaldırmıştık. Tanınmamak için sarı bir peruk ve güneş gözlükleriyle tüm gün onun yanında kalmıştım. Şu saate kadar yoğun bakım odasında kalmıştı. Onu daha yeni normal bir odaya almışlardı. Hasta yatağında boş gözlerle bizi izliyordu, bizden başka hiç ziyaretçisi yoktu çünkü hastaneye kaldırıldığını herkesten gizlemişti.

Kadem gizleyemediği bir kederle ona bakarken her an ağlayacak gibiydi. "Abi," derken Duha'nın çıplak göğsüne yapıştırdıkları kablolarla bakıyordu. "Bu kadar kötüye gittiğini neden benden sakladın?" Bir yıl boyunca onu yalnız bırakmanın pişmanlığını yaşıyordu, ne yazık ki doktorlar hiç iç açıcı konuşmamıştı.

Tüm gün gördüğü ağır tedaviyle Duha'nın rengi sararmışken iç çekerek dudaklarındaki oksijen maskesini çıkardı. "Yaklaş Kadem." Sesi güçlükle konuşacak kadar kısıktı. "Yaklaş oğlum." Duha bir tek Kadem'e oğlum

derken sesi derinleşir, gözlerinin içi gülerdi. Kadem'e lafın gelişiyse oğlum demezdi, ona babalık ettiğiy için öyle derdi. Aralarında iki yaş olmasına rağmen Duha onu oğlu gibi büyütmişti.

Kadem onun yatağının kenarına oturduğunda elini uzatıp Kadem'in elini avucunun içine aldı. "Fazla zamanım kalmadı." Ona tebessüm etmek için kendini zorlarken bu sefer yalanlarla onu kandırmadı. "İstesem de artık senin yanında olamam." Gözlerinin içine acı çekercesine bakıp, "Büyümelisin Kadem," dedi ölümün hüznüyle. "Ben seni hep şımarttım, farkında olmadan olgunlaşmana engel oldum ama artık büyümelisin." Gözleri dolarken sesi kısılmıştı. "Çok hızlı büyümelisin yoksa harcarlar seni." Bu hâldeyken bile tek düşündüğü Kadem'di.

"Abi böyle konuşma." Kadem artık ağlıyordu. "Senden sonra yaşamak umurumda olur mu sanıyorsun?" Duha'nın elini kaldırıp göğüs kafesine bastırdı. "Uysa hemen sana vereceğim ama uymuyor!" dediğinde gözlerinin ardı sızlamıştı. Kadem ona donör olmak için test mi yaptırmıştı?

"Uymuyor abi." Çaresizliği ıslak gözlerinden okunurken başını iki yana salladı. "Kapısını çalmadığım adam kalmadı ama sana uyan bir kalp bulamıyorum!"

"Bulsan da ben istemem." Duha, Kadem'e kızar gibi bakarken kaşlarını yavaşça çatmıştı. "Karaborsadan alınan çalıntı bir kalbi istemiyorum."

"Bulduk da istememen kaldı." Kadem gözyaşlarını silip tersçe ona baktı. "Sektüğim kalbinde bu kadar farklı olan ne var? Niye hiçbiri uymuyor?"

"Kimin kalbine sövüyorsun lan sen! Benim kalbim ender bulunan bir kalp, öyle herkeste olmaz." Bunlar az önce duygusal bir an yaşamıyor muydu?

Duha derin bir nefes alıp tekrar dramatik ruh hâline büründü. Konuşmak için tam ağzını açmıştı ki, "Dinlemiyorum seni!" diyen Kadem onun elini bırakıp ayağa kalktı. "Seninle bu konuşmayı yapmayacağım, ölerken benden kurtulamazsın!" Çocuk gibi inat ederek pencereye doğru yürüdü. "Yaşayıp bana bakmak zorundasın."

Kaşlarını çatan Duha sert bir sesle, "Buraya gel lan it!" diye ona çıkıştı. "Götün sıkışınca böyle kaçamazsın. Belki bu konuşmayı yapmak için bir daha vaktim olmayacak."

Kadem ona sırtını dönüp ellerini kulağına bastırıp saçma sapan şeyler söylüyordu. "Seni duymuyorum ki. La laa laaa, la laa laaa."

"Kadem, beni hasta yatağымda kızdırma! Ölüyorum lan, ölüyorum! Bir daha konuşma fırsatımız olmayabilir!"

“Şekerli çilek, vanilyalı çilek, çikolatalı çilek. Çilek, çilek, çilecek.”

“Sikeceğim artık olmayan beynini!”

“Sütlü çilek, fıstıklı çilek. Çilek, çilek, çilecek.”

“Çileğini sikeyim, piç! Ulan bir tek nimete küfrettiirmedğin kalmıştı!”

Kadem ona doğru dönüp büyü yapar gibi elini kolunu garip bir şekilde sallamaya başladı. “Çilek, çilek, çilek! Etrafa, sağdan sola, üstten alta, önden arkaya doğru çilek! Ve çilekle birlikte, çilekeyle birlikte, sağdan sola çilek! Ve seyir hâlini gerçekleştir!” dediğinde kahkaha attım.

Duha şoke olarak gözlerini kırıştırdı. “Ne yaptın lan öyle?” derken ifadesi çok komikti. “Çilekli büyü mü yaptın bana?”

“Bu şey değil mi ya,” dedim heyecanlanarak. “Donat!”

“Donat mı?” Duha son zamanlarda internette hiç takılmıyor olacak ki hiçbir şey anlamamıştı. “Donat derken yoksa...” Başını çevirip arkasına baktı. Kaşları o kadar hızlı çatıldı ki ağız dolusu küfredip yataktan çıkmaya çalıştı. “Senin belanı sikerim, Kadem!” diye bağırdı. “Kimi domaltıyorsunuz lan!”

“Ya o büyü,” dedim.

Çıldırdı. “Bana domaltma büyü mü yaptınız!” dediğinde kahkaha attım.

“Aslında tam olarak öyle değil, o şey çıkarmak içinmiş...”

“Ne çıkarmak için?” Duha’nın gözleri bir kez daha arkasını buldu. “Kıçımdan tam olarak ne çıkarmayı umuyorsunuz?” Söylediklerini idrak edince bir kez daha küfretti. “Kıçımdan bir şey mi çıkaracaksınız!”

Kadem bile kendini tutamayıp güldü. “Abi o öyle değil.”

Yastığı alıp Kadem’in suratına fırlattı. “Az önce görüme çilekli bir büyü yaptın, boz çabuk!”

“Ne büyü?” Elay odaya yeni geldiği için kapının önünde durup şaşkınca bize bakıyordu. “Kim büyü yaptı?”

Gülerek Kadem’i gösterdim. “Duha’nın seksi kuçına çilekli büyü yaptı.”

Elay gözlerini belerterek, “Duha’nın kuçını seksi mi buluyorsun?” diye sorarken kıskançlık sezdim.

Duha sırıttı. “Aksi düşünebilir mi?” Yatakta yan yatarak daha iyi görsün diye Elay’a kuçını döndü. Başını çevirip omzunun arkasından Elay’a bakarken keyfine diyecek yoktu. “Mabadiyla övünenleri hiç sevmem ama benim kuçım çok seksi. Değil mi, röntgenci kuş?”

“Tabii ki öyle.” Gülmemeye çalışarak başımı eğip pantolonun üstünden onun kışına baktım. “Dokunmak serbest mi?” dediğimde hemen düz bir şekilde yatıp yorgani üstüne çekti.

“Gösteririm ama elletmem.” Çok tatlıydı.

“Pisleşmeyin yine.” Elay yüzünü buruşturarak odanın içine girdi. Kapıyı arkasından kapatırken bana kızıyordu. “Şu herifi şımartıp bir tarafını kaldırma.”

“Sen kaldır.” Duha sırtarak baştan ayağa onu süzdü. “Sana kalkan sadece kışım değil,” deyince Elay’ın yüzü kıpkırmızı olmuştu. Elay konuşmak için dudaklarını birkaç kez açtı ama utançtan tek kelime edemedi. Gözlerimi devirerek ona yardımcı olmaya çalıştım.

“Elay ona cevap vermek için ne düşünüyorsun? Siktir git desen kapatır çenesini.”

“Ben argo kelime kullanamam!”

Kadem de konuya dâhil olarak, “O zaman el hareketi çek,” deyince Elay utançtan seviye atlamıştı.

“Sohbetiniz çok pis!” Bu kız uzun zamandır bizimleydi ama hâlâ fazla iyiydi.

“Eğer istiyorsan senin yerine ben küfredebilirim.” Bunu yapmaya can atıyordum.

“Kırarım bacaklarını!” Duha çatık kaşlarla bana tersçe baktı. “Bana karşı saygılı ol, lan!” dedikten sonra bize kapıyı gösterdi. “Siz iki eksik kromozom defolun odamdan. Sizden daha çok beni hasta eden bir şey yok.”

Elay’a bakınca gülüşü tekrar dudaklarındaki yerini aldı. “Doktorumla yalnız kalmak istiyorum, belki seksi kışma iğne yapar.” Pantolonunun kemerini tuttu. “Çocuklar gitsin soyunacağım,” deyince Elay daha fazla dayanamayıp, “Siktir git!” deyince Kadem ile gülmeye başladık. Demek ki isteyince küfredebiliyormuş.

Duha alınmış gibi yaparak gözlerini belirtti. “Çok ayıp doktor.” Bunları söylerken ne kadar çok eğlendiğini gizleyemiyordu. “Hiç yakışıyor mu o güzel ağzına bu sözler.” Gözlerinde muzır bir ifade oluştu. “Senin o tatlı ağzına en çok benim ağzım yakışır. Yine öpsene beni.”

Şaşırdım. “Seni öptü mü?”

“Öpmedim!” diye cırladı Elay. “O öptü beni!”

Duha’nın dudaklarında çarpık bir gülüş oluştu. “Üzerime atladı, durduramadım.” Üst kısmı çıplak olduğu için yorgani çenesinin altına kadar çekti. “Asansörde beni kirlettiği yetmezmiş gibi bir de dudaklarımı

becerdi." Üzerinden bir yıl geçmesine rağmen hâlâ bunu unutmamıştı. Bu adamın diline düşen kurtulamazdı.

Dehyete kapılarak ona bakan Elay, "Sen öyle böyle hasta değilsin!" derince güllere başını salladı.

"Hastayımı ki buradayım." Keyifli bir sesle konuşarak yanındaki boş yeri işaret etti. "Gelsene yamacıma."

Kadem gülmek için yanaklarının içini ısırды. "Gitme, kudurmuş bu."

"Gözümüzün önünde kızı götürecektir hayvan," dediğimde Duha sırtını yasladığı yastığı alıp kafama fırlattı.

"Senin Fransızların otelinde yediğin haltları da unutmadım!" Al işte, hiç unutmuyor ve unutturmuyordu!

"Gözün kaldı ki bu hâle geldim!" Yerdeki yastığı alıp ben de ona fırlattım. "Başından beri düşmedin yakamdan!"

"Ulan kim kimin yakasından düşmüyor! Git sadakat öğren, nankör kuş!"

"Ben mi nankörüm?" Elimle kendimi gösterip içli bir ifadeyle ona baktım. "Senin için ilk uçakla buraya geldim ama şimdi nankör oldum, öyle mi?" Gözlerim o kadar hızlı doldu ki onu bulanık gözlerle görmeye başladım. "Buraya dönmek bana nasıl hissettiriyor, biliyor musun?" Burnumu çekerek, "Anlamıyor musun, çok müşkül bir durumdayım," dediğinde bir küfür savurdu.

Öldürmek ister gibi bana bakarken, "Kadem götür şunu dışarıya, biraz ava alsın," dedi bıkkın bir sesle. "Ne müşküliyeti bitiyor ne de gözyaşı. Şimdi yere oturur ağlar, iyice sinirlerimi bozar!"

"Yere oturup ağlamayacaktım! Yapmıyorum artık öyle şeyler."

Alay ederek kaşlarını yukarı kaldırdı. "Yapmıyor musun?" Homurdanarak bakışlarımı kaçırdığımda gülüşünü duydum. "Git bir elini yüzünü yıka, kendine gelersin." Onu Elay ile yalnız bırakarak dışarı çıktık. Bizi odasından kovamadıkça canımı sıkmaya devam edecekti.

Tüm ısrarlarımıza rağmen Duha bizi dinlemeyip zorla taburcu olmuştu. Durumu çok kritik olduğu için hastanede gözlem altında kalmalıydı ama o, kendini biraz toparlar toparlamaz hastaneden çıkmıştı. Malikâneye dönünce Elay üzerini değiştirmek için odasına çekildi. Duha'yı zorla yatağına

yatırdığımızda gözlerini üzerimden çekmiyordu. Ne istediğini çok iyi biliyordum.

Duvardaki saati kontrol edip yeniden bana döndü. “Git artık şu adama gerçeği anlat. Tüm gün oyalanıp durdun, daha fazla erteleme.”

Karun ile yüzleşmeye hazır olmadığım için, “Yarın giderim,” dediğimde kaşlarını çatı.

“Bana on üç gün dedin ve bugün on üçüncü gün. Akşama bıraktın, bari sabaha bırakma.” Derin bir nefes alıp sıkıntıyla, “Bu saatlerde mezarlıkta olur,” deyince midem kasıldı. “Git bul onu.”

Kalbim sıkışırken başımı iki yana salladım. “Onunla mezarımın başında yüzleşmem.”

Duha inadından taviz vermedi çünkü artık Karun’un gerçekleri öğrenmesini istiyordu. “Ama o bir yıldır mezarında ölümünle yüzleşiyor.” Beni Karun’a göndermek için her yolu deniyordu. Bu yüzden bana karşı acımasızdı. “Bugün olmasa bile er veya geç bu yüzleşme olacak. Senden öğrenmesi her açıdan daha iyi.”

Başını pencereye çevirip kışın soğuk rüzgârında sallanan ağaçlara baktı. “Dışarısı çok soğuk, Bige. Onu bir gece daha dışarıda uyutmaya hakkın yok.” Ne yazık ki haklıydı. Ben bu soğukta sıcak bir evde oturuyordum ama Karun dışarıdaydı. Yine mezarımın başında uyuyor olmalıydı.

Onunla yüzleşmekten korksam da bunu daha fazla erteleyemezdim. Benden nefret edecek olsa da çektiği azabı bir gün daha uzatamazdım. Derin bir nefes alıp kapıya doğru yürüdüğümde Kadem arkamdan, “Ceketini yanına al,” deyince iç çekerek salondan çıktım. Biraz da benim üşümemin zamanı gelmişti.

Odama girip askıdan on iki gün boyunca giydiğim eflatun elbiseyi çıkardım. Bu gece için bir kez daha giydim bu elbiseyi. Bu gece gerçekleri öğrenince Karun beni kendi içinde öldürecekti. En azından mezarıma kefenimi üzerimde taşıyarak gidecektim. Hızlıca giyindikten sonra aynanın karşısına geçip kırmızı rujumu tazeledim. Biliyordum, bu durumda bile kırmızı ruj sürmem çok saçmaydı ama rujum olmayınca kendimi çınlıplak hissediyordum. Bu konuda biraz takıntılıydım.

Çantamı alıp hızlıca evden çıktım. Kadem beni arabanın yanında bekliyordu. Beni yalnız bırakmayacağını bildiğim için ona burukça tebessüm ettim. Arabaya geçerek kısa sürede malikânedan ayrılmıştık. Arabayı kullanırken Kadem, “Bu gecenin sonunda da çok ağlayacak mıyız?” deyince derin bir nefes aldım.

“Bence ağılattığımız kadar ağlayamayız.”

“Sekecek belamızı.”

“Kadem, sen bana bunu hatırlatmayınca da yeterince kötü hissediyorum.”

“Beni asıl korkutan Deli Gurur. Karun’un çok ileri gitmesine sana duyduğu sevgi engel olur ama Gurur’u tutabilene aşk olsun. Karun için canını verir ve biz onun canını ölmekten beter ettik.”

“Kadem bir sus artık ya,” diye sızlandım. “Ödümü kopartıyorsun. Karun onu bir şekilde dizginler herhâlde, sonuçta amcasının bize zarar vermesine izin verecek değil ya.”

“Kızım durdursa bile sadece senin için durdurur. Ben ne olacağım?” Beti benzi atarak bana bakıyordu. “Bir yıldır seninle gezip tozan benim. Gurur’a kalmadan Karun beni sekecek. Tabii şanslıysam, beni Gurur’un insafına bırakma ihtimali de var.”

“Yahu kim bu Gurur? Ne çok korkuyorsunuz o kadın düşmanından?”

Şaşırarak bana döndü. “Kadın düşmanı mı?”

“Değil mi?” Kaşlarımı çattım. “Ümit’in kızıyla zorla evlendiği yetmezmiş gibi kızı komalık ettiğini duydum. Sarhoş muydu? Ya da uyuşturucu mu almıştı? Hangi sebep o kadına yaptığı şeyi aklar?”

“Bence o işin altında başka bir iş var.” Önüne dönüp yola odaklanırken bakışları düşünceliydi. “Gurur delidir, dengesizdir ama karısı yaptığı birine de el kaldırmaz. Kalenderler eşleri konusunda fazla hassaslar. Nefret etseler bile nikâhına aldıkları kadına el kaldırmazlar. Kadınlara şiddet eğilimi olsaydı Melek’e de vurmaz mıydı? Melek ona taptığına göre demek ki onu hiç incitmedi. Uyuşturucu ve içki Gurur’un hayatında hep oldu ama bir kez bile etki altında Melek’e vurduğunu duymadım.”

“Çünkü Melek onun yeğeni ama Farah öyle değil. Farah onun nefret ettiği adamın kızı.”

“Sen yine de çok ön yargılı olma, bence işin içyüzü sandığımız gibi değil.”

“Adam kafadan kırılmış, Kadem. Kriz geçirdiği bir anda belli ki kıza şiddet uygulamış.”

“Melek’i kendi krizlerinden koruduysa bence Farah’ı da koruyacak bir yol bulmuştur.” Gözlerini kısarak bana döndü. “Birdenbire bu Gurur nefreti nereden çıktı?”

“Nefret etmiyorum, daha geçen yıla kadar onunla tanışmayı da çok istiyordum.” Omuzlarım çökerek başımı cama doğru çevirdim. “Ama şu

bir yılda çok şey yaşadım. Hiçbir kadın bir erkek yüzünden acı çekmemeli. Eğer söylentiler doğruysa ve Gurur, Farah'ı gerçekten incitmişse o zaman ona yazıklar olsun." Kızı üzmeğe yerine neden onu boşamıyordu ki? Bu yaptığı vicdansızlıktı, üstelik duyduğuma göre bir de kızın evine yerleşmişti. İnanılır gibi değildi.

Yolun kalanı ikimiz için de sessiz geçmişti. Araba mezarlığın önünde durdu ama bu arabadan inmeyi hiç istemiyordum. Karun'un öfkesine ve nefretine hazır değildim ama bunu yapmalıydım. Bana yaptıklarından sonra ben de en az onun kadar acımasız olmalıydım.

Kadem benim için çok endişeli olduğu için, "Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu. Mezarlığın kapısının önünde nöbet tutan korumalara baktı. Korumalar mezarlığın her yerindeydi. "Yardıma ihtiyacın olabilir."

"Hayır." Derin bir nefes alarak çantamı aldım. "Bunu tek başıma yapmalıyım."

Kendimi cesaretlendirmeye çalışarak arabadan indim. Yolun karşısına geçip mezarlığa doğru yürüdüm, mezarlığın kapısına yakın bir tane sokak lambası vardı. Sokak lambası mezarlığın kapısını aydınlattığı için nöbet tutanların arasında Celil, Furkan ve Nedim'in de olduğunu gördüm. Onlara yaklaştıkça gözlerini kısıarak bana bakmaya başladılar.

Celil'in, "Tövbe bismillah," dediğini bile duymuştum. Celil ürkerek, "Çocuklar bende bir terslik var," diye mırıldandı korku içinde. Bir dev anıran koskoca adamın beti benzi atmıştı. "Karun Bey gibi ben de delirmiş olmalıyım, sanki Bige Hanım'ı görüyorum."

Nedim elleriyle hızlıca gözlerini ovuşturup tekrar bana baktı. "Ben de görüyorum." Dehşete kapıldı. "Mezarlıkta dura dura üç harfliler bana mu-sallat oldu!"

Furkan ise irkildi ama beni gördüğüne sevinmiş olmalı ki otuz iki dış sırttı. "Zalimin kızı, rüyalarım a girdiği yetmezmiş gibi bir de karşıma da çıkıyor." Sürüden ayrı bir tepki vererek güldü. "Hâlâ çok güzel."

"Hortlak lan, hortlak!" diye bağırdı içlerinden biri. "Sen daha neyin kafasını yaşıyorsun, Furkan?"

"Bize doğru geliyor!" dedi İsa. "Ne yapacağız lan, bize doğru geliyor!"

"Topluca çarpıldık!" diye bağırdı Celil. Arkaya doğru adımlar atarken gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi büyümüştü. "Hâlâ geliyor, bir şey yapın!"

“Ali hemen bir şeyler oku!” diyen Nedim, İsa’nın koluna yapışmış, onu önüne çekmeye çalışıyordu. “Senin baban hoca değil miydi, oku hemen bir şeyler!”

“Abi şimdi hiç sırası değil ama âlimden her zaman âlim doğmuyor!” diyen Ali korkudan bayılacak gibiydi. “Ben Sübhaneke’yi bile bilmem!”

Bu duyduklarıyla Nedim çıldırmıştı. “Lan piç, hiç mi babandan bir şey kapmadın! Bari Sübhaneke’yi oku, bak geliyor!”

“Ali Sübhaneke’yi okursan sikerim ecdadını!” diyen Furkan içlerinde korkmayan tek kişiydi. “Cinse cin, umurumda değil. Bige Hanım gibi görüldüğü sürece bana fark etmiyor.”

“Babam cinleri kaçırmak için Nas ve Felak okunur demişti.”

“Cin deme!” diye bağırdı Celil. “Bir tanesi yetiyor, hepsini toplama başımıza.”

Nedim resmen güreşerek büyük çabalar sonucu İsa’yı önüne çekebilmişti. “Ali sikeceğim belanı! Baban doğru demiş, oku Nas ve Felak!”

“Bilmiyorum, bir gün işime yarayacağını hiç düşünmemiştim!”

“Kâfir!” diyen Nedim sonunda korkudan çıldırdı. “İmamın kâfir oğlu! İnsan babasından hiç mi bir şey kapmaz!”

“Nedim bırak lan kolumu!” İsa korkudan ecel terleri dökerek arkadan ona yapışan Nedim’den kurtulmaya çalışıyordu. “Celil daha iri, git onun arkasına saklan. Allah aşkına biri de gelip benim önümde dursun, bak Allah’ın ismini verdim!”

“Vuralım!” diye bağırdı Ali. Hemen silahını çıkarıp bana doğrulttu. “Vurursak belki kaybolur.”

“Senin beynini sikerim!” Furkan hızlıca onun bileğini yakalayıp elindeki silahı aldı. “Bige Hanım’ın hayaletine kimse ateş edemez! Git ötede geber, imamın kâfir oğlu,” dediğinde kıkırdadım. Bunlar hiç değişmemişti.

Tam karşılarında durduğumda İsa yutkunarak, “Artık çok geç,” dediğinde her birine sırtıtarak bakıyordum. Acaba sırtımasa mıydım? Sanki böyle daha çok korktular.

Karşımda ip gibi dururken hepsi bir diğerinin arkasına saklanıp onu öne itmeye çalışıyordu. Kurşunun önüne bile gözü kapalı atlayan ama bir hayaletten ödü kopan adamlara bakıyordum. Hepsi korkudan nefesini tutup tir tir titrerken, “Böh!” dediğimde bağırarak çil yavrusu gibi dağıldılar. Kahkaha attım.

Buraya gelirken beni güldürecek bir olayla karşılaşacağım aklımın ucundan bile geçmemişti. Kapıyı koruyan tüm korumalar çığlık çığlığa

arabalara doğru kaçmıştı ama Furkan buradaydı. Bir tek o gitmemişti. “Sen korkmuyor musun?”

Öldüğümü düşünen ruh hastası, “Ben ölülerden korkmam,” diyecek kadar rahattı. Öldüğüme ve bir hortlak olduğuma çok emindi ama zerre kadar korkmuyordu. Bu da böyle bir manyaktı işte.

“Madem korkmuyorsun...” Tebessüm ederek ona kollarımı açtım. “O zaman gel sarılalım.” Onu ne kadar çok özlediğimi bilmiyordu.

Bana sarılmaya dünden razıymış gibi hevesli bir şekilde bana doğru bir adım attı ama aklına ne geldiyse, “Olmaz,” diyerek kendini durdu. “Size sarılırsam Karun Bey beni kurşuna dizer.”

“Bu ben hayattayken geçerliydi.” Sevimlice sırttım. “Ölüye de karışamaz ya.”

“Valla Bige Hanım, ölünüze de dirinize de çok iyi karışıyor,” dedikten sonra etrafını kontrol edip fısıltıyla, “Sadece ikimizin olduğu bir yerde hortlarsanız o zaman size sarılırım,” dedi. “Kimse de görüp Karun Bey’e söylemez.” Gülererek öne atılıp ona sımsıkı sarıldım. Şapşal.

“Benim daha fazla bekleyecek zamanım yok.” Kollarımı boynuna dolayıp yanağına dudaklarımı bastırdım. “Seni o kadar çok özledim ki...” Öpücüğümü eşitlemek için diğer yanağını da öptüm. “Sen de bana sarıl, ne kadar müşkül bir durumda olduğumu görmüyor musun?”

Furkan kaskatı kesilmişti. Boynuna dolanan kollarımın sıcaklığıyla gözleri irice açıldı, yanaklarına bıraktığım öpücüklerin gerçekliğiyle donup kalmıştı. Bir hayaletin onun içinden geçeceğini düşünüyordu ama bu hayalet ona sarılıyor ve onu öpüyordu. Bir terslik olduğunu anlamaya başlamıştı.

Birbirine karışan düşünceleri ona gerçeği en yalın hâliyle sununca, “Bige Hanım?” diye mırıldandı. Nefesinden bile özlem akıyordu. “N-nasıl?” Konuşacak durumda değildi çünkü artık yaşadığını biliyordu.

“Evet, yaşıyorum.” Kollarımın altındaki omuzları gerildiğinde bakışları umut ve yaşayacağı hayal kırıklığının korkusuyla titremişti.

“Beni kandırmıyorsunuz, değil mi?” Gözleri o kadar hızlı doldu ki afalladım. “Gerçekten yaşıyorsunuz, değil mi?”

Bu hâli içimi acıttığı için yumuşak bir sesle konuşup ona gülümsemeye çalıştım. “Yaşıyorum Furkan, yaşıyorum ve buradayım.”

İçine çektiği nefesi sesli bir şekilde verirken gözlerinden süzülen bir damla yaşı gördüm. “Yaşıyorsunuz.” Kendini buna ikna etmek için birkaç kez, “Yaşıyorsunuz, ölmediniz,” dedi ama hemen sonra sımsıkı bana sarılıp

kokumu içine çekti. “Siz gibi kokuyor.” Ağlayacak gibiydi hatta ağlıyordu. “Siz gibi kokuyor, gerçekten sizsiniz!”

İçim öyle bir acıdı ki onu yatıştırmak için sarılmayı hiç bırakmadım. Furkan’ın beni bu kadar çok sevdiğini bilmiyordum. Kedi köpek gibi dışırken birbirimize bu kadar bağlandığımızı fark etmemiştim. Onu yaşadığıma ikna edene kadar ona sarılmayı hiç bırakmadım. Bir süre sonra ondan ayrılırken ıslak gözlerinde yaşadığı sevinci görebiliyordum.

“Nasıl yaşıyorsunuz?” diye sorarken heyecanı tüm yüzüne yayılmıştı. “Yanlış anlamayın, çok sevindim yaşamanıza ama anlayamıyorum. Siz ölmüştünüz, herkes katıldı cenazenize.” Kafası karışmış bir hâlde bana bakıp, “Hiçbir şey anlamıyorum,” dedi kısık bir sesle.

“Her şeyi anlatacağım.” Gözlerim mezarlığın kapısını bulunca derin bir nefes aldım. “Ama önce Karun’u görmeliyim.” Arabaların arkasına saklanıp bize korku dolu gözlerle bakan korumaları işaret ettim. “Sen bu aptalları bir hortlak olmadığımı ikna et,” dedikten sonra mezarlığın kapısından içeri girdim. Korumaların kaçarken yere düşürdüğü el fenerlerinden birini almıştım.

Feneri yakarak karanlığın içinde yürürken ödüm kopuyordu. Çok karanlıktı ve burada haddinden fazla mezar vardı. Korku filmlerini andıran bu yerde tek başıma yürürken Karun’un cesaretine hayran kalmıştım. Bir yıl boyunca her gece bu ürkütücü mezarlıkta uyuyacak kadar korkusuzdu. Bu kadar mezar arasında kendi mezarımı bulmam zor olmamıştı, Karun kandillerle süslemişti mezarımı.

Bu kandilleri geceleri yaktığı için mezarın etrafı aydınlanıyordu. Mezarın tam karşısında durunca iç yakan bir görüntüyle karşılaştım. Karun mermer mezarın üstünde kıvrılarak uyuyordu. Sanki beni ezmekten korkarcasına mezarın bir kenarına ilişmiş, tıpkı eskiden yaptığı gibi başını göğsümün olduğunu düşündüğü yere yaslamıştı. Sarılır gibi bir kolunu uzatmıştı. Gerçek anlamda beni ağlatan tek görüntü buydu.

Bir yılın her gecesi böyle mi uyumuştun?

Sanki gözyaşlarım kana bulanmış gibi her damlası canımı yakmaya başlamıştı. O kadar savunmasız ve kimsesiz görünüyordu ki ona baktıkça kendimden utanıyordum. Bu adamdan en güzel düşlerini çalarak onun kâbusu olmuşum. Tıpkı onun bana olduğu gibi ben de onun felaketi olmuşum. Sadece o değil, ben kendimi nasıl affedecektim?

Ona karşı affı olmayan hatalar yapmıştım. Onu yalnızca kırmamış, parçalayıp darmadağın etmişim. Yapmalıydım, onun da bana yaşattıkları kolay şeyler değildi. Elimdeki çanta ve feneri yere bırakıp ona doğru

yürüdüm. Üzerindeki ceketi yastık niyetine başının altına koyduğu için titriyordu. Soğuğa dayanamazken ona buzdan bir cehennemî yaşatmıştım.

Mezar taşında *Biga Efil Saka Kalender* yazan mezarın üzerine çıktım. Menekşe çiçeklerin kurumuş kalıntıları olan mezarda ona yaklaştım. Kışın rüm çiçekler solardı, bizim de solduğumuz gibi. Karun'u uyandırmak yerine mezarın üstüne çıkıp yanına uzandım. Gerçekleri öğrendikten sonra aramızdaki her şey son bulacaktı. Bir geceliğine ateşkes yapmak istedim.

Bir gece için ona olan nefretimi bir kenara bırakıp onunla uyumak istiyordum. Güzel bir vedayı hak ediyorduk. Ona sokulduğumda uykuyla karışık, "Saka," diyen mırıltısını duydum. Nefesinde alkol kokusu vardı, sanırım yine kendini uyutmak için içmişti.

"Buradayım." Onu uyandırmaktan korktuğum için sesim fısıltıyla çıkmıştı. "Hadi uyuyalım biraz."

Ellerimi birleştirip yanağımın altına koyduğumda yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Uykulu gözleri usulca aralandığında bu yakınlıkta gözlerine bakmayı özlediğimi fark ettim. Gecenin bir yarısı beni kendi mezarımın başında görmek onu korkutmadı, zaten her yerde beni görüyordu. Yine hayal gördüğünü düşündüğü için beni izlemeye dalıp gitmişti.

Ne diyeceğimi bilmez bir hâlde ona bakarken sırf bir şeyler söylemek için, "Merhaba," diye mırıldandım. Gözleri dolarak beni izlerken elini uzattı. Yüzüme gelen bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken bile beni incitmekten korkar gibi nahifti.

Soğuktan titreyen parmakları büyük bir özlemle yanağıma sürtünürken, "Merhaba," dedi kısık bir sesle.

Yanağıma değen soğuk eli içimi titretiyordu. "Üşümüşsün, Sanrı."

Burukça gülümsedi. "Önemli olan senin üşümemen."

Yanağımdan süzülen yaşa engel olamadım. "Uykum var, bu gece ben senin göğsünde uyusam olur mu?"

"Benden her şeyi iste," derken dünyayı ayaklarımın altına serecek gibiydi. "Ama bunu isteme çünkü senin göğsüne başımı yaslamayınca uyuyamıyorum." Bakışlarını kaçırırken içi titrercesine konuşmuştu. "Uyuyamayınca rüya göremem. Rüya değil aslında, hepsi kâbus ama içinde sen varsın." Konuşurken fazla savunmasız görünüyordu.

Yanağımdan kayan parmakları dudaklarıma sürtündü. "Her zaman olmasa da bazen bana gülümsediğin oluyor." İçini çekerken nefesi kor gibi beni yakıyordu. "Bu yüzden uyumayı seviyorum." Acı çekercesine mavileri titredi. "Artık eskisi gibi uyuyamıyorum da."

Elimi boynunun altından geçirerek kontrol edemediğim bir merhametle, “O zaman sen benim göğsümden uyu,” dedim. “Bakarsın bu sefer daha çabuk uykun gelir ve kâbus görmezsin.”

Başını göğsüme çektiğimde beni hiç uğraştırmadan bana doğru kaydı. Başını göğsüme yaslayıp kolunu belime doladığında kalbim teklemişti. Karun’un dudaklarından huzurla dökülün mırılsı en tatlı ninniden daha tesirliydi. “Hâlâ rüya görüyor olmalıyım çünkü kalbin atıyor.” Sesi nasıl da mutlu çıkıyordu.

“Evet, atıyor.” Elim kaldırıp aylardır özlemini çektiğim saçlarını okşamaya başladım. “Bir süredir hiç atmıyordu ama artık atıyor.” Parmaklarım yumuşak saçlarının arasında gezinmeye başlamıştı. “Uyu hadi, sabah güneş bizim için doğmayacak.” Yarın sabah onun için bu kadar merhametli olmayacaktım.

Karun rüyada olduğunu düşündüğü için göğsüme sokulup hiç bırakmak istemiyormuş gibi belimi sıkıca sardı. “Seni çok özledim,” dedi uykulu bir sesle. “Seni, kokunu, vücut ısını ama en çok da kalbinin atan sesini duymayı çok özledim.” Başını kaldırıp kalbimin tam üstüne dudaklarını bastırdı. Giydiğim elbisenin yakası açık olduğundan tenimde onun dudaklarını hissedince irkilmişim.

Dudaklarını uzun süre çekmediği için yanağından süzülen yaş göğsüme düşmüştü. “Saka,” diye mırıldandı bir kez daha kalbimin üstünü öperek. “Kalbin hiç durmasın, olur mu?”

Küçük bir çocuğu avutur gibi ıslak gözlerle başımı salladım. “Olur.” Bir geceliğine onu mutlu etmek istediğimden duymak istediklerini söylüyordum. “Sol göğsüm bu gece bir kez daha senin yastığın ve kalbimin sesi de duymak istediğin ninni olacak.” Kollarımı ona sararak saçlarından öptüm. “Bu gece yanında olacağım.”

Başını tekrar göğsüme yaslayarak iç çekti. “Hep yanımda ol.” Uzun zaman sonra sesi ilk kez huzurlu geliyordu. “İstediğim tek şey sensin.” Bir süre duraksadı, sesindeki huzur son bulmuştu. “Ama sen ulaşamayacağım bir yerdesin, keşke hep bu rüyanın içinde kalsam. Bu rüyada bana kızmıyor, nefret kismuyor veya ölmüyorsun,” dediğinde dudaklarımdan kaçan hıçkırığa engel olamadım. Birbirimize neler yaşatmıştık öyle.

Bir süre kollarımda soluklandı ve başımı yasladığı yeri yuvası bilip orada dinlendi. “Karun,” diye fısıldadım onun saçlarını okşarken. “Bana bir şarkı söylese. Sen kalbimin sesini dinliyorsun, benim de dinleyecek bir şeylerim olsun.” Burukça tebessüm ettim. “Sen de kendi sesinle beni avut.”

Göğsümde kokumla mayışırken beni geri çevirmedi. İstedğim her şeyi yapacak veya verecek bir hâldeydi.

"Güzüm baharlara,³

Yüzüm yağmurlara,

Hüznüm dağlara küs."

İlk kez onun şarkı söyleyen sesini duyuyordum. Durgun, hafif kalın ve içliydi sesi. İnsanın içine dokunacak kadar içli.

Elinin altından kaybolmamdan korkarcasına biraz daha sıkı sardı belimi.

"Gecedен karanlık sebebim,

Gecedен mülteci kederim,

Korkarım, dönmez yüreğim,

Korkarım güzelim, korkarım."

Karun'un sesinde de can vermeye başlamıştım.

"Beni soracaklar.

Beni bulacaklar.

Beni yoracaklar yâr..."

Sesinde gizleyemediği bir vazgeçiş vardı. Hayata ve yaşama olan bir vazgeçiş.

"Beni tutacaklar,

Beni yakacaklar,

Bana kıyacaklar yâr."

Bunun olmasını her şeyden çok ister gibiydi. Bu vazgeçişini onu daha çok sarıp sarmalamamı sağladı. Birilerinin onu benden alma ihtimaline bile dayanamıyordum. Ancak yarın sabah onu kendimden çok uzağa iten ben olacaktım.

"Sorulur karanlık sebebim,

Vurulur mülteci kederim,

Korkarım, dönmez yüreğim,

Korkarım güzelim, korkarım."

Şarkının sonuna geldiği için o iç çekti, bense sessiz gözyaşları dökrüm. Bir daha asla bana böyle sarılıp bana kendi sesinden bir şarkı dinletmeyecekti.

Şarkı söylerken benim sesim kulak tırmalardı ama onun sesi çok güzeldi. Uykulu ve hafif sarhoş çıkmasına rağmen güzel bir sesi vardı.

³ Ahmet Kaya "Korkarım" şarkısı. (c.n.)

Midesinin gurultusu kulağıma gelince alacağım cevaptan korkarak, “En son ne zaman yemek yedin?” diye sordum.

“Bilmem.” O da bilmiyormuş gibi sesi kararsız çıkmıştı. “Belki dün gece, belki de dünden önce.” Bunu sorun etmiyormuş gibi umursamaz bir sesle beni geçiştirdi. “Önemli de değil, senden sonra hiçbir şeyin tadı tuzu yok.”

Her kelimesi içime işlediği için onu susturmanın yollarını aramaya başlamıştım. “Uyuyalım, biraz daha konuşursan giderim,” dedim ama bunu söylediğime pişman oldum çünkü, “Gitme, Saka,” diyerek daha sıkı sarıldı bana. “Yalvarırım gitme artık.”

Korkuyla çıkan sesinde binlerce yakarış vardı. “Konuşmam.” Başını hızlıca salladı. “Gitme, hiç konuşmam.” Sesi ağlamaklı çıkıyordu. “Sesimi bile duymazsın ama yeter ki gitme.” O sustu, ben de hiç konuşmadım.

Yapabiliyorken son kez birlikte uyuyalım diye ne ona yaşadığımı söyledim ne de yanından ayrıldım. Üstünde adım yazan bir mezarda uyuduk. Mezarımın yanında ise onun kendi için açtırdığı mezarı vardı. Çok garip bir yerde birbirimize sarılıp uyumuştuk. İlk uyuyan oydu, ben hiç uymadım. Karun aylardır huzurlu bir uykuya hasret kalmış gibi çok kolay ykuya dalmıştı. Baş göğsüme yaslıyken kollarımda uyumuştum.

Neredeyse sabah ezanına kadar saçlarını okşadım, düzenli nefes alışlarını dinleyip kulağına güzel şeyler fısıldadım. Kâbus görmemiş veya uykusunda sayıklamamıştı. Bir yıldan sonra ilk kez bu gece rahat bir uyku çekmişti. Benimse gözüme uyku bile girmemişti. Sabaha kadar uzandığım sert zeminde sırtım tutulmuş, vücudum soğuktan donmuştu. Mezarlık uyumak için güzel bir yer değildi. Karun gibi zenginlik içinde doğan biri bir yıl boyunca nasıl burada uyumuştum, anlamıyordum.

Güneşin ilk ışıklarıyla, “Karun,” diye mırıldandım. Artık uyanması gerekiyordu. Bir kez daha vazgeçmeden ona her şeyi söylemeliydim. “Karun, uyan artık.” Ateşkes bitmiş, yollarımızı ayırmanın zamanı gelmişti.

Onu hafifçe sarstuğimde mırıltılar çıkararak kıpırdanmaya başladı. “Karun, sırtım tutuldu, kalkar mısın?” dediğimde daha çok bana yılışıp, “Hayır,” dedi uykulu bir sesle. “Güzel bir rüya görüyorum, daha sonra kalkarım... Belki birkaç yıl sonra.”

“Sırtım ağrıyor ve sen de hiç hafif değilsin. Üzerimde yattığın için sabaha kadar altında ezildim. Biraz daha kalkmazsan cuk diye mezarın içine gireceğim.”

“Sen zaten o mezarın içinde değil misin? Değişen bir şey olmayacak.”

“Bak gidiyorum!” Başını hızla kaldırıncı gülmeğ istediğ ama yapamadığ çünkü bu komik değildi. Gitmemden ölesiye korkması komik değildi.

Başını göğsümden ayırıp bana baktığında hâlâ burada olduğumu görüp rahat bir nefes almıştı. “Gitmemişsin.” Eğilip bir kez daha kalbimin üstünü öptü. “Kalbin de atıyor.” Başını çevirip uykulu gözlerle bana baktı. “Bu gördüğüm en güzel rüya.” Onu yaşadığıma inandırmak hiç kolay olmayacaktı.

Üstümden kalkıp mezarımdan çıktıktan sonra elini uzatıp kalkmama yardım etti. Üzerimdeki toprağı temizlemeye çalışırken ceketini omuzlarımdın üzerine bırakmıştı. “Üşümüşsün,” dediğinde iç çektim.

“Bilmen gereken bir şey var.” Allah yardımcım olsun çünkü bu hiç kolay olmayacaktı. “Karun ben...”

“Günaydın, Bige Hanım,” diyen Furkan gerzeğı benden önce davranmıştı. Bu gereksiz herifin nesini özledim ki! Hâlâ her şeyin içine ediyordu.

Karun başını çevirip bu tarafa doğru gelen korumalara bakarken şaşkın görünüyordu. Her birinin bana olan bakışı onu bozguna uğratmıştı. “Saka,” diye mırıldanırken sesi haddinden fazla kısık çıkmıştı. “Onlar da seni görüyor mu?”

Başını çevirip bana baktığında hiç kıpırdamadığını gördü. “Tamam, sorun yok,” dedi hızlıca. Yaşadığım aklına bile gelmiyordu. Gözlerimden akan bir damla yaşı görünce aceleyle, “Görsünler, sorun değıl,” diyerek beni yatıştırmaya çalıştı. Yüzümü ellerinin arasına alıp başparmağıyla yanağıını silerken hâlâ tek düşündüğü bendim. “Ağlama.” Dokunuşu fazla sıcak ve içtendi. “Ağlama güzelim, onlar umurumda bile değıl.”

“Karun ben yaşıyorum,” dedim hızlıca. Şimdi söylemezsem bir daha asla söyleyemezdim. Islak gözlerle gözlerinin içine bakıp, “Yaşıyorum, ölmedim,” dedim. “Bu yüzden beni görüyorlar, kafanın içindeki bir hayalden ibaret değılim.”

Yanaklarımdın üzerindeki elleri kaskatı kesildiğinde bile gözlerinde bana inandığını gösteren herhangi bir şey yoktu. “Yaşamıyorsun, Saka.” Başını çevirip adımın yazdığı mezara baktı. “Ellerimle gömdüm seni.” Mavi gözleri dolmuş, konuşurken sonlara doğru sesi kısılmıştı. “Sen artık yaşamıyorsun.”

Bu gidişle ben onu yaşadığıma ikna edemedim o beni öldüğüme ikna edecekti. “Karun ben gerçekten yaşıyorum.” Başımla korumaları işaret ettim. “Bak çocuklar da beni görüyor.”

“Belki de görmüyorlar.” Bana karşı zerre kadar inancı yoktu. “Belki de ben onların da gördüğünü sanıyorum.” Kaskatı kesildim, ne yapacağımı bilmez bir hâldeydim. Karun’un bana değil, kendi aklına zerre kadar inancı kalmamıştı. Akli dengesi düşündüğümünden de vahim durumdaydı.

“Beni dinle.” Elini tutup kalbimin üzerine bastırdım. “Beni hisset.” Parmaklarım soğuk eline baskı uygulayıp elini göğsümün üzerinde tutuyordu. “Kalbim atıyor.” Yalvarırcasına gözlerinin içine bakmaya başladım. “Rüyalarında veya beni gördüğünü sandığın anlarda kalbimin atışlarını duyabiliyor muydun?”

Başını iki yana salladığında, “Artık duyuyorsun çünkü yaşıyorum,” diye fısıldadı. “Buradayım ve seninleyim.”

Çarpılmış gibi elini hızla çekti. “Saçmalık bu!” Yaşadığıma ihtimal dahi vermediği için kaşları çatılmıştı. “Kafayı seninle bozduğum için tüm bunların yaşandığını sanıyorum!” Bana sırtım dönüp hızlı adımlarla yürüyünce donup kaldım. Gidiyor mu?

Furkan, “Bige Hanım,” diyerek endişeyle bana doğru yürüyünce kaşlarımı çatıttım. Karun’u ikna edememek beni kızdırmaya başlamıştı.

Beni bırakıp giden adamı onlara göstererek, “Çağırın gelsin!” dedim sert bir sesle. “Zorla mı getiriyorsunuz yoksa başına silah mı dayıyorsunuz, burumda değil, çağırın gelsin!” diyerek bir ayağımı sertçe yere vurdum.

“O buraya dönene kadar hiçbir yere gitmeyeceğim,” dediğimde Karun’un adımları durmuştu. Omuzları gerildiğinde artık hiç kıpırdamıyordu.

Nefesini tutarak bana doğru dönerken beti benzi atmıştı. Tam bir şey söyleyecekti ki gözleri ellerime kayınca buz kesti. Başımı eğince yüzük parmağımın ucuna dokunduğumu gördüm. *Yardım istiyorsan yüzük parmağının ucuna dokun.* Evet, bu işaretin anlamı buydu. Tıpkı odasında yardım istediğim gibi yine çaresizce parmağımın ucuna dokunuyordum. Ellerimi hızla birbirinden ayırdığımda Karun, başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi gerilmişti.

Gerçekleri anlamaya başladı.

Çocuklara dönüp, “Onu görüyor musunuz?” diye sordu, kendi gözlerine hiç itimat etmiyordu. Hepsi başını salladığında bu sefer de Kenan’a döndü. Evet, Kenan da buradaydı ve dehşete düşmüş gibi bana bakıyordu. Furkan onu arayıp döndüğümü söylemiş olmalıydı. Karun yardım ister gibi, “Kenan?” diye mırıldadı. “Sen de onu görüyor musun?”

Kenan bir saniye olsun şaşkın gözlerini üzerimden çekmeden, “Görüyorum,” derken burada olanları anlamaya çalışıyordu. “Bige burada.”

“Nasıl?” diye fısıldarken Karun’un gözleri titriyordu. “Nasıl burada olabilirsin?” Görüp duyduklarına rağmen inanmakta güçlük çekiyordu. “Sen öldün, ben gömdüm seni.”

Güçlü görünmeye çalışarak, “Hiç ölmedim,” dedim ama sesim çatlamıştı. “Başımdan beri yaşıyordum.”

“Anlayamıyorum.” Bana doğru yürüyüp karşımda durdu, kelimenin tam anlamıyla bocalamıştı. “Saka ben hiçbir şey anlamıyorum.” Elini uzatıp yanağıma dokunduğunda soğuktan üşüyen parmakları beni hissetmişti.

Eli kayarak göğüs kafesime ulaşip baskı yaptı. Kalbimin ritimlerini avuç içinde hissettiğinde gözleri dolmuştu. “Eğer bu da bir düşse bu sefer kimse beni ayağa kaldıramaz.” Gözlerimin içine ıslak gözlerle bakıp, “Yıkılırım,” dedi sanki çoktan yıkılmamış gibi.

Saçlarıma dokunarak her bir tutamını parmaklarında hissetti. Üzerime eğilip burnunu saçlarıma gömdüğündeyse kokusunu içine çekmişti. “Mene kşe kokuyor.” Sesindeki hüznün burnunun direğini sızlatıyordu. “Sen gibi özlem kokuyor.”

“Karun...”

“Konuşma.” Beni göğsüne çekip sımsıkı sarılırken titriyordu. “Bırak da seni hissedeyim, sonra konuşursun.” Gücünü kaburgalarımdaya hissedeceğim bir sertlikte sarılırken her saniye gergin vücudu biraz daha gevşiyor ve yaşadığıma olan inancı artıyordu. “Rüya değil,” diyordu kendi kendine. Saçlarımdan kokusunu içine çekip öperken, “Buradasın, kollarımın arasında,” diyordu ağlayarak. “Yaşıyorsun.”

Bana olan özlemini kemiklerimde baskısını hissedeceğim kadar sıkı sarılmasından, saçlarıma kondurduğu birçok öpücükten ve döktüğü gözyaşlarından anlıyordum. Karun uzun süre beni bırakmamış, bırakmak istememişti. Beni kimseye vermek istemeyen sahiplenici bir tutamla sarılıyordu. “Bu nasıl oldu, bilmiyorum ama iyi ki oldu. Öldüm Saka,” derken her bir gözyaşı saçlarımdan tepesine akıyordu. “Sen bir öldün ama ben ölmelere doymadım.”

“Üzgünüm.”

“Üzülme,” derken bile beni bırakmıyordu. “Döndüğün için üzülme, sen sadece yaşa.” Yaşadığı aşırı heyecandan kalbi göğüs kafesine sığmaz olmuştu. Hızlanan kalp atışlarını duyuyordum. Burnunu çekerek, “Gerçekten yaşıyor musun?” deyince gözyaşları içinde başımı salladım. Bir yanı hâlâ yaşadığıma inanmıyordu.

Başını yavaşça çekip yüzüme baktı, ıslak gözlerine bakmak bana azap veriyordu. Karun kendini yaşadığıma ikna edene kadar beni bırakmamıştı. Kokumda kaybolmuştu, saçlarının her bir telinde parmakları gezinmişti ve ılık nefesimi hissetmişti ama en çok da kalbimin atışlarını dinlemişti.

Tüm bunları yaparken gözyaşları bir an bile durmamıştı. Bu sefer kederden değil, mutluluktan ağlıyordu. Ağlamayı bilmeyen gözlerle ağlamayı öğretmiştim. Ne yazık ki onun mavilerine yağmuru getirmiştim. Çenemi hafifçe kavrayıp başımı kaldırırken gözlerini yüzümden ayırmıyordu. Elinin tersiyle yanağımı okşayıp korkarcasına bana dokunuyordu.

“Gerçekten buradasın,” demişti ki tebessümü dudaklarında donup kaldı. Çenemdeki eli buz keserken neşeden uzak bir sesle, “Saka,” diye mırıldandı. “Bu nasıl olabilir?” İşte şimdi bu görüşmenin en sancılı kısmı başlıyordu.

Karun aklını yeni yeni toplarken peşine düştüğü gerçekler yaşadığı mutluluğu buruklaştırmıştı. “Sen nasıl burada olabilirsin?”

“Ben...” Ne diyeceğimi bilmez bir hâlde ona bakıyordum. Böyle bir durumda ne denirdi ki?

Daha düne kadar bu yüzleşmeyi kafamda onlarca kez kurgulamıştım. Karşısına çıkıp onu bir aptal yerine koyduğumu, kandırdığımı ve ona yaşattıklarımı hiç umursamadığımı söylerken fazla acımasız olacaktım. On üçüncü günde kalbini en ağır şekilde kırıp kendi yoluma gidecektim. Ancak şimdi her şey değişmişti. Bu kadarını yapmak istediğimden emin değildim, zaten çok daha fazlasını yapmıştım.

Karun cevap bekleyen gözlerle bana bakıyordu. Ben sustukça o aradığı cevapları biraz daha bakışlarımdan alıyordu. Bunu onun gözlerinin içine bakarak söyleyemeyeceğim için, “Üzgünüm,” diyerek yanından geçtim.

Mezarın diğer tarafında durduğumda artık ikimizin arasında mezarım vardı. İkimiz de üzerinde adım yazan mezarın iki yanında duruyor, birbirimize bakıyorduk. “Her şey bir oyundu.” Belki de onun kadar acımasız olabilirdim. O bana acımamıştı, benim de acımamam gerekiyordu.

Korumalar gerilirken Kenan neler olduğunu çözmüş gibi kısıp bir sesle küfretti. Karun ise donmuş bir hâlde önce aramızdaki mezara, sonra da bana baktı. “Hiç ölmedim.” Sesim titrerken onun gözlerine bakmak için kendimi zorladım. “Her şeyi Duha’yla planladık.”

Suç ortağımı gizlemenin bir anlamı yoktu çünkü buradan ayrılır ayrılmaz bu işi tezgâhlayan kişinin peşine düşecekti. Yani er veya geç Duha’yı öğrenecekti. En azından tüm ihanetleri tek seferde öğrenip hepsini

göğüslemeliydi. “Seni kandırdık, Karun.” Yaptığım şeyleri hafifletmenin bir anlamı yoktu, ona yaptığımı şeyin adı buydu. Kandırmak.

Gözlerinin içine bakıp acımasız bir dürüstlikle, “Seni kandırdım,” dedim bir kez daha. “Sana yaptığım şey bu... Öldüğüme inandırıp kandırdım.”

Hayır dercesine başını iki yana salladı, bana inanmak istemediğini görebiliyordum. “Yapmadın.” Böyle bir şeyi bana konduramıyormuş gibi kabul etmek istemedi. “Sen böyle biri değilsin, yapmazsın bu fenalığı.”

Bir an yaptığımı düşündüğü için kendinden utanarak başını eğdi, bakamadı yüzüme. “Kâbus,” diye mırıldandı hızlıca. Kendi kendine konuşur gibi başını aceleyle salladı. “Ben hâlâ kâbus görüyorum, gördüğüm kâbuslarda da önce beni mutlu ediyor, sonra da canımı yakıyorsun.”

Soğuk hava estikçe vücudundan çok içi ürperiyordu. “Tabii ki kâbus,” diye mırıldanıp kendini kandırmayı seçti. “Öyle olmasaydı burada olmazdın. Sana giden tüm yollar kapalıyken burada, karşımda olmazdın.”

“Karun, ben gerçeğim.”

“Değilsin!” Âdeta haykırarak beni susturdu. Yaşadığı bu gelgitlerin öfkesiyle kaşları çatılmıştı. “Sen Saka bile değilsin!” diye bağırarak bana mezarımı gösterdi. “Sen buradasın! Seni ben gömdüm, nasıl gerçek olduğunu söylersin?”

“Karun...”

“Yeter, sus!” Kaşlarını çatarak yumruklarını sıktığında, “Sus!” diye bana bağırdı. “Karşıma geçmiş aylardır seni kandırdım diyorsun, neyine inanacağım lan ben senin!”

Bir yılın birikimiyle sinir krizi geçirir gibi titremeye başlamıştı. “Sen Saka değilsin!” Sinirden dişlerini sıktığı için çenesi kilidenmişti. “Benim karım deli doludur ama vicdansız değildir,” dediğinde gözlerimden yaşlar süzölmeye başlamıştı ve en acısı Karun da benimle ağlıyordu. “Kimsin kızım sen?” Onu kandırdığımı biliyordu ama bana konduramıyordu. “Sen kimsin ki karımın yerine geçmeye çalışıyorsun?”

Aklıma çatı katında bana söylediği sözler gelince gözyaşlarımı hızlıca sildim. “Hak ettiğin kişiyim.” O gün odada söylediği her kelime kafamın içinde dönüp durmaya başlayınca ona duyduğum merhamet yok olmuştu. “Kırdığın, döktüğün ve bir kenara attığın o kadını.” Soğuk bir sesle konuşup acımasızca gözlerinin içine baktım. “Hak etmediğin hiçbir şeyi yaşamıyorsun.”

Başından aşağı buz gibi sular dökülmüş gibi irkilmişti. Bir yıldır görmeyi istediği kadın bu değildi. Kelimenin tam anlamıyla beyninden vurulmuşa dönmüştü. Göz bebekleri titrerken aralık dudaklarının arasından nefesini sesli bir şekilde verdi. "Bunları hak ettiğimi mi düşünüyorsun?" Yüzü bembeyaz olurken baktığı gözlerin ona merhameti yoktu. Bir zamanlar onun da bana olmamıştı.

Gözleri derin ve suçlayıcı bir şekilde bana bakarken belki de ilk kez onu ne kadar kırdığını saklamaya çalışmıyordu. "Sana o odada söylediklerimin altında bir sebep olmasaydı bile sence bu kadarını hak ettim mi?" Gerilmeye başlamıştım. Sebep mi? Bana o odada söylediklerinin altında nasıl bir sebebi olabilirdi?

"Düşmanıma bile layık görmeyeceğim bu acıyı hangi kötü hak edebilir?" Bunca zamandır kandırıldığını öğrenmenin acısıyla tüm vücudu sarsılırken inanamayan gözlerle beni izliyordu. "Kim hak edebilir böyle bir şeyi?" Hiç kimse bu kadarını hak etmezdi ama ben de hak etmediğim çok şey yaşamıştım. Bir başkası değil, o bana yaşatmıştı.

Yüzündeki tüm kaslar belirginleştğinde canından can kopuyormuş gibi gözlerimin içine baktı. Mavileri gözlerimde asılı kaldığında buruk bir sesle, "Saka," diye mırıldandı. "Söylesene, artık senin Carlos'tan ne farkın var? Kendi yaşadığını bana nasıl yaşatabildin? O seni annesiz bırakmışken sen nasıl beni sensiz bıraktın?"

"İkisi aynı şey değil, benim annem öldü."

Manidar gözlerle bana bakıp buruk bir acıyla, "Benim için de bir yıldır sen ölmedin mi?" diye sordu. "Carlos'tan bir farkın yok." Hayır, Carlos'un bana yaptıkları ve benim ona yaptıklarım aynı şey değildi. Neyden bahsettiğini bile anlamıyordum.

Karun hızlanan nefeslerini kontrol edemeden bakışlarını benden çekti. Bir yıl boyunca yaşadıklarını anımsadıkça öfkesini kontrol edemiyordu. Ellerini sinirle saçlarından geçirirken devirmek ister gibi mezarıma tüm gücüyle tekme attı. "Kimi gömdüm lan ben!" diye bağırdığında gür sesi mezarlığı doldurmuştu.

"Karım diye bu mezara kimi gömdüm! Kenan, ben kimi gömdüm?" Ağlamaktan kızarmış gözlerle Kenan'a bakıp, "Sen biliyor musun kimi gömdüğümü?" diye sorduğunda onun bu hâline dayanamayan Kenan'ın bile gözleri dolmuştu. "Karım diye kimin mezarının başında uyudum? Kiminle konuşup kimden af diledim ben?"

Karun kimseden bir cevap bulamayınca tekrar bana döndü. "Nasıl izin verdin?" Yürüyüp yanıma gelirken yaşadığı sarsıntı yüzünden ayakta zor

duruyordu. “Sen diye her gece bir başkasına içimi dökmeme nasıl izin verdin?” İnanamayan gözlerle bana bakarken yüzünde dehşete kapılmış gibi sarsıcı bir ifade vardı. “Hiç tanımadığım birinin mezarında uyumama nasıl izin verdin?”

Diyecek tek bir sözüm olmadığı için ona hiçbir şey söylemedim. Ne diyebilirdim ki savunulacak bir yanımdı yoktu. Karun'un içindeki acıyı yoğun bir şekilde hissederken, “Saka,” deyişi bile ölmekle aynı şeydi. “Hiç mi için acımadı?”

Hayır, Allah kahretsin ki daha düne kadar ona yaptığım hiçbir şey canımı şimdi olduğu gibi yakmamıştı. Nefretle hareket ederken merhame-timi bu mezara gömmüştüm. “Hayır,” dedim dilimi ısırarak. “İçim bile sızlamadı.” Bugün sadece içimden geçenleri söyleyecektim. “Karşıma çıkıp aklınla oynayan da bendim.” Her şeyi itiraf edip tüm günahlarımdan kurtulmak istiyordum. Ondan sonra bana ne yapıyorsa yapsındı. “Bendim Karun.”

Bu benden aldığı son darbeymiş gibi öyle bir titremişti ki dizlerinin bağı çözölmüş gibi yerinde sendelemişti. Beti benzi atarken ruhu vücudundan çekiliyormuş gibi bembeyaz kesilmişti. “Sen miydin?” Bakışları karmakarışıktı. “Bir yıldır hayal görmüyor muydum?”

“Görüyordun.” Derin bir nefes alarak konuşmak için kendimi zorladım. “Son iki haftadır gördüğün kişi bendim ama bunun öncesinde burada bile değildim.”

Karun'un yüzü son derece ifadesiz olduğu için ne düşündüğünü anlayamıyordum. “Yaşarken karşıma çıktın ama hiç anlamadım.” Mırıltıyla konuşup başını ağır ağır salladı. “Sana çok kolay inandığım için cesedini reyit bile ettirmedim.” Kirpiklerinin arasından taşan gözyaşı usulca yanğından süzülürken yumruğunu sıkıyordu. “Çok kolay inandım size çünkü Duha'nın dostduğuna, senin de merhametine güvendim.” Acı bir tebessüm kondu dudaklarına. “Benim hatam size güvenmek oldu.”

“Güvenmeye ihtiyacın vardı.” Ona karşı sert olmak için kendimi zorluyordum. “Sevilmeyen insanlar yanlış kollarda arar sevgiyi.” Ona üstten bakışlar atarken içim acısa da devam ettim. “Söylesene, hiç mi sevilmedin sen?” dediğimde başını hızla kaldırıp bana baktı.

“Çok mu sevgisiz bıraktılar seni?” Tıpkı o gün onun söylediği gibi, “Bu yüzden mi bendeki bu ısrarın?” dedim acımasızca. “Sana sevgi gösteren tek kişi ben miydim?” Mezarımı işaret ettim. “Bu yüzden mi öldü sandığın bir kadının mezarında uyudun?”

Bir donma anı yaşandığında Kenan daha fazla dayanamayıp, "Kapat artık çenenil!" diye bağırarak üzerime yürüdü ama Karun elini kaldırarak onu durdurdu.

"Karışma," derken gözlerini benden ayırmıyordu. Kalbi acıyla kasıldığına bile bakışlarını benden çekmemişti. "Karışma Kenan." Bana öyle bir bakıyordu ki buna bir son vermek istedim. Mavileri şiddetli bir fırtınanın enkazını taşıyan bir durgunluktaaydı. Bana bakıyordu ama Kenan'a konuşarak, "Onu kızdırma," dedi. "Yoksa bu sefer de annemin gözleriyle bakar bana."

Midem kasılmıştı.

İçim öyle bir sızladı ki boş bulunup, "Bunu yapmam," dedim.

Acı bir şekilde tebessüm ederken geniş omuzları düştü. "Yapmaz dediğim birçok şeyi yaptın be güzelim. Bunu da yapsan çok görmem sana." Ağlayarak başımı iki yana salladığımda, "Ağlama," dedi her gözyaşımında can verirken. Ona yaşattıklarına rağmen hâlâ gözyaşlarına kıyamıyordu. "Ağlama, sen buraya ağlatmaya geldin."

Gözlerini boşluğa dikip hızlı hızlı nefesler alıp verdikten sonra bana bakma cesaretini buldu. "Ben değil, sensin sanrı." Derin bir vazgeçişle öylece beni izliyordu. "Aylardır ben kafayı seninle bozmuşken sen bana sanrı oldun." Gözlerini benden çekip yenik bakışlarını mezarıma dikti. "Son bir yılın her günü, her saati sen bana sanrı oldun." Bir mezarda can veren gözlerine bakakaldım. "Ölümünle azap, hayalinle sanrı oldun."

Başıyla bizi izleyen insanları gösterdi. "Herkes deli olduğumu düşündü, hem de herkes. Hepsi bana tedavi olmamı söyleyip durdu." Acı bir nefesten sonra beni işaret etti. "Sen bile," derken hayal kırıklığı içindeydi. "Ben kafayı seninle bozmuşken sen bile bana tedavi olmamı söyledin."

Beni kör kuyulara atarken tehlikeli bir sessizlik koydu aramıza. Görülmeyen ama somut ağırlığı olan bir sessizlikti bu. "Gitmeyi seçtin." Bacakları onu daha fazla taşıyamadığında küt diye dizlerinin üzerine düştü. Ayaklarımın önünde dizlerinin üzerine düşmüştü. "Hep yaptığın gibi ilk seçeneğin yine kaçıp gitmek oldu."

Önümde dizlerinin üzerinde dururken başını kaldırıp tüm kırılganlığıyla bana baktı. "İlk günden beri en küçük bir fırtınada sen hep giden taraf oldun." Nefes boruma bir canavarın pençeleri geçmiş gibi hiç konuşmadım.

Gözlerimin ardı sızlarken, "Kalsaydım da bir şey değişmeyecekti," dedim.

Başını omzuna doğru eğip bana bakarken, “Çok şey değişirdi,” dedi. Ayağa kalkmaya çalıştı ama bunu yapamamıştı. Ellerini yere bastırıp kalkmaya çalıştı ancak öğrendiklerinin ağırlığıyla ezilen vücudunda hiç güç kalmamıştı.

Bir kez daha denedi ama olmayınca vazgeçti. “O gece çıkarmasaydın o tokayı sabaha kalmadan yanına gelecektim. Sana gelip dizlerine kapanarak af dileyecektim.” Hep üşürken şimdi alevlerin içinde kalmış gibi terlemeye başlamıştı. “Yapamadım çünkü sen yine kaçan ve giden taraf oldun.”

Sebeplerim olduğunu göstermek için kendini işaret etti. “Yine dizlerimin üzerindeyim ama düşündüğüm sebeplerden değil.” Başıyla bana mezarımı gösterdi. “Bir yıldır yalvarıp af dilediğim sen değilsin... Hiç tanımadığım biri.” Tutamadığı birkaç damla daha süzüldü yanaklarından. “Onun adını bile bilmiyorum ama aylarımı onunla geçirdim.” Mavileri bana saf acıyı yaşatırken yıkık bir ifadeyle, “Sen izin verdin buna,” dedi. “Bile isteye buna göz yumdun.”

İçinden taşıp gözlerine yayılan geçmişin acısını izledim. “Ben kendi ellerimle karımı gömdüm.” Gökyüzünün kubbesinden taşan yağmur gibi birkaç damla gözyaşı daha süzüldü kirpiklerinin arasından. “Hani bir seferinde demiştin ya *ağlamak istediğinde bana gel* diye.” Çenesiyle mezarımı işaret etti. “Çok geldim ama yoktun.” Duyduklarım kalbimi acımasızca tekllettiğinde burukça gülümsedi. “İyi ki yoktun,” dedi şükreder gibi. “İyi ki orada değilmiştin.”

Karun derin bir nefes alıp gücünü toplayarak ayağa kalktı. Bakışlarında gördüğüm bir kabulleniş miydi yoksa veda mıydı, bilmiyordum ama canımı çok yakıyordu. Karşımda durduğunda ayaklarımızın altındaki toprak bile çekilir gibiydi. “Hani demiştin ya *canını canın yakarsa işte o zaman mevzu büyük* diye?” Bana geçmişteki konuşmamızı hatırlatınca sertçe yutkundum.

“*Canını herkes yakar ama canını canın yakarsa işte o zaman mevzu büyük.*”

“Canım mısın, Saka?”

“Değil miyim, Sanrı?”

Gözlerim uçurum mavisi gözlerinde oyalanırken başını ağır ağır salladı. Bana bakıyordu ama eskisi gibi değildi. Şu kısacık zaman diliminde bakışlarındaki ifade bile değişmişti. Soğuk veya ifadesiz değildi, aksine hisliydi bakışları. Gözlerimin içine baktı ve son cümlesini kurarak, “Canımdın Saka,” dedikten sonra gitti.

Kalakaldım arkasından. Kulağımda, “*Canımdın Saka,*” diyen sesiyle öylece kaldım.

Karun’un gidişiyile Kenan ve korumaları da gitmişti. Hepsinin bana olan bakışı bir anda değişmişti. Furkan’ın gözlerinde bile büyük bir hayal kırıklığı vardı. Hiçbiri benden böyle bir şey beklemiyordu. Onlar gidene kadar donmuş bir şekilde burada öylece kalmıştım. Daha sonra tıpkı Karun’un düştüğü gibi dizlerimin üzerine düştüm ve omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım.

Neden yine acı çeken ben oluyordum? Bana tüm o şeyleri yapan oydu, yani hak etmediği hiçbir şeyi ona yaşatmamıştım, o hâlde neden canım yanıyordu? Ona yaptığım her şeyi hak ediyordu. Masum değildi, onun için üzülmemem gerekiyordu ama üzülüyordum.

Duha tepemizde dönüp dururken Kadem’le süt dökmüş kedi gibiydik. Ona son iki haftada yaptıklarımızı ve Karun’a davranış şeklimi anlatınca delirmişti. “Bilmeliydim!” Ağzı dolusu küfürler savurarak salonun ortasında volta atıyordu. “Siz iki yarım akıllının böyle bir işe kalkışacağını bilmeliydim!”

“Hak etmediği bir şey yapmadık ona,” diyen Kadem beni savunmak stedi. “Onun Efil’e yaptıklarını ne çabuk unuttun, abi?”

“Siktirtme lan abini!” Kadem’e öldürecekmiş gibi bakıyordu. “Oğlum adamın adı deliye çıktı!” Sinirden yüzü kıpkırmızı olurken yerinde durmıyordu. “Herif ipin ucunda lan, ipin ucunda!” Çatık kaşlarla bana baktı, en çok benim yaptıklarına şaşırdığını görebiliyordum. “Çekip vursaydı kendini ne yapacaktın?” Kaskatı kesildim.

“Bu kadar zayıf değil.” Buna inanmak ister gibi bakıyordum. “Karun yapmaz öyle şeyler.”

“Sen de yapmazdın, değil mi?”

“Ama Karun benim kadar zayıf değil.”

“Karun şu anda küçük bir çocuktan daha zayıf!” diye bağırınca korkudan oturduğum yere sindim. “Adamın hayatını siktik, sana şaka gibi mi geliyor?” Derin bir nefes alıp yüzünü sertçe ovuşturdu, mümkün olsa beni bir bardak suda boğabilirdi. “Her şeyi mahvedecek kadar aptalsın. Kendi topuğuna sıktın, artık seni ben bile kurtaramam!” İşaret parmağıyla kendini gösterdi. “Beni zaten kimse kurtaramaz!”

Tam konuşacaktım ki, “Kes sesini,” diyerek beni susturdu. “On iki gün boyunca adamın aklıyla oynadın ve on üçüncü gün ona çok sert davrandın! Bu kadarı kabul edilemez, nasıl bu kadar acımasız oldun?” İnamayan gözlerle bana bakıyordu. “Daha geçen yıla kadar sen bu adama tapıyordun. Nasıl yaptın, kızım? Seni öldü göstererek bir insana verilecek en ağır cezayı vermedik mi? Çektiği acı neyine yetmedi de her yerde karşısına çıkmaya başladın?”

Duha’yi ilk kez bu kadar sinirli ve ciddi görüyordum. Duyduklarından sonra ne yaptıysak bir türlü sakinleşmiyordu. “Tatmin olman için daha ne olmalıydı?” Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi bakıyordu. “Onun da mı intihar etmesi gerekiyor?”

Burnundan garip bir ses çıkarken yüzünü buruşturup göğsünü sıkı. Kalbi yine teklerken kızgın bakışlarını bir an bile benden ayırmıyordu. “Yalnız bilgin olsun, biz erkekler ölmeye karar verdiğimizde birinin bunu bizim yerimize yapmasını beklemeyiz.” Belindeki silahı işaret etti. “Sıkarsız kafamıza, kimse de durduramaz! Karun için istediğin son bu mu?”

O kadar çok üzerime geliyordu ki gözlerim dolunca, “Ağlama, geberirim!” diyerek beni tersledi. Saçlarını sertçe karıştırırken bana olan bakışları tahammülsüzdü. “Ben seni öğreneceklerinin ağırlığından nasıl koruyacağımı düşünürken sen kalk, her şeyin içine et!”

“Hak etmediği hiçbir şey yapmadım ona.”

“Hak etmedi, lan!” Bağırırken çıldırmak üzereydi. “Ona yaptığımız hiçbir şeyi hak etmedi.” Duha ellerini saçlarından geçirirken söylemek istediği şeyi daha fazla içinde tutamıyormuş gibi, “Annen için yaptı!” dedi haykırırcasına. “Sana anneni geri vermek için o sözleri söyleyip seni boşadı.” Salonda bir sessizlik yaşandı. Elay’ın gözleri irice açıldı, Kadem gerildi ve ben de nefes bile alamadım.

Annem mi?

Nefesim boğazımda düğümlenirken güçlkle yutkunup, “A-annem mi?” diye sordum kekeleyerek. Neler olduğunu anlayamadığım için serseme dönmüştüm. “Karun’un yaptıklarının annemle ne ilgisi var?” Sol gözümden süzülen yaşa engel olamadım. “Benim annem öldü, onu niye karıştırıyorsun?” Kendi çirkin oyunlarına annemi karıştıramazlardı.

Duha ne kadar sarsıldığımı görünce sakinleşmek için kendini zorladı. “Anlatmaya çalıştım ama geldiğin günden beri beni susturdun.” Artık bana bağırmiyordu, aksine acıyarak bakıyordu. “Bilmediğin çok fazla şey var.” Yürüyüp yanıma gelirken bana bunu nasıl söyleyeceğini bilmez bir hâlde bakıyordu. “Karun o sözleri sana söylerken üzerine kamera ve mikrofon

yerleştirmişler. O sözleri söylemesi ve senden boşanması için onu zorlamışlar.”

Hayır, bu doğru değildi.

Bana şimdi bunu söyleyemezdi.

“Sus.” Hemen ayağa kalkıp gitmeye çalıştım. “Sus, dinlemeyeceğim.”

Hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdüğümde kolumu tutup, “Bige,” deyince, “Sus Duha!” diye bağıarak ona döndüm. “Anlatma, duymayacağım!”

Gözlerimin ardı sızlarken gözyaşları görüşümü bulanıklaştırmıştı. “Ben sordum ona, tehdit edildin mi diye çok sordum.” Susması için yalvarcasına ona bakıyordum. “Baskı altında olmadığına beni ikna etmişti. Bu yüzden bana gerçeğı anlatma çünkü kaldıramam.” Karun’a onca şey yaşatmışken gerçekleri duymayı kaldıramazdım. Bunun altından kalkamazdım.

Karun masum olamazdı.

“Er veya geç öğreneceksin.” Onu dinlemem için beni zorlayan Duha hâlâ kolumu tutuyordu. “Baskı altındaydı.” Yüzü sıkıntıyla kararırken, “Tehdit edildiğı için başka şansı yoktu,” diyerek onu savundu. “Mecburdu.”

“Saçmalık!” Duyduklarıma inanmayı reddederek kolumu elinden çektim. “Neyle tehdit edildi? Benim hayatımla mı?” Alay ederek güldüm. “Ben zaten onun evinde ve onun güvenli duvarlarının arasındaydım. Onun dışında kim bana zarar verebilirdi ki?”

Sıkıntıyla nefesini verdi, bana bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. “Tehdit edildiğı senin hayatın değildi.” Gözlerimin içine uzun sayılabilecek bir süreyle baktı ve yorgun bir nefesin ardından, “Annen,” diyerek başını salladı. “Onu annenin hayatıyla tehdit ettiler.” Yüzüme sert bir tokat yemiş gibi irkilmiştim. Elim ayağım buz tutarken donmuş bir hâlde ona bakıyordum. Doğru mu duymuştum? Karun’un annemin hayatıyla tehdit edildiğini söylemişti, değil mi? Bu sözlerin ne anlama geldiğini biliyor muydu?

Annemin hayatıyla kimse tehdit edilemez.

Ölülerin bir hayatı olmazdı.

“Duha,” diye mırıldanırken soluğum kesilmişti. “Onu nasıl annemin hayatıyla tehdit ederler?” Geçmişin acı silsilesi beni kor ateşlerde yakarken, “Benim bir annem yok ki,” dedim acı bir kabullenişle. “Benim annem öldü.” *Ben öldürdüm* diyemedim.

Çaresiz çırpınışlarımı görmek Duha'ya da acı verdiği için beni böyle görmeye katlanamıyordu. "Ölmemiş." Beni şaşkınlığa sürükleyerek başını salladı. "Senin annen hâlâ yaşıyor." Ne söylediğinin farkında mıydı? Sözlerinin ne denli umut verici olduğunu bildiğini sanmıyordum. Eğer bu bir oyunsa bunun sonunda nasıl bir hayal kırıklığı yaşayacağımı akli kestirmiyor muydu?

"Duha benim annem öldü." Ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum ama buna bir son vermeliydi. Neden bana onun yaşadığını söylediğini de bilmiyordum, tüm bunlar bir saçmalıktı. "B-bana onun yaşadığını söyleme çünkü sana çok kolay inanırım."

Damarlarım patlayacakmış gibi gerilirken nabzımın uğultusunu duyuyordum. "Ona o kadar muhtacım ki sana hemencecik inanırım." Sağ elimi kaldırıp ona gösterdim. "Kendi ellerimle annemi öldürmeme rağmen sana inanırım," dediğimde Elay'ın dudaklarından bir hayret nidası dökülürken Kadem'in gözleri irice açılmıştı. Artık onlar da öğrenmişti annemin katili olduğumu.

Kadem ayağa kalktığı anda şoktan ne tepki vereceğini bilemedi. "Nasıl?" diye mırıldandı. Bana bakarken yüzü bembeyaz olmuştu. "Begüm teyzeyi sen mi..." dedi ama devamını getiremedi. *Sen mi öldürdün* diye soramamıştı.

Kalbimin ağır temposu bana durmam gerektiğini söylerken yavaşça başımı salladım. Artık birilerine anlatıp bu yükten kurtulmak istiyordum. "On üç yaşındaydım." O günü bir kez daha hatırlamak beni kahrediyordu. Sanki unutmak mümkünmüş gibi. "Carlos bizi kaçırmıştı. Karşıma sandalyeye bağlı üç kadın çıkardılar ve üçünün de kafasında siyah bir torba vardı." Hayatımın en kahredici günlerinden biriydi.

Bunları söylerken Kadem'e baktığım için onun değişen yüzünü izliyordum. "Carlos elime bir silah tutuşturdu. Vurduğum her kadın için ailemdeki kadınlardan birini kurtaracağımı söyledi."

Gözümünden akan yaşla sertçe yutkundu. "Siktir," diye mırıldandı. Sansür kullanmadığı nadir anlardan birini yaşarken şoke olmuş bir hâlde bana bakıyordu. "İçlerinden biri Begüm teyzeydi deme bana?"

Başımı salladığımda Kadem ağır bir şekilde küfredmişti. Duha hemen araya girip, "Silah kurusıkıymış!" diyerek ikimizi birden şaşırttı. "Karun kulüpte sarhoşken yarım yamalak bana anlatınca ertesi gün onu görmeye gittim. Tüm detayları bir kez daha ondan dinledim."

Bana dönüp üzerimden yılların yükünü almak istercesine gözlerimin içine baktı. "Carlos'un sana verdiği silah kurusıkıymış." Nabzım

hızlandığında sıfır tepkiyle ona bakıyordum. “Annen de dâhil o kadınlar, önceden uyuşturucu iğne yapmışlar. Sen vurmasaydın bile zaten hepsi bayılmak üzereymiş.”

“Ama...”

“Bu yüzden onlara siyah giydirdiler.” Duha hızlıca konuşarak kafamdaki tüm soru işaretlerini yanıtlıyordu. “Kan olmadığını gizlemek içindi o siyah kıyafetler. Bozuk gözlerle bu detayları fark edemezdin,” dediğinde başımdan aşağıya buz gibi sular dökülmeye başlamıştı.

Kalbim patlayacakmış gibi hızlanırken kimseden çıt çıkmıyordu, herkes benim gibi derinden sarsılmıştı. Söyledikleri inanması güç şeylerdi ama mantıklıydı da. Beni serseme çeviren de buydu, annemin yaşama ihtimali. On dört yıldır yasını tuttuğum annem yaşıyor muydu? Elim ayağım buz tutarken ayakta durmakta güçlük çektim. Ruhum bedenimden çekiliyormuş gibi dizlerimin bağı çözülünce titreyerek bir yerlere tutunma ihtiyacı duydum.

Düşeceğimi anlayan Duha hemen kolumu tutup, “Şuraya geç otur,” diyerek beni koltuğa oturttu. Elay hemen benim için bir bardak su doldurmuştu.

Suyu bana uzatırken, “Böyle dan diye söylemek zorunda mıydın?” diyerek Duha’ya kızıyordu. “Kızın yüreğine indirecektin!”

“Alıştırarak söyledim, daha ne yapayım?” Duha’nın söylediklerini doğru düzgün anlamıyordum. Elay beni zorlayarak birkaç yudum su içirmişti ama ne içtiğim sudan bir şey anladım ne de son duyduklarımdan.

Vücudum artçı şoklarla sarsılırken ilgilendiğim tek şey annemdi. “Gerçekten yaşıyor mu?” Bakışlarım ümit doluydu, sesim ise ağlamaklı. “Bana yalan söylüyorsan...”

“Böyle bir şeyin yalanı olmaz.” Duha beni ikna etmeye çalışarak yanıma oturdu. “Begüm Hanım yaşıyor.” Uzanıp birbiri ardına akan göz yaşlarımı silmeye çalışırken artık bakışları daha yumuşaktı. “Sen onu hiç öldürmedin, o yıllardır yaşıyor.”

Buna inanmayı tüm kalbimle istiyordum ama gerçek gibi gelmiyordu. İnanmama engel olan şey kaybolan yıllardı. Bu olayın üzerinden on dört yıl geçmişti. Dile kolay ama yaşayana zor koskoca on dört yıl. Annem yaşasaydı bize geri dönmez miydi? “Tutsak mı tutulmuş?” Dudaklarım titrerken ağlayarak, “Duha benim annemi bunca yıl rehin mi tutmuşlar?” diye sordum. “Bu yüzden mi gelememiş bize?” Aklıma başka bir şey gelmiyordu.

Duyduklarımdan sonra beynim durma noktasına gelmişken doğru düzgün düşünemiyordum. Annem yaşıyordu, yaşıyordu ve ben onun katili değildim. “Çok mu yaktılar canını?” Başımı öne eğerek hıçkırımlarla ağlamaya başladım. “Biz onu öldü sanırken onlar bunca yıl annemin canını mı yaktı?” Kaybolmuştum sanki. Öyle bir kaybolmuştum ki duygularımın gittiği yönü kestiremiyordum. Kafamda onlarca senaryo vardı ve hepsinde de annem işkence görüyor, acı çekiyor ve günlerini onu kurtarmamızı bekleyerek geçiriyordu.

“Yaşadığını bilmiyordum, beni kandırdılar.” Hıçkırarak tırnaklarımı dizlerime geçirdim. “Kendi annemin katili olduğuma inandırdılar.” On üç yaşındaki bir çocuğu annesinin katili olduğuna inandırmışlardı. “Yaşadığını bilseydim onu kurtarırdım.” Ölmediğini bilseydim ne olursa olsun onu geri alırdım. Kendimden çok Gazel için bunu yapardım çünkü annemin yokluğu en çok onun hayatını altüst etmişti.

Sinir krizi geçirir gibi ellerimi saçlarıma geçirip sertçe çekişirdim. “Beni kandırdılar! Duha beni öyle bir kandırdılar ki kendimi annemin katili sandım,” dediğimde daha fazla dayanamayıp beni kollarının arasına çekmişti.

“Gözünü seveyim yapma şöyle,” derken onun da sesi ağlamaklı çıkıyordu. “Sandığın gibi yıllarca acı çekmemiş.”

Kollarını bana sımsıkı sardı, tek seferde hepsini söyleyip de kurtulmak istedi. “Annen yıllar önce onlardan kaçtığında hafızasını kaybetmiş. Evlenmiş ve bir kızı olmuş. Üzgünüm ama annen yıllardır sizden habersiz kendi hayatını yaşıyor,” dediğinde gözlerimden durmaksızın yaşlar akmıştı.

Başımı onun göğsüne yaslayıp küçük bir çocuk gibi ağlamaya başladım. Üzüldüğüm için ağladığımı sanıyordu ama gözyaşları içinde, “Acı çekmemiş,” dediğimde neden ağladığımı daha iyi anlamıştı. “En azından yıllarca acı çekmemiş.” Annemin mutlu olmasını isteyecek kadar onu çok sevdiğimi anladıkça buradakiler de bana ağladı. Evlenmiş, bir de çocuğu olmuş.

Benim açımdan ölümden daha ağır bir haberdi bu ama yıllarca Carlos’un elinden işkence görmesindense, bizsiz mutlu olmasını yeğlerdim. Biz Sakaların ona verdiği tek şey acıydı. Başka birinde mutluluğu bulduysa varsın onunla mutlu olsun. Benim yerime o çocuğun annesi olsun, saçlarımı okşamasın ve acımı dindirmesin ama yaşasın. Başka bir adamın karısı, başka bir çocuğun annesi olsa da yaşasın. Onun katili olmaktansa bizden çok uzakta mutlu olmasını isterdim.

Anne katili olmak ölümden daha beterd.

() kadar çok ağladım ki... Ağlamaktan ruğum çıkmış, başım p... ,
latın dinmemeyi. Daha bildiği her şeyi anlattıkça bütün potansiyelini
mıydı. Hazen anneme ağladım bense Karun'a ve ona yaptıklarına. An
nemin yapıdığına sevinen kalbimin mutluluğunu bütün kalan Karun'da
bu gece birçok şeyi ağladım ama günyollarım hiçbir potansiyeli veremeyen
yıcaktı.

İklatisi olmayan çok şey yapmıştım. Ne annemin yapıldığını düşünün
lülün ne de Karun'a yaptıklarını. Geceğin sonunda elimde kalan tek
şey derin bir pişmanlıktı. Saadler önce Karun'u hayal kırıklığına uğra
tırmıştı artık ne yapacağımı bilmiyordum. Bana annemi vermeye çalışan
bütün yıkılmışım. Gerçekleri bu kadar geç öğrenmek benim hatamdı.

"Söylersen, artık senin Carlos'tan ne farkın var? Kendi yapıldığını bana
nasıl yaptabildin? O seni annesiz bırakmışken sen nasıl beni seninle bi
rakmış?" Artık bu sözlerle ne demek istediğini daha iyi anlıyordum. Karun
haklıydı, Carlos'tan bir farkım kalmamıştı.

Carlos bana annemi öldürdüğümü düşündürmüştü ve yıllarca en ağır
şekilde canımı yakmıştı. Bense Karun'a onun yüzünden öldüğümü dü
şündürmüştü ve ona katlanılmaz bir acı yaşatmıştım. Carlos'un bana yaptığı
şeyi ben de Karun'a yapmıştım. Sadece ağır şeyler yapmamış, çok da ağır
konuşmuştu. Bana annemi vermeye çalışan bir adama zulüm olmuştu.
(Ona o kadar büyük acılar yaşatmıştım ki hangi birini affetsindi?

Duha haklıydı, kendi topuğuma, daha doğrusu kendi kalbime sıkıştım.

6

TABLOLARDAKİ SIR

*"Biz artık seninle eski bir şarkı gibiydik...
Duydukça can yakan, hüznülendiren ve maziye götüren ama
maziyi geri getiremeyen eski bir şarkı."*

Son birkaç gündür gözüme bir gram uyku girmiyordu. Uyuyamıyordum, yemek yiyemiyordum ve düşünemiyordum. Karun'un suçlu olduğunu düşünürken ona yaptıklarım pek canımı yakmıyordu ama gerçekleri öğrenince işin boyutu değişmişti. Bana annemi vermeye çalışan birine yaşattıklarımı hatırladıkça aklımı kaçıracak gibi oluyordum. Mezarlıktaki o yüzleşmeden sonra bir türlü kendime gelemiyordum. Nasıl yapmıştım? Nasıl bu kadar ileri gidebilmişim?

Gerçeği bilmiyordum, yani ben de masum sayılırdım ama bu kadar ileri gitmeme gerek var mıydı? Kendimi ölü göstermek neyse de bunu bir yıl sürdürmeme gerek var mıydı? Ya da on iki gün boyunca her yerde karşısına çıkıp ona aklımdan şüphe ettirmem şart mıydı? On üçüncü günde de her şeyi iyice batırmıştım. Mezarımın başında ondan özür dilemek yerine sözlerimle canını yakmıştım.

Karun suçlu değildi ama olsaydı bile bu kadarını hak etmiyordu. Ne kadar ileri gittiğimi daha yeni yeni anlıyordum. Tek başıma çatı katının terasında içerken dağılmış bir hâldeydim. "İçince de bir şey değişmiyor ki." Sarhoş bir hâlde elimdeki kadehe bakıyordum. "Bir halta yaradığın yok."

Karun da kendi odasının terasındaydı. Karşı karşıya duran iki malikânede kaldığımız için terasta gölgesini görebiliyordum. Benim aksime terasın ışığını yakmadığı için gölgesi dışında onu göremiyordum. Onun beni gördüğüne emindim çünkü benim ışığım yanıyordu.

Gecenin bir yarısı birkaç şişe içkiyle terasa çıktığımda o zaten oradaydı. İçmeye benden önce başlamıştı ama ondan daha hızlı içtiğime emindim. Karun sigaranın dumanını içine çekince harlanan sigaranın cılız ateşi yüzünü aydınlatmıştı. Bir kibrit çöpünden daha kısa süren ateş, onun yüzünü bana bir saniye gösterip daha sonra yine onu karanlıkta bırakmıştı.

Keşke ışığı yaksaydı, o zaman onun beni gördüğü gibi ben de onu görebilirdim. O beni izleyerek içiyordu ama bana izleyecek hiçbir şey vermiyordu. O kadar sarhoştum ki bastıramadığım ıstırabım yüzünden telefona uzandım. Onun numarasını arayıp telefonu kulağıma yasladım. Bir yıldır numarasını hiç değiştirmemişti. Benim numaram değişmişti, bu sabaha kadar beni ölü sandığından yeni numaram onda yoktu.

Ancak onu aradığımı biliyordu, telefonu çalıyor ve kulağıma yasladığım telefonu görüyordu. Telefonu açmayacağına çok emindim lakin açılan telefonla sertçe yutkundum. Neden açmıştı ki ben olsaydım açmazdım. Şimdi ne diyecektim? O kadar panikledim ki bir an telefonu kapatmayı bile düşündüm. İçkinin verdiği sersemlikle onu ararken aklımdan ne geçiyordu, bilmiyordum.

Telefonda ondan özür dileyecek değilim ya, daha iyisini hak ediyordu. Hızlanana nefes seslerimi duyduğuna bile emindim. “Şey... Odadaki eşyalarım duruyor mu?” Ne saçmaladığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Telefonu açmasını beklemediğim için bu konuşmaya hazırlıklı değildim.

Cevap vermeyeceğine hatta telefonu yüzüme kapatacağına çok emindim ama derin bir nefesten sonra, “Duruyor,” dedi kısa ve soğuk bir sesle. “Hepsi bıraktığın yerde.” Öldüğümü sandığında bile eşyalarıma dokunmamıştı.

“Annemin mücevherlerini çocuklardan biriyle bana gönderebilir misin?” Saçma bir konu başlattığım için mecburen bunu sürdürüyordum. Telefonda pişmanlığımı ifade etmem çok yanlış olurdu, bunu yüz yüze yapmalıydım. “Annemden bana kalan tek şey o mücevherler ve mendili.” İç çekerek kadehe uzandım. “Yarın Furkan ile gönderebilir misin?”

Bir kez daha içine çektiği dumanla sigaranın ucundaki ateş harlandı ve o bir saniyelik zamanda yüzünü gördüm. Yüzünü net bir şekilde bile görememiştim ama zihnim çatık kaşlarını hayal etmeme neden olmuştu. “Eminim Duha sana daha iyi mücevherler alıyordur,” diyen sesinde bastırmadığı öfkenin şiddetini soludum.

Beni olduğumdan daha da sarhoş yapan içkiden birkaç yudum aldım. Onun viski içtiğine emindim, içmek için genelde viskiyi tercih ederdi. “Duha’nın bana mücevher alması için bir sebep yok. Lütfen yarın sabah Furkan ile annemin mücevherlerini gönder.”

“Sana hiçbir şey göndermeyeceğim.” Bu sabah mezarlıktaki yüzleşmeden sonra ondan farklı bir cevap beklemiyordum. “O mücevherleri çok istiyorsan gel kendin al.” İşte bunu beklemiyordum. Ona gitmemi mi istiyordu?

Çekinerek, “Beni eve almazlar,” derken sesimdeki endişe beni ele veriyordu. “O evdeki herkes benden nefret ediyor olmalı, korumaların beni içeri almaz.”

Sinirle soluduğu nefesi duydum. “Ev benim, kim ne karıştır?”

Süt dökmüş bir kedi gibi uysalca başımı salladım. “Yarın uğrar alırım o zaman.” Onun işe gittiğinden emin olduğum bir zamanda oraya gidip eşyalarımı alabilirdim.

Aklımdan geçenleri tahmin ediyormuş gibi, “Şimdi!” diyen sert sesini duydum. “Annenin mücevherlerini istiyorsan şimdi gelip al yoksa bir daha alamazsın.”

“Gelemem, beni incitirsin,” dedim.

“Gel... Beni incittiğinden daha fazla incitemem seni,” dedi. Kalbim kassılmıştı.

Gözlerimden taştan yaşları görmesinden endişe ederek, “Özür dilerim,” diye fısıldadım. Sol gözümden süzülen gözyaşının katliamına birçok yaş eşlik etti ve gözlerimden durmaksızın yaşlar aktı. Hıçkırığımı kulağına ulaşmasın diye dudaklarımı birbirine bastırarak ayağa kalktım.

Omuzlarımın sarsılışından bile ağladığımı anlar diye terasın ışığını kapatmışım. Tıpkı onun gibi ben de kendimi karanlıkta bıraktığımda, “Işığı aç,” diyen yorgun sesini duydum. Sesi aynı zamanda kulağa sarhoş geliyordu. Eminim bu kadar içmeseydi telefonumu bile açmazdı. Belki de yarın sabah ikimiz de bu konuşmayı hatırlamayacaktık.

“Sen açarsan ben de açarım.” Yönümü onun olduğu tarafa çevirdim. Her şey etrafımda döndüğü için ayakta zor duruyordum. “Seni görmek istiyorum, ışığını aç.”

Soğuk gülüşünü duydum. “Beni görmek isteseydin bir yıl boyunca saklanmak yerine bana gelirdin.” İğneleyici sesi aramızda binlerce kilometre olduğunu düşündürecek kadar mesafeliydi. “Ben bıraktığın yerdeydim.” Sessiz gözyaşları dökerek başımı salladım ama ışığı söndürdüğüm için bunu göremedi. Gelmeyi çok istemiştim ama ona dönmek hiç kolay değildi.

“Annemin mücevherlerini almaya geliyorum.” Mücevher bahaneydi, onu görmek istiyordum. Çok özlemiştim.

Telefonu kapatıp terastan çıktım, düşmemek için duvarlara tutunarak hareket ediyordum. Düşündüğümünden daha fazla içmiş olmalıydım ki başım çok kötü dönüyordu. Evdekileri uyandırmadan merdivenleri inmek benim için hiç kolay olmamıştı. Evden çıktığımda soğuk hava tenimi ısırtıyor, üzerimdeki kısa elbisenin eteğini uçuşturuyordu. Korumaların itirazlarına kulak asmadan dışarı çıktım. Telefonunu hemen çıkaran Uraz muhtemelen Duha’yı uyandıracaktı.

Bu saatte sarhoş bir hâlde evden çıkınca benim için endişelenmişti. Yolu geçip Karun'un malikânesinin önünde durunca Celil benim için kapıyı açtı ama bir kez olsun yüzüme bakmadı. İçeri girince bahçede nöbet tutan Furkan ve Nedim de kafalarını başka bir yöne çevirip bana bakmaktan kaçındılar. Karun'a yapuklarımdan sonra beni görmeye bile tahammülleri yoktu. Özellikle Furkan'ın bana yüz çevirmesi beni çok üzdü ama ona kızamadım, bunu hak ediyordum.

Malikânenin açık kapısının önünde Karun'un beni beklediğini görünce bir an duraksadım. Onu tam karşımda bulmak tüm cesaretimi kırdığı için başımı çevirip çıkış kapısını kontrol ettim. Telefonda beni incitmeyeceğini söylemişti ama o bu kadar sarhoşken bundan pek emin değildim. Ona yaşattıklarımın öfkesiyle bana zarar vermeyeceğinin bir garantisi yoktu.

Derin bir nefes alıp kendimi zorlayarak ona doğru yürümeye başladım. Adımlarım geri geri gitmek isterken sarhoş vücudumu hareket ettirmek hiç kolay değildi. Her adımla ona biraz yaklaşıırken boynunda gevşekçe duran kravatını ve yakası açık gömleğini gördüm. En az benim kadar dağınık bir hâldeydi. Ellerini pantolonun ceplerine koymuş, dimdik bir şekilde karşımda duruyordu. Oysaki ben ayakta durmakta bile güçlük çekiyordum.

Son bir yılın her gecesini içerek geçirdiğini düşünürsek alkole olan direnci bana kıyasla daha yüksekti. İnce topuklu ayakkabılarım her adımımınla tok bir ses çıkarırken yürümek için kendimi zorluyordum. Üzerimde kışın soğuşunu içine çeken mavi, uçuş uçuş bir elbise vardı. Elbisenin kabarık eteği esen rüzgârla yukarı toplandıkça Karun'un gözleri bacaklarıma kayıyordu. Rüzgâr biraz daha şiddetli esse eteğimi karnıma doğru savuracak ve iç çamaşırlarımı ortaya çıkaracaktı.

Bunun düşüncesiyle dişlerini sıkarak bakışlarını bacaklarımdan çekti. Karşısında durduğumda aramızda üç adım olmasına özen göstermiştim. İçinde zerre kadar duygu olmayan mavilerine bakmak cesaretimi kırdığı için ona doğru elimi uzattım. "Annemin mücevherlerini verir misin?" Buraya mücevherler için gelmemiştim ama soğuk bakışlarıyla karşılaşmak beni tedirgin ettiği için bulduğum tek bahaneye sıkı sıkı sarılıyordum.

Karun uzattığım elime, daha sonra da bana baktı. Buzdan farkı olmayan bakışları birkaç kez bunu tekrarlamıştı. Sessizliği beni gerim gerim gererken başıyla arkasındaki malikâneyi işaret etti. "İçeri gir, kendin al."

Eve, özellikle de onun odasına girmeyi hiç istemediğim için sözleri omurgama soğuk bir ürperti gönderdi. Kızgındı, sarhoştı ve yapacaklarını o bile kestiremiyordu. Böyle bir durumda eve girmek hiç mantıklı değildi ama mücevher bahanesiyle buraya kadar gelmişken onları almadan gitmek

de saçmalık olurdu. Derin bir nefes alarak eve doğru yürüdüm. Karun'un yanından geçerken bile aramızdaki mesafeye dikkat ediyordum.

Kafamın içindeki korku çanlarını susturmaya çalışarak merdiveni çıkmaya başladım. Peşimden geldiği için arkamdaki adım sesleri soluk boluma düğümler atarak nefes almamı engelliyordu. Titreyen bacaklarımı kontrol etmeye çalışırken trabzana tutunarak yukarı çıkıyordum. Başım müthiş bir hızla döndüğü için görüşüm çok sık bozuluyordu. Basamaklar birbirine girmiş gibi beni zorluyordu. Bu kadar çok içmemeliydim.

Son basamağı çıktıktan sonra odasına doğru yürüdüm. Ancak birkaç adımdan sonra yer ayağımın altında kaydığı için tökezledim. Vücudum arkaya doğru sendelediğinde sırtım onun sert göğsüne çarptı. Belki ona temas etmeseydim işim daha kolay olurdu fakat ona yaslanırken aklım ve vücudumun kontrolü benden alınmıştı. Titremelerim artınca donup kaldım.

Odanın kapısıyla bakışırken istesem de hiç kıpırdayamadım. O da arkamdan çekilmeyerek ona yaslanmama izin verdi. İki yanında öylece duran elleri belki bana hiç dokunmadı ama ona temas etmeme de engel olmadı. Sırtım hâlâ onun göğsüne yaslıydı. Saçlarımda ılık nefesini hissedince gözlerimin ardı öyle bir sızladı ki sesli bir şekilde ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Bana hissettirmemeye çalışarak başını eğip sessizce saçlarımdan kokusunu içine çekti. Saçlarımdan tepesinde içli nefesinin ılık dokunuşunu hissetmiştim. Eskiden bunu hiç çekinmeden yapardı ama bana o kadar kırgındı ki artık kokumu içine çekerken bile bunu bilmemi istemiyordu. Kokumu özlediğini bile benden gizlemeye çalışıyordu.

Öne doğru bir adım atarak onunla olan temasıma son verdim. Bu ona kısıp sesle bir kez daha iç çektiymişti ama duymamış gibi yaptım çünkü duymamı istemezdi. Kapıyı açıp içeri girdim, bir yıldan sonra bu odada olmak çok garip hissetmeme neden olmuştu. Her şey bıraktığım gibiydi, sanki burada beni hiç kırmamış, benden gitmemi istememişti.

Hayatımın en kötü gününe tanık olan bu odada en küçük bir eşyanın bile yeri değişmemişti. Makyaj masamın önündeki eşyaların yeri bile aynıydı. O sabah kapağını kapatmayı unuttuğum fondötenin kapağı hâlâ açıktı. El kremin yanında duran rujum bile o sabah nasıl bıraktıysam öyle duruyordu. Akşam uyumadan önce çıkardığım takılar bıraktığım yerdeydi.

Oda her gün temizlenmiş ama makyaj masam ve resim çizdiğim küçük alanıma hiç dokunulmamıştı. Eşyalarım toz tutmuştu ama kimseler masamı bile silmemişti. Sanki Karun bu evdeki kimsenin eşyalarına

dokunmasına izin vermemişti. Her şey nasıl bıraktıysam hâlâ öyleydi. Karun bu odadaki izlerimi hiç silmemişti.

İçkiden dolayı devam eden baş dönmem hiç kesilmediği için sarsak adımlarla yürüyüp çekmeceyi açtım. Mücevher kutumu alıp makyaj masasının önünde duran takılara doğru yürüdüm. Pahalı mücevherlerin hiçbirini almadım, sadece anneme ait gerdanlığı alıp kutunun içine koydum. Diğerleri zaten kutunun içindeydi. Kendi paramla satın aldıklarımı bile alma gereğinde bulunmamıştım.

Başımı kaldırdığımda Karun kapının önünde dikilmiş sessizlik içinde beni izliyordu. “Hepsini al.” Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. “Mücevherlerinin geri kalanlarını, makyaj ürünlerini, kıyafetlerini ve resim eşyalarını toplayıp götür,” derken sözleri açık yaradan sızan kan gibiydi. Damarlarını kurutsa bile dikiş tutmayan bir yara.

Odanın içine doğru yürüyüp etrafını gösterdi. “Çocuklar taşımana yardım eder, sen eşyalarını topla.” Benden bir an önce kurtulmak ister gibi davranınca gözlerimin ardı sızlamıştı.

Bezgince hatta bıkkınca bakan gözlerinin acıması yoktu. “Ben eşyalarına dokunamıyorum, başka birinin dokunmasına da izin veremiyorum.” Gözlerime yaşlar akın ederken acı dolu bir kabullenişle, “Sen toplarsan sorun olmaz,” diyerek beni sözleriyle kahretmeye devam etti.

“Her şeyini topla, geriye tek bir çöpün bile kalmasın.” Gözlerimin içine benden vazgeçmiş gibi baktı ve “Seni bana hatırlatacak hiçbir şey bu evde kalmasın,” diyerek beni bir kez daha bitirdi.

Bedenimin değil, ruhumun titrediğini hissettim. “Daha sonra gelir toplarım.” Bu kadar zayıfken güçlü görünmeye bile çalışmıyordum. “Annemin yerini bilmek istiyorum.”

Kaşları bükülürken yakışıklı yüzü biraz daha soldu. Birkaç kez derin derin nefesler alarak onu zorlayan bu konuşma için sinirlerine hâkim olmaya çalıştı. Karşısında yaptıkları için özür bile dilemeyen bir kadını bulmak ondaki değerimi biraz daha bitirmişti. Değişen mavileri hırçın bir okyanusun dalgalarına dönüştüğünde bana fazla anlam kattığını düşünmeye başlamıştı, gittikçe daha fazla gözünden düşüyordum.

Bunun siniriyle tükürürcesine, “Annenin yerini kendin bul veya Duha senin için bulsun,” dedi. “Senin için her şeyi yapıyor ya, bunu da yapsın.” Hemen ardından bana kapıyı gösterdi. “Şimdi git evimden.”

Annemin yerini bu gece ondan öğrenemeyeceğimi anlayınca ona sırtımı dönüp kapıya doğru yürüdüm. Kapıya yaklaşınca omuzlarım çöktü,

gidemedim. Adımlarım kendiliğinden durunca ne yapacağımı bilemedim ama bu şekilde gidemezdin. “Üzgünüm.” Kapıyı kapatarak ona doğru döndüm. “Özür dilerim.” Kuru bir özürün hiçbir faydası olmayacağını biliyordum ama üzgün olduğumu bilmeliydi.

Gözlerimi yakıp burnumun direğini sızlatan bir acıyla, “Böyle olmasını istemedim,” diye fısıldadım. “Bilmeden oldu, tüm o şeyleri yaparken annemle ilgili gerçeği bilmiyordum.” Biliyordum, bu yaptıklarımı hafifletmezdi ama onu zorladıkları şeyi ve annemi kurtarmaya çalıştığını bilmiyordum. Bilseydim asla bu kadar ileri gitmezdim.

Karun gözlerini gözlerime dikti ve tepkisizliğini koruyarak başını ağır ağır salladı. “Anladım.” Anlamadığı birçok şeyi ona yaşatmışken, “Artık önemi de yok,” diyerek aramıza birçok duvar ördü. “Hak etmediğim hiçbir şey yaşamadım.” Bir kez daha arkamdaki kapıyı gösterdi. “Şimdi git.” İçimi acıtacak kadar sakindi.

Bana kızmasını hatta bağırıp çağırmasını bekliyordum ancak hissiz sayılabilecek gözlerle baktığını görünce boğazımda kör bir düğüm oluştu. “Hak etmemiştin,” dedim ağlamaklı bir sesle. “Hiç hak etmemiştin.”

Sustu ve yüzüme bakmakla yetindi. O bakışları içimi öyle bir yakıyordu ki hıçkırıklarla ağlayabilirdim. “Hak etmeseydim yokluğunu bana yaşatmazdın,” deyince gözlerimden süzülen yaşları durduramadım. Onun ahı yağlı bir urgan gibi boynuma dolanıp beni boğuyor ve boğazıma baskı uygulayarak nefes almama engel oluyordu.

Elimdeki kutuyu bir kenara bırakıp ona doğru yürüdüm. “Bir yolu olmalı.” Sesim titrerken görüşümü puslandırıran yaşların bir sonu gelmiyordu. “Beni affetmenin bir yolu olmalı.”

Pişmanlığım öylesine büyüktü ki bununla ne yaşanırdı ne de ölünürdü. Ona onca fenalığı yaparken böyle sonuçlanacağını bilmiyordum. “B-ben çok üzgünüm.” Bana eşlik eden gözyaşlarının ağırlığıyla başımı salladım. “Çok üzgünüm, ne yapacağımı bilmiyorum.”

Kirpiklerinin arasında bakan mavi gözlerinde bana karşı zerre kadar bir acıma olmadı. Bir zamanlar gözyaşlarıma kıyamayan o adam şimdi donuk gözlerle beni izliyordu. Yanaklarımdan süzülen yaşlar bile buzdan kalbini eritemedi. Yanımdan hızlıca geçerken, “Alacaklarını al, sonra git,” dedi soğuk bir sesle.

Gitmesinden endişe ederek, “Böyle gitme,” diyerek arkasından birkaç adım attım ama sarhoş ayaklarım birbirine dolanınca küt diye dizlerimin üzerine düştüm.

Düştüğümü görünce hemen durup beni kaldırmak için yanıma geldi. Elini uzatınca uzattığı eline bakıp daha çok ağlamaya başladım. “Özür dilerim, yapmamalıydım, çok pişmanım.” Benim onu yerde bıraktığım gibi onun beni yerde bırakmaması canımı çok yakıyordu. Başımı önüme eğip omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. Böyle olmamalıydı.

Bana elini uzatması ondan aldığım en ağır darbeydi. Kulüpte yere düşüp arkamdan *gitme* diye yalvardığında onun için dönmemiş ve onu kaldırmak için elimi uzatmamıştım. Onu yerde bırakıp gitmişken o aynısını bana yapmıyordu. “Bilmiyordum.” Başımı eğdiğim yerden kaldırmadan hep aynı şeyleri sayıklıyordum. “Neyi neden yaptığını bilmiyordum.” Öfkeme yenilmiştim.

Karun beni yerden kaldırmak için kolumu tutup, “Saka,” dediğinde kalkmak yerine elini ittim.

“Bilemezdim,” dedim gözyaşları içinde. “Bana eflatun bir elbise göndermenin geçerli bir sebebi yoktu.” Başımı kaldırıp dağınık saçlarımın arasından ona baktım. “Bu yüzden boşanmanın altında da bir sebep olmadığı düşünmüştüm.” Kimse benim açımdan olaylara bakmıyordu. Neyi neden yaptığını bilemezdim. Canımı o kadar çok yakmıştı ki altında bir sebep olduğunu düşünemedim.

Tepemde dikilmeye devam ederken işte şimdi gözlerinde yargılayan bir ifade vardı. “Bir eflatun geceye karşılık bana kaç eflatun gece yaşattın?” derken sesinde aşağılayıcı bir şeyler vardı, bakışlarında ise bastıramadığı gizli bir öfke.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ama cevap bekleyen gözleri susmama izin vermiyordu. Bensiz geçirdiği tüm günleri hesaplayarak, “Üç yüz seksen üç eflatun gece,” diye mırıldandım gizleyemediğim bir kahroluşla. “Bir eflatun geceye karşılık sana yaşattığım üç yüz seksen üç eflatun gece.” Hangi açıdan bakarsak bakalım benim suçum ve kabahatim daha büyüktü.

Karun’un gözlerinin rengi koyulaştı, birçok nedenden dolayı bana sinirli olduğunu görebiliyordum. Dişlerini sıkarak burnundan sertçe nefesini aldı. Yanındaki elini sıkarak bana bakarken artık pek rahat görünmüyordu. Elini sıkıp sıkıp açıyor, parmaklarını esnetiyordu. Sanki sinirlerine hâkim olmaya çalışıyordu. “Neden?” Buz gibi bir sesle konuşması omurgama yakıcı bir his göndermişti. “Bir gecenin karşılığı neden üç yüz seksen üç gece?”

“Çünkü yorulmuşum.” Gözlerimden süzülen birkaç damla yaşla başımı salladım. “Sana ilk geldiğimde ben böyle bir kadın değildim, sen de böyle bir adam değildin.” Ağlamamak için dudaklarımı sınıksız birbirine

hastırdım ama gözlerimden sessizce süzülen gözyaşlarını durduramadım. “Birbirimizi o kadar hırpaladık ki geriye güzel hiçbir şey bırakmadık.”

Biz birbirimizi tüketmiştik.

Karun yüzümde veya ıslak gözlerimde ne görüyorsa hissiz gözlerinde küçük bir duygu kırıntısı oluşmuştu. Bu duygunun ne olduğunu anlayacak bir kafada değildim ama soğuk duvarlarında küçük bir çatlak oluştuğunu görebiliyordum. Sıkıntıyla nefesini verirken eski hissizliğine dönmesi saniyelerini bile almadı. Bana merhamet etmek istemiyordu çünkü ya biz birbirimize yâr olacaktık ya da yara. Yaralarımızı sarmak yerine daha büyüklerini açarak yara olmuştuk.

Boğazımı tırmalayan histeri bir hıçkırığı yutmak ister gibi yutkundum. “Düşmemek için insan uzun süre dikenli bir dalı tutamıyor.” Hissettiğim berbat duygulardan ötürü konuşurken sesim çatallaşmaya başlamıştı. “Bir süre sonra ya kendini bırakır ya da o dalı kırar.” Acı bir ukde kondu dudaklarıma. “Ben ikisini de yaptım, tutunduğum dalın o kadar çok dikenini vardı ki neresinde tutsam elim kanıyordu.” Onunla olmak da hiç kolay değildi.

Karun’un gözlerinde bana karşı hiç merhamet kırıntısı bulamayınca kendimi zorlayarak ayağa kalktım. Geriye kurtarılacak hiçbir şey kalmadığını görmekten daha acı verici bir şey yoktu. Yaptıklarım herkese sevgimi sorgulatabilirdi ama insan doğru şekilde sevmeyi bilmeyince kırıp dökerdi. Sevgi konusunda hep talihsiz olduğum için karşımda hiç iyi bir örnek yoktu. Doğru şekilde sevmeyi ne o biliyordu ne de ben.

Daha fazla burada durmayıp annemin mücevherlerini alarak odadan çıktım. Gitmemi istediği için beni durduracak hiçbir şey yapmamıştı. Malikâneneden çıkıp karşıdaki eve doğru yürürken kendime defalarca en doğrusunun bu olduğunu söylüyordum. Er veya geç bitecekti ve bitmişti de. Acı verse de bitmişti çünkü biz doğru şekilde sevmeyi hiç bilemedik.

Anne ve babamın ilişkisi benim için pek de güzel bir örnek değildi. Birbirlerini seviyorlardı ama onların sevgisi emret ve itaat et üzerine kuruluydu. Annem babama itaat ettiği sürece babam tarafından sevilmişti. Belki de annem gibi olmak istemediğim için kocama karşı hep böyle asi bir kadın olmuştum.

Hayatımdaki birliktelikler de hep fazla sağlıksızdı. Sevgiye olan açlığını hep yanlış kollarda aramıştım. Tıpkı Serhat’ta da olduğu gibi. Ya ben fazla kolay seviyordum ya da hayatıma giren erkeklerin zamanlaması fazla iyiydi. Mesela Serhat’ın zamanlaması nokta atışıydı. Uzun süren bir körlükten sonra gözlerimin açıldığı bir dönemde hayatıma girmişti. Bana dünyanın en eşsiz kadınıymışım gibi hissettirip beni evliliğe ikna etmişti.

Berberlik yaşadığım ama birlikte olmadığım tek erkek Serhat'tı. En başta onun üzerinde iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyordum. Önceki hayatıma bir sünger çekip onunla yeni bir başlangıç yapmak istemiştım. Sonrasındaysa o, evliliği beklememiz gerektiğini söylemişti. Böylece aramızda bu tarz bir ilişki yaşanmamıştı.

Hayatıma giren erkekler konusunda oldukça talihsizdim. Ona sadık kalacağım biriyle tanışmadığım için hayatımı gelişigüzel yaşıyordum. Babamdan bulamadığım sevgiyi, annem ve Gazel'in hayatımda olmayışının yoksunluğunu yanlış kollarda dindirmeye çalışmışım. Ta ki Karun ile tanışana kadar. Herkesten daha fazla canımı yakmıştı ve en çok onun canını yakmışım ama tüm o kaosun içinde onu sevmeyi öğrenmişim.

Birbirimize duyduğumuz sevgi yanlış değildi, yanlış olan bizlerdik. Asıl yanlış olan birbirimizi bulana kadar bize yaşatılan şeylerdi. Geçmişimiz o kadar hasarlıydı ki iki baskın ve hastalıklı insanın bir araya gelmesi ortaya katliam gibi bir ilişki çıkarmıştı. Aramızdaki şey bir sevgide olamayacak her şeyden ibaretti.

Toksik bir ilişki yaşadığımızı artık daha iyi anlıyordum. Aşk bu değildi, sevgi böyle olmazdı. Kalbimizde taşıdığımız sevgi gerçek olabilirdi ama bu şekilde yaşanmazdı ve yaşanmamalıydı. Bitmesi gerekiyordu, aramızdaki şey hiç sağlıklı değildi. Hasarlı bir şekilde başlamışken bir yıl önce olmasa bile er veya geç bitecekti. Güzel bir başlangıç yapmamıştık ki güzel bir şekilde bitsin.

Sanki bir günde olgunlaşmış gibi düşüncelerim değişmiş, daha önce göremediğim birçok şeyi Karun'un hissiz gözlerinde görmüştüm. Bu sabah mezarlıktaki yüzleşmeden sonra büyümeye başlamış gibiydim. Bu iyi bir gelişme miydi yoksa kötü müydü, hiç bilmiyordum.

Bir Ay Sonra

Günler geçiyordu ve her yeni günle kendimi meşgul edecek bir şeyler bulmaya çalışıyordum. Hayatta olduğum gittikçe daha çok insanın kulağına ulaşıyordu. Duha'nın yeni işe aldığı bir koruma, Karun'la benim mezarlıkta çekilen fotoğraflarımı basına sızdırdığı için neredeyse tüm gazeteciler ve televizyonlar beni konuşuyordu. Duha onu kovmuştu ama o adamın başıma açtığı sorunlarla ben uğraşıyordum. Basın her yerde peşimdeydi.

Hiçbirini umursamıyor, hana ulaşmaya çalışan babama bile her zaman engel oluyordum. Gazetecilere röportaj vermekten kaçırıp hepsini gizmeden geliyordum. Sabah koşularında arada sırada Karun'a denk geliyordum. Öyle anlarda tek kelime etmeden birbirimizin yanından öylece geçip gidiyorduk. Sanki anlaşarak ayrılmış gibi birbirimize saygı göstermiyorduk ama yakın da davranmıyorduk.

Bittiğini kabullenmek ikimiz için de büyük bir gelişmeydi. Psikolojik yardım alıyordum ve duyduğuma göre o da aynı şeyi yapıyordu. Yandan almadan birbirimizde bıraktığımız travmaları aşamazdık. Artık ikimiz de iyileşmek ve birbirimizi geride bırakmak istiyorduk. Öte yandan Karun bizden intikam almaya kalkışmamıştı. Bunu yapmadığı gibi amcamı da bizden uzak tutmuştu.

Kimse kapınıza gelip bizden hesap sormadı, kısacası Kalender cephesinden kimse canımızı yakmaya kalkışmadı. Adamları beni gördüğü yerde başlarını eğip beni görmezden geliyordu. Levent yüzüme bile bakmıyordu. Melek ise beni görünce küçük bir tebessümü esirgemiyordu. Çağrı'nı döndüğünü duymuştum ama o da benimle hiç iletişime geçmemişti.

Karşı malikânedekiler beni hayatlarından çıkararak onlarda açtığı yaraları sarmaya çalışıyordu. Karun ve Duha arasındaki ilişki tamamen kopmuştu. Tıpkı Kenan ve Kadem'in arasındaki her şeyin de bittiği gibi. Bu iki grup birbirlerine selam dahi vermeyi bırakmıştı. Karşı taraf buna ne kadar sorun ediyor, bilmiyordum ama Duha cephesinde işler hiç iyi değildi.

Yıllardır Karun ile dalaşmayı alışkanlık hâline getiren Duha, onun yokluğunda ağır bir depresyona girmişti. Ne yazık ki girdiği bu depresyondan çıkacak gibi de değildi. Ne zaman Karun ile karşılaşsa ve Karun onun yüzüne bile bakmasa Duha saatlerce evde kafamızı ütölüyordu. Benden daha büyük bir aşk acısı çekiyormuş gibi davranıyordu.

Aşağıya indiğimde gördüklerim beni şaşırtmadığı gibi az kalsın güldürecekti. Duha siyah bir tişört ve eşofman altıyla koltuğa uzanıp bir nallbendı alnına bağlamıştı. Elay onun kollarını, Kadem de bacaklarını ovuyordu. Buradan bakılınca yaşlı teyzeler gibi görünüyordu. İçeri girip, "Nesi var" diye sorduğumda Elay gülmemeye çalışarak yanaklarının içini dişledi.

"Bugün iş çıkışı Karun'la karşılaşmış, seninki buna hiç pas vermediğin için bu hâlde."

Duha fenalık geçirir gibi sızlanıp, "Yüzüme bile bakmadı," diyerek bacaklarını ovan Kadem'e tekme attı. "Düzgün ov lan kıymetli bacaklarını"

Ovuyor musun yoksa mıncıklıyor musun, hiç belli değil!" Bir aydır bize kök söktürüyordu.

Elindeki kitapla uzandığı yerde kendini serinletmeye çalışırken, "Depresyondayım, iyi davran bana!" deyince kıkırdadım. Karun olmadan uzun süre dayanamazdı.

Gülmemek için kendimle cebelleşirken kollarımı göğsümde birleştirdim. "Toparlamalısın artık," dediğimde kaşlarını çatarak elindeki kitabı bana fırlattı.

"Asıl sen nasıl bu kadar hızlı toparlanabildin!" Pek toparladığımı söylemezdi ama bu konuda elimden geleni yapıyordum.

Böyle yaparak sağlığını daha da kötü etkilediği için onun adına endişeleniyordum. "Karun yoksa başka biri olur." Yumuşak bir sesle konuşup onu içine çekildiği bu buhrandan çıkarmaya çalıştım. "Sana başka düşman mı yok?"

Bu duyduklarından sonra Duha kalp krizi geçirecekmiş gibi tişörtünü çekştirip, "Elay!" diye sesini yükseltti. "Dilaltı hapımı getir, tansiyonum çıktı."

Elay gülerek omuzlarına bastırıp onu kalktığı yere geri yatırdı. "Yaşlı dedeler gibi davranmayı bırak."

"Yaşlandırdınız kızım beni." Kötü kötü bana bakarken fırlatacak bir şeyler arar gibiydi. "Şu salak kuş ömrümü yedi, ömrümü! Kalender Beyciğim yüzüme bile bakmıyor." Başı yastığa düşerken yüzünde acıklı bir ifade vardı. "İntikam almak şöyle dursun, birkaç küfrü bile bana çok gördü."

Afalladım. "Tüm bu tantana sana küfretmediği için mi?" Eğer istediği buysa ona en sağlamından küfredebilirdim.

Onu yeteri kadar ciddiye almadığımı görünce Duha iyice çıldırdı. "Biri şunu çeksın gözümün önünden!" Kalkmaya çalıştı ama Elay omuzlarına bastırarak kalkmasına engel oldu. Dişlerini sıkarken dövecekmiş gibi bana bakıyordu. "Senin yüzünden hayatım çok sıkıcı geçiyor, orada konuşup durma!" Karun ile uğraşmayınca eğlenerek bir şeyler bulamıyordu tabii.

Bir ayağımın üzerinde salınıp dururken bıkkınca ona bakıyordum. "Dünyanın sonu değil ya, yeni düşmanlar buluruz sana."

Bu sefer kafasının altındaki yastığı bana fırlatmıştı. "Ben ondan başka düşman istemiyorum!" Gece karası gözleri boğmak ister gibi bakarken, "Sen ne anlarsın kaliteli düşmanlıktan!" diyerek bana çıktı.

“Bana bak, kendine gel artık!” Onun beni teselli etmesi gerekirken her gün biz onu teselli ediyorduk. “Sen böyle yaptıkça eski kocamla gizli bir ilişkin olduğunu düşünmeye başlıyorum. Kaç gündür bu nedir ya, bir kendine gel, silkelen artık!” dediğimde yattığı yerden fırlayıp üzerime saldırdı.

“Bu sefer keseceğim o çatallı dilini, hadsiz kuş!”

Daha o bana yetişmeden koşarak hemen üçlü koltuğun arkasına geçtim. Saklandığım yerden, “Yalan mı?” diye çemkirdim. “Biz evliyken de aramızda hiç çekilmiyordun, belli ki gözün varmış!”

Duha bir an bile tereddüt etmeden belindeki silahı çıkarınca Elay ve Kadem ona doğru koştu. İkisi de onun silah tutan eline yapışınca, “Bırakın!” dedi sıkığı dişlerinin arasından. “Şu kalpsiz şeytandan kurtulmadıkça bana rahat yok!”

Çatık kaşlarla ona bakarken üzerimdeki siyah, gece elbisesini gösterdim. “Senden kaçacağım diye elbisem kırılırsa çok fena olur.” Gözlerimi kısarak üçüne bakmaya başladım. “Neden hâlâ hazırlanmadınız?”

Anlamaz gözlerle birbirlerine bakmaya başladılar, daha sonra bana dönüp aynı anda, “Nereye?” diye sordular.

Bıkkınlıkla nefesimi verdim. “Bu gece bir sergiye davetli değil miyiz?”

Tam da ondan beklediğim gibi Duha ağız dolusu küfrederek kaşlarını attı. “Erol’un karısının resim sergisinden mi bahsediyorsun?” Bana aklımı açarmışım gibi bakıyordu. “Oraya gitmiyorsun!”

“Neden? Karun ve diğerleri de orada olur diye mi?” Günlerdir yaşadığım şeyler yüzünden boş bir dönme dolapta kendimi baş aşağı dönüyordum gibi hissediyordum.

“Karun’la birbirimizden sonsuza kadar kaçıp duramayız. Ne kadar çok düşünürsem o kadar çok saplantı hâline getiririm.” Doktorum bana kaçmanın çözüm olmadığını söylediği için bir süredir karşı evdekilerden kaçmıyordum. Özellikle karşılarına çıkmıyordum ama onlardan biriyle karşılaşınca da kaçıp durmuyordum.

“Sandığın gibi onu unutmuş veya arkamda bırakmış değilim.” Duha’nın daha fazla beni kalpsiz olmakla suçlamasını istemediğim için yüreğimdeki yangını göstermek istercesine, “Deniyorum,” dedim kısık bir sesle. Cılız sesim bile konuşurken titriyordu. “Deniyorum, uğraşıyorum ve savaşıyorum ama aşamadığım asıl şey ona yaptıklarım.” Bunun vicdan azabından asla kurtulamayacağımı bilmiyordum.

Kirpiklerimi titreten yaşların buğusuyla Duha’ya bakıp iç çektim. “Ona karşı o kadar mahcubum ki ikinci kez karşısına çıkıp annemin yerini

sormaya bile utanıyorum.” Şu zamana kadar onu sadece birkaç kez görmüş ve ikimiz de birbirimizi yok saymıştık. Malikânenen çıktığım o günden beri sesini bile duymamıştım.

Kaburgalarım göğüs kafesimden tek tek sökülüyormuş gibi canım yanıyordu. “Ondan kaçarak değil, yakınlarında olarak onu unutabilirim. Görmeyince özlüyorum ve özleyince onu daha fazla düşünüyorum.” Başımı omzuma doğru eğip yalvaran bakışlarla, “Lütfen,” diye fısıldadım. “Sergiye katılalım.”

Karun’u görmek istiyordum.

Resim galerisine gelince insanların karşısına çıkmak düşündüğümünden daha zor olmuştu. İçeri girdiğim an buradaki herkesin bakışları ok gibi beni buldu. Duha ve Elay bizi beklemeden içeri girmişti, Kadem ise dışarıda telefonla konuşuyordu. Kapıdan içeri yalnız girmek zorunda kalmıştım. Ancak içeri girdiğim an bana kenetlenen birçok göz yüzünden kapının önünde donup kalmıştım. Buradakilerin meraklı bakışları o kadar yoğundu ki bulunduğum yerden bir adım öne gidemiyordum.

Şaşkın, şoke olmuş ve hayretler içinde beni izleyen birçok insanın hedefindeydim. O kadar yoğun bakıyorlardı ki tüm bu gözler karşısında kendimi çırlıçıplak hissediyordum. Bu bakışlara maruz kalmak düşündüğümünden daha zordu. Bana baktıkça kendi aralarında fısıldaşmaları cesaretimi çok kırıyordu. Zor olacağını biliyordum ama bu kadarını beklemiyordum. Bu bakışlara göğüs gelecek kadar güçlü değildim. Çok şey söylüyorlardı ve neredeyse hepsini duyuyordum.

“Kalender’in karısı ölmemiş miydi?”

“Duyduğum haberlerin asılsız olduğunu düşünmüştüm ama doğruymuş, gerçekten yaşıyormuş.”

“Cenazesine bile katıldım, kocası gömdü onu. Nasıl hayatta olabilir?”

“Şoke oldum, baksana, etiyle kanıyla burada.”

“Ay şekerim, burada neler olduğunu biri bana açıklayabilir mi? Hani ölmüştü bu kadın?”

“Belki de ölmedi ama kendini ölü gösterdi. Duyduğuma göre Karun’un karısı çok sinsiymiş.”

“Birbirleriyle istemeden evlendiklerini duymuştum. Belki de kocasından kurtulmak için ölü numarası yaptı. Karun’un ne kadar belalı bir adam olduğunu hepimiz biliyoruz.”

“Tarlum, kaç kişi Karun ile evlilik hayali kuruyor farkında mısın? Bu kadının çirkin bir tuzakla onunla evlendiğini bilmeyen mi var? Kadındaki oyunlar bitmiyor, kim bilir bu son oyununun altında ne tür şeytanlıklar var.”

Bunu söyleyen kadın kendini bana benzetmek için saçlarını kahveye boyayan ve kaşlarının üstünden kâkül kesen o karaduldu. Yanlış hatırlamıyorsam birçok adamla evlilik yaptığı için cemiyetteki lakabı buydu. Sanırım adı Sanem’di. Saçları ve kâkülünde değişen bir şey olmadığına göre Karun’u elde etme planını hâlâ sürdürüyordu. Fısıltıyla konuşuyormuş gibi yapıp sesini herkese duyurarak insanları bana karşı kıskırtıyordu.

Söylentiler hiç kesilmedi, tıpkı bana bakmayı bırakmadıkları gibi. Sadece bakışlarıyla beni sindiriyorlardı. Kapının önünde öylece dururken küçüldükçe küçülmeye devam ettim. O kadar savunmasız ve zayıf hissetmeye başladım ki tüm bu eleştirel bakışlardan kurtulmak için kaçıp gitmek istedim. Bunu yapamazdım, yapabileceğimi düşünmüştüm ama yapamayacaktım. Artık o kadar güçlü değildim.

Gitmek için tam arkaya doğru bir adım atmıştım ki belimde bir el hissettim. Belimi kavrayan ve baskısıyla beni dik durmaya zorlayan bir el. Başımı çevirip omzumun üzerinden arkaya bakınca gözlerim Karun’un mavileriyle kesişti. Damarlarımdaki tüm kan açık bir yaradan sızar gibi çekilirken donup kalmıştım. Belimin boşluğuna baskı uygulayan soğuk eli, omurgamda ateş ve buz etkisi yaratıyordu. Dokunuşunu özleyen tenim arzuladığı temasa kavuştuğu için titrediğinde bunu hissetmişti.

Bir ay önce bana kızan, benimle vedalaşan adam tam arkamdaydı. Belimi tutarak bu insanların karşısında dik durmaya beni zorluyordu. O kadar şaşkındım ki yürüyüp yanımda durmasına bile bir anlam veremedim. Üstelik iri eli hâlâ belimdeki yerini koyuyordu. Sanki elini çekerse gardımı düşürüp bu insanların karşısında ezilip küçüleceğimi biliyordu.

Karun onu son gördüğümünden çok daha iyi görünüyordu. Üzerinde ona çok yakışan siyah bir smokin vardı. Tıraş olmuş ve uzayan saçlarını biraz kısalttığı için güzel yüzü açığa çıkmıştı. Bir ay içinde yüzüne kan gelmiş gibi yüzü eski canlılığına kavuşmuştu. Ancak gözlerindeki o uykusuz ifade de değişen bir şey yoktu. Yaşadığımı öğrenmesine rağmen hâlâ uyumakta güçlük çektiği belliydi.

Üzerimizdeki gözlerden dolayı bana olan bakışları düşmanca değildi ama koyu mavi gözlerinde bastıramadığı öfkesini ve kırgınlığını iliklerime kadar hissediyordum. Üzerime eğilip kısık bir sesle, “Burada ne işin var?” diye sorarken sesi buz gibiydi. “Bir kez daha olmaman gereken bir yerdesin!” Donuk yüz ifadesi ve kısık çıkan sesinden dolayı kimse onun şu anda beni azarladığını anlayamazdı.

Gözlerimin içine sinirli bir şekilde baktığında tedirgin olmaya başlamıştım. “Bu gece hiçbir resmin yanında bir dakikadan fazla durma!” Bu sözlerle ne demek istediğini anlamadım ama açıklayacak zamanı da yoktu. Üzerimizde çok fazla göz olduğu için kapı önünde durmak yerine beni yürümeye zorladı.

Karun’un gelişiyle söylentiler daha da artmıştı ama hiçbirini umursamadı. Beni Duha’nın masasına yönlendirdikten sonra bir dakika bile yanımda durmadan gitmişti. Benden uzak durmasıyla insanlar bir terslik olduğunu anlamıştı. Karun kendini zorlayıp onlara her şeyin yolunda olduğunu göstermek istemişti ama görmeye bile katlanamadığı bir kadınla da tüm geceyi geçiremezdi.

Diğer Kalenderler yani Çağl, Levent ve Melek de buradaydı. Uzun kokteyl masalardan birinin etrafında duruyorlardı ama bir kez olsun benden tarafa bakmıyorlardı. Herkes hâlâ bizi evli sanıyordu ancak Kalenderlerin bana pas vermemesi ve Karun’un benden uzak durması herkese aileden dışlandığımı gösteriyordu. Artık sadece hortladığımı değil, aynı zamanda Kalenderlerin beni nasıl ötekileştirdiklerini de konuşuyorlardı.

Dedikoduların büyük bir bölümü kendimi ölü göstermem ve herkesi kandırmam üzerineydi. Üstelik Sanem denen o can sıkıcı kadın da hiç susmuyordu. Bir grup insanla masamın yakınındaki bir masada durup onları duyabileceğim bir yükseklikte ileri geri konuşuyordu. Buraya hiç gelmemeliydim, bu büyük bir hataydı.

Masama gelip beni soru yağmuruna tutan da olmuştu ama kimseye verecek bir cevabım olmadığı için her defasında kafamı telefona gömüp onları görmezden gelmiştim. Onlar çekip gidene kadar telefonla meşgul olduğum için bunu gören diğer insanlar da masama gelmeyi bırakmıştı. Duha bir süre sonra ben ve Elay’ı yalnız bırakmak zorunda kalmıştı çünkü kendi gibi olan adamlarla koyu bir sohbete tutuşmuştu.

Elay ile uzun masaların etrafında durmak yerine küçük adımlarla yürüyüp galerideki resimlere bakıyorduk. “Bunlar ne tür resimler?” diyen Elay gördüklerinin şaşkınlığıyla gözlerini kırıştırdı. “Senin resme ilgin

var, değil mi?" Bir tabloyu bana gösterdi. "Mesela burada ne anlatmak istiyor?"

"Sanki şey gibi..." Tablodaki griye boyanmış kirli sokağa baktım. Sokakın kasveti çok güzel yansıtılmıştı. Islak çöplerin içinde yarı çıplak bir kadın yerde yatıyordu. Üzerindeki ince kıyafeti parçalanmıştı ve çantasıyla ayakkabısının teki ondan biraz uzakta duruyordu. Kadının vücudundaki morluklar ve darp izlerine bakınca rahatsızca yutkundum. "Tecavüz." Elay gergince yerinde kıpırdanırken kaşları çatıldı.

Elay bir kadının tecavüze uğradığını resmeden tabloya daha fazla bakmadan koluma yapıştı. "Gidelim hadi, Duha hiçbir tablonun yanında bir dakikadan fazla kalmayın demişti." Evet, biliyordum ama nedenini anlayamıyordum. Karun da aynı konuda beni uyarmıştı. Neden bir tabloya bir dakikadan fazla bakamıyorduk?

Masaların olduğu alanı arkamızda bırakıp koridoru dönünce Melek'i gördük. Sarı peruğu her zamanki gibi yine başındaydı. Saçının üzerine tavşan kulaklarını andıran beyaz bir taç takmıştı ve üzerinde balon etekli kısa bir elbise vardı. Buz mavisi elbisesi ve sapsarı, çizgili çorapları birbirine çok uyumsuzdu. Ayağında ise pembe spor ayakkabılar vardı. Sırt çantası da siyah benekleri olan kırmızı bir uğur böceği idi.

Elay ona bakarken kıkırdadı. "Sence de çok ilginç bir zevki yok mu?" Karşısındaki renk cümbüşüne gülümseyerek bakıyordu.

Onunla aynı fikirde olduğum için başımı salladım. "Sanki tavşan olmaya karar vermişken son anda bir buz perisi olmayı seçmiş gibi. Tabii bal arısını andıran çoraplarını ve uğur böceği çantasını da unutmamak gerek." Melek renkli bir kişilikti. "Öz güvenini gerçekten takdir ediyorum, ben cesaret edip böyle giyinemezdim." Bu kadar elit insanın içine bu hâlde gelmek büyük bir başarıydı.

Ona biraz yaklaşıncı Melek'in baktığı tablodaki dağınık yatağı gördüm. Yatakta çarşaflara sarılı çıplak bir kadın vardı ve kadının sırtındaki birçok yara izi göze çarpıyordu. Sanki kırbaçlanmış gibiydi. Zaten ucu püsküllü kırbaç da yatağın bir köşesinde duruyordu. Onunla aramızda az bir mesafe kalmışken göbekli bir adamın Melek'in yanına gelmesiyle durduk.

Tıpkı Melek gibi adam da aynı tabloya bakıyordu. "Resmi beğendin mi?" Bunu sorarken asıl ilgilendiği Melek'miş gibi duruyordu.

Şişko adam Melek'e baktı, gözleri baştan ayağa çocuk gibi görünen kızı süzüyordu. Melek safça, "Bilemiyorum," diyerek gözlerini kırptırdı. "Şiddeti sergileyen bir resme göre fiyatı dudak uçuklatıyor."

Adamın pörtlek gözlerinde aç bir ifade oluşurken gözlerini Melek'in sıksa vücudundan ayırmıyordu. "Bence fiyatını hak ediyor." Kaşları çatıldı, sanki fiyat biçtiği tablo değil de Melek'miş gibi davranıyordu.

Tam onlara doğru bir adım atacaktım ki Kadem birden Melek'in yanında belirdi. Omzunun hizasına gelen kızın yanında dururken sert gözlerle obez adama bakıyordu. "Seni tablodaki yatağa gömmemi istemiyorsan sektir git!"

Kadem'in sert uyarısıyla adam hemen topuklayıp kaçtı. Kadem'i karşısında gören kızın bakışları önce şaşkınlıkla irileşti ama daha sonra kocaman gülümsedi. "Merhaba," derken sesinin fazla mutlu çıkması Elay ile dikkatimizden kaçmamıştı.

Kadem hâlâ çatık kaşlarla giden adamın arkasından bakarken, "Merhaba," dedi hissizce. Daha sonra çatık kaşlarını düzelterek ona büyük bir heyecanla bakan kıza çevirdi bakışlarını. "Bir tablonun yanında bir dakikadan fazla kalma." Yumuşak bir sesle onu uyarıp, "Anlaştık mı?" diye sordu. Kadem'in yüzünü izlemeye dalmışken Melek'in onu duyduğunu sanmıyordum.

Melek ona alık alık bakmaya başlayınca Kadem onun yüzünün önünde elini salladı. "Sesim kulağına geliyor mu, çocuk?" İnce kaşları çatıldı, Melek işte şimdi onu duymuştu.

"Yirmi bir yaşına girdim, ne çocuğu?" diyerek ona çıkıştı. "Aramızda sadece sekiz yaş var." Sekiz yaşı az mı buluyordu?

Kadem'in kahvelerinde muzır bir ifade oluşurken onunla uğraşmaya başladı. "Neyin hesabını yapıyorsun? Ben sekiz yaşındayken sen daha doğmamışsın bile." Başıyla ona bir yönü işaret etti. "Etrafta çok dolaşmadan sizinkilerin yanına git."

Melek öne doğru atılarak Kadem'in elini kendi küçük ellerinin arasına aldı. "Ben seninle vakit geçirmek istiyorum." Babasının eline yapışan küçük bir çocuktan farkı yoktu. "Kalan resimlere birlikte bakalım mı?"

Kadem'in bakışları elini saran ince parmaklara kaydığında ifadesi sertleşti. Görmekten hoşlandığı bir manzara değilmiş gibi elini çekerek onunla arasına mesafe koydu. "Deli amcan ve dayıların buradayken amacın beni öldürtmek mi?" Gurur ve diğer Kalender erkeklerinden korktuğunu gizlemeye çalışmıyordu bile. "Herifler sadece bakışlarıyla beni kurşuna diziyorlar, bir de senin yanında görürlerse hiç acımazlar."

Melek kıkırdayarak uzanıp onun elini tekrar tuttu. "Korkma, bir şey yapmazlar. Beni mutlu eden şeylere karışmıyorlar ve sen beni mutlu

ediyorsun.” Kadem’in elini sıkıca tutarak onu bir yere doğru çekti. “Merak etme, ben seni korurum.”

Kadem kendini ondan kurtarmaya çalışırken, “Kızım, etin ne budun ne senin, nasıl koruyacaksın!” diye çok söylendi ama Melek onu dinlemeden peşinden çekti.

Onların arkasından bakarken Elay, “Melek ondan hoşlanıyor,” diyerek çok yerinde bir tespitte bulundu. “Umarım Kadem kendini ona kaparmaz.”

“Umarım,” diyen sesim düşünceliydi. Melek’i seviyordum ama Kadem’in ondan hoşlanmasını istemezdim. Ne yazık ki Melek’in bir ayağı çukurdaydı. Bu yüzden Kadem’in acı çekmesini istemiyordum.

Elay ile sergiyi gezerken bir süre sonra ona bir telefon gelince ayrıldık. O telefonla konuşurken ben de yeniden masamıza dönmüştüm. İnsanların çoğunlukta olduğu yere geri döndüğümde biriyle konuşan Karun’un bakışları beni buldu. Birkaç saniye süren zaman diliminde gözlerimiz birbirine kenetlendi. Onun bakışları fazla soğuk bakarken benimkiler özlem doluydu.

Henüz mavilerine dalıp gitmeden başını çevirip bakışlarını benden alınca derin bir nefes aldım. Her geçen gün Adana’ya dönmeyi daha çok istiyordum. Kalıp onun için savaşmayı istiyordum ama bana en küçük bir umut vermeyen gözleri direncimi kırıyordu. Bir yanımdan bizden olmayacağını kabullenmişken bir yanımdan olması için ne çok dua ediyordu.

Masada tek başıma olduğum için benden nefret eden insanlar için kolay hedeftim. “Görüyorum ki aileden atılmışsın.” Başımı kaldırıncaya bu sefer de karşımda Sanem ve iki kadını buldum. Karadul lakaplı kadın arkamdan yeterince konuşmamış gibi bir de masama gelmişti.

Alay ederek hatta küçümseyerek bana bakıyordu. Onunla ilk kez bir davette karşılaşmıştım ve bu ikinci karşılaşmamızdı. İlk karşılaşmamızda şimdi olduğu gibi açıkça saygısızlık yapmamıştı çünkü o dönemler Karun beni böyle görmezden gelmiyordu. Karun’un gölgesi üzerimden çekilince gerçek yüzünü göstermekten çekinmemişti.

Aptalı oynayarak, “Anlamadım?” dediğimde abartılı bir şekilde güldü.

“Bence beni çok iyi anladın.”

Kırmızı eteğinin uzun kuyruğu yerde sürünürken bana doğru birkaç adım attı. “Ucuz oyunların ortaya çıktığı için şimdi bu masada tek başımsın.” Bu kadının ensesindeki büyük topuzu kavrayıp suratını masaya

çarpıyorsam, bunun tek nedeni insanlara konuşacak daha fazla malzeme vermemekti.

Sanem başıyla Karun'un olduğu yönü gösterdi. "Seni çoktan boşadığını biliyorum." Gerildiğimi görünce sırıttı. "Haber ağım çok iyidir ama benim asıl merak ettiğim bunu neden insanlara açıklamadığı?" Beni germeye başlamıştı.

Lens olduğuna emin olduğum kahve gözlerinin ardında büyük bir şeytanlık yatıyordu. "Söylesene, bu da mı senin işin? Seninle boşandığını açıklamaması için onu neyle tehdit ediyorsun?"

Sinirlerime hâkim olmaya çalışarak tebessüm ettim. "Belki de etrafında para avcısı dulları görmekten hoşlanmıyordur?" Canım yeterince sıkırken sabrımı zorlamasa iyi ederdi. "Boşandık veya boşanmadık, bu sadece bizi ilgilendiren bir durum. Hadi diyelim ki boşandık ve Karun bir yıldır bunu açıklamıyor. Sence bir erkek boşandığını neden açıklamaz?" İşaret parmağımla kendimi gösterdim. "Ya o kadını hâlâ seviyordur..." Bu sefer de parmağımı ona doğrulttum. "Ya da etrafında karısının çıkmalarını görmek istemiyordur." Tebessüm ettim. "Bu durumda her ikisi de."

Diğer kadınların önünde onu aşağıladığım için hırsından suratı bir balon gibi şişmişti. Yüzündeki abartılı fondötene rağmen suratı sinirden kıpkırmızı olurken bir şeyler söylemeye kalkıştı ancak, "Karun'dan sana iş çıkmaz," diyerek onu susturdum. "Saçını kahveye boyayabilirsin, kahve lensler takabilirsin veya benim gibi makyaj yapıp benim gibi giyinebilirsin ama yine de hiç şansın yok."

Gerçek anlamda ona acıyarak bakıyordum. "Ne sanıyorsun, Karun'u bana çeken görünüşüm mü?" Aklını başına almasını istediğim için sözlerim sakın ve gerçekçiydi. Kendi hayat kavgamdan o kadar yorulmuştum ki bu ucuz tartışmalara girmek istemiyordum.

"Etrafta birçok kahve saçlı ve kahve gözlü kadın var. Sence neden onlardan biriyle olmuyor? Benden daha güzel kadınlar var." Önemli olanın benim fiziksel özelliklerim olmadığını artık anlamalıydı, etrafımda beni taklit eden birini görmekten hoşlanmıyordum.

"Bu numaraların belki diğer erkeklerde işe yaradı ama Karun'da işe yaramaz." O istediği kadar kendini bana benzetsin ama Karun ona bakmazdı. Sarışın olsaydım da bana değer verirdi çünkü konu hiçbir zaman benim nasıl göründüğüm olmamıştı.

Sanem'in gözlerinin içine bakıp gerçekleri ona göstererek, "Varlığımı sorun ediyorsun ama bir yıllık yokluğumda da Karun dönüp sana bakmadı," dedim. Bir aptala bakar gibi ona bakıyordum. "Kumar borçlarının

sınıra dayanmış olmalı. Neden vaktini Karun'la harcamak yerine kendine yeni bir av bulmuyorsun?" Sinir küpüne dönen kadın daha fazla dayanamayıp bana vurmak için elini kaldırdı.

Söylediklerimden ders almak yerine bana vurmaya kalkışmasının nedeni artık Kalenderler için bir değerim olmadığını düşünmesiydi. Karun'un bunu sorun etmeyeceğini düşündüğünden bana tokat atmak için elini kaldırmıştı. Ancak bana gerek kalmadan biri onun bileğini yakalayıp atacağı tokada engel oldu.

Sanem'in hemen yanında beliren ve tüm dikkatleri üzerine çeken bir kadın, "Sanem, şu eline sahip çıkar mısın?" derken çok sevimli görünüyordu. "Az kalsın kafama çarpacaktı."

Şaşkınca ona bakarken o hâlâ dehşete kapılmış gibi tuttuğu ele bakıyordu. Sanki istemsiz bir şekilde Sanem'in elini tutmuştu. "Birine vurmak isterken lütfen elinin açısını iyi ayarla, arkanda da birileri olabilir." Yumuşacık bir sesle konuşup tuttuğu eli usulca bıraktı.

Daha sonra başını kaldırıp Sanem'e tatlı tatlı gülümsedi. "Eminim bölge liderlerinden birinin kızına vurmak istemezsin, değil mi?" Kızın masum yüzü, tatlı sesi ve içten gülüşü sesindeki tehdidi gizleyemiyordu.

Sanem'in beti benzi atarken hemen kaçarcasına masamızdan ayrıldı. Vay canına, tatlı diliyle kadının ödünü koparmıştı. Masada yalnız kaldığımızda bana dönüp sıcak bir tebessümle, "Merhaba," diyerek elini uzattı. "Şey... Hakkında çok fazla haber duyduğum için uzun zamandır seninle tanışmak istiyordum." Onun kim olduğunu bile bilmiyordum.

Biraz çekingen biraz da ürkekçe bana bakıyordu. "Ben Farah Tozlu." Pot kırmış gibi dilini ısırıp, "Son üç yıldır Farah Kalender," deyince şaşkınlıktan gözlerim büyüdü. Farah Kalender mi? Ümit Bey'in kızı Farah mı? Karun'un şu deli amcasının karısı mıydı?

Benim hakkımda neler duydu, bilmiyordum ama ben de onun hakkında çok şey duymuştum. Bu yüzden en az onun beni merak ettiği kadar onu merak ediyordum. Gurur'un zorla kaçırıp evlendiği, şiddet uygulayıp komalık ettiği o zavallı kıza mı bakıyordum? İki yıl, hayır son bir yılı da sayarsak üç yıldır evinden çıkmayan o kıza baktığıma inanamıyordum. Sonunda o evden çıkmasına sevinmiştim.

Benden birkaç yaş küçük olduğunu fazla belli eden kızı merakla izliyordum. Siyah parlak saçları, ışıltılı buğday teni ve gecedен daha koyu siyah gözleriyle egzotik bir güzelliği vardı. Evden hiç çıkmayan birine göre teni kavrukту. Gününün çoğunu hep bahçede geçirmiş gibi yanık bir tene sahipti. Kalçasının biraz altında biten kısa elbisesiyle tam karşımdaydı.

Elbisesine baktığımı görünce yanakları ısındı. Öz güveninin çok düşük olduğunu her hareketiyle belli ediyordu. Elbise ona çok yakışmıştı ama kenarlarından tutarak aşağıya çekmeye başladı. “Gurur bunu giymem için beni zorladı ama çok kısa.” Oysaki ona çok yakışmıştı.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Farah.” Az önce şaşkınlıktan elini sıkmadığım için bu sefer ben ona elimi uzattım. “Bige Efil.” Ona adımlı söyleyerek çekiştirdiği elbiseyi gösterdim. “Sana çok yakışmış, bence elbisenle uğraşıp durma yoksa bu insanlar, bu sefer de senin hakkında konuşacak bir şeyler bulur.”

Ellerini hemen elbiseden çekmesi çok komikti. Aceleyle elimi sıkarken ona kaçamak bakışlarını atan insanlara ürkerek bakıyordu. “İçeri girdiğimden beri bana bakıp duruyorlar.” Muhtemelen uzun zamandır dışarı çıkmadığı içindi.

Sinirden güldüm. “Dikkat çekmek istemiyorsan çok yanlış bir masadasin çünkü gecenin konusu benim.”

Boş bulunup, “Evet, her gün birileri mezarından fırlamıyor,” demişti ki yanlış bir şey söylemiş gibi inleyip, “Affedersin,” deyince tebessüm ettim. Bu ürkek hâlleri ona karşı içimde bir merhamet duygusu oluşturunuyordu. O kadar ürkek ve korkaktı ki küçük bir şaka yüzünden onu azarlayacağımı düşünmüştü.

Başımınla Kalenderlerin olduğu masayı işaret ettim. “İstersen onların yanına git, belki o zaman daha rahat hissedersin.” Benim yanımda olduğu için meraklı gözlerin hedefine o da giriyordu. O da bir Kalender geliniydi, Karun ve diğerlerinin yanına gidebilirdi.

“Gurur senin yanında durmamı istedi.” Farah kısık bir sesle konuşup bir köşede bize ters gözlerle bakan Sanem’i işaret etti. “Onun seni sıkıştırdığını görünce benden seni yalnız bırakmamamı istedi.” Dudaklarından tatlı bir kıkırtı döküldü. “Gerekirse o kadının ağzına bir tane çarp dedi. Neyse ki buna gerek kalmadı çünkü kimseye vuramam.”

Gurur’un onu bana gönderdiğini duymak beni büyük bir bozguna uğratmıştı, Karun’a yaptıklarından sonra en çok korktuğum isimlerden biri de Gurur’dur. Beni yalnız bırakmamak için karısını göndermesini beklemiyordum. Etrafıma bakmaya başladım. “O nerede?”

“Orada... Hayır, o tarafta değil.” Farah omuzlarımdan tutarak beni Karun’un olduğu yöne çevirdi. “Karun abiyle konuşuyor.”

“Bize sırtı dönük olan şu sarışın adam mı?” demiştim ki tam o esnada Gurur yanından geçen garsona doğru dönünce yüzünü gördüm. “Yok

artık." Şaşkınlıktan nutkum tutulmuştu. Gurur Kalender o muydu? Karun'dan beş ay küçük olduğunu bilmeme rağmen kafamda hep yaşlı bir adam profili oluşturan o meşhur amca bu muydu? Hiç hayal ettiğim gibi değildi.

Gurur'un yüzü, fiziki ve görünüşü fazlasıyla göze hitap ediyordu. Alında Karun ile birbirlerine biraz benziyorlardı ama Gurur'un saçları sarıydı. Kaşları ve kirli sakalının rengi saçlarına göre daha koyuydu. Yüzünün belirgin hatları çok göze çarpıyordu, yeşil gözleri ise insanı içine çekecek bir güzellikteydi. Ara sıra başını bu tarafa doğru çevirip karısını kontrol ederek tekrar önüne dönüyordu.

Uzun zaman sonra Farah ilk kez dışarı çıktığı için gözleri sık sık Farah'a kayıyordu. Onun iyi olduğuna emin olmak ister gibiydi. Ona haddinden uzun bakmış olmalıyım ki gözleri beni bulunca gerildim. Bakışlarıma ne anlam kattı, bilmiyordum fakat gözlerimin içine bakarken Karun'a bir şeyler söyledi ve başıyla beni işaret etti. Karun bu tarafa dönünce hemen önüme dönmüştüm.

Bir kez daha onu izlerken yakalanmamak için yönümü Farah'a çevirdim. "Gurur sana benim hakkımda bir şeyler anlattı mı?"

İçki yerine masadaki suya uzanırken başını iki yana salladı. "Benimle pek konuşmaz, zaten bizim eve taşınalı da çok olmadı." Sudan küçük yudumlar alarak bardağı masaya bıraktı. "Kendi hakkında konuşmayı da sevmez."

Farah bu tarafa kaçamak bakışlar atan insanları görünce rahatsızca yerinde kıpırdandı. Benim yüzümden o da insanların tacizlerine maruz kalıyordu. "Neden kocanın yanında değilsin?" diye sordu. Anlaşılan herkes gibi Farah da onunla boşandığımızı bilmiyordu. Gerçi buradaki insanlar gerçeği biliyormuş gibi bakıyordu.

Başım la Gurur'un bulunduğu yeri işaret ettim. "Sen neden benim yanımda durmak yerine kocanın yanında değilsin?" Kalenderler Farah'ın yanıma gelmesinden memnun değilmiş gibiydi. Biliyordum, onu buraya Gurur göndermişti ama o istedi diye yanımda kalmak zorunda değildi.

Farah, Gurur'a kaçamak bakışlar atınca keyfi kaçmıştı. "O benim kocam değil." Karun da benim kocam değildi ama henüz bunu bilmiyordu.

Cesaret edebilseydim Karun'un yanına giderdim ama beni görmeye bile katlanamıyordu. Artık annemin nerede olduğunu bilmek istiyordum. Karun ve Gurur dışında kimse annemin yerini bilmediği için öylece Karun'un hayatından çıkıp gidemezdim. Gerçi artık onun hayatında bile

değildim. Büyük bir savaştan ağır yaralı çıkmıştık. İkimiz de artık birbirimizi geçmişte bırakıp aldığımız yaralarla kendi hayatımıza dönmek istiyorduk.

Burada dikilmekten sıkıldığım için etrafıma bakmaya başladım. Buradaki tüm kadınların kaçamak bakışları Karun ve Gurur'un üzerindeydi, davetteki en dikkat çeken erkek onlardı. İkisi büyük bir ciddiyetle birbirleriyle konuşurken üzerlerindeki bakışları görmezden geliyorlardı. Buradaki kadınlar boşandığımızı öğrendiği an Karun'un üzerine atlayacak gibiydi. Sanem de onlardan biriydi.

"Farah?" Bunu ona nasıl soracağımı bilmediğim için bakışlarım tereddütlüydü. "Gurur'dan annemin yerini öğrenme şansın var mı?"

Gurur'un olduğu masaya bakmaktan kaçınarak suratını astı. "O delinin ağzından laf almak kolay mı sanıyorsun?" Ne hatırladıysa yüzü bembeyaz olmuştu. "Gerçek bir akıl hastası."

Endişeyle yutkunarak, "Sana vuruyor mu?" diye sordum. Bununla ilgili çok fazla söylenti vardı.

"Hayır." Bu konuda kafası karmakarışık bir hâldeydi. "O çok garip biri." Ona sırtı dönük duran Gurur'a baktığında, "Anlaşılmaz biri," diye mırıldandı.

"Neyden bahsediyorsun?"

"Herkes gösterdiği ve olduğu kişi aynı değil gibi. Aynı odada kalıyoruz ama koltukta yatıyor. Bazen onu yakıyorlarmış gibi bağırarak uykusundan uyanıyor," dediğinde buz kestim. Geçmişte Gurur'u yakmaya çalıştıklarını Farah bilmiyordu. Ya da vücudunun abisinin kül tablası olduğunu.

Farah anlamaz gözlerle bana bakıp, "Dün gece uykum bir türlü gelmeyince telefonu açıp bana masal kitabı okudu," derken Gurur'un neyin peşinde olduğunu o da bilmiyormuş gibi bakıyordu.

"Melek'in uykusu gelmeyince onu böyle uyutuyormuş. Yalnız kaldığımızda bana bebek gibi davranıyor ama sabah bizimkilerin yanına inince bambaşka birine dönüşüyor." Bunları söylerken yüz ifadesi çok komikti. "O kadar dengesiz ki en sonunda beni de delirtecek. Buraya bile beni zorla getirdi, evde kala kala babama daha çok benziyormuşum," dediğinde kıkırdadım. Gurur'un evde onun canını yakmadığını duyunca rahatlamıştım.

"Karun'a yaşattıklarımın sonra bana zarar vermesini bekliyordum."

"Herkes yapmasını bekliorsa yapmaz." Farah gülererek başını iki yana salladı. "Gurur, insanların tersine gitmeyi seviyor."

Çok fazla kafam erdiğine inan Cürur'un kulakları çınlamış olmalı ki bir an doğru döndü. Farah ile henüz hakikatlarını kayıtlık tute mayla bu tarafa doğru yürüdüğünü görünce Farah ile aynı anda ona atılmış döndük. Kalabalığın arasına karışmak için bir adım atmıştık ki Cürur'un "Bak sen şu Kalender gelmelerine." diyen alavci sesini duyduk "Nasıl iş yapıyor." Ben artık bir Kalender gelini değildim!

Hadi ben kaçıyordum ama Farah niye kocasından kaçıyordu? Kolumu tutarak onu dardardum. "Ben saklanana kadar sen onu oyala." Kocasının sağı solu belli olmadığı için ne yapacağını kestiremiyordum.

Farah dehşete kapılarak bana baktı. "Ben ne olacağım?"

"Kocan değil mi? Senin ondan zaten kaçışın yok, bari birimiz kurtulsun." Tam arkamızda bir öksürük sesi duyunca yutkunarak arkamıza döndük. Gurur ellerini ceplerine koymuş, dik dik bize bakıyordu.

Önce Farah'a, sonra bana, daha sonra tekrar Farah'a bakarak ona beni gösterdi. "Sen bu kızın yanında çok durmayasun," diyerek onu uyardı. "Senu de kendune benzetur, hiç uğraşamam." Farah'ı bana gönderdiğini gizliyordu.

Farah'tan sonra bana dönüp başıyla Karun'un bulunduğu masayı işaret etti. "Sen de doğrudan kocanın yanına gideysun. Uşağa kafayı yedurten sensun, toparlayacak olan da sensun." Artık onun karısı olmadığını anlamak istemiyordu.

"Gidersem vurur beni."

Ceketinin önünü kenara çekerek bana silahını gösterdi. "Gitmeyince de ben senu vurayım." Tehlikeli gözlerle bana bakıp göğsünü kabarttı. "Karar ver bakayım," diyerek tehdit etti. "Hangimizun elunde ölmek istesun?"

"Bir C çıkku istesem?"

"Ula bak atayı kafam!"

"Tamam, gidiyorum!" Derin bir nefes alıp Karun'a doğru yürürken bir anda durdum. Beni durduran şey Sanem'in onun yanına gidiliyordu.

Kısa bir an bana bakan Karadul, sinsice sırtarak Karun'a döndü. Bu uzaklıkta ona ne anlatıyordu, bilmiyordum ama Sanem oldukça neşeli görünüyordu. Hararetili bir şekilde konuşan kadın umurumda hile değildi, umurumda olan tek kişi Karun'du ve Karun'un ona tebensim etmesiyle. Bir yıl sonra ilk kez gülümsediğini görüyordum ama bana değil, kendini bana benzeten birine.

Gözlerimin ardı sızlarken Karun'un parmağında olmayan yüzüğün boşluğu dikkatimi çekti. Boğazım düğümlenince arkaya doğru bir adım attım. Öldüğümü düşündüğünde bile yüzüğümü hiç çıkarmamışken geri dönüşümle çıkarmıştı. Sanem bu yüzden boşandığımızdan bu kadar çok emindi, ikimiz de yüzük takmıyorduk.

Buradaki herkes boşandığımızdan şüphelenirken kan koca rolü yapmak aptallık olurdu. Karun'un yüzük parmağındaki boşluğa baktıkça burnumun direği sızlayıp içim kıyılıyordu.

"Herkes bir dakika buraya bakabilir mi?" Elimdeki kadehi bırakmadan insanların beni göreceği bir yerde durdum. Tüm gözler bana kenetlenince Duha endişeyle bakıp ne yaptığımı anlamaya çalıştı.

Karun'un bakışlarını üzerimde hissettim ama onun olduğu yöne hiç bakmadım. Buradaki herkese sırasıyla bakıp, "Biliyorum, hepinizin aklında sahte ölümümle ilgili birçok soru var," dedim sakın bir sesle. "Evet, kendimi ölü göstererek herkesi kandırdım." Bunu doğrudan itiraf ettiğim için fısıltılar artmaya başlamıştı.

Beni ayıplayıp kınamalarını umursamadan, "Yapmak zorundaydım çünkü sizin dünyanızın bir parçası değilim ve olmak da istemiyorum," diyerek omuz silktim. "Son bir şey..." Başımı çevirip Karun'a baktım. Önce ona, sonra yanında duran Sanem'e ve en sonunda tekrar ona baktım. "Daha fazla Karun Kalender'in karısı olarak anılmak istemiyorum çünkü biz onunla bir yıl önce boşandık." Salonda uğultular yükselirken Karun'un kaşları çatılmıştı.

Elinde tuttuğu kadehi sıkmaya başladığında gözlerinin içine bakarak, "Bu yüzden artık birbirimizin yüzüğünü takmıyor ve başka insanlara gülümsüyoruz," dedim kuskançlıkla. O kadına gülümsemişti.

Kalabalığa bakıp yapmacık bir şekilde gülümsedim. "Söyleyeceklerim bu kadardı," dedikten sonra hepsini arkamda bırakıp oradan ayrıldım. Sinir bozucu insanlar.

Biraz etrafta gezip bulduğum bir balkona çıkmıştım. Soğuk havayı içime çekerek kendime gelmenin yollarını arıyordum. Karanlık şehre bakarken, "Ona gülümsedi!" dedim sinirli bir sesle. "Artık başka kadınlara bakıyor."

"Bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor?" Tam arkamdan Karun'un sesini duyunca öylece kalakaldım. Peşimden gelmesini beklemiyordum.

Kulağıma gelen sesle titrediğime göre sesinin bile üzerimde sarsıcı bir etkisi vardı. Başımı çevirip arkama baktım, işte oradaydı. Balkona çıkmış,

sırtını duvara yaslayarak bulunduğu yerden beni izliyordu. Bakışlarındaki o acı verici hissizlik hâlâ yerini koruyordu. Sigara paketini cebinden çıkararak içinden bir dal aldı. Sigarayı yakıp başım da duvara yaslayarak kirpiklerinin altından beni izlemeye başlamıştı. “İster misin?” Sigarayı gösteriyordu.

Başımı iki yana salladım. “Sigarayı bıraktım.”

Uzun kirpiklerinin arasındaki mavilerinde cılız bir pırıltı oluştu. Parmaklarının arasındaki sigaraya olan bakışı canımı öyle bir yaktı ki ağlamamak için kendimi zorluyordum. Önce sigaraya, sonra da bana kinayeli gözlerle baktı. “Ben de başladım.” Sebebi bendim, o da zaten *sebebi sensin* der gibi bakıyordu. Birçok şeye sebep olduğum gibi bunun da sebebi bendim.

“Bir tane içerim.” Artık içmiyordum ama bu gece ona eşlik edebilirdim.

Yüzünde teklifimin onda yarattığı sıkıntı vardı. “İçme.” Bakışlarını benden çekip kara bulutların çoğunlukta olduğu gökyüzüne baktı. “Bıraktığın bir şeyi tekrar arzulama.” Kalbim acıyla kasılmıştı, bahsettiği tek şey sigara değildi.

Bakışlarımı ondan kaçırıp boş gözlerle etrafıma baktım. “Ya arzulu yorsam?”

Kalpten akan bir damla kanla derin iç çekişi havayı doldurdu. “Arzulama.” Gökyüzünü izlemeyi bırakıp mavilerini gözlerime kenetledi. “Yak-tığın kadar yanarsın yoksa.”

Gerildim ve bunu ondan saklayamadım. “Ne demek istiyorsun?”

“Zorlama diyorum.” Sırtım duvardan ayırıp bana doğru yürürken bakışlarında beni korkutan bir şeyler vardı. “Sana tanıdığım iltiması şu zamana kadar kimseye tanımadım.” Bir nedenden dolayı onu kızdırmışım gibi çehresi sertleşti. “Arkamdan iş çevirdiği için Rengin’e ve onun gibi birçok kişiye acımadım.”

Tam karşımda durup buz gibi gözlerle bana bakarak kanımı dondurmuştu. “Senin oynadığın oyunlar onlardan daha büyük hasar bıraktı.” Başını küçük bir açıyla hareket ettirip üzerime eğildi. “Eski ben olsaydım şu anda yaşamıyor olurdun.”

Midem kasıldı.

Giderek hızlanan nabzım neredeyse onun tarafından duyulacaktı. Başımı kaldırıp üzerime eğilen çehresine baktım. “Eski ben olsaydım şu anda karşımda böyle konuşamazdın.” Beni korkutması büyük bir hataydı, en çok korkunca insanlara ters giderdim.

Soğuk nefesi yüzümü yalayıp geçti. "Eski sen değilsin."

Dudağımın köşesi sahte bir gülümsemeye ev sahipliği yaparak kıvrıldı. "Sen de eskisi gibi değilsin."

Kaşlarını belli belirsiz çattı, öfke usul usul kanına karışmaya başlamıştı. "Boşandığımızı açıklaman büyük aptallıktı!" Şimdi bu konuşmayı yapmamızın sebebi anlaşıyordu.

Sinirden şakaklarındaki damarları daha belirginleşmişti. "Herkes artık bekâr bir kadın olduğunu göstermenin amacı neydi?" Aklına gelen şeylerle dişlerini gıcırdatarak sıktı. "Kendine yeni birini mi bulmak istiyorsun! Boşandığımızı söylerken aklından ne geçiyordu?"

"Ne mi geçiyordu?" Aramızdaki yok denecek mesafeye rağmen kendimi ondan o kadar uzakta hissediyordum ki... Sanki elimi uzatsam dokunamayacaktım. Bana yaşattığı mesafe bu denli acı vericiydi. "Kocam sanılan adam gece boyunca yüzüme bakmıyor, beni görmezden geliyor ve gözlerimin önünde başka bir kadına gülümsüyor." Gözlerime akın eden yaşların pırlıtlısıyla ona baktım. "Küçük düşüyordum."

Tüm vücudu gerilmişti. "Karım olarak anılmak mı seni küçük düşürüyor?"

"Hayır, kocam sıfatıyla tüm o şeyleri yapman beni küçük düşürüyor." Ben ne anlatıyordum, o ne anlıyordu. "Sanem'e gülümsedin!"

Kıskanç çıkan sesimle bakışları bir an yumuşar gibi oldu ama gardını tam olarak indirmede. "Gülümsememin sebebi o değildi." Sıkıntıyla nefesini burnundan verirken bana neden açıklama yaptığını bile bilmiyordu. "Normal görünmeye çalışıyordum, sayende adım bir akıl hastasına çıktı!"

"Bırak deli desinler, bunun için el âlemin dullarına niye gülüyorsun?"

"Sen de artık bir dulsun."

"Ama birçok kocam yok benim." Küçük bir detaya dikkat çekmek ister gibi işaret parmağını ona doğrulttum. "Benim eski koca listemde sadece sen varsın ama o kadınınkinden dokuz, on veya on bir tane falan varmış. Tam sayıyı hatırlamıyorum." Kıskanç bir ifadeyle kaşlarım çatılmıştı. "O listeye adını yazdırmak istemiyorsan bence ondan uzak dur."

Karun *ne saçmalıyorsun* der gibi bana bakarken tam bir şey söyleyecekti ki, "Bana on üç gün ver," dedim hızlıca. Bu gece için bir kez daha onu şaşırtarak karşısına yeni bir taleple çıktım. "On üç gün malikânede kalıp yakınında olayım. Eğer on üçüncü günün sonunda hâlâ yüreğin bana dargın kalırsa giderim." Bu şehirden ve ondan gitmem için önce elimden gelen

tüm çabayı göstermeliydim. Bir kez daha gitmek yerine önce savaşmak ve kendimi affettirmenin yollarını aramak istiyordum.

Karun'un son zamanlarda çelik gibi olan yüz ifadesinde küçük bir şaşkınlık belirtisi yakalamak beni mutlu etmişti. Hâlâ onu şaşırtabiliyordum. "Üç yüz seksen üç günde kırdığın bir kalbin tamirini on üç günde nasıl yapacaksın?" Onunla ilgili her şeyi küçümsediğimi düşünüp dişlerini sıktı. "Sen bana ne yaşattığının farkında mısın?"

Çenesi kasılırken vücudunda toplanan öfkenin şiddetiyle arkaya doğru adım atmamak için kendimi zor tuttum. "Senin öldüğünü düşündüm lan, öldüğünü!" Bana bağırp yumruğunu arkamdaki korkuluğa geçirince irkildim. "Öldüğünü düşünmekten daha kötü bir şey varsa o da katilin olduğumu düşünmemdi!"

"Ben..."

"Sen ne!" Çatık kaşlarla sertçe konuşup beni susturdu. "Ben nefes aldığım her saniye adım sayıklarken sen kendini benden sakladın!" Acımasızlığımı bir tokat gibi yüzüme vururken içimdeki suçluluk duygusundan kurtulmanın bir yolu yoktu.

"Hadi bir selamı çok gördün ama hâlâ bir yerlerde nefes aldığını bana bildirmek çok mu zordu?" Benimle ne yapacağını bilmez bir hâlde bakarken gözlerinde yoğun bir hayal kırıklığı vardı. "Peşinden gelmezdim. Yaşıyorum ama gelme deseydin gelmezdim." Ona yaşattıklarımın acısı gözlerinin mavisine vururken, "İyi olduğun sürece karşına bile çıkmazdım," diye fısıldadı. "Uzaktan izler, başkalarından alırdım haberlerini ama seni rahatsız etmemek için karşına bile çıkmazdım."

Güzel gözlerine yoğun bir sis çökerken uzun uzun beni izledi. "Ben kimse için üç yüz seksen üç gün boyunca gözyaşı dökmedim." Başını ağır ağır sallayarak, "Defne için bile..." dedikten sonra beni bırakıp gitti. Beni son cümlesinin ağırlığıyla tek başıma bırakmıştı. Defne için bile... Kimse için bu kadar çok ağlamamıştı.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Önüme dönüp terasın korkuluklarını sıkarak sessizce ağlamaya başladım. Her şeyi öyle bir batırdım ki nasıl toplayacağımı bilmiyordum. Paramparça ettiğim bir şeyin telafisi olmuyordu. Bazen kendimce hayallere kapılıyordum, *ya hâlâ bir umut varsa* diye ama ne zaman Karun'la karşılaşsam hiç umut olmadığını en ağır şekilde görüyordum.

Annemin yerini de söylemiyordu. Ne ona yaklaşmama izin veriyordu ne de annemin yerini söylüyordu. En az benim kadar o da ne yaptığını bilmiyordu. Aramızdaki bu şeyi sürdüremiyorduk ama tam olarak

Arkaya doğru birkaç adım atarak yüzüme baktı. "Sen Rengin'den bile daha korkunçsun." Gözlerimden bir damla yaş süzüldüğünde Çağıl tiksinti içinde yüzünü buruşturdu. Bu hareketiyle bir kez daha canımı yakmıştı. "Keşke hayatımıza hiç girmeseydin veya keşke hiç dönmeseydin." Bana sırtını döndü ama gitmeden önce, "Keşke hepimiz için ölü kalmaya devam etseydin," dedi. "En azından gerçek yüzünü görmezdik."

Omuzlarım düştü.

Çılgımlım nefes borumu tırmaladı.

Ve ben hak ettiklerimle öylece kalakaldım.

Uzun süre Çağıl'ın arkasından bakmıştım. Bir gram nefes bile alamadan kendi yarattığım canavarın pençesini kalbimin üzerinde hissettim. Narkoz verilmeyen bir vücuttaki neşter darbesi kadar şiddetliydi her şey. Uzun, sivri tırnaklar kalbime saplandıkça içimdeki yaranın zelzelesi arttı. İçimin kanaması ruhuma ulaştığında bile ne ölebildim ne de yaşadığımı hissettim. Karun'a yaşattıklarımın cezasını en ağır şekilde çekiyordum.

Gitmek için derin bir nefes aldığımda yanımda bir adam belirdi. Otuzlu yaşların ortasında genç bir adamdı. Önce tablodaki sisli koridora baktı, sonra da bir kadının pespayeye dönmüş geceliğine. Benim aksime bu anlamsız tablo ona birçok şey ifade ediyormuş gibi dudağının kıvrımına bir şeytanın gölgesi çöktü. "Bu fiyata değen bir tablo değil bence," dedim.

Tablonun abartılı fiyatına göz devirdim. Ben bundan daha güzellerini çizerdim ama sergiye koysam eminim yarı fiyatına bile satılmazdı. Adam başını çevirip bana bakarken gri gözlerinde keyifli bir parıltı vardı. Bakışları önce yüzümde oyalandı, sonra da vücudumda gezindi. Kirli sakalını kaşırken bir şeylerin hesabını yapıyormuş gibi sıırıttı. "Fiyatına değeceğini görüyorum." Bu da neydi şimdi?

Kafamda şimşekler çakmaya başlayınca başımı çevirip etrafıma baktım. Bazı tabloların yanında güzel kadınların durduğunu gördüm. Melek'e asılan o şişko adamın başka bir tablonun yanındaki sarışın kadının elini tutmuştu. Kadın ona gülümsediğinde ikisi uzaklaşmaya başladı. Fark ettiğim şeyle gözlerim irice açılmıştı, burada satılan tablo değildi, kadınlardı!

Zengin iş insanlarının sergisinde göz göre göre fuhuş yapıliyordu ve onların dünyasından olmayan kimse bunu anlamıyordu. Sadece kadınları değil, bazı erkekleri de tabloların yanında dururken görmüştüm. Çağıl gibi öylesine tablolara bakan erkekleri değil, tablonun yanında durup etrafına bakan ve birilerini bekleyen erkeklere bakıyordum. Kadın erkek karışık bu tabloların yanında durup müşterilerini bekliyorlardı. Büyük ihtimalle hepsi dışarıdan getirdikleri fahişelerdi.

Karun ve Duha bu yüzden tabloların yanında çok kalmamamız için bizi uyarmıştı, insanların bizi onlarla karıştırmalarını istememişti. Anlaşılan bu karşımdaki adam beni de dışarıdan getirtilen o fahişelerden biri sanmıştı. Karun'un eski karısı olduğumu bildiğinden bile şüpheliydim, bunu bilseydi bana çirkin bir teklifle gelmeye cesaret edemezdi.

Karun ve Duha böyle rezil bir yer hakkında bize daha açıklayıcı bir şeyler söyleyebilirdi! İki tarafın kadınları burada dönen rezilliği bilmiyordu. Burada dönen şeyleri Çağıl'dan özellikle sakladıklarına emindim çünkü o bir üsteğmendi. Öğrendiği an başta abisi ve amcası olmak üzere hiçbirine acımaz, ekibini buraya yığardı.

Adama tam kaybolmasını söyleyecektim ki koridorun diğer tarafında bir çığlık sesi duydum. Koşmama sebep olan şey duyduğum sesin Elay'ın çığlığını andırmasıydı. Eğer bir tablonun önünde uzun süre durduysa başına bir iş gelmiş olabilirdi. Koridoru dönünce gördüklerim beni afallattı. Bunlar orada ne halt ediyordu öyle?

Farah ve Elay da buradaydı. Elay'ın elinde parçalanmış bir tablo vardı, Farah ise altın sarısı bir şamdanı sıkıca tutuyordu. İkisi ürkmüş gözlerle yerde baygın yatan adama bakıyordu. Farah ağlayarak yerdeki adamı gösterip, "Öldü mü?" diyordu. "Ben mi öldürdüm onu? Katil mi oldum ben?"

"B-bilmiyorum." En az onun kadar Elay da çok korkuyordu. "Şamdan daha ağır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ona ilk ben vurmuş olabilirim ama benim elimdeki hafif bir çerçeve." Başını çevirip yanında tır tır titreyen Farah'a baktı. "Öldüyse bile sen ona vurduğun için ölmüştür. Senin suçunu üstlenmeyeceğim!" Tunus familyasının kadınları bile tilkiydi.

"Hapse girmek istemiyorum!" Farah ağlayacak bir sesle konuşup Elay'ı adama doğru itti. "Sen doktorsun, iyileştir onu." Artık hüngür hüngür ağlıyordu. "Bari nabzını kontrol et."

Elay inatçı bir tutumla çenesini dikleştirdi. "Suç mahallinde parmak izlerimi bırakmayacağım."

"Nasıl doktorsun sen!"

"Hapse girmek istemeyen bir doktor!"

O sırada Melek elindeki ortası delik tabloyu yerdeki bir kadının kafasına üst üste geçiriyordu. Kadem onu belinden yakalayıp arkaya doğru çekti ancak Melek o kadar kızgındı ki, "Bırak beni!" diye bağırıp Kadem'in kolunu ısırdı. Onun elinden kurtulup kadına doğru atıldı ve tablonun

çerçevesinin kenarıyla kadının kafasına bir kez daha vurdu. "Sen kimin yanında kimi satın almaya kalkışıyorsun!" Kadını sırtüstü yere düşürüp bir maymun gibi üzerine atlamıştı. "Bir de beş dolar teklif ediyor!"

Kadem onun belini tutup kadının üzerinden çekmeye çalışırken yüz ifadesi bezgindi. "Beş dolardan daha fazla ederim ama konumuz bu değil!" diye bağırıp kadının saçına yapışan Melek'i çekmeye çalıştı. "Kızım bir dur artık, herkesi başımıza toplayacaksın!"

Küçük boyuna rağmen kadının saçlarını tutup kafasını üst üste yere vuran Melek, sinir küpüne dönmüştü. "Önce şunun saçını başını yolayım, sonra sıra sana da gelecek!"

"Ben ne yaptım?"

"Kendini satmaya pek hevesliydin!"

"*Beş dolardan fazla ederim* dedim, bu satılmak değil."

"Pazarlık yapıyordun!"

"Bıraksana şu kadını!"

"Çek elini belimden!"

Sinirden gülererek başımı iki yana salladım. Bu dördü ortalığı çok pis karıştırmışa benziyordu. Yanlarına gidip tam bir şey söyleyecektim ki bir kadın yanındaki birkaç adamla koridorun diğer tarafında belirdi. Adamlara bizi gösterip bir şeyler söyleyince takım elbisenin içindeki adamlar üzerimize gelmeye başlamıştı. "Hassiktir!" diye mırıldandım. Yine yanlış zamanda ve yanlış yerdeydim.

İri yan adamları gören Elay ve Farah bağırarak arkama saklanınca yüzümü buruşturdum. Ödleler. "Kadem, bırak Melek'i." Sakince konuşsam la gözlerimi hızla bize yaklaşan adamlardan ayırmıyordum. "Burada sana ihtiyacım var." Beş kişiye karşı tek başıma dövüşemezdim.

Kadem koşarak yanıma geldiğinde adamlar çoktan bize yetişmişti. Büyük ihtimalle bizi yaka paça buradan atmak için gelmişlerdi fakat Kadem birinin suratına yumruğunu çakınca ortalık karıştı. "İkisini ben alırım," derken çoktan adamların içine dalmıştı.

Bir kadının üzerindeki Melek'e ulaşmaya çalışan adamın karın boşluğuna tekme atarak onu geri püskürttüm. "İkisini de ben alırım!" Yüzüme doğru gelen yumruktan başımı eğerek kurtuldum. "İlk bitiren buçuğu alır." Buçuklar fena oluyordu.

Kadın olduğumdan mı, bilmem ama önce en zayıfın icabına bakmak istedikleri için üç kişi bana gelmişti. Göğüs kafesime yediğim yumrukla inleyerek birkaç adım geriye sendeledim ama çok hızlı kendimi toparladım.

Yeni bir tekme atarak bana vuran adamın göğüs kafesini ayakkabımın topuğuyla deştim. Adam tökezleyince saçıma uzanan başka bir eli yakalayıp öne çektim ve dirseğimi karnına geçirdim.

Adamın bileğini bırakmadan ona omzumun üzerinden takla attırduğım da ayaklarımın tam önüne düştü. Üçüncü adamın beklenmedik yumruğundan beni kurtaran ise Karun'du. Bir anda yanımda belirip bana uzanan eli bileğinden kırarak adamın ensesini kavramıştı. Karun onun suratını sertçe duvara çarpınca duvar adamın burnundan fişkıran kanla kirlenmişti.

Gurur da bana saldıran adamlardan birini yakalayıp iki yumrukla onu sersemletmişti. Daha sonra adamın omuzlarından kavrayıp kendine doğru çekti ve dizini onun suratına geçirerek onu etkisiz hâle getirdi. Duha ve Kenan'ın gelişiyle de benim bir şey yapmama gerek kalmamıştı. Kadem'in bile pek bir şey yapmasına gerek kalmadı, şampiyonlar liginin andıran bu grup sadece saniyeler içinde buradaki adamları etkisiz hâle getirmişti.

Bize saldıran adamların hepsi yerde kanlar içinde sayıklıyordu. Etrafımızdaki kalabalığı daha yeni fark ediyordum. Çıkardığımız gürültüyü duyan herkes soluğu burada almıştı. Farah ve Elay'ın yanında durup tüm bu olaylara bakıyordum. Melek ise bayılttığı kadını bırakmaya pek istekli değildi, hâlâ kadının üzerindeydi.

Yardımaımıza gelen erkekler karşımıza dikilip endişeli gözlerle biz kadınlara bakmaya başladı. Karun'un mavileri baştan ayağa vücudumda geziniyor, bir şeyim olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Beni bir kavganın ortasında bulduğu için şu anda istese de bana karşı mesafeli olamıyordu. Bana bir şey olma korkusu kısa bir anlığına da olsa bana duyduğu kızgınlığı unutturmuştu. "Sen iyi misin?" Gözlerinin ilk değdiği ve bu soruyu sorduğu ilk kadın bendim.

Onu rahatlatmak için başımı salladım. "Hallediyordum." Karun iyi olduğumu anlayınca bakışlarını çekti benden. Sırf bana biraz ilgi göstereceğini diye bir an fiziksel olarak kötü olmayı bile umdum. Onunla eskisi gibi olmayı özlemiştim.

Duha içi gitse de Karun'un olduğu yöne hiç bakmayarak endişeli gözlerini Elay'a dikti. "Burada neler oldu? Sen iyi misin?"

Elay kaşlarını çatarak elindeki portreyi Duha'ya fırlatmak istedi ama Gurur'un ayaklarının önüne düştü. "Beni fuhuş yapılan bir yere getirmişsin!"

"Sana tabloların yakınında durma demiştim." Böyle bir durumda baki Duha'nın kendini nasıl savunabildiğine hayret ettim. "Ayrıca gırtlığımı ki bir şeyin de yok."

"Psikolojimin çok şeyi var ama!"

"Elay, insanların içinde şu sesini alçalt, güzelim." Yumuşak bir sesle onu uyarak yalnız olmadıklarını hatırlattı. "Eve girdince kaldığın yerden kafanı ütölersin."

Elay homundanırken Gurur'un bakışları Farah'in elindeki şamdan daydı. "Birinin üzerinde kullandın mı bari onu?"

Farah başını eğip elinde sıkıca tuttuğu şamdana baktı, sonra yerde baygın yatan adama ve en sonunda da Gurur'a. Gözleri korkuyla titrerken kısık bir sesle, "Şey... Evet," deyince Gurur'un dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı.

"Aferin." Karısıyla gurur duyuyormuş gibi bakıyordu.

Son olarak tüm gözler hâlâ baygın kadını pataklayan Melek'in üzerine yöneldi. Kadın çoktan bayılmıştı ama onun karnının üzerine oturan Melek hâlâ onu tokatlıyordu. Onu kadından uzaklaştırmaya çalışan herkese yılan gibi tısladığı için kimse ona yaklaşmaya cesaret edemiyordu. "Melek?" diyen Karun bulunduğu yerden ona seslendi. "Kalk dayıcığım oradan."

Karun'un herkesin içinde ona böyle seslenmesine şaşırmadım, basın açıklamasıyla Melek'in yeğeni olduğunu herkese duyurmuştu. "Kalkmıyorum!" Melek inat ederek kadının kıpkırmızı olan yüzüne bir tokat daha patlattı. "Çok kızdırdı beni."

Gurur ona doğru yürüyüp etrafımızda toplanan kalabalığı işaret etti. "Herkes bize bakayi."

"Kalkmayım amca!" Bağırarak kadının yakasına yapıştı. "Ölsün, o vakit kalkacağım!"

"Şunun dediğine bak hele, amcasinin kopyası." Gurur gülerek üzerine eğilip Melek'i yakaladı ve bir çuval gibi omzuna attı. Melek onun omzunda çırpınca, "Rahat duraysun!" diyerek onu tersledi. "Kafan attıkça insanların üzerine zıplamak da nedir!"

"Sen yapaysun ama!"

"Benum yaptıklarım şahsima münhasırdur." Kendini tutamayıp güldü. "Ve ben kimsenin üzerine atlamayım."

"Amca indiresun beni, bir şey yapmayacağım!"

"Ula daha ne yapacaksun, kari yerde yatayi!"

"Sirtundan salınayım mi amca!"

“Bağa bak, kıs o sesuni, kiracağum yoksa kafanı!”

“Amca başım döneyi,” diye sızlandı baş aşağı sarkarken. Tacı olmasaydı peruğu çoktan düşerdi. “Ha bu uşağuna hiç mi acımaysun? Amca bak, karnim da ağriyi.”

Gurur dayanamayıp onu indirdi, ikisinin Karadeniz ağzıyla birbirleriyle konuşmaları çok hoşuma gitmişti. Gözlerim ister istemez Karun’u bulmuştu, acaba o da hiç böyle konuşuyor muydu? Duymak için her şeyi yapabilirdim. Göz göze geldiğimizde sert bakışlarıyla karşılaşınca hemen önüme döndüm. Beni görmeye bile tahammül edemiyorken ben neler düşünüyordum.

Sıska bir adam ceketinin önünü ilikleyerek bizim yanımıza koştu. Güvenliğin bize saldırmasını o da beklemiyormuş gibi Karun, Gurur ve Duha’dan defalarca özür diledi. Adamların kim olduğumuzu bilmediğini yoksa asla saygısızlık yapmayacağını falan savundu. Yalakalık yapıp buradaki üç dev adamın öfkesini üzerine çekmemek için her şeyi yapıyordu.

Karun ve Duha onu görmezden geldi ama Gurur, ev sahibine yaklaşp yumruğunu onun suratına geçirdi. “Bir dahaki sefere köpeklerinin tasma-sını sıkı tutmazsan ecdadını sikerim!” Yere düşürdüğü adama önce Melek’i, sonra Farah’ı ve son olarak da beni gösterdi. “Şanslısın ki kadınlarımızda en küçük bir çizik bile yok.” Artık onların kadınlarından biri olmadığımı ısrarla anlamak istemiyordu.

Gitme vakti geldiği için yola çıkmadan önce lavaboya uğradım. Kadınlar tuvaletinde kendime çekidüzen verdikten sonra rujumu tazeledim. Dışarı çıktığımda Duha ve adamlarına dair tek bir araba bulamadım. Beni bırakıp gitmişler miydi? Telefonumu çıkartıp Duha’yı arayarak, “Neredesiniz?” diye sordum. “Dışarı çıktım ama yoksunuz?”

Duha büyük bir rahatlıkla, “Biz yola çıktık, sen Kalenderle gel,” deyince kaşlarımı çattım. Karun’un beni görmek istemediğini çok iyi bilmesine rağmen beni burada bırakıp gitmişti.

“Uraz’ı ara, beni almak için geri dönsün!”

“Kimse senin için gelmeyecek ve dışarı tek başına çıkarsan da tüm o gazeteciler üzerine çullandır,” diyerek sinirlerimi bozmaya devam etti. “Karun seni eve bırakmalı.”

“Bunu ondan asla istemeyeceğim! Bizi barıştırmaktan vazgeç.”

“Ulan burada düşündüğüm sen misin sanıyorsun? Onunla barışırsan ikimizin arasını yapabilirsin. Ben sizi değil, sen bizi barıştırmalısın!”

"Bana bak, sen artık iyice çığırından çıktın! Buraya gel ve beni , demiştim ki hayvan herif telefonu suratıma kapattı. Sırf Karun ve m, arasını yapayım diye bizi yakınlaştırmaya çalışıyordu. Sanki benim de, onun eski kocasıydı!

Etrafıma bakıp ne yapacağımı düşünürken Kalender ailesi dışarı çı, mıştı. Tüm dikkatleri hararetli bir şekilde onlara bir şeyler anlatan M, lek'teydi, o kadını neden hırpaladığını anlatıyordu. Onları beklediğini, düşünmesinler diye hemen önüme dönüp kapıya doğru yürüdüm. Dış, çıkıp taksi çağırmayı deneyecektim. "Nereye gelin hanım?" Arkamda Gurur'un sesini duyunca kısık bir sesle inleyip adımlarımı hızlandırdım. Onu duymazdan gelecektim.

Artık gelinleri bile değilim ama bu adam hâlâ Karun'un karısıymışım, gibi davranıyordu. Hızlı adımlarla kapıya doğru yürürken Gurur bu sefer, "Bige!" deyince derin bir nefes alıp mecburen onlara doğru döndüm. İçle, rinden bir tek Gurur benimle konuşmayı sorun etmediği için sadece ona baktım. "Tunus piçi nerededir?" derken etrafını kontrol ediyordu.

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Gitmişler."

Kaşlarını yavaşça yukarı kaldırdı. "Sen olmadan mı?"

"Öyle görünüyor."

Sorun yok dercesine bana Karun'u gösterdi. "Bizim uşak bıraksun seni, bu saatte yalnız gitmeyesun."

Karun'dan tarafa bakmaya çekinirken zoraki bir tebessümle, "Teşekkür ederim," diyerek onu geri çevirdim. "Ama ben bir taksiyle giderim."

Gurur yeşil gözlerini bana kenetleyip dik dik bakarken, "İsrar edeyrum," diyerek sinirlerimi bozmaya başladı.

"Gerek yok diyorum."

"Hâlâ ısrar edeyrum!"

"Görüyorum!"

Karun ikimizi de susturmak istercesine bana arabasını gösterdi. "Arabaya geç." Affı olmayan bir yanıls yaptığımı biliyordum ama bu aile kafasına göre bana ne yapacağımı söyleyemezdi. Özellikle de onlarla bir bağım kalmamışken.

"Emir kipi taşıyan sözlerini kime güldüysen ona sakla, yani Sanem Hanım'a," dedikten sonra ona sırtımı dönüp kapıya doğru yürüdüm.

Kapıya yetiştim ama Celil, Nedim ve Furkan önüme geçerek dışarı çıkmama engel oldu. Bir aydır benimle hiç konuşmayan bu üçlüye tersçe bakıp, "Çekilin!" dedim sert bir sesle. Dümdüz bir şekilde başımın arkasına

bakarken bana cevap bile vermediler. Karun'un işaretiyle yolumu kestiklerini bildiğim için dişlerimi sıkarak sırasıyla üçüne baktım. "Belki biraz zorlar ama hepinizin üstesinden gelebileceğimi biliyorsunuz, değil mi?"

Arkadan biri kolumu tutarak beni kendisine doğru çevirdi. Karun'un yüzünü saniyelik bir süreyle görmüştüm ki bir anda eğilerek beni omzuna attı. Baş aşağı onun sırtından sarkınca, "Karun!" diye bağırdım çırpınarak. "Derhâl indir beni!"

Arabasına doğru yürürken sinirli bir sesle beni uyardı. "Kapat şu çeneni yoksa eve dönüş yolunu bagajda geçirirsin!"

"Sen git bu sözleri Sanem'e söyle, hani şu gldğn kadına!"

"İstediğim kadına glerim, bu artık seni ilgilendirmez!"

"Kime istiyorsan gl, sanki çok da umurumda!"

"Umurunda olmadığı için mi sürekli bu konuyu aıyorsun?"

"İndir beni, sinirleniyorum artık!"

"Beni sinirlendirdiğin kadar olamaz!" Kapıyı açarak beni n koltuğa fırlatıp arabanın kapısını suratıma çarptı. Elim kapıya uzandığında çatık kaşlarla, "Denemeye kalkışma!" deyince elimi hemen çektim. Kaba kuvvetten başka bildiği bir şey yoktu.

Karun arabanın etrafından dönüp sürücü koltuğuna geçtiğinde Gurur ve Melek sırtarak bize bakıyordu. Önüme dönüp homurdanarak kollarımı göğsümde birleştirdim. Karun arabayı çalıştırınca kısa sürede yola çıktık. Kemerimi takarken onun takmadığını gördüm. "Kemerini takmalısın." Beni dinleyip gözlerini yoldan ayırmadan kemerini takmasını beklemiyordum.

Korumaların bizi takip etmediğini görünce, "Neden bizimle gelmiyorlar?" diye sordum.

Aynadan arkayı kontrol edip soğuk bir sesle, "Onlar diğerlerine eşlik edecek," dedi. "Kardeşlerim ve Melek'e öncelik sağladığımı biliyorlar." Hayatındaki değerli insanları korumak için tüm korumalarını onlara bırakmıştı.

"Onlarla aynı anda yola ıkısaydık biz de korunurduk, ne de olsa gideceğimiz yer aynı." Korumalar toplanıp arabalarına geçmeden biz yola ık mıştık.

Karun bana cevap vermek yerine sesimi arabanın hızıyla bastırmak istedi. Gaza yüklendiğini görünce susup önüme döndüm. Bir süre sessizliğimi korudum fakat daha sonra, "Senden uzak durmam için beni

uyarıyorsun ama bu yaptığın olmuyor," diyerek ona döndüm. "Kendim eve dönebilirdim."

Direksiyonu sıkarak bana döndü, gerginliği yüzünden okunuyordu. "Söylediklerimin hâlâ arkasındayım." Aklından ne geçtiğini anlamaya-
cağım kadar bakışları düzdü. "Seni kaldığın eve bırakacağım, hepsi bu. Sakın buna farklı anlamlar yükleme." Bana bir hiçmişim gibi hissettirdiği sürece istesem de farklı şeyler düşünemezdim.

"Bana bir şans daha vermediğin için pişman olacaksın."

Yolu kontrol edip omzunun üzerinden bana bakarken mavilerinde can yakıcı bir alaycılık vardı. "Değişen bir şey olmaz." Boş gözlerle bakarken sıkıştığı dişlerinin arasından, "Seninle ilgili pişman olmadığım hiçbir şey yok," dedi. "Şimdilerde tanıştığımız güne bile lanet okuyorum." Midem kasılırken başımdan aşağıya buz gibi sular dökülmüştü.

Sözlerinin bende yarattığı zelzele yüzünden kalbim sıkışırken bakış-
larımı kaçırdım. Ben onun en büyük pişmanlığıydım. Anlık bir kararla, "Köprü yoluna gir," dedim hızlıca. "Havaalanına bırak beni."

Omuzları gerildi. "Neden?"

"Adana'ya döneceğim."

Karun ani bir vitesle arabayı sağa çekip frene basınca tekerlerin çıkar-
dığı ses asfaltı ağılattı. Emniyet kemeri sayesinde camdan fırlamamıştım ama kemer olsa da öne doğru savrulmuştum. Kalbim şiddetini artırmaya başlayınca yutkunarak başımı çevirdim. Karun sinirden zangır zangır tit-
rerken kontrol edemediği bir öfkeyle yumruğunu direksiyona geçirdi.

"Tek düşündüğün gitmek!" Başını ağır bir hareketle çevirip bana baktı, bakışları sertleşmişti. "O siktiğim aklından başka hiçbir şey geçmiyor!"

"Aklıma küfretme!"

"Kıs şu sesini!"

"Tamam!" Kemerimi hızlıca açıp kendimi dışarı attım. Arabanın kapı-
sını suratına sertçe çarparak, "Yolun kalanında duymazsın sesimi!" dedim.

Kaldırıma çıkıp yürümeye başladığımda kapının açılan sesiyle adımla-
rımı hızlandırdım. Karun arkamdan kızgın bir sesle, "Bin şu arabaya!" diye bağırdı ama onu dinlemedim.

Peşimden gelip kolumu tutarak beni kendisine doğru çevirince ka-
çamadım. Saçlarım yüzüme savrulurken en az onun kadar sinirliydim. "Deniyorum!" Kolumu elinden çekip ondan uzaklaştım. "Deniyorum, uğraşıyorum ama olmuyor!" diye bağıırıp çaresiz gözlerle ona baktım. "Kalmak için her şeyi yapıyorum ama beni o kadar uzağına itiyorsun ki

rüm çabalarım yersiz kalıyor!” Sonlara doğru sesim kısılırken, “Karun,” diye fısıldadım. “Bana savaştacak hiçbir şey vermiyorsun.” Küçük bir umut bile vermiyordu.

Bakışları üzerimde gezinirken gözlerinin değdiği her yer buz kesiyordu. En az onun ısınmayan vücudu ve kalbi kadar üşüyordum. “Sen bende sana verecek bir şey mi bıraktın?” İnanamayan gözlerle bana bakarken hâlâ ondan bir beklentim olmasına şaşıyordu. “Ben her şeyimi sana vermeye hazırdım, ta ki sen bir mezarla her şeyi bitirene kadar!”

“Dinle...”

“Üç yüz seksen üç günün her gecesi hiç tanımadığım bir kadının mezarında yatmama nasıl izin verirsin!” Asıl affedemediği buydu, değil mi?

Sakinleşmek için burnundan hızlı hızlı nefes alıyordu, zorlu mücadelesinde galip gelen tek şey öfkesi değildi. Tüm bu öfkenin içinde bana ne kadar kırıldığını gizleyemiyordu. “Anlamıyorsun, değil mi?” Burnunun direği sızlarcasına mavileri titreşti. “Bende seni sevecek bir kalp bile bırakmadın be kızım,” deyince sol gözümünden akan yaş yanağımdan süzüldü. “Senin göğsünü delen o kurşun benim hayatımı bitirdi!”

İşe yaramayacağını bilmeme rağmen, “Çok üzgünüm,” diyen sesim onun kulaklarına ulaşmadı bile. Havada asılı kalan iki değersiz kelimeden oluşan kuru sözcükler ikimizin arasında kaybolmuştu.

Ben dile dökülemeyen birçok sözün yoksunluğunu yaşarken onun sözleri ağır ve keskindi. “Ölü olması bir şeyi değiştirmez,” dedi pütürlü bir sesle. “Sen diye ona sarıldım, sen sandığımı için her gece onunla konuştum ve her gece onun göğsünde uyudum.”

Başını omzuna doğru eğdi, yandan bakışı her defasında şimdi olduğundan daha fazla canımı yakıyordu. “Bir kadına gülümsememi sorun ediyorsun ama sen diye üç yüz seksen üç gece hiç tanımadığım bir kadına sığınmama izin verdin. Onunla konuşmama, ona ağlamama ve onunla uyumama nasıl izin verdin?” Kalbim kasıldı, dizlerimin bağı çözüldü ve ben ayakta durmakta bile güçlük çektim. Haklılığı keskin bir kılıç gibi boynumu eğiyor, ensemde başlayarak nefesimi kesiyordu.

Söyleyeceğim hiçbir şeyin ona yaşattıklarımı değiştiremeyeceğini bildiği için fazladan bir saniye bile bana bakmadan arabaya yürüdü. Bu gece onu daha fazla kendimle uğraştırmamak için gözlerime akın eden yaşlarla peşinden gittim. İkimiz de arabaya geçince Karun hiç vakit kaybetmeden arabayı çalıştırdı. Daha önce bana hiç bu kadar zor ve imkânsız olmamıştı.

Yolun kalanında ikimiz de hiç konuşmamıştık. Söylenecek tüm kelimeleri tüketmişiz gibi ağır bir sessizliğin hükmü altına girdik. Karun beni Duha'nın evi yerine havaalanına getirince yaşadığım şaşkınlığı gizlemek için çok uğraştım. Ondan beni havaalanına bırakmasını isterken bunu gerçekten yapacağını beklemiyordum.

Arabayı durdurduktan sonra başını çevirip içinde hiç duygu olmayan gözlerini bana dikti. "Sürekli gitmeyi düşünen bir kadını daha fazla durdurmayacağım." Uzanıp benden tarafa olan kapıyı açtı. "İstediğin yere gitmekte özgürsün."

Kalbime dehşet verici sancılar saplanırken ona baktım ama beni gözlerine yasaklayarak önüne döndü. Sanki burada hiç yokmuşum gibi elini direksiyonun üzerine koyup inmemi bekleyince kendimi çok çaresiz hissettim. Çantamı alıp arabadan indim, havaalanına girmemi bile beklemeden gaza basıp gitti. Arkasından bakarken öylece kalakalmıştım, artık o da gitmemi istiyordu.

Başımı çevirip havaalanına baktım. İnsanların bavullarla girip çıktığı havaalanına tereddüt dolu gözlerle bakıyordum. Gitmeyi ciddi anlamda düşünmeye başlamıştım. Canım her yandığında sıklıkla yaptığım gibi yine kaçıp gitmeyi, aşamadığım sorunları arkamda bırakmayı ciddi anlamda düşündüm. Burada yapılacak hiçbir şey kalmamıştı. Kalıp her gün Karun'un soğuk bakışlarında can vermektense çekip gitmeyi ve her şeyi arkamda bırakmanın nasıl olacağını düşünüyordum.

Adana'daki küçük daireme döner ve büyükbabamı tekrar yanıma alırdım. Bir aydır her yerden bana ulaşmaya çalışan babamı kesin bir dille uyarıp ona evimin kapılarını açmazdım. Burada yaşadıklarım canımı yaksa da hiçbir şey olmamış gibi kendimi kandırıp oradaki hayatıma uyum sağlamaya çalışırdım. Psikolog tedavime orada da devam edebilirdim. Başlarda çok zorlanacağımı biliyordum ama içinde Karun'un olmadığı yeni hayatıma da er veya geç alışırdım.

Burada her gün birbirimizi görüp acı çekmektense gitmek en doğru karardı. Havaalanına doğru bir adım atmıştım ki durdum. "Gitsem bile ondan kurtulamam ki." Karun öyle alelade biri değildi, onunla ilgili her şey haber başlıklarını süslüyordu. Televizyonu her açtığımda ondan bahsedilen haberler bana geride bıraktığım hayatımı hatırlatacaktı.

Dergilerin kapağında arkamda bıraktığım adamı görüp kaybettiğim birinin hüznünü yaşayacaktım. Büyükbabamın okuduğu gazetelerde onu gördükçe yüzümdeki gülümseme solacaktı. Belki aradan yıllar geçecekti ve ben tüm o yıllarda onun evlendiğini ve çocuk sahibi olduğunu

okuyacaktım. Karun beni geride bırakıp izlerimi silerek kendine bir hayat kurarken ben bulunduğum yerde onunla ilgili haberleri hep uzaktan izleyecektim.

Onunla ilgili her haber içimi burkacak ve gözlerimi sızlatacaktı. Belki de yıllar sonra bile bu havaalanının kapısından içeri girmenin pişmanlığını yaşayacaktım. Bu kadar hızlı vazgeçmek yerine kalıp savaşmadığım için pişman olur muydum? Hayatımda bu kadar çok keşkeler varken bir de belkilerin burukluğunu yaşayamazdım.

Şimdi gidersem hayatımın geri kalanını sadece belkiler oluşturacaktı. *Belki gitmeseydim her şey farklı olabilirdi* diye cümleler kurup hayatı kendime zehredecektim. Havaalanına bakıp, “Şimdi karar ver, Bige,” diye mınıldandım. “Keşkelerin olduğu bu yerde mi kalacaksın yoksa belkilerin olduğu yere mi gideceksin?”

Hayatımda çok şey değiştirecek bir kararın eşiğindeydim.

Sabahın beşine kadar havaalanının kapısının önünde durmuş, ne istediğime karar vermeye çalışmıştım. Kalmak ve gitmek arasında sıkışıp iki seçeneğin de sonuçlarını çok düşünmüştüm. Taksi malikânenin önünde durunca parasını ödeyip aşağı indim. Karun’un evine bakarken derin bir nefes aldım. Evet, buna karar vermek saatlerimi alsa da kalmayı seçmiştim. Bir kez daha ilk tercihim gitmek olmayacaktı.

Karun’a yaşattıklarımın daha büyük bir pişmanlık edinmek istemiyorsam kalıp savaşmalıydım. Onun için savaşp onu gerçekten sevdiğimi ona hissettirmeliydim. Derin bir nefes alıp Kalenderlerin bahçe kapısına doğru yürürken kapının üzerindeki kurt armasına bakıyordum. Metal kapının üstünde kocaman bir kurt silüeti vardı. “Sen kurtsan ben de bir kurt kızıyım.” Karun’a hitaben konuşurken bu sefer daha kararlı bir şekilde yürüdüm. “Ben bitti demeden hiçbir şey bitmez.”

Kapının önünde durduğumda beni gören Celil rahatlayarak nefesini verdi. Çoktan Adana’nın yolunu tuttuğumu düşünmüş olmalı ki gitmediğimi görünce rahatlamıştı. Güvenlik kulübesinin camım açıp bir aydan sonra ilk kez bana baktı. “Karun Bey’i kardeşiyle konuşurken duydum, sizi havaalanına bıraktığını söyledi. Çağl Bey ona bunu neden yaptığını sorduğunda, ‘Onun için bir değerim yok ki benim için kalsın,’ dedi.”

Celil geri döndüğüm için teşekkür edercesine bana bakmaya başlamıştı. “İyi ki gitmediniz, Bige Hanım çünkü Karun Bey’in ihtiyacı olan tek şey sizin tarafınızdan sevildiğini bilmek.”

İçli gözlerle ona bakıp derin bir nefes aldım. “Beni kendinden uzaklaştırıyor.”

“Çünkü yaşadıklarından sonra sevginizden şüphe ediyor.”

“O inatçı herifi sevmiyorum.”

Celil kendini tutamayıp gülerken gözlerindeki ima can sıkıcıydı. “Eminim o da ona kök söktüren inatçı bir kadını sevmiyordur.”

Beni daha fazla bekletmeyip benim için malikânenin kapılarını açtı. İçeri girerken cesaretim daha şimdiden kırılsa da yürümek için kendimi zorladım. Karşımdaki görkemli malikâneye doğru yürürken tüm korumaların gözleri üzerimdeydi. Yaptıklarım için hepsi bana kızgın ve kurgındı ama bir korkak gibi kaçmadığım için de hepsi memnundu. Celil duyduklarını onlara da anlatmış olmalı ki hepsi havaalanından döndüğümü bilir gibiydi.

Bir aydır hiçbiri yüzüme bile bakmamıştı ama en doğru kararı vermişim gibi şimdi bana olan bakışları düşmanca değildi. Bu adamlar kaçmak yerine sorunların üzerine giderdi. Patronlarına yakıştırdıkları kadının da en az Karun kadar korkusuz olmasını isterlerdi. Bu yüzden geri döndüğüm için memnunlardı.

Nöbet tutan Furkan’ın yüzündeki gülümsemeyi gördüm ama ona bakışımı anlayınca hemen gülüşünü yok etti. “Hayvan herif,” diye homurlanıp önüme döndüm. Bir yıldır yaşadığım hâlde ortaya çıkmadığım için o da bana tripliydi.

Biraz ilerleyince çardaktaki Karun’u gördüm ve sertçe yutkundum. Saat sabahın beşiydi ve o bu saate kadar uyumamıştı. Kışın soğuşunda dışarıda tek başına oturuyordu. Masada bitirmek üzere olduğu bir şişe viski ve sigara paketi vardı. Gözleri ablasının defne ağacında oyalanıyordu. Sanki bakışlarıyla ablasıyla konuşuyormuş gibi can çekişiyordu bakışları.

Belki de ona gittiğimi anlatıyordu. Dudakları hiç kıpırdamıyordu ama henüz benim farkımda olmayan gözleri birçok şey söylüyordu. O kadar dalmıştı ki beni hiç görmemişti. Omuzları çökmüştü, yüzü ise şafaktan bile daha karamsardı. Çardağın ışığı kumral saçlarına yansırken yüzünü biraz gölgede bırakıyordu. Parmaklarının arasındaki sigaranın dumanını içine çekerken omuzlarında tüm dünyanın yükü varmış gibi yorgun görünüyordu. Karun acı çekiyordu.

Bir kez daha onu bırakıp gittiğimi düşündüğü için acı çekiyordu, onun için kalacağıma ihtimal dahi vermiyordu. Ona doğru yürüdüğümde kulakları topuklu ayakkabılarımın tıkırtısına aşına olduğu için hemen bana döndü. Gözleri beni bulunca sertçe yutkunmuştu. Yüzündeki afallamayı acı dolu ifadesine tercih ederdim. Onu bir tek ben ters köşe yapıp şaşkınlığa sürüklerdim.

Benim için uğruna savaşıcağım kadar değerliydi, er veya geç bunu anlayacaktı. Her adımımın ruhundaki sanrılar dağılıp onu rahat bırakırken gergin yüzü gevşedi. Mavilerindeki zifiri karanlığı aydınlatan şey benim ona gelişimdi. Geri döndüğüme sevinmişti ama bunu benden gizlemeye çalıştı. Kaşlarını çatmak için kendini zorladığını görebiliyordum. “Ne işin var burada?” derken sesini sinirli çıkarmak için elinden geleni yapıyordu.

“Sana kötü bir haberim var.” Bu sefer beni yıldırmasına izin vermeyecektim. “Gitmiyorum.” Son bir aydır beni kendinden uzaklaştırdığı yetmişti, beni buradan gönderemeyecekti. “Daha da kötü bir haberim var.” Çardağa girip masasının karşısında durdum. “Burada kalacağım.” Başımın malikâneyi işaret ettim. “Senin evinde ve senin odanda.”

Günün en şaşırtıcı haberi bu olmalı ki Karun’un gözleri büyüdü, yakışıklı yüzündeki şaşkın ifadesi bile çok hoştu. Ancak bu onu mutlu eden bir haber değildi çünkü yaşadığı şaşkınlığın yerini öfke almıştı. Kaşlarını çatarak bir hışımla ayağa kalkarken sinirden yüzü seğiriyordu. “Senin bir ayarın yok mu!” Kızgın sesi âdeta hırlar gibi çıkmıştı. “Seni görmeye bile tahammülüm yok, evimde kalmana izin vereceğimi nasıl düşünürsün?”

“Bu konuda senden izin istediğimi de nereden çıkardın?” O ne kadar sinirliyse ben bir o kadar sakinim. “On üç gün boyunca burada kalacağım.”

Sinirden deliye dönüp yumruğunu masaya vururken kan beynine sıçramıştı. “On üç günde hiçbir şey değişmeyecek!” diye bana bağırınca kaşlarımı çatıttım.

“Buna sen değil, ben karar veririm! Keşkelerle yaşayacak olan sen değilsin, benim!” Bu konudaki kararımı vermiş gibi gözlerinin içine korkusuzca baktım. “Hayatımın kalanında senin pişmanlığını yaşamak istemiyorsam elimden geleni yaptığımı bilmeliyim. On üç gün dolduğunda bu evden gideceğim ama öncesinde değil!”

Karşısında bir akıl hastası varmış gibi bana bakarken parmaklarını sertçe saçlarından geçirdi. “Sana verecek bir günüm bile yok!” dedi hırıltılı bir sesle. “Git buradan.”

"Benden bu kadar rahatsız oluyorsan sen git bu evden." Çardaktan çıkıp eve doğru yürüdüm. "Adamların beni evden atmak için yanıma bile vaktlersa hepsinin cesediyle sen ilgilenirsin." Başımı çevirip omzumun üzerinden sinirli yürüne bakıp güldünesdim. "Blizat kendin beni bu evden atmaya kalkabilirsin ama bana dokunan elini kırmayacağımın bir garantisi yok," dediğinde ağız dolusu küftettri.

"Siktir git, manyak karı!"

"Bak oğlum, ben veba gihiyim." Yavaş yavaş sinirlenmeye başlarken tüm ciddiyetimle gözlerinin içine baktım. "Biri benden ne kadar çok kurulmaya çalışırsa onu o kadar çok istila ederim."

Beni hurgürle bu evden gönderemeyeceğini anlayınca çardaktan çıkıp tam karşımda durdu. Taktik değiştirip, "İstenmediğin bir evde kalacak kadar gurursuz musun?" diyerek beni aşağılamaya çalıştı.

"Ben de aynı şeyi sana soracaktım." Sözlerinden zerre kadar etkilenmeden karşısında dimdik durdum. "Bu ev benim ve burada istenmiyorsun. Evimde kalacak kadar gurursuz musun?"

Karşısında bir akıl hastası varmış gibi bakıp hayretler içinde kaldı. "Bana ait olan bir ev nereden senin oluyormuş?"

"Tazminatım, piç herif!" Bahçedeki tüm korumalar bu ilginç konuşmaya tanık olurken rahatlığımla Karun'u zıvanadan çıkarıyordum. "Öyle tek celsede boşanmayla bitmiyor bu işler. Senin gibi bir adama aylarca tatlandıysam bunun bir bedeli olmalı. Bu malikâneyi tazminat olarak ver bana, sonra da siktir git evimden."

Arsızlığım karşısında şoke olup yüz kızartıcı bir küfür savurdu. "Sen tertemiz delirmişsin!"

"Evet, delirdim!" diye ben de ona bağırdım. "Hatırlatırım, bunun için bir raporum bile var." Bana çıkardığı o deli raporunun hakkını vererek onun sinirleriyle oynamaya devam ettim. "Bu malikâne benim tazminatım, yani benim evim ama merak etme, onu da sana bırakacağımı. Sadece on üç gün kullanıp sonra onu da sana iade edeceğim."

Evi ona bırakarak büyük bir lütufta bulunuyormuş gibi davranıp çenemi kibirle kaldırdım. "Başımın gözümün sadakası olsun," dediğimde vahşi hayvanlar gibi kontrolsüz bir şekilde üzerime yürüdü.

"Seni tertemiz dövmek gerek!"

"Eski karından dayak yiyerek hastanelik olmak istiyorsan lütfen deme bunu." Onu tam bir sinir küplüne çevirerek malikâneye doğru yürüdüm. Arkamdan kızgın gözlerle bakarken delici bakışları sırtımdaydı. Karun

bana el kaldıracak bir adam değildi ama öyle bir şeye kalkışırsa gözünün yaşına bakmaz, tüm kemiklerini kırardım. Kim olduğu umurumda bile değil, kimse bana tokat bile atamazdı.

Karun arkamdan kızgınlıkla bağırıp, “Bu on üç günün sana zehrolmasını istiyorsan o kapıdan içeri girersin!” diyerek beni tehdit etti.

Zerre kadar sakinliğimi bozmadan omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Kime zehrolacağını bekleyip göreceğiz.” Onu sinirden çıldırtarak malikâ-neden içeri girdim. Merdivene doğru yürürken sesimi dışarıya duyurmaya çalışarak, “Furkan!” diye bağırdım. “Söyleyin o herife uykum var benim, çağırın gelsin!”

Karun’un benden bu kadar kolay kurtulmasına izin vermeyecektim.

7

KALBİN KIYIMI

"Varlığım sana yük olmaya başladığında farkında olmadan seni yokluğuma alıştırdığım gerçeğiyle yüzleştim. Kendime yaptığım en büyük kötülük bu olmalıydı."

Karun'un evine on üç günlüğüne yerleşmek iyi bir karar mıydı, bilmiyordum ama bunu denemeliydim. Karun başta olmak üzere bu evde beni isteyen kimse yoktu. Nefretin en yoğun olduğu bir evde on üç günümü geçirecek olmam belki de aptallıktı. Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmesem de bir konuda kararlıyım. On üç gün dolmadan bu evden gitmeyecektim. Karun ve diğerleri gitmem için benimle uğraşmaya kalkışırsa ben de onlarla uğraşırdım.

Karun'un çatı katındaki odasına girdikten sonra gardırobe açıp geçen yılki kıyafetlerimi karıştırdım. İki gündür regl olduğumdan gecelik yerine pamuklu pijamalarımın bakıyordum. Siyah bir eşofman altı ve tişört alarak çekmeceye yöneldim. Pedlerin olduğu çekmecede ihtiyacım olan her şey hâlâ duruyordu. Bir tane ped alıp banyoya girdim.

Karun hâlâ çardaktaydı, eve dönmemin sinirini yaşadığı için henüz odaya gelmemişti. Banyoya girerek işimi halledip üzerimi değiştirdim. Saçlarımı toplayıp eski eşyalarımın ihtiyacım olan ürünleri aldım. Yüzümdeki makyajı çıkarırken tüm bu ürünlerin tarihlerinin geçtiğini biliyordum ama şimdilik bunlarla idare etmeliydim.

Hava aydınlanınca buradaki tüm makyaj ürünlerini bir torbaya koyup atacaktım. On üç gün boyunca burada kalacaksam eskilerinden kurtulup yenilerini almalıyım. Yüzümü yıkayıp kuruladıktan sonra saçlarımı taramaya başladım. Aynanın karşısında dururken elim bir kez daha siyah kurdeleli tokenin yerine kaymıştı. O tokayı yıllarca taktığım için aradan geçen bir yıla rağmen hâlâ yokluğunu arıyordum.

Özlediğimden değil, korktuğum için yokluğunu arıyordum. Sanki saçımda olmayınca yine kör bir kurşunun hedefinde olacaktım gibi hissediyordum. Oysaki Karun beni o uğursuz tokadan kurtarmıştı. Bunun uğruna bana cehennemi yaşatmıştı. Tetikçimin kim olduğunu ve ona ne olduğunu çok merak ediyordum.

Beni göğsümden vursa da onun kötü biri olduğunu düşünmüyordum, kumarhane baskınında beni korumak için etrafımdaki adamları vurmuştu. Acaba Karun onu da yakalamış mıydı? Yakalamış olmalıydı, eğer aksi olsaydı çoktan ölmüş olurdu. Ee ne de olsa bir yıldır tokayı takmıyordum.

Tetikçiye ne olduğunu bir tek Karun biliyordu ama bana bu kadar kızgınken sorsam bile söylemezdi.

Önce o sert duvarlarını yıkmalı, sonra da ona tetikçi ve Hector'u sormalıydım. Tabii en önemlisi annemin yerini öğrenmeliydim. Banyodan çıkarken Karun'u odada görünce hiç şaşırmadım ama o beni görünce afalamıştı. Evdeki herhangi bir odada kalacağımı düşünmüş, gerçekten onun odasında kalacağıma ihtimal vermemişti. Üzerini değiştirmek için gömleğini çıkardığından üstünde sadece pantolon vardı ve pantolonun kemeri açıktı.

Beni görünce gardırobun önünde hiç kıpırdamadan bana bakmaya başladı. "Odamda kalacak kadar aklını kaçırmadığını umuyorum?" Sakin sesi soğuk bakışlarıyla karşılaştırıldığında fırtına öncesi sessizliği çağırıyordu.

Ona cevap vermek istedim ama kavruk tenini kuşatan kasları aklımı başımdan aldığı için alt dudağımı dişlemeye başladım. Bir zamanlar o kaslara dilediğim gibi dokunup dudaklarımla kendi izimi bırakabiliyordum. Şimdiyse dudaklarım kuruyor, parmaklarım onun vücuduna olan yoksunluğu en uçlarda yaşıyordu. *Silinebilir* dediği dövmesini de sildirmemişti, sol göğsünün üstünde hâlâ kalbimin ritimleri vardı.

Kontrol edemediğim bir arzuyla gözlerim biraz daha aşağıya kaydı. Geniş omuzlarına ve boğum boğum olan kaslarına aç gözlerle baktıktan sonra pantolonun kemerinde görünen adonis kaslarıyla titredim. Bir erkekte beni en çok etkileyen adonis kasıydı. Göbek bölgesinin altından başlayarak mahrem bölgesine kadar inen o kaslar nabzımı hızlandırıyordu.

Karun'un pantolonu çıkarmasını isterdim, eğer regl olmasaydım bu konuda onu zorlayabilirdim. Tabii o da bana bu kadar kızgın olmasaydı... Düşüncelerimin gittiği yön hoşuma gitmediği için yalandan öksürerek boğazımı temizledim. "Burada uyuyacağım." Gözlerimi güçlükle kaslarından çekip yüzüne çıkardım. "Giyinir misin?"

Karun bakışlarımdaki değişimi görünce beni odadan çıkarmak için pantolonunun kemerini kavradı. Gözlerimin içine bakarak pantolonu çıkarıp, "Böyle uyuyacağım," deyince vücudum ısınmaya başladı. Üzerinde *boxer* dışında hiçbir şey yoktu. Kaslı baldırlarına ve *boxer*'ın önündeki kalınlığa baktıkça vücudum ısınıyordu. Eğer regl olmasaydım ben de soyunurdum. O zaman görürdük kimin bu odadan çıkacağını.

"Uyu." Dilimle dudaklarımı ıslatıp alelade bir şekilde onu süzdüm. "Eğer istersen *boxer*'ı da çıkarabilirsin." Buna dünden razıymış gibi sırttım.

“Bence yatakta rahat olmalıyız,” dediğimde bir yıllık bekâr hayatından sonra kanı kaynamaya başlamıştı.

Gözleri vücuduma kaydı ama ne yapmaya çalıştığını anladığı için hemen önüne döndü. Kendine gelmek için başını iki yana sallarken kısıp sesle küfredtiğini duydum. Bu on üç günün onun için hiç kolay geçmeyeceğini iyi biliyordu. Bana mı güvenmiyordu yoksa kendine mi, bilemiyordum ama uzanıp lacivert eşofman altını aldı. Neyse ki tişört giyip sinirlerimi daha fazla bozmamıştı.

Yatağa girdiğinde yastıklardan birini alıp bana uzattı. “Koltukta yatıyorsun,” dediğinde şaşkınlıkla uzattığı yastığa bakıyordum. Koltukta mı uyuyacaktım?

“Sen uyu koltukta.” Terliklerimi çıkarıp yatağa girdim. “Benim vücudum çok narindir, koltuk gibi rahatsız edici yerlerde uyuyamam.” Bana olan bakışları can yakıcıydı, benim yüzümden aylarca bir mezarda uyuduğunu hatırlatır gibi bakıyordu.

Karun bunun siniriyle yastığı alıp sertçe kucağıma attı. “Çık yatağımdan!” Çatık kaşlarıyla beni korkutmaya çalışıyordu. “Koltuktan rahatsız oluyorsan aşağıdaki boş odalardan birinde uyu.” Sinirli gözlerle bana bakıp sıkıdığı dişlerinin arasından, “Ya da bana bir iyilik yap ve git evimden!” dedi.

Tebessüm ederek kucağımdaki yastığı aldım. “Senin gibi adamlara pek iyilik yapasım yok,” dedikten sonra yastığı kavrayıp suratına çarptım. “Benden rahatsız oluyorsan çık şu yataktan!”

Suratına çarpıp kucağına düşen yastıkla boğazından hırlar gibi bir ses çıktı. “Benim yatağım!” Sıkıdığı yastığı alıp kafama attı. “Yatağımdan çık!”

“Bağıрма bana!” Kafama çarpan yastığı alıp dizlerimin üzerinde doğruldum ve tüm gücümle yastığı kafasına geçirdim. “Bu yastık yüzüme gelseydi o yakışıklı suratın şimdiye dağılmış olurdu.” İki elimle tuttuğum yastığı bir kez daha kafasına geçirdim. “Burnum estetik benim!”

“Kırdırma bana o burnunu!”

“Dene bakalım!” dedikten sonra yastığı bir kez daha kafasına geçirdiğimde çıldırdı.

“Seni var ya!” Üzerime atlayıp beni sırtüstü yatağa düşürdüğünde nefesim kesilmişti. Bir anda kendimi onun altında bulmayı beklemiyordum.

Karun’un göğüs kafesi kaburgalarını ezerken ne denli büyük bir hata yaptığını daha yeni yeni anlıyordu çünkü yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Zayıf bedenim ise onun iri vücudunun altında eziliyordu. Aslına bakılırsa

bundan şikâyetçi değildim. Aramızda anlamı derin bir sessizlik oluşurken mavileri yüzümün her zerresinde gezinmeye başlamıştı. Aylar sonra ilk kez yüzüme bu kadar yakından bakma fırsatı bulmuştu.

Öfkesi gittikçe sönerken yüzüme olan bakışları özlem doluydu. Gözlerindeki o iç ısıtan ifade ilmek ilmek içime nakşedilmeye başlamıştı. Uzun zamandır bana böyle güzel bakmamıştı. Belki de bana olan sıcak bakışı onun gözlerinin ifadesine güzellik katıyordu. Tek kelime etmeden beni seyretmesine izin verdim. Üzerimde olabilirdi ya da dışarıdan bakıldığında uygunsuz bir pozisyonda görünebilirdik ama bana olan bakışı tensel bir arzudan çok daha fazlasıydı.

Bu büyüünün bozulmasını istemediğim için nefes dahi almıyordum. Ancak hiç istemesem de ne yaptığını anlaması uzun sürmedi. Mavilerine buzu aratmayacak bir soğukluk eklenirken hemen üzerimden kalktı. Lakabının büyüklüğündeydi ruhundaki sanrılar, bu yüzden kolay kolay bana yaklaşılmazdı. İncittiğim kalbine, kedere boğduğum ruhuna tekrar bir bahar esintisi gerirmeden bana yaklaşması çok zordu.

Karun yatağa uzanıp yastığı aramıza koyunca homurdanmaya başladım. Yatak zaten kocamandı, yani o yastık olmasa da ona temas etmem kolay değildi. Yatağın boş tarafını işaret ettim. “Sen o tarafta uyu.”

Bunu neden istediğimi çok iyi bilmesine rağmen bilmiyormuş gibi yapıp, “Neden?” diye sordu soğuk bir sesle.

“Solun bana ait.”

Gözlerimin içine canımı yakacak bir gaddarlıkla baktı. “Artık sol tarafımda değilsin.” Kalbim kasıldı. Onunla tanıştığım ilk günden beri sol tarafa takıntılı olduğumu iyi biliyordu. Bu yeni edindiğim bir alışkanlık değildi, ben hep böyleydim.

“Beni solundan kovamazsın.” Son derece ciddi bir ifadeyle gözlerine baktım. “Solunda olmayacağım bir adamın hayatının hiçbir yerinde olmam.” Emekleyerek yataktan çıkıp koltuğun üzerindeki çantama doğru yürüdüm. “On üç gün boyunca çardakta uyuyacağım.”

Kapıya yürüdüğümde arkamdan, “Dışarısı buz gibi!” diyen sinirli sesini duydum.

“Sağın da öyle,” dedikten sonra kapıyı açtım.

Tam odadan çıkacaktım ki küfürle karışık, “Buraya gel!” diyen kızgın sesini işittim. “Solumda uyu.” Başımı çevirip omzumun üzerinden ona baktığımda kayarak yatağın diğer tarafına geçtiğini gördüm. Gülmemek için yanaklarımın içini ısırmaya başladım. Solunda bana yer açmıştı.

Benim yüzümden üç yüz seksen üç gece dışarıda uyumuştum ama beni bir gece bile dışarıda uyutamıyordu.

Kıyamıyordu.

Kapıyı kapatıp çantamı aldığım yere geri koydum. Yatağa doğru yürüdüğümde Karun bir kez daha bana boyun eğmenin sinirini taşıyordu. Yatağın ondan tarafında durdum ve üzerine eğildim. "Teşekkür ederim," diyerek dudaklarımı yanağına bastırduğumda tüm vücudu gerilmişti. Yanağına temas eden dudaklarım onda büyük bir patlama yaratmış gibi hiç kıpırdamadı. Nefes aldığından bile şüpheliydim.

Çenesini kavradığımda soluksuz bir şekilde beni izliyordu. Parmaklarımın altındaki çenesi bile dokunuşuma hasret kalmış gibi kasılmıştı. Çenesini hafifçe sıkarak başını çevirdim ve diğer yanağını da öperek öpücüğümü eşitledim. Daha sonra içli bir ifadeyle ona bakıp, "Bir daha başka kadınlara gülme," dedim acı çeken bir sesle. "Sende gözü olan milyonlarca kadının üstesinden gelebilirim ama senin gözünün değdiği bir kadına yenilirim." Donup kalmıştı.

Hiçbir şey söylemedi, zaten ben de bir şey söylemesini beklemedim. Yatağın sol tarafına geçip ışığı kapattım. Onun sadakatinden şüphe etmiyordum, öldüğümü sandığında bile beni hiç aldatmamıştı. Karun birine kolay kolay ihanet edecek bir adam değildi. Bu konuda içim rahattı ama yine de onu uyarma gereği hissetmiştim çünkü öfkenin bir insana yaptırmayacağı kötülük yoktu.

Büyük yatağın iki ucunda aramızda bir yastıkla karanlığa çekilmiştik. Karun'un uyumadığını biliyordum, ne yazık ki ben de uyuyamıyordum. Onunla bir yataktayken uyumak hiç kolay değildi. Onun içinse daha zordu çünkü Karun'un tenime bağımlılığı vardı. Aramız iyiiken ne zaman yanında olsam elleri hep bir yerimde olurdu. Öyle anlarda temas bağımlısı olduğundan bile şüphelenirdim. Ellerini üzerimden çekemezdi, yatakta da böyleydi. Elleri hep üzerimde, başı ise göğsümde olurdu.

Yatağında ben varken bana dokunmadan uyuması hiç kolay değildi. Bu on üç gece onun için işkenceden farklı olmayacaktı. Bir saate yakın ikimiz de yatağın bize ait olan kısmında dönüp durduk. Yatağa girdiğimizde saat beşi çoktan geçmişti ve bu durum bir saatten fazladır sürüyordu. Sabahları erken kalkan biri olarak yedide uyanacağımı biliyordum, bu yüzden kendimi uyumaya zorladım.

Dönüp durmayı bırakınca vücudum uyuşmaya başlamıştı. Göz kapaklarıma uykunun ağırlığı çöktüğünde nihayet uykunun kollarına çekilmeye başladım. Nefes alışlarım belli bir düzene girmiş olmalı ki Karun

uyuduğumu düşünmüştü. Oysaki uyku ve uyanıklık arasında bir yerdeydim.

Rem uykusu dedikleri yerdeydim, yani uykunun başlangıcında. Vücudum uykuya teslim olmuşken etrafımdaki her şeyi algıliyordum, zihnimin kapanmasına henüz bir dakika vardı. Bu yüzden yataktaki hareketlenmeyi hissettim. Karun'un aramızdaki yastığı usulca çektiğini ve fız fız ses çıkarmadan yavaşça bana doğru kaydığını sezdim. Tüm bunları çoktan uyuduğumu düşündüğü için yapıyordu.

Bana yaklaştığında zihnim uykuya teslim olmuştu ama hemen öncesinde belime dolanan kolunu ve göğsüme yasladığı başının sıcaklığını hissetmiştim. Aynı yataktayken kalbimin sesini dinlemeden uyuyamazdı.

Kalbimin sesi onun en sevdiği ninnisiydi.

Sabah her zamanki saatimden uyanmak yerine dokuzda uyanmışım. Uyanınca yaptığım ilk iş hemen yatağın diğer tarafına bakmaktı. Yasak yatağın tam ortasında duruyordu ve Karun yatakta değildi. Sanki o yastığı çekip göğsümde uyumamış gibi erkenden uyanıp tüm izlerini silmişti. Oysaki göğsüme sinen kokusu geceyi nerede geçirdiğini açıklıyordu.

Ne yazık ki güne gözlerimi yoğun bir sancıyla açmıştım. Ilık su karn ağrıma belki iyi gelir diye yataktan çıkıp banyoya girdim. Hızlı bir duş alıp saçlarımı kuruttuktan sonra giyindim. Dolaptaki eski kıyafetlerimin arasından yarım kollu, kırmızı bir elbise giymiştim. Elbisenin dar eteği kalçamın bir karış altında bitiyordu. Siyah tül çorapları baldırlarımın üstüne kadar çektikten sonra elbisenin eteğini düzelttim.

Dolaptaki siyah deri çizmelerimi çıkarıp hızlıca giydim. Bacağımı saran çizmelerin uzunluğu dizlerimin hizasındaydı. Makyaj aynamın önüne geçtim ama geçen yılki ürünleri kullanmak istemediğim için makyajımı yapamadım. Bunun yerine küçük el çantamın içindeki maskarayı çıkarıp kirpiklerime sürdüm. Çantam küçük olduğundan içinde sadece ruj, maskara ve cüzdanım vardı. Olmazsa olmazım olan kırmızı ruj dudaklarıma sürerek odadan çıktım.

İstediğim gibi makyaj yapamadığım için aşağıya inerken keyifsizdim. Bir alt kata inince Karun'u gördüm. Merdivenin yanında durup telefonla konuşuyordu. Bana sırtı dönük olduğundan henüz beni görmemişti. Ona

doğru bir adım atmıştım ki karnımdaki ağrı yine ortaya çıktı. Bu seferki reglim çok kötü geçiyordu.

Yüzümdeki acı ifadesini bastırmaya çalışarak ona doğru yürüdüm. “Hayır, daha yüksek teklif vermeyece...” demişti ki adım seslerimi duyunca sustu. Duyduğu sesin bana ait olduğunu bildiğinden omuzları gerilmişti. Tam arkasında olduğumu anlamıştı. “Seni daha sonra ararım.” Telefonu kapatıp bana döndü. Adımlarımın sesini beynine kodlayacak kadar sıra dışıydı.

Telefonu cebine koyarak yönünü bana çevirirken yüzünde yine aynı ifade vardı. Kalıplaşmış o soğuk ifadesi yine yüzündeki yerini koruyordu. Büyük bir arsızlıkla, “Günaydın,” derken sesimi neşeli çıkarmaya çalışıyordum. Karnımdaki ağrı baskısını artırsa da ona en güzel gülümsememi sundum. “Bana günaydın demek yok mu?” Sanki onu hiç kırıp incitmemişim gibi davranıyordum.

Ona yaptıklarımın sonra bir beklenti içinde olmama kızdığı için Karun tam bir şey söyleyecekti ki gözleri gülüşümde oyalandı. İki yanına kıvrılan dudaklarıma uzun uzun baktıktan sonra, “Bir yerin mi ağrıyor?” diyerek beni afallattı. Neyim olduğunu anlamak ister gibi bakışları kısıldı. “Çektiğin acı duygusal mı yoksa fiziksel mi?” Gözlerindeki o düşmanca ifade bir anda kaybolmuştu.

“Karun, bir yerim ağrımıyor,” dedim şaşkınca. “Bunu da nereden çıkardın?”

“Gülümsüyorsun.”

“Ne var bunda, hep gülümserim.”

“Hayır.” Yüzüme olan bakışları düşünceliydi. “Fazla güzel gülümsüyorsun.” Neyim olduğunu anlamaya çalışan mavileri gözlerime kenetlendi. “Bir tek canın yandığında böyle güzel gülümsersin, tıpkı korktuğunda fazla cesur görüldüğün gibi.” Gözlerimi kırıştıtarak ona bakıyordum. Gözlem yeteneğinin bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum.

Nefesim kesilmiş bir şekilde şaşkınca ona bakarken gözlerimi işaret etti. “Acının sızısıyla gözlerinin kahvesi titrediğinde dudakların bunu gizlemek için hemen kıvrılır.” Bu sefer işaret ettiği dudaklarımdı. “Şu anda olduğu gibi.” Kalbim boğazımda atarken, “Canın mı yanıyor?” diye sordu.

Beni bu kadar iyi tanıması ve ona yaşattıklarına rağmen söz konusu benim canım olduğunda dönüştüğü adam vicdanımı sızlatıyordu. Karun her yönden iyi bir adama dönüşmüştü ama onu bu kadar değiştiren ben değil, yokluğumdu.

“Özel günümdeyim.” Sesim benden beklenilmeyecek kadar çekingen çıkmıştı. Beni utandıran ve böylesine mahcup eden regl olmam değildi, onun ilgisiydi. Her yönden ona karşı çok mahcuptum. “Bu yüzden biraz karnım ağrıyor.”

Duyduklarından sonra gözleri doğrudan karnımı buldu. “Çok mu ağrıyor?” Konuşmak için tam dudaklarımı aralamıştım ki Karun cevabımla ilgilenmiyormuş gibi, “Hastaneye gidelim,” dedi hızlıca. Küçük bir regl sancısının bile canımı yakmasına katlanamıyordu. “Burada bekle, ceketimi alıp geliyorum.”

Yukarı çıkmak için merdivene yönelince öne atılıp elini tuttum. “Çok ağrımıyor.” Başparmağımla elinin üstünü okşadım, ona dokunmayı bile özlemiştim. “Üstesinden gelmeyeceğim bir acı değil.”

Doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamak için gözleri bir süre yüzümde oyalandı. Neyse ki sancım hafıflediği için yüz ifadem onu yatıştıran nitelikteydi. Sandığı kadar kötü olmadığımı anlayınca elini elimden çekerek aşağıya inmeye başladı. Eski soğukluğuna dönerek merdiveni inmesiyle arkasından tersçe bakmaya başladım. Bu adamın bana iyi davranması için lla canım mı yanmalıydı?

İyi olduğumu görünce ona yaptıklarımı hatırlayıp beni görmezden geliyordu. Bir tek canım yandığında canını yaktığımı unutacak kadar benim derdime düşüyordu. Peşinden aşağıya indiğimde Karun, Nermin’e, “Ceketimi getir,” dedikten sonra dışarı çıktı. Holde dikilip arkasından öylece bakıyordum.

Bir yıldan sonra yeniden onun evindeydim ama bana olan kırgınlığı o kadar büyüktü ki evde kalmak yerine işe gidiyordu. Bana yakın olmak istemediğinden benden kaçıyordu. Sadece ben değil, o bile beni nasıl affedeceğini bilmiyordu.

Evde Çağıl ve Levent’in suratsız yüzlerini görmekten fenalık geçirdiğim için odamdaki eski eşyaları çöpe atıp yenilerini sipariş etmişim. Günün yarısını da uyuyarak geçirmiştim çünkü karnımın sancısı beni öldürüyordu. Hava kararmaya başlayınca çantamı alıp malikânedен çıkmam. Duha’nın evine doğru yürürken kimseden izin almadım, artık o aileyle bir bağım yoktu. Karun birazdan eve dönerdi ama beni evde bulamayınca merak edeceğini sanmıyordum. Gittiğimi düşünüp sevinirdi bile.

Korumalar benim için kapıyı açarken karşı evdeki korumalar Duha'nın evine girdiğini görmüştü. Bahçeye girip eve doğru yürürken telefonum çalınca çantadan çıkardım. Kayıtlı olmayan bir numaranın aradığını görünce açıp telefonu kulağıma yasladım. "Efendim?" demiştim ki babamın, "Efil," diyen içli sesini duyunca kaşlarımı çattım. Artık peşimi bırakmasını istiyordum.

"Beni rahat bırakman için illa gerçekten mi ölmem gerekiyor?"

"Efil, böyle yapma." Sesi yalvarır gibi çıkıyordu. "İstanbul'dayız, izin ver seni göreyim. Benden uzun süre kaçamazsın, babamın ben senin."

Sesi içime işledi ama yüreğime dokunmasına izin vermedim. "Sen bana hiçbir zaman baba olmadın." Gözlerimin ardı sızlarken başımı yavaşça salladım. "Ben senin kızın olmaya çalıştım ama sen hep benim efendim oldun." Onda babalık vasfı yoktu. "Kurallarının dışına çıkmaya çalıştıkça efendim beni daha fazla cezalandırdı. Kızın olsaydım o mahkemeye çıkıp aleyhimde ifade vermezdin. Evet, ben zırdeliyim, sekiz yaşında başladım babamın günahlarını üstlenmeye."

Acısı sesine yansırken, "Benim yüzümden yaşadıkların için mutlu olmadığımı bilmelisin," dedi fısıltıyla.

"Öl veya öldür, Efil, değil mi baba?" Ona bunu hatırlatarak acı içinde gülümsedim. "Sekiz yaşında öldürdüm, bir yıl önce de öldüm." Gözlerimden süzülen bir damla yaşı sertçe sildim. "Senin kızın o kadar uslu ki ondan istediğin gibi hem öldürdü hem de öldü."

Acı dolu yutkunuşunu duydum. "Sadece bir kez konuşalım." Sesi titriyordu. "Bir kez olsun dinle bu yaşlı adamı."

"Sen bir gün Gazel'i dinlediğinde belki ben de seni dinlerim. Nefret ettiğin kızını dinleyecek kadar varsa merhametin, benim de nefretimi kazanan bir babaya elbet olur merhametim," dedikten sonra telefonu kapatıp yeni numarasını da engelledim. Onunla görüşmek istemiyordum.

Beni kazanmak için kinini bir kenara bırakıp Gazel'in peşine düşerse, işte o zaman ben de ona bir şans verirdim. Bu hiç olmayacaktı, babamı iyi tanıyordum. Onu öldürseler bile gururunu bir kenara bırakıp yıllar önce onu terk eden Gazel'i bulmaya çalışmazdı. Onun nazarında Gazel günahkârdı ve affedilmez hatalar yapmıştı.

Siyah Saka ezeli düşmanımızın safına geçerek günaha bulanmıştı. Babam onu asla affetmezdi, tıpkı benim de affetmeyeceğim gibi. Babamı bile affedebilirdim ama Gazel'e karşı içim hiç soğumayacaktı. Beni annemin katili yapan bir adama yıllarca çalışıp beni her anlamda sırtımdan

vurmuştu. Böyle birini bana affettirecek hiçbir güç yoktu. Ondan o kadar çok nefret ediyorum ki ölse bile gözümünden bir damla yaş akmazdı.

Kapının önünde durup zile bastığımda hizmetçilerden biri benim için kapıyı açtı. "Duha ve Kadem evde mi?" Hâlâ işte olabilirlerdi.

Hizmetçi içeri girmem için kenara çekilirken, "Az önce eve döndüler, Bige Hanım," derken yüzünde garip bir ifade vardı. "Salondalar." Kızın yüzüne bakınca bile Duha'nın yine eve sinirli döndüğünü anlıyordum. Karun ile barışmadıkça normale dönmeyecekti.

Mantomu ona vererek malikânenin geniş holünde yürüdüm. Karnım o kadar çok ağrıyordu ki gün içinde aldığım ağrı kesicilerin ne işe yaradığını merak ediyordum. Elay'ın sesini takip edip salona girdiğimde gördüğüm manzara beni hiç şaşırtmadı. Son günlerde sık sık karşılaştığım bir sahne olduğu için gülüşümü bastırarak içeri girdim.

Duha yine bir koltukta uzanıyordu ama bu sefer kafasına herhangi bir şey bağlamamıştı. Bunun yerine ağzında bir tane ateşölçer vardı. Elay onun tansiyonunu ölçüyor, Kadem ise onun ayaklarının altına yastık koyup bileklerine kolonya sürüyordu. Duha ise yarı baygın gözlerle bir şeyler sayıklıyordu. Karun olmayınca bu adam yataklara bile düşerdi.

Yürüyüp orta sehpanın kenarına oturarak gözlerimi Duha'ya diktim. "Yine ne bu hâlin?"

Acıdan geberiyormuş gibi sızlanırken, "Hiç sorma, kaçak kuş," diye mırıldandı kederli bir sesle. "Aldatılıyorum."

Afallayan gözlerim doğrudan Elay'ı buldu. "Onu aldattın mı?"

Duha'nın kolundaki tansiyon aletini çıkarırken canından bezmiş gibiydi. "Emin ol beni bir adamla görse bu kadar fenalaşmaz." Ayağa kalkup doğrulurken düşman gözlerini Duha'ya dikti. "Aramızda bir halt olduğu yok ama olsaydı bile bu şartlarda o beni aldatmış olurdu."

Kafamı karıştırmayı başarmıştı. "Kim kimi aldatıyor?"

Elay, Duha'nın ağzındaki ateşölçeri sertçe çekip aldı. "Bu piç beni Karun ile aldatıyor!"

Gözlerim irileşerek Duha'ya baktım. "Karun beni seninle mi aldatıyor?"

Güçlkle koltuğa oturup Kadem'in elindeki kolonya şişesini aldı. "Karun beni Ersin ile aldatıyor!"

"Bu beni aldattığın gerçeğini değiştirmiyor!" dedi Elay. "Hem de bir erkekle!"

Oturduğum yerden ayağa fırladım. "Bu benim de aldatıldığım gerçeğini hiç değiştirmiyor!" Yüzümü buruşturdum. "Hem de seninle!"

“Burada aldatılan tek kişi benim!” Duha kolonyayı boynuna sıkıp kendini kolonyayla yıkamaya başladı. “Bana bunu nasıl yapabilir!”

Elay irkilerek geriye çekildi. “Karun ile düşman olduğunuzu sanıyordum.”

“Öyleydik!” Kolonyayı avucuna sıkıp ıslak elini yanağına sürttü. “Aramızda kaliteli bir düşmanlık vardı ama o artık Ersin ile takılıyor!” Elindeki kolonya şişesini bana fırlattı. “Hepsi senin yüzünden!”

“Sektir!” Kadem homurdanırken üçümüne yüzünü buruşturarak baktı. “Hepsi kafayı yedi.”

“Buna artık daha fazla göz yummayacağım!” Elay kaşlarını çatarak bir ayağını sertçe yere vurdu. “Karun mu yoksa ben mi? Yap artık seçimini!”

Çıldırarak üzüldüm. “Kocamı seçersen kafanı kırarım!” Masadaki vazoyu elime alarak Duha’nın gözlerinin içine baktım. “Bu konuda şaka yapmıyorum.”

Kadem kahkaha attı. “İşler ilginçleşiyor.”

Duha ise Elay ile ikimize öldürecekmiş gibi bakıyordu. “Siz yine ne saçmalıyorsunuz?”

Elay ile aynı anda, “Karun ile aranızda ne var?” diye bağırdığımızda sinir krizi geçirmek üzereydi.

“Yemin ederim bu ikisi adamı katil eder!” Cehennem bekçisi gibi tepesine dikildiğimizde bir küfür savurup, “Saçmalayın kızım!” diyerek bizi azarlarken siyahları sinirle harlandı. “Tercihim hep güzel kadınlar olmuştur.” Gözleri görüş açısında olan Elay’ın çıplak bacaklarına kayınca dudağının köşesi kıvrıldı. “Kanıtlamamı ister misin, doktor?”

Elay’ın yanakları ısınınca ağzım bir karış açıldı. “İstemez,” dedim onun adına konuşarak. “Konuyu kaynatmayı bırak.”

“Seni ne ilgilendirir?” diyerek kaşlarını yukarı kaldırdı. “Ben sana Fransızların otelinde yediğin haldarı soruyor muyum?”

“Allah’ın cezası herif, bir unutamadın gitti şunu!” Vazoyu kafasına geçirmemek için kendimi zor tutuyordum. “O kadar çok diline doladın ki artık aramıza yastık koyarak uyuyoruz.”

“Onunla aynı yatakta mı uyudun?” Kadem’in bakışları ok gibi beni bulurken kaşları çatıktı. “Kocan olmayan biriyle aynı yatakta uyuyamazsın!”

“Oğlum, bırak uyusun.” Duha onu azarlayarak bana döndü. “Benim hakkımda bir şey söyledi mi?”

“Kocam niye senin hakkında bir şey söylesin?” Kıskanç çıkan sesimi kontrol edemiyordum.

"Baktı kocanı," diyerek beni düzeltti Kadem. "Baktı kocanıyla aynı yatacağına uyuyamazsın." Öncek verili gibi Elay'ı ıhale etti. "E) eabı kocasıyla uyuyamıyor."

Duha kaşlarını çatıp, "Uyuyamaz da!" dedi sertçe.

Elay kollarını göğsünde birleştirip ona dik dik baktı. "Sen biraz daha Karun'u sayıkla, nasıl uyuduğumu görürsün!"

"Biri şu konuyu doğru düzgün anlatsın artık." Herkesi susuturup Duha'ya kızgınca bakmaya başladım. "Neler oluyor?"

Gün içinde olanları hatırlayınca yine tüm keyfi kaçmıştı. "Karun artık kendine yeni düşmanlar ediniyor." Sırtını sertçe koltuğa yasladı. "Sana benden daha iyi bir düşman bulabilecekmış gibi!" Endişelenerek bize baktı. "Bulabilir mi?"

"Sen de haklısın, kimse onun hayatını senin gibi katledemez."

Elay'ın iğneleyici sözlerine karşılık olarak, "O zaman ne diye Ersin'den ihale kapıyor?" dedi sinirlenerek. "Benim girdiğim ihaleye girmede bile Ersin'den ne kadar nefret ettiğimi iyi biliyor!" Yanında oturan Kadem'in elini tutup omzuna koydu. "Masaj yap, depresyondayım!"

"Ne yani, tüm bu yaygara Karun işini baltalamadığı için mi?" Hayreder içinde kalmıştım. "Yahu bırak, kiminle uğraşmak istiyorsa uğraşsın. Sana sarmıyor işte, daha ne istiyorsun? Allah'tan belanı mı?"

Kadem onun arkasına geçip omzuna masaj yaparken Duha, "Beni hiç anlamıyorsun," diyerek sızlandı. "Artık benim yerime başkalarıyla uğraşıyor." Bileklerine masaj yapsın diye elini Elay'a uzattı. "Ben ne olacağım?"

"Huzurlu bir hayatın keyfini süreceksin," dedim şaşkınca. Onu gerçekten anlayamıyordum. "Beladan uzak durup Elay ile vakit geçirebilirsin mesela."

Elay onun yanına oturup uzattığı bileğini ovarken, "Belasız bir hayat bilmiyor ki," diye homurdandı. "Günlerdir içimiz dışımız Karun oldu. Adamın sosyal hesaplarını bile gizlice kontrol ediyor!"

"Ama artık bu sapkınlık!" dedim çıldırarak. "Benim yapmam gereken her şeyi sen yapıyorsun!" Duha resmen benden rol çalışıyordu.

"Benimle ilgili bir şey paylaşmış mı diye baktım."

"Niye seninle ilgili bir şey paylaşsın ki?" Elay onun damarlarını patlatmak ister gibi bileğini sıkarak beni gösterdi. "Onunla ilgili şeyler bile paylaşmıyorsa seninle ilgili hiç paylaşmaz."

"Beni niye bu kuşla kıyaslıyorsun?" Duha'nın savunması insanı delirtirdi. "Bizim aramızdaki şey daha derin, siz ne anlarsınız."

"Allah'ım çıldıracağım." Elimdeki vazoyu sıktım, Duha'nın sinir krizi geçittiği kişi sadece ben değildim. Onun yüzünden bu evdeki herkes günlerdir ne çekiyordu.

"Burada dönenleri görmüyorsun, değil mi?" Aklını başına almasını ister gibi Duha'ya baktım. "Karun'un seni görmezden gelip intikam almadığını sanma, asıl böyle yaparak senden intikam alıyor. Bir aydır seni görmezden gelerek intikamını alıyor ve senin yerine başka düşmanlar edinerek canını sıkıyor." Sinirden avucumun içiyle alnıma sertçe vurdum. "İki sevgili gibi ne halt ediyorsunuz lan siz böyle!"

Duyduklarından sonra Duha'nın yüzü gevşemiş, söylediklerimi düşünmeye başlamıştı. Konuya bu açıdan bakmaya başlayınca sırtıttı. "Hiç böyle düşünmemiştim."

"Sevgili kısmına hiç takılmadın, piç herif," diye homurdandığımda Elay kıkırdadı.

"Onun kulakları şu anda ilk söylediklerin dışında hiçbir şey duymuyor." Karun ve Duha birbirinden kopamıyordu.

Düşman gibi görünen ama aslında iki dost olan bu adamlar son yaşananlardan sonra nasıl barışacaklardı, hiç bilmiyordum. Yıllardır birbirleriyle dalaşmaya o kadar alışmışlardı ki araları açılınca ortaya trajikomik bir şey çıkmıştı. Karun genelde hep soğuk olan taraf olduğu için Duha'nın hayatında olmayışını sorun etmiyormuş gibi davranıyordu. Ancak bunun doğru olmadığını iyi biliyordum. Duha gibi sızlanıp durmasa da içten içe en az Duha kadar kötü durumda olduğunu biliyordum.

Derin bir nefes alıp ayağa kalktım. "On üç gün boyunca Karun'un evinde kalacağım." Duha'nın göz bebekleri şaşkınlık içinde büyüdüğünde başımı salladım. "Başta yanaşmadı ama kalmak için onu zorladım."

"Eve kapağı attın mı?" Benimle gurur duyuyormuş gibi ayağa kalktı. "İşte benim zeki kuşum." Buna niye bu kadar sevindiğini bilmek bile istemiyordum.

Duha ellerini yanaklarıma koyup beni ödüllendirir gibi dudaklarını yanağıma bastırdı. "Demek ki benden bir şeyler kapmışsın." Ellerini omuzlarıma bastırarak beni savaşa gönderir gibi cesaretlendirmeye başladı. "Git ve şu on üç günde onun aklını başından al," diyerek beni gaza getirdi. "Hemen sonra da bizi barıştır." Şimdi asıl derdi anlaşılmıştı.

Bıkkınca ona bakıp diğer yanağıma çevirdim. "Öpücüğünü eşitlemezsen senin için kılımı bile kıpırdatmam." Sırf barışmalarına yardım

edeyim diye dudakları öpmediği yanağımla da buluşmuştu. Hepimizi delirtse de Duha'yı seviyordum.

Duha'nın evinden çıkıp Karun'un evine girdim. Bahçeye girdiğimde eve doğru attığım her adımla karnımın ağrısını biraz daha artmaya başlamıştı. Duha'nın yanındayken onun tuhaflıklarıyla uğraşmaktan çektiğim acıyı unutmuştum. Karun'un soğuk şatosuna dönünce ağrılarımı bana unutturacak hiçbir şey yoktu. Zile bastığımda Çiçek benim için kapıyı açtı.

Soğuk havadan kaçmak için kendimi hemen içeri atıp, "Karun Bey geldi mi?" diye sorduğumda başını salladı.

"Duha Bey'in evine gittiğinizi duyunca çok sinirlendi." Çiçek benim için endişelendiğini gizleyemiyordu. "Neyse ki Gurur Bey ile uğraşmaktan size kızacak durumda değil."

"Gurur ne yaptı ki?"

Başını çevirip etrafını kontrol ettikten sonra bana yaklaştı. "Sabaha karşı büyük bir nöbet geçirmiş. Karun Bey onu bulduğunda kendini ve etrafındaki her şeyi feci hâlde dağıttığını söylüyorlar." Gurur'dan ödü kopuyormuş gibi beti benzi atmıştı. "Neyse ki kimseye ciddi bir zarar vermeden Karun Bey onu bulmuş. Gurur Bey'in hâlini görmeliydiniz, kan revan içindeydi."

Başıyla merdiveni işaret etti. "Karun Bey ona giyecek bir şeyler verdi. Şimdi üst katta yıkanıyor." Soluğum kesilerek Çiçek'e bakıyordum. Gurur'a nöbet geçirten ne olabilirdi ki? Aralıkta bile değildik.

Gurur'un yılın son ayında sık sık kriz geçirdiğini duymuştum. Zaten bunun olmasını önlemek için her aralıkta kliniğe yatıyordu. Ocağa girmemize rağmen hâlâ kriz geçiriyorsa bu demektir ki geçirdiği bu ataklar hayatının her alanında vardı ama aralıkta daha fazla artıyordu. Keşke sadece aralıkla sınırlı olsaydı, o zaman diğer aylarda rahat bir nefes alabilirdi. Gurur'un nöbet geçirdiği o anlarda nasıl birine dönüştüğünü bilmiyordum ama etrafında olmayı istemezdim.

Çiçek'i takip edip içeri girdim, tüm Kalenderler yemek masasının etrafındaki yerini almıştı. Masanın en başındaki Karun'un sinirli bakışlarıyla karşılaştım. Burada olduğum için mi yoksa Duha'nın evine gittiğim için mi, bilmiyordum ama kaşları çatıktı. Çağl ve Levent yüzüme bile bakmadı ama Melek tebessüm ederek bana selam verdi. Karun'un henüz tabağına dokunmadığını gördüm. Başlamak için beni mi bekliyordu?

Eskiden olduğu gibi solundaki sandalye yine sadece bana ayrılmıştı. Yanına oturduğum esnada Gurur içeri girdi. Yeni duş aldığı için saçları nemliydi. Vücut yapısı Karun ile aynı olduğundan Karun'un beyaz gömleği ve siyah kumaş pantolonu ona tam olmuştu. İki elinin üstünde de sargı bezi vardı. Yumruk atmaktan parmak boğumlarını kanatmış olmalı ki onları sarmıştı.

Masadakilere kısaca göz gezdirip yeşillerini bana dikti. "Hayırlı akşamlar, gelin hanım." Bu adam bir türlü Karun ile boşandığımızı anlamak istemiyordu.

"Hayırlı akşamlar, Gurur." Melek'ten sonra bana insan gibi davranan tek Kalender o olduğu için ona gülümsedim. "Yemekler çok güzel görünüyor, otur hadi."

Çağıl kısa bir an bana bakıp keyifsiz bir sesle, "Sanki iştahımız kaldı da," deyince gerildim. Olaylara sadece abisinin penceresinden baktığı için benimle uğraşmayı bırakmıyordu.

Levent de rahatsızlığını belli ederek Karun'a döndü. "Onu göndermek için hâlâ neyi bekliyorsun?" En az Çağıl kadar beni burada istemiyordu. "Tüm yaptıklarına rağmen neden burada?"

"Ne var biliyor musunuz, umurumda değilsiniz." Sandalyeyi sertçe iterek ayağa kalktım. Çağıl ve Levent'e bakarak onlara Karun'u gösterdim. "Ben zehirlenip kan kusarken bana panzehir yerine eflatun bir elbise gönderen abinize de böyle tepki gösterdiniz mi?" Gurur gerilirken Karun buz kesmişti. Burada sadece benim hatalarım konuşulmayacaktı.

Sinirden elim ayağım titrerken, "Neden gösteresiniz ki? O sizin kanınızdan ama ben el kıızıyım!" dedim sertçe. Daha fazla kimsenin karşısında ezilip bükülmeyecektim çünkü kimse kendini benim yerime koymuyordu.

"Bana deli raporu çıkartan, haberim bile olmadan boşayan, *sen sevicecek bir kadın değilsin* diyen sizin abiniz ama göğsüne bir kurşun yiyen benim!" Gözlerim doldu ama âcizlikten değildi, sinirdendi. "Sizin abiniz karısını iki kere intihara sürükledi, hadi biraz da bunu konuşalım."

Kimseden tek kelime çıkmadı, çıkamazdı da çünkü okun ucu onlara dönmüştü. Karun bile tek kelime etmeden sessizlik içinde zehrimi kusmama izin veriyordu. Sözlerimin hedefinde o olmasına rağmen beni susturmak için hiçbir şey yapmadı. "Kâhin veya müneccim değilim." Sonlara doğru sesim kısık çıkmaya başlamıştı. Bir aydır maruz kaldığım suçlamalar yüzünden artık içimden kendimi savunmak bile gelmiyordu.

“Tüm o şeyleri annemi bana geri vermek için yaptığını bilemezdim. Kalıp sorsa mıydım?” Çağıl’a baktım. “Sormadım mı? Elimde boşanma kâğıdıyla avluda o soğukta onu dört saat beklediğimi sen de gördün. Babam bana ne kadar gurursuz olduğumu söylerken gitmek yerine onu beklemedim mi?”

Gözlerimden taşan bir damla yaş yine ilk sol gözümde akmıştı. “Kaldım, onu bekledim ve nedenini sordum ama aldığım cevaplar fazla aşağılayıcıydı.” Olanların tek suçlusu ben değildim.

Derin bir nefes alıp sinirle Çağıl’a bakmayı sürdürdüm. “Sana göre Rengin’den daha kötüyüm, öyle mi?” diye sordum kısık bir sesle. “Hayır, ben Rengin’den daha zavallıyım çünkü Rengin’in kurtulmak istediği abindi ama ben bir tek kendimden kurtulmak istedim. Çekip Karun’u vurmak yerine kendimden kurtulmaya kalkıştım! Bana kalıp onu dinleseydin nasıl dersin?”

Dün geceki sözlerini hatırlatarak Çağıl’a baktım. “Aynı şeyler Melek’in başına gelseydi kalıp dinlemesine izin verir miydin?” Sertçe yutkunurken bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ama araladığı dudaklarından tek kelime çıkmadı. Sustu ve bana yenilerek başını eğerken haklı olduğumu çok iyi biliyordu.

“Ve sen...” diyerek Levent’e döndüm. “Benim yaşadıklarımı yaşamaıysan bir daha sakın beni yargılama.” İşaret parmağımı ona doğru salarken her an bu masayı kafasına geçirebilirdim. “Sakın beni Rengin’le karıştıurma, bana saygısızlık yapmana izin vermem. Bir daha buna kalkışırsan seni öyle bir elime alırım ki ne abilerin ne de amcan seni kurtarabilir!” dedikten sonra kapıya yürüdüm. “Saygısız piç!”

Levent arkamdan homurtuyla karışık, “Bana niye patlıyorsun şimdi?” deyince kaşlarımı çatarak adımlarımı hızlandırdım.

“Sana asıl patlamayı göstermemi istemiyorsan yengenin karşısında saygılı olacaksın, velet!” diye bağırdığımda arkamdan Gurur’un gülüşünü duydum.

“Haklı.” Bence içlerinde en akıllısı oydu.

Yemek salonundan çıkıp kendimi bahçeye attım. Gözlerim bahçe kapısını bulunca derin bir nefes aldım. Bu evden defolup gitmeyi çok istiyordum ama yapamıyordum. Korkak gibi kaçmak yerine yaptıklarımı yüzleşmek için buradaydım. Bu yüzden çok istesem de gitmek yerine yürüyüp çardağa girdim. Masanın üzerinde gördüğüm sigara paketi ve çakmağa uzandım. Evdekilerden biri bunları burada unutmuş olmalıydı. Paketin içinden bir dal sigara çıkarıp yaktım.

Sigarayı bırakmıştım ama stresten bir kez daha kendimi sigara içerken buldum. Dumanı içime çekerken çantamdaki iki telefonu çıkardım. Kendi telefonumdan annemi arayarak masanın üstündeki telefona uzandım. Aramamı cevaplayarak telefonumu kulağıma yaslarırken içim buruktu. “Merhaba anne.” Sigaranın dumanını içime çekerek derin bir nefes aldım. “Bugün nasılsın? Ben hiç iyi değilim. Peki, sen nasılsın?”

Sigaranın gri dumanı dudaklarımın arasından süzülürken başımı hasır koltuğa yaslayarak gökyüzüne baktım. Karanlık gökyüzü beni kasvete boğmak için fazlasıyla yeterliydi. “Duyduğuma göre evlenmişsin.” Bu onunla ilgili duymak istediğim son şey bile değildi. “Yeni bir kocan ve bir de kızın varmış.” Bu konuşmayı onunla yapmaktan kaçmıştım ama işte buradayım ve onunla konuşuyordum. Her ne kadar beni hiç duymasa da...

“Mutlu musun, Begüm Hanım?” Bulutların arkasından belli belirsiz görünen yıldızları izlerken, “Yeni ailenle mudu musun?” diye sordum. Annemin artık bizden uzakta başka bir hayatı vardı.

“Kızın...” İçim öyle bir acıdı ki hıçkırıma engel olmak için dudaklarımı birbirini sımsıkı bastırdım. Annemin bizden başka bir kızı daha vardı. “Şimdilerde on bir yaşında olmalı, değil mi? Söylesene, seviyor musun onu? Bizden daha mı çok?”

Daha fazla kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. “Nasıl yaptın bunu?” Öne doğru bükülürken artık gökyüzünü izlemiyordum. “Nasıl başka bir çocuk yapabildin?” İçim titrerken küçük bir çocuk gibi çaresizce, “Biz ne olacağız?” dedim.

Bir aydır bu konuyu kendi içimde bastırmaya çalışıyordum. *Önemli değil* diyordum, *o yaşıyor ve mutlu ya gerisi hiç önemli değil* diyerek kendimi kandırıyordum ama önemliydi. Annemin başka bir çocuğa annelik yapması önemliydi. On dört yıl boyunca bizi onsuz bırakmışken başka bir çocuğun annesi olması önemsiz bir konu değildi.

“Ben kendimi senin katilin bilirken sen nasıl başka bir çocuğun annesi oldun?” Eğdiğim başımı yerden kaldırmadan ağlarken, “Bu haksızlık,” diyerek hıçkırdım. “Nasıl yaptın? Kendi kızlarını nasıl unuttun?” Bize geri dönmesinin hiç mi bir yolu yoktu?

Yıllarca Kadem tarafından unutulmuş ve onun ölümüyle kendimi suçlamıştım. Bir ay önce öğrenmişim ki annem de beni unutmuş ve ben yıllarca onun ölümüyle de kendimi suçlamışım. Tıpkı Kadem gibi annem de yıllarca beni unutmuştu. “Neden beni unutuyorsunuz?” Dudaklarım titrerken gözlerimin çukurunda biriken yaşlar sessizce akmıştı. “Neden unutilan hep ben oluyorum? Ben niye unutamıyorum kimseyi?”

“Herkes tarafından unutilan kişi değilsin.” İrkilerek başımı kaldırdı-
ğımda ardak direğinin yanında dikilen Karun’u gördüm. Geldiğini bile
fark etmemiştim.

Karun elinde benim için getirdiği beyaz bir şal tutuyordu. Gözleri ise
içli bir ifadeyle ıslak kahvelerimde oyalanıyordu. “İçin rahat edecekse ben
seni hiç unutmadım.” Uzanıp şalı masanın üstüne bırakıp malikâneye
doğru yürüdü. “ldğn sandığımda bile...”

Ağlamaklı bir sesle arkasından, “Sanrı,” diye seslendim ama ne durdu
ne de bana doğru döndü.

Beni bırakıp eve giderken, “Dışarısı soğuk, Bige,” dedi havadan daha
soğuk bir sesle. “Dışarıda çok kalma, hasta olursun.” Kalbim kurudu,
midem bir kez daha kasıldı ve ben arkasından bakarken birkaç damla göz-
yaşı daha döktüm. Ben artık Sanrı’nın Saka’sı değildim, Karun artık bana
Saka demeyi bile bırakmıştı.

O sadece ölüm bana yakın olduğunda adımı söylerdi. şimdiyse sanki
lmşm gibi bana Bige demişti. Onun için öldüğümü daha iyi belirte-
mezdi. Ölümün gölgesi üzerimde olmadığı anlarda adımı söylemesini ne
Çok istemiştim ama bu şekilde değildi. Beni bitirdiği bir anda hiç değil.
Adımı söyleyiş şekli o kadar soğuk ve bitikti ki kulağımda çınlayan isimden
nefret etmiştim. Eskisi gibi onun Saka’sı olmak isterken Bige ismini ondan
duymaktan nefret ettim.

Artık biliyordum ki bugünden sonra ondan hiç Saka ismini duyma-
yacaktım. Beni affetmedike bana bir daha asla Saka demeyeceğini hisse-
diyordum. Belki de hiçbir zaman duyamayacaktım, Karun affedecek gibi
durmuyordu. “Diğerleri değil, keşke sen unutsaydın beni.” Hâlâ ondan
kalan boşluğa bakıyordum. “O zaman yeniden tanışır, belki de en baştan
başlardık.”

Bir süre daha soğuk havayı kendime çekerek çardakta tek başıma
oturdum. Esen rüzgâr ağrıyan karnıma pek iyi gelmediği için çardaktan
ıkıp eve doğru yürüdüm. Karun’un benim için getirdiği şalı almamıştım.
Bana karşı iyi davranması bile canımı yakıyordu. İçeri girip salona geç-
tiğimde istediğim tek şey biraz televizyon izlemekti ama herkesi burada
görünce kapının önünde durdum.

Karun salonun en başındaki koltuğunda oturup kitap okuyordu.
Melek bir şeyler atıştırınıyordu ve Gurur silahını temizliyordu. ağıl ve Le-
vent de kendi aralarında bir şeyler konuşuyordu. Tüm aile bir aradayken
yine onların tadını kaçırmak istemiyordum. Kimseye görünmeden gitmek

istedim ancak başını okuduğu kitaptan kaldırmayan Karun, “Buraya gel,” diyerek beni tüm gözlerin hedefi yapmıştı.

Parmağıyla bir sonraki sayfaya geçerken başını kaldırmamıştı ama kapının önünde dikildiğini iyi biliyordu, adım seslerimi duymuştu. “Dışarıda üşümüş olmalısın, geç otur.”

Herkes bana bakarken bir korkak gibi dışarı çıkmayı doğru bulmadığım için mecburen içeri yürüdüm. Kimseye bakmadan hepsinden en uzak köşeye oturup telefonumu çıkardım. Onların bakışlarından kurtulmak için başımı telefona gömüp kendimi herkesten soyutlamıştım. “Bir şey yemedin.” Çağıl’ın sesini duydum ama başımı kaldırıp ona bakmadım. “Senin için bir şeyler hazırlatmamı ister misin?”

Karun onunla konuştu mu yoksa söylediklerimden sonra beni anlamaya mı başladı, bilmiyordum ama Çağıl’ın sesi kötü gelmişti. Telefonda başımı kaldırmadan, “Gerek yok,” dedim soğuk bir sesle. “Karnım acıkırsa gider Duha’nın evinde yemeğimi yerim.”

Karun’un, “Deneme bile!” diyen sert sesine karşılık, “Yaptığımda görürsün,” dedim. Kimseye bakmadan mesaj kutumu temizlerken laflarımla onları sinir ediyordum. “Nerede insan muamelesi görüyorsam karnımı orada doyururum.” Bankadan gelen gereksiz bir mesajı daha sildim. “Siz Kalenderlerin ekmeği yenilmez.”

“Ağır gel, gelin hanım,” diyen Gurur’un uyarı dolu sesini duydum. “Masamıza kim oturmuş da aç kalkmış?”

“Ben.” Ona akşam yemeğinde olanları hatırlatarak başımı kaldırdım. “Hepinizin laflarınızla beni doyuracağınızı bilseydim hiç oturmazdım o masaya.”

“Hak etmediğini söyleyebilir misin?” Gurur doğrudan gözlerimin içine bakarak kaşlarını belli belirsiz çattı. “Sana bir şey yapmıyorsam bunun tek nedeni Karun’un beni durdurması yoksa birkaç laftan daha ağırını yaşırdın. Çağıl ve Levent’in lafları zoruna gidiyor ama kendi yaptıklarını hiç zorlamıyorsun.”

Başıyla bana küçük yeğenlerini, yani Çağıl ve Levent’i gösterdi. “Bundan sonra onlar laflarına dikkat edecek, sen de kendine çekidüzen verip o sivri diline bir ayar çekeceksin.” Koltukta dik bir şekilde otururken sadece sert bakışlarıyla buradaki herkesi tedirgin ediyordu. Delici bakışlarının tek hedefinde olmak ise beni gerim gerim geriyordu. “Buradakiler senin bekçi köpeğin değil, herkesi tersleyip durma.”

“Kimseyi terslemiyorum, hak ettikleri gibi konuşuyorum.”

“Senin hak ettiğin gibi konuşursam buradan ağlayarak çıkarsın.”

Birbirimize ters gözlerle bakmaya başladığımızda Karun araya girip, “Sen karışma, Gurur,” diyerek beni amcasının sert sözlerinden korumaya çalıştı. Daha sonra bana dönüp aynı uyarıda bulunarak, “Sen de biraz daha ölçülü ol,” dedi.

“Evinde kalmam bana ne yapacağımı söyleyeceğin anlamına gelmiyor.” Gurur’u daha da sinirlendirerek gözünün önünde Karun’a çattım. “Hatırlatırım, biz boşandık.”

“Evliyken de pek söz dinlediğin söylenemez.” Karun’un sesi gittikçe sinirlenmeye başladığını gösteriyordu ama karın ağrısı çekerken kafamı kaldırıp ona bakmıyordum. Onun da bakmadığını biliyordum, muhtemelen gözleri elindeki kitabın sayfalarında benimle konuşuyordu. “Her zaman beni dinliyormuşsun gibi konuşmayı bırak.”

“Git o zaman sözünü dinleteceğin bir kadınla evlen.” Hırsla başka bir mesajı daha sildim. “Eminim Çağır, Levent ve şu deli amcan sana göre bir kadın bulur.” Laf attığım ikiliden çıkan homurtuları duyduğumda Gurur kaşlarını alayla yukarı kaldırdı.

“Bu ayarlanabilir.” Bu heriften hiç hoşlanmadım.

Aynı alaycı tutumla bakışlarımı onun yeşillerine diktim. “Eminim Farah’a da senden daha iyi biri ayarlanabilir.”

Karısından bahsedince elinde tuttuğu silahı sıkarak çatık kaşlar altında bana bakmaya başladı. “Denediğini görmek isterdim.” Bu bir tehditti.

Tehlikeli bir yavaşlıkla dudağımın köşesi yavaşça kıvrıldı. “Ben de öyle.”

Gurur ile her an birbirimize dalacakmış gibi göründüğümüz için Karun bıkkınca nefesini vererek bir kez daha araya girdi. “Siz ikinizin sorunu ne?”

“Ölmek istiyor!” Gurur’la aynı anda konuştuğumuzda Melek’in kıkırtısını duydum.

“İki deli bir araya gelmemeli.” Yalan ve dümenle bana aldıkları o rapor umurumda bile değildi, ben deli değildim. Burada tescilli tek bir deli vardı ve o da karşımda oturup kızgın gözlerle bana bakıyordu.

Karun kafasını o kitaptan kaldırmadan yeniden beni uyarıp, “Rahat dur, Bige,” deyince kaşlarımı çattım.

“Bunu bana değil, amcana söyle.”

Başımı telefona eğdiğimde Karun’un, “Ya sabır!” diyen sesini duydum. “Bu kadın insanı katil eder!”

“Sanki normalde hiç kimseyi öldürmemiş gibi konuşuyor beyimiz.”

“Otuz yıl boyunca öldürmediğim kadar çok insanı son bir yılda öldürdüm,” diyen sesi iğneleyiciydi. “Ve bil bakalım kim için? Yani evet, sen insanı katil edersin!” Haklıydı, son bir yılda ülke çapında bir temizlik yapıp koskoca bir tarikatı benim için bitirmişti.

Omuz silkerek telefonumla meşgul olmaya devam ettim. “Yapmasaydın, ben mi sana dedim git katliam çıkar diye?”

“Şu siktiğim özel günün ne zaman bitecek? Normalden daha fazla çekilmezsin!”

“Daha üçüncü günümdeyim, insanların içinde özel günümünden bahsetme!”

“Normalde çok utangaçsın ya!”

Gurur’un sinirden attığı kahkahayı duydum. “Kitap okurken ve telefonla oynarken kavga edecek kadar yeteneklisiniz.” Birbirimize hiç bakmadan da bir kavgayı yürütebilirdik.

“Sen de Farah ile böyle kavgalar ediyor musun?” Çağıl’ın sorusuyla başımı kaldırıp bir yapbozu bozar gibi silahını söken Gurur’a baktım.

Silahın gümüş kabzasını ustaca çıkarırken, “Hayır,” dedi düz bir sesle. “Onunla herhangi bir konuda tartışacak kadar muhabbetimiz yok.” Tornaavidaya uzandı. “Babasıyla kavga etmek daha keyifli.”

Çağıl, amcasının evlilik hayatını çok merak ettiği için yönünü tamamen ona doğru çevirmişti. “Babasıyla dalaştığın için karın sana kızmıyor mu?”

Gurur tornaavidayı ustaca kullanırken başını iki yana salladı. “Birilerine kızamayacak kadar korkak.” Bundan nefret ediyormuş gibi yüzünü buruşturdu. “Kendi gölgesinden bile korkuyor.”

Çağıl tatsız bir sesle, “Böyle olduğu için onu suçlayamazsın,” derken bir konuda amcasına kızar gibiydi. “Üç yıl önceki olaydan sonra bu hâle gelmiş olabilir.”

Gurur’un tornaavidayı tutan eli üzerinde hareketsiz kaldığında bir süre hiç kıpırdamadı. “Bir halt bilmeden konuşup durmayın.” Bunları söylerken bakışları fazla düşünceliydi. “Ama evet, üç yıl önceki hadise yüzünden bu durumda olabilir.”

Herkesin dikkati ona yöneldiğinde Melek yerinde rahatsızca kıpırdandı. “Üç yıl önce ne yaşandı, amca?” Bunu çok merak ettiği için koltukta ona doğru kaydı. “Tam olarak neler oldu?”

“Sen kafanı bunlarla yorma, meleğim.” Derin bir nefes alarak tekrar silahıyla ilgilenmeye başladı. “Hiçbir şey görüldüğü gibi değil.”

Gurur bazı konularda fazla ketum olmalı ki kimse ısrar ederek onu ko-
—ışturmaya çalışmadı. Farah dün gece Gurur'un ona kötü davranmadığını
—öylemişti. üç yıl önce bilmediğimiz bir şeyler yaşanmış olabilirdi. Gurur
—la hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını söylemişti. Bu sözlerle bile karı-
sına zarar vermediğini düşündürüyordu. O zaman Farah neden ondan bu
kadar çok korkuyordu?

Farah'ın bu kadar ürkek olmasının nedeni ne olabilirdi? Aklıma gelen
korkunç düşünceyle, "Acaba babası ona şiddet uyguluyor olabilir mi?" de-
diğimde Gurur buna hiç ihtimal vermiyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Böyle bir şey sezseydim çoktan o piçin işini bitirmiştım." Bunu söy-
lerken sesinde hiç tereddüt yoktu. "Annesi ve babası onun üzerine titriyor,
Farah'ın böyle olması en çok onları üzüyor."

"O zaman sorun ne?" dedi Çağıl.

"Nereden bileyim, lan! Ben de bunu anlamaya çalışıyorum."

Melek sırttı. "Onun için endişeleniyorsun, değil mi?" dediğinde Gurur
hayatındaki en saçma şeyi duymuş gibi yüzünü abartılı bir ifadeyle buruş-
turdu.

"Ümit'in kızına ne olduğu umurumda değil." İlgilenmiyormuş gibi
omuz silkti. "Ona ne olduğu benim değil, babasının sorunu." Bunları ina-
narak söylediğini hiç sanmıyordum.

"Karun da ilk zamanlar Bige için böyle söylüyordu." Çağıl gülmemeye
çalışarak amcasının üzerine gitmeye devam etti. "Sen şimdi düşmanın
kızından çocuk da yaparsın?" Bu sefer gülüşüne engel olamadı. "Küçük bir
Gurur alır mıyız kucakımıza?"

Gurur parçaladığı silahını yağıyor, söktüğü her parçayı cilalayıp ye-
niden takıyordu. "Benim zaten bir uşağım vardır." Uzun süre bizim gibi
konuşmadığı için tekrar Karadeniz ağzıyla konuşmaya başlamıştı. Başıyla
yulaf bisküviyi yiyen Melek'i işaret etti. "O yeteyi bana, fazlasına gerek,
hacet yoktur."

"Yoktur tabii." Melek ona yılışarak başını amcasının omzuna yasladı ve
yüzünü onun omzuna sürtüp kedi gibi mırıldandı. "Sadece beni seveysun,
değul mu amca?"

Gurur tebessüm edip bir baba şefkatiyle başını salladı. "Bir tek seni
seveyim, meleğum." Başını eğip ona yılışan kızın saçlarının tepesine du-
daklarını bastırdı. "En güzel sen sevilirsin." Burnunu onun saçlarına
gömüp kokusunu sesli bir şekilde içine çekti. "Cennet gibi kokayı benim
meleğum."

Melek'in dudakları güzel bir tebessümle kıvrılmıştı. Gurur'un omzuna yaslanmışken onu öperek pembe rujunun izini boynuna bıraktı. "Baba baba kokayı benim amcam," dediğinde aralarındaki güzel bağ onları izleyen herkesin içini ısıtıyordu. Aralarında sadece on yaş olmasına rağmen baba kız gibiydiler. Bence kimse Gurur'dan daha iyi baba olamazdı. İleride bir gün kendi çocuğu olduğunda o çocuk baba konusunda çok şanslı olacaktı.

Dalgın bir şekilde onlara baktığını gören Gurur'un dudaklarında hınzır bir gülümseme oluştu. "Hayirdur gelin hanım?" diyerek bana takıldı. "Ne düşünneysun öyle dalgun dalgun?"

"Hiiiç," dedim harfleri uzatarak. "Baba olsan nasıl olurdu diye düşünüyordum."

Şaşırdı. "Ula beni niye çocukla düşlersun?" Bir köşede oturup bizi dinlemiyormuş gibi yaparak kitap okuyan Karun'u gösterdi. "Kocan orayadur, canın çocuk sevmek isteduysa gidip ondan yapaysun." Başım kitaptan kaldırmayan Karun'un tüm dikkati buradaymış gibi omuzları gerilmişti. Çocuk fikrinden bile nefret ediyordu.

O sıkıcı kitabı elinden bırakmayan Karun'a gözlerimi dikip, "Evli olmadığım bir adamdan çocuk yapmam," dedim kinayeli bir sesle. "Ayrıca biz aramıza yastık koyarak uyuyoruz. Birilerinin bana dokunmaktan ödü kopuyor." Bu kadar açık sözlü olduğum için Gurur az kalsın kendi tükürüğünde boğulacaktı. Bunu dan diye söylememi beklemiyordu.

Karun bir an başını o kitaptan kaldıracak gibi olmuştu ama son anda tepkisizliğini korumayı başarmıştı. Rahat durmayıp iyice sinirlerini bozmaya başladım. "Nefret ettiği bir kadına kazara bile dokunmak istemediği için aramıza yastık koyuyor," dediğimde Gurur sinirden güldü.

"Detayları bilmek istemeyim."

"Anlatacak bir detay var sanki," diyerek ona çıktım. "Asker arkadaşı gibi aynı yatağın iki farklı ucunda yatıyoruz işte."

"Ne olmasını bekliyordun?" Daha fazla dayanamayan Karun elindeki kitaptan başını kaldırıp soğuk gözlerini bana kenetledi. "Sen odamı işgal ettin diye koltukta uyuyacak değilim. Sadece on iki gün daha sana katlanacağım."

"Acaba kim kime katlanıyor?" Homurdanarak ayağa kalktığımda karşıma giren krampla iki büklüm oldum. Dudaklarımdaki kısıp iniltiye engel olamadığımda Karun'u yanı başımda bulmuştum. O koltuktan o kadar hızlı kalkıp yanıma gelmişti ki telaşını buradaki kimseden gizleyememişti. Şimdi Gurur sırtarak ona bakıyordu.

Karun üzerindeki imalı bakışları zerre kadar umursamadan üzerime eğilip, “Yine mi sancın var?” diye sordu endişeli bir sesle. Gözlerini karnımdan ayırmıyordu. “Artık bir hastaneye gitmeliyiz.”

Normalde reglin üçüncü gününde canım bu kadar yanmazdı ama bu hâldeyken dün gece kaç saat havaalanında kalmıştım. O soğukta havaalanının önünde saatlerce durduğum için bugün acısı çıkıyordu. Reglken kendimi sıcak tutmalıyım ama dün bunu pek düşünememiştim. Sabahdan başlayan ağrılar tüm günü katlanılmaz kılmişti. “İyiyim.” Mırıldanır gibi çıkan sesim acı çektiğimi ele veriyordu. “Biraz dinlensem geçer.”

Ondan uzaklaşıp kapıya doğru bir adım atmıştım ki kasıklarımındaki sancıyla tekrar öne büküldüm. “Bu hâlde merdiveni çıkamazsın.” Belimde Karun’un elini hissedince başımı çevirip ona baktım. Bana bakmak yerine eğilip kolunu bacaklarımın altından geçirdi. Beni kucağına alıp doğrulduğunda kollarım istemsizce onun boynuna dolanmıştı.

Gözleri yüzümde gezinmeye başlarken yakaladığı küçük bir acı kisvesi bile canını sıkıyordu. “Hastaneye gidiyoruz!”

“Hayır, hastaneye gidecek kadar kötü değil.” Karnıma art arda giren sancıların sızısıyla dişlerimi sıktım. “Üşüttüğüm için böyle oldu.”

Karun az önce bana on iki gün daha katlanacağını söylüyordu ama canım yanınca herkesin içinde beni kucağına almaktan çekinmemişti. Hızlı adımlarla salondan çıkıp merdivene yönelirken Nermin’e, “Ağrı kesici getir ve sıcak su torbası hazırla,” demişti. Bunları söylerken bile yüzü fazla endişeliydi. Bir tek canım yandığında beni görmezden gelemiyordu.

Beni kollarında taşıyarak merdiveni çıkmaya başladı. Başımı göğsüne yasladığımda vücudu gerildi ama beni kendinden uzaklaştıracak bir şey yapmadı. Kokusunu içime çekerek göğsüne sokulduğumda vücudu taşlaşmıştı. Tutuşu sertleşirken tepkisizliğini korumaya çalışıyordu. Onu çok zorladığımı biliyordum ama ondan uzak duramıyordum. Sanki o hâlâ benim kocamdı. Boşansak bile hâlâ kocamış gibi hissettiriyordu.

Çatı katına çıktığımızda sırtım yatakla buluştu. Kollarım onun boynunda olduğu için Karun üzerime eğilmiş bir vaziyetteydi. Doğrulması için önce kollarımı çekmeliydim ama bunu yapmadım. Yakınlığımdan faydalanarak gözlerinin içine baktım. Gökyüzünün tüm güzelliğini gözlerinin mavisinde topluyordu. “Beni affetmenin bir yolunu bulmalısın,” diye fısıldadım. Bu yakınlıktan yüzünü izlerken sesim ruhumdan daha zayıftı. “Karun, beni affetmenin bir yolunu bulmalısın.”

Ellerimin altındaki geniş omuzları gerilmeye başlarken yüzü yine donuklaştı. Ondan böyle bir şey istememin sarsıcı etkisini yaşıyordu. Düz bir

ifadeyle bana bakıp, "Denemiyor muyum sanıyorsun?" derken sesindeki sabrın bile acısı, derin bir burukluğu vardı. "Seni nasıl affedeceğimi bilmiyorum."

Gözleri ruhumun aynasına dönüştü ve orada görmeye başladığım tek şey bir yok oluştu. "Bana her şeyi yapabilirdin, yaptığın her şeyin bir affı olurdu." Soğuk elleri boynundaki kollarıma uzandı. "Ama beni sensizlikle sınınamamalıydın." Kollarımı tutup yavaşça boynundan çekti.

Gözlerimin içine derin bir manayla bakarken sözleri fazla acımasızdı. "Beni yokluğuna alıştırdın, şimdilerde alışamadığım tek şey hayatımdaki varlığın."

Gözlerimin ardı sızlarken titreyen bir sesle, "Karun," dedim ama konuşmama izin vermeden benden uzaklaştı.

"Zorlama Bige." Kollarım onun sıcaklığını ararken, "Zorlama, bunun bir affı yok," diyerek bir kez daha bana kendi yokluğunu yaşattı. Bir adımlık mesafedeydi ama aslında burada bile değildi. Burada olan tek şey içinde ruh olmayan boş bir kabuktu.

Korkarak sordum. "Beni hiç mi affetmeyeceksin?"

Onun cevabıysa fazla yaslıydı. "Belki son nefesimde..."

Karşı çıkararak başımı iki yana salladım. "Böyle konuşma." Beni ölüme erteleyemezdi. "Ben seni affetmiştim." Yatakta oturup artçı sancılarla gözlerimi ona diktim. "Ben seni affetmiştim, sen de bir yolunu bulmalısın."

Gözlerimin içine öyle bir bakışı vardı ki sadece bu bakışıyla ona giden tüm yolları aşılmaz engellerle kapatıyordu. "Sen beni hiç affetmedin." Bana kendi gerçekliğini sunarken uyanmamı ister gibi gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Affetseydin bana tüm bunları yaşatmazdın."

"Lütfen beni dinle..."

"Ben de bilmiyordum, Bige." Başını ağır bir hareketle iki yana salladı. "Sana metres derken gerçekleri bilmiyordum." Bana geçmişini hatırlatırken tepemde dikilmeye devam ediyordu.

"Kendimi savunmuyorum ama sana sormuştum. Ofisime geldiğin ilk gün sana bu evliliğin nasıl olduğunu ve kimin işi olduğunu sormuştum. Seni yargılamak istemediğim için ilk senden duymak istemişim. Gerçekleri gizlemen için bir nedenin yoktu." O günü ikimize hatırlatarak bu konuda kimin suçlu olduğunu bana gösteriyordu.

"Tehdit edilmemiştin veya sevdiğin birinin hayatı tehlikede değildi. Bana Serhat ve Duha'nın adını vermek yerine sustun. Serhat'ın kaçması için ona zaman kazandırmak istedin." Bana tüm o fenalığı yapan birini

korumak için gerçekleri ondan gizlemiştim. Bu konuda hatanın kimde olduğunu ben zaten biliyordum.

“Kendi araştırmamı yaptığımda ortaya çıkan tek sonuç evli bir adamla bir ilişkin olduğuydu.” Gözlerimin içine tüm ciddiyetiyle bakarak, “Ve evli bir adamla ilişkisi olan bir kadınla evlendiğimdi,” dedi. “Böyle bir durumda kim olsaydı başka bir adamın metresiyle evli olduğunu düşünürdü.”

Sertçe yutkunduğumda gözlerinin güzel mavisini titreşti. “Sana metres dediğim için bile hep kendimi suçladım ama bana böyle düşündüren sendin.” Bana karşı sabrının sonuna geldiği için bu konuda benim suçumu üstlenmek istemiyordu. Aslında buna gerek de yoktu, kendi hatamın farkındaydım.

Gerçekleri söylemek yerine Serhat’ı korumak için kendimi metres konumuna düşüren bendim. “Hatalarımızı yarıştırmıyorum ama karımın bir metres olduğunu bana düşündüren sendin,” dediğinde kendimi savunacak hiçbir şey bulamadım. “Buna rağmen seninle ilgili çıkan tüm o haberleri kaldırtmıştım.”

Omuzları düşerken yatağın kenarına oturarak yüzünü ovuşturdu. Bu çaresizlikten yapılan bir hareketti. “Bu evliliğin arkasındaki kişinin Duha olduğunu da benden saklayan sendin.” Geçmişteki hatalarımızı konuşmaya başlamıştık çünkü şu zamana kadar bunları doğru düzgün konuşmayıp üstünü kapatmıştık. Çok önceden tüm bunları konuşsaydık belki bugün böyle bir durumda olmazdık.

Karun başını çevirip omzunun üzerinden bana bakarken o kadar yorgun görünüyordu ki bu gözlerde gördüğüm tükenmişlik beni kahrediyordu. “Benim sana karşı yaptığım ve hâlâ kendimi affedemediğim en büyük hata eflatun elbiseydi.” Burnunun direği sızladığında gözlerinin ardı yanmıştı. “Bunun da bana geri dönüşü üç yüz seksen üç eflatun gece oldu.”

Yaşlar gözlerimi zorluyor, artık bunları geride bırakmak istiyordum ama ona yaşattıklarım onun geride bırakamayacağı kadar ağır şeylerdi. “Yorgunum, Bige,” dediğinde artık ağlıyordum çünkü gerçekte olmasa da karşımda dizlerinin üzerine düşmüş biri vardı. “Kimse değil,” diyerek gözlerimin içine baktı. “Beni sen yordun.” Başını ağır bir hareketle iki yana salladı. “Ben artık bize bakınca kurtarılacak bir şey göremiyorum.”

“Böyle konuşma.” Eline uzandım ama elini çekerek yataktan kalktı.

Bana sırtını dönüp kapıya doğru yürürken, “Sen veya ben değil,” dedi yenilgi dolu bir sesle. “Suçlu ikimiziz, bu konuda tek bir kişiyi suçlamak doğru değil. Bizi biz bitirdik, zaten bizi bizden başka kimse de bitiremezdi.”

Kalbim kasılırken haklılığı karşısında avaz avaz haykırıp içim çıkana kadar ağlamak istiyordum. Biz onunla kimsenin yıkamadığı kusursuz bir kaostuk ve kendi yarattığımız o kaostun içinde birbirimizi bitirmiştik. Arkasından bakarken, “Sanrı,” diye mırıldandım içli bir sesle. En sevdiği şarkı sözlerine değinerek elimle kendimi gösterdim. “Eski yârin ömrünü versin mi Allah yenisine?” Artık eski olan bendim.

Karun’un eli kapı kolunda kalırken hiç kıpırdayamadı. Sırt kasları gerilirken kapının önünde donup kalmıştı. Uzun sayılabilecek bir sessizlikten sonra, “Vermesin,” dedi boğuk bir sesle. Kapıdan çıkıp beni kimsesiz bırakmadan hemen önce, “Benden alıp eski yâre versin ama onun ömründen bir gün bile eksilmesin,” demişti.

O gitti.

Bense onun yokluğuyla uzun süre kapıya baktım.

Kapıda tutuklu kalan gözlerim uykuya kapanmak üzereyken elinde bir tepsi yemekle içeri giren Nermin’i gördüm. Tepsiyi yatağımın yanındaki komodinin üzerine bırakıp dışarı çıkmıştı. Hiçbir şey yiyecek durumda değildim. Bu yüzden yataktan çıkıp dolaptaki pijamalarımı aldım. Üzerimi değiştirip uyumak istiyordum. Elbisemi ve tül çorapları çıkarıp pamuklu eşofman altını giydim.

Ellerim sutyenin kopçasını açmak için sırtıma uzanmıştı ki kapı açılınca donup kaldım. Karun beni hazırlıksız yakalayarak içeri girmişti. Elinde sıcak su torbasını ve bir fincan papatya çayını tutuyordu. Kapıdan içeri girip beni görünce adımları duraksadı. Gözleri bir süre şaşkın ama solgun yüzümde oyalandı, daha sonra da bakışları aşağılara kaydı. İnce omuzlarımda düz bir şerit oluşturan sutyenin askılarına bakmıştı. Gözlerinin değdiği yer ısınırken kendimi ondan gizlemedim.

Karun açık bir şekilde sutyenden taşan göğüslerime baktığında bile utanç duymadım, daha önce beni çırlıçıplak bile görmüştü. O zamanlarda bile utanmazken sutyen ve eşofmanla karşısında olmak beni utandırmıyordu. Göğüslerimde haddinden fazla oyalanan bakışları düz karnıma süzülürken gözlerinde tutkudan çok yoksunluk gördüm. Tenime olan yoksunluğunu gizleyemiyordu.

Dikkatli bir şekilde sol göğsüme bakınca değişen bakışlarının nedenini anladım. Kurşunun sol göğsümdeki izini bakmıştı ama orada göreceği hiçbir şey yoktu. O çirkin izi gizlemek için yaranın üzerine ten rengi bant yapıştırmıştım. Bu yüzden Karun onun yüzünden göğsüme yediğim kurşunun izini göremedi. Görmediği için de memnundu, o yarayı görmek onu daha çok üzerdi.

Beyaz tişörtümü hızlıca giyip saçlarımı düzelttim. Yatağa girerek yorgani çeneme kadar çektikten sonra cenin pozisyonunda kıvrıldım. “Giderken ışığı kapat,” diye mırıldandım. Üşüyen ellerimi bacaklarımın arasına uzatarak gözlerimi yumdum. Uyumak için erken bir saatti ama canım o kadar çok yanıyordu ki acı uykumu getiriyordu. Üzerimdeki yorgana rağmen üşüyordum. Şiddetli bir âdet sancısı çekiyordum.

Üzerimdeki yorgan bir anda çekildiğinde inilti çıkararak gözlerimi açtım. Odanın zemini bile ısı yayıyordu, üstelik şömine de yanıyordu. Bunlara rağmen yatakta küçüldüğümü görünce Karun kaşlarını belli belirsiz çatı. “Üşüyor musun?” Cevap vermemi beklemeden uzanıp elini alnıma bastırdı. İri parmakları alnımı kapatırken soğukluğu karşısında irkildim. Vücut ısısı çok düşüktü.

Eli bir süre alnımda kaldı ama daha sonra çekti. “Ateşin yok,” derken gözleri titremeye başlayan vücudumda geziniyordu. Tam ona iyi olduğumu söyleyecektim ki üzerime eğilip bir kez daha beni kucağına aldı.

“Karun hastaneye gitmeyeceğim!” Kaşlarımı çatarak kucağından inmeye çalıştım. Âdet sancısı yüzünden kimse hastanelik olmazdı.

Hastane için beni zorlayacağını düşünmüştüm ama neyse ki bunu yapmadı. Beni şöminenin yanındaki yumuşak halının üzerine bırakıp ateşin sıcaklığını hissetmemi sağladı. Nermin’in getirdiği yemek tepsisini alıp önüme koydu, daha sonra papatya çayı ve sıcak su torbasını getirdi. Çayı da tepsiye koyduktan sonra su torbasını bana uzattı. Bu kadar ilgili olması daha fazla suçluluk duymama neden oluyordu.

Başımı kaldırıp tepemde dikilen adama baktım. “Ben kendime bakabilirim.” Su torbasını almadan önüme döndüm. “Uyumak istiyorum.”

Yanıma oturup izin bile almadan tişörtümün eteğini yukarı kaldırdı. Sıcak su torbasını kabaca karnıma koyduğunda, “Düşer böyle,” dedim karnımdan çıkararak. “Bunun için uzanmam lazım.”

Mızmızlanıp ona sorun çıkardığım için çatık kaşlarla tepsideki yemekleri gösterdi. “Madem öyle, hızlı ye.” Kızgın gözlerle bakarken tek kelime etmeme müsaade etmiyordu.

Hiç iştahım olmamasına rağmen Karun’un zoruyla bir şeyler yedim. Paketinden çıkardığı ağrı kesiciyi bana uzatınca suratım asık bir hâlde aldım. Papatya çayının yardımıyla ilacı içmiştim. Zorla bana içirdiği çay fincanını ona gösterdim. “Bence bunu sen içmelisin, papatya çayı sakinleştirir.”

Cebinden sigara paketini çıkarırken hiç bana bakmadı. “Paparya tarlasını yiyip sindirsem bile bu beni sakinleştirmeye yetmez.” Sigarayı yakarak yönünü şömineye çevirdi. “O çayın hepsini iç, sonra uyursun.”

Çayı kafama dikip hızlıca içtikten sonra boş fincanı tepsiye koydum. Tepsiyi iterek bizden uzaklaştırdıktan sonra dizlerini tuttum ve öne doğru çektim. Ne yapıyorsun dercesine bana bakınca, “Karnım ağrıyor,” diye sızlandım. Yumuşak halının üzerine uzanıp başımı onun kucığına koymamı beklemiyordu.

Karnımdaki su torbasını çıkarıp tişörtümü yukarı doğru sıyırdım. “Çocukken ne zaman karnım ağrısa annem ovalardı.” Karun’un göz bebekleri büyürken sertçe yutkundu. Ondan böyle bir şey isteyeceğimi beklemediği için donup kalmıştı.

Gözleri çıplak karnımda oyalanıyor, ondan istediğim çılgınlık karşısında inanamayan gözlerle bana bakıyordu. Belki de içinden *yüzsüzlüğün bu kadarı* diyordu, bakışları aynı anda birçok şey söylüyordu. Ona üç yüz seksen üç günlük bir cehennem yaşatmışken kedi gibi ona sokulup başımı dizlerine koymam büyük bir arsızlıktı.

Karun ayağa kalkıp gitmeye bile yeltendi ancak yeni bir sancıyla yüzüm kasılınca elini hemen karnıma bastırdı. Canımı böylesine yakan bir acıyı kendi vücuduna çekmek ister gibi soğuk elini karnıma koymuştu. Bunu yapmak onun için bile sürpriz olmuştu, karnımdaki eline baktıkça kendine şaşıyordu. Konu ben olunca gösterdiği bu zayıflık karşısında sinirleniyor ama acı çeken yüzümü gördükçe yüz hatları gevşiyordu.

Elini karnımda gezdirerek masaj yapmaya başlayınca gergin vücudum yumuşamaya başladı. Sanki elinin altındaki beden bir oyun hamuruydu ve o, istediği gibi yoğurarak onu şekillendiriyordu. Eline teslim olan vücudum gittikçe daha çok gevşiyordu. Sigaranın külünü, uzanıp tepsiye silkelediğinde bile elini karnımdan çekmemişti. Ben onun dizlerinde yatıp onu izlerken o, üzerime hafifçe eğilerek karnıma masaj yapıyordu. İyi de geliyordu.

Uzanıp elindeki sigarayı alınca nihayet dikkatini çekebildim. Gözlerini karnımdan ayırıp bana baktığında kaşları çatıldı. “Hani sigarayı bırakmıştın?” Bakışları donuk, sesi ise azarlar gibiydi. “Bu akşam ikinci kez içiyorsun.”

“Sen benim yüzümden başlamışken ben nasıl bırakabilirim?” Sigaranın dumanını içime çektiğimde ciğerlerime nüfuz eden duman dudaklarımdan arasından onun yüzüne doğru süzüldü. “Seninle aynı anda bırakacağım.”

Elini yüzüne doğru uzattım ama ona dokunmaya cesaret edemedim. “Bırakmaya karar verdiğinde bana da haber ver.”

Yüzünün yakınlarında duran parmaklarım onun teninin yoksunluğunu yaşıyor, avuç içim yanağına temas etmek istiyordu. Ancak beni nasıl karşılayacağını bilmediğim için dokunmaya cesaret edemiyordum. Şimdilerde onunla ilgili her şey bana yasak gibiydi. Yüzünün yakınındaki elime baktı, bakışlarının odağında artık ben yoktum. “Eskiden bu kadar çekimser değildin... Ya da zayıf.”

Havadaki elim öylece yanıma düşünce gözleri beni buldu. “Dün gece tüm o insanların önünde fazla zayıftın.” Beni özüme döndürmek ister gibi bakıyordu. “Onların fısıltıları karşısında omuzların hep düşüktü.” Bundan hoşlanmamış gibi bakışları yargılayıcıydı. “Sen dün gece bir zamanlar karım olan Saka değildin.” Hiçbir şey *bir zamanlar karım* sözcüğünden daha fazla can yakamazdı.

Dün gece insanların karşısında ezilip büzüldüğüm için beni eleştirmeye devam etti. “Evdekilerin tanıdığı Bige de değildin.” Gözlerimin içine fazla acımasızca baktı, bakışlarındaki soğukluk karşısında ürperdim. “Sen dün gece babasının çocukken sindirdiği Efil’din ama benim tanıdığım o asi Saka değildin.”

Parmaklarımın arasındaki sigara titrerken, “Eskisi gibi değilim,” diyen sesimdeki acının tek sebebi âdet sancısı değildi. “Sana gelene kadar ben aslında Saka bile değildim.” Buruk bir tebessüm kondu dudaklarıma ama gülümseyemedim. “Ofisine ilk geldiğim gün Saka oldum, o zamana kadar adım ya Bige’ydi ya da Efil.”

Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırırken gözlerimin kahvesine akın eden yaşlara engel olamadım. “Beni Saka yapan sendin.” Kaybetmişliğin verdiği yenilgiyle, “Artık sen yoksun,” dedim fısıltıyla. “Bana Saka bile demezken benden nasıl eskisi gibi olmamı beklersin?”

Sanki benden aldığı sadece kendi değildi, bana aşıladığı o gücü de çekip almıştı. Belki de gücümün kaynağı onun aşkıydı. Beni zehirlediği gibi güçlendiren bir aşk. Benden çekip alınınca ne zehir kalmıştı ne de şifa. Şimdilerde koskoca boşluk dışında hiçbir şey yoktu. Tıpkı bana olan bakışları gibi her şey fazla boştu. Bir nefesten daha fazlasını çekmediğim sigarayı yeniden ona uzattım.

Ayağa kalkıp yatağa doğru yürürken ona bakmıyordum. “Geriye dönme şansım olsaydı seni affederdim, Sanrı.” Yatağa girip şöminenin ateşini izleyen adamın sırtıyla bakiştım. “Çünkü en zoruydu sana olan nefretimle yaşamak. Beni unutup hayatına devam etmek istiyorsan beni

affetmelisin. Artık seni bana bağlayan tek şey bana duyduğun nefret.” Aşk bitmiş, geriye sadece kırgınlıklar ve yaşananlara olan nefret kalmıştı. Güzel olan her şeyi tüketmiştik.

“On iki gün sonra hayatından çıktığımda beni affet ve senden daha fazla yaralı olmayan bir kadınla hayatını yeniden inşa et.” Sesim titrerken bir damla gözyaşım yanaklarımdan süzüldü. “Yaralı insanlar en çok birbirlerini yaralar. Yara bandı olmayacağın ve sana yara bandı olmayacak biriyle olmaya çalış.”

Uzun süre bana cevap vermedi. Şöminenin ateşinin yansıtuğu yüzünün ne hâlde olduğunu bulduğum yerde göremedim ama her sözümle sigaranın dumanını biraz daha içine çekmişti. Yüzünü yalayıp kafasının üstüne yükselen gri duman etrafını tamamen sarmıştı. “Bana hiç yara bandı olmadın veya sana yara bandı değildim.” Kısık bir sesle konuşup yüzünü benden gizlemeyi sürdürdü. “Ben seni sevmeye ilk yaralarından başlamıştım,” deyince kalbim kasıldı. İçim ürperirken ilk kez onun dudaklarından beni sevdiğiyle ilgili bir şey duyuyordum. Sevgi sözcüğü bir tek onun dudaklarından dökülünce bir anlam kazanmaya başlamıştı.

Uzandığım yatak kafesim olmaya başlarken başını çevirdi ve omzunun üzerinden bana baktı. Haddinden uzun baktı, belki de aradığı bir şeyleri gözlerimde bulma ümidiyle uzadı bakışlarının süresi. “Birini sevmenin en zor yolu önce onun yaralarını sevmek,” dedi içli bir sesle. “Sen bana geldiğinde de fazla yaralıydın.”

Öylesine bir şeyden bahseder gibi hafifçe omuz silkti ama sözleri öylesine olmayacak her şeydi. “Fazla kırılmış, fazla incinmiş ve fazla kanatılmıştın. O kadar yaralıydın ki sende sağlam hiçbir bir şey bulamamıştım.” Kirpiklerimden süzülen yaşlara bakarak başını ağır ağır salladı. “Ben de seni sevmeye ilk yaralarından başlamıştım...”

Midem kasıldı.

Nabzım boğazımda atmaya başladı.

“Bige,” diye mırıldandı kısık bir sesle. Haftalardır bir vedayı taşıyan o gözlerle bir kez daha bana baktı. “Belki doğru şekilde sevedim ama seni sevmiştim.” Kulaklarımda uğuldayıp sarsıcı bir basınç bırakan sözleri karşısında kalbim öyle bir sızladı ki tam bu noktada durmasını istedim.

Bir kurşunu bile göğüsleyen göğüs kafesim onun sözlerine bir kalkan olup kalbimi koruyamadı, sözleri kurşundan daha keskindi. Beni sevdiğini söylemesini hep istemiştım ama o, bunu itiraf ederken geçmiş zaman eki kullanmıştı. Seviyorum değil, sevmiştim demişti, yani artık sevmiyor gibiydi.

Sevdiğim o dönemlerde bunu söylemek yerine, sevgisinin bittiği bu zaman diliminde tutul ediyordu. Bu haksızlık değil miydi? Bu can yakan, kalbimi hüzne boğacak tinden olan bir haksızlıktı. Bir zamanlar beni halatara uytacak bir cümleyi zamana erteleyerek bana acı veren bir şeye donuştürmüştü. Bu kıymıdı, yıkımdı ama mutluluk değildi. Kalbin kıymıydı sevmiştim demek.

Ne yazık ki asla duyamayacağım bir cümle olarak kaldı *seni seviyorum* sözü.

Ertesi gün uyandığımda Karun'un yine odada olmadığını gördüm. Buradaki ikinci gecemizde de bana sarılarak uyudu mu, bilmiyordum ama benden önce uyanarak tüm izlerini siliyordu. Saatin yedi olmasına sadece beş dakika kalmıştı, tam zamanında kahvaltı masasında olmalıydım. Bu konularda çok dakik ve takıntılıydım. Merdiveni inerken elimde tuttuğum telefona gelen mesaj dikkatimi çekti. Mesaja girince kayıtlı olmayan bir numaradan geldiğini gördüm.

“Benimle attığın adreste buluş. Saat tam dokuzda orada seni bekleyeceğim. Annemizi görmek istiyorsan benimle buluşursun, Efil.”

Okuduğum mesajla adımlarım merdiven basamağında durdu. Gazel'den geldiği çok belli olan mesaja iri gözlerle bakıyordum. Beni şaşkınlığa sürükleyen Gazel'in bana mesaj atması değildi, bana annemin yerini söyleyecek olmasıydı. Annemi benden hep kıskanırdı ve onun yokluğu yüzünden yıllarca beni suçlamıştı. Onun yaşadığını öğrendikten sonra annemi benden saklayacağına çok emindim ama mesajında tam tersi şeyler yazıyordu. Neyin peşindeydi?

Gazel'e hiç güvenmiyordum ama iki saat sonra istediği gibi onunla buluşmaya gidecektim. Annemin yerini öğrenmek için bunu yapacaktım. Sadece annemi değil, büyükbabamı da çok özlemiştim ama onu görmek için babama gitmeliydim. Babam büyükbabama ulaşmaya çalışacağımı bildiğinden eminim onun yanından hiç ayrılmıyordu. Babamı görmek istemediğimden ne yazık ki büyükbabamla da iletişim kuramıyordum.

Aşağıya inerken holde kahkaha atarak Gurur'a sataşan Çağıl'ı gördüm. “Ben de diyorum ki sabahın bu saatinde bu niye buraya geldi.” Elini amcasının omzuna atarak güldü. “Karın seni evden mi kovdu?”

Gurur bezgince nefesini verirken onun elini sertçe omzundan itti. “Babası bile beni o evden kovamıyor, o nasıl kovsun?” Agresif bir sesle

konuşup uykulu bir hâlde esnedi. “Laf sokup durması canımı sıkıtuğu için buraya geldim.” Ne hatırladıysa kaşlarını çatı. “*Kim öptü seni* deyip duruyor. Ulan Melek öptü, Melek, nesine inanmıyorsun!” Birini arar gibi etrafına baktı. “Melek nerede? Farah’ı arayıp beni öptüğünü söyleyin yoksa elimden bir kaza çıkacak!”

Sanırım Gurur ile Farah arasında bir yanlış anlaşılma olmuştu. Burundan soluyan Gurur, elindeki kahveden bir yudum alıp Çağıl ile holde yürüyordu, henüz beni fark etmemişlerdi. “Neyine güveniyorsa bir de beni tehdit ediyor.” Farah’a çok kızgın olduğu için çenesi seğirirken, “Ümit Tozlu’nun kızını aldatırsam sonuçları ağır olurmuş!” dedi küfrederek gibi. “Banyoya saklanarak bunları söylemesi kolay. Ulan çıkıp karşıma söylemeyi denesene!”

Çağıl gülmemeye çalışarak yanaklarının içini ısırdı. “Banyo mu?”

Yüzünü buruşturarak başını salladı. “Doğrudan gözlerime bakıp benimle tartışacak cesareti olmadığından kendini banyoya kilitleyerek car car konuştu. Sanki ben bilmiyorum o siktiğim kapısını kırmayı!” Küfrederek konuşurken aklına ne geldiyse yeşilleri yumuşadı, dudakları belli belirsiz kıvrıldı. “Demek ki o da sinirlenebiliyormuş.” Gülerek başını iki yana salladı. “Karşıma geçip doğrudan kızmaya da bir kapının arkasına saklanarak bunu yaptı. Bence büyük bir gelişme var.”

Çağıl başını geriye atıp gür bir kahkaha patlattı. “Karının korkak olmasından nefret ediyorsun, değil mi?”

“Yedi cihan benden korkarken karımın hepsinden korkmasından nefret ediyorum.” Bakışları ciddileşirken elindeki kahve fincanını sıkıyordu. “O Gurur Kalender’in karısı, gerektiğinde bana bile kafa tutup yumruğunu o masaya vurmali.” Kahve içmesine rağmen ağzında ekşi bir tat varmış gibi burnunu kııştırdı. “O narin elleri yumruk atmaya bile bilmiyordur. Babası olacak piçten hiçbir şey öğrenmemiş.”

Çağıl’ın bakışlarından muhiplik akarken onu test eder gibi gözlerini kıstı. “Madem ondan bu kadar çok şikâyetçisin boşa onu, istediğin gibi biriyle evlen.”

Gurur yeğeninin ne yapmaya çalıştığını iyi bildiğinden Çağıl’ın ortaya attığı yemi yutmadı. Çağıl’ın arkasından bir yere bakarken dudakları kıvrılmıştı. “İyi söyledin.” Sırıttı. “Bu tavsiyene uyacağım.” Çağıl’ın yanından geçip, “Çiçek?” diyerek içeri giren kıza doğru yürüyünce Çağıl kısık bir sesle küfretti. Başına nasıl bir bela aldığını iyi biliyordu.

Gurur elinde bal kavanozunu tutan Çiçek’i durdurduğunda Çağıl hemen soluğu ikisinin yanında almıştı. Dün gecedan beri Çağıl onunla

uğraştığından Gurur intikam alır gibi baştan ayağa Çiçek'i süzdü. Sırf Çağıl'ı kızdırmak için Çiçek'in sarı saçlarına, korkudan titreyen yeşil gözlerine haddinden uzun bakıyordu ama bakışlarında herhangi bir fenalık veya art niyet yoktu. "Hayatında biri var mı, Çiçek?"

Çağıl'ın tüm dikkati Çiçek'e yönelince Gurur gülmek için dudaklarını birbirine bastırdı. Çağıl'ın merak edip de bir türlü soramadığı soruyu Gurur onun yerine çok kolay sormuştu. Çiçek de en az abisi Nedim kadar düzgün biriydi. Çağıl gönlünü kaptırmak için iyi birini bulmuştu ama duygularının karşılıklı olup olmadığını bilmiyordum. Çağıl dört yıldır ona platonik âşıktı ancak Çiçek cephesinde işlerin ne boyutta olduğunu bilmiyorduk.

Çağıl, Çiçek'in vereceği cevabın gerginliğini yaşarken bu konuda çok tedirgindi. Karun Kalender'in kardeşi, bu evin beyi ve dağların aslanı olmasına rağmen Çiçek'in karşısında olmaktan çekiniyordu. Demek ki her aslanı kediye çeviren bir kadın mutlaka vardı.

Gözleri pürdikkat Çiçek'i izlerken Çiçek bir kez olsun başını çevirip ona bakmadı. Gurur'un karşısında durmamak için kaçacak yer arıyor, karşısındaki iki adama bakmıyordu. Gurur gözlerini ondan ayırmadan, "Merak ettiğim için soruyorum, hayatında biri var mı?" dediğinde Çiçek boş bulunup Çağıl'a baktı. Bizimki bir şey anlamadı ama Gurur ile dudaklarımız aynı anda kıvrılmıştı. O da ondan hoşlanıyordu.

Eğer birine kimden hoşlandığını sorarsanız gözleri doğrudan hoşlandığı kişiyi bulurdu. Çiçek bu yaptığıyla kendini ele vermişti ama Çağıl pek bir şey anlamadı. Çiçek'in birinden hoşlanma ihtimali onu kıvrandırdığı için kızın ona olan bakışlarını fark etmemişti. Çiçek yakalanma korkusuyla hızlıca önüne dönüp kekelemeye başladı. "B-bunu neden soruyorsunuz, efendim?" Artık Çağıl'a bakmıyor, başını eğerek ayaklarına bakıyordu.

"Dedum ya, meraktan sorayım." Gurur farkında olmadan yine Karadeniz ağzıyla konuşmaya başlamıştı. "Uzun zamandır bu aileye çalışsın." Gözleri Çağıl'ı deli edecek bir uzunlukta Çiçek'in üzerinde gezindi. "Onca yıl bir yanlışını görmedük, eğer varsa bir sevdiğün biz de üzerimize düşeni yapmak isteyuk. Sen uşağın kim olduğunu söyle, düğün masraflarınız benden," deyince Çağıl'ın kaşları çatıldı.

Omuzları dikleşirken hiddetli bakışları Gurur'a kenetlenmişti. "Onu evlendirecek misin?"

Gurur sırtarak başını salladı. "He, öyle yapayım." Gerine gerine göğsünü kabartıp yeğeniyle uğraşmayı sürdürdü. "Bir sorun mi vardır?"

Çağıl'ın göğsünden hırlamayı andıran bir ses yükselirken Gurur'u öldürecekmiş gibi bakıyordu. Bu hareketleriyle kendini o kadar çok ele veriyordu ki bunca zaman Çiçek onun duygularını nasıl anlamadı, bilmiyordum. "He derse kızı hemen evlendirecek misin?" Sinirli bakışlarını kontrol edemezken, "Siktir git lan karının evine!" diyerek onu kovdu. "Git orayı karıştır!"

Çağıl'ın siniri bile onu eğlendirdiği için Gurur güldü. "Gitmeyim, burası beni daha çok bağlayı." Omuzlarını dikleştirdi. "Sen hayirdur, uşak? Seni neden rahatsız edeyi bu kızın kimi sevdiğü?"

"Yok lan sevdiğü!"

"Nereden bileysun, belki var?" Kafasını çevirip yerden başını kaldırmayan Çiçek'e baktı. "Var midur bir sevdiğün?"

Gurur tarafından sorgulanmak herkesi ürkütürdü, Çiçek'i ise daha fazla. Ecel terleri dökmeye başlamışken o kadar çok titriyordu ki neredeyse elindeki kavanozu düşürecek. Sessizliği Çağıl'ı strese soktuğu için Çağıl gergince, "Çiçek?" derken gözlerini ondan ayırmıyordu. "Hayatında biri mi var?" Sesi bu sefer daha baskındı. "Konuşsana, bir sevdiğin mi var?"

Çapraz sorguya alınıyormuş gibi hisseden kız tek kelime etmedi. Ayakları dışında hiçbir yere bakmıyordu. Aklına olmayacak şeyler getiren Çağıl dişlerini sıktı. "Var mı yok mu?"

Çiçek derin bir nefes alarak başını kaldırdı. "Çağıl Bey, lütfen bu konuyu kapatın." Kaçmak ister gibi elindeki kavanozu işaret etti. "Yapmam gereken çok fazla işim var, efendim."

"Başlatma efendine!" Çağıl agresif bir sesle konuşup bir adım atarak onun karşısına dikildi. "Bir sevdiğin mi var?" Bu soru ona nefes aldır mazdı, Çiçek ise ona cevap veremezdi, onu kovmalarından korkardı. Bu yüzden tek kelime etmeden hızlı adımlarla gitti. Çağıl onun arkasından bakıp yumruklarını sıktı ama onu durdurmaya çalışmadı. Biz buradayken Çiçek'in tek kelime etmeyeceğini iyi biliyordu.

Gurur telefonu çıkarıp açtığı şarkıyla gülerken Çağıl, "Siktir git!" diyerek ters ters ona baktı. Telefonda ise "Oy Sevdam" şarkısı çalıyordu. Bundan bir yıl önce Çağıl yemek masasında "Şelale" şarkısıyla Karun'un üzerine gitmişken şimdi aynı şeyi Gurur ona yapıyordu.

"Oy sevdam, dağlara mi çıkayim?"

Oy sevdam, yollara mi vurayim?"

Oy sevdam, sensuz nasi durayim?"

Oyyy oy, dağlara mi çıkayim?"

Oyyy oy, yollara mi vurayim?"

Oyyy oy sensuz nasi durayim?"

Gurur şarkıya eşlik ederken gözlerini ona dikmişti.

"Yalnız dağlara çıkmak da kesmeyi seni uşağum." Sırıtarak eğlenen gözlerini Çağıl'ın kızgın suratına dikti. "Bu işler öyle dağlarda kurşun sık-maya benzemeyi, değil mi Üsteğmen Çağıl Kalender?" Kahvesinden ke-yifle bir yudum aldı. "Göz görmeyunce gönul bağlanmaz derdu nenem. Oturaysun evunde ki kızın gözü görsun senu, gönlu alıssun."

"Sevmeyi." Çağıl kederli bir ifadeyle başını salladı. "Kalsam bir şey de-ğişur mu sanırsun?" Hayır dercesine derin bir nefes aldı. "Bağa bakmayı bile, nasi sevsun? O sevmedukça ben de kaçayım dağlara."

"Ula nasi sevsun senun gibi korkak uşağı?" Gurur hayretler içinde kalmış gibi ona bakıyordu. "Kurşunların önüne atlaysun ama bir kız kar-şısında kaçak oynarsun. Adam gibi çık karşısına ve de ki *sevdalandum sağa*. Yine olmayunca nasip değilmiş deriz."

"Ya sevmeyim derse ne halt yiyeceğüm?" Çağıl bu konuya çok fazla 'cafa yormuş gibiydi, açılmaya cesareti yoktu. "Sevseydu belli ederdu."

"Etmeyi mi?"

"Etmeyi."

"Sağa baktıkça kendumi suçlayım." Gurur onu azarlayıp dış kapıya doğru yürüdü. "Çocukken az vursaydum o kot kafana, şimdi böyle akilsuz bir uşak olmayacaktun," diye söylenmeye başladı. "Dört yıl oldi ula, dört yıl! Açulaysun artık şu kiza!" Çağıl'ın bu konudaki aptallığı en az Gurur kadar beni de deli ediyordu. Bence Çiçek artık belli ediyordu ama bizimki işaretleri doğru şekilde yakalayamıyordu.

Gurur gidince Çağıl da salonun yolunu tuttu. Dilinde ise hiç eksik etmediği, "*Oy sevdam dağlara mi çıkayım?*" türküsü vardı. Onu anlatan şarkıyı mırıldanarak gitmişti.

Yemek salonuna inip kahvaltımı tek başıma yapmaya başlamıştım. Karun benden kaçtığı için evde kahvaltı yapmadan işe gitmişti. Levent hâlâ uyuyordu, Çağıl ise kahvaltıyı düşünemeyecek kadar fazla efkârlıydı. Gurur da büyük ihtimalle bahçede kahvesini içiyordu. Bu yüzden kahvaltıda bana eşlik edecek kimse yoktu.

Kahvaltıdan sonra odama çıkıp hazırlanmaya başladım. Bana nasıl bir ruzak kurduğunu bilmediğim için hareketlerimi kısıtlamayacak bir şeyler giymeliydim. Olası bir kavgaya karşı beyaz, yün bir kazak ve dar pantolon giymiştim. Nadiren de olsa arada sırada giydiğim spor ayakkabılarımdan birini çıkararak giydim. Kırmızı rujumu yeniledikten sonra saçlarımı sıkı

bir atkuyruğu yaptım. Montumu ve çantamı aldığımda tüm hazırlığım bitmişti.

Daha fazla oyalanmadan aşağı inip malikânenen çıktım. Etrafıma bakıp korumaları kontrol ettim. Telefonda konuşan Furkan'ı görünce bana arabasını vermesi için tam ona seslenecektim ki, "Nereye böyle?" diyen Gurur ile sol tarafa döndüm. Ağaçların arasından çıkan adam ağır adımlarla bana doğru yürüyordu. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Biriyle buluşacağım."

Gözleri kısılrken, "Kiminle?" diyen sesi insanı geriyordu. Bileğindeki saati kontrol edip sorgulayan bakışlarını bana dikti. "Bu saatte kiminle buluşacaksın?" Bu herif iyi ki burada yaşamıyordu yoksa buradaki herkesi deli ederdi. Tozlu ailesine Allah'tan sabır diliyordum çünkü Gurur bir süredir onların evinde yaşıyordu.

Ona bakan gözlerimden bıkkınlığımı anlaşıyordu. "Gecenin bir yarısıymış gibi konuşmayı bırak."

Kaşları alaycı bir ifadeyle havalandı. "Ben de bunu diyorum ya, sabahın sekizinde kiminle bu buluşma?"

"Gazel ile buluşacağım."

Bunu duyunca başıyla arabasını işaret edip korumacı bir tavırla konuştu. "Atla seni gideceğin yere bırakırım." İtiraz etmek için tam ağzımı açmışım ki inatçı bir tutumla gözlerime bakınca derin bir nefes aldım.

"Öyle olsun bakalım." Hayır cevabını kabul edecek birine benzemiyordu.

Ön koltuğa geçip kemerimi taktığımda sürücü koltuğundaki yerini alması uzun sürmedi. Kısa sürede yola çıkarken ikimiz de fazla sessizdik. Tanımadığım biriyle sohbet etmek yerine sessizliği tercih etmişim. Ne yazık ki bu isteğim fazla uzun sürmedi, Gurur'un gözleri yolu takip ederken, "Karun konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu düz bir sesle.

İç çekerek ona karşı dürüst oldum. "Bilmiyorum, ona ulaşamayacağım kadar uzak bir yerde."

Gurur kafasını manidar bir ifadeyle sallarken kısa bir an bana baktı. Bakışları fazla hisliydi. "İnsanın kendine yapabileceği en büyük kötülük onu seven birini yokluğuna alıştırmak," dedi, hiçbir cümle bu kadar haklılık kokamazdı.

Karun ile birbirimize olan sevgimiz elimize tutuşturulan bir bomba gibiydi. Çoktan pimi çekilmişken patlayıp paramparça olmuş bir sevginin küllerini toplayamazdık. Denesek bile elimizde küllerin isisi kalıyor ama eski şeklini almıyordu. O pimi çeken bizdik.

“Tek başına sevgi bir şeyler için yeterli olmuyor,” diyerek derin bir nefes aldım. “Artık yokluğumu biliyor, bundan sonrası çok koymaz ona.” Onu yokluğuma alıştırdığım için on bir gün sonra gittiğimde onun için değişen bir şey olmayacaktı, zaten üç yüz seksen üç gününü bensiz geçirmişti.

Gurur sol kolunu açık cama yaslamış, tek eliyle arabayı kullanırken hiç zorlanmıyordu. “Madem bunu biliyorsun, o zaman neden eve döndün?” Neyin peşinde olduğumu anlamaya çalışıyordu.

Ona tam cevap verecektim ki telefonu çalınca uzanıp telefonu arabaya bağladı. “Dinliyorum Karun,” diyerek arabayı kullanmaya devam etti. Görüşmelerini benim de duymamı sorun etmiyordu.

Karşı taraftan birkaç hışırtı çıkarken Karun’un, “Babam konusunda konuşmalıyız!” diyen kızgın sesini duydum. “Son zamanlarda canımı fazla sıkmaya başladı. En son yediği haltı biliyor musun?”

Gurur başını sallayarak arabanın yan aynasından arkayı kontrol etti. “Bizzat öğrenmek üzereyim,” dedi sakince.

“Ne demek istiyorsun?”

“Emin değilim ama arkamdaki şu itler onun adamı olabilir.” Bunları öylerken tepkimi ölçmek için kısa bir an bana baktı. Korkmadığımı gö-
ünce rahat bir nefes alıp önüne döndü. “Evinde bir köstebek var.”

“Neyden bahsediyorsun?”

“Arabamın frenleri tutmuyor.” İşte şimdi korkmaya başlamıştım, bu akıl hastası herif yola çıktığımızdan beri gaza yükleniyordu. “Sabah malikâneye gelirken arabamda herhangi bir sorun yoktu ama şimdi frenler tutmuyor. Peşimizde de hayli kalabalık bir grup var.” En güzelini sona saklamış gibi dudakları kıvrıldı. “Ve bil bakalım yanımda kim var?”

Eğleniyor muydu?

Bu adam normal değildi!

Başımı çevirip arkaya baktığımda Gurur’un peşimizdeki adamlar konusunda şaka yapmadığını gördüm. Bir konvoyu andıran kalabalık bir grup peşimizdeydi. Üstelik freni tutmayan bir arabada son sürat gidiyorduk. Karun’un yutkunuşu benimkiyle yarışır nitelikteydi. “Sakin bana Bige’nin yanında olduğunu söyleme!” Sesindeki endişeyi gizleyemiyordu.

Gurur bir deliyi çağrıştıran bir gülümsemeyle başını salladı. “Ablasıyla buluşacağını söyleyince ona yardım etmek istedim.”

“Hangi akılla lan!” Karun kükreneyi andıran bir sesle bağırdığında bir şeylerin kırılma sesini duyduk. Öfkesinin şiddeti ta buraya ulaşıyordu. “Hangi akılla onu arabana alırsın! Sen yanına koruma bile almazsın, hangi cesaretle onu korumasız bir arabaya bindirirsin! Nerede olduğunuzu

söyle!" Yüksek çıkan sesi irkilimeme neden olurken Karun, "Kırmızı" diye bağırdı. "Topla tüm adamları, çıkıyoruz!"

Tehlikenin göbeğinde olmamıza rağmen Çarun rahatlıkla kontrolünü her şey kaybetmedi. "Gelmene gerek yok, ben hallederim" () kadar rahatlıkla bir tek ısıklık çalmadığı kalmıştı. "Üstelik yalnız da değilim. Hakkabir hanım söyledikleri kadar var mı?" dedikten sonra telefonunu kapattı. Yüzü biraz daha yüklendi. Gerçek anlamda bir deli gibi davranıyordu.

Dilimi yutmuş bir hâlde aval aval suratına bakıyordum. "Sen gerçekten bir delisin." Bunu inanarak söylediğim o kadar belli oluyordu ki. "Tımarhanelik bir delisin!"

Yeşil hareleri kısılırken komik bir şey söylemişim gibi güldü. "Deli raporu olan sadece ben değilim."

"Ne yani gerçek bir raporun mu var?"

"Seninki sahte mi?"

"Kaçık herif!" Çantamı alıp paniklemiş bir hâlde telefonumu bulmaya çalıştım. "Bir tumarhane kaçkınlıya aynı arabanın içindeyim." Elim ayaklar birbirine dolaşırken çıldırmak üzereydim. "Bir şekilde durdur şu arabayı, incecğim!"

"Durursam arkadakiler işini bitirir." Eğleniyormuş gibi kahkaha attı. "Ayrıca istesem de duramam, arabanın frenleri tutmuyor."

"Ve sen freni tutmayan bir arabayı tek elinle mi sürüyorsun?"

"Bunda şaşılacak ne var?"

"Durdur şu arabayı diyorum!"

"Sesim kulağına gelmiyor mu, frenler tutmuyor diyorum."

Korkuyla arkamızdakileri kontrol ettim. "Beni bu işe sen bulaştırdın, sen kurtaracaksın!" Adamlar gittikçe bize daha çok yaklaşıyordu. "Bir şey yap, yetişmek üzereler."

"Arabayı kullanırken ne yapabilirim? On tane elim yok herhâlde."

"Bir şeyler yapmak zorundasın." Sesim endişeden fısıltıyla çıkmıştı. "Bugün annemi görmeyi umuyordum, peşimizdeki adamları değil. Görmüyor musun, çok müşkül bir durumdayım."

Kahkaha atarak başını salladı. "Bunu o kadar iyi saklıyorsun ki sen söyleyene kadar hiç anlamamıştım."

Bu adam ikimizi de öldürtecekti.

—8—

UÇURUMUN KIYISINDA

*"Seninle tüm mutluluklar buruk, gülüşler eksik ve her şey
yarımken biz yarım kalmayalım isterdim."*

Karun Kalender

Elimdeki evrakları sertçe masaya attım, gördüğüm ve okuduğum her şey beni çıldırtıyordu. Masamda dağınık bir şekilde duran tüm bu evraklarda Bige vardı. Bunun canımı çok yakacağını bilmeme rağmen bensiz geçirdiği üç yüz seksen üç günde neler yapığını öğrenmek istemiştım. Adamlarım da derin bir araştırmayla onun bir yıl boyunca neler yapığını kayıtlarla bana sunmuştu. Gezdiği, gördüğü ve yaşadığı her şey belgelenmiş bir şekilde masamdaydı.

Fotoğraflarıyla birlikte her şey buradaydı. Bir yıllık uzun tatilinde yeni yerler keşfettiği, gülümsediği ve mutluluğunu en güzel şekilde yansıttığı fotoğrafları masamda dağılmış bir şekilde duruyordu. Ben üç yüz seksen üç gün boyunca burada onun yasını tutarken o, bensiz bir hayatta mutluymuş.

Çenemde bir kas seğirirken elimin tersiyle masadaki her şeyi yere savurdum. Fotoğrafları belgelerle birlikte yere saçılmıştı. Yüzümü sertçe ovuştururken Bige'nin acımasızlığı karşısında dehşete düşmüş bir hâldeydim. "Hayatımı siktin lan!" Yumruğumu masaya geçirip ayağa kalkarak cebimdeki telefonu çıkardım. Malikâneyi arayıp onu göndermelerini isteyecektim.

Daha fazla bu saçmalığa katlanmayacaktım. Bir yıl boyunca bensiz gününü gün ettiğini öğrenmişken onu evimde istemiyordum. Şu zamana kadar kimlerle hangi cehennemdeyse onlara gidebilirdi, umurumda bile değildi! Gideceği yerin Tunus'un evi olduğunu hatırlayınca elimdeki telefonu sıktım. Benim evimden çıkıp ona gidecekti.

Teselliyi onun kollarında alacağını düşününce kan beynime sıçramıştı. Bige'yi bir erkeğe sarılırken hayal etmek bile beni mahvediyordu. Kelimenin tam anlamıyla sikik bir hâldeydim! Hiçbir erkek ona sarılamaz, dokunamaz ve onu yatıştıramazdı. Buna cesaret edenin tüm kemiklerini eklemlerinden kırardım. Farkında olsun veya olmasın, o benimdi ama onunla da olamıyordum. Yaptıklarından sonra bu da hiç kolay değildi.

"Sikeceğim böyle aşkın evveliyatını!" Onu bir odaya kapatıp üç yüz seksen üç gün boyunca adımı aklına ve kalbine kazıyana kadar... Siktir!

Kenan elinde bir tabletle içeri girerken sinirden kıpkırmızı olmuş suratım onu pek şaşırtmadı. Son bir aydır her an böyleydim. Bige döndüğünden beri deli fişek gibi ortalarda dönüp durduğum için öfkeme bağışıklık kazanmıştı. Masama doğru yürürken yerdeki kâğıtlara bakarak derin bir nefes aldı. “Artık kendine çekidüzen vermelisin. Onu istemiyorsan evden gönder.” Tunus piçine gitsin diye mi?

Kenan bana doğru yürürken gözlerim adımlarına kaydı ve Bige’nin yerdeki fotoğraflarına. Omuzlarım gerilmişti. “Onun fotoğrafına basarsan ecdadını sikirim.”

Sakin ve tehditkâr bir sesle konuştuğumda Kenan şaşkınca duraksadı. Durdu ve ayaklarının hemen önündeki fotoğraflara baktı. Dudaklarından birkaç homurtu çıkarıp Bige’nin fotoğrafların etrafından geçti. “Sen iyi değilsin, dostum. Bir aydır küfrettiğin kadının fotoğraflarını koruman normal değil.”

Ona ters ters bakıp masanın diğer tarafına geçtim. “Ona hiç küfretmedim.” Edilmesine de izin vermezdim. “Yapmadığım şeylerle beni itham etme.” Yere eğilip tüm fotoğrafları toplamaya başladım. “Ona küfretmek istiyor muyum? Evet, gelmişini geçmişini sikmek istiyorum ama burada sikilen tek kişi olduğum için bunu yapmıyorum!” Hayatımı becermişti, hem de her manada.

Kenan’ın gülmesi öfkemi harladığı için dudaklarını birbirine bastırarak gülüşüne engel olmaya çalıştı. “Onu hâlâ seviyorsun.” Bu bir soru değildi, yerinde bir tespitti.

Topladığım fotoğrafları masamın çekmecesine koyarken ne düşüneceğimi bilmez hâldeydim. “Onu sevdiğim için önce kendimin, bana kendini sevdirdiği için sonra da onun işini bitirmenin yollarını arıyorum. Kendimden kurtulmak en kolayı ama ondan kurtulma fikri bile canımı sıkıyor.” Ona kıyamıyordum, kıymaya çalışanın da belasını sikerdim. Boktan bir hâldeydim. Ne onunla olabiliyordum ne de onsuz.

Kenan masamın önündeki deri koltuklardan birine oturup bacak bacak üstüne attı. Eğer en yakın dostum olmasaydı bu rahatlığını acımdan zevk aldığına yorabilirdim. “Onu affetmenin bir yolu yoksa neden onu unutmaya çalışmıyorsun?” Dudakları gevrekçe kıvrıldı. “Çivi çiviye söker derler. Belki de ihtiyacın olan tek şey iyi bir seks.” Ne zırvalıyordu?

Kenan beni ne kadar kızdırdığından habersiz hınzırca sırıttı. “Kabaca bir hesap yapınca bir yılı aşkın süredir hiçbir kadınla birlikte olmadığın sonucuna varıyoruz.” Başını omzuna doğru eğip pantolonumun önünü işaret etti. “Belki de ihtiyacın olan tek şey ateşli bir kadınla zaman geçirmektir.”

Yüzümü buruşturarak kalkuğım koltuğuma geri oturdum. “Bir kadınla sevişmek bana onu unutturamaz.” Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Ondan başka bir kadını istemiyordum.

Başka bir kadına dokunmak onu bana unutturamazdı ama kendime olan saygımı yitirmeme neden olabilirdi. Bunu yapmak belki Bige’nin canını yakabilirdi ama ben böyle ucuz oyunların adamı değildim. İhanetle çirkinleşecek biri hiç olmamıştım ve olmazdım da. Annem ve babamın yaşadığı o rezil evliliğin gölgesini bile hayatımda istemiyordum.

Gözlerini kusan Kenan sessizliğimi yanlış değerlendirmiş olmalı ki, “Bir kadınla yatarak Bige’yi aldatmış olmazsın,” diyerek hassas olduğum bir konuya değindi. “Onunla uzun zaman önce boşandınız, evli bile değilsiniz.”

Boşanmayı bana hatırlatınca çenem kasıldı. “Evliyken ona olan sadakatimin sebebi o sikik evlilik cüzdanı mı sanıyorsun?” Eğer böyle düşünüyorsa beni hiç tanımıyor demekti. “Bige şu ofisin kapısından içeri girdiği o ilk günden beri benimdi. Benim olanı ihanetle kirletmem.”

Burun deliklerim genişlerken nefesimi sertçe verdim. “Hayatımda Kenan, hem de her yerinde! Evimde, aklımda ve kalbimde! Nasıl ondan başka bir kadını arzulayabilirim? Siktir! İstedğim ve istemediğim tek kadın o!” Sistemime sızıp beni paramparça etmişti.

Bu durumdan kurtulmak için ilk kurşunu ona, son kurşunu da kendime sıkmak istiyordum. Bunu düşünürken kanlı görüntüsü aklıma gelince vücudum geriliyor, damarlarımdaki kan buz kesiyordu. Düşüncelerimde bile ona zarar vermeye katlanamıyordum. Bana ne yaptığı hakkında en küçük bir fikri yoktu.

Boynumu eğip başımı ellerimin arasına alarak dirseklerimi sert ve soğuk masaya yasladım. Bir yıl önceki o görüntüsü aklıma gelince nefes alışlarım hızlanmıştı. Nefes aldığım her saniye aklıma meşgul eden ve peşimi hiç bırakmayan o görüntü bir kez daha zihnimde canlanmıştı. Kaldırım kenarındaki o hayalinden kurtulmak için hafızamı yitirmeyi isterdim. Göğsünü delen kurşunu, acıyla kasılan yüzünü ve aralanan dudaklarından sızan cızız nefesleri unutamıyordum.

Göğsünden oluk oluk kan akarken dizlerinin üzerine küt diye düşen o değildi, bendim. Orada yıkılan, acıyan ve kanayan bendim. Acısı beni kıvrak yakalamış, bana kaybetme duygusunu iliklerime kadar yaşatmıştı. Yanına koştuğum, adını haykırdığım, yağmurun altında onu kucaklayıp arabaya bindirdiğim o sahneler zihnimde hayal meyalı. En somut hâliyle hatırladığım tek görüntü vurulduğu anki gördüklerimdi. Yıkımdı, ölümdü ve kıyametti. Benim kıyametim.

Ve ben o kıyameti tam üç yüz seksen üç gün yaşamıştım.

O yaşatmıştı.

Ölüm haberi bana ulaştığında doğruluğunu hiç sorgulamadım. Nasıl sorgulardım ki... Böyle bir şeyin ne şakası olurdu ne de yalanı. Kim kime böylesine bir yalanı yaşatacak kadar acımasız olabilirdi? “Beni güvendiğim insanlar yıktı, Kenan,” dedim acı çeken bir sesle. “Aşamadığım tam olarak bu, Bige ve Duha’ya kendimden daha çok güveniyordum.”

Biri için canımı verirdim, diğeri içinse can bile alırdım. Biri kadınımdı, diğeri ise hiç itiraf edemesem de bir zamanlar dostumdu. Ben onu yaşatmak için ona uygun bir kalp ararken o, göğsümü deşmiş ve kalbimi kendi elleriyle sökmüştü. Beni sırtımdan vurmuşlardı.

Duha Tunus benim için o kadar bitmişti ki ondan intikam almak bile içimden gelmiyordu. Nefret bile etmiyordum, neden intikam alacaktım? Nefret bile bir duyguydu ve ben nefret bile etmeyecek kadar hissizdim. O piçle yıllardır birbirimize yapmadığımız kötülük kalmamıştı ama hiçbir zaman kalleşçe bir duyguyla birbirimizi arkadan vurmamıştık.

Bizi Karun ve Duha yapan tam olarak buydu. İkimizin adının hep yan yana anılmasının sebebi aramızdaki o kırmızı çizgiyi asla aşmamamızdı. Düşmanın bile onurlusu gerekti insana ve Tunus, bir yıl önce onurunu bırakıp diğer herkes gibi onursuz tarafa geçmişti. Artık benim için bu âlemdeki diğer herkesle aynı konumdayken nefretime bile layık değildi. Artık ona karşı kendimi kollarken eskisi gibi gönül rahatlığıyla ona sırtımı dönemezdim, darbenin nereden geleceğini düşünürdüm.

Ellerimi şakaklarımdan çekip başımı kaldırdım. “Üç yüz seksen üç gün boyunca ben o herife içimi açtım.” Kendimi nasıl da acınası bir duruma düşürmüştüm. Kim bilir nasıl eğlenmişti o perişan hâlimle.

“Ona Bige’yi anlatıp durdum. Onsuz ne hâle geldiğimi ve içkiyle kendimi uyuşturduğumu gördü, o da çoğu gece benimle içti.” Yaşadığım tüm şeyler onun planı değilmiş gibi rol yapmıştı. “Gecenin sonunda her defasında *karım beni bekler* deyip o masadan kalktığımı gördü.”

Başımı ağır ağır sallarken burnumun direği sızlamıştı. “Gittiğim yerin mezarlık olduğunu biliyordu ama beni hiç durdurmadı.” Bige’nin yaşadığını söylemek yerine bana yaşattığı acının seyircisi olmuştu. Bu kötülüğü bana yaşatmak istediğim biri yapmış, bana hayatımın kazığını atmıştı.

Kenan ne düşündüğümünden habersiz, “Gerçekten Bige’yi affetmenin hiçbir yolu yok mu?” diye sordu. Olmadığını çok iyi bilmesine rağmen bu soruyu sormuştu.

“Yok,” derken tereddüt dahi etmedim. Bu kadar kararlı konuşmamın sebebi bana yaşattığı acının yaşattığı mutluluktan daha fazla olmasıydı. “Yaşadığına şükrediyorum ama hayatımda olmasını istemiyorum.”

Kenan’a karşı dürüst olarak sert bir sesle, “Onunla ne yapacağımı bilmiyorum,” dedim. “Onu kontrol edemiyorum, hiçbir zaman da edemedim. Gelmek isterse geliyor, gitmek isterse arkasında tozunu bile bırakmıyor. Kafasına estiği için eve yerleşti ama ansızın gitmeyeceğinin bir garantisi var mı?” Artık Bige’ye hiç güvenmediğim için yapacaklarını kestiremiyordum. Açık olmak gerekirse bir sonraki hamlesini hiçbir zaman kestirememiştim. Tahmin edilemez bir kadındı.

Başımı iki yana sallayıp siktiğim kaderine küftedim. “O bir deli rüzgâr, eserse adı gibi efil efil eser ve bana yaptığı gibi karşısına çıkan herkesi ezip geçer.” Masadaki elim yumruk olurken onunla ilgili her şeyden vazgeçmiştim. “Durulduğunda tatlı bir esintiye dönüşür, yüreğindeki kuru dindirir ve gece serinliği gibi tüm karabasanların üzerini örter.” Her konuda kendisiyle çelişen o akıl hastası yüzünden artık düşüncelerim bile çelişkiyordu.

Kıvranan ruhumu gözeneklerimden söküp almak ister gibi bir kez daha yüzümü sertçe ovuşturdum. “Çoğu zaman o ikiyüzlü kaçık şeytanı aklımdan çıkarmak için beynimi dağıtmak istiyorum! Kafama sıkarsam bu işkence son bulacakmış gibi geliyor.” Kadın değil, şeytandı. Güzel, baştan çıkarıcı ve insanı yoldan çıkartan bir şeytan.

Sıkkin bir ifadeyle sessizlik içinde beni dinleyen Kenan’a baktım. “Merak ediyorum, böyle bir canlı türünü oluşturmak için Asım Bey fazladan ne yapmış olabilir? Herif harp meydanında mı karısını hamile bıraktı? Kızı neden *Terminatör* gibi lan!” dediğimde Kenan kahkaha atarak sinirlerimi daha fazla bozdu. Güldüğü için ona kızamazdım, karımın yapım aşamasını düşünecek kadar zıvanadan çıkmıştım. Dilimi sertçe ısırdım. Eski karım!

Gülüştürmeyi durduramayan Kenan, “Bir albayın kızıdan daha azı beklemezdi,” deyince ona tersçe baktım.

“Ne albayından bahsediyorsun, kız babasına bin basar.” Boynuz kulağı geçmişti. Bige acımasızlık konusunda babasına tur bindirirdi.

Sinirden nefesimi sertçe vererek masamdaki dağınıklığı bir kenara çektim. “Laboratuvar ürünü veya mekanik bir zırvalığın test aşamasındaki robotu olabilir mi?” Bunu sorma şeklim o kadar ciddiydi ki Kenan’ın yüzündeki şaşkın ifade normal bir zamanda beni güldürebilirdi.

“Eğer birileri Bige’nin insanlara karşı nasıl reaksiyon gösterdiğini anlamak için onu bana gönderdiyse onları bulup geliştirdikleri ürün için önce hepsini tebrik etmek, sonra da belalarını sikmek istiyorum!” O kalpsiz şeytan bir robot olduğunu itiraf ederse ona o kadar hızlı inanırdım ki aklı şaşardı, artık bu konuda çok güçlü şüphelerim vardı.

Gülmek ve afallamak arasında gidip gelen Kenan, “Şu kızı daha az düşünmenin bir yolunu bul,” dedi gizleyemediği bir endişeyle. “Yoksa Gurur’dan sonra bir Kalender’in daha adı deliye çıkacak.” İnsanların ne düşündüğü sikimde bile değildi.

“Her neyse,” diyerek derin bir nefes aldım. “Rıza iflasını duyurdu mu?” İşlerle meşgul olursam o manyak karıyı daha az düşünürdüm. Sanki bu mümkünmüş gibi.

Kenan’ın yüzü ciddileştiğinde benim için güzel haberleri olmadığını anladım. “Herifi maddi ve manevi yönden çok zayıflattık ama bu sabah yaptığı basın açıklamasını senin de görmeni istiyorum.”

Tabletten bir şeyler açıp bana uzatınca onu almak yerine, “Özet geç,” dedim. Rıza’nın can sıkıcı açıklamasını uzun uzun dinleyecek değildim. Eğer iflasını açıklasaydı Kenan’ın yüzü bu hâlde olmazdı.

Kenan vereceğim tepkinin büyüklüğünden korkarak önce bir süre sessiz kaldı fakat çatıttığım kaşlarımı görünce, “Bu sabah yeni ortağını açıkladı,” diyerek ağzındaki baklayı çıkardı. “Finansal yönden onu destekleyen isim Şeref Kalender.” Sinirden kaskatı kesilmiştim. Babam olacak piç bana karşı mı oynuyordu? Bitirmek istediğim herifin safına geçtiğine göre açık bana meydan okuyordu.

“Babanın ortaklığını kabul etseydin şimdi karşında olmazdı,” diyen Kenan’ın suratına yumruğumu geçirmemek için dişlerimi sıktım. Bunu ısla yapmayacağımı iyi biliyordu. Şirketimde babama hisse vererek onu şlerimin bir parçası yapmayacaktım.

“O piçin hakkından bir tek Gurur gelir,” diyen Kenan oldukça manidar gözlerle bana bakıyordu. “Babanla amcan arasında çekil ve bırak iki kardeş birbirlerini yesinler. Sen de iyi biliyorsun ki babanı dize getirecek tek kişi Gurur.” Gurur’un insanları ikna etmek için farklı yöntemleri vardı. Farklı ve sıra dışı yöntemler.

Babamın hamile metresinin düşük yaptığını öğrenince cenini bir yemekte babama yedirmişti. Yemeğin sonunda bunu babama açıklarken aklından ne geçiyordu, bilmiyordum ama o masadaki herkesin bir süre et yemediğine çok emindim. Şanslıydım ki o masada değildim ve tüm bunları ertesi gün öğrenmiştim. Yemekteki o etin gerçekten bir cenin olup

olmadığını hiçbir zaman öğrenemedik. Emin olduğum tek şey babamın artık bir vejetaryen olduğuydu.

Gurur önce babama şüpheli bir et yedirmiş, daha sonra da bir video kaydıyla Levent'in görüntüsünü izletmişti. O dönem babama feci hâlde kafayı taktığı için tek eğlencesi babamın canını sıkmaktı. Bir konuda babamla restleşmişlerdi ve Gurur, babama şüpheli bir yemek yedirdikten sonra Levent'in görüntüsünü izletmişti. İstedikleri evrakları babam imzalamazsa ona bu sefer yedireceği şeyin Levent'in eti olduğunu söylemişti.

Gurur'u tanıyan herkes her şeyi yapacak kadar şuursuz olduğunu iyi bilirdi. Aynı zamanda benim dışımda harcamayacağı bir Kalender erkeği olmadığını da iyi bilirdi. Bu yüzden babam sırf Levent'i korumak için Gurur'un istediği belgeleri imzalamıştı. Ne de olsa Çağıl ve Levent onun göz bebeğiydi. Gurur piçi ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi kocaman bir pastayla eve gelip Levent'in doğum gününü kutlamıştı ve ona en sevdiği yeğeni olduğunu söylemişti. Bunu söylerken Çağıl ve benim suratımın aldığı şekle bakıp az gülmemişti. Arsız piç.

Bir gece önce Levent'i kullanarak babamı hiç tehdit etmemiş gibi yüz-süzce eve gelmişti. Bu gerçeği uzun zamandır Levent'ten saklıyorduk, tıpkı Gurur'un infaz emrini onayladığımı ondan sakladığım gibi. Ailenin erkeklerinin birbiriyle anlaşma şekli çok farklıydı.

Son zamanlarda babamla uğraşamayacak kadar kendi sorunlarımla meşgul olduğumdan onu Gurur'a bırakmaya karar verdim. Cebimdeki telefonu çıkarıp onu aradım. Babam olacak kansızın hakkından bir tek deli kardeşi geliyordu. Babam olduğundan istesem de doğrudan ona zarar veremiyordum ama Gurur benim gibi değildi. Abi kardeşin arasında geçmişten gelen bir husumet vardı. Ateş gördükçe babama olan nefreti harlandığı için onunla uğraşmaktan zevk alıyordu.

Kenan beni yalnız bırakmak için dışarı çıktığı esnada Gurur telefonunu açtı. Lafı hiç uzatmadan, "Babam konusunda konuşmalıyız," dedim. "Son zamanlarda canımı fazla sıkmaya başladı. En son yediği haltı biliyor musun?"

"Bizzat öğrenmek üzereyim," dediğinde gerilmiştim, babamla mı buluşacaktı?

"Ne demek istiyorsun?"

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Emin değilim ama arkamdaki şu itler onun adamları olabilir," dedi. "Evinde bir köstebek var."

“Neyden bahsediyorsun?” Sepetimde bir çürük elma olamazdı. Evimdeki ve yanımdaki insanlar uzun zamandır bana çalışıyordu. İçlerinden biri satın alınmış olamazdı ancak Gurur da böylesine ciddi bir konuda şaka yapacak biri değildi.

“Arabamın frenleri tutmuyor,” diyerek evimde bir köstebek olduğuna beni ikna etmeye başladı. “Sabah malikâneye gelirken arabamda herhangi bir sorun yoktu ama şimdi frenler tutmuyor. Peşimizde de hayli kalabalık bir grup var.” Ortada komik bir şey varmış gibi güldüğünü duydum. “Ve bil bakalım yanımda kim var?” İma dolu sesiyle kan beynime sıçradı.

Düşündüğüm kişi olamazdı, değil mi?

Bige!

Oturduğum yerden ayağa fırlarken elimi sertçe masaya vurdum. “Sakın bana Bige’nin yanında olduğunu söyleme!” Bige freni tutmayan bir arabanın içinde olamazdı.

İrzini siktiğim piçi gülerek, “Ablasıyla buluşacağını söyleyince ona yardım etmek istedim,” deyince beynimdeki tüm şalterler attı.

“Hangi akılla lan!” Sesim gök gürültüsünü andırırken ceketimi alıp hızla kapıya doğru yürüdüm. “Hangi akılla onu arabana alırsın!” Kulağıma yasladığım telefonu öyle bir sıkıyordum ki telefonu kırmak ister gibiydim.

“Sen yanına koruma bile almazsın, hangi cesaretle onu korumasız bir arabaya bindirirsin!” Bir kez daha onu kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydım. Siktir! Onu yine kaybedemezdim.

Hızlı adımlarla ofisimden çıkarak, “Nerede olduğunuzu söyle!” diye bağırp etrafıma baktım. Koridordaki çalışanlar öfkem karşısında saklanacak yer ararken, “Kenan!” diye gürlediğimde ofisinden yeni çıkıyordu. “Topla tüm adamları, çıkıyoruz!” Ona bir şey olmasına izin vermeyecektim, buna kalkışanı mahvederdim.

Bu kişi babam bile olsa!

“Kocaeli’de ne sikim var!” diye bağırırken direksiyona sertçe vurdum. “Kocaeli’ye nasıl gittiler?”

Kulağımdaki kablosuz kulaklıktan Furkan’ın, “Abi mobese görüntülerine ulaştık, Gurur Bey’in arabası en son Kocaeli yolu üzerinde görülmüş.” diye sesini duydum.

“Senin o şuursuz beyini sikeyim, Furkan!” dediğimde yanımdaki Kenan öfkem karşısında gülüşünü benden saklamak için başını cama doğru çevirdi. “O piç yüzünden karımın başına bir şey gelirse önce onu, sonra da senin belanı sikeceğim.”

Telefonun diğer ucunda Furkan’ın korku dolu yutkunuşunu duydum. “Ben ne yaptım şimdi? Bige Hanım’ı ben arabama bindirmedim ya.”

“Onu gözetlemek senin işindi!”

“Abi, senin kafan bu aralar gidik ya, o yüzden onu gözetleme işini benim yerime Ali’ye verdiğini hatırlamıyorsun.” Bir tek bu it benimle böyle şuursuzca konuşma cesareti gösterebilirdi. “Bige Hanım’a beş metreden fazla yaklaşmamı yasakladığın için bu hâldeyiz. Ali salağını neden görevlendirdin ki? Daha Sübhaneke’yi bilmiyor.”

“Ali kim lan!”

Aynı anda hepsiyle bağlantılı bir konuşma gerçekleştirdiğim için Nedim’in, “İmamın kâfir oğlu,” diyen sesini duydum.

Kenan merakla kulaklığına dokunarak, “Hangi imam?” diye sordu.

Celil, “İmamın oğlu,” dedi. “Piç, daha Nas ve Felak okumayı bile bilmiyor.”

Sanki konumuz buymuş gibi, “Siz biliyor musunuz?” diyen Kenan’a üçü aynı anda, “Bizim babamız imam değil!” deyince Kenan’ın dudaklarından bir kıkırtı döküldü. “Sizin babanız ne iş yapıyor?”

“Emekli Türkçe öğretmeniydi rahmetli,” dedi Nedim gururla. “Bu yüzden Türkçeyi bu kadar iyi konuşuyorum.”

Kocaeli yoluna girdiğimde Furkan’ın, “Ne var bunda?” diyen sesini duydum. Arabası hemen arkamdaydı. “Babam Türkçe öğretmeni değil ama ben de Türkçeyi ana dilim gibi iyi konuşuyorum.”

“Türk olduğun için olabilir mi?” diye sordu Celil.

“O da var tabii.”

“Türkçe dersinin neden var olduğunu hiçbir zaman anlamadım,” diye homurdandı Kenan. “Türklerle dolu bir ülkede neden Türkçe dersi için gençlere bu kadar işkence ediliyor ki?” Göz ucuyla yüzünü buruşturdu. “En ağır derslerden biri. Bağlaçların ayrı mı yoksa bitişik mi yazıldığı veya zamirin hangi ekleri aldığı kimin umurunda? Hayatımın hangi alanında işime yarayacak? Bilgisayar başında zamanımı geçirmeyeceksem veya editörlük yapmayacaksam ne işime yarayacak bunlar?” Sesinde kafa karışıklığı vardı.

“Gençleri eğiteceklerse bence matematik, yabancı dil gibi derslere daha çok ağırlık verilmeli, Türkçeye değil,” dedi ama konumuz eğitim sistemimiz değildi ya da benim düşündüğüm son şey bile bu değildi.

Celil gülerek, “Türk olan herkes kendi tarihini ve dilini öğrenmeli,” dedi.

Ancak Kenan şiddetle karşı çıkıp, “Türklüğün Türkçeye ne ilgisi var, lan!” diye onu azarladı. “Türkçe konuşuyorsam demek ki kendi dilimi biliyorum. Ecdadımın tarihi de bağlaçlarda veya yazım kurallarında yok, tarihte var. İlla bir şey yapacaklarsa o zaman tarih dersine ağırlık versinler.” Anlaşılan okul hayatında Kenan’ın Türkçe dersiyle bir sorunu olmuştu.

“Konumuz bu değil!” Sert bir sesle konuşup hepsini susturdum. “Gurur’un arabasından aldığımız sinyallerin koordinatlarını atın bana.”

Furkan, “Abi koordinatları Ali’ye attık,” diyerek iyice sinirlerimi bozdu. “Onu takip ediyorsun şu anda.” Gözlerim en öndeki arabayı buldu. Bana eskortluk yapan arabayı Ali kullanıyor olmalıydı. “Kim bu Ali?” diye sordum bir kez daha. “Ekibimde böyle bir isim olduğunu hatırlamıyorum.”

“Gurur’un yakın korumalarından biri.” Kenan başını çevirip bu konuda bana küçük bir açıklama yaptı. “Melek malikâneye taşınınca onu yakından izlesinler diye Gurur kendi adamlarından birkaçını bize gönderdi. Bir süredir bizim çocuklarla takılıyor.” Aklına bir şey gelmiş gibi gözleri kısılarak güldü. “Hâlimden pek memnun değil gibi ya da bizimkilerden.”

“Yıllarca namı deli olan birine korumalık yapıyor ama bizden mi memnun değil?” diyen Furkan’ın sesi şaşkın çıkmıştı. “Bizim en azından raporumuz yok.”

“Oğlum sussana,” diyen Nedim panikle araya girip ona unuttuğu bir detayı hatırlattı. “Karun Bey de hatta.”

Furkan’ın kısık bir sesle ettiği küfürleri duydum. “Raporu olan tek kişi Gurur Bey değildi, değil mi?” Piç kurusu Bige’nin raporunu ima ediyordu. Kenan kahkaha atarken sinirden direksiyonu sıkıyordum.

“Bu iş bittiğinde senin o ağzını sikip beynini dağıtacağım!” Bunu yapmaya ne kadar çok can attığımı tahmin bile edemezdi. “Kırılmadık kemiğini bırakmadığımda senin de bir raporun olacak ama deli raporu değil, ölüm raporu!” Bu puştı işe aldığım günden beri beni buna pişman etmediği tek bir günüm bile yoktu.

Uzun zamandır yolda iz sürüyorduk. Şu ana dek ne babamın adamlarına ait bir arabaya rastlamıştık ne de Gurur’un arabasına. Fakat orman yoluna girdiğimizde asfaltta yuvarlanan bir arabayla hızımızı biraz düşürdük.

Durup arabanın içindekilere bakmadım, hiçbir şeyin beni yolumdan alıkoymasını istemiyordum. Nedim güvenlik şefim olduğundan bu konuda ne yapılması gerektiğini iyi bilirdi.

Kulaklıktan Nedim'in, "Konvoyun sonundaki iki arabada kim varsa durup arabayı kontrol etsin," diyen sesini duydum, beni yine yanıltmamıştı. "İçindekiler yaşıyorsa sıkın kafalarına." Babama ait bir plaka olduğunu görmüştü ama Nedim bu konuda inisiyatif alıp bizim çocuklara arabadakilerin ölüm emrini vermişti.

Kenan'ın kıvrılan dudaklarını gördüğümde birkaç homurtu çıkardım. Bir zamanlar güvenlik şefim Kenan'dı ama hem benimle hem de adamların kontrolüyle uğraşmak onu çok yoruyordu. Bu yüzden uzun süre yerini devredeceği yetenekli birini aramıştı. Nedim ve Furkan arasında çok kararsız kaldığını biliyordum hatta ilk teklifi Furkan'a götürdüğünü de.

Nedim'in bu konuda yetkiyi çok istediğini bilen Furkan şefliği kabul etmeyip Kenan'ı Nedim'e yönlendirmişti. Nedim'in onun üstü olmasını veya ondan daha fazla maaş almasını sorun etmemişti. Nedim şu zamana kadar işini çok iyi yaparak bizleri hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Zor kararlar alması gerektiğinde inisiyatif alıp en doğru şeyi yapıyordu.

Biraz daha ilerleyince kaza yapan birkaç arabaya daha rastladık. Bu kazalar yeni yapılmış olmalıydı ki henüz polisler buraya gelmemişti. Hepsi de babamın adamlarına ait arabalardı. Zırhlı araçlar olduklarından camları kurşungeçirmezdi ancak tekerleri için aynı şeyi söyleyemezdim. "Bunlar o Çeyrek Mafya'nın işi," derken sesimdeki gururu gizleyemiyordum. "Rakiplerinin sayısını azaltmak iyi bir taktik."

Gurur freni tutmayan bir arabayı kullandığı için ateş edemezdi. Araba hâkimiyetini kaybetmemek için dikkatini dağıtacak her şeyden kaçınmış olmalıydı. Büyük ihtimalle arabanın yakıtı bitip kendiliğinden durana kadar ellerini direksiyondan çekmeyecekti. Peşlerindeki arabalardan kurtulmak Bige'ye kalmıştı. Beni endişelendiren de tam olarak buydu. Bige camı her açtığında kendi hayatını tehlikeye atacaktı.

Gurur'un kullandığı araba zırhlı araçlardan biriydi, yani o arabanın içinde kaldıkları sürece güvende sayılırlardı. Ancak birileri son sürat giden bir arabanın tekerine ateş ederse araba takla atarak şarampole yuvarlanırdı. Bunun düşüncesi bile kanımı donduruyordu. Babam eğer Bige'nin o arabanın içinde olduğu haberini aldıysa muhtemelen buna izin vermezdi. Arabanın tekerlerine ateş edilmeyeceğine neredeyse emindim.

Bunu yaparlarsa ve Bige'nin başına bir şey gelirse babam beni gün içinde karşısında bulacağını ve onu çıplak ellerle öldüreceğimi iyi biliyordu.

Big'e'nin yokluğunda ne hâle geldiğimi cümle âlem bilirken aklı olan kimse beni onun hayatıyla sınıamazdı. Bige bana ne yaşatırsa yaşatsın kimse onun kılına dahi dokunamazdı. O kadın benim derin mevzum, başımın sarı belasıydı. Onunla bir hayatım olsun veya olmasın, kimse onun canını yakamazdı.

Arabayı son sürat kullanırken, “Kenan, tekrar onlara ulaşmaya çalış.” dedim sabırsız bir sesle. İkisi de telefonlarını açmadığı için endişeden kafayı sıyırmak üzereydim.

Gurur ile ikisinin bir arada olması beni başlı başına endişelendiren faktörlerden biriydi. İki deli bir aradayken ortaya çıkacak sadece iki sonuç vardı. Ya birbirlerinin canına okurlardı ya da etraflarındaki insanların. Söz konusu Gurur ve Bige olunca sanırım ikisi birden!

Big'e eğer Gurur'un damarına basarsa tereddüt bile etmeden Big'e'yi arabadan atardı. Gurur, Big'e'yi kızdırdığında ise Big'e onu vurmak için bir saniye bile beklemezdi. Özellikle de elinde bir silah varsa. Asla yan yana gelmeyecek iki kişi aynı arabanın içindeyken istesem de olumlu şeyler düşünemiyordum!

Kenan yine onlara ulaşamamış olacak ki telefonu cebine koydu. “Telefonları ya kapalı ya da bulundukları yerden çekmiyor.” Siktir, onları bulmalıydım!

Son hızla gidiyor, istesem de bunun daha üstüne çıkamıyordum. Zaten olması gereken en yüksek hızdaydım. Kenan olası bir kazanın endişesini taşıırken aklımı Big'e ve Gurur'dan uzaklaştırmak için, “Bir şeyi merak ediyorum, Nedim,” diyerek çok alakasız bir konu açtı. Bunu yaparken de emniyet kemerini kontrol ediyordu. “Kız kardeşin Çiçek'e bir talip çıksa onu kimden istemeli?” Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

Nedim önce, “Benden tabii ki,” demişti ki bir süre sonra sesi sertleşti. “Niye soruyorsun? Abi eğer kız kardeşimden hoşlanıyorsan kusura bakma ama belanı sikerim. Ya da kusura bak, umurumda değil, konu kız kardeşim!”

Kenan başını geriye atıp gür bir kahkaha kopardı. “Yok be oğlum, Çiçek benim de kardeşim sayılır. Elimizde büyüdüğünü biliyorsun.” Gülen sesinde gizli bir sinsilik sezdim. “Kendim için sormamıştım.”

“Kim için sordun?” Çiçek konusunda çok hassas olan Nedim'in sesi gergin geliyordu. “Biri Çiçek'ten mi hoşlanıyor? Bize çalışan biri mi? Kim o piç?” Eğer aklım Big'e'yle meşgul olmasaydı bu konu ilgimi çekebilirdi. Bize çalışan çocuklardan biri olduğunu sanmıyordum veya malikânedeki birinin bu denli canına susadığını.

“Rahat ol,” dedim Nedim’e. “Öyle bir şey yoktur. Kenan’ın her zamanki patavatsızlığı işte. Evimdeki kıza göz koyan biri çıkarsa sana gerek kalmadan ben o puştun icabına bakarım.” Bu konuda ne kadar katı olduğumu bilmeyen yoktu.

Göz ucuyla Kenan’ın kıvrılan dudaklarını gördüm. “Bizi çok eğlenceli günler bekliyor.” Bu itin imalı bakışlarından ne çıkarmalıydım?

“Ne yani, gerçekten öyle biri var mı?” diye sorarken kısa bir an Nedim’in de bu konuşmaları duyduğunu unutmuştum.

Kenan omuz silkerek önüne döndü. “Sürprizi bozmak istemem.”

“O piç kesin Furkan,” dedim bundan hiç şüphe duymayarak.

Furkan’ın kısık bir sesle küfrettiğini duydum. “Nedim ile aynı arabanın içindeyim ve arabayı o kullanıyor,” dedi hızlıca. “Abi bana iftira atmaz mısın? Kardeşimin kardeşine bakacak kadar kansız değilim.”

Kaza yapan bir arabanın daha yanından geçtim. “Kansız olmadığını söylüyorsan kesin sensin.” Söylediklerimle diğer çocukların gülüşünü duyarken aynadan arkamızdaki arabada yaşanan küçük sarsıntıyı gördüm.

“Sen misin lan!” diyen Nedim hepsini şarampole yuvarlamak ister gibi direksiyonu sola kırmıştı. “Kardeşimde gözün varsa seni sikmeye gözlelerinden başlarım!”

Kaza yapma korkusuyla, “Ben değilim lan!” diyen Furkan’ın bağırtısını duydum. “Anam avradım olsun ki kardeşine yan gözle bile bakmadım!”

“Sen ananı sevmezsin ki puşt!” dedim. “Kendi kendini ele veriyorsun.”

Celil’in gülen sesini duyduğumda Furkan, “Asıl soru şu abi, sen beni neden sevmiyorsun?” diye homurdandı. “Karı koca taktınız bana. Beni niye sevmiyorsunuz?”

“Bige seni seviyor!” dedim küfreder gibi. “Bu da senden nefret etmem için iyi bir sebep.” Karımın sevdiği her erkekten otomatikman nefret ediyordum. Siktir! Eski karım! Buna alışmam hiç kolay olmayacaktı ama o, kolay alışmış gibi benden eski kocam diye bahsederken çok rahattı.

Bir süre sonra sürdüğümüz izler bizi birçok arabanın yanına getirdi. Bize eskortluk yapan Ali, arabasını durdurunca frene basıp hemen arabadan indim. Dokuza yakın araba rastgele yolun bir yerlerinde durarak yolu kapatmıştı. Adımlarımı hızlandırarak Ali ve İsa’nın endişeyle baktığı yere döndüm. Yoldan çıkan o araba Gurur’un arabası mıydı? Araba yoldan çıkarak bir ağaca çarpmıştı.

Ön kaportası parçalanmış arabadan dumanlar çıkıyordu. İki kapısı da açık olan bu araba Gurur’un arabasıydı. Korku dört bir yanıma sarıp

iliklerime kadar işlerken dudaklarımdan çıkan tek isim, “Bige...” olmuştur. Karım o arabanın içinde miydi?

Nabzım boğazımda atarken hızlı adımlarla arabaya ulaşmaya çalıştım. Ancak İsa önüme geçerken Ali hemen yoldan inip arabaya doğru yürüdü. “Tuzak olabilir.” İsa geçmeme engel olmak için karşımda durdu, işini hakkıyla yapmak için beni korumaya çalışıyordu. “Önce Ali kontrol etsin.”

“Karım o sikik arabanın içindeydi!” Onu iterek yoldan indim. Arabanın yanında durup içine baktığımda Bige’yi bulamamak rahat bir nefes almamı sağladı. Kaza yapan bir arabada onun cesedini bulmaktansa burada olmamasını yeğlerdim. Bige de Gurur da burada değildi.

Arabalarını durduran tüm adamlar yanımıza geldiğinde hepimizin gözleri ormanı buldu. Gurur’un arabası da dâhil buradaki arabaların hepsi boştu. Bu da demek oluyordu ki ormana kaçmışlardı ve diğerleri de peşlerindeydi. Kenan kaba bir hesap yapıp, “Her arabada beş kişi olsa dokuz arabanın içinde kırk beş kişinin çıkma ihtimali var,” diyerek arkamdaki elli kişilik kalabalığa baktı. “Ormanın içi itlerle dolu olabilir, bunun bilincinde olarak tedbiri bırakmayın.”

“Dağılıp her yere bakın!” dedim kaşlarımı çatarak. “Bu ormanın içinde kuş uçmayacak. Bir an önce karım ve Gurur’u bulun bana!” Hepsi bir yere dağılırken Kenan ve diğerlerinin tüm ısrarlarına rağmen burada beklemek yerine aramalara katıldım.

İstemesem de güvenliğim için Kenan, Nedim, Furkan ve Celil benimle gelmişti. Herkes gruplar hâlinde ormanın bir yerlerine dağılırken duyduğum silah sesiyle Kenan ile göz göze geldik. İkimizin de bakışlarında aynı şey vardı: Korku. Bu silah sesi hangi tarafa aitti? Gurur ve Bige cephesine mi yoksa Şeref Kalender’in adamlarına mı?

Belimdeki silahı çıkarıp koşarak ağaçların arasına dalarken kısık bir sesle, “Sakın beni bırakma,” dediğimin farkında değildim. “Bunu bir kez daha bana yaşatma!” Bugün bu ormanı kana bulayacak, onu tehdit eden herkesin kanıyla yıkayacaktım buraları!

İkinci kez onun ölüm haberini alamazdım.

Bige Efil Saka

En önde yürüyen adam saklandığım ağacın yanından geçmek için benden atınca, kolunu tuttuğum gibi onu önüme çektim ve çevik bir

hareketle boynunu kırdım. Adam ayaklarımın önüne düşerken diğer ikisi bağırarak, “Burada!” dedi. İki kişi koşarak bir ağacın arkasına saklanıp bana ateş etmeye başlamıştı. Saklandığım yerden çıkmadığımdan yaslandığım ağaç beni koruyordu. Kurşunlarını ne kadar çok harcarsa benim açımdan o kadar iyiydi.

Eğilip boynunu kırdığım adamın silahını aldım. Kurşunlar, siper aldığım ağaca çarpıp durduğu için kafamı bile dışarı çıkaramıyordum. Silah sesini duyan diğerleri de buraya geleceği için bir yerde uzun süre kalamazdım. Bir süre bekleyip ateş yağmurunun dinmesini bekledim. İçlerinden biri şarjörünü değiştiriyor olmalı ki kurşun sesleri azalmıştı. Sol tarafımdaki seslerin azaldığını fark edince kafamı usulca çıkarıp dışarıyı kontrol ettim.

Gözlerim hızlıca her yeri tarayınca onu buldum. İri bedeni saklandığı ağaca sığmadığı için omzu görünüyordu. Bir an bile tereddüt etmeden onu omzundan vurduğumda küfrederek ağacın arkasından çıkmak gibi bir hata yaptı. İkinci kurşunum beynini dağıtırken diğer adam, “Poyraz!” diye bağırarak yerini belli etmişti.

Hızlıca ağacın arkasına yeniden saklanırken, “Senin belanı sikeceğim orospu!” diye bağırarak üst üste bana ateş etmeye başladı.

“Senin ona uzanan dilini sikerim evveliyatına koyduğum puştı!” Gurur’un sesini duyduğumda adam saklandığı yerden yüzüstü yere devrilmişti. Kafamı uzatınca onun arkasında beliren Gurur’u gördüm. Adamı kafasının tam arkasından vurmuştu. Vurduğu adamın cesedine yaklaşp bir tekme atarak, “Şimdi kim kimin belasını sikti!” dedi hırlayarak.

Ağacın arkasından çıktığımda Gurur baştan ayağa beni süzdü. “İyi misin, gelin hanım?”

Ona göz devirip böbürlenerek göğsümü kabarttım. “Tatlım, ben hallediyordum. Unuttuysan peşimizdeki beş arabanın icabına bakan benim.” Aklıma gelenlerle kaşlarımı çattım. “Ama bizi bir ağaca toslayan sensin.”

Gurur’un ona tatlım dememden nefret ettiğini uzun süren araba yolculuğumuzda anladığım için özellikle böyle demiştim. Zaten o da beni şaşırtmayarak öğürür gibi bir ifade takınıp eğildi. “Sen çenenle beynimin ırzına geçmeseydin emin ol o kazayı yapmazdık.” Yerdeki adamın silahında kalan kurşunları alıp kendi şarjörüne taktı. “Bu çeneyle daha çok koca eskitirsin sen.”

Bir ayağımı sertçe çamurlu yere vurdum. “Bana bak, çok üzerime geliyorsun artık!” Elimdeki silahın ucuyla yeri gösterdim. “Şimdi yere oturur ağlarım, görürsün!”

Kaşlarını olağanüstü bir hızla çattı. “Hele bir dene, bu sefer kırarım, boynunu!” Ormana girdiğimizden beri iki kez bunu yaptığım için çıldırmanın eşiğine gelmişti. “Çıkalım şuradan, kime istiyorsan ona ağla artık beni kendinle uğraştırma.”

“Pardon, ben mi seni uğraştırıyorum? Tüm bunlar arabana bindiğin için başıma geldi, yani senin yüzünden!” Kaşlarımı çatarak ona ateş ettiğimde küfrederek son anda kendini en yakın ağacın arkasına attı. “Benimle uğraşmak zorundasın çünkü uğraştığım tüm bu şeylerin sorumlusu sensin!” diye bağırdım. “Anlamıyor musun, çok müşkül bir durumdayım!”

Saklandığı ağacın arkasından ağız dolusu küfrederken, “Ulan sen ne değişik bir hastasın!” diye bana bağırdı. Dışarı çıktığı an onu vuracağımı iyi bildiği için saklandığı yerden kafasını bile çıkarmıyordu. “Sana daha kaç kez anlatacağım, diğerlerine ateş edeceksin, bana değil!”

“Bağırma bana, hasta değilim ben!” Silahı indirerek etrafıma bakıp olası bir tehlike aradım. Onunla itişirken ölmeye niyetim yoktu. “Beni siz delirttiniz!” Onu arkamdan bırakıp rastgele bir yöne doğru yürümeye başladım. “Neden herkes gibi depresyon hırkası giyip bir kavanoz çikolatayı gömmüyorum ki?” Yanından geçtiğim bir ağaca tekme atarken sinirden çığlık attım. “Herkes gibi yaşamak benim de hakkım!”

Gurur burnundan soluyarak peşimden gelirken, “Biraz daha bağır da herkes yerimizi bulsun, aptal kadın!” diyerek beni azarladı. “O sesini kısmanı sağlayacaksa eve döndüğümüzde sana bir kavanoz çikolata alabilirim.” Bu herif beni hiç anlamıyordu.

Sabahtan beri her konuda birbirimizi o kadar çok sinirlendirmiştik ki eğer peşimizdeki adamlar olmasaydı çoktan birbirimizin katili olurduk. Şu anda ortak bir hedefimiz olduğu için iş birliği yapmaya mecburduk. Gurur yanımda yürürken benimle aynı şeyi düşünüyor olmalı ki bıkkın bir sesle, “Sadece bir süre daha sana katlanmalıyım,” dedi. “Ondan sonra zevkle koparacağım o çatallı dilini ve bana ateş eden elini.”

“Tabii öncesinde ben tüm şarjörü kafana boşaltmazsam.” Ona bakıp tatlı tatlı gülümsedim. “Cinayete kaza süsü verip sevgili yeğenini birinci sırada teselli edeceğim. Belki senin ölümün bizi yakınlaştırır.”

Sinirli görünmek için yüzüne ciddi bir ifade kondurmaya çalıştı ama dudaklarından bir kahkaha kopunca pek ciddiyetini koruyamadı. “Bunu duyduğum iyi oldu. Döner dönmez Karun’u senden daha az şeytan olan bir kadınla evlenmesi için ikna edeceğim.”

Sırıttım. “Büyük ihtimalle ben de o esnada Farah’ı daha az deli olan bir adamla tanıştırtıyor olurum.”

"Çenesinde bir kas seğıltirken beyninden vurulmuşu düşünüyorsun..."
"Bakış oluncuk tutuyorsun!"

Kaşlarımı alayla yukarı kaldırdım. "Senden daha fazla mı?"

Birbirimize parçalamak ister gibi bakarken bir çıtırtı duyunca aynı anda ayrılıp hemen bir ağacın arkasına saklandık. Gurur ile farklı ağaçların arkasına saklandığımız için yan yana değildik ama bulunduğumuz yerden birbirimizi görebiliyorduk. Başıyla seslerin geldiği yönü işaret ederek beni tehlikeye karşı uyardı.

Onu kızdırmak için dilimi çıkardığımda elindeki silahın yönünü bana doğru çevirdi. Ayaklarımın önündeki yeri işaret ettiğimde burnunu kırışırarak saklandığı yerden teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. Birileri adım adım bize yaklaşıırken yere oturup ağlamamı göze alamazdı.

Saklandığımız yerde gizlice adamları gözetleyince bu sefer beş kişi olduklarını gördüm. Adamlar ellerindeki silahlarını indirmeden etraflarını kolaçan ederek yürüyordu. Tam o esnada ormanın farklı bir yerinden silah sesi gelince bizi bırakıp aksi yöne doğru koşmaya başladılar. Bulunduğumuz yerde Gurur ile şaşkınca birbirimize baktuk. Ateş eden biz değilsek kimdi? O adamlar silah sesinin bizden geldiğini düşünerek gitmişti.

Etrafımızın tamamen güvenli olduğuna kanaat getirene kadar bir süre yerimizden hiç çıkmadık. Güvende olduğumuzu hissettikten sonra birbirimize doğru yürümeye başladık. "Bizden ve abinin adamlarından başka kim var burada?"

O da bunu bilmiyormuş gibi omuz silkti. "Belki de orman koruyucuları falandır," demişti ki tam arkamızda, "Silahlarınızı bırakın!" diyen bir ses duyduk. Gurur ile kaskatı kesilerek arkamızı dönünce az önceki beş adamı tam karşımızda bulduk. Anlaşılan ortaya çıkmak için fazla erken davranmıştık.

Elimizde silah olduğu sürece her an tetiğe basacaklarını tahmin etmek zor değildi. Silahı yere atarak ellerimi başımın üstüne havaya kaldırdım. "Sakin olun beyler, uzlaşmaya hazırız."

"Öyle miyiz?" Gurur'un onlara doğrulttuğu silah tam tersini söylüyordu. Soğuk gözlerini adamlardan ayırmadan tehlike kokan bir sesle, "Onlarla uzlaşan tek şey silahım olur," dedi.

Sıkıttığım dişlerimin arasından, "Tatlım, sen geri zekâlı mısın?" diyerek onu iyice kızdırdım. "Aynı anda ateş etseniz sen bir kişiyi vururken diğer dördü tarafından vurulacaksınız. İstatiksel açıdan zayıfız, şimdi yavaşça indir o silahı."

Yumuşak sözlerime aynı sakinlikle karşılık verip, “Eğer bana bir daha tatlım dersen saçından tutup kafanı bir kazan şerbete baturır ve seni tatlıya boğarım,” dedi. Silahını yere atıp başını çevirerek omzunun üzerinden bana baktı. “Şerbetin fokur fokur kaynadığından özellikle emin olurum.”

Silahları attığımız için adamlar daha rahat bir ruh hâliyle bize yaklaşıırken Gurur’a en güzel gülümsememi sundum. “Kocamın amcası pek de düşünürmüş beni.” Gözlerimi kırıştırdım. “Ne *tatlı* bir düşünce.”

İçten içe sinirden köpürürken gülümsememi taklit ederek tehditlerini sıraladı. “Hayatının kalanında hep seni düşünmemi ister misin? Birbirinden farklı işkence pardon, yani *tatlı* senaryolarla düşüncelerimi süslemek ister misin?”

Bizi kısıkvrak yakalamak isteyen adamlar bize iyice yaklaşıırken tüm dikkatim Gurur’daydı. “Çok isterim.” Yönümüz tamamen birbirimize dönük olduğu için yaklaşan adamlar rahattı. “Benimle ilgili ne tür fantazilerin olduğunu bana anlatmak ister misin?” Sırıttım. “Ya da Karun’a? Eminim duymak isteyecektir.”

Kahkaha attı. “Oradan bakılınca sence canıma susayan biri gibi mi görünüyorum?” demesiyle bir adam dibime kadar girip kolumu yakaladı, ona doğru döndüğüm gibi suratına kafayı gömdüm.

“Burnum kırılırsa mezarda bile sizi rahat bırakmam!” Öne atılıp arkasındaki adamın eline tekme atarak silahını yere düşürdüm. Daha o teğe basamadan bunu yapmışım. “Kaç defa diyeceğim, burnum estetik benim!” Adamın üzerine koşup suratına yumruğumu geçirerek onu geriye püskürttüm.

O esnada adamlardan birinin alnından vurularak yere düştüğünü gördüm. Gurur’un hangi ara yerdeki silahını aldığını bilmiyordum, kafa atarak yere düşürdüğüm adamın suratına tekmelemekle meşguldüm. Az önce yumruk attığım adamın yüzüme doğru gelen bıçağından son anda kurtulmuştum. Başımı geriye çekerek kendimi bıçaktan kıl payı kurtardığım için öfkeden deliye döndüm.

“Yüzüm konusunda ne kadar hassas olduğumu öğrenmek üzeresin!”

Adam öne atılıp bu sefer bıçağı boynuma doğru savurunca başımı geriye çekerek bileğini havada yakaladım. Bileğini sıkıca tutarak dizimi bacaklarının arasına geçirdim. Yüzüme karşı böğürerek öne eğildiği an, iki elimin yardımıyla bıçağı tuttuğu bileğini yüzüne doğru çevirdim ve gözüne sapladım. “Sanırım artık yüzüm konusunda şaka yapmadığımı biliyorsun.”

Bıçağı gözünden çektiğim gibi tek bir hamleyle boğazını kestim. Boğazındaki kanlar yüzüme fışkırırken ayaklarımın önüne yığıldı. Geriye doğru sıçrayarak, “Ayy! Kanı ayakkabılarıma da bulaştı!” diye cıykladım. “Spor ayakkabı pek tercih etmem ama giydiğimde de ayaklarımda temiz kalmasını isterim!”

Gurur aynı anda iki kişiyle yumruk yumruğa dövüşürken yüzüne yediği darbeye çenesi seğirmişti. “Kocanın bok gibi parası var!” Ona vuran adamın üzerine atılıp çenesinin altına yumruğunu geçirdi. “Eminim sana birçok süslü ayakkabı alabilir.”

Az önce suratını tekmelediğim adam ayağa kalktığı an elimdeki bıçağı ona doğru fırlattım. Fırlattığım bıçağın küçük bir kısmı göğsünün sol tarafına saplanınca, “Eski kocamın!” dedim ve tekme atmak için kendi etrafımda döndüm.

“Tazminat bile almadan beni boşadı!” Daha adam bıçağı göğsünden çıkarmadan bir ayağımın üzerinde yükselip attığım tekmeyle çivi çakar gibi bıçağın tamamını göğsüne sapladım. “Ülkenin sayılı milyarderlerinden birinden hiç tazminat almadan boşandım. Nerenin enayisiyim ben?”

Gurur rakiplerinden birinin boynunu kırarak ondan kurtuldu, artık karşısında tek bir kişi vardı. “Bu da senin aptallığın!” Kalan son kişiyle kıyasıya mücadele ederken güldü. “Donuna kadar almalıydın.”

Kazağımın eteğiyle yüzümdeki kanları acemice silmeye çalıştım. “Onu donsuz görmek düşlerimi süslese de don yerine servetinin küçük bir kısmı fena olmazdı,” dediğimde karnına yediği yumruğa rağmen Gurur burundan garip bir ses çıkararak güldü.

“Gözünü seveyim, benim yanımda bu kadar açık sözlü olma. Özellikle de yeğenimle olan cinsel düşlerinle ilgili konularda.”

Soğuk hava beni ürperttiği için kazağımı aşağıya çekip ayakkabılarımdaki çamur ve kanı yerdeki cesetlerden birinin üzerine silmeye başladım. “Ayakkabılarımla içler acısı.” Tek sorunum buymuş gibi suratım asıktı. “İyi ki topuklu ayakkabılarımdan birini giyip kendime cinnnet geçirtmedim.”

“Allah bizi korumuş desene.” Üzerine çıkan adam onu yumruklarken Gurur’un durumu pek iyi görünmüyordu. Buna rağmen hâlâ bana laf yetiştiriyordu. Karnının üzerine dizini bastıran adamın sıradaki yumruğuyla acı içinde inledi. “Topuğun falan kırılırdı hâlimiz ne olurdu.”

“Aynı fikirdeyim,” dedim sakince. “Kırılan bir topuk beni kahrederdi.” Üzerindeki gorili işaret ettim. “Yardım ister misin?” derken birine güneydin veya merhaba der gibi sakindim. “Beş kişilerdi, değil mi?” Dudaklarımı

sarkıttım. “Olamaz, sanırım o buçuk olan ve seni temin ederim ki bu-
çuklar fenadır.”

Adamın attığı yeni bir yumrukla Gurur’un burnundan kan fışkırınca yüzümü buruşturdum. “Şanslısın ki bunun için iyi bir estetik cerrahı tanı-
yorum,” diyerek güldüm. Yere eğilip silahlardan birini aldım. “Ve bunun
için bana sonra teşekkür edersin.” Silahı çam yarması görünümlü gorile
doğrultup tetiğe bastım. Beynini deldiğim iri adamın vücudu Gurur’un
üzerine düşünce dişlerini sıktı.

“Ben hallediyordum!”

“Buna hiç şüphem yok.” Gülüşümle onu kızdırmaya devam ettim. “Sen
ve Kadem buçuklardan dayak yeme konusunda çok iyisiniz.” Gurur üze-
rindeki adamı itmeye çalışırken yerdeki adamların üzerini aradım. Birinin
üzerinde bulduğum sigara paketi ve çakmağı mutlulukla kucakladım.

Paketin içinden bir dal sigara alıp yaktıktan sonra paket ve çakmağı pan-
tolonumun cebine sıkıştırdım. Sigaradan bir nefes içime çekip, “Yardım
almadan kalkabilecek misin?” diye sordum.

Kaşları çatılmıştı. “Bir insanın yardım teklifi bile nasıl bu kadar iğne-
leyici ve aşağılayıcı olabilir!” Güç bela ayağa kalktı, ıslak yerler yüzünden
sırtı hep çamur içindeydi. Ağaçtan destek alarak güçlükle ayakta dururken
nefes nefese kalmıştı. “Bana yardım etmek istiyorsan o çeneni kapalı tut!”

Ağızındaki kanı tükürerek cebinden çıkardığı mendili kanayan bur-
nuna bastırdı. Başını kaldırıp yaraların ona verdiği öfkeyle bana bakmaya
başlamıştı. “Mümkün görünmüyor ama birkaç dakika susmayı başarabilir
misin?”

Kıkırdayarak başımı salladım. “Daha fazla konuşup buçuk yüzünden
incinen egonu zedelemeyecek kadar düşünceli bir kadınıym.” Yerdeki si-
lahlardan birini alarak sırtımı ağaca yasladım. “Sen kendine gelene kadar
burada sessizlik içinde sigaramı içecek ve senin için etrafı gözetleyeceğim.”

Gözlerimi kırıştıtarak ona sevimli olduğunu düşündüğüm bir gü-
lümseme sundum. “Sana yaptığım iyilikleri Karun’a anlatıp aramızı yapar
mısın? Sonuçta sana kendi estetik cerrahımı bile teklif ettim.” Burnumu
kırıştıtarak yüzünü işaret ettim. “Darılma ama o morluklarla artık pek de
yakışıklı görünmüyorsun. Yalnız adam harbi sıkı yumruk atıyormuş.”

Sinirden Gurur’un çenesi seğirirken yeşil gözleri öfkeden çakmak gibi
yanıyordu. Hissettiği agresif duygulara rağmen kendini ustaca kontrol edip,
“Buluşmaya gidemedin, sence ablan bu konu hakkında ne düşünecek?”
diyerek tüm keyfimi kaçırdı. “Muhtemelen ikinci kez sana annenin yerini

söylemeyi kabul etmeyecektir.” Patlayan dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı, şimdi benim sinirlerimle oynayan oydu. “Ve bil bakalım Karun ve Gazel’den sonra annenin yerini bilen üçüncü kişi kim?” Piç herif, kartlarını nasıl oynayacağını iyi biliyordu.

Hızlı bir U dönüşü yapıp, “İstemediğin sürece canını sıkacak tek kelime etmeyeceğim,” dediğimde gülüşü genişlemişti.

“Lütfen devam et, ben sana engel olmayayım. Akşama kadar konuş, dinlerim seni.” Konuşursam annemin yerini bana asla söylemeyeceğinden korktuğum için dudaklarımı birbirine sımsıkı basturdım. Bunu görünce gülerek başını iki yana salladı. “Sevimli kaçık.” Bunu o kadar kısık bir sesle söylemişti ki onu güçlkle duymuştum.

“Allah’ın cezası herif!” Spor ayakkabılarımdaki çamuru silerken sinir krizleri geçiriyordum. “Kurda kuşa yem olacağız burada!” Başımı kaldırıp ağacın tepesindeki tımarhane kaçkınına baktım. “Ne halt ediyorsun orada?”

Ağacın en yüksek dalına çıkmış, elindeki telefonu yukarı kaldırıp duruyordu. “Telefon çekmeyi da!” En az benim kadar sinirliydi. “Bizim uşak yerimizi bilmezse bizim için nasi gelsun?” Yine Karadeniz ağzıyla konuşmaya başlamıştı. Tüm gün şivesiz konuşarak bence kendi rekorunu kırmıştı. Ben de ne zaman özüne döneceğini merak ediyordum.

Oturduğum taşın üstünden kalkarak çıktığı ağaca doğru yürüdüm. “Biz niye ona gitmiyoruz?”

Telefonu yukarı kaldırıp sağa sola hareket ederken güldü. “Yolu bilmeyik.”

Ağlamamak için resmen kendimle cebelleşiyordum. “Kaybolmadığımızı söylemiştin!”

Başını eğip ağacın tepesinden bana baktı, suratındaki sırıtışı beni deli ediyordu. “Kaybolmaduk, yolu bilmeyik.”

“İkisi aynı şey değil mi?”

“Değul ula.” Herhangi bir şebeke yakalayamadığı için telefonu cebine koyup dikkatli bir şekilde aşağıya inmeye başladı. “Kaybolsayduk İstanbul’da olduğumuzu bilmezduk. Biz sadece evin yolunu bilmeyik.”

“Bu tam olarak kaybolmak demek!” Çoktan tabanından aşınmaya başlayan ayakkabımın ucuyla inmeye çalıştığı ağaca tekme attım. “Bu dağın başında kaybolduk işte!”

“Ne çok konuşaysun sen! Böyle bir kariyi kim olsa boşar!” Elimdeki silahı kaldırıp kuş avlar gibi başının üstüne ateş ettiğimde kısık bir sesle küfredip, “Bağa bak, getirmeyesun beni oraya!” dedi çatık kaşlarla. “Ben de senin gibi bir deluyla olmaktan memnun değilim!”

“Raporu olan tek kişi ben değilim!”

Arabadaki sözlerimi taklit ederek, “Nasi yani, senin raporin gerçek midir?” dedi.

Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Seninki sahte mi?”

Güldü. “Hızlı öğrenesun.” Ağaçtan atlayıp tam karşımda durdu. “Hava kararı.” Etrafına bakarak hangi yöne gideceğimizi kestirmeye çalıştı ama her yer birbirine benziyordu. Ormanın içinde tek başımıza kalmıştık. Gurur rastgele bir yönü seçip, “Gidelum,” diyerek önden yürüdü.

Onun takip ederken soğuktan dolayı tir tir titriyordum. Kış günü bu karda kışta burada donacaktık. Isınmak için ellerimi kollarıma sürtmeye başladığımda başını çevirip bana baktı. Gözleri kan sıçrayan yüzümde, soğuktan moraran dudaklarımda ve kan lekeleriyle kirlenen beyaz kazagımda dolaştı. Daha sonra bir gömlekle kalmayı sorun etmeyip üzerindeki ceket çıkararak bana uzattı. “Şunu üstüne geçireysun.”

Benim üzerimde kazak vardı ama onun üzerindeki sadece beyaz bir ömlekti. Bu yüzden ceketini almadım. “Senin daha çok ihtiyacın var, sen iy.”

Tebessüm ederek bana yaklaştı. “Senin canın bizim için kıymetlidir.” Ceketini omuzlarıma bırakıp geri çekildi. “Tırnağın kirilsa Karun benden bilecek.” Karun’un şu anda ne hâlde olduğunu az çok tahmin ettiği için sinirden güldü. “Bir yandan da hiç bulunmak istemeyim,” deyince gülmeye başladım. Karun onu bulduğunda beni tehlikeye attığı için canına okuyacaktı.

Ceketini giyip onun yanında yürürken, “İyi üstesinden geldik,” diyerek bugün gösterdiğimiz performansa övgüde bulundum.

Gurur gülerken başını salladı. “Kaybolmayayduk daha havalı olacagdu.”

“Hani kaybolmamıştık!”

Şimdiyse Karadeniz ağzıyla konuşmayı bırakmıştı. “En azından hâlâ İstanbul’dayız.” Tek teselli kaynağımız buydu.

Evet, iyi üstesinden gelmiştik ama bence yardım almıştık. Şu ana kadar karşımıza bizi zorlayacak kadar çok adam çıkmamıştı. Çıkanları bir şekilde halletmiştik ama peşimizdeki dokuz arabanın içindeki tüm o adamlarla karşılaştığımızı sanmıyordum. Ormanın içindeki silah sesleri hiç kesilmemişti ve çoğu bizden kaynaklı değildi. Bizim dışımızda da birileri buradaydı.

Belki orman koruyucularıydı belki de avcılardı, bilmiyordum ama onların sayesinde ormanın içi temizlenmişti. Nereye gittiğimizi bilmeden yürürken yanından geçtiğimiz o bitkilerden birini gördüm. Kış olmasına rağmen kırmızı yapraklarını hâlâ üzerinde taşıyan bitki çok sıra dışıydı.

Dolgun, sulu ve parlak yaprakları vardı. Eğilip yapraklarını yine kopardım. Son yarım saattir yaptığım gibi yine yaprakları yiyip bir yaprağın kırmızı suyunu dudaklarıma sürmeye başladım. Bunu yaptığımı gören Gurur'un kaşları çatıldı. "Aç olduğunu biliyorum ama ne olduğunu bilmediğin şeyleri yiyip durma."

Gereksiz yere endişelendiğinden onu rahatlatmak istedim. "Yarım saattir yiyorum, eğer zehirli olsalardı çoktan belirtilerini gösterirdi." Gülümsedim. "Tadı ve kokusu güzel."

Bu konuda bir türlü beni durduramadığı için hoşnutsuz gözlerle bakarken bakışları dudaklarımı buldu. "Bir de o şeyi dudaklarına mı sürüyorsun?"

Hüzünlü bir şekilde iç çektim. "Rujum çantada kaldı ve çantam da arabanın içinde. Kırmızı ruj ve topuklu ayakkabılar benim keskin çizgim." Omuz silktim. "Topuklu ayakkabısız bir gün geçireceksem dudaklarımın yeterince kırmızı olduğunu bilerek kendimi teselli etmeliyim." İkisinden biri mutlaka olmalıydı.

Gurur bana göz devirip, "Takıntılı manyak," diye homurdanarak yürümeye devam etti.

Çamurlu yere bastıkça ayakkabılarımın etrafında ve tabanında bir katman daha çamur oluşuyordu. Bugünün çekilir hiçbir yanı yoktu. "Bige Hanım!" diyen bir ses duyduğumuzda Gurur ile göz göze geldik. "Gurur Bey! Bige Hanım!" Birden fazla kişi adımızı bağırarak bize sesleniyordu. İçlerinden tanıdık bir ses daha vardı.

"Bige!" diye bağırın Karun'un sesi kalbimi hızlandırmıştı.

Yüz hatlarımız gevşerken kurtulduğumuz için rahat bir nefes aldık. Onlara yerimizi belli etmek için Gurur, "Buradayız!" diye bağırarak seslerin geldiği yöne doğru koştu.

Peşinden gittiğime emin olduğu için beni bırakıp ağaçların arasına dalmıştı ancak onu takip etmiyordum. Daha doğrusu edemiyordum çünkü Gurur'un arkasından bir adım atmıştım ki görüşüm bulanıklaştı. Gözlerimi kırptırıp tekrar açtım ama gittikçe her şeyi daha bulanık görmeye başladım. Sanki her yer büyük bir süratle karanlığa çekiliyordu. Akşamüzeri olduğunu biliyordum ancak göz gözü görmeyecek bir karanlık için henüz zaman vardı.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Karun Kalender

Feneri yerdeki cesetlerin üzerine tutarak derin bir nefes aldım. Şükürler olsun ki onlar değildi. Ormanda bulduğumuz her ceset beni endişeden deli ediyordu. Buralarda bir yerde Bige ve Gurur'un cesediyle karşılaşma fikri aklımı başımdan alıyordu. Aramalar tüm gün sürmüştü ve izler bizi bu ormana getirmişti. Şu ana dek karşımıza çıkan her adamın işini bitirerek onlar için tehlikeyi en aza indirmiştik ama ikisini görmedikçe rahatlamayacaktım. Neredesin Bige?

Saatlerdir adamlarımla bu yerin içini karış karış aramış ama henüz onların izine rastlamamıştık. Kar sürekli yağdığı için onların izini siliyordu. Aklımı kaçırmak üzereydim, hangi cehennemdelerdi! Kenan yerdeki beş cesedi inceleyip doğrulurken el fenerini yerdeki cesetlere tuttu. "Bu iki cesette Bige'nin imzası var." Başımı sallayarak onu onayladım.

Gırtlığı kesilmiş cesedi gösterdim, bir gözü deşilmişti. "Bu piç büyük ihtimalle onun yüzüne saldırmaya kalkıştı." Bige yüzü konusunda çok hassas olduğu için biri onun yüzüne hamlede bulunmadıkça kimsenin gözünü deşmezdi. Herife önce ders vermek için gözünü deşmiş, daha sonra da gırtlığını kesmişti. Gurur böyle zahmetlere girmek yerine doğrudan rakibinin boynunu kırardı.

Kenan feneri başka bir cesede doğru tutunca dudaklarım kıvrıldı. Bunun da üzerinde Bige'nin imzası vardı, herifin göğüs kafesinde ayak izini bırakmıştı. Bir bıçağı adamın göğsüne saplamak için tekme atmıştı. Gurur'a ait olmayacak kadar küçük bir ayak iziydi.

"Bu hareketi yaparken burada olup izlemek isterdim," derken sesimdeki hayranlığı gizlemenin bir yolu yoktu. "Bunu ilk kez benim yanımda yaptığında büyülenmiştim." Bu Bige'ye özel bir öldürme şekliydi. Rakibinin

göğsüne bıçağın ucunu saplardı ve tekme atarak bıçağın tamamını rakibinin göğsüne gömerdi. Daha önce bunu yaptığına tanık olmuştum. Mütahişti.

“Hava gittikçe daha fazla soğuyor.” Cesetleri bırakıp etrafıma bakmaya başladım. “Hâlâ buralarda bir yerlerdelerse sabahı çıkaramazlar!” Her yer birbirine benzerken hangi yöne gittiklerini kestirmek çok zordu. Ne hâlde olduklarını bilmediğim için kaybedecek zamanım yoktu.

Şu ana kadar herkes bir yerlere dağılarak onları arıyordu ama bulduğumuz tek şey cesetlerdi ya da öldürülmeyi bekleyen adamlar. Kenan cesetlerin ortasında dururken tıpkı benim gibi elindeki feneri etrafında gezdiriyordu. “Bige acaba hangi yöne giderdi?”

Küçük bir varsayımda bulunurken burnumdan nefesimi sertçe verdim. “Yalnızsa bir yerlere gitmeyip yere oturup ağlardı ve hemen sonra da ne kadar müşkül bir durumda olduğundan bahsederdi.” Söylediklerim Kenan’ı güldürdü ama sinirli yüzümü görünce gülmeyi kesti. Onu bulmadıkça etrafımdaki insanların gülüşü bile canımı sıkıyordu.

“Peki, sence Gurur hangi yöne giderdi?”

Kuzeyi işaret ettim. “Daima kuzeyi seçer.” Şu ana kadar bu sayede izlerini sürmeyi başarmıştık. Ormana girdiğimizden beri hep kuzeye ilerlemiştik.

Bir kez daha seçimi kuzeyden yana yaparken telsizden çocuklardan birinin, “Çok kuvvetli bir ihtimalle Bige Hanım buradan geçmiş,” diyen sesini duyduk. “Bu cesetler onun işi gibi görünüyor. Kurşunla sayılarını azaltmış, daha sonra da geriye kalanların suratını dağıtmış. Ağaçtaki çamur izleri bile onun buradan geçtiğini doğruluyor.”

Yakup’un, “Çamur izinden mi anladın?” diyen sesini duyduğumda Melih’in gülün sesini kulaklıktan duydum.

“Sinirden ağacı tekmelediği çok açık.” Onu iyi tanıyorlardı.

Telsizi dudaklarıma yaklaştırıp, “Kapatın çenenizi de onları bulun artık!” dedim sinirle. Soğuk hava içime işledikçe onların ne durumda olduğunu düşünüp daha çok endişeleniyordum. Burada telefon çekmediği için iletişimi telsizle kuruyorduk.

Kenan, Nedim, Furkan ve Celil ile yürürken bir türlü kendimi sakinleştiremiyordum. Onları bulamadıkça da sakinleşmem mümkün değildi. “Bige ve Gurur’un tırnağına zarar gelirse Şeref Kalender’i yaşatmam! İyi durumda olsalar bile o iti yaşatmayacağım!” Tüm gün bana yaşattığı bu stres ve korkunun hesabını en ağır bir şekilde ona soracaktım!

Soğuk hava ve yerdeki çamurlar bizi yavaşlatsa da kuzeye doğru ilerlemeye devam ettik. Yanımda yürüyen Kenan tüm gün yaptığı gibi yine beni sakinleştirmeye çalışıyordu. “İkisi de başının çaresine bakacak kadar yetenekli.” Bunlar kaybetme duygusunu hiç tatmayan birinin sözlerine benziyordu ve ben kesinlikle kaybetmenin ne olduğunu çok iyi biliyordum.

“Bu kadından ve bana hissettirdiklerinden kurtulmak istiyorum.” Bastığım yeri öfkemle inletirken ihtiyacım olan tek şey karşıma fazladan birkaç adam daha çıkmasıydı. Tüm gün karşılaştığım itlerin canını almak bile yeterli gelmemişti. “Üç yüz seksen üç gün boyunca bana yaşattıklarından sonra umurumda olmamalı ama umursuyorum, hem de peşinde köpek olacak kadar!” Ondan kurtulmanın bir yolu yoktu.

Kenan sıkıntıyla nefesini verip kısa bir an bana baktı. “Onu unutamiyorsan onu affetmeye çalış. Başka türlü bu işkenceyi bitiremezsin.”

“Deniyorum!” dedim keskin bir sesle. “Son bir ayım onu affetmenin yollarını aramakla geçti.” Elimi sinirle saçlarımın arasından geçirip burnumdan sert bir nefes verdim. “Geri döndüğünden beri tek yaptığım şey onu affedecek bir yol aramak. Yaşadıklarımı bile hiçe sayıp gurursuzca onu affetmenin yollarını arıyorum ama olmuyor.” Bunu yapmak hiç kolay değildi.

“Onu affetmenin kıyısına bile yaklaşamıyorum. Ne zaman ona baksam kendimi bir mezar başında görürken nasıl affedeceğim?” Bana yaşattığı üç yüz seksen üç günün hatıraları her şeyin önüne geçtiğinden ona yakın olmama izin vermiyordu. Yaşamak zorunda kaldığım şeylerin yangını bir pençe gibi yüreğimi elleri arasına alıyordu.

“Ben daha önce kimseyi affetmek için bu kadar uğraşmadım.” İçler acısı hâlime gülmek istedim ama gülmeyi bile unutmuşken dudaklarım kıvrılmadı. “Çünkü kimseyi bu denli affetmek istemedim. Ne ona affım olur ne de onunla bir sonum.”

Sebepler ne olursa olsun beni ölümüyle sınamamalıydı. Karşıma geçip, çekip vursaydı daha az koyardı ki daha önce beni vurmuşluğu da vardı. Beni vurduğunda bile ona güvenmemiş ve ona olan sevgimden bir şey eksilmemişti. Tüm deliliğiyle onu benimsemiştim.

“Ben sanıyordum ki o da beni seviyor, Kenan.” Karanlık ormanda yürürken başımı yavaşça salladım. “Ona olan sabrımın büyüklüğü sevgimin karşılıklı olduğunu düşünmemden kaynaklanıyordu. Bige bana üç yüz seksen üç gün kendi yasını tutturdu. Üç yüz seksen üç günün her gecesi mezarında uyuttu ve bunun son iki haftası her yerde karşıma çıkıp beni

hayal gördüğüme inandırdı.” Sevgi bu değildi, seven biri sevdiğine bu kadarını yaşatamazdı.

“Karun,” demişti ki, “Yalvardım ulan!” dedim aşamadığım bir acıyla. “Peşinden koştum, *gitme* diye ağladım ve dizlerimin üzerine düşüp *geri dön* diye yalvardım.” Burnumun direği sızlarken, “Dönmedi,” diye fısıldadım. “Beni hayal gördüğüme inandırarak her defasında çekip gitti. Bunu yaparken içi bile sızlamadı.” Bana ne yaşattığı hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Gözlerim sızlayınca soğuk havayı içime çekerek hüznümden kurtulmaya çalıştım. “*Koltukta uyu* dediğimde bana ne dedi biliyor musun?” İçime çektiğim nefes ciğerimi dağlarken sözleri bir kez daha kulaklarımda çınladı. “*Benim vücudum çok narindir, koltuk gibi rahatsız edici yerlerde uyuyamam* dedi.” Başımı sallayarak acı içinde güldüm. “Beni bir yıl boyunca kendi mezarında uyutmamış gibi bana bunları dedi.” Bektan bir herif olabilirdim ama ben de bir insan evladıydım. Bu kadarını kimse hak etmezdi.

Kenan bana baktığında ormana çöken karanlığa rağmen gözlerindeki manidar ifadeyi görebildim. “On üç günün sonuna geldiğinizde ne olacak? Gitmesine izin verecek misin?”

“Evet, artık onunla olmam çok zor.” Başımı omzuma doğru eğip hislerimi gizlemeyen bir berraklıkla ona baktım. “Eskiden ona bakarken vücudum olmasa da içim ısınır, yüreğim huzur bulurdu.” Artık öyle değildi.

Derin bir vazgeçişle bakışlarımı Kenan’dan çektim. “Şimdiyse ona bakınca canım yanıyor, kalbim sızlıyor. O ölüm haberiyle sanki kendini değil, bende güzel olan her şeyi öldürdü. Bu saatten sonra ne aklıma unutturabilirim onu ne de kalbime hatırlatabilirim.” Artık akıl acıyor, kalp *bırak gitsin* diyordu.

“On üç güne takıntılı.” Peşimizden gelen çocuklar Bige ve Gurur’un adını bağırp onlara seslerini duyurmaya çalışırken yürümeye devam ettim. “On üç onun için her şeyin başlangıcı ve sonudur. On üç günün sonunda kurtaracağı bir şeylerin kalmadığını anladığında zaten bağlasan bile durmaz. Bırakalım güzel bir şekilde ayrılın evden.”

“Ciddi anlamda kendini onun gidişine hazırlamışsın.” Kenan’ın sesi bundan emin gibiydi, beni benden daha iyi tanıyordu. Bu konuda düzeltilecek bir şey kalmadığını anlamaya başlamıştı. “Peki, gittiğinde yine eskiye dönmeyecek misin? Bu son bir yılda olduğun o adama tekrar dönüşmeyeceğini nereden biliyorsun?”

“Yaşadığını bildiğim için artık o adam olmayacağım.” Bir yerlerde yaşamaya devam ettiği sürece o adama dönüşmem mümkün değildi. “Beni öyle bir adama çeviren onun ölümüydü, istediğim tek şey yaşaması. Korkuyorum, Kenan.” İtirafım karşısında sertçe yutkunduğunda başımı salladım. “Yine ona alışırsam bana aynı şeyleri yaşatmasından korkuyorum. Bu yüzden istesem de onu hayatıma alıp eskisi gibi onunla olamam.”

Ona olan güvenim o kadar çok sarsılmıştı ki bir kez daha zaafım olmasına izin veremezdim. Bige ona olan sevgimi güçlü bir silah hâline getirip bana karşı kullanmıştı. Tekrar bunu yapmayacağından nasıl emin olacaktım?

Ona o kadar güvenmiyorum ki sırf tekrar beni sevgimle vurmasın diye onu artık sevmiyormuş gibi davranıyordum. *Seni hâlâ çok seviyorum* demek yerine *bir zamanlar seni sevmiştim* diyecek kadar güvenim sarsılmıştı.

Bir süre sonra çocuklara katılıp biz de bağırmaya başladık. Hava git-
kçe daha fazla kararmaya ve soğumaya başladığı için, “Bige!” diye bağırıp ona sesimi duyurmaya çalıştım. “Kaç parsel lan bu orman!” Sinirimi buradakilerden çıkarmak ister gibi hepsine ters ters baktım. “Şu saat oldu, hâlâ bulamadık. Kocaeli’de böyle büyük bir orman mı vardı? Bu siktiğim ağaçlarının neden bir sonu gelmiyor!”

“Abi aslında sandığımız kadar hızlı gitmiyoruz,” dedi Furkan. “Sürekli karşımıza çıkan adamlar ve yürümemizi zorlaştıran bu çamurlar yüzünden istediğimiz hızda ilerlemiyoruz.”

“Helikopterleri getirseydiniz o zaman. Hava kararmadan önce bunu akıl etseydiniz şimdiye kuşbakışıyla onları bulmuştuk!”

“Tankları da yığalım mı, abi? Emniyetin dikkatini çekecek ne varsa buraya yığalım istersen?”

“Siktiğim puştı, bizim tankımız mı var?” Furkan tam cevap verecekti ki, “Varsa da söyleme!” dedim önüme dönerek. “Aklım kayıp karımla meşgulken neden bir tankım olduğunu düşünmek istemiyorum.”

Bir türlü bulunmayan kayıpların adını tekrar seslendiğimizde Gurur’un, “Buradayız!” diyen yüksek sesi, tüm gün tuttuğum nefesimi vermemi sağlamıştı.

Ciğerlerime rahat bir nefes sızarken Gurur’un sesinin geldiği yöne doğru koşmaya başladık. Şükürler olsun ki onları bulmuştuk. Sonsuz gibi gelen saatlerden sonra Gurur’un uzaklardan gelen sesi içimi bir nebze olsun rahatlatmıştı. O iyiye Bige de iyidir. Bige’nin hayatımdaki önemini çok iyi bildiği için canı pahasına onu koruyacağından şüphem yoktu.

Gurur'un sesini takip edince kısa sürede onu bulduk. Açık bir düzlüğe çıktığında ona doğrultulan fenerler yüzünden kolunu gözlerine siper etti. "Şu sikik şeyleri yüzüme tutmayın." Çocuklar feneri biraz aşağıya eğince Gurur gözlerini kamaştıran ışıktan kurtuldu.

Aldığı sert darbelerden dolayı morarmaya başlayan yüzüne ve yakası kanlı gömleğine bakmak yüzümü buruşturmama neden oldu. Pantolonunun dizleri dâhil her yerinde kan ve çamur izi vardı. Karşımda durup kaşlarını yukarı kaldırdı. "Amcanı tek parça hâlinde gördüğüne sevinmedin mi?"

"Benden beş ay küçük bir fırlama benim amcam olamaz." Baştan ayağa alaycı bir suratla onu süzdüm. "Tek parça hâlinde olduğun konusunda emin miyiz? Kaportayı sağlam çizdirmişsin." Kolunu tutarak onu önümden çektim. "Şimdi çekil yolumdan, tüm gün görmeyi beklediğim yüz seninki değil."

Onu önümden çekince hemen arkasında Bige'yi göreceğimden çok emindim ama Bige yoktu. Başımı çevirip öldürücü bakışlarımı Gurur'a diktim. "Karım nerede?" Sıkıttığım dişlerimin arasından bunu öyle bir şiddetle sormuştum ki ondan boşanmama rağmen buradaki kimse onun karım olmadığını iddia etmeye cesaret edemezdi. "Gurur." Hızlı hızlı nefesler alırken yumruklarımı sıkıttım. "O nerede?"

Aceleyle dönüp arkasına bakınca bulamadığı kişiyle kaskatı kesildi. Kaşları çatılırken az önce yüzünde olan gülüşü büyük bir hızla solmuştu. "Nerede lan bu kız?"

"Ne demek nerede?" Yakasından tuttuğum gibi sırtını sertçe ağaca yaslayıp, "Ona göz kulak olmalıydın!" diye bağırdım. Tam şu anda suratını dağıtıp onu paramparça edebilirdim. Çenem kasılırken sıkıttığım dişlerimin gıcirtısı ikimizin arasındaki sessizliği bölüyordu. "Karım hangi cehennemde!"

Yakasındaki ellerimi tutup, "Yanımdaydı!" dedi sinirli bir sesle. Kızgın bakan gözlerimdeki korkuyu da görmüş olmalı ki benimle savaşmak yerine derin bir nefes aldı. "Yanımdaydı oğlum," dedi bu sefer daha yumuşak bir sesle. "Tüm gün onu gözümün önünde ayırmadım. İyiydi ve yanımdaydı. Seslerinizi duyunca koşmaya başladık, belli ki arkada kaldı."

Sözleri bile beni yeterince sakinleştirmiyordu. Gurur korkumun nede-nini çok iyi bildiği için beni yatıştırmaya çalışarak, "O iyi," dedi. "Birazdan burada olur." Yakasındaki ellerimi işaret etti. "Çek artık ellerini." İstese tek bir hamleyle kendini benden kurtarabilirdi ama bunu yapmak yerine benim çekilmemi bekledi.

Sıkkn bir ifadeyle, "Beni ona götür!" diyerek ellerimi çektim. Onu görmek için çıldırıyordum.

Gurur gömleğinin yakasını düzelterip homurdanarak önden yürümeye başlayınca onu takip ettik. Birkaç dakika bu böyle devam etmişti. Kırmızı bitkilerin çoğunlukta olduğu bir yerde durup çatık kaşlarla etrafına baktı. "Onu en son burada bırakmıştım," demişti ki bir çığlık sesi kopunca dudaklarımdan, "Bige!" diyen korku dolu bir ses döküldü. Vücudum artçı şoklarla sarsılırken çalılıklara doğru koştum. Bu onun çığlığıydı! Bu canımın, nefesimin ve kalbimin çığlıklarıydı. Bu ses uğruna dünyayı yakıp küle çevireceğim bir kadının acı dolu çığlıklarıydı.

O iyi.

O iyi.

Siktir! O iyi olmak zorundaydı!

Çalıların üstünden atlayarak geçtiğimde koşan adımlarım önce yavaşladı, sonra da durdu. Bir uçurumun kıyısına gelmiş gibi adımlarım durdu. Aslına bakarsak bir uçurumun üstündeydim, gerçek bir uçurumun güvenli tarafındaydım. Tehlikeli tarafında duran Bige'ydi. Uçurumun tam önündeydi ve bana sırtı dönük bir şekilde duruyordu. Boşluğa o kadar yakındı ki birkaç adım daha atarsa benden sonsuza kadar gidecekti.

Bu kez sahte bir ölümle değil, gerçeğiyle beni bırakacaktı. Düşünceyle bile kalbim durabilirdi. Orada ne işi vardı? Diğerleri de nefes nefese yanıma geldi, gördükleri karşısında hepsi en az benim kadar şaşkıındı. Bige kolunu kaldırıana kadar elinde bir silah tuttuğunun farkında değildim. Soluğum kesilmişti. Burada olduğumuzdan habersiz uçurumun kenarında dururken kolunu kaldırdı ve elindeki silahı kafasına bastırdı. "Dur!" diye haykırıp öne doğru atıldım.

İntihara meyilliydi, bunu daha önce de birçok kez denemişti. Sesimi duyduğu an irkilerek bana dönüp silahı bu sefer kalbine bastırdı. "Yaklaşma!" Beni durduran tehdidi değildi, gözlerinde gördüğüm dehşet ifadesiydi. Bige kelimenin tam anlamıyla dehşete kapılmış gibiydi.

Gözlerinde ölüm korkusundan çok daha büyük bir korku vardı. O ölümden korkmazdı, silahı kalbine bastıran bir kadını ölüm korkutamazdı. Göz bebekleri irileşmiş, kanla yıkanan yüzündeki boşluklar bembeyaz kesilmişti. Aralıklı dudakları soğuktan dolayı morarmışken nefesi bile titriyordu. Onu bu denli dehşete düşüren şeyi bulup kendi ellerimle ortadan kaldırmak istiyordum.

Kalbine yasladığı silaha korku dolu gözlerle bakıp dururken, “Bige,” dedim onu yatıştırmaya çalışarak. Sesimi duymak isteyeceği bir sıcaklıkta çıkmasına özen gösteriyordum. “Sorun nedir, güzelim?” Onu ürkütmeden ve en önemlisi o tetiğe basmadan silahı almalıydım.

Adamlarımın tuttuğu fenerlerin ışığı onu tüm çıplaklığıyla görmemi sağlarken bakışları fazla boştu. Tek bir noktaya hissiz gözlerle bakarken kirpiklerini bile kıpırdatmıyordu. Sanki beni görmüyor veya sesimi doğru şekilde algılamıyor gibi görünüyordu. “Kim var orada?” deyince donup kaldım.

“Hassiktir.” Kanım damarlarımda buz keserken soğuk bir ter şakağımdan aşağı süzüldü. Soluğumu tutarak Kenan’ın elindeki feneri alıp doğrudan Bige’nin gözlerine tuttum. Gördüklerim karşısında başımdan aşağıya kaynar sular dökülmüştü. Işık karşısında gözlerini bile kırpmamıştı, ışığa tepki vermiyordu.

Az önce Gurur’un gözlerini yakıp kamaştıran ışık onda işe yaramıyordu. Boğazımda bir düğüm oluşurken ciğerlerime yeteri kadar hava girmiyordu. “Bige.” Alacağım cevaptan ölesiye korkuyordum. “Görmüyor musun?”

Bunu tekrar yaşamak en büyük korkusuydu ve bunu yeniden yaşaması artık benim de en büyük korkumdu. Bana cevap vermek yerine, “Baba?” diyerek etrafına baktı. “Sen misin?” Ve böylelikle öldürücü darbeyi tam kalbime almıştım, sesimi bile tanımıyordu.

Bembeyaz bir suratla Gurur’a döndüğümde en az benim kadar şoke olmuş görünüyordu. “Ona uyuşturucu mu verdin?” Bir yerlerde gök gü-rülderken bakışlarımda şimşekler çakıyordu. “Ne verdin lan ona!” Sesimi bile tanımayacak kadar ne kullanmıştı bu kadın?

Gurur’un gözleri irileşirken, “Hiçbir şey,” demişti ki aklına ne geldiyse bakışları hızla Bige’yi buldu. “Zehirlendi.” Önce bunu kısık bir sesle söyledi fakat daha sonra, “O bitkileri yeme demiştim!” diye bağırdı sinirle-nerek. “Yediği o kırmızı bitkiler onu zehirlemiş olmalı!” Bitki mi?

Yemesine izin verdiği şeyler yüzünden Gurur’un tüm kemiklerini kır-mayı sonraya saklayıp Bige’ye döndüm. Onu bir an önce hastaneye götür-meliydim. Aceleyle ona doğru bir adım atmıştım ki silahı kalbinden çekti ve bana doğrulttu. “Kimsin bilmiyorum ama seni öldürmek için görmeye ihtiyacım yok.” İki göğsümün arasına doğru tuttuğu silah bunu çok net gösteriyordu.

“Abi,” dedi Furkan endişeyle. “Onu dinle ve fazla yaklaşma.” Korku dolu gözleri Bige’nin üzerindeydi. “Uzun süre körlük yaşayan insanlar bazı

refleksler geliştirir, karanlığa duyarlı olmak gibi. Şu anda rüzgârın sesini bile bizden daha iyi duyduğuna ve hareketlerimizden burada kaç kişi olduğunu bildiğine eminim. Biliyorum, şaşırtıcı ama tek bir adımda yerimizi tespit edip nokta atışı yapacak kadar duyuları gelişmiş olabilir.”

“Halüsinasyon görüyor.” Bunları söylerken gözlerimi Bige’den ayırmıyordum. “Sesimizden bizi tanımamasının tek nedeni gördüğü halüsinasyonlar. Aslında kör değil ama en büyük korkusunun halüsinasyonunu yaşadığı için gördüğünü sandığı şey karanlık.” Bu belirtilerin başka bir sebebi olamazdı.

Bige bir çılgınlık yapmadan önce onu gözlerinin iyi durumda olduğuna inandırmalıydım. Körlük onda sadece büyük bir korku değildi, aynı zamanda onu tetikleyen travmaların başlangıcıydı. Işığa kavuşmadıkça tüm kâbusları tek tek dirilecekti. Buna gözlerini ondan alan 13 Haziran Katliamı da dâhildi. Aştığı, daha doğrusu aşmaya çalıştığı kâbuslarının halüsinasyonlarını görmeye devam ettikçe kaçışı ölümden arayacaktı. Yediği bitki her neyse zehri onun korkularını besliyordu.

Bir çılgınlık yapmadan önce onu durdurup kusmasını sağlamalıydım. Kusmalı ve vakit kaybetmeden hastaneye gitmeliydi. Bitkinin tek yan etkisi halüsinasyonlar olmayabilirdi. Belki de halüsinasyon onu öldürmeden önceki ilk aşamalardan biriydi. Şu anda kanında ölümcül bir zehri taşıyor olabilirdi. Kahretsin, birazdan kan kusup yere yığılmayacağının hiçbir garantisi yoktu!

Ona doğru bir adım daha attığımda kaşları çatıldı. Parmağı tetiğe hafifçe baskı uygularken, “Seni tekrar uyarmayacağım,” dedi korkusuz bir sesle. Omuzları dikleşti, başını kendinden emin bir hareketle kaldırdı. Beni göremese de tam karşısında olduğumu bildiği için bomboş gözlerle bakarken silahı tutan eli bile titremiyordu.

“Kim olduğunu bilmiyorum ama yeni bir adımında kendi sonunu getirmiş olursun.” İçim öyle bir titredi ki mümkün olsa onu kollarımın arasına çekip sımsıkı sarılarak korkularını yatıştıırırdım. Bige korkuyordu, hem de çok korkuyordu. Bu kadar cesur görünmesinin altında yatan tek sebep buydu.

O bir tek çok korktuğunda cesaret hırkasını omuzlarına atardı. Nedenli korktuğunu gizlemek için sergilediği bir roldü bu. “Benim,” dedim yumuşak bir sesle. “Karun.”

Tereddüt bile etmeden başını iki yana salladı. “Sen o değilsin.” Bunu söylerken o olmadığımı çok emindi. “Yalan söylemeyi kes ve kim olduğunu söyle!”

Rahatlayarak nefesimi koyuverdim. Hiç olmazsa beni hatırlıyordu. Hafızasında bir sorun yoktu, sadece sesleri doğru şekilde algılayamıyordu. “Sana Karun olduğumu kanıtlayacak birçok şey söyleyebilirim ama muhtemelen her birini yalanlayacak bir şeyler bulursun.”

Zihnindeki karmaşa beni yalancı çıkarmak için onu farklı yalanlara inandırabilirdi. Kim olduğumu kanıtlamaya çalıştıkça bana inanmamak için farklı nedenlere tutunursa bu bana çok vakit kaybettirirdi. Tek önceliğim ona bir şey olmadan midesini yıkatmaktı. Kaybedecek bir saniyem bile olmadığı için kendi hayatımı riske atarak kestirmeden gitmeye karar verdim.

“Burada yalnız olmadığının farkında olduğunu umuyorum. Sana zarar vermek istesem yaklaşmak yerine bunu adamlarıma yaptırırdım. Daha sen o tetiğe basmadan işini bitirecek çok fazla kişi var burada.” Bunları söyledikten sonra arkamdakilere bakıp kısık bir sesle, “Sıkıysa deneyin,” diyerek işimi sağlama aldım.

Big'e'nin tam karşısında dururken gözlerindeki boş ifadeye bakıyordum. “Beni vurursan sen de buradan sağ çıkamazsın,” diyerek blöf yaptım. Dudakları alayla kıvrılınca, “Aynı şekilde annen, baban ve ablan da seninle ölmüş olur,” dedim. Dudaklarındaki alaycı gülüşü kaybolduğunda kaşları büyük bir hızla çatılmıştı. Onu kendi hayatıyla tehdit ederek istediğimi yaptıramazdım.

Kanların kuruduğu güzel yüzü sinirle kasılırken elindeki silahı sıkıyordu. “Onların kılına dahi zarar verersen başta sen olmak üzere ailedeki kimseyi yaşatmam!” diyerek beni tehdit etti. Tehdidi beni kızdırmalıydı ama sinir bozucu bir şekilde ateşliydi.

“Anlaşmamızın bir yolu var.”

Alay ederek güldü. “Beni ailemle tehdit eden biriyle anlaşmamın tek yolu ölümden geçer.” Açık açık bana meydan okuyordu. “Yaklaşmayı dene.”

Meydan okumasını zevkle kabul ettim. “Ateş etmeyi dene.” Ona doğru bir adım daha attım. “Bakalım ablanın ölüm haberi kaç dakika içinde sana ulaşacak?”

Göremese bile başımın üstüne ateş edecek kadar bu konuda iyiydi. “Senin ölüm haberin kaç dakika içinde ailene ulaşır?”

“Kayıp veren sadece ben olmam.”

“Ben de öyle,” dedi.

“O zaman anlaşmaya açık olmalısın.”

Yediği şey yüzünden vücudundaki titremeleri kontrol etmeye çalıştığını görebiliyordum. Bu beni daha fazla endişelendirdi. Yüzündeki kanlar ona ait değildi ama her an kan kusacak olma ihtimali ödümü koparıyordu.

“Sana yaklaşmama izin ver,” diye ısrar ettim. “Karun olduğumu kanıt-lamanın tek yolu bu!” Oyalandıkça hayatı daha fazla tehlikeye giriyordu. İtiraz etmek için tam ağzını açmıştı ki, “Siktir etsene, seni kaybetmeye-ceğim!” derken hızlı adımlarla ona doğru yürüdüm. “Beni vur ama hemen sonrasında hastaneye gideceksin!” Sözlerimdeki anlamı düşünmeye çalışırken kısa bir an bocaladı. Boşluğundan faydalanıp aramızdaki mesafeyi hemen kapattım ve tam zamanında elini tutup yukarı kaldırdım. Böylelikle sıkıldığı kurşun havaya gitmişti.

Canını yakmamaya çalışıp bileğini hafifçe bükerek silahı elinden aldığımda bana direnmeye çalıştı. Ancak hamlelerini ustaca savuşturup bileklerini yakaladım. Karşı koymak için tekme atmaya yeltenince, “Kendin anla!” diye bağırıp ellerini yanaklarıma bastırdım. “Bana direnmeyi bırak ve kim olduğumu kendin anla!”

Elleri yanaklarımla buluşunca önce hareketleri yavaşladı, daha sonra da tamamen durdu. Hızlı hızlı nefesler alırken bileklerini usulca bıraktım. “Beni tanıman için sesimi duymaya ihtiyacın yok veya beni görmeye.” Bileklerini bıraksam bile ellerini yüzümden çekmemişti fakat hareket de etmiyordu. Hiçbir şey yapmadan göğsümdeki bir noktaya görmeyen gözlerle bakıp duruyordu.

“Bige yap şunu.” Bir türlü alışamadığım bir isimle ona hitap ederken üzerine eğildim. “Parmaklarını kullan, güzelim.” Çenesini yumuşak bir dokunuşla tutup başını kaldırdım. “Gerçek anlamda ilk kez benim olduğun o gece, aynı zamanda benimle tanıştığın geceydi.” İlk sevişmemizde yüzümü belleğine kazıdığını biliyordum. O gece ve devamındaki birçok gece de bunu yapmıştı. Gözlerini kaybetmekten ölesiye korktuğu için yüzüme dokunarak zihnine kazımıştı.

“Hadi,” diye yalvardım ona. “Yap bunu.” Kaybedecek zamanımız yoktu. Onu zorla kucağıma alıp buradan götürebilirdim ama tanımadığı bir yabancıyla gitmemek için karşı koyup direnirdi. Bu da bize vakit kaybettirirdi. Kim olduğumu anlarsa bana zorluk çıkarmazdı.

Bekleyişlerimi hayal kırıklığına dönüştürerek, “Hayır,” diye mızızlanarak suratını astı. “Bu kadar müşkül bir durumdayken bir yabancıya dokunmayacağım.” Ellerini yüzümden çekmeye yeltenince hemen bileklerini yakalayarak ona engel oldum.

“Yavrum bak sinirleniyorum, başlatma şimdi müşküliyetlerinden!” Ellerini sertçe yüzüme bastırdım. “Yap şunu!”

“Yapmayacağım!” diye inat etti. Zehirlendiği için soğuk terler döküp deli gibi titriyordu. “Sen benim kocam değilsin!” Ellerini çekmeye çalıştı. “O olsaydın sana dokunmamı istemezdin.” Küçük bir çocuk gibi sızlanıp ayağını yere sertçe vurdu. “Ben kocamı istiyorum, çağırın gelsin!” Kocam deyişi yok mu, beni benden alıyordu.

Kocam demesinin hâlâ aynı etkiyi bırakmasına hayret ettim. Uzun zaman önce durduğuna inandığım kalbim tam şu anda atmaya başlamış gibi hızlanmıştı. Göğsümü tekmeleyen şiddeti öyle büyüktü ki kaburgalarımı parçalayabilirdi. Beni hâlâ kocası olarak görüyordu.

Yaşadığım küçük mutluluğu hızla geldiği yere gönderip kendimi toparlamaya çalıştım. Bir kez daha ona teslim olamazdım. Şu anda bunları düşünecek zaman değildi, önceliğim onun hayatıydı. “Ellerin on üç saniye boyunca yüzümde kalırsa seni bırakıp gideceğim,” diyerek ona reddedemeyeceği bir teklif sundum. Özellikle on üçten bahsetmem bu sayıya olan takıntısından kaynaklanıyordu.

Bileklerini benden kurtaramıyordu ve neredeyse göğsüme değecek kadar bana yakındı. Bu yakınlıkta tekme de atamıyordu. Benden kurtulmanın yollarını düşünemeyecek kadar zehrin etkisindeydi. Bu yüzden hiç istemese de başını sallayarak kabul etti. “On üç saniye sonra beni bırakıp gideceksin.”

Kabul etmesinin rahatlığıyla, “Emrin olur,” dedim. Çeyrek Mafya beni nasıl zorlayacağını iyi biliyordu. “Şimdi dokun bana.”

Bu sefer kendi isteğiyle başını kaldırdı. Gördüğü tek şey karanlıktı ama nefesimin sıcaklığını yüzünde hissedecek kadar başını kaldırmıştı. Üzerine eğildiğim için birbirimize çok yakındık. Kıvrımlı kirpikleri titreşirken gözlerini yumarak derin bir nefes aldı. Parmaklarını yavaşça yüzümde hareket ettirince tüm vücudum kasılmıştı. Bana dokunmasını bile özlemiştim.

Avuç içlerini yanaklarıma bastırırken parmak uçları elmacık kemiklerimde gezindi. Dokunuşu vücudumu bir taş çevirip kaskatı kesilmeme neden oluyordu. Ellerinin bıraktığı his aklımı başımdan alıyordu. Avuç içleri sakalıma sürtündükten sonra çenemde gezindi. Parmakları yüzümde tatlı bir sızı bırakırken ona tanıdık gelen hatlarla biraz gevşemeye başlamıştı.

Yüzümdeki ellerini kaydırıp alnımdaki belli belirsiz çizgilere dokundu. Bunu yapmak onu hep rahatlatır, parmaklarıyla benimle tanışmak onu hep mutlu ederdi. Titreyen parmakları kaşlarıma sürtünürken belli belirsiz

kıvrılan dudaklarını gördüm. Küçük tebessümünü koruyarak parmak uçları gözlerime doğru kaydı. Gözlerimi kapatarak ona teslim olmuşum.

Bunu yapması sadece onun hoşuna gitmiyordu. Yüzümdeki elleri masaj gibi geliyor, bana huzur veriyordu. Parmaklarıyla birini tanıması uzun sürdüğü için bu konuda çekimserdi. Geçmişinde birileri onun bu alışkanlığından rahatsız olmuş olmalı ki bu konuda çok çekinceleri vardı. Ancak ben onun bu huyundan rahatsız olmuyordum. Saatlerce sürse bile parmaklarıyla dokunarak beni tanımasına izin verebilirdim. Dokunuşu rahatsız etmek yerine içimde kıvılcımlar yaratıyordu.

Lakin ilk kez bunu hızlı bitirmesini istiyordum, hayatı buna bağlıydı. Onu zehirleyen şeyi bir an önce kusmalıydı. Titreyen parmakları bir süre göz kapaklarımda gezindi, daha sonra işaret parmağı burnumun üzerinden düz bir şekilde aşağıya indi. Yüzümde dokunmadığı tek bir nokta bile bırakmamıştı. Gözlerimi açtığımda onun gözleri hâlâ kapalıydı. Elleri başladığı yerde, yani yanaklarımda durmuştu.

Daha sonra ensemini kavrayıp alnım alnına değecek bir şekilde beni üzerine çekti. Allah şahit ya, tam şu anda soluğu kesilene kadar onu öpmek istiyordum. Ilık nefeslerimiz birbirine çarparken kirpikleri titreşerek aralandı. Beni görüyor mu, bilmiyordum ama küçük bir gülümsemeyle, “Merhaba,” diye fısıldadı. Bugün bir kez daha benimle tanışmıştı.

Yüzünü ellerimin arasına alıp kıyamayan gözlerle ona baktım. “Merhaba.” Bir kez daha ona yenilerek kalbimin tüm odacıklarını açar gibi merhaba demiştim.

“Sesin neden farklı?” Artık ben olduğumu biliyordu, beni tanımıştı ama sesimi hâlâ doğru şekilde algılamıyordu. Bu yüzden kulağına gelen yabancı sesi yadırgıyordu.

“Daha sonra anlatırım, şimdi bana güvenmene ihtiyacım var.” İhtiyatlı gözlerle ona bakarken, “Bana güveniyor musun?” diye sordum.

Aynı soruyu o bana sorsaydı sarstığı güvenim yüzünden ona hayır derdim ama o, başını hızlıca sallayıp, “Hem de her konuda,” diyerek beni dumura uğrattı. Benim ona olan güvenimi yıkarak bana güvenmeyi öğrenmişti.

Ondan biraz uzaklaşıp omzunu tuttum. “Madem her konuda bana güveniyorsun o zaman şimdi söylediklerimi yapmalısın.” Omzuna baskı uygulayarak yere diz çökmesini sağladım. “Kusmalısın.” Midesinin yeterince bulandığını tahmin etmek zor değildi. Kendini tutmak yerine yediği her şeyi çıkarmalıydı.

Kalkmaya çalışarak, "Hayır," diye sızlandı ama kalkmasına izin vermedim. "Karnım çok ağrıyor, kusamam." Böyle olmayacaktı, yanına diz çökerek onu zorlamaya devam ettim.

"Yediğin bitki seni zehirledi. Tekrar görmek istiyorsan yediğin her şeyi çıkarmalısın, en azından bir kısmını." Atkuyruğunu yumruğuma dolayıp başını eğdim. İki parmağımı ağzına sokarak midesini zorlamaya başladım. "Hadi çıkar hepsini."

Başını çekmek için direndi ama buna izin vermedim. Ağzının içindeki parmaklarım yüzünden boğuk bir sesle, "Bu çok mide bulandırıcı," diye sızlandı. "Bunu görmeni istemiyorum."

Parmaklarımı biraz daha derine itip ısrarımı sürdürdüm. "Yapacağın hiçbir şey midemi bulandırmaz. Şimdi yap şunu!"

Başta çok direndi ama boğazını tıkayan parmaklarım yüzünden öğürmeye başladı. Karnındaki kasılmayı hissettiğim an parmaklarımı çektim. Kontrolü dışında başını eğip öğürerek kusmaya başlamıştı. Kendini kusmaya zorladıkça yüzü kızarıyor, gözlerinden yaşlar geliyordu. Onu zorladığım şey yüzünden benden nefret ediyor olmalıydı ama bittiğinde daha iyi hissedeceğine emindim.

Halüsinasyonlarının son bulmasının tek çaresi buydu. Midesinden bir şey kalmayana kadar kustu hatta mide öz suyunu bile çıkarmıştı. Bu beklediğimden de iyi bir gelişmeydi, yediği her şeyi çıkarmasını beklemiyordum. Bir süre sonra nefes nefese başımı geriye çekip, "B-bitti," diyerek elinin tersiyle dudaklarını sildi.

Çok fazla titrediği için kendi kusmuğunun üzerine düşmesin diye kollarını tutarak onu ayağa kaldırdım. Dizleri titrerken ayakta zor duruyordu. Hâlâ beni göremiyor olmalıydı ki boşluğa bakıp, "B-ben," diye kekeledi. Vücudu arkaya doğru sendeleyince hemen onu kucağıma aldım. Kusmak onu çok yorduğundan hâlsiz bir şekilde başını göğsüme yaslamıştı. "Karun." Uykulu bir sesle mırıldanıp göğsüme sokuldu. "Başım çok dönüyor."

"Her şey yolunda." Onu buradan çıkarıp hastaneye götürmek için hızlı adımlarla yürümeye başladım. "Harika bir iş çıkardın."

Suratını asarak yüzünü göğsüme gömdü. "Kusmak harika değil."

"Hayatın buna bağlıysa kötü bir şey de değil."

"Uyuyacağım."

"Deneme bile."

Ormandan çıkana kadar onu konuşturup bir şekilde uyanık kalmasını sağladım. Yerler çamurken ve kucagımda o varken onu ormandan çıkarmak hiç kolay olmamıştı. Bir süre sonra kollarım ağrımaya başlamıştı ama onu başkasının taşımasına da izin vermedim. Göğsümdeki sıcaklığının kaybolmasını göze alamazdım. Onu kucagımda tutarak arabaya bindiğimde Gurur hemen sürücü koltuğuna geçmişti.

Kenan ise hiç vakit kaybetmeden ön koltuğa oturdu. Bige'nin durumundan dolayı Gurur hemen gaza basarak buradan uzaklaşmamızı sağladı. İstanbul'a geri dönmekle vakit kaybetmek yerine Kocaeli'nin içine girip en yakın hastaneye gidecektik. Kustuktan sonra Bige'nin titremeleri durmuştu. Solgun yüzü yavaş yavaş normale dönerken yola çıktığımızdan beri gözlerini hiç açmamıştı.

Mahsun bir ifadeyle kollarımın arasında dinleniyordu. "Gözlerini aç Bige." Ellerimi ondan uzak tutamadığım için parmaklarımın tersiyle yanığını okşadım. "Aç şu gözlerini."

"Yapamam." Bana direnirken sesi ağlamaklı çıkıyordu. "Açtığımda değişen bir şey olmazsa ne yaparım?" Dudakları titrerken kapalı kirpiklerinin arasından bir damla yaş süzülüp kanlı yüzüne. Yine ilk gözyaşı sol gözünden akmıştı. "Ya bir daha göremezsem?"

"Böyle bir şey asla olmayacak." Tekrar o karanlık dünyaya dönmesine izin vermezdim. Gözlerini kaybederse onun için yeni kornealar bulabilirdim. Kime ait olduğuna bakmaksızın bunu yapardım. Söz konusu o olunca ahlaki değerleri düşünmezdim.

Yüzünde gezinen parmaklarım onu rahatlatıyor olmalı ki bir süre sonra cesaretini toplayıp gözlerini araladı. Soluğumu tutarak beklemeye başladım. Gözlerinde bir sorun yoktu, halüsinasyon yüzünden her şeyi karanlık görmeye başlamıştı. Kustuğu için bitkinin zehrini vücudunda atmıştı, bu yüzden bana kocaman gülümseyip, "Seni görüyorum," deyince dudaklarım kıvrıldı. Göremediğini söyleyecek diye çok korkmuştum.

Uyaran gözlerle ona bakıp kaşlarımı yavaşça çattım. "Bir daha bilmediğin şeyleri yeme." Kör olduğunu düşündüğü için kafasına bastırdığı o silah ölüm sebebim olabilirdi.

İntiharı bu kadının aklından söküp çıkarmalıydım. Canı her yandığında ilk düşündüğü şeyin intihar olması beni deli ediyordu. Buna daha önce iki kez kalkışmışken bugün bana üçüncüyü yaşatmıştı. İlk seferinde gözlerimin önünde bir çatıdan atlamıştı, ikinci seferindeyse saçındaki tokayı çıkararak göğsünü bir kurşuna açmıştı. Bugün ise engel olmasaydım kendini vuracaktı.

Ölüm aklında büyük bir yer edinmişken ona yaşamayı öğretmeliydim. Canı yandığında ölümü düşünmek yerine yaşamaya çalışmalıydı. Tüm gün yaşadığı şeylerin yorgunluğuyla kollarımda esnemesi uzun sürmedi. Göz kapakları gittikçe kapanırken burnunu göğsüme sürterek kokumu içine çekti. “Uyandığımda da bana karşı bu kadar iyi olacak mısın?”

Hayır ama bunu ona söylemedim. Bakışlarım benim yerime gereken her şeyi söylemiş olmalı ki yenilgi içinde gözlerini yumdu. Uykuya daldıktan hemen önce dudaklarından, “Yarım mı kaldık biz şimdi?” diye bir ses dökülmüştü.

O kadar hızlı uykuya dalmıştı ki iç çekerek, “Sol yarımken mi?” dediğimi duymadı.

Ama evet, yarım kalmıştık.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

9

KÖR RANDEVU

*"Aslında ikimizin de sorunu aynıydı, anlaşılmaz insanlar olmamıza rağmen en çok anlaşılmayı istemiştik.
Ne büyük çelişki ama..."*

Bige Efil Saka

İstanbul sokaklarında tek başıma yürürken avazım çıktığı kadar çığlık atmak istiyordum. İçimde biriken yoğun çaresizliği boğazım yırtılana kadar bağırarak dışarı atmalıydım. Çaresizdim, köşeye sıkışmış bir hâl-deydim ve geride bıraktığım her günle zamanım biraz daha tükeniyordu. Kocaeli'den döndüğümüz günden beri Karun'u hiç görmemiştim. Eve gel-miyordu, şirkete gittiğimdeyse beni görmeyi reddediyordu. Hangi otelde kaldığını da sır gibi benden gizliyordu. Benden uzak durarak on üç günün dolmasını bekliyordu.

Beni yokluğuyla cezalandırıyor ve bunu çok iyi yapıyordu. Yakında istediği gibi onun evinden gidecektim ama öncesinde yapmam gereken şeyler vardı. On üç gün dolmadan gitmeyi düşünmüyordum. Üstelik yolunda gitmeyen tek şey aşk hayatım değildi, hâlâ annemi görmüş değildim. Gurur bana onun yerini söylemek yerine bunu Karun'dan öğrenmem gerektiğini belirtmişti. Karun'dan bilgi almak şöyle dursun, artık onun yüzünü bile göremiyordum.

Gazel ise buluşmaya gitmediğim için telefonlarımı bile açmıyordu. Sanki keyfimden gitmemiştim. "Hepinizden nefret ediyorum!" Kaldırıma tekme atarken akşamın bir saati şuursuzca sokaklarda tek başıma yürüyordum. "Yeter artık, nedir bu çektiğim!" O hayvan herif bugün eve gelecekti. Kendi isteğiyle gelmiyorsa ben de zorla getirirdim.

Bu sabah evden gizlice çıkarken kimseye haber vermemiştim. Telefonumu özellikle kapatmıştım ki Karun hiçbir yerden bana ulaşmasın. Günlerdir beni arayıp sorduğu yoktu ama evde olmadığımı ve bana ulaşılmadığını duyunca soluğu evde alacaktı. "Şimdi arasın da dursun bakalım."

Ona ulaşmaya çalıştıkça tüm yollarımı kapatan oydu, şimdi yapabiliyorsa bulsun beni. "Benden uzak durursan kendimi nasıl affettireceğim ki?" O kadar sinirliydim ki karşımda olsa suratını yumruklardım. Onun olmadığı bir evde onu beklemektense kendimi sokaklara atmıştım. Acaba neredeydim?

Sabahtan beri sokaklarda olduğumdan tüm gün yürüyerek ve ara sıra dinlenerek İstanbul'un neresine kadar ilerlediğimi bilmiyordum. Aklıma

gelenlerle güldüm. "Yürüyerek Kocaeli'ye kadar gelmiş olmayayımı?" Gurur en son kaybolmadığımızı ve hâlâ İstanbul'da olduğumuzu söylediğinde kendimizi Kocaeli'de bulmuştuk. Benzer bir çılgınlığı yapsam buna pek şaşırmazdım.

Yürümekten yorulduğum için otobüs duraklarından birine girip banka oturdum. Tüm gün kapalı olan telefonu açıp çiseleyen karı izlemeye başladım. Kar en güzel akşamları hissedilirdi. Telefonu yeni açtığım için yığınla bildiri gelmeye başladı, bunun büyük bir bölümü Karun'a ait çağrılar ve mesajlardı. Yüz kırk sekiz çağrının yüz yirmi biri ona aitti. Gelen aramaları yok sayıp hızlıca Karun'dan gelen mesajlara girdim.

"Neredesin?" (10.00)

"Telefonu aç." (10.12)

"Bige, tüm gün kendini bana arattıramazsın. Oyun oynamayı bırak ve aç şu telefonu!" (12.45)

"Bana sorun çıkarmadığın tek bir gün bile yok!" (12.53)

"Seni bulduğumda bu sorumsuzluğun için geçerli bir mazeretin olsa iyi olur!" (13.10)

"Beni cezalandırmak için böyle yapıyorsan sonuçları senin için çok ağır olur!" (15.32)

"Pekâlâ, seninle işim bitti. Bu şımarıklığına daha fazla tahammül etmeyeceğim!" (17.58)

"Neredesin Allah'ın cezası, seni bulamadıkça kafayı bozacağım! Bige aç şu telefonu... Lütfen." (19.17)

"Hatalıydım, eve dönmeli veya telefonlarını açmalıydım. N'olur aç şu telefonu, sana böyle hissettirdiğimin farkında değildim. İyi olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Bige, böyle yapma." (19.50)

"Seni bulduğumda başın büyük belada!" (20.38)

Son mesajı bir saat öncesine aitti. Bana ulaşamadıkça çıldırıyor olmaydı. "Müstahak sana," diye homurdanıp telefonu çantama koydum.

On dakika boyunca gecenin bir yarısı bir durakta oturup yağın karı izledim. Hayatımın gidişatını ciddi anlamda sorguladığım anlardan birini yaşıyordum. Ta ki birbiri ardına kaldırıma yanaşan siyah arabaları görene kadar. Karun gelmişti. Tüm gün beni bulamamışken şimdi nasıl izimi bulmuştu? Kapalı telefonu açtıktan on dakika sonra yerimi bulmuştu. Telefonumda takip cihazı mı vardı? Hassiktir!

Kocaeli'de uzun süre bizi bulamayınca döndüğümüzde telefonuma takip cihazı veya takip programı yüklemiş olmalıydı. Karun arabadan bir

hışım la dışarı çıktığında iliklerime kadar titredim. Fazla sinirli görünüyordu, öyle ki sinirle aldığı hızlı soluklar yüzünden göğüs kafesi sarsılıyor ve geniş omuzları hareket ediyordu. Attığı her adımla sinirden kaldırım taşını parçalamak ister gibi yürürken, “Bu saate kadar hangi cehennemdeydin!” dedi gür bir sesle. Endişeden deliye dönmüştü.

Çatık kaşlarının altında bana kızgınca baktığı için buz saçağı gözleri ödümü kopartıyordu. “Seni defalarca kez aradım!” Yüksek çıkan sesinin desibelini kontrol edecek durumda değildi. Bana doğru hızlı adımlarla yürüyüp tam karşımda dururken yumruklarını sıkıyordu. “Ne işler karıştırıyorsun?”

“Ben...” demiştim ki konuşmama izin vermeden apar topar beni arabaya bindirdi.

Ağzımı bile açtırmadan sert bir ifadeyle, “Tek kelime etme,” diyerek susmam için beni uyardı. “En azından ben biraz sakinleşene kadar.” Yanıma oturup kapıyı kapattı. “Gidelim!” Şoför bir saniye bile beklemeden arabayı çalıştırmıştı.

Karun’un yüzünü sinirle ovuşturduğunu görünce sakin bir sesle, “Neyin var?” diye sordum. İnanamayan gözlerle bana bakıyordu.

“Bunu gerçekten soruyor musun?” Pişkinliğim karşısında bir küfür savurup, “Baş belası bir karım var, daha ne olsun!” dedi. Cümlesini daha yeni bitirmişti ki kendine kızar gibi dilini ısırды. “Eski karım.”

Koltukta kayarak ondan iyice uzaklaştım. “Bunu bana hatırlattığın için teşekkür ederim.” Cama iyice yaklaşarak aramıza iki kişilik mesafe koydum. “Benden önce kendine hatırlat ki dilin sürçmesin, eski kocam.”

Başını çevirip hızla bana bakınca artçı şoklarla yükselen öfkesi yerime sinmeme neden oluyordu. “Ben senin eskin değilim!” Beni boşayan o değilmiş gibi dişlerini sıkıp beni tersledi. “Kocam demeyeceksen eski kocam da deme.”

“Ne diyeyim Allah’ın cezası, beni boşadın sen!”

Çenesinde bir kas seğirdi. “Neden yaptığımı iyi biliyorsun ancak konumuz bu değil.” Oturuşunu dikleştirdi. “Telefonunu açmayarak bu saate kadar ne yapıyordun?”

Yalandan esnedim. “Uykum var, daha sonra söylerim. İzin verirsen yolculuğun kalanını seninle tartışmak yerine uyuyarak geçirmek istiyorum.”

“Önce şu saate kadar nerede ve kiminle olduğunu söyle!”

“Sana bir şey söylemek zorunda değilim.”

Şakaklarındaki damarlar belirginleşirken sıkıığı dişlerinin *arasında*,
“Bige, sabrımı zorluyorsun!” dedi sertçe. Bana böyle hitap *etmesinde*,
nefret ediyordum. Eskisi gibi bana Saka demesini özlemiştim.

“Bana bağırarak nerede olduğumu öğrenemezsin!”

“Ulan sen kendi sesinin farkında mısın?”

“Bana ulan deme, karşında koruman yok senin!”

Aramızdaki mesafeyi o kadar hızlı kapattı ki kaşlarını çatarak beni susturdu. “Üste çıkmayı bırak, bundan bu kadar kolay kurtulmana izin vermeyeceğim!” Dik dik birbirimize bakarken bakışlarıyla beni eziyordu. “Tüm gün neredeydin?” Tek kelime etmedim.

Şakaklarındaki damarlar belirginleşirken gırtlğından çıkan hırıltılı bir sesle, “Sana bir soru sordum!” dedi tehdit eder gibi. Sanki her an belindeki silahı çıkarıp beynimi yanımdaki cama akıtacakmış gibi bakıyordu.

İnada sustuğumda çenesini sıkarak burnundan derin derin nefesler aldı. Öğrenmek istediğı şeyi beni korkutarak elde edemeyeceğini bildiğinden bakışlarını daha insancıl bir ifadeye sokması birkaç dakikasını aldı. “Bige.” Bu sefer sesini sakın çıkarmak için elinden geleni yapıyordu. “Nerede olduğunu bilmek istiyorum.” Çocuk kandırır gibi çenemi tutup yumuşak bir sesle, “Bana nerede olduğunu söyler misin?” diye sordu.

“Hayır.”

“Seni şu camdan atarım dışarı!”

“Bana bağırp durma!”

Çıldırarak üzereydi. “Yavrum, güzelliikle sorunca da söylemiyorsun!”

“Bana yavrum deme.”

“Peki tertip, şu saate kadar hangi cehennemdeydin!”

“Asker arkadaşın değilim senin.”

“Olmadığına şükrediyorum, Bige. Olmadığına şükrediyorum yoksa çoktan beynini dağıtmıştım!”

“Bana hâlâ bağırp duruyorsun. Şimdi yere oturup ağlarım görürsün!”

Başını çevirip arabayı kullanan şoföre, “Durdur lan şu siktiğim arabayı!” diye bağıırken sesi kükrer gibiydi. “Bu kadından derhâl uzaklaşmazsam elimden bir kaza çıkacak!” Ciddiydi.

İrkilerek gözlerimi kırıştırdım. “Bana vurmak mı istiyorsun?” diye sorduğumda hızla bana döndü. Sorduğum soru aklını başından almış gibi ifadesi sarsıcıydı.

“Bunu nasıl düşünebilirsin?” İnanamayan gözlerle bana bakarken ondan korkma ihtimalimin dehşetini yaşadı. “Sana asla el kaldırmam.”

ni buna inandırmak ister gibi gözlerimin en derinine baktı. "Sana zarar vermem, vermeye kalkışanı da yaşatmam."

üzümde küçük bir gülümseme oluştuğunu görmek onu rahatlatmıştı. "Biraz." Derin bir nefes alarak sırtını koltuğa yasladı. "Eve gittiği-
ne konuşuruz." Şimdilik onun sorularından kurtulmuştum. Peki, eve
ce ne olacaktı?

Yol boyunca uyumamıştım ama başımı cama yaslayıp uyumuş taklidi yaptım. Karun buna ne kadar inandı, bilmiyordum ama numara yaptığımı da ortaya çıkarmadı. Sessizliğini koruyarak aklındaki tüm sorular için eve gelmemizi bekledi. Araba durduğu an kapalı gözlerimi açıp arabadan fırladım. Bu yaptığımı görünce kısık bir sesle küfredip arkamdan, "Kaçarak benden kurtulamazsın!" dedi ama onu duymazdan gelip eve yürüdüm.

İçeri girip basamakları aceleyle çıkarken peşimden geliyordu. Çatı katındaki odaya girdiğimde ne yazık ki kaçacak bir yerim kalmamıştı. Karun peşimden gelip kapıyı sertçe kapatınca derin bir nefes alıp ona döndüm. "Çok yorgunum, bu konuşmayı yarına erteleseک olur mu?" Tüm gün sokaklarda boş boş gezip durduğum için ayaklarım şişmişti. Ilık bir duş alıp uyumak istiyordum.

Karun kapının önünde dikilirken hesap soran bakışlarını üzerimden çekmiyordu. "Tüm gün neredeydin?" Bunun cevabını almadan bu gece uyuyamayacağını iyi biliyordum. "Uzatma ve bana nerede olduğunu söyle."

"Tam olarak neyi bilmek istiyorsun?" Çantamı yatağın üzerine attım. "Asıl merak ettiğın şey nerede olduğum mu yoksa kiminle olduğum mu?"

Son söylediklerimle kaşları belli belirsiz çatıldı. "Benimle oynama, Bige." Biriyle olma ihtimalim bile yanında duran ellerini sıkmasına neden olmuştu. "Biriyle olmadığını biliyorum."

Alay edercesine güldüm. "Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

Bakışları delici bir ifadeye bürünürken çenesini sıkı. "Biriyle miydin?"

"Evet veya hayır, seni neden ilgilendiriyor?" Ona sırtımı dönüp gardıroba doğru yürüdüm. "Biz sizinle boşandık, Karun. Birbirimize herhangi bir konuda açıklama yapmak zorunda değiliz."

Rahat görünmeye çalışarak dolabı açıp pijamalarımı karıştırdım. "Ben sana iki gün boyunca nerede olduğunu sormuyorsam sen de bana günümü

nerede ve kiminle geçirdiğimi soramazsın.” Pamuklu tişörtlerimden birini ve pijama altını çıkarıp dolabın kapısını kapattım. “Kiminle ne yaptığım artık senin sorunun değil.”

Arkamı döndüğüm an onu tam karşımda bulunca irkilerek geriye çekilmek istedim ama sırtım gardırobun kapısına çarptı. Karun burnumun ucuna girecek kadar kendini kaybetmişti. Çatık kaşlarının altından bana bakarken beyninden vurulmuşa dönmüştü. “Sadece bir kez soracağım!” Kelimeler ağzından tükürürcesine çıkarken öfkesinin şiddetiyle göğüs kafesi hareket ediyordu. “Tüm gün...” Omuzları gerildi. “Biriyle miydin?” Gözlerimin içine baktı. “Bir herifle miydin?”

Söylediklerimle böyle düşünmesine ben neden olduğum için ona kızamadım. “Biriyle birlikte olmak istesem sence bu evde ne işim var?” Dışarıda kimseyle vakit geçirmedığımı o da çok iyi biliyordu ama az önce söylediklerim aklına nefret ettiği bu ihtimali düşürmüştü.

“Bir yıl boyunca yaşadığımdan bile haberin yoktu ve ben dünyanın diğer ucundaydım. Biriyle birlikte olmak istesem senin evine yerleştikten sonra değil, senin evinden çıktığımda yapardım.”

Dişlerini sıktı. “O zaman o söylediklerin neydi?”

“Gerçekler!” Çenemi dikleştirip gözlerimi kaçırmadan ona baktım. “Er veya geç olacak bir şeyden bahsediyorum. Ne sanıyorsun, yaşlanana kadar benden nefret eden bir adamın evinde kalacağımı mı?” Nefes dahi alamamıştı.

Sinirden gülererek başımı iki yana salladım. “On üç gün dolduğunda bu evdeki zamanım bitiyor. O gün geldiğinde...” Kapıyı işaret ettim. “Ben şu kapıdan çıkacağım ve sen de bir yıl önce olduğu gibi tam burada gidişimi izleyeceksin. Bu olduğunda ikimiz de kendi hayatımıza döneceğiz.”

Acı bir gerçeği her ikimizi de hatırlatmak ister gibi ona baktım. “Belki başlarda çok zorlanırsın ama bir süre sonra unuturuz. Senin Rengin’i benim de Serhat’ı unuttuğum gibi birbirimizi de unuturuz.” İçinde patlayan öfkenin kokusunu aldım ama en çok da nefretin. “Ne de olsa kimse unutulmaz değil,” dedim.

Karun’un bana olan bakışlarına karanlık bir ifade çöktü. “Sana bu kadar acımasız olmayı ben mi öğrettim yoksa hep böyle miydin?” Vücudu sinirle kasılırken onu boğuyormuşum gibi boynundaki kravatu sertçe çekti. “Bir konuda yanılıyorsun.”

Elini kaldırıp yaslandığım dolaba sertçe vurduğunda darbesi kulağımın arından geçmişti. “Senin için herkesin bir son kullanma tarihi olabilir

ama benim için öyle değil.” Çenesinde bir kas seğirirken gözlerinin içine baktı. “Ama olmasını isterdim. Belki o zaman beni mezarı başında uyuyan bir kadını tarihe gömebilirdim!”

Umarsızca omuz silktim. “Bu senin sorunun benim değil.”

“Çık şu odadan!”

Alay ederek güldüm. “Gidersem yine soluğu mezarımın başında alacak mısın?” dediğimde donup kaldı. Kahretsin!

Karun öyle bir dondu ki ciğerlerine çektiği nefes bile dudaklarının arasında kurumuştı. Kirpikleri titreşirken inanamayan gözlerle bana bakıyordu. Doğru duyup duymadığını ama en önemlisi ona bunu söyleyenin ben olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Evet, doğru duymuştu ve evet, ona bunu söyleyen onu bir yıl boyunca mezarının başında yatıran kadındı.

O kadar uzun baktı ki bana, ilk kez onun bakışlarının odağı olmaktan utandım. Canımı yakan bakışları değildi, söylemeye mecbur kaldığım şeylerdi. Sol gözümden süzülen bir damla yaşı takip etti, işte o zaman ne yapmaya çalıştığımı anlamıştı. Fark ettikleriyle yüzü bembeyaz oldu. “Sana zarar vermemi mi istiyorsun?” Sertçe yutkundü. “Sikeyim, sana karşılık vermemi istiyorsun!”

“Evet.” Akan bir damla gözyaşımı daha fazlası takip etti. “İstediğim şey bu.”

Karun irkilerek benden uzaklaşırken bana olan bakışı hayretler içinde kaldığını gösteriyordu. Sanki boynunda kör bir bıçak vardı ve bana bakınca ne görüyorsa o bıçak kanıta kanıta boğazını kesiyordu. “Sen çıldırmışsın.” Sesi o kadar kısıp çıkmıştı ki yaşadığı sarsıntı sesindeki otoriteyi katletmişti. Arkaya doğru attığı adımlar bile sarsaktı. “Delilik bu!”

“Neden? Senin de istediğin bu değil mi?” Gözlerime yaşlar akın ederken gülerek başımı salladım. “Beni öldürmek kolay değil, Sanrı.” Dalıp gittiğim mavilerine uzun uzun baktım. Onu izlerken sıradan bir şeyden bahseder gibi, “Ama sana izin veririm,” dedim. “Bir gün beni öldürmek istediğinde sana izin vereceğim.” Karun’un omuzları gerildiğinde kanayan ruhuma rağmen burukça gülümsedim. “Tıpkı bu gece izin verdiğim gibi.” Bu yüzden onu kışkırtmaya çalışıp ağır konuşmuştum. Ödeşmek istiyordum, belki o da benim canımı yakarsa bu küslük son bulurdu.

Bu konuşmayı katlanılmaz bulmuş olmalı ki çenesindeki kaslar seğirdi. “Bu da nereden çıktı şimdi?” Ona sebebini söylemedim ya da gözlerindeki o ifadede ne gördüğümü. Geri döndüğümünden beri gözlerine ne zaman baksam hep aynı ifadeyi görüyordum. Benimle olamıyordu ama bensiz

de olamıyordu. Bu yüzden son günlerde tek düşündüğü şey önce benden sonra da kendinden kurtulmaktı. Yanılmıyordum. Artık bunu saklayamıyordum bile.

“Aklında bulunsun diye söyledim.” İçim burkulurken içli bir nefes dediklerimin arasından süzüldü. “Bu on üç günün sonunda bizi neyin beklediğini kim bilebilir ki?” Gitme vakti geldiğinde bana kal diyemezdi ama gitmeme de katlanamazdı. Ona yaşattığım bu çıkmazı sonlandırmak için ikimizden de kurtulmaya çalışabilirdi.

Bunu yapacak kadar hastaydı.

Bunu yapmasına izin verecek kadar hastaydım.

Biz geçmişi ağır travmalarla dolu hasta ruhlu bir çifttik.

“Benden kurtulamıyorsan bana haber vermen yeterli. Seni kendimde kurtarabilirim.” Ona sırtımı dönüp banyoya yürüdüm. “Ama bir konuda yalnız değilsin.” Banyo kapısıyla bakışırken ona doğru dönmedim. “Ben de kendimden kurtulamıyorum.” Kapıyı açıp içeri girerek onu son söylediklerimle baş başa bırakmıştım.

Banyoda düşündüğümünden daha uzun kalmıştım. Üzerimi değiştirmem ve yüzümdeki makyajı çıkarmam biraz zamanımı almıştı. Banyodan çıktığımda Karun odada yoktu. Derin bir nefes alarak terasa çıktığımda soğuk hava beni karşıladı. Aşağıya baktığımda Karun’u çardakta bulunca bunu sevinemedim, berbat görünüyordu. Onu bu hâle getirmekten nefret ediyordum.

Gecenin bir yarısı sıcak yatağında uyumak yerine bu soğuk havada bu çardaktaydı. Eğdiği başını ellerinin arasına alıp kara kara düşünüyordu. Muhtemelen benimle ne yapacağını düşünüyordu. O kadar yorgun ve yenik görünüyordu ki sanki tüm dünyanın yükü onun omuzlarında idi. Omuzları çökmüş, başı ellerinin arasında öne eğilmişti.

Bir zamanlar ona ödüldüm ama artık azap olduğumu görebiliyordum. Aldığı nefesi bile ona haram etmeye başlamıştım. Gecenin bir yarısı onu bu soğuk çardağa iten bendim. Sol gözümden süzülen bir damla yaşla, “Özür dilerim,” diye fısıldadım. Hiç duymadı ama bu gece bir kez daha ondan özür diledim. “En az senin kadar ne yapacağımı bilmez bir hâldeyim.”

Bu gece canımı yaksın diye onu kıskırtmamın sebebi bile beni affetmesi içindi. Ona yaşattıklarımın sonu benden intikam alıp canımı yakacak bir şey yapmamıştı. O kadar çaresiz bir hâldeyim ki belki canımı yakarsa içindeki kin az da olsun diner diye düşünmüştüm. Böyle delice şeyleri bile düşünecek kadar çaresizdim.

“Ne toksik bir ilişki ama.” Keyiften uzak bir şekilde güldüm. Birbirini yapmadığımızı bırakmıyorduk ama ne ayrılabilirdik ne de birlikte yaşamıyorduk. Gerçek anlamda toksik bir ilişkinin içindeydik.

En güzel elbiselerimden birini giyip ayna karşısında hazırlanırken hiç mutlu değildim. Dün gece Karun uzun süre bahçedeki çardakta tek başına oturmuştu. O sürede bir paket sigarayı bitirdiğine emindim. Gecenin kalanını ise çalışma odasında geçirmişti. Benim olduğum bir odaya gelmek-tense çalışma odasında uyumayı yeğlemişti. Artık bu konuda profesyonel bir yardım almanın zamanı gelmişti.

Biz aramızdaki sorunları konuşarak aşmayı bilmiyorduk, belki bu işte uzman olan birinin yardımı dokunabilirdi. Bu yüzden sabah uyanır uyanmaz bir çift terapistine randevu almıştım. Açıkçası Yavuz Bey konu-sunda pek emin değildim ama yine de görüşmeye gidecektim. Adama ya-pılan yorumları okumak iyi bir fikir değildi, yorumların büyük bir bölümü eleştirilerle doluydu. Birleştirmekten çok insanları ayırdığını söyleyen o saçma yorumları ciddiye alacak değildim.

Şimdi işin en zor kısmı başlıyordu. Karun’u benimle çift terapistine gel-meye ikna etmeliydim. Benimle gelmesi için ısrar edersem asla gelmezdi, Karun terapistine gidecek biri değildi. Hayatının içine etmeseydim psikoloğa bile gitmezdi. En azından psikoloğa düzenli olarak gidiyordu. Karun’a be-nimle gelmesini teklif etmeyecek, onun gelmeyi istemesini sağlayacaktım.

Bu yüzden bugüne özel kırmızı, ateşli bir elbise giymiştim. Straplez elbise önemli bir davete katılacakmışım gibi dikkat çekiyordu. Kalçamı saran kalem eteği ve derin yırtmacı tüm dikkatleri üzerine çekecek tür-dendi. Sivri uçlu, siyah stiletto ayakkabılarımı giydikten sonra kırmızı ru-jumu sürerek odadan çıktım. Siyah pardösümü koluma atıp merdiveni inmeye başladım.

Aşağıya inerken annemin telefonunu arayarak onun telefonundan ara-mamı cevapladım. Her şey planımın bir parçasıydı. Annemin telefonunu çantanın içine koyarak suçumun delilini gizlemiştim. Kendi telefonumu kulağıma yaslayıp aşağıya iniyordum. Karun’u bulana kadar bu telefonu kulağımdan çekmeyecektim. İkinci kata indiğimde onu aramak için fazla uzağa bakmama gerek kalmamış, Çağıl ile konuşarak çalışma odasından çıkmıştı.

Daha onlar beni görmeden hemen başımı eğip, “Sen neler diyorsun, Elay,” diye konuşarak yürümeye devam ettim. Alt kata inmek için merdivene yönelirken kulağımda telefonu tutarak kahkaha attım. “Duha böyle konuştuğunu duyarsa sana çok kızar ama evet.” Başımı salladım. “Sırf dilinden düşürmediğin için o terapistle randevu aldım. Birazdan onunla görüşmeye gideceğim.” Basamakları inerken Karun ve Çağıl’ın arkamdan geldiğini fark etmemişim gibi davranıyordum.

“Hayır, çok yakışıklı diye ondan randevu almadım. Kes şunu,” diyerek gülmeye başladım. “Tamam, belki birazcık merak ediyorum.”

Karun’un delici bakışlarını sırtımda hissediyordum ama arkamda onun olduğunu bilmiyormuş gibi neşeyle konuşup aşağıya iniyordum. Biriyle konuşmadığımı asla anlayamazdı, bunu öğrenmek için beni aradığında telefonum meşgul çalacaktı.

Hale inip doğrudan dış kapıya yürüdüm. “Saçmalama, tabii ki Karun benimle gelmeyecek,” derken evden çıkmak için acele ediyormuş gibi davranıyordum. “Çift terapistine sadece çiftlerin gittiğini ben de biliyorum ama Karun’un benimle gelmesini istemiyorum. Orada bana sorun çıkarcığını sen de biliyorsun.”

Gülerek başımı salladım. “Hayır Elay, nereye gittiğimi öğrense de neden gittiğimi anlayamaz. İlişkimizi kurtarmak için terapistten tavsiye aldığımı söylerim.” Sırıttım. “Yavuz Bey ile yanımda eski kocam olmadan tanışmak istiyorum.” Karun’un tüm bunları duyduğunu düşünürsek beni duruşuna dizmesi an meselesiydi.

Telefonu kapatıp dışarı çıktığımda, “Furkan,” diye seslendim. “Benim için bir taksi çağırır mısın, dışarıda küçük bir işim var.”

“Dışarıda ne işin var?” Arkamda Karun’un sinirli sesini duyunca irkilerek ona döndüm.

Çağıl ile kapının önünde dikildiğini görünce yakalanmış gibi telaşlanarak, “Hiiiç,” dedim harfleri uzatarak.

Onun benimle gelmesini istiyorsam bu konuda ustaca rol yapmalıydım. Bu yüzden her şeyin yolunda olduğunu ona düşündürmek için yalandan gülmeye çalıştım. “Şey... Elay ile buluşacağım. Birlikte dışarıda kahvaltı yapmak için sözleşmiştik.”

Karun duyduğu telefon konuşmasından sonra Elay ile buluşmayacağımı çok iyi bildiği için bakışlarından karanlık bir ifade geçti. “Demek Elay ile buluşacaksın?” Dişlerini sıkarken birbirine sürtünen dişlerinin

gıcirtısı ürkütücüydü. “Bigel!” Adımı dişlerinin arasında ezercesine söylemişti. “Bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

Peşime düşüp beni takip edeceğini çok iyi biliyordum. Beni kısıkıvrak yakalamadan önce gerçeği benden duymak için bir şans tanımıştı. Yalanımı sürdürerek başımı iki yana salladım. “Hayır, yok.” Dün geceden kalma dağınık saçlarına, boynunda atkı gibi duran açık kravatına ve kırıışık gömleğine baktım. Üzerine sinen sigara ve alkol kokusunu bu uzaklıktan bile soluyordum.

“Sen odaya çıkıp banyo yaparak giyin istersen.” Kocasını aldatmak üzere olan bir kadının yüzsüzlüğüyle ona gülümsedim. “Fazla oyalanmadan eve dönerim.”

Çenesinde bir kas seğirirken sinirden yumruğunu sıkıyordu. “Bizim çocuklar seni gideceğin yere bırakır.” Sesinin kontrolünü yapmak için kendiyle savaş hâlindeydi. “Taksiyle gitmene gerek yok.”

Telaşlanmış gibi yapıp, “Hayır,” dedim hızlıca. “Birazdan işe gideceksin, korumalar sana lazım.”

Her söylediğim onu sinirden deli ettiği için kaşlarını çatarak bana doğru bir adım atmıştı ki Çağıl kolunu tutarak onu durdurdu. Karun sakinleşmek için burnundan hızlı hızlı nefesler alırken sıkıdığı dişlerinin arasından, “Sen nasıl istersen!” dedi. Hızlı adımlarla içeri girmesinin nedenini iyi biliyordum. Odasına çıkar çıkmaz korumaları arayıp beni gizlice takip etmelerini isteyecekti.

Karun gidince Çağıl gülerek bana doğru yürüdü. “Sıkı bir hamle olduğunu kabul etmeliyim.” Tam karşımda dururken keyfine diyecek yoktu. “Kıskançlığını tetiklemeseydin onu bir terapistte götürmenin hiçbir yolu yoktu.”

Ne yapmaya çalıştığımı anlamasını beklemiyordum. “Neyin peşinde olduğumu nasıl anladın?”

Gözlerinde manidar bir ifade oluşmuştu. “Çünkü seni tanıyorum, istediğin tek kişi Karun. Eğer öyle olmasaydı bir yıl boyunca ülke ülke gezerken birçok kişiyle çıkabilirdin.”

Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Çıkmadığımı nereden biliyorsun?”

Çağıl yapabilseydi bana baygınca göz devirirdi. “Eğer öyle olsaydı Karun bu evin kapısından bile girmene izin vermezdi. Son bir yılın araştırmasını yapmadığını mı düşünüyorsun?”

“Analiz yeteneğin çok iyi, zeki çocuk.” Sırıtarak ona yaklaştım. “Keşke özel hayatında da bu kadar iyi olsan. Benimle uğraşmak yerine neden

Çiçek konusunu halletmiyorsun?” Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Senin aksine ben en azından kimi istediğimi biliyorum ve onu almak için buradayım. Sense kimi istediğini biliyorsun ama bu konuda hiçbir şey yapmayacak kadar korkaksın.”

“Korkak mı?” Tersçe bana baktı. “Bu biraz ağır olmadı mı?”

“Gerçekler hep ağırdır ve bil bakalım kim bu konuda uzman.” İki elimi kaldırıp işaret parmaklarımı kendime doğrulttum. “Tabii ki ben! Annemin yaşadığı gerçeği hafif miydi sanıyorsun? Ya da bunca zamandır kendine bir aile kurduğunu ve bir kızı olduğunu bilmek? Abinin neden benden boşanmak zorunda olduğu gerçeği de hiç hafif değildi veya kendi ellerimle mahvettiğim hayatım.” Acımla dalga geçercesine güldüm. “Gördüğün gibi gerçekler acıtıyor ama senin aksine ben kaçmak yerine acının üzerine yürüyorum.”

Çağıl duydukları karşısında hiç kıpırdamadan bana bakınca derin bir nefes aldım. “Bak, ben senin annen değilim ama uçmayı öğren diye seni bir uçurumdan itmekten de çekinmem.” Bu konuda artık bir şeyler yapmalıydı. “Korkaklığı bırakıp git açıl şu kıza.”

Bu konudaki çekimserliği beni deli ediyordu. “Ya seni kabul eder ya da reddeder, hepsi bu,” diyerek onu cesaretlendirmeye çalıştım. “Bir uçurumdan düştüğünde ya kanatlarını kullanmayı öğrenirsin ya da yere çakılırsın ama her ikisinde de mutlak bir sonuca ulaşırsın.”

Ona yaklaşıp ellerimi göğsüne bastırdım. “Bir belirsizliği yaşamak yerine artık bir sonuca varmanın zamanı geldi.” Göğsüne hafifçe baskı uygulayarak onu bir adım arkaya ittim. “Farz et ki şimdi seni uçurumdan ittim. Geri döndüğümde doğrudan odana geleceğim. Evet, bunu yapacağım. Uçmayı mı öğrendin yoksa yere mi çakıldın göreceğim.”

Çağıl tam bir şey söyleyecekti ki işaret parmağımı tehdit eder gibi ona doğrulttum. “İki cevaptan birini günün sonunda bana vermezsen bu konuyu kendi yöntemlerimle hallederim.” Dudağımın köşesi tehlikeli bir ifadeyle kıvrıldı. “Emin ol, bu konuya dâhil olmamı istemezsin.”

Onu karşıma alıp çocuk gibi azarladığım için gülmek ve kızmak arasında gidip geliyordu. Gülmemek için yanaklarının içini ısırırken oldukça eğleniyordu. “Senden iki yaş büyük olduğumun farkında mısın?”

“Evet.”

“O zaman neden annem gibi davranıyorsun?”

“Çünkü birinin bunu yapması gerekiyordu.” Yüzümü buruşturdum. “Ayrıca annen olsaydım bu konuşmayı terlik eşliğinde yapardık.”

“Sen terlik giymeysin.” Muzır bakışları ayağımdaki sivri uçlu ayakkabılara kaydı. “Yapacağımız konuşma topuklu ayakkabılar eşliğinde olurdu.”

“Kafana geçirdiğim topuklular.” Ona en güzel gülümsememi sundum. “Annen olmamı ister miydin?”

Kendini tutamayıp kahkaha attı. “Ortada doğal afet gibi dolaşan bir anne isteyip istemediğimi mi soruyorsun?”

“Evet, haklısın, bu seni şanslı yapardı.” Onu omuzlarından çevirip kapiya doğru ittim. “Şimdi oyalanmayı bırak ve bitir şu işi.”

“Beni istemediğini söyleyecek.” Dağların aslanı söz konusu bir kız olunca çok öz güvensizdi.

“Ne var bunda? Abin de hep beni istemediğini söylüyor ama bu doğru mu, hayır. Muhtemelen şu anda üst katta beni takip etmek için aceleyle giyiniyordur.” Çağıl’ın iri cüssesi arkaya çekilmek için direndikçe onu sırtından itip içeri sokmaya çalışıyordum. “Sen bir Kalender’sin, aptal olma ve açıl şu kıza!”

“Beni çok geriyorsun, sonra yaparım!”

“Bunun için dört yıl daha beklemene izin vermeyeceğim! Çağıl, direnmeyi bırakıp gir içeri!”

Malikânenin kapısının önünde resmen onunla cebelleşiyorduk. “Şu ellerini çek sırtımdan, seneye ona açılırım!”

“Seneye mi? Seni boğarım, delirtme beni!”

“Rahat bırak beni, yenge hanım! Bana hayır derse ne halt yiyeceğim?”

“Sen böyle yaptıkça er veya geç birilerine evet diyecek ama o kişi sen olmayacaksın.”

“Bige Hanım, Çağıl Bey?” Çiçek’in nahif sesini duyunca boğuşmayı bırakıp ona döndük. Seradan topladığı çiçekleri kucağında tutarak bize bakıyordu. Kapının önünde dalaştığımız için şaşkınca gözlerini kırptırdı.

“Her şey yolunda mı?”

“Evet,” dedi Çağıl.

“Hayır,” dedim aynı hızla.

Çağıl sinirlenerek kısıp bir sesle, “Kes şunu,” diye beni uyardı. Bu sefer benden kurtulamazdı.

Nedim ile bahçe kapısının önünde duran Furkan, “Bige Hanım,” diye bağırdı. Bizden çok uzakta oldukları için sesini duyurmak için bağırmıştı. “Taksiniz geldi.”

Dudaklarım kıvrıldığında Çağıl aklımdan geçenleri anlamış gibi korkuyla yutkunup, “Sakın!” diye ukladı. “Bunu yaparsan seni balkondan

aşağıya atarım,” demişti ki Çiçek’e bakıp, “Çağıl sana sırlıslıklam aşık,” dedim. “Hem de dört yıldır.” Bunu söyler söylemez bahçe kapısına doğru koştum. Bombanın fitilini çekip kaçarken Çiçek’in elindeki karanfillerin yere düştüğünü göz ucuyla görmüştüm. Çağıl ise o esnada arkamdan yaratıcı küfürler etmekle meşguldü. Umarım balkon konusunda ciddi değildi.

Koşarak malikâneneden çıkıp o hızla taksiye binince rahat bir nefes aldım. Terapistte doğru giderken sırtımı koltuğa yaslayıp sııttım. Çiçek’in şoke olan suratı aklıma geldikçe daha fazla gülmek istiyordum. Uzun süre kendine gelemeyeceğini tahmin etmek zor değildi. Eğer Çağıl’ın ona açılacağına zerre kadar inancım olsaydı onun işine karışmazdım ama bu konuda bir şey yapmayacaktı. Çiçek’i kaybetmekten korktuğu için duygularından ona bahsedemiyordu.

Yolculuğun kalanında tekrar ve tekrar Gazel’e ulaşmaya çalıştım. Onu bıktırana kadar arayıp durduğum için en sonunda beni engellemişti. Ne sanıyordu, onu özlediğim için aradığımı falan mı? Bana annemin yerini söyledikten sonra cehenneme kadar yolu vardı. O benim de annemdi, er veya geç bana onun yerini söylemek zorundaydı.

Taksici terapistin ofisinin önünde durunca ücretini ödeyip arabadan indim. Binaya doğru bir adım atmıştım ki sokağı dolduran arabaların geliyle kahkaha atmak istedim. Karun ve adamları baskın yapar gibi gelmişti. ülmek yerine suçüstü yakalanan bir insan gibi korku dolu gözlerle yaklaşan arabalara bakıyordum. Karun’un kıskançlığını kullanarak hiç teklif etmeden onu buraya getirmiştım.

Karun kapıyı çarparak arabadan inerken burnundan soluyordu. Bana duyduğu öfkeden üzerini bile değiştirmemişti, hâlâ dün geceki dağınık hâliyle duruyordu. Tıpkı benim gibi giydikleri konusunda çok özenli bir adamı ceketsiz, kırışık bir gömlek ve boynundan sarkan bir kravatla görmek çok tuhaftı. Vücudu öfkeden yanıyor olmalı ki soğuğu bile hissetmiyormuş gibi yanına ceketini almamıştı. Bu dağınık hâliyle bile göze fazla hitap ediyordu.

Onu her hâliyle iyi gösteren yakışıklı bir yüzü ve fit bir vücudu varken istese de kötü görünemezdi. Çatık kaşlarla yanıma gelip ağzımı bile açtırmadan arkamdaki binayı gösterdi. “Elay ile burada mı buluşacaksın?” Altlığı hızlı soluklar yüzünden omuzları inip kalkıyordu. Binaya nefret etmiş gibi baktı. “Kahvaltı yapılacak bir yere benzemiyor.”

Birbirini aldatan insanların kullandığı o rezil cümle dudaklarımdan döüldü. “Açıklayabilirim.”

Karun bana hayal kırıklığı içinde bakarken boynundaki damarlar belirginleşmişti. “Açıklamanı içeride yaparsın.” Kolumu tutarak beni kapıya doğru sürüklerken söyleyeceğim hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. “Şu siktiğim puştunu bir de ben göreyim!” Terapisti öldürmezdi, değil mi?

Asansöre bindiğimizde, “Hangi kat?” derken yüzüme bile bakmıyordu.

Aldatıldığını düşünen her erkek gibi bana hesap sormayı sonraya saklıyordu. Ona göre buraya onu aldatmak için gelmiştim ve benim canıma okumadan önce o herife gününü gösterecekti. Bütün bunlar ondan beklediğim ve kendimi hazırladığım tepkilerdi. Bu yüzden dördüncü katın düğmesine basarken rolümü sürdürüp suçluymuşum gibi başımı yerden kaldırmıyordum.

Dördüncü kata çıktığımızda benim yönlendirmemle Yavuz Bey’in ofisine geldik. Randevuma tam zamanında geldiğim için asistanı Yavuz Bey’in bizi beklediğini söyleyince Karun, bana öldürecekmiş gibi baktı. “Kimi beklediği ortada!” Sinirli yüzündeki her kas seğirdiği için ürkerek bir adım geriye çekildim. Kızmasını bekliyordum ama bakışlarında gördüğüm saf ölüm beni dehşete düşürmüştü. Buraya tek bir amaçla gelmişti: Öldürmek.

Gözlerinde gördüğüm katliam beni endişelendirdiği için, “Dinle,” diyerek hemen koluna yapıştım. Küçük oyunumun ayağıma dolanması an meselesiydi. “Hiçbir şey sandığın gibi değil,” demiştim ki kolunu sertçe çekip bir hışımla terapistin odasına girdi. Sabırsız herif.

Peşinden koşarak içeri girdiğimde Karun’un ofisin ortasında kaskatı kesilerek durduğunu gördüm. Onu bekleyen adamı görünce öfkesi yerini şaşkınlığa bırakmıştı. Yavuz Bey ellilerinin sonunda yaşlı bir adamdı. Karun’un telefon konuşmamda duyduğu o yakışıklı adamla en küçük bir ilgisi yoktu. Saçlarının tamamı dökülen kel bir adamdı, üstelik boyu benim omuz hizama gelirdi.

Kahve gözlerinin etrafındaki kırışıklıkların bir benzeri alnında ve dudaklarının çevresinde de vardı. Şık bir takım elbisenin içinde kendi hâlinde bir adamdı. Karun’u buraya getirmek için bile olsa genç bir terapistten randevu almazdım. Buraya gelmeden önce oynadığım oyun yüzünden terapistle aramda bir şey olmadığına onu inandıramazdım. Bana olan güvenini sahte bir ölümle sarsmışken bir de sadakatim konusunda aynı şeyi yapamazdım.

Karun beklediği gibi birini karşısında bulamayınca başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. Kıvrılan dudaklarımdaki sinsiliği görünce

kaşlarını çatıp, “Baş belası kadın!” dedi küfreder gibi. Evet, tuzağa düştüğünü anlamıştı.

Bu ofisten derhâl çıkmak için bir adım atmıştı ki yolunu kestim. “Aklından bile geçirme.” Hemen karşısında durup dışarı çıkmasına izin vermedim. “Buraya kadar gelmişken bir saat boyunca bu odada kalacağız.”

Buraya onu aldatmak için gelmediğimi anladığı için sert yüz hatları gevşedi ancak onu tuzağa düşürdüğüm için bana hâlâ sinirli bakıyordu. “Buradan hemen gidiyoruz!”

“Gitmek mi?” Kati suretle karşı çıktım. “Seni buraya getirmek için yapmam gereken en adi oyunu oynadım. Sence bu kapıdan çıkmaya izin verir miyim?”

Omuzları gerilirken tehditkâr gözlerle bana bakıyordu. “Bige eğer hemen şimdi buradan çıkmazsak adice oynayan tek kişi sen olmayacaksın.”

“Dene istersen, bana karşı hiç kazanamadın.”

“Bilerek verdiğim zaferler mağlubiyetimi değil, sana yenilmeye istekli olduğumu gösterir!” Kolumu tutarak beni kapıya doğru çekti. “Gerçek bir yenilgiyle paramparça olmak istemiyorsan yürü.” Buz gibi bir ifadeyle gözlerimin en derinine bakarken burnundan soluyordu. “Benim de sabrımın bir sonu var ve sen o sınırı çoktan aştın.”

Birbirimize bağırarak onu burada tutamayacağımı bildiğim için taktik değiştirdim. “Benim için burada kalamaz mısın, kocam?” Bakışlarındaki değişimi görünce bunun hâlâ işe yarıyor olmasına hayret ettim. Ona yaptığım onca şeye rağmen hâlâ kocam deyişime zaafı vardı.

Benden kocam lafını duymasıyla az da olsun yumuşayınca bunu sonuna kadar kullandım. “Lütfen,” diye mırıldanıp kolumdaki elini tuttum. “Bu kapıdan çıkıp gitmen beni çok üzer.”

Gözlerim doldu ama bu seferki yaşlar sahte değildi. “Biliyorum, buraya sadece evli çiftler geliyor ve biz artık evli değiliz.” Ona bakmak için kendimi zorlarken, “Ama ben kendimi hâlâ senin karın gibi hissediyorum,” dedim kısık bir sesle. “Basit bir boşanma evrakı bana boşandığımı söyleyebilir ama nasıl hissedeceğimi söyleyemez.” Bana olan bakışları yumuşadığına göre doğru yoldaydım.

Ona sırnaşıp göğsüne sokulmak ister gibi dibine kadar girdim. “Tüm bunları seni yeniden kazanmak için yaptığımı görmüyor musun?” İstesem de elini tutmak dışında ona temas edemiyordum. Tepkisini kestiremediğim için bu konuda çekimserdim.

“Karun benim için uğruna savaşıcağım kadar değerlisin.” Gözlerim titreyişirken dürüstlüğüm sorgulanamazdı, bunlar gerçek hislerimdi. “Seni çok kolay kaybettim, zor olan geri kazanmak. Biliyorum, beni görmek bile istemiyorsun ama senden istediğim on üç gün dolana kadar hiç olmazsa çabalamama izin vermen.” Başımı kaldırıp içimi titreten mavilerine baktım. “Lütfen denememe izin ver.”

Cevabını soluğum tutarak beklemeye başladım. Bana hayır demek için dudaklarını aralamıştı ki kirpiklerimin arasından süzülen bir damla göz-yaşı onu durdurdu. Her daim dik olan omuzları düştüğünde bir kez daha kendi isteğiyle bana yenilmişti. “Sadece on dakika,” dedi isteksiz bir sesle. “Bu saçmalığa en fazla on dakika tahammül ederim, sonra ikimiz de gidiyoruz buradan.” Başlangıç için bu kadarı bile yeterliydi.

Gözlerimi kırptırdım. “On üç dakika olsa olmaz mı?”

“On dakika dedim.”

“Benimle üç dakikanın pazarlığını mı yapıyorsun?”

“Tıpkı senin şu anda yaptığın gibi mi?”

“On üçte anlaşmazsak hastalanıp kahrımdan ölürüm.”

“Abartma, her altı on üçle kıyaslamak zorunda değilsin.”

“Ama kocam...”

“Tamam ulan, on üç dakika!” dediğinde istediğimi almanın neşesiyle kıkırdadım.

Karun bana kızgınlıkla bakıp, “Gülme şöyle,” deyince gülerek başımı salladım ve o, homurdanarak Yavuz Bey’e doğru yürüdü.

Onunla tanışmak için isteksiz bir şekilde kendini tanıtip, “Karun Kalender,” dese de Yavuz Bey zaten onun kim olduğunu biliyormuş gibi bakıyordu. Karşısında attığı her adımı haber olan ve sık sık gazetelerin gündeminde yer edinen bir adam varken onu tanımaması imkânsızdı.

Oldukça kibar bir sesle, “Hoş geldiniz, Karun Bey,” dedi.

“Merhaba,” diyerek ona doğru yürüdüm. “Ben de Bige Efil Saka,” dediğimde Karun bir an boşandığımızı unutup çatık kaşlarla, “Kalender!” diyerek küçük bir ekleme yaptı. Ona boşandığımızı hatırlatarak kinayeli gözlerle baktığımda inadıma eskisinden daha kararlı bir sesle, “Bige Efil Saka Kalender,” dedi. “Eksik söyleme.” Hem boşuyordu hem de hâlâ karışımıyışım gibi davranıyordu.

Tanışma faslından sonra ikimiz de onun masasının önündeki koltuklara geçtik. Başlangıç konuşmalarımız tamamen birbirimizi tanımaya yönelikti. Bir süre sonra Yavuz Bey evliliğimizdeki sorunlardan bahsetmemizi

isteyince çenem düştü. “Aslında bizim buraya gelen o çiftler gibi normal bir evliliğimiz yoktu.”

Karşımda oturan ve bacak bacak üstüne atarak telefonuyla meşgul olan Karun’u gösterdim. “Birbirimizle hiç tanışmadan evlendik.” Daha ilk dakikadan sıkıldığı için Karun kafasını telefona gömmüştü.

Bizi doğru şekilde anlamak için Yavuz Bey ihtiyatlı bir ifadeyle, “Zoraki bir evlilik miydi?” diye sordu. “Veya görücü usulü?”

“Şu karşınızdaki mağara adamı sizce görücü usulüyle evlenecek birine benziyor mu?” Karun söylediklerim için hiç alınganlık yapmazken başımı iki yana salladım. “Biz birbirimizi hiç görmeden evlendik.”

Derin bir nefes alıp her şeyi en başından anlatmaya karar verdim. “İkimiz de başka birileriyle evlilik planları yapıyorduk ama Duha bizi birbirimizle evlendirdi.”

Yavuz Bey hiç tepki vermeden bana bakarken, “Duha Tunus mu?” diye sordu. Duha’yı tanıması beni şaşırtmadı çünkü Karun’u tanıyan herkes mutlaka onu da tanırdı. Sıra dışı düşmanlıkları yüzünden ikisinin adı hep birlikte anılıyordu.

“Duha bir nevi Karun’un gizli aşkı gibi bir şey,” dediğimde Karun sonunda bir tepki gösterdi ve ters gözlerle bana baktı. “Duha şimdi Karun ile görüşmüyor çünkü Elay’la birlikte ama geçen gün Ersin’i dövmüş.”

“Ersin kim?” diye sordu Yavuz Bey.

“Karun’un yeni düşmanı. Duha bunu sindiremediği için zavallı adama pusu kurup onu dövmüş. Elay’ı kıskanmıyor ama Karun’u kıskanıyor,” dediğimde Karun kısık bir sesle küfredip çatuk kaşlarla bana baktı.

“Ersin’i mi dövmüş?” O koltuğa oturduğundan beri sonunda bir tepki verebilmişti. Ne yani, bundan haberi yok muydu?

“Evet.” Sesimdeki kıskançlığı gizlemenin bir yolu yoktu. “Dün sabah Elay telefonda bana anlattı.” Kinayeli bakışlarımı ona yönelttim. “Senin için Ersin’i dövmesi çok romantik değil mi?”

Kaşlarının kavisini ürktürücü bir hızla çatılırken ne saçmaladığımı merak ediyordu. “O puştun neyi ne sebeple yaptığını bilmiyorum, ilgilenmiyorum da.”

“Ama o seninle ve takıldığın insanlarla oldukça ilgileniyor.”

“Böyle devam edersen ben de onun bozuk kalbini durdurmakla yakından ilgileneceğim.” Meydan okurcasına kaşlarını yukarı kaldırdı. “Suç ortağını ortadan kaldırmam ilgini çekiyorsa konuşmaya devam et.”

Durduk yere Duha'nın başını belaya sokmak istemediğim için Yavuz Bey'e döndüm. "İlişkimizin boyutunu anlamanız için önce hayatımızdaki diğer insanların kim olduğunu bilmelisiniz, bu hâle gelmemizde hepsinin payı var." Derin bir nefes alarak koltuğuma yaslandım. "Duha her şeyi başlatan lanet herifin teki. Neyse ki şimdilerde hastalığı ve Elay'la meşgul olduğu için insanların hayatına burnunu sokmuyor."

Sessizliğini koruyarak beni dinleyen Yavuz Bey, "Elay kim?" diye sordu.

"Elay benim evlendiğimi sandığım ama aslında onun yerine Karun ile evlendiğim Serhat'ın eski eşi. Tıpkı Rengin gibi Serhat da tarihe karıştı ama Serhat ölmedi, Karun onu hadım ettiği için ortaldan kayboldu. Bu arada Rengin de Karun'un eski nişanlısı ve aynı zamanda Duha'nın da eski sevgilisi. Hayır, Duha onu çoktan unuttu çünkü artık Elay'la birlikte. Karun ile ikimizi evlendirip Elay'ın evliliğini yıktığı yetmezmiş gibi şimdi kendisi Elay'dan hoşlanıyor. Karun da Rengin'i öldürerek benimle olmaya başladı." Yavuz Bey'in dehşetle açılan gözlerine bakıp tebessüm ettim. "Evet, biz böyle kocaman bir aileyiz."

Anlattıklarım karşısında sersemleyen adama masumca baktım. "Burada konuşulan her şeyin burada kalacak olması çok güzel, değil mi? Neyse ki hasta ve doktor arasındaki konuşmalar mahkemede delil niteliği taşı-mıyor."

Yerinde rahatsızca kıpırdandı. "Buna neden değindiğiniz?"

Karun telefonu cebine koyarken dikkati artık Yavuz Bey'in değişen suratındaydı. "En kötüsünün birini hadım etmem veya Rengin'i intihara zorlamam olduğunu mu sanıyorsunuz?" Yavuz Bey'in korkusu onu eğlen-dirmeye başlamış olacak ki dudakları kıvrıldı. "Daha başlamadı bile."

Karun adama ecel terleri döktürürken sadistçe bir zevkle onun gözle-rinin içine baktı. "Tüm hikâyeyi henüz duymadınız ve gördüğünüz gibi sevgili karım anlatmaya bir hayli istekli." Kısacası ona korkman için daha çok erken çünkü bundan daha fazlası var diyordu.

Köşedeki ayaklı panoyu görünce yerimden kalktım. "Yavuz Bey izin ve-rirseniz anlayacağınız şekilde anlatmak istiyorum çünkü bizim hikâyemiz gerçekten çok karışık." Masanın üzerindeki fosforlu kalemlerden birini alıp panonun yanına gittim.

Panoyu ikisinin göreceği bir yere koyup panonun ortasına Karun ve Duha'nın isimlerini yazdım. Sınıftaki öğrencilere ders verir gibi davranı-yordum. "Her şey bu iki şerefsizin düşmanlığıyla başladı," dedim. "Düş-manlıklarının ne kadar eskiye dayandığını veya tam olarak ne üzerine

olduğunu hiçbirimiz bilmiyoruz. Bence onlar da bilmiyor veya hatırlamıyor.” Bu konuda güçlü şüphelerim vardı.

İkisinin isminin altına Rengin’in adını yazdım. “Bu arkadaşımız aynı anda ikisiyle birlikte olmaya başladığı için işler karıştı.” Rengin’in üzerine iki ok çizip okları Karun ve Duha’ya doğru uzattım. “Aynı kadınla görüştüklerini Karun ve Duha uzun süre bilmedi.” Yüzümü buruşturdum. “Her haltı biliyorlar ama iki yıl boyunca aynı kadınla olduklarını bilemediler.”

Karun rahatsızlığını belli ederek, “Ben bu anlatım tarzından hiç hoşlanmadım,” diyerek bana karşısındaki koltuğu gösterdi. “Otur yerine, Bige.”

Yavuz Bey gerginliği azaltmak için ona yumuşak bir ifadeyle bakıp, “İzin verelim de bitirsin,” dedi.

“Oraya senin ismini yazmıyorsa kapat lan çeneni.”

“Terapistimize karşı daha kibar ol,” diye onu uyardım.

Lafını hiç esirgmeden, “Bu herif benim terapistim değil,” derken bana bileğindeki saati gösterdi. “Dokuz dakikan kaldı, acele etsen iyi olur.” Ciddi ciddi dakika mı tutmuştu?

Onun adına özür diler gibi Yavuz Bey’e baktığımda, “Hiç sorun değil,” diyerek tebessüm etti. “Meslek hayatım boyunca karşılaştığım tek fevri hasta Karun Bey değil.”

“Hasta mı?”

“Karun rahat bırak adamı!” Elimdeki kalemi kafasına fırlatmamak için kendimi zor tutuyordum. “Ne yapmaya çalıştığını görebiliyorum ama Yavuz Bey’e sataşarak bu odadan çıkmama neden olamazsın.” Bu seanstan kurtulmak için Yavuz Bey ile uğraşıp duruyordu.

Ona kızıp tekrar panoya döndüm. “Duha aldatıldığını Karun ve Rengin nişanlanınca anladı.” Duha’nın isminde başlayan bir ok çizip okun ucuna Kadem’in adını yazdım. “Sağkolunu çirkin bir plan için görevlendirdi.”

Kadem’den uzanan okun ucuna Serhat ve Elay’ın ismini yazdım. “Duha’nın isteği üzerine Kadem bu çiftin hayatına girerek Serhat’ı satın aldı.”

Kendi adımı yazdıktan sonra Serhat’ın okunu ismime doğru çizecektim ki Karun çenesini sıkıttı. “O panoyu parçalamamı istemiyorsan o it ve kendi isminin arasına bir bağlantı çizmezsin!” Sürekli oyunbozan çocuklar gibi davranıp duruyordu.

Karun yüzünden Serhat ve ismim arasına ok çizmekten vazgeçtim. Adımın üzerine dokunarak Yavuz Bey’e baktım. “Bu noktada benim hikâyeye giriş yaptığım kısım başlıyor,” diyerek her şeyi pano üzerinden anlatmaya devam ettim.

“Ben de karşılık olarak sahte bir ölümle ortadan kayboldum.” Sonunda anlatmayı bitirmiştım ve bunu yapmak kırk dakikamı almıştı. Kırk dakika boyunca bu odada konuşan sadece bendim. Karun hiç konuşmamıştı ama anlattığım her şeyle Yavuz Bey’in değişen suratına bakıp bıyık altından gülmüştü. Neredeyse zavallı adamın kalbine inecekti ve Karun bunun olmasını her şeyden çok istiyordu.

Yavuz Bey meslek hayatı boyunca böylesine bir çiftle karşılaşmamış olmalı ki dehşete düşmüştü. Kireç gibi solan suratı gerçekten bir kalp krizi geçirecekmiş gibi endişe vericiydi. “Acaba ona her şeyi detaylıca anlatmasa mıydım?” diye fısıldadığımda Karun güldü.

“Carlos’u havaya uçurduğunu anlattığın kısım çok iyiydi.” Hayır, değildi çünkü o kısımda Yavuz Bey neredeyse kendi tükürüğünde boğulacaktı. Karun’un iyi anlayışı Yavuz Bey’in kıvranıslarıydı.

Kırk dakika boyunca panoya bir şeyler yazıp çizdiğimden ayaklarım yorulmuştu. Panoyla bir işim kalmadığı için yürüyüp yerime oturdum. Karun ile birbirimize yaptığımız her şeyi eksiksiz anlattığımdan Yavuz Bey’in bize olan bakışları müthişti. Karşısında kulak yerine antenleri olan bir çift varmış gibi bakıyordu. Kırk dakika boyunca bir sürahi dolusu suyu içmemiş gibi bir kez daha suya uzandı.

“Tüm bu şeylerden sonra birbirinizi bırakmayı hiç düşündünüz mü?” derken hayretler içinde kaldığını saklayamıyordu. “Bu seçeneği gözden geçirdiniz mi?”

Herkesin iyiliği için birbirimizden uzak durmamız gerektiğine inanmaya başlamıştı. Anlattığım tüm o kan ve vahşet olaylarından sonra ayrılmamız gerektiğini düşünüyordu. Karun ona bıkkın gözlerle bakarken, “Biz zaten boşandık,” dedi düz bir sesle. “Beni buraya kandırarak getirdi. Bir şeyleri kurtarmak istediğim yok.”

“Ben de ortada kurtarılacak bir şey göremiyorum.” Yavuz Bey mümkün olsa ikimizin koltuklarını birbirimizden en uzak köşeye koyardı. “Birbirinizden uzak durmalısınız.”

“Ne diyorsun sen be!” diye ona çıkıştığımda Karun gülmemek için başını hafifçe öne eğdi.

“Bige, terapistimizle daha kibar konuşur musun?” Hayvan herif, beni kendi sözlerimle vurmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

“Ben sizin gibi düşünmüyorum.” Ölümcül bakışlarım Yavuz Bey’in üzerindeydi. “Siz terapist değil misiniz? Biz bulamasak da sizin kurtarılabileceğiniz bir şeyler bulmanız gerekiyor.” Keşke onun hakkında yapılan tüm o kötü yorumları ciddiye alsaydım. “Siz boşanma avukatı mısınız? İnsanları ayırmayı bırakın.”

Derin bir nefes alıp beni sağduyulu olmaya zorlamaya başladı. “Bige Hanım, bu anlattıklarınız normal şeyler değil.”

“Ben de sizden anormal bir tedavi yöntemi beklemiyorum, kocamla aramı yapsanız yeter.”

“Mümkün değil.”

“Boşanma avukatlarından rol çalmayı bırakın,” diyerek onu tersledim. “Tek yapacağınız şey yıktığımız ilişkiyi onarmak. Buraya gelen tek yıkıcı çift biz değilizdir herhâlde.”

“Ama hiçbiri sizin kadar yıkıcı olmamıştır.”

Kaşlarım çatılırken Karun gülmemek için yanaklarının içini dişleyerek terapisteye baktı. Bunu yaparken başıyla beni gösteriyordu. “Yerinde olsam onunla ters düşmem, en iyi özelliği insanları havaya uçurmak.”

Adamın rengi atarken dehşete kapılarak Karun’a bakıyordu. “Ve siz bunu iyi bir özellik olarak mı görüyorsunuz?”

Karun gülerek omuzlarını silkti. “Tabii, iyi silah kullanması da var ama benim favorim bıçak ve tekmeyle yaptığı o garip hareket.”

Yavuz Bey duyacaklarından korkarak, “Neyden bahsediyorsunuz?” diye sorunca ona bunu göstermeye hevesli bir şekilde ayağa kalktım.

“Kocamın bahsettiği bıçaklı o tekme hareketi şöyle bir şey.”

Çantamı karıştırıp bıçağı bulmaya çalıştım. Çantamın içi çok karışık olduğundan aradığım şeyi bulamayınca silahımı çıkardım. Çantama sığan küçük silahı Yavuz Bey’in masasına bıraktığımda adamın gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi olmuştu. Onu hiç umursamadan biber gazını, muştayı, yedek şarjörü, el sargılarımı ve küçük el bombasını onun masasına bıraktım.

Yavuz Bey küçük dilini yutarken ben hâlâ çantamı karıştırıp bıçağı arıyordum. “Buralarda bir yerde olmalıydı. Bu zehir şişesinin kapağı niye gevşemiş, ya çantama dökülseydi? Bu çantayı Kore’den almıştım.”

“Bige.” Karun’un keyifli çıkan sesiyle başımı kaldırıp ona baktığımda gülmek için âdeta kendisiyle cebelleşiyordu. Onunla aylarca aynı evin

içinde yaşadığımız için büyük çantayla dışarı çıktığımda çantamın içine koyduğum şeylere yabancı değildi. Yavuz Bey'i korkudan tir tir titreten şeylere oldukça sakın gözlerle bakıp bana el bombasını gösterdi. "Bombanın çantanda ne işi var?" Tek şaşırdığı şey buydu, bunun dışındakileri sorun etmiyordu.

Bombayı masanın üstünden aldım, bunu sadece elimde tutmak bile beni rahatlatıyordu. Küçük el bombasıyla büyük bir aşk yaşarken onu göğsüme bastırdım. "Bu tatlı şey benim için istek değil, ihtiyaç."

Karun oldukça sakın bir şekilde başını ağır ağır sallarken neşesinden hiçbir şey kaybetmemişti. "Bana sinirlendiğinde o şeyin pimini çekersen sikerim belanı." Masadaki silahımı gösterdi. "Sen yine silahtan devam." Onu havaya uçurmamdansa silahla vurmamı sorun etmeyen koca yürekli bir kocam vardı.

"S-siz... Tedavi olun!" Yavuz Bey koltuğunda zangır zangır titrerken korku dolu gözlerle elimdeki bombaya ve masasına koyduğum şeylere bakıyordu. "En acilinden tedavi olmalısınız, ikiniz de hastasınız."

"Sence bunun farkında değil miyiz?" Ona göz devirerek masasına koyduğum her şeyi tekrar çantaya doldurmaya başladım. "Bunun için geldik herhâlde size. Bizi tedavi edip gönderebilir misiniz ya da en azından beni?" Tedaviye istekli bir şekilde ona bakıyordum. "Beni daha az sorunlu bir kadın yapabilir misiniz?"

Bunun düşüncesi bile Karun'u kızdırdığı için çatık kaşlar altında Yavuz Bey'i tehdit etti. "Karımın tek bir huyunu bile değiştirirsen o bombayı ağzına sokarak pimini çekerim." Kimse bir insanı hayatıyla tehdit ederken onun kadar soğukkanlı olamazdı. Hem benden şikâyetçiydi hem de tek bir huyumun değişmesini istemiyordu.

Abartısız on dakika boyunca Yavuz Bey'i sakinleştirmeye çalıştım. Sık sık saate bakıp seansımızın ne zaman biteceğini kontrol ederken küçük çaplı bir kriz geçirmişti. Çekmecesinden çıkardığı o hapları aceleyle aldığına ona bir bardak su uzatan bendim. "Lütfen artık kendinize gelir misiniz? Daha kaç kez söyleyeceğim, size herhangi bir zarar vermeyeceğim."

Karun sırtıttı. "Kendi adıma söz veremem." Ciddi anlamda adama kalp krizi geçirecekti.

Aldığı sakinleştirici ilaçlarla terapistimiz biraz kendine gelince yerime oturdum. Anlattığım tüm o şeylerin etkisinden çıkamadığından kendine gelmek için doldurduğum bardaktan birkaç yudum daha içti. "Yaşadıklarınız ve birbirinize yaşattıklarınız sağlıklı bir ilişkinin temelinde olmaması gereken her şeyi kapsıyor." Bana kendi doğrularını kabul ettirmek ister

gibi bakıyordu. “Birbirinizi saplantı hâline getirmek yerine bu noktada bırakmak en doğru karar olabilir.” Ben bu adama yolunda gitmeyen ilişkiyi kurtarmak için gelmiştim, bitirmek için değil.

Onu buraya getirdiğime beni pişman etmek isteyen Karun, sonunda eğlenmenin bir yolunu bulmuştu. Yavuz Bey’e katılıp, “Sizinle aynı fikirdeyim,” diyerek beni kızdırmaya başladı. “Olmuyorsa zorlamanın bir anlamı yok. Bu konuda bize ne önerirsiniz?” Sanki daha önce çoğu şeyi zorlayan o değilmiş gibi konuşması yok muydu, beni deli ediyordu.

Yavuz Bey bizim hakkımızdaki notunu vermiş gibi ortaya çok saçma bir fikir attı. “Başka insanlara şans vermeyi deneyebilirsiniz.” Bu adam ölmek mi istiyordu? “Boşandığınızı da düşünürsek ortada kurtarılacak bir evliliğin olmadığını kabullenmelisiniz. Belki de yapmanız gereken tek şey yeni insanlara bir şans tanımak.” Nasıl bir terapist böyle bir şey söyler, bilmiyordum ama kinayeli gözlerle bakıp, “Ya da yeni kurbanlara,” dedi. Ne yani, bizim birliktelik yaşayacağımız insanlar kurban rolünde miydi?

Bu adam bizi canı falan sanıyor olmalıydı. Başka insanlarla olma fikrini duyan Karun’un çatılan kaşlarını görünce kahkaha attım. “Harika bir fikir.” Şimdi eğlenme sırası bana geçmişti.

Karun oturduğu yerde gergin bir ifadeyle dikleşti. “Harika bir fikir mi?” Gözlerini gözlerime diktiğinde mavilerinde gördüğüm kıyım omurgama buz gibi bir ürperti gönderdi. “Sen neyden bahsettiğinin farkında mısın?”

Öfkesi onu sinsice yakarken benim için çölde su bulmuş gibi serinleticiydi, onu kısıkvrak yakalamıştım. “Az önce Yavuz Bey ile aynı fikirde değil miydin?” Dudaklarından çıkan her cümleyi ona karşı kullanmasını iyi bilen bir kadın olarak gülümsedim. “Kurtarılacak bir şey olmadığını söyledin, o zaman başka insanlarla görüşmemiz senin için bir sorun olmamalı.”

Dizindeki elinin parmakları tıpkı bir yılan gibi kıvrılarak avucunun içine büküldü. Öfkesini yumruğunun içine hapsetmeye çalışarak yumruk yaptığı elini sıktı. “Kimseyle görüşmeyeceğim, sen de öyle!” Bu fikri gerekirse kafama vura vura aklıma sokmak ister gibi sert bakıyordu. “Siktiğim insanları kiminle istiyorsa onunla olabilir ama bizim için bizden başkası yok.”

“Bu yaşananlardan sonra birbirinizle olmanız da hiç sağlıklı değil.” Yavuz Bey bunları ona söyleyecek kadar cesaretliydi. “Birlikte olmayı denesenez bile bunun uzun süreceğini düşünmüyorum. Birbirinize bu sefer daha da büyük acılar yaşatmayacağınızın bir garantisi yok.” Bu adam

yanlış mesleği yapıyordu. İstifa edip boşanma avukatı olmalıydı. “Toksik bir ilişkinin içinde olduğunuzun farkında değil misiniz?”

“Bunu zaten biliyoruz, lan!” Karun her an belindeki silahı çıkaracakmış gibi duruyordu. “Biz belki toksik seviyoruz, amına koyduğum piçi, sana ne bundan?”

“Karun lütfen terapistimizle düzgün konuş.”

Yavuz Bey biraz korkuyla biraz da telaşla, “Sizin terapistiniz değilim,” dedi. Bizimle ikinci bir seans yapmaktan ödü koparak bunun altını özellikle çizmişti.

Terapistin gözlerinin içine bakarak elimi çantamın içine uzattım. “Değişiklikten hoşlanan bir kadın olmadığım için terapist değişikliğine gitmek hoşuma gitmez.” Ona en güzel gülümsememi sundum ama bu aslında bir tehditti. “Çantamdaki tatlı şeyle yakından tanışmak ister misiniz?” Bombayı her an çıkarabilirdim.

Bu sefer gülen Karun’du. “Bige, lütfen terapistimizi tehdit etme.”

Yavuz Bey cebinden çıkardığı mendille alnındaki teri silerken bizi buradan nasıl göndereceğini düşünüyordu. “Bakın, bu anlattıklarınız ve ikinizin davranış şekli sıradan bir durum değil.” Sadece bakışlarıyla bile bir kliniğe yatmamız gerektiğini ima ediyordu ama bunu doğrudan söylemeye cesareti yoktu.

“Bu birliktelikte siz birbirinizle olmak yerine birbirinizden kurtulmaya çalışmışsınız. Tüm bunlar daha ağır travmatik olayları tetikleyebilir ve inanın bana, bundan daha ağır ne yaşanılabilir, bilmiyorum.” İkimizin de travmatik bir vaka olduğunu düşünüyordu. “Birbirinize zarar verdiğinizin farkında değil misiniz?”

Karun tüm öfkesini çatık kaşlarla ona yöneltti. Delici bakışlarını doğrudan ona diktğinde zavallı adam onun bakışlarından ürkmüş gibi yutkunarak hemen gözlerini kaçırdı. “En azından başkalarıyla olan randevuyu bir seferliğine denemelisiniz,” diyerek yumuşak bir sesle bizi ikna etmeye çalıştı. Bu konuda ısrarcı olduğundan bu gidişle Karun’a gerek kalmadan ben ona dalacaktım.

“Randevunuz boyunca birbirinizi hiç aramayacak, görmeyecek ve rahatsız etmeyeceksiniz. Kendinizi tamamen randevunuza vermelisiniz.” Önce Karun’a sonra da bana baktı. “Düşündüğünüzün aksine bu yararlı bir öneri olabilir. Bunu deneyin ve bir sonraki seansımızda nasıl sonuçlandığını bana anlatın.” Onu havaya uçurmakla tehdit edince bizimle ikinci bir seans yapmayı kabul etmişti.

Karun kan beynine sıçramış gibi bir hışımla ayağa kalkıp, “Ne diyorusun lan sen!” diyerek onun üzerine yürüyünce hemen koluna yapıştım.

“Sakin ol, kızacağın kadar kötü bir şey demedi.”

“Demedi mi?” Çenesi kasılmıştı. “Karımın biriyle randevuya çıkmasını teklif ediyor ve benden de buna göz yummamı istiyor. Pezevenk miyim ben!” Kolunu sertçe çekerek yanımdan geçti.

O kadar hızlı Yavuz Bey’e ulaştı ki ona vurmasına engel olmak için, “Ben denemek istiyorum!” dedim. Bu onu durdurmuştu. Olamaz, bunu söylerken ciddi değildim.

Karun, Yavuz Bey’in tam karşısında dururken başını ağır bir hareketle çevirip bana baktı. Boynundaki damarların şiddetli atışını hissederken bakışları karşısında gerildim. Buna rağmen, “Randevuya çıkacağım,” demeyi başardım. “Ne yaparsam kendimi sana affettiremiyorum. Belki de sende ısrarcı olmak yerine farklı alternatifleri düşünmemin zamanı geldi.” Bu konuda ciddi değildim, ondan başka kimseyi istemiyordum. Onunla olmak istiyorsam beni kaybetmek üzere olduğunu ona hissettirmeliydim.

Bu karar belki de hayatımın en yanlış kararıydı ama o kadar umutsuz bir hâldeydim ki aklıma gelen en saçma fikirleri bile değerlendiriyordum. Farklı insanlarla denemek istediğimi söylemek Karun için bardağı taşıran son damlaydı. Omuzları öyle bir gerildi ki sadece sırt kaslarıyla üzerindeki gömleği ikiye bölebilirdi. Onun sert bakışlarından kaçmanın bir yolu yoktu.

Çenesini sıktıkça yüzü sinirden kasılıyordu. Sıktığı dişlerinin arasından konuşurken kaşları alayla yukarı kalktı. “Demek farklı alternatifler denemek istiyorsun?” Sinirden yerinde duramazken bana günümü göstermek ister gibi kabul etti. “Dene bakalım hatta ikimiz de deneyelim!” Boğazımda bir yumru oluştu.

Başım büyük beladaydı, değil mi?

“Sen niye bu kadar aptalsın?” Duha ofisinin içinde dönüp dururken karşısında akıldan noksan biri varmış gibi davranıyordu. “Biz seni o eve Kalender ile barış diye gönderelim ama sen git, adama başka insanlarla çıkmayı kabul ettir! Pes doğrusu!”

“Kabul edeceğimi beklemiyordum.” Kafamı duvarlara vurmak ister gibi sızlandım. “Olayların bu raddeye gelmesi bana da sürpriz oldu.” Yardım

ister gibi ağlamaklı bakışlarımı ona diktim. “Görmüyor musun, çok müşkül bir durumdayım.”

Duha ters bir şey söylememek için dudaklarını birbirine sımsıkı basırken Kadem güldü. “Bana kendimi zeki hissettiren tek insansın.” Boğazından çıkan kıkırtıya engel olamadı. “Çünkü senden daha aptalı yok.”

“Lütfen kendine haksızlık etmez misin? Bu konuda en az benim kadar iyisin.”

“Ama bir sen etmem.”

“Teveccühün.”

“Çıldıracağım, bir tek aptallıklarınızı yarıştırmadığınız kalmıştı!” Duha bize kızarken sinirle ellerini saçlarından geçirmekle meşguldü. “El âlemdekiler zekâlarını konuşturur ama bendekiler aptallıklarını yarıştıır!”

“Komşunun tavuğu insana kaz görünürmüş,” diye homurdandım. “Bize haksızlık etme.”

“Komşumuzun bir tavuğu mu var?” Kadem gözlerini kısarak bana doğru eğildi. “Karun evde tavuk mu besliyor?”

“Karun nereden çıktı şimdi?”

“Komşumuz o.”

“Hayır, malikânede tavuk beslemiyorlar.”

“Besleselerdi çoktan mideye indirirdin.”

“Yemezdim.”

“Seni tanıyorum, yerdin.”

“Haklısın, yerdim.”

“Konumuz bu mu, Allah’ın eksik kromozomları!” Duha’nın kızgın sesiyle irkilerek hemen ona döndük. Konuyu dağıtmakta üstümüze yoktu.

Çatık kaşlarının altındaki sinirli gözlerini bana dikince omuzlarım düştü. “Benim amacım Karun’a beni kaybetmek üzere olduğunu düşündürmektir ama o, başka insanlarla denemeye dünden razıymış gibi hemen kabul etti.” Yüzümü sinirle ovuşturdum. “Bu gece bir kadınla yemeğe çıkacak.” Yavuz Bey’in ofisinden çıkar çıkmaz Kenan’ı arayıp ona bir randevu ayarlamasını istemişti.

Kadem çilekli sütünü höpürdeterek içerken çok sakın bir sesle konuşup sinirlerimi bozmaya devam etti. “Bırak ne hâli varsa görsün.” Evli olmadığım biriyle aynı evde yaşamamı sorun ettiği için son gelişmelerden memnundu. “Eve geri dön.”

“Dönmeyecek.” Duha onu tersleyerek elindeki sütü aldı. “Beni Kallender ile barıştırana kadar o evden çıkamaz. Karşı atak olarak bizim kuş da bu gece biriyle randevuya çıkacak.”

“Abi sen bir sektir gitsene artık.” Kadem buna izin vermeyecekmiş gibi kaşlarını çatı. “İki gün boş kaldı diye kıza hemen birini ayarlama.”

Bir detaya değinmek ister gibi işaret parmağını havaya kaldırdım. “İki gün değil, toplamda dört yüz yirmi gündür boşum.”

“Sayıyor musun lan bir de!” Kadem’in sert çıkışıyla gülerek başımı salladım.

“Sen saymıyor musun?”

“Nesini sayacak?” diye homurdandı Duha. “Onu tanıdığımndan beri hayatına kimseyi almadı ve onu on yaşından beri tanıyorum.”

Kadem böbürlenir gibi gömleğinin yakasını düzeltti. “İlişkiler konusunda çok seçiciyim.” Bunu söylerken göğsünü kabartıyordu. “Sizin gibi her gördüğümün üzerine atlamak yerine kendimi doğru kişiye saklıyorum.”

Yüzümü buruşturdum. “Bu gidişle turşunu kuracağız. Git artık kendine bir sevgili yap.”

Duha tüm ciddiyetiyle, “Mümkünse kadınlardan yana yap seçimini,” dedi.

“Abi artık ayıp oluyor,” diye sızlandı. “Bu imalarından bıktım.”

Aynı bıkkınlık ifadesi Duha’nın yüzünde de vardı. “Ben de senin hangi cinsten hoşlandığını anlayamamaktan bıktım.”

Kadem kaşlarını çatıp tam bir şey söyleyecekti ki aklına ne geldiyse bakışlarından şeytani bir ifade geçti. Onu birazcık tanıdıysam korkmamız gerekiyordu. “Bunu sizlerle paylaşmak için biraz beklemek istiyordum ama sanırım zamanı geldi.” Öne doğru eğilip gözlerini Duha’ya kenetledi. “Yarın akşam sevgilimi seninle tanıştırmak için eve getireceğim.”

Kelimenin tam anlamıyla bizi bozguna uğrattığı için Duha ağzı bir karış açılmış bir hâlde ona bakıyordu. “Sevgilin mi var?” diye sorsa da buna hiç ihtimal vermiyordu.

Kadem uzanıp onun elindeki çilekli sütünü alarak arkasına yaslandı. “Evet, var ve siz yarın akşam onunla tanışacaksınız.” Neden bir işler karıştırdığını düşünmeye başlamıştım?

Duha yıllardır bunun olmasını bekliyormuş gibi rahatlayarak nefesini koyuverdi. “Kendi gözlerimle görmedikçe inanmam.” Tehdit eder gibi dik

dik Kadem'e bakmaya başlamıştı. "Yarın o kızı benimle tanışmaya getirmezsen geceyi dışarıda geçirirsin."

Duha'nın aksine ben bu habere pek sevinmemiştim, hayatında biri olsaydı bunu benden saklamazdı. "Yine ne işler karıştırıyorsun?" Gözlerimi kısarak ona doğru eğildim. "Nereden çıktı bu sevgili işi?"

"Nereden mi çıktı?" İşaret parmağını alnıma bastırarak beni arkaya doğru itti. "Her sağlıklı erkek gibi benim de bir sevgilim olabilir."

"Yarın akşam foyan ortaya çıkınca görürüm seni." Ona zerre kadar inanmadığım için söylediği yalanı kurcalamak yerine Duha'ya döndüm. "Beni bu geceki yemekten kurtaracak bir yol bul."

Bundan kurtuluşun yok der gibi baktıktan sonra bana sırtını dönüp masasına doğru yürüdü. "Karun'un sana bir ders vermek için randevuya çıkmayı kabul ettiği çok belli. Bunun altında kalamazsın, özellikle de bu fikir senden çıkmışken." Tükürdüğümü yalamamak için mecburen ben de randevuya çıkacaktım.

"Ya randevulaştığı kadından hoşlanırsa?"

Kadem bıkkınca konuştu. "Keşke böyle bir şey olsa da biz de artık rahat bir nefes alsak. Bir aydır içim dışım Karun oldu. Sen sussan bu sefer de bu başlıyor." Duha'yı işaret etti. "Ne Karun'muş arkadaş, sanırsın dünya onun etrafında dönüyor."

Kıkırdayarak, "Sen tam olarak burada hangimizi kıskanıyorsun?" diye sordum. "Duha'yı mı yoksa beni mi?"

Ceketinin iç cebinden bir tane çilekli şeker çıkararak, "Her ikinizi de!" diye itiraf etti. "Son günlerde tek düşündüğünüz Karun, kimse benimle ilgilenmiyor. Bu da yetmezmiş gibi Kenan piçi de konuşmuyor benimle." Ayaklarını uzatıp kabaca orta sehpaye koydu. "Çok ihmal ediliyorum."

"Yarın akşam size geldiğimde sevgilinle üçümüz biraz takılalım mı?" dedim yumuşak bir sesle. "Dışarı çıkıp vakit geçiririz." Bir sevgilisi olduğuna inanmıyordum ama yarına kadar bundan emin olamazdım. Son günlerde onu çok ihmal ettiğimin hiç farkında değildim.

Teklifim Kadem'i heyecanlandırdığı için hemen kabul etti. "Öncesinde korku evine de gider miyiz? Hep gitmek istemişimdir."

Tebessüm ederek başımı salladım. "Elay'ı da alırsız, dördümüz biraz eğleniriz."

"Ben niye dışlanıyorum?" Duha ters gözlerle bunları söylerken alındığını gizlemeye çalışıyordu. "Korku evine ben de hiç gitmedim." Ensesini

kaşıyarak bizden başka her yere bakarken, “Uğraşacak bir Karun da yok zaten,” diyerek kendini acındırmaya çalıştı. “İyice ortada kaldım.”

“Senin kalbin var.” Kadem onu saf dışı bırakarak sırtıttı. “Evde oturup ilaçlarını içerek uslu uslu bizi bekle.”

“Çocuk muyum lan ben, piç! Ben de geliyorum.”

“Gelemezsin, senin kalbin var,” dedim.

“Kendi türünle aynı beyin miktarını taşıyan beyinden yoksun kuş, senin kalbin yok mu?” diyerek beni azarladı. “Herkesin kalbi var!”

“Ama bizimki iyi durumda,” dedi Kadem. “Seninki bozuk.”

Hızlıca başımı salladım. “Korku bozuk kalbine iyi gelmez. Orada fenalaşıp keyfimizin içine edersin.”

Celallenerek masasındaki evrakları bize fırlattı. “Kaybolun lan gözümün önünden!” Tavuk kışlar gibi eliyle saçma bir hareket yapıp bize kapıyı gösterdi. “Hasta birine hiç saygınız yok. Yeter sizinle uğraştığım.” Bizden yılmış gibi kendini koltuğa bıraktı. “Depresyondaki bir adamın hâlimden anlamayacak kadar düşüncesizsiniz.”

“Depresyon, öyle mi?” Ayağa kalkarak dik dik ona bakmaya başladım. “Bu yüzden mi Ersin’i dövdün?”

Ersin’i nasıl hastanelik ettiğini hatırlayınca sırtıttı. “Piçin suratını yamulttum. Bundan sonra sıkıysa Karun ile takılsın.” Kaşlarımı çatarak tam bir şey söyleyecektim ki, “Kapat o çeneni, eski kocana büyük bir iyilik yaptım,” diyerek beni susturdu. “Benden daha iyi bir düşman bulamaz o.” Sanki bulmasına izin veriyordu da!

“Ben artık sana diyecek hiçbir şey bulamıyorum.” Bu herifin yüzünden yaka silkmıştim. “Düşman ayağıyla ne işler karıştırdığınızı düşünmek bile istemiyorum.”

Ofisin kapısı gürültüyle açılınca bakışlarımız içeriye giren Elay’ı buldu. Günün bu saatlerinde hep hastanede olurdu ama gözleri kan çanağına dönmüş bir hâlde şirkete gelmişti. Saatlerce ağlamış gibi mavi gözleri şişmişti. Duha onun bu hâlini görünce hemen yerinden kalkıp, “Elay?” diyerek hızlıca ona doğru yürüdü. “Ne bu hâlin?” Onun tam karşısında durdu. “Kim ağlattı seni?”

Elay avucundaki zarfı sıkarken o kadar çok titriyordu ki hepimizi endişeye boğdu. Kadem ile hemen onun yanına gittiğimizde hâlâ ağlıyordu. Ağlamaktan burnunun ucu kıpkırmızı olmuştu ama o, gözyaşlarını tutamıyordu. Ayakta bile zor durduğunu gören Duha onu bir koltuğa oturttu. Onun karşısında bir dizinin üstüne çökerek, “Elay,” diye fısıldayıp çenesini

tuttu. Çenesini hafifçe sıkarak başını kaldırdı. “Neyin var, güzelim?” Elay’ın döktüğü her damla gözyaşıyla endişesi büyüyordu.

Elay titreyerek, “Ben...” dedi ama konuşmadan tekrar ağlamaya başladı. “Bunun olmaması gerekiyordu.”

Onun parça parça söylediklerinden hiçbir şey anlamayan Duha, “Neyin olmaması gerekiyordu?” diye sorarken sesi kısıktı. “Elay biri sana bir şey mi yaptı?” Kaşları o kadar hızlı çatıldı ki Elay’ın çenesindeki eli gerildi. “Biri canını mı yaktı? Eğer öyleyse Allah şahidimdir ki onun eceli olurum!”

Hıçkırın Elay başını iki yana salladı, suçlayan bakışları Duha’nın üzerindeydi. “Sen yaptın,” deyince Duha donup kaldı. Açıkçası biz de şaşır-mıştık çünkü ne ben ne de Kadem böyle bir cevap bekliyorduk.

Duha onu hep kızdırırdı ama ona değer veriyordu. Bilinçli bir şekilde asla Elay’ın canını yakmazdı. Bu yüzden afallayarak, “Ben mi?” diye mırıldandı. İşaret parmağıyla kendisini gösterirken şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. “Seni böyle ağlatan ben miyim?”

Elay’ın mavileri titreşirken başını sallayarak hıçkırdı. “Sensin ve senin bir ay önce yaptığın bir şey.” Güzel gözlerinden yaşlar oluk oluk akarken, “Ben anlamıyorum,” diye fısıldadı. “Böyle bir şeyin olması yüzde bir ihtimaldi. Bebeğimi kaybettiğimde test sonuçlarımı gördüm.” Başını eğerek omuzları sarsıla sarsıla ağladı. Neler oluyordu?

Onun bu hâlini gördükçe artık ciddi anlamda korkmaya başlamıştık. “Bir daha anne olamayacağımı gösteren tüm o testlere bizzat bakmıştım.” Elindeki zarfı tüm gücüyle sıkarken dağınık saçlarının arasından Duha’ya baktı. “Hayatımda hiçbir zaman bir çocuk kokusu olmayacağını kabul etmek benim için hiç kolay değildi.”

Çocuk konusu hepimizin sebep olduğu bir katliam, ondan aldığımız ve asla geri veremeyeceğimiz derin bir yara olduğu için yutkunduk. Elay bu konuyu ne zaman açsa kaybettiği bebeğinde hepimizin payı olduğu için vicdanımızın altında eziliyorduk. Ancak Elay bu sefer bu konuyu farklı bir nedenden dolayı açmış gibi, “Buna hiç hazır değildim,” diye fısıldadı. Bakışlarında endişe, korku ve mutluluk vardı. “Hem de hiç hazır değilim.” Neye hiç hazır değildi?

Duha’nın gözlerinin içine bakarken ıslak kirpikleri titreşti. “Bunun olacağına hiç ihtimal vermediğim için korunmamıştım.” Duha’nın elini tutarak zarfı onun avucuna bıraktı ve “Hamileyim,” dedi. Gözlerini Duha’nın geceyi andıran siyahlarına dikerek başını salladı. “Baba olacaksın, Duha Tunus.”

Duha donup kaldı.

Kadem sertçe yutkundu.

Ve ben nefes dahi alamadım.

Elay hamile miydi?

Ofisin içine bir sessizlik çöktüğünde Elay dışında hepimiz bir donma anı yaşadık. Hepimizin gözleri Duha'nın avucundaki zarfta oyalanıyor, Elay'ın *hamileyim* demesini idrak etmeye çalışıyorduk. Doğru duyup duymadığımdan bile emin değildim. Elay az önce hamile olduğunu mu söylemişti? Bize bir tür şaka yapıp yapmadığını bile düşündüm, son düşük vakasından sonra hamile kalma ihtimali sıfır denecek kadar azdı. Elay böylesine hassas bir konuda şaka yapacak biri değildi, bu konu onun en hassas noktasıydı.

Sertçe yutkundum, Elay gerçekten hamileydi! Kalbim müthiş bir hızla atmaya başladı, ne zamandır ağladığımı farkında bile değildim. "Şükürler olsun Allah'ım." Bu haber ondan daha fazla beni mutlu etmişti. Bu konuda kendimi suçlamayı hiç bırakmamışken bu benim için tarifi olmayan bir mutluluktu.

Duha güçlkle kendine gelerek hemen ayağa kalktı. Elindeki zarfı aceleyle açarken beti benzi atmıştı. "Bu doğru olamaz," diye bir şeyler mırıldanırken zarfı yırtarcasına açtı. "Tek bir geceyi birlikte geçirdik." Zarfın içinden çıkan test sonucuna heyecanlı ama bir o kadar ürkmüş gözlerle baktı. "Tek bir atışta hedefi on ikiden vurmuş olamam." Ne saçmalıyordu?

Elay çatık kaşlarla, "Ne diyorsun sen be!" dese de Duha'nın şu anda ne dediğini bildiğini sanmıyordum.

Gözleriyle test sonucunu hızlıca tararken hâlâ saçma sapan konuşuyordu. "Seni hamile bırakmış olamam, bir yanlışlık olmalı." Soğuk terler dökerken itiraz edercesine başını iki yana salladı. "Kabul ediyorum, her konuda çok iyiyim ama doktorların hamile kalması mümkün değil dediği bir kadını tek bir gecede hamile bırakmış..." demişti ki testin pozitif olduğunu gösteren satırları okuyunca, "Siktir!" diyerek korkuyla yutkundu. "Ben bu konuda bile çok iyiyim."

"Sen ne saçmalıyorsun?" dedim. Bu konuda bile kendine pay çıkarmayı başarmıştı. İşin komik tarafı Elay'ın hamileliğinde gerçekten büyük bir payının olmasıydı.

Saçmaladığı konunun şaka olmadığını idrak edince kaskatı kesildi. Evet, baba oluyordu ve anlaşılan bunu daha yeni idrak ediyordu. Yüzü donuklaşırken Elay'ın karnına attığı bakışları ürkütücü derecede ciddiydi.

Böylesine büyük bir haber karşısında yüzünün kasılması Elay'ı tedirgin etmişti. Yerinden rahatsızca kıpırdanıp ayağa kalktı. "Baba olmaya hazır olup olmadığın umurunda değil." Bunu söylerken eli, korumacı bir tavırla düz karnındaydı.

Ofisin tam ortasına fitili çekilmiş bir bomba atarak kapıya doğru yürüdü. "Tekrar hamile kalmam yüzde bir ihtimalken bu bebek benim için bir mucize," derken adımları kaçarcasına hızlıydı. "Buraya bebeği isteyip istemediğini sormaya gelmedim. Yurt dışına gideceğimi ve peşime düşmemeni söylemeye geldim." Kapıyı açtı ve dışarı çıkmadan hemen önce, "Sen istesen de senin gibi bir adamın bebeğime babalık yapmasına izin vermem!" diyerek gitti. Hassiktir!

Bebek haberiyle Duha tepki bile göstermeyecek kadar şoke olmuşken bebeği isteyip istemediğini anlayamıyorduk. Onun yanına gidip koluna dokundum. "Bir şey söylemeyecek misin?" Elay önce ona baba olacağını söylemiş, sonra da bebeğine babalık yapmasına izin vermeyeceğini söyleyip gitmişti.

Onu hafifçe sarsınca Duha bir rüyadan uyanmış gibi irkilerek başını kaldırdı. Yüzü bembeyaz olmuştu ve aldığı haberin büyüklüğü irileşen göz bebeklerine yansıyor. Elay'ın gittiğini ve gitmeden önce söylediklerini duyduğunu sanmıyordum. Duha ifadesi olmayan gözlerle bana bakıp, "Bige," derken sesi o kadar kısıktı ki onu güçlkle duymuştum. Aşırı heyecandan kalp spazmı geçiriyor gibi yüzü acıyla kasıldı ama gözleri mutlu bakıyordu. "Baba mı olacağım?"

Elindeki test sonucuna rağmen bunu bana teyit ettirmek istiyordu. "Baba mı olacağım ben şimdi?" diye sordu bir kez daha. İçim sıcacık oldu. Bakışlarındaki neşeli parıltıların farkında mıydı? Duha bu çocuğu istiyordu.

Tebessüm ederek başımı salladım. "Evet, baba oluyorsun. Nasıl hissediyorsun?"

Dudaklarında bana rahat bir nefes aldıtacak bir gülümseme oluştu. "Bilmiyorum ama mutsuz da değilim." Elindeki teste tekrar baktı. "Şu zamana kadar baba olmayı istiyor muyum diye kendime hiç sormadım." Heyecandan sesi titriyordu. "İstiyormuşum."

Ona baba olacağını müjdeleyen rapora gülerek bakıp, "Elay, bunu ne zaman öğrendin?" demişti ki Elay'ı bulamadı. Başını çevirip ofisin içine hızlıca bakarak onu aradı lakin Elay burada yoktu. Dudaklarındaki gülüşü kaybordu, gözlerinde artık mutluluk yerine endişe vardı. "Elay nereye gitti?"

Tam da düşündüğüm gibi bebek haberiyle şoke olduğu için Elay'ın giderken söylediklerini duymamıştı. Üzgün gözlerle ona bakıp, "Neden gittiğini bilmiyorum ama bebeğine babalık yapmana izin vermeyeceğim" söyledi," dedim.

Duha'nın aldığı müddet haberden sonra söylediklerim tüm neşem kaçırarak kalmadı, öfkesini ortaya çıkardı. Sinirden kasları çatlatarak hemen telefonu çıkarıp hızlı adımlarla kapıya yürüdü. "Uraz, sakın Elay'ı şirketten çıkmasına izin vermeyin!" diye bağırarak bir hisimla ofisten çıktı. "Çocuğumu benden alıp gidemez! Evet lan, baba oluyormuşum!"

Kadem ile ofiste yalnız kalınca başımı çevirip ona baktım. Yanımda hiç kıpırdamadan durduğu için koluna vurdum. "Tepki ver, kardeşim."

Komutumu bekliyormuş gibi kocaman açılan gözlerle bana döndü. "Şimdi Elay..."

"O kelimeyi Elay'ın bebeği için kullanmıyoruz yoksa Duha bizi öldürür."

İşaret parmağıyla Elay'ın çıktığı kapıyı gösterdi. "Şimdi onun karnında..."

"Ağzını bebek demeye alıştı!"

Dehşete kapıldı. "Şimdi onun karnında bir..."

"Bana bak, sakın söyleme yoksa benim de dilime dolanır!"

Sertçe yutkundu. "Elay'ın..."

"Evet!" diye bağırdım. "Bir paraziti olacak!"

Kadem, "Sektir!" diye cıyıklarken korkudan ödü kopmuş gibi ürktü. "Yarısı Duha abiye ait bir parazit olacak. O şey bizimle mi yaşayacak?" Fenalık geçirir gibi kravatını çekti. "Dokuz ay boyunca annesinin kanını emecek, doğduktan sonra da bizim. Ne agusu bitecek ne buğusu." Düşünce düğü her şeyle yüzü bembeyaz olmuştu. "Pırlayamadığı için sabaha kadar bizi uyutmayacak!"

Kadem yerinde sendeleyince hemen kolunu tutup, "Sakin ol," dedim telaşla. "Doğunca tatile çıkarız ve o büyüyen kadın ilkeye dönünce..." Böyle bir durumda onu nasıl sakınlendireceğini bilmiyordum.

"Kadem, sakın olman için illa okkalı bir tokat atmanı gerektiyorsa benim zevkle yaparım." Omuzlarını tutup onu kendine doğru çevirdim. "Elini derin nefes almayı dene." Onu hiç böyle korkmuş görmemiştim. "Duha adına mutlu olup onu tebrik etmeliisin."

Kıskanç bir çocuk gibi dik dik bana bakarken, "Neden?" diye müddet tripli bir sesle. "Bir kadını hamile bıraktığı için mi?"

“Böyle söyleyince kulağa biraz garip geliyor.” Yüzümü buruşturdum. “Bir kere de sorun çıkarmayıp onun adına sevinsen olmaz mı?”

Geriye çekilip temasımdan kurtuldu. “Ben bu habere senin kadar sevinmedim.” Elay’ı hamile bırakan benmişim gibi düşman gözlerle bana baktı. “Prezervatif diye bir şeyin varlığını bilmiyor olamaz.”

“Bana niye kıızıyorsun, ben de seninle aynı anda öğrendim.”

“Duha abi o paraziti benden daha çok sevecek!” Şimdi asıl derdi anlaşılmıştı.

“Sen varsın diye çocuğunu sevmesin mi?”

Kıskançlıktan delirerek kapıya yürüdü. “Elay’ı ondan önce bulmalıyım. Yurt dışına kaçmasına yardım edersem küçük parazitini hiç hayatımıza sokmaz.”

“Sen artık iyice çıldırdın!” Peşinden koşarken onu durdurmaya çalışıyordum. “Parazit dediğin o çocuk bu imparatorluğun bir vârisi. Hatırlatırım, o bir Tunus!”

“Bu da ondan kurtulmam için iyi bir sebep!”

“Buraya gel, ortalığı karıştıрма!” Doğacak kardeşini istemeyen evin kıskanç çocuğu gibi davranıyordu.

Duha, Elay konusunda ne yaptı, hiç bilmiyordum. Bebek konusunda ortak bir karara varmaları gerekiyordu. Telefonda bunu sormak yerine yarın tekrar ofise uğrayıp öğrenmeye karar verdim çünkü ben oradan çıktığımda ortalık çok karışık. Elay, Duha’nın adamlarına yakalanmadan şirketten çıkmayı başardığı için Duha çıldırmış bir hâlde onu aramakla meşguldü.

Kadem konusuna değinmek bile istemiyordum. Duha, Elay’ı bulduktan sonra Kadem’i de sakinleştirmek zorundaydı, o da kontrolden çıkmıştı. Açıkçası Duha’nın yerinde olmak istemezdim hem Elay’la hem de Kadem’le uğraşmak zorundaydı. Kadem’e ne oluyorsa.

Elay’ın hamileliğini şimdilik kimseye söylemedim. Bunu birilerine söyleyecek kişi ben değildim. Duha ve Elay istediğinde zaten bunun bilgisini herkese verirdi. Tabii bunu yapmadan önce aralarındaki sorunu halletmelilerdi. Elay’ın ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum. Bebeği Duha’dan uzakta büyötmek istiyorsa hamile olduğunu gizleyip çok uzaklara

gidebilirdi. Duha'nın baba olacağını bilmesini istiyordu ama bebeğine babalık yapmasını istemiyordu. Bunu yapmaktaki amacı neydi?

Üstelik Duha baba olacağını öğrenince onu hayal kırıklığına uğratacak hiçbir şey yapmamıştı. Eminim Karun'a böyle bir haber verseydim önce bana kızar, daha sonra da kolumdan tuttuğu gibi kürtaç için beni bir hastaneye götürürdü. Duha gibi bebeğı sahiplenmezdi. Bu duygunun nasıl bir şey olduğunu Karun'la hiç yaşayamayacaktım. Onunla olmak istiyorsam kendimi çocuksuz bir hayata alıştırmalıyım çünkü Karun baba olmayı istemiyordu. Bunun şakasına bile katlanamıyordu.

Neyse ki anne olmak gibi bir düşüncem yoktu. Bir ara bunu istemiştım ama anlık bir heves olduğu için bu istek çok kısa sürmüştü. Çocuk istemeyen sadece Karun değildi. O kadar hasarlıydım ki benden iyi bir anne olmazdı. Dünyaya bir çocuk getirip ona karşı sorumsuz bir anne olacağıma hiç olmamam daha iyiydi.

Makyaj aynamın önünde oturmuş yüzüme son dokunuşları yaparken Gurur'u aradım. Sesi hoparlöre vererek fırçayı alıp yüzümü pudralamaya başladım. Telefonu, "Hayır," diyerek açtı. "Senin için Karun'un bu gece randevuya çıkacağı kişiyi bulmayacağım."

Afalladım. "Bunu isteyeceğimi nereden anladın?"

Gülüşünü duydum. "Boyundan büyük işlere kalkışmışken bunun için beni arayacağını tahmin etmek zor değildi. Başka insanlarla denemek mi?" Yüz ifadesindeki tiksintiyi görür gibiydim. "Sen çıldırdın mı?"

"Berbat bir fikir olduğunu biliyorum ama o an psikolojik baskı altındaydım."

"Psikoloğun odasındaiken psikolojik baskıya uğradığını mı söylüyorsun?" Gurur'un alay edişini beni deli ediyordu. "İnsanlar o tür yerlerde genelde daha rahat olur."

"Deneyimlerine dayanarak mı konuşuyorsun? Psikolojik geçmişini düşünürsek doğru varsayıyorum."

"Eğer varsayımlar üzerine konuşmaya başlayacaksak gelin hanım, sen kocasını kör randevuya ikna eden bir kadınsın ve şu anda o randevuya hazırlanıyor olmalısın. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Bunlar akli başında bir insanın yapacağı şeyler değil."

Onunla inatlaşmak yerine geri adım attım. "Tamam, yaptığım büyük aptallıktı ama bu gece Karun bir kadınla buluşmamalı."

Beni geri püskürttüğü için Gurur'un şu anda zevkten dört köşe olduğunu tahmin etmek zor değildi. Zaten eğlenen sesi bunu fazlasıyla belli

ediyordu. "Aptal olduğunu cümle içinde üç kez kullanırsan belki sana yardım etmeyi düşünebilirim."

"Ne bu şimdi? Ortaokulda mıyız?" Fondötenin kapağını sertçe açtım. "Tatlım bu zorbalıklar için fazla büyük değil miyiz?"

"Bu işte yalnız başınasın, şimdi telefonu kapatıyorum." Ona tatlım demenden nefret ediyordu.

"Ben çok zeki bir kadınıam ama bazen diğer herkes gibi görünmek amacıyla bilerek bazı aptallıklar yapabilirim. Yaptığım aptallıklar, aptal olduğumu kanıtlamaz!" dedim hızlıca. "Cümle içinde üç kez aptal kelimesini kendim için kullandım, şimdi yardım et!"

Kahkaha attı. "Kendini överek araya sıkıştırdığın kelimeler sayılmaz."

"Şansını çok zorlama istersen, *tatlım*." Son kısmı söylediğimde bile boğazından çıkan sinirli hırlamayı duydum. "Sana borçlu kalmamı sağla ki bana işin düştüğünde kıcını kurtarmak için bir sebebim olsun."

Gülüşünü duydum. "Değerli kıcımın kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu mu sanıyorsun?"

Sırıttım. "Karının evine yerleşmek benim için çok zor mu sanıyorsun? Sevgili kayınpederini buna ikna etmem sence kaç dakikamı alır? Düşündüm de seninle aynı evde yaşamak eğlenceli olabilir. Karının en yakın arkadaşı olmamı ister misin? Kapatıyorum *tatlım* çünkü Ümit Tozlu ile bir görüşme ayarlamalıyım."

Telefonun diğer ucunda ettiği küfürleri duydum. "Karun'un beklediği kadın bu gece o görüşmeye gitmeyecek!" diyerek telefonu suratuma kapatınca kahkaha attım. Karısının arkadaşı olmamı göze alamazdı, onu ayartıp yoldan çıkarmamdan korkardı.

Dudaklarıma kırmızı ruju sürerken güldüm. "Oysaki herkesin kendi için isteyeceği iyi bir arkadaşımıdır." Hayır, bu doğru değildi.

Hazırlığımı yeni bitirmiştım ki Karun içeri girdi. Çantamı alıp ayağa kalktuğimde kapının önünde donup kaldı. Gözlerimi kısınca çatık kaşlarla üzerimdeki elbiseye baktığını gördüm. Başımı eğip elbisenin üzerimde nasıl görüldüğüne baktım. Pudra tonlarında ince askılı, uzun bir elbiseydi fakat elbisenin tamamı dantellerden oluşuyordu. İç astarı göğüslerimi ve mahrem yerlerimi gizliyordu. Bunun dışında oldukça cüretkâr bir elbiseydi.

Karun bugüne kadar ne giydiğıme hiç karışmamıştı ama bugün giydiğim her kıyafeti sorun ediyor gibi bakıyordu. Bunun nedeni başka bir erkek için hazırlandığımı düşünmesiydi. Pudra rengindeki bu dantel

elbiseyi bu gece buluşacağım adam için giydiğimi düşünüyordu. Bu yüzden kaşları çatıktı. Oysaki bu elbiseyi başka bir erkek için değil, onu kızdırmak için giymiştim.

Sırtını kapı kirişine yaslayarak tekrar tekrar beni süzdü. “O piç için mi giydin bu elbiseyi?” Evet dersem elbiseyi üzerimde parçalayacağını fazla belli ediyordu.

Anlamazdan geldim. “Kim için?”

Sırtını kapı kirişinden ayırırken tehditkâr bakışları karşısında arkaya doğru gitmemek için kendimi zorladım. Tam karşımda durduğunda ciddiyetinden hiçbir şey kaybetmemişti. “Benimle oyun oynama, Bige.” Gözlerimin içine bakarken sesi buz gibiydi. “Özellikle de araya başka erkekleri sokarak bunu yapma.” Üzerime eğildiğinde ılık nefesini yüzümde hissettim. “Neler yapacağımı kestiremiyorsan sakın boyundan büyük işlere kalkışma.”

Alık alık yüzüne baktım. “Boyum kısa değil.”

Sanki boynuzlarım varmış gibi bana bakıyordu. “Konumuz senin...”

“Siktiğin boyum değil,” diyerek lafı ağzından aldığımda sinirle soludu.

Uzun boyundan dolayı bana üstten bakışlarını atarak biraz daha üzerime eğildi. Yüzünü yüzümle aynı hizaya getirerek gözlerini titreyen kahvelerime dikti. “Ne söyleyeceğimi çok iyi biliyorsun ama bu gece neler yapabileceğimi bilmiyorsun.” Kısık sesi, yoğun bakışlarıyla buluşunca o kadar tahrik ediciydi ki hızlanan nefes alışlarıma engel olamadım.

Gözleri hızla inip kalkan göğüs kafesimi bulunca dudakları belli belirsiz kıvrıldı. Hâlâ beni heyecanlandırıldığını bilmek hoşuna gitmişti. Sanki ondan başka bir erkeğin beni heyecanlandırması mümkünmüş gibi beni kısıkanıyordu. Dudaklarına yapışmak için delice bir istek duyarken doğrulup yanımdan geçti. Beni öpmediği için ters bakışlarımı sırtından hissediyormuş gibi sesi keyifli çıkmıştı.

“Randevuma geç kalıyorum.” Dolabın ona ait olan tarafını açtı. “Şanslıyım ki bu geceyi bana sorun çıkarmayan bir kadınla geçireceğim.” Benim sorunlu olduğumu mu ima ediyordu?

“Çok beklersin,” diye mırıldandım.

Siyah takımını çıkarırken omzunun üzerinden bana baktı. “Bir şey mi dedin?”

Ona kocaman gülümsedim. “İyi şans diledim.” Ben yaşadığım süreçte bir kadınla görüşemezdi. “Sen bana şans dilemeyecek misin?” Gülüşüm genişledi. “Ben de bu geceyi sinirlerimi bozmayan bir adamla geçireceğim.”

“İzin verirsem geçirirsin tabii,” diye bir şeyler söyledi ama fısıltıyla konuştuğu için tam olarak ne duyduğumdan emin olamadım.

“Bir şey mi dedin?”

Bana gülümsedi. “İyi şans diledim.”

Onu hazırlanması için yalnız bırakıp odadan çıktım. Aşağıya inerken Çağıl’ı bulmak için etrafıma bakıp durdum ama ortalıkta görünmüyordu. Eve döndüğümünden beri onu arıyordum ancak telefonuna bile ulaşamıyordum. Çiçek’le neler olduğunu merak ediyordum. Onun için endişeleniyordum, Çağıl nerelerdeydi?

Dışarı çıkınca arabaların yanında bekleyen korumaları gördüm. Arabaları hazırladıklarına göre çıkmak için Karun’u bekliyorlardı. Furkan’a doğru yürüyüp, “Gidelim hadi,” dedim.

Yerinden zerre kadar kıpırdamadı. “Karun Bey geldiğinde gideriz.”

“Onunla çıkmıyorum, neden onunla gitmek zorundayım?”

Nedim ellerini önünde birleştirerek saygılı bir ifadeyle, “İkinizin de gideceği yer aynı, efendim,” dedi. “Korumaları ikiye bölmek yerine ikinizin aynı arabanın içinde olması güvenliğinizi açısından çok daha iyi.”

“Umurumda değil, ben önden gitmek istiyorum.”

Nedim tüm kibarlığıyla tam yeni bir şey söyleyecekti ki Furkan, “Karun Bey ile aynı arabada gideceksiniz,” diyerek kabaca araya girdi. “Bu konuda aldığımız emir böyle.”

“Sinirlenmeye başlıyorum, Furkan.”

Tripli bir ifadeyle çenesini dikleştirdi. “Üç yüz seksen üç gün ortadan kaybolup bana yaşadığını bildirmeyen bir kadının siniriyle ilgilenmiyorum, Bige Hanım.” Şimdi neden böyle yaptığı anlaşılıyordu.

Derin bir nefes alırken omuzlarım yenilgiyle düştü. “Sana söyleyemezdim.”

“Çünkü bana hiç güvenmediniz.” Şaka gibi ama incinmiş gözlerle bakıyordu. “Ne sanıyordunuz, gerçeği öğrenir öğrenmez hemen Karun Bey’e yetiştireceğimi mi?”

“Evet.”

Tek ayağının üzerinde dönerek bana sırtını döndü. “Biri şu kadını gözümün önünden çeksin. Bir de utanmadan evet diyor.”

Bana trip atan tek korumaya afallayarak bakıyordum. “Bana bak, sinirleniyorum artık!” Yürüyüp etrafında dönerek tam karşısında durdum. “Bana sırtını dönerek beni görmezden gelemezsin.”

“Yapabilirim ve yapıyorum.” Yine bana sırtını döndü.

İnatla yürüyüp karşısında durdum. "Kovarım seni, görürsün!"

"Doğrudan size çalışmadığım için kovamazsınız." *İliş dercesine* yürü bana arkasını döndü. Bunu gerçekten yaşıyor muydum?

Bir kez daha karşısına geçtim. "Karun'a söylersem kesin kovar." *Tetidi* eder gibi omuzlarımı dikleştirdim. "Özellikle de seni kovmak için bahane ararken beni kızdırma istersen."

"Kovmaz." Beni taklit ederek tıpkı benim gibi omuzlarını dikleştirdi "Özellikle de siz bu gece başka bir erkekle randevuya çıkarken."

Birbirimize düşman gözlerle bakarken diğer korumalar bıyık altında gülerek bizi izliyordu. "Bunu unutmayacağım!" dediğimde Furkan baygınca göz devirdi.

"Unutursunuz, tıpkı üç yüz seksen üç gün boyunca beni unuttuğunuz gibi." Ya sabır! Bunun derdi yaşadığımı gizleyip herkese büyük acılar yaratmam değildi, yaşadığımı ondan gizlememdi.

Karun'un dışarı çıktığını görünce Furkan hemen benden uzaklaştı. Bense olduğum yerde dilimi yutmuş gibi dışarı çıkan adama bakıyordum. "Vay canına." Dudaklarımdan benden bağımsız dökülen kelimeyi duymadığını ummaktan başka çarem yoktu. Karun kelimenin tam anlamıyla muhteşem görünüyordu. Saç spreyiyle düzgünce şekil verdiği gür saçlarının her bir telini dağıtmak istiyordum çünkü tüm bu hazırlık benim için değildi.

Geniş omuzlarını saran siyah ceketinin pahalı kumaşı bu uzaklıktan bile dikkat çekiyordu. Siyah gömleği ve kaslı vücudunu saran iç yeleğiyle bu adam aklımı başımdan almıştı. Pantolonunun düz çizgisi ve cilalı ayakkabılarıyla bakan herkese milyar dolarlık bir adam olduğunu düşündürüyordu ki zaten öyleydi. Kravat iğnesi ve taktığı *Rolex* saatlerinden biri yine bileğindeydi. Saat seçimi genelde hep *Rolex* oluyordu, bu da onun saatlerini bir çantaya doldurup ülkeyi terk etmeyi istememe sebep oluyordu. Zengin olmak ve zengin giyinmek arasında ince bir fark vardı ve bu herif her ikisine de sahipti.

Bu gece görüşeceği kadın onu gördüğü an üzerine atlayacaktı ve bunu yaptığı için kimse onu suçlayamazdı. Karun'u istediği için savunmasında bana birçok sebep sayabilirdi. Göz kamaştıran bir yakışıklılık, milyon dolarlık bir arabayla buluşma yerine gelmesi ve oldukça pahalı bir mekânda randevu ayarlaması. Nadiren insanlara gösterdiği o karizmatik gülüşü ve hafifçe gözlerini kıstığında ortaya çıkan o seksi bakışıyla bu gecenin sonu otelde biterdi.

“Neden ortalama bir insanın görünüşüne sahip değil ki ya da daha az zengin?” diye homurdandım.

Umarım Gurur planlarımı sekteye uğratmaz ve o kadının icabına bakardı. Aksi takdirde rakibimi saf dışı bırakmak için farklı bir taktik geliştirmeliydim. Dibim düşmüş gibi ona baktığım için beğeni dolu bakışlarım egosunu göklere çıkarmıştı. Dudaklarının küstah kıvrımında bunu görebiliyordum. Boğazımı temizleyerek, “İyi görünüyorsun,” dedim.

Ceketinin ön cebine taktığı mendilin rengi elbisemle uyumluydu. Mendili elbisemle aynı pastel rengine sahipti. Dudaklarım kıvrıldı. “Mendilini sevdim.”

Neyi ima ettiğimi çok iyi biliyordu. Taktığı o mendille aramızda bir uyum oluşturup bizi bir çift gibi göstermişti. Bunu bilinçli yaptığına adım gibi emindim. Gözlerindeki o hınzır ifadeyi gizlemeden, “Elbiseni sevdim,” dedi karşılık olarak. Önce benim giyinmeme bu yüzden izin vermişti. Elbiseme göre bir mendil seçmek için.

Bu gece oradaki herkese çift olduğumuzu göstermek için yapılan ustaca bir taktikti. Gözlerim çatı katındaki odanın pencerelerini buldu. “Acaba...”

“Deneme bile,” diyerek bana arabasını işaret etti. “Randevuma geç kalıyorum, bin şu arabaya.” Böylece elbisemi değiştirmeye yönelik küçük girişimimi en iyi şekilde savuşturdu.

Karun’un benim için açtığı kapıdan arabaya bindiğimde kapımı örtüp sürücü koltuğuna geçti. Nadiren kapımı açardı. Şoför yerine bu gece arabayı o kullanacaktı. Korumalar eşliğinde kısa süre içinde yola çıkmıştık. İlk on dakika birbirimizle hiç konuşmamıştık. Döşemelerine onun kokusunun sindiği arabanın içinde keyfime bakarken, “Şu buluşacağın herif...” diyerek bir konu başlattı. “Onu sen mi buldun yoksa bu işi senin için Tunus mu ayarladı?”

Başımı çevirip ona baktım, cevabımla ilgilenmiyormuş gibi gözleri yoldaydı ama tüm dikkatinin söyleyeceğim şeyde olduğunu biliyordum. Onu kızdırıp *kendim seçtim* diyebilirdim ama bu konuda gereken araştırmayı yaptıysa yalan söylediğim ortaya çıkardı. Bu yüzden dürüst davranıp, “Daha’nın adamlarından biri ayarladı her şeyi,” dedim.

“Kör bir randevu olduğu için kim olduğunu önceden bilmek istemedim. Bu yüzden birini seçmekle uğraşmadım. Peki, sen?” Gözlerim kısıldı. “Buluşacağın kadını kim seçti?” Eğer bizzat kendisi seçtiyse ona yapacaklarımı hayal dahi edemiyordum. Suratını direksiyona geçirmek de seçeneklerimin arasındaydı.

Karun umursamaz bir sesle, "Kenan ayarladı," diyerek elini aramızdaki vitesle uzattı.

Soğuk ama içimde büyük bir yangına sebep olan elini elimin üstünde hissedene kadar elimi vitesin üzerine koyduğumu fark etmemiştim. Kolumu dinlendirmek için farkında olmadan bunu yapmış olmalıyım. Vites yerine benim sıcak elimle karşılaşınca omuzları gerilmişti. Bana dönüp hiç bakmadı ama gerginliğini soludum.

Elimi hemen çekmek istedim ancak şaşırtıcı bir şekilde Karun buna izin vermedi. Gözlerini yoldan ayırmadan araba kullanırken bir kez olsun bana bakmadı ancak parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Omurgama delici bir his yayılmıştı. Elim onun eliyle vites arasındaydı ve o, bunun farkında değilmiş gibi davranıyordu. Oysaki parmaklarını bırakmak istemezcesine parmaklarımın arasına geçiren oydu. En az benim kadar bana dokunmayı özlemişti.

En önemlisiyse onun yanındayken bana dokunmadan duramazdı. Tenime olan bağımlılığı ellerini farkında olarak veya olmayarak hep üzerimde tutmasını sağlıyordu. Eli mutlaka bir yerlerime dokunurdu ve çoğu zaman bunu yaptığını bile fark etmezdi. Temas bağımlısı olduğunu söylesem şiddetle karşı çıkardı ama öyleydi.

Yolun geri kalanında hiç konuşmamıştık ama ellerimiz de birbirinden hiç ayrılmamıştı. Bu konuda da hiç konuşmadık. Neden bunu yaptığını sormadım, savunmaya geçip elini çekmesini istemedim. Bu konudaki sessizliğim yolun kalanında hep elimi tutmasını sağlamıştı. Yol boyunca beraber vitesi tutmaya devam ettik. Bu çok hoşuma gitmişti. Flörtüz bir hareketti ve oldukça baştan çıkarıcıydı.

İstanbul'un gözde restoranlarından birine onun kolunda girmeyi çok istesem de bunu yapamadım. İkimiz de buraya farklı insanlarla görüşmeye geldiğimiz için yan yana içeri girdik. İki garson bize masamıza kadar eşlik etmek üzere geldiğinde birbirimizden ayrılmak zorunda kalmıştık. Bana bu görüşmeyi ayarlayan Uraz beni kırmayıp benim isteğim üzerine on üç numaralı masayı ayırtmıştı. Karun ise masa yirmi birdeydi.

Kör randevuya çıkmanın en kötü yanı kiminle buluşacağınızı bilmemenizdi. Birazdan kiminle buluşacağım hakkında en küçük bir fikrim yoktu. Bunu kabul etmemin tek nedeni Karun'a ondan başka birileriyle olabileceğimi göstermekti. Ondan başka kimseyle olamazdım.

Beklediğim kişi gelene kadar siparişimi vermek istemediğimden telefonu çıkardım. Görüşeceğim kişi geç kalmıştı. O teşrif edene kadar

Duha'yla konuşabilirdim. Normalde telefonumu hemen açardı ama bu sefer üçüncü arayışında açmıştı. "Söyle baş belası kuş." Sesi kötü geliyordu.

"Nasıl olduğunu merak ettim." Restoranda çalan müziğe kendimi bırakarak telefonu kulağıma yakın tuttum. "Her şey yolunda mı?"

Derin bir nefes aldı. "Yolunda olduğunu söyleyemem."

Ona takılarak, "Baba adayları daha mutlu ve daha heyecanlı olmaz mı?" diye sordum.

"Demek ki olmuyormuş."

"Neler oluyor?"

Cevap vermeden önce bir süre sustu. İçtiğine emindim ama bunu kanıtlayamazdım çünkü sesi sarhoş çıkmıyordu. Belki de henüz sarhoş olmamıştı. "Telefonda konuşulacak şeyler değil." Sıkıntıyla soludu. "Bırak şimdi beni, randevu yerine gittin mi?"

Başımı salladım. "Evet, Karun da burada."

"Aynı mekânda buluşma ayarlamak zorunda mıydınız?" diyen sesini duyunca güldüm.

"Farklı insanlarlayken birbirimizin nabzını yoklamak için böyle bir karar aldık." İkimiz de bir diğerine onsuz da mutlu olduğumuzu göstermek istiyorduk.

"Peki, Kalender'in buluşacağı kadın geldi mi?" diye sorduğunda Karun'un masasına bakarak sııttım.

"Öyle biri asla gelmeyecek." Karun o masada tek başına oturuyordu.

"Neden?"

"Gurur ile konuşup her şeyi ayarladım. Benim için Karun'un randevuya gideceği kadını bulup onu saf dışı bırakmasını istedim."

"Buna ne gerek vardı?" derken ne işler karıştırdığımı anlamaya çalışıyordu. "Hani kör randevudaydınız? Bunu yaparak terapistin tavsiyesini ihlal etmiş olmadın mı?"

"Çok da umurumda," dedim ters bir sesle. "Gözümün önünde kocamın başka bir kadınla flört etmesine izin vermeyeceğim."

"Senin buluşacağın kişi geldi mi?"

"Hayır, geç kaldı."

Duha sinirden kahkaha attı. "Anlaşılan o da senin randevunun icabına bakmış," dediğinde ağzım bir karış açılmış bir hâlde Karun'a baktım. Bu olabilir miydi? Birbirimizin flörtlerini sabote ederek terapistin tavsiyesini çiğnemiş olabilir miydik? Ben bunu yapmışım, şu saate kadar buluşacağım kişi gelmediğine göre anlaşılan aynı şeyi o da yapmıştı.

Telefonu kapatıp kısık bir sesle gülmeye başladım. “İnanılır gibi değil.” Biz iflah olmazdık. Bunu terapistle anlattığımda suratının alacağı ifadeyi çok merak ediyordum. Bahsettiği kör randevunun bu olmadığına emindim.

Bir garson masama yaklaşıp tepsideki bir kadeh beyaz şarabı masama bırakınca şaşırdım. Cevap bekleyen bakışlarıma karşılık olarak başıyla bir yönü işaret etti. “Masa yirmi birdeki beyefendi bu şarabı size gönderdi.”

Başımı çevirip onun bulunduğu masaya baktığımda beni izlediğini gördüm. Buz saçığı mavileri aklımı başımdan alacak bir güzellikte bakarken viski olduğunu düşündüğüm kadehini hafifçe yukarı kaldırdı. Benim şerefime içer gibi viskiden bir yudum aldı, bu hareketi o kadar karizmatikti ki içim eridi. Gözlerimi ondan ayırmadan garsona, “Beyefendiye teşekkürlerimi iletin lütfen,” dedim.

Garson masamdan ayrılıp ona doğru yürüdüğünde bile gözlerimizi birbirimizden ayırmıyorduk. Garson ona yaklaşıp ona teşekkür ettiğini söylediğinde bile tek baktığı bendim. Bana bakmayı bırakmadan yanında dikilen garsona bir şeyler söyledi. Başını sallayan garson aramızda telefon görevi görür gibi tekrar bana doğru yürüdü.

Yanıma gelip, “Beyefendi sizi masasına davet ediyor,” deyince az kalsın kahkaha atacaktım. İkinci bir kuralı daha çiğnemek üzereydik, terapistimiz bu gece için sadece flörtlerimizle ilgilenmemizi ve birbirimizle görüşmememizi söylemişti.

Tepemde dikilen garsona tebessüm ederek baktım. “Söyleyin beyefendiye birini bekliyorum,” dedim kibar bir sesle. Başımı çevirip beni izleyen Karun’a baktım ve gözlerimi gözlerine kenetledim. “İlla benimle görüşmek istiyorsa çağırın gelsin.”

Dudaklarımın hareketinden ne dediğimi anlamış olmalı ki garsona gerek kalmadan ayağa kalktı. Ceketinin önünü ilikleyerek bana doğru adım attıkça restoranın bir yerlerinde duran korumaları şaşkınlık içinde onu izliyordu. Yeraltının en karanlık adamları, Karun’un önünde ceketinin önünü kapatıp eğilirdi, o ise bir tek benim. Ona yaptıklarına rağmen bu konuda beni kendinden daha üstün tutuyordu.

Masama gelip tepemde dikilince onu görmek için başımı kaldırmak zorunda kaldım. Bu gece her zamankinden daha yakışıklıydı. Belki de bunun nedeni randevusu için bu kadar özenli giyinmesiydi. “Yalnız mısınız?” Karşımdaki sandalyeyi işaret etti. “Oturabilir miyim?”

“Aslında birini bekliyordum.” Üzülmüş gibi dudaklarımı büzdüm. “Sarırm ekildim.” Ona sandalyeyi gösterdim. “Buyurun lütfen.” Başkaları

yerine birbirimizle buluştuğumuzu duyan terapistin yaşayacağı anlık şoku tahmin edebiliyordum.

Küçük bir oyunla bu geceyi birbirimiz için daha keyifli kılabilirdik. “İkimiz de ekildiğimize göre tanışmaya ne dersiniz?” Tam karşıma oturduğunda ona elimi uzattım. “Bige Efil Saka.”

Hep yaptığı gibi beni düzelterip ismimin sonuna Kalender eklemek yerine bu sefer kendine hâkim olabildi. Ceketinin önünü açarak daha rahat oturduktan sonra elimi sıktı. “Karun Kalender.” Elim avucunun içine alınca başparmağıyla elimin üstünü hafifçe okşadı. Bu küçük teması bile içimi sıcacık etti.

Karun küçük bir el işaretiyle garsonu çağırınca siparişlerimizi verdik. Yemeklerimiz gelene kadar sorgularcasına gözlerimi ona diktim. “Beklediğiniz kadının gelmemesi sizi üzmüş görünmüyor.”

Başını omzuna doğru eğdiğinde bana yandan bir bakış attı. “Daha güzeli karşımda dururken pek üzüldüğümü söyleyemem.” Bu geceyi mahvedecek tek şey bakışlarının etkisindeyken duran kalbim olabilirdi. Bu gece bana olan bakışları çok farklıydı.

Küçük oyunumuzu sürdürerek, “Neden buradasınız, Bige Hanım?” diye sordu yumuşak bir sesle. “Bir erkek tarafından bekletilecek bir kadına benzemiyorsunuz.”

“Onu beklediğimi de kim söyledi?” Yemeklerimiz gelene kadar bir kadeh şarap içmeyi sorun etmediğim için kadehime uzandım. “Ekileceğimi zaten biliyordum.” Randevumu sabote etmesi beklediğim şeylerden biriydi. “Ben buraya biriyle buluşmak için gelmedim.”

Gözlerimin içine baktı. “O hâlde niçin buradasınız?”

“Bilmiyorum,” diye mırıldandım. “Bazen olayların gidişatını kontrol edemiyorum. Peki, siz neden buradasınız?”

Omuzlarını kaldırıp indirdi. “Hayatımda kontrol edemediğim püs-küllü bir bela var. Beni ilk kez istemediğim olayların içine çekmiyor.”

Gözlerimi kıstım. “Bir kadından mı bahsediyoruz?” Ellerimi çenemin altında birleştirdim. “Siz de eski sevgilisini aşamayan o erkeklerden misiniz?”

“Sevgilim değildi.”

“O hâlde neyinizdi?”

“Karım.”

Gözlerimi abartılı bir ifadeyle büyüttüm. “Olamaz, evli bir adamla mı masamı paylaşıyorum?”

Gülmemeye çalışarak, "Eski karım," diye düzeltti. "Uzun zaman önce boşandık." Son kısmı söylerken gülüşü tatsız bir hâle gelmişti. Tam yeni bir şeyle onu köşeye sıkıştırıracaktım ki koltuğuna yaslanarak, "Peki, siz evli misiniz?" diye sordu. "Veya öyle miydiniz?"

"Hayır."

Kaşlarını o kadar hızlı çattı ki, "Hayır mı?" diye sorarken sesi sert çıkmıştı.

Gülmemeye çalışarak başımı salladım. "Evli değilim." Gözlerinin içine baka baka yalan söylemem onu delirtiyordu. "Hiç evlenmedim." Eğlendiğimi inkâr edemezdim. "Hayatımda da biri yok." Karşısındaki yakışıklı erkeği ayartmaya çalışan bir kadın gibi, "Yeni ilişkilere açığım," dediğimde dişlerini sıkarak, "Ölmek mi istiyorsun?" demesiyle kahkaha atabilirdim. Bunu çoğunlukla ben ona söyledim.

"Anlamadım?" dedim. "Bir şey mi dediniz?" Bir yabancıyı oynuyorsa beni ifşalayamazdı.

Masadaki kadehe uzanıp tüm içkiyi bir dikişte içti. "Bir şey demedim!" İçtiği o şarabın bana gönderdiği şarap olduğunu unutacak kadar sinirlenmişti.

Garsonlar servis arabasıyla masamıza gelince ikimiz de susmak zorunda kaldık. Masamızı donatıp çekildiklerinde tabağımdaki bifteğe aç gözlerle bakıyordum. Bıçağı alıp eti hemen parçalamaya başladığımı görünce gülmüştü. "Et seviyor olmalısınız?"

"Hayatımda sevdiğim birkaç şeyden biri." Çatalı bifteğe batırıp ağızma kocaman bir parça attım. Etin karşı konulmaz tadıyla mırıldanıp kendimi kaybettiğimde gülererek başını iki yana salladı. Etin her türlü çeşidine karşı koyamadığımı iyi biliyordu.

Siparişlerimin tamamı etten oluşuyordu ve karnımı doyurmadan benimle sohbet edemeyeceğinin farkındaydı. Bu yüzden yemeklerimizi sessizlik içinde yedik. Aslına bakarsak ben iştahlı bir şekilde tabağımdaki etlere yumulurken o, yüzündeki küçük gülümsemeyle beni izleyip durmuştu. Sık sık bana olan bakışlarını yakalamıştım. Uzun zaman sonra onun bakışları eşliğinde güzel bir yemek yiyebilmişim.

Karnım doyunca dans eden insanları işaret edip gözlerimi ona diktim. "Beni dansa kaldırmayı düşünüyor musunuz?"

Masadaki peçeteye uzandı. "Kaldırmalı mıyım?"

Peçeteyi parmaklarının arasında katlayıp dudaklarını silmesini izlerken başımı salladım. "Bu gece beni etkilemek istiyorsanız dansa kaldırmalısınız."

Yüzü yumuşarken gözlerinde hınzır bir ifade oluştu. “Sizi etkilemek istediğimi de nereden çıkardınız?”

Kıvrımlı kirpiklerimin altından göz süzerek ona baktım, bu fazlasıyla flörtüz bir hareketti. “Öyle olmasaydı masamda ne işiniz olsun?”

İnkâr etmesini beklerken beni şaşırtarak, “Haklısınız,” diyerek ayağa kalktı. “Hadi dans edelim.”

“Doğru şekilde sorar mısınız?”

“Fazla zorlamasan mı?”

Ona tatlı tatlı gülümsedim. “Hep zorlarım.”

Dişlerinin arasından, “Bilmez miyim,” diye bir şeyler homurdanıp bana elini uzattı. “Benimle dans eder misiniz?”

Bu teklifi ona zorla yaptırmamış gibi kocaman gülümseyip, “Madem çok istiyorsunuz...” diyerek elini tuttuğumda bana tersçe bakmaktan kendini alıkoyamadı.

Beni dans eden diğer insanların yanına çekmesine izin verdim. Karşılıklı durduğumuzda heyecanımı gizleyemiyordum. Bir eli usulca belime kayarken boştaki eli şimdiden terlemeye başlayan elimi avucunun içine aldı. Yanımda duran elimi kaldırıp onun omzuna koyduğumda dans etmeye başlamıştık. Başımı kaldırıp onun güzel yüzünü seyrederken heyecandan çok hızlı nefes alıyordum.

Karun bana dünyanın en değerli şeyi gibi bakarken, “Bige,” diye mırıldandı. “Çok güzelsin.”

Derimin altı ısınırken gözlerimi kaçırdım. “Bu da nereden çıktı?”

Yüzünde oyunbaz bir ifade oluştuğunda bakışları yanaklarımda oyalandı. “Kızardın.”

“Ne var bunda?”

“Müstehcen cümleler kurduğumda bile yanaklarının kızardığını hiç görmedim.” Şaşırmış gibiydi ama daha çok etkilenmişti. “Şimdiyse sana güzel olduğunu söyleyince kızardın.” Güldü. “İşte bu çok ilginç.”

İki yabancıyı oynamayı bıraktığımız için artık ona siz dememe gerek yoktu. “Belki de bana daha önce hiç güzel olduğumu söylemediğin içindir.”

“Birçok kez söyledim. Az önce masadayken bile...”

“Doğrudan değil,” dediğimde bunu daha önce hiç yapmadığını o da fark etti. Gözlerini kırpmadan aralıksız beni izleyince bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zor tuttum.

“Haklısın, doğrudan hiç söylemedim.” Yoğun bakıyordu. “Çok güzelsin Bige, hem de gördüğüm en güzel varlıksın.” Kalbim kasılmıştı.

Bu gece kendi gibi davranmıyordu, bakışlarındaki bir şeyler içimi acıtıyordu. “Sadece bu gece için ateşkes yapamaz mıyız?” Omzundaki kolumu boynuna dolarken ona olan muhtaçlığımı gizlemenin bir yolu yoktu. “Karun bir geceliğine durup soluklanamaz mıyız? Seninle savaşmaktan o kadar yorulduğum ki artık aynaya bakınca gördüğüm kadını tanıyamıyorum.”

Dudaklarını birbirine bastırarak burnundan nefes aldı. Bir süre başımın arkasındaki boşluğa baktı ama daha sonra gözleri yeniden yüzüme kaydı. “Aynaya bakınca ne görüyorsun?”

Çenem acıyla kasıldı. “Nefret ettiğim ve nefret edilen bir kadın.”

Cevabım aramızdaki savaşın bana nasıl hissettirdiğini fazlasıyla anlatınca başını ağır ağır salladı. “Bu gece için ateşkes,” diyerek nefesini verdi. İkimizin de bir köşeye çekilip tekrar savaşacak gücü bulmamız için ateşkes yapması gerekiyordu. Sadece bir gece sürse bile buna ihtiyacımız vardı, yarın olduğundaysa eski hâlimize dönecektik.

“Her şeyi batırdım, değil mi?” Bir şeyleri düzeltemeyen bir kadının yorgunluğuyla ona baktım. “İşleri berbat ettim.”

Düz bir ifadeyle beni izlerken, “Sanırım öyle,” diye mırıldandı. Uzun zamandır ilk kez birbirimize sesimizi yükseltmeden konuşuyorduk. “Ama şunu söylemeliyim ki bu tek taraflı bir şey değil. Bu yıkımı biz yaptık.”

Öyle bir hâle gelmiştik ki artık birbirimizle konuşamıyorduk. Her konuşma girişimimiz büyük bir kavgayla ve kırıcı sözlerle son buluyordu. “İki gün boyunca neredeydin?” Eve gelmediği o iki günde neler yaptığını merak ediyordum.

Yüzünde iğneleyici bir ifade oluştu. “Demek nerede olduğumu doğrudan bana sormaya karar verdin?” Dün geceki tartışmamız aklıma gelince bunu ona sormadığımı fark ettim. Nerede olduğunu sormak yerine ona ikimizin de kendi hayatımıza bakması gerektiğini ve birbirimize hesap vermek zorunda olmadığımızı söylemiştim. Bu yüzden sözleri bu kadar iğneleyiciydi.

“Evet.” Başımı salladım. “Nerede olduğunu bilmek istiyorum.”

Omuzlarını kaldırıp indirdi. “Babama bir ders vermekle meşguldüm.” Gözlerimin içine baktı. “Gurur ve sana yaptıklarını göz ardı edemezdim.” Kocaeli’den döndükten hemen sonra evden ayrılmıştı. Babasına haddini bildirmek için gittiğini bilmiyordum.

“Bu onu bizden uzak tutar mı?”

Nefret ettiđi bir Őeyden bahsederken ifadesi karardı. "Bir sűre meĝgul eder ama uzun sűre uzak tutmaz. Őirketin yűnetimini ele geĝirmeden duracak biri deđil." Babasını űldűrmedikĝe ondan kurtulamazdı fakat bunu ondan ne ben isteyebilirdim ne de bir baŐkası. Ne kadar kűrű olursa olsun karŐısındaki kiŐi űz babasıydı.

Bana olan bakıŐları dalgındı. "Sen neredeydin?" Dűn rűm gűn ortadan kaybolduđuđundan nerede olduđumu anlamak iĝin iyi bir fırsat yakalamıŐtı. Nerede olduđumu bilmeden rahat bir nefes almayacađını biliyordum. Her Őeyin kontrolű altında olmasını isterdi.

"Tűm gűn sokaklarda tek baŐımaydım," diyerek gerĝeđi itiraf ettim. "Eve gelmiyordun ve telefonlarımı aĝmıyordun. Ben de evinde kalacađım sűreyi benden uzakta geĝireceđini dűŐűndűm." Sakince konuŐup baŐımı űnűme eđdim. "DűŐűndűm ki evinde olmazsam oraya dűnersin."

"Senin olmadıđın bir eve dűneceđimi mi dűŐűndűn?"

Acı iĝinde gűldűm. "Ama dűndűn. Hep olduđu gibi varlıđımı gűrmezden gelirken yokluđum seni bana getirdi."

Karun űzgűn bakıŐlarını katlanılmaz bulmuŐ gibi mavilerinde merhameti hissettiren sıcak bir ifade belirdi. İstese de bana kıyamıyordu. bűyle anlarda bunu bakıŐlarıyla belli ediyordu. "Eve dűnmemin nedeni orada olmaman deđildi, nerede olduđunu bilmememdi. Korku ve meĝgűliyenin birbirine karıŐtırma."

Gűzlerimin ardı sızlarken baŐımı biraz daha kaldırıp dungun gűzlerime baktım. "Bir yolu olmalı, Karun." Nemli gűzlerim kovulduđu mavilerle buluŐtuđuunda ne denli incindiđimi saklayamadım. "Beni affettirmenin bir yolu olmalı."

Gűzlerimin iĝine bakarken bakıŐları o kadar sarsıcıydı ki o sarsıntıda gűzden ĝıkardıđı tek Őeyin ben olduđumu gűrdűm. "Bu kez yok." Sakince konuŐuyordu ama bađırsa sűzleri bu denli Őiddetli ĝıkılmazdı. "Bazı Őeyleri űlűm bile affettiremez." Beni űlűme ertelemesine katlanamıyordum.

Gűzlerime akın eden yaŐların gerĝek olduğunu bilmesine rağmen bana karŐı bu kadar acımasız olurken iĝi bile titremedi. "Seni istemiyorum. Bige." Beni ĝıkardıđı darağacında ayaklarımın altındaki tabureyi ĝekerek. "Artık istemiyorum," dedi. Yağlı bir urgan boynumu sıkarken ayaklarımı boŐlukta sallandığını hissettim. Bođuluyordum.

Kirpiklerim titreŐirken, "Bunu yapamazsın," diye fısıldayarak onu puslu gűzlerin ardından izledim. "Beni istemene ihtiyaĝım var." ĝariciliđimin

bir simgesi olan bir damla gözyaşıma hissiz gözlerle bakması her şeyi açıklıyordu. Beni isteyeceği bir gün gelmeyecekti.

Müzik bittiğinde onun kollarının arasından çıktım. "Sigara içmeliyim." Masaya doğru yürüyerek ona sırtımı döndüm. "Döndüğümde masamda olmazsan sevinirim." Buna daha fazla devam edemezdim. Bu kadar yakınımdayken bana kilometrelerce uzağımdaymış gibi hissettirmesine dayanamıyordum.

Masadaki çantamı alıp restoranın terasına çıktım. Çantamdaki paketten bir dal sigara çıkarıp dudaklarımın arasına yerleştirdiğimde bana doğru uzanan çakmağı gördüm. Ona gitmesini söylememe rağmen peşimden gelmişti. Başımı eğip yaktığı çakmaktan sigaramın ucunu tutuşturdum. Dumanı içime çekerek başımı kaldırdığımda korkuluğun üzerine koyduğum paketten bir dal sigara aldı. Sigarasını yakarak yanımda dikirken tıpkı benim gibi ışıkların süslediği karanlık şehri izliyordu.

"Bu gece ateşkes ilan ettiğimizi sanıyordum?" derken bana bakmak yerine manzarayı izliyordu.

Soğuk hava vücuduma ürpertici dokunuşlar yaparken üşüdüğümü ondan gizledim. "Anlaşmamız hâlâ geçerli." Parmaklarımın arasındaki sigarayı dudaklarıma yaklaştırdım. "Bu gece için kavga yok."

"Madem öyle, bu suratının hâli nedir?" Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. "Geceyi surat asarak mı bitireceksin?" İçime çektiğim duman dudaklarımın arasından süzölmeye başlayınca gözleri dudaklarına kaydı.

"Ne yapmamı bekliyorsun?" İnanamayan gözlerle ona baktım. "Beni istemediğin haberini mutlulukla karşılamamı benden bekleyemezsin." Tam bir şey söyleyecekti ki, "Ne var biliyor musun, şu saçmalığı bırakıp artık iki yetişkin gibi konuşmalıyız," diyerek onu susturdum. "Bu işteki tek kurbanın sen olmadığını anlamalısın."

Elimdeki sigarayı mermer korkuluğun üzerine bırakıp açık yakama dikkat çektim. Hep baktığı ama göremediği sol göğsümün üzerini işaret ettim. "Baktığında sana yaptıklarını hatırlatacak bir iz görmemen o izin kalbimin tam üstünde olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Elbisemin açık yakasını biraz daha aşağıya çekip sol göğsümün üstünü iyice açtım. Tırnaklarımla kazıyarak göğsümün üzerindeki bandın kenarını kavradım. Yara izini tenimde gizleyen özel bir banttı. Bu bandın her tene göre uygun tonları vardı. Benim gibi saklayacak şeyleri olan insanlar için özel üretiliyordu. O kadar yumuşak ve inceydi ki göğsümün üzerine yapıştırdığımda yara izi hiç görünmüyordu.

Bandın orada olduğunu gizlemek için üzerinden kapatıcıyla geçiyordum. Artık makyaj ürünlerimi sadece yüzüm için kullanmıyordum. Bu yüzden malikâneye geri döndüğümde Karun beni sutyenle görse de göğsümdeki yara izini görmemişti. Görmediği bir şey bana yaptıklarını unutturuyorsa belki de görmesinin zamanı gelmişti.

Bandı göğsümden söktüğümde bir anda bakışları değişti. Mavileri sol göğsümün üzerine kayınca gözlerindeki o kin tuzla buz olmuştu. Kurşun yarasına bakınca suratı kireç gibi soldu. Heybetli vücudu taş kesilirken bu yara izine bakmak bile onun için ölümle eş değerdii. Bir sokak lambasının altındaki kanlı görüntümü ona hatırlatan bu kurşun izine bakmak bile gözlerinin ardını sızlatmıştı.

Elini uzattığında soğuk parmakları tenimi ürpertti. Parmak uçları kurşun yarasının bıraktığı ize sürtününce acı çeken gözlerini gördüm. Bu iz benim tenimdeydi ama durmaksızın kanayan yarası onun sol göğsünde idi. Gökyüzünü kışkıandıran mavilerindeki derin acı bu yaranın üstesinden gelemediğini tüm çıplaklığıyla yansıtıyordu. Bu kurşun izi bizi birbirimizden koparan günün damgasıydı.

Bana karşı az da olsun yumuşadığını görünce, “Bilerek canını yakmadım,” diyerek şansımı bir kez daha denedim. “Canım o kadar çok yanmıştı ki o üç yüz seksen üç günde tek düşündüğüm senin de canını yakmaktı. Neyi neden yaptığını bilseydim asla o kadar ileri gitmezdim.” Gözlerinin içine bakarken, “Karun,” diye fısıldadım. “Senin aksine ben her şeyi bilmeden yaptım. Masum olduğunu bilmeden canını yaktım ama sen benim canımı yakarken suçsuz olduğumu biliyordun.”

Bitecekse de gerçekleri kabul ederek bitmeliydi. “Senin seçimlerin doğrultusunda ben o odada parçalanarak çıkıp bir sokak lambasının altında vuruldum.” Can yakan bir ifadeyle ona bakıp, “Ama ben seçim yapmadım,” diye fısıldadım. “Benimki ödeşmekti, ilk günden beri canımı çok yakmıştın.” Sertçe yutkunmuştu.

Donup kaldığında bana söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Parmaklarının arasındaki sigaranın dumanı yüzünü yalayıp geçerken gri bir sisin ardından bana bakıyordu. Başımı kaldırıp titreyen ıslak kirpiklerimi araladım. “Ne bu gece ne yarın ne de bu on üç günün sonunda...” diyerek başımı iki yana salladım. “Beni asla affetmeyeceksin çünkü bunu denemiyorsun bile.”

Bana öyle bir baktı ki... Sitem eden bakışları beni, onu hiç tanımakla suçluyordu. “Denemediğimi mi sanıyorsun?” Sanmıyordum, bunu görüyordum fakat o, aksini iddia ederek, “Deniyorum!” dedi bezgin bir sesle. “Bunu her şeyden çok istiyorum ama sen kendini affettirmek

için hiçbir şey yapmıyorsun.” Gözlerimin içine öyle bir baktı ki bu bakışı canımı yaktı. “Senin için o kadar değersizim ki *beni affetmek zorundasın* demek dışında bunun için hiç çabalamıyorsun!”

Şiddetle ona karşı çıktım. “Bu doğru değil.”

Fevri bir hareketle benden uzaklaştı. “Doğru!” dediğinde donup kalmıştım. Bu konuda hiç çaba göstermediğime körü körüne inanıyordu. O zaman bu yaptığım neydi? Neden buradaydım ve neden onunla bu konuşmayı yapıyordum? Tüm bunlar çabalamak değil miydi?

Kulağına vesveseler fısıldayan şeytanları onu benden uzaklaştırırken kaşlarım çattı. “İstediğim tek şey her şeyi unutmak!” Çenesindeki kaslar seğirdi. “Allah kahretsin, bana her şeyi unutturmanı istiyorum ama sen bunun için fazladan çaba bile göstermiyorsun!” dediğinde tek kelime edemedim. Ne yapacağımı bilsem yapmaz mıyım sanıyordu? Ama bilmiyordum. Ona yaşattığım üç yüz seksen üç günün telafisini nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Gözlerimin içine baka baka, “Mutlusun Bige,” dediğinde kalbim kalsıldı. “Sen hep mutlu olacak bir şeyler buluyorsun. Seni ne zaman görsem hep birilerine gülümsüyorsun. Öyle veya böyle sen mutlu olacak bir şeyler buluyorsun.” Yanıldığını söylemek için dudaklarımı araladım ama haklı olması beni susturmuştu. Evet, söyledikleri doğrudu ama gülüşlerim mutlu olduğumu göstermezdi.

İtiraz etmemi bekledi ama bakışlarımla kendimi ele verdiğim için muzları hayal kırıklığıyla düştü. Yanılmadığını anlamıştı. “Benimle veya sensiz sen mutsuzluğu uzun süre yaşamıyorsun,” derken gözlerinde bana kendimi berbat hissettirecek bir şeyler vardı. “Bense sensiz gülmeyi bile bilmiyorum.”

“Onların hepsi geçici mutluluklar,” demeyi başardım. “Hiçbiri kalıcı değil hayatımda.”

İçti acırcasına bana bakarken bakışları buruktu. “Bende sahtesi bile yok,” dediğinde ağlamamak için kendimle savaş hâlindeydim. Onun hayatındaki rolüm içler acısıydı. Ona kötü hissettiren ve canını yakan tüm duyguları benimle tadıyormuş gibi bakıyordu. “Yanında birileri olduğu sürece sen mutlusun.”

İçini çekerek başını ağır ağır salladı. “Öyle anlarda gülüşlerinin çoğu gerçek. Gülüşlerindeki gerçekliği ve sahteliği artık ayırt edebiliyorum.” Vücudum cayır cayır yanıyordu ama ben ayazda kalmışçasına titriyordum. “Bize olanları düşündüğün ve acı çektiğin tek anlar, şimdi olduğu gibi yalnız kaldığın anlar.”

Etrafımda birileri olduğunda da mutlu değildim ama aklımı meşgul edip kendimi Karun'u düşünmekten alıkoyabiliyordum. Yalnız kaldığımdaysa gün içinde kaçtığım her şeyle yüzleşiyordum. Tüm bunları uzun zaman önce fark etmiş gibi yüzünü sertçe ovuşturdu. "Etrafında birileri olduğu sürece aklına bile gelmiyorum."

Bir süre sustu ama daha sonra içi sızlamışçasına bakışlarını bana kenetledi. "Bunu senden isteyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama daha az mutlu olabilir misin?" diyerek beni öyle bir acıttı ki onu böyle bir şeyi söylemeye zorlayan ben olamazdım.

"Bige," dedi kısık ve yaralı bir sesle. Gözlerimin içine baktı ve o vurucu cümle dudaklarından döküldü. "Ben seni affetmenin yollarını ararken sen de hiç olmazsa benim olduğum yerlerde üzülyormuş gibi rol yapabilir misin?" Bu gecenin en ağır cümlesi buydu.

"Karun, bize olanlara üzülen ve acı çeken sadece sen değilsin." Ne sanıyordu, o bu hâldeyken benim keyfime bakıp günümü gün ettiğimi mi? Başımı iki yana sallayarak eline uzandım ama tutmama izin vermedi. "Sensizlik canımı yakmasa neden saçımdaki tokayı çıkararak ölmeyi isteyeyim?" Elini tutmamı bile istemiyordu.

Başta sevgim olmak üzere hiçbir konuda bana inanmadığını biliyordum ama inanmalıydı. Onsuz bir hayat istemediğimi ve o olmadan mutlu olmadığımı bilmeliydi. En önemlisi onun canı yanarken benim yüzümün gülmediğine inanmalıydı. "Çok acı çektim ve hâlâ çekiyorum." Bir türlü ona ulaşamamanın çaresizliğiyle, "Karun," diye mırıldandım can çekişir gibi. "Senin tarafından sevilmemek ölüm gibiydi ve ben o kaldırım kenarında bunu sana kanıtladığımı düşünüyorum." Soluğu kesildi.

Sertçe yutkunup mavilerini bana kenetlediğinde sol gözümünden süzülen yaşa engel olamadım. Bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ama etli dudaklarından tek kelime dökülmedi. "Sensiz mutlu değilim, sensiz bir kaçıştayım." Başımı sallayarak sözlerimi onayladım. "Etrafımdaki insanlar seni düşünmemi engelliyor ama seni unutturamıyor."

Titreyen kirpiklerimin arasından düşen gözyaşımın yanağımdan süzülüşünü izledi. Silmek yerine kalbimde kopan her damlanın yüzümü ıslatmasına izin verdim. "Sen nasıl ki beni düşünmemek için kendini işlerle meşgul ediyorsan, ben de seni aklımdan çıkarmak için etrafımda birileri olsun istiyorum ama günün sonunda aklımda olan tek kişi sensin." Yanlış fikirlere kapılmasını istemediğim için artık bunları bilmeliydi.

Sözlerimin etkisi ona zar zor nefes aldırıyordu ama bunu gizlemeye çalışıyordu. Göğsümdeki yara izini işaret ettim. “Sensiz yaşayamadığımı sana kanıtlamak için bu kurşun yarısından daha büyük ne yapmalıyım?”

Ondan bir cevap beklerken zaman durmuş gibi yüzümü izlemekten başka tek kelime etmedi. Suskunluğu benim için freni tutmayan bir araba gibiydi. Direksiyonda benim olduğum bir araba ve o susmaya devam ettikçe arabayı daha kontrolsüz sürüyordum. Her an bir yere çarpıp camdan fırlayabilirdim.

“Umarım bir gün beni affetmeye karar verdiğinde ikimiz de hâlâ yaşıyor oluruz.” Gazı kökleyip emniyet kemerini açarak beklenen çarpışmayı ruhumda yarattım. “Beni affetmeden ölürsen seni affetmem.” Gözlerinin en derinine baktım. “Beni affetmeden öldüğümdeyse affetmek için artık çok geç kalmış olacaksın,” dedikten sonra onu tek başına bırakıp terastan çıktım.

Kendimi toparlamak için kadınlar tuvaletine girdiğimde Gurur aradı. Sinirli bir sesle, “Ne var!” diyerek telefonu açtı. “Ne istiyorsun benden!” Karun’a olan sinirimi ondan çıkarmam an meselesiydi.

“Bağırmak yerine sana yardım ettiğim için bana teşekkür etmen gerekmiyor muydu?”

Aynanın önüne çantamı atarken suratım asıktı. “Gecem istediğim şekilde ilerlemiyor, yeğeninin katır gibi inadı var!”

“Tam olarak ne bekliyordun?” diye alay etti. “Bir gecede her şeyi unutmasını mı?”

“Bir gece mi?” Hayretler içinde kalarak kaşlarımı çatıttım. “Yaşadığımı öğrenmesinin üzerinden bir aydan fazla zaman geçti ama bana karşı hiç yumuşamıyor.”

“Yaptıklarının cezasını çekiyorsun, sızlanmayı bırak.”

“Planın ikinci aşamasını söyle.”

Gurur’un şaşkınlığını soludum. “Seninle bir planımız vardı da ben mi hatırlamıyorum?”

“Olduğunu anlamak zor değil,” dedim alay ederek. “Hâlimi hatırlamam için aramadığını biliyorum.” Kendimi tutamayıp güldüm. “Bir konuda bana işin düştü, değil mi? Belli ki kabul etmeyeceğim kadar büyük bir şey.”

“Bravo zeki kadın, şıp diye anladın. Yardım edeceksin, ne de olsa bana borçlusun.”

“Hiç sanmıyorum, tatlım,” diyerek çantamdaki kırmızı ruju çıkardım. “Benim için yaptığın tek şey adamlarına küçük bir emir verip Karun’un buluşacağı kadına engel olmak. Bu küçük bir iyilik ve karşılığı da küçük olmalı.” Bunları söylerken sırtıyordum. “Büyük bir konuda yardımınıza ihtiyacın olduğu çok belli. Karşılığını büyük bir şekilde vermezsen yardım etmeyeceğimi bilecek kadar beni tanıdığını umuyorum. Şimdi söyle, benim için elinde ne var?”

Telefonun diğer ucunda Gurur’un ettiği küfürleri duydum. “Böyle bir karşılık vereceğini bildiğim için bu gece sana ikinci kez yardım edeceğim. Bu gecenin sonunda Karun senden kaçmayı bırakmış olacak.”

Söylediği her şeyle iyice meraklandım. “Bunu nasıl sağlayacaksın?”

Gurur’un böbürlenircesine çıkan gülüşünü duydum. “Sen o işi bana bırak, gelin hanım. Bu gece istediğin gibi sonlanacak ama karşılığında yarın gece benim için bir şey yapacaksın.”

“Tam olarak ne yapacağım?”

Güldü. “Daha önce yapmadığın bir şey değil. Şimdi kapatmalıyım, bir anlaşmaya vardığımızı umuyorum?”

“Bekle hasta herif! Anlaşmanın içeriğini bilmeden teklifini kabul edeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Bana yarın gece ne yapacağımı söyle.”

“Karun ve Duha’yı bana getireceksin. İkisini istediğim yere bir tek sen getirebilirsin.”

“Neden onları istiyorsun?”

“Canlarına okumak için.”

“Neden?”

“Az önce kayınpederim olacak piçten üç yıl önceki oylamada ikisinin verdiği oyu öğrendim! Yarın sabah gerçeği bildiğimi Ümit piçi ikisine de yetiştirecektir. Etraflarındaki adam sayısını artıracaklarını tahmin etmek zor değil. Bunun için de sana ihtiyacım var.”

Kahkaha attım. “İnfaz edilmenden yana mı oylarını kullanmışlar?”

“Zaten bildiğin bir şeyi bilmiyormuş gibi yapma.”

Kendimi tutamayıp güldüm. “Ne zaman öğreneceğini merak ediyordum.”

“Öğrendiğime göre bundan sonra olacakları o ikisi düşünsün. Karun ve Duha’nın hayatındaki rolünü iyi biliyorum ama sormak zorundayım. Kendi çıkarın için onları satabilir misin?”

“Bu gece Karun ile barışacağımın garantisini veriyor musun?”

“Altında imzam olan hiçbir plan başarısız olmaz, gelin hanım.”

“Yarın ikisini de sana getireceğim!”

“Onlara işkence edeceğimi biliyorsun, değil mi?”

Heyecanlandım. “Ben de izleyebilir miyim?”

Gür kahkahasını duydum. “Seni daha fazla ne kadar sevebilirim diye düşünüyorum,” dediğinde ben de gülmeye başladım.

Telefonu kapattığımda Gurur sayesinde kadınlar tuvaletinden mutlu bir şekilde çıktım. Biriyle iş birliği yapacaksam bu sadece oyunu kuralsız oynayan bir deli olabilirdi çünkü kazanmak için her şeyi yapardı. Bu yüzden Karun ve Duha’yı tuzığa düşürüp ona götürecektim.

Bunu yapmamın asıl sebebi ortak bir düşmana karşı eskiden olduğu gibi güçlerini birleştirmek zorunda olmalarıydı. Gurur onlara işkence etmek için onları istiyordu ama gözden kaçırdığı bir detay vardı. Onun bu katliam planı farkında olmadan Karun ve Duha’yı yakınlaştırabilirdi. Kabul etmemin sebebi tam olarak buydu.

Duha bunun için bana kıyamazdı çünkü ikisinin arasını yapmamı istemişti. Bahsettiği şeyin bu olmadığına emindim. Neyse, sonuç odaklı düşünürsek yarın gece işkence için bile olsa ikisini bir araya getirecektim.

Restorana girdiğimde Karun hesabı ödemiş beni bekliyordu. Peşimizdeki korumalarla dışarı çıkana kadar Gurur’un bana nasıl yardım edeceğini anlamamıştım. Kaldırımında duran arabalara doğru yürürken aklım bu gecenin nasıl sonuçlanacağıyla meşguldü. Yolum karşısındaki seyyar satıcı, “Kestane şekeri,” diye bağırınca dikkatimi çekmeyi başardı.

“Karun?” Arkamı dönüp ona baktım. “Bana kestane şekeri alır mısınız?” Kestane şekerini çok sevdiğimi biliyordu.

Bana arabayı işaret etti. “Arabaya bin, çocuklar halleder.”

“Onların almasını isteseydim onlardan isterdim,” dedikten sonra yolu kontrol edip karşıya geçmek için yürüdüm.

Arkamdan, “Bige, çocukluk yapmayı bırakıp buraya gel!” diyen sirişli sesini duydum. “Açık alandayız, güvenli olmadığı için onlar halletsin dedim.”

Gözlerimi devirerek yolu geçmek için yürüdüm. “Alt tarafı bir şeker,” miştim ki bir anda patlayan silahlarla Karun’un, “Bige!” diyen kükrüşmesini duydum. Ona doğru döndüğümde saçlarım yüzüme savrulmuştu. Birbiri ardına yoldan geçen arabaların camlarından sarkan birileri bizi kurşun yağmuruna tutmaya başlamıştı. Soluğum kesildi.

Korumalar arabaların arkasına saklanarak onlara karşılık verirken Karun saklanmak yerine bana doğru koştu. Nedim telaşla, “Abi dur!” diye

bağırdı ama Karun kendi hayatını hiçe sayarak bana doğru koşuyordu. Bizi ateş hattına tutan arabalar ise tam arkamdan vızır vızır geçiyordu çünkü yola çok yakındım.

Kurşunların hiçbirisi bana isabet etmiyordu fakat Karun bunu ayırt edecek hâlde değildi. Lazerli bir silahın kırmızı ışığını onun göğüs kafesinde görünce, “Karun!” diye bağırıp ona doğru atıldım. Daha o bana ulaşmadan koştum ve üzerine atlayarak onu sırtüstü düşürdüm. Kurşun kafamızın üstünden geçmişti.

Yere düşüşümüz çok şiddetli olmuştu. Kendimi ona siper etmek ister için kollarımı ona sardığımda Karun bir saniye bile beklemeden beni altına aldı ve iri vücudunu bir kalkan gibi üzerime örttü. Bedenim ağırlığı altında ezilirken gümbür gümbür atan kalbini göğüs kafesimde hissettim. Silahlı saldırı çok kısa sürmüştü ama Karun tamamen güvende olduğumdan emin olmadan üzerimden kalkmadı. Bize ateş eden arabalar hızla uzaklaşmıştı.

Nedim ve yanına aldığı birkaç araba onların peşine düştü, kalanlar ise bizi korumak için etrafımızda etten bir duvar oluşturdu. Yaşadığımız adrenalin yüzünden kalplerimiz o kadar hızlı atıyordu ki Karun’un korku dolu bakışlarına odaklanamıyordum. “Bige bana iyi olduğunu söyle!” Korkudan sesinin ne denli yüksek çıktığının farkında değildi. Üzerimden çekilip aceleyle vücudumu tararken göreceği küçük bir kan damlası aklını kaçırmamasına neden olabilirdi.

“Bana onları bulun!” diye bağıırken havada hiç bulut yoktu ama gürleyen gök gürültüsünü duyar gibiydim. Karun bedenimi kontrol ederken çenesini sıktı. “Bunun arkasında kim varsa evveliyatını sikip soyunu kurutacağım!” derken gözleri endişeyle vücudumda oyalanıyordu.

Omuzlarımı tutarak sırtımı yerden ayırdığında o kadar çok titriyordum ki Karun’un karşımda diz çöktüğünü puslu gözlerin ardından görüyordum. “Şşş geçti.” Beni sakinleştirmek için yüzümü avuçlarının arasına aldı ama asıl sakinleşmesi gereken oydu çünkü yüzümdeki elleri titriyordu.

“Bige n’olur bana bir şey söyle.” Bembeyaz yüzüme baktıkça dehşete kapılıyordu. Kaşları büküldüğünde, “İyi olduğunu duymalıyım,” diye fısıldadı.

Konuşmak için dudaklarımı araladığımda hıçkırdım. Ağladığımın farkında bile değildim. “O t-tetikçinin silahı...” deyip ağlamaya başladım. “Göğsünün üzerindeydi, seni kaybedeceğimi düşündüm.” Karun’un eli ayağı buz keserken neden üzerine atladığımı anlamıştı.

Yüzümdeki eli kasılırken bana öyle bir bakışı vardı ki... Korku dolu gözlerinde ne kin vardı ne de geçmişte olanların hesaplaşması. Issız b-

okyanusu andıran göbelerindeki tek şey onun hayatındaki önemini ve az kalsın beni kaybetmek üzere olduğu gerçeğiydi. Bir saniye bile beklemeden beni kollarının arasına çekip öyle sıkı sarıldı ki tüm kemiklerimin birbirine geçtiğini hissettim.

"Bunu bir daha sakın yapma!" derken yüzünü saçlarıma gömdüğü için sesi boğuktu. "Benim için bile olsa bir daha siktığım bir kurşunun önüne atlama!" Bugün beni kaybetme gerçeğiyle yüzleşmişti.

Aklıma gelen şeyle kanım dondu. Gurur! Aman Allah'ım, bunu o yapmıştı! Tam da bu sebeple yapmıştı, Karun'a hayatındaki önemimi göstermek için. Bu yüzden kurşunların hiçbirisi bize isabet etmemişti, amaç öldürmek değildi, Karun'a bir ders vermektir. O hasta ruhlu herif beni sürüden ayırmak için kestane şekerlerini kullanacak kadar planım kusursuz işlemişti.

Gurur bir şekilde kestane şekerlerini sevdiğimi öğrenmiş olmalıydı. Karun'un göğsünü hedef alan tetikçiye bile özel olarak ayarlamıştı. Bu şekilde Karun'a onun için canımı bile verebileceğimi göstermişti. Onun hakkındaki söylentiler bir yalandan ibaret değildi, Gurur Kalender gerçekten de oyunu kuralsız oynuyordu! O akıl hastası herif en azından önceden beni uyarabilirdi.

Tetikçi, ateş etmek için Karun'un üzerine atlamamı bekliyordu. Gurur ile telefon konuşmamızın üzerinde beş dakika bile geçmeden silahlı saldırıya uğramıştık. Telefonu kapatır kapatmaz bu tuzağı kurmamıştı, biz henüz yemeklerimizi yerken bunu tezgâhlamıştı. Karun ve Duha'nın verdiği oyu öğrenir öğrenmez beni kendine borçlandırmak için hemen adamlarını buraya göndermişti. Dua etsin de bunu tezgâhlayan kişinin o olduğunu Karun öğrenmesin yoksa başı büyük beladaydı.

Hiç olmazsa bana saldırıyı çıtlatabilirdi. Ödüm koptu burada!

"Seni aşağılık herif!" Telefonu kulağımda tutarken sinirle odanın içinde dönüp duruyordum. "Bana olabilecekleri önceden söyleyebilirdin!" Eve döner dönmez bulduğum ilk fırsatta hemen Karun'un deli amcasını aramıştım. "Önceden detaylardan bana bahsetmek zor değildi."

Ben burada ne kadar sinirliysem Gurur bulunduğu yerden çok eğleniyordu. "Detaylardan sana bahsetseydim sen de bu plana dâhil olurdun. Seninle ilgili her şey doğaçlama olmalıydı. Bana kızılıyorsun ama sana

söylememekle aslında seni korudum, Karun bu işi benim yaptırdığımı öğrenirse sen bu olayın dışında kalacaksın. Ne de olsa saldırıyı bilmiyordun.” Bu açıdan bakınca haklıydı.

“Karun delirmiş vaziyette. Şu anda çalışma odasında birçok telefon görüşmesi yaparak saldırının kimin işi olduğunu bulmaya çalışıyor.” Eve döner dönmez kendini çalışma odasına kapatmıştı.

“Endişe etme, benim yaptığımı kolay kolay öğrenemez. Saldırıda kullanılan arabalardaki plakalar bile sahte. Üstelik saldırıdan önce oradaki tüm güvenlik kameralarının icabına bakıldı. Bu işleri ilk kez yapmıyoruz, gelin hanım. Kocan şu anda birilerinin ona uyarı ateşi yaptığını düşünüyor ve muhtemelen bunun için babasını suçlayacak.” Gurur neşeyle güldü. “Abim olacak piçe yapacakları beni üzmez.”

“Bu kadar ileri gitmeseydin daha iyiydi,” diye homurdandım. “Ona bir şey olacak diye çok korktum.”

“Biliyorum ve emin ol aynı korkuyu o da yaşadı. Amaç da buydu zaten,” derken artık alay etmiyordu. “Sayemde hayatın ne kadar kısa olduğunu ve bunu birbirinizi kırıp dökmekle harcamamanız gerektiğini anladınız. Size ücretsiz bir ders verdim ama bunun karşılığında bana kıızıyorsun.” Keyifli gülüşünü duydum. “Bu kadar nankör olmayı kocan mı sana öğretti?”

“Korkudan aklımızı aldığın için sana teşekkür etmeyeceğim.”

“Bu da senin iyilik bilmez bir nankör olduğunu gösterir. Yarınki işin detaylarını sana bildirmek için sabah ararım,” derken telefonun diğer ucunda bir şeylerin hışırdayan sesi geliyordu. “Şimdi şu siktiğim evinde karımı daha hızlı uyutacak bir masal kitabı bulmalıyım. Bu kadının uykuyla sorunu nedir, lan!” Telefonu suratıma kapattığımda kıkırdadım. Karısına da kıyamazmış. Bunu ona söylesek asla kabul etmezdi.

Dolaptan pamuklu pijamamı alarak banyoya girdim. Saat çok geç olduğu için uyuyup bugün olanları unutmak istiyordum. Üzerimi hızlıca değiştirdikten sonra yüzümdeki makyajı çıkardım. Taradığım saçlarımı bağlamaya çalışarak banyodan çıktığımda Karun’un odaya döndüğünü gördüm. Ceketini çıkarıp bir köşeye atarken endişesi hâlâ gözlerindeki yerini koruyordu.

Bu gece yaşadığı korku azımsanamazdı, bu yüzden gözüne batıp onu rahatsız etmek istemiyordum. Yastığı alıp koltuğa doğru yürüdüğümü görünce, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Koltuğu işaret ettim. “Burada uyuyacağım, sen yatakta uyuyabilirsiniz

Gömleğinin düğmelerini açarken düz bir sesle, “Neden?” diye sordu. Yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı.

“Daha rahat uyuman için.” Derin bir nefes aldım. “Bu gece kolay şeyler yaşamadın.”

“Sen de öyle,” diyerek gözleriyle yatağı gösterdi. “Yatağa geç.”

“Ama...”

“Beni yorma, güzelim.” Sesi ondan beklemediğim bir yumuşaklıktaydı. “Canım yeterince sıkkın, bir de sen beni uğraştırma.” Tekrar yatağı gösterdi. “Bu gece yalnız uyumayacağım.”

“Benimle mi uyuyacaksın?”

“Yok, Kenan’la uyuyacağım!” deyince gülmemeye çalışarak yatağa ilerledim. Onu Kenan’la aynı yatakta düşünemiyordum. Muhtemelen onu tekmeleyip yataktan atardı.

Karun gömleğini çıkardıktan sonra elleri pantolonun kemerine gidince alt dudağımı dişledim. Bakışlarımla kendimi ele verdiğim için az da olsun sakinleşerek güldü. “Düşündüğün şey için aynı yatakta uyumayacağız.”

Yatağın üstüne oturup homurdandım. “Sandığın şeyi düşünmüyordum.”

Bana zerre adar inanmadığını gösteren bir bakış attı. “Eminim öyledir.”

Pantolonunu çıkarınca artık üzerinde sadece *boxer* vardı. Eşofman altıyla bile uyumaktan nefret ederdi. Onu izlerken vücuduma yayılan sıcaklığa engel olamadım. Ellerimi göğüs kaslarından gezdirmek için çıldırıyordum. Bronz teninde tırnak izlerimi bırakıp dudaklarımı kaslı vücuduna bastırmak istiyordum. Onu istiyordum ve bunu gizlemek için hiçbir şey yapmıyordum. Sanki bana dokunmayalı bir asır olmuş gibi geliyordu.

Ona bakmak bile ince bir sızının uyluklarımdan başlayıp bacakların arasına akın etmesine neden oluyordu. Her an kontrolümü kayıp üzerine atlayabilirdim. Sol göğsünün üzerindeki dövmeyi görünce dilimden gülümsedim. Kalbimin ritimlerini onun kalbinin üzerinde hissetmek hoşuma gidiyordu. Karun ışığı kapattıktan sonra yatağa girip yanına uzandı. Bu sefer aramıza yastık koymamıştı.

Gece lambası ve şöminenin ateşi odada loş bir ışık bırakıyordu. Bir duvarın üzerine yaslanıp bana doğru eğildiğinde nefes alışlarım hızlandı. Benim düşündüğüm tek şey onu öpmekken o, bambaşka şeyler düşünüyormuş gibi bana bakıyordu. “Senden bir söz istiyorum ve bu sözü ne pahasına olursa olsun tutacaksın,” dese de üzerime eğildiği için söylediklerine odaklanamıyordum.

Tek düşündüğüm şeyin sevişmek olduğunun farkında mıydı? Üzerime eğilen yüzünü seyrederken, “Ne sözü?” diye sormayı başardım.

Gözlerimin içine tüm ciddiyetiyle bakarak, “Bir daha kimse için bir kurşunun önüne atlamayacaksın,” dedi. “Bu kişi ben olsam bile.” Yüzümdeki saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Sana bir şey olmasını kaldıramam.” Parmaklarının tersi yanağıma sürtünerek küçük dokunuşlar bırakmaya başlamıştı.

Karun yanağıma okşarken her şeyimi avuçlarına bırakabilirdim. İyi ve kötü olan her şeyi. Kısacası beni ben yapan her şeyi. Bakışları bu sefer farklıydı, daha içten ve daha sıcak. “Şunu o güzel kafana sok artık,” diyerek iç çekti. “Sen *ah* desen benim içim gidiyor be kızım. Bir daha sakın beni yokluğunla sınama.” Soluğum kesilirken nabzım hızlandı.

Bu gece yaşadıklarından sonra beni affetmese de bana karşı duvarlarını bir bir yıkmıştı. “Bige,” derken hayıflanır gibi bakıyordu. “Sen benim başımın püsküllü belasıydın. Ne ben canını yakabilirim...” Gözleri açık yakama kayarken bakışları kurşun izinde oyalandı. “Ne de bir daha birinin bunu yapmasına izin veririm.”

Mavileri doğrudan gözlerimi bulduğunda bu konuda yemin eder gibi son derece ciddi bir şekilde baktı. “Seninle ilgili değişmeyen tek kural bu. Sen benim kırmızı çizgimsin ve kimsenin o çizgiyi geçmesine izin vermem.”

Bunun sözünü bana vererek başını ağır ağır salladı. “Ben bile Çeyrek Mafya,” diyerek belli belirsiz gülümsedi. “Ben bile o çizgiyi geçmeyeceğim. Bana ne yapmış olursan ol.” Başını eğerek dudaklarını sol göğsümün üzerine bastırdı. Kalbim boğazımda attığında nefes alamadığımı hissettim. Sözünü mühürlemek ister gibi beni yara izimden öpmüştü.

Dudakları bir süre sol göğsümün üzerinde durdu. Daha sonra yüzümde küçük bir tebessüm oluşturan bir şey yaptı. Sağ göğsümün üzerini de öperek öpücüğünü eşitledi. Çift olan her şeyin eşitlenmesine takıntılı olduğumu biliyordu. Başını kalbimin üzerine yaslayıp, “Uyuyalım hadi,” dediğinde mutluluktan hızlanan kalbimi duyuyordu. Kolunu karnıma dolayıp bana yastığıymışım gibi sarılarak bu gece ilk kez gözlerini huzurla yumdu. Tıpkı eskiden olduğu gibi bu gece de göğsümde uyudu.

Gurur’un planı işe yaramıştı.

Karun bu gece beni hayatına yeniden kabul etmişti.

Ve bir gün bana eskisi gibi Saka dediğinde affettiğini de anlayacaktım.

~ 10 ~

KATLIAM YEMEĞİ

"Dün çocuktum, dünyanın daha iyi bir yer olduğunu düşünüp kendimi aldatırdım. Ancak bugün yetişkinim ve dünyayı daha kötü bir hâle getirenin biz insanlar olduğunun farkına vardım."

Uzun zaman sonra ilk kez gözlerimi huzurlu bir şekilde açmıştım. Dün akşamki yemekten sonra Gurur yüzünden küçük bir saldırıya uğramıştık ama güzel bir şekilde sonuçlanmıştı. Karun beni kaybetme tehlikesiyle yüzleşince bana soğuk davranıp beni kendinden uzağa itmeyi bırakmıştı. Dün geceyi benimle aynı yatakta ve benim kollarımda geçirmişti. Sabaha kadar başını göğsüme yaslayıp benimle uyumuştı.

Sabah uyandığımızda da bana karşı soğuk değildi. Fazla iyi de değildi ama hep olduğu gibi mesafeli de davranmamıştı. Kendi içinde bir şeyleri halletmeye çalıştığını bildiğim için üzerine gidip ona baskı yapmamaya çalışıyordum. Yatakta bağdaş kurarak oturmuş, Karun'u izliyordum. İş gitmek için şu anda ayna karşısında kravatını takıyordu.

“Ben de seninle şirkete gelmek istiyorum,” desem de aceleyle kravatını takmaya çalışırken bana dönmedi.

“Bugün şirkete gitmiyorum. Birkaç şantiyeyi gezeceğim, daha sonra da dışarıda bir toplantım var.” Kravatını düzelttikten sonra ceketine uzandı. “Eğer istersen yarın benimle gelebilirsin.” Ceketini giydikten sonra bileğindeki saate bakınca yüzünü buruşturdu. “Çok geç kaldım, beni daha erken uyandırmalıydın.” Bana doğru aceleyle yürüyüp, “Kahvaltını yapmayı unutma,” dedikten sonra eğildi, dudaklarıma küçük bir öpücük kondurunca donup kaldım. Beni öptü mü?

Dudaklarıma tüy gibi bir öpücük kondurup kapıya doğru yürümüştü ki yaptığı şeyi yeni fark etmiş gibi adımları durdu. Tüm vücudu gerilirken hiç kıpırdamadan kapının önünde kalakaldı. Ben şaşkınca onun sırtıyla bakışırken o, kim bilir ne hâlde kapıya bakıyordu. Evli çiftlerin yaptığı gibi işe gitmeden önce dudaklarıma küçük bir öpücük kondurmuştu ama artık evli değildik.

Karun bana doğru dönmedi ama omzunun üzerinden bana baktı. Yüzünde büyük bir karmaşa ve kafa karışıklığıyla beni izliyordu. Yatağının ortasında bağdaş kurarak oturmam ifadesini yumuşattı. Beni yatağında görmeyi özlemiş gibi bakıyordu. Makyajsız yüzüm, dağınık saçlarım, üzerimde salaşça duran tişört ve şortun içinde nasıl görünüyordum, bilmiyordum ama bu hâlimi sevmiş gibi bakıyordu.

Dudağının kıvrımında belli belirsiz bir tebessüm oluştu. “Çok güzel görünüyorsun.” Duraksadı. “Ve de sevimli.”

Derimin altı ısınınca gözlerimi kaçırmamak için kendimi zor tuttum. Uyku mahmurluğuyla ve en bakımsız hâlimle nasıl güzel görünebilirdim, bilmiyordum. Gözleri yanaklarımda oyalanınca gülüşündeki belirsizlik yok oldu. Şimdi gözle görülür bir şekilde gülümsüyordu. “Utandığında...”

“Kapat çeneni.” Yastığı alıp ona fırlattığımda gülererek başını iki yana salladı.

“Hiçbir şey seni utandıramaz sanıyordum ama iltifat karşısında kızarıyorsun.”

“İlk kez birinden güzel olduğumu duymuyorum.” Kızaran yanaklarımı gizlemek için saçımı hemen yüzüme çektim. “Utanmadım.”

Yanaklarımı işaret edip keyifli bir sesle konuştu. “Aynaya bak, güzelim.” Mum gibi erimiş bir hâlde ona bakıyordum. Dün gece ona daha önce doğrudan bana hiç güzel olduğumu söylemediğini hatırlatmıştım. Bunun eksikliğini bana yaşattığını yeni fark ettiğinden dün gecedan beri ya güzel olduğumu söylüyordu ya da bana güzelim diye hitap ediyordu. Sanki onun yanında hiçbir şeyin eksikliğini çekmemi istemiyordu.

Bileğindeki saati kontrol edip, “Gitmem gerek,” dedi. “Gelirken bir şey istiyor musun?” *Annemi* dememek için kendimi zor tuttum. Bu kelime dilimin ucuna kadar geldi ama bana annemi vermeyeceğini bildiğim için sustum.

Karun annemin yerini söylemeye yanaşmıyordu. Bu yüzden başımı iki yana sallayıp, “Hayır,” dedim. “İstediğim her şeye sahibim.” Annem dışında...

Çok geç kaldığı için fazla oyalanmadan odadan çıkınca abartısız beş akika boyunca arkasından baktım. Bir gün bana annemin yerini söylemesini umut ediyordum. On dört yıldır anne özlemiyle yanıp tutuşuyordum, umarım beni daha fazla bekletmezdi. Gazel’e bir türlü ulaşamıyordum, bu durumda Karun’dan başka kimse bana annemin yerini söyleyemezdi.

Onun nerede yaşadığını Gurur da biliyordu ama Karun’un bana vermediği bir bilgiyi o hiç vermezdi. Odamın kapısı tıklatıldı. “Bige müsait misin?” Sabah sabah Çağıl’ın kapıma gelmesini beklemiyordum.

Başımı eğip üzerime baktım. Üzerimde tişört ve kalçamı saran şort vardı. Şortum çok dar ve kısa olduğu için, “Bir dakika bekle,” diyerek gardırobu açıp bir tane eşofman altı çıkardım. Kıyafetlerim konusunda hep

fazla rahattım fakat kocamın kardeşini odamda mini bir şortla karşılamam hoş olmazdı. Bu yüzden aceleyle eşofmanı giyerek etrafıma baktım.

Karun ile cinsel hayatımız olmadığından odada etrafa saçılmış iç çamaşırlarım veya bir yere attığım gecelik falan yoktu. Yatak dağınıktı ama sabah uyanınca herkesin yatağı dağınık olduğu için bunu sorun etmedim. “Gelebilirsin.” Çağıl daha önce hiç yatak odamın kapısını çalmadığı için neden geldiğini merak ediyordum.

İçeri girdi, sabaha kadar uyumamış gibiydi. Dün Çiçek’e Çağıl’ın ona âşık olduğunu söyleyip oradan kaçmadan önce ne giyiyorsa hâlâ onları giyiyordu. Sanki dünden beri eve daha yeni gelmiş gibi üzerini değiştirmemişti. Çiçek’le neler olduğunu deli gibi merak ediyordum. “Dün neler yaşandı?”

“Anlatacağım,” derken sinirli bakışları başımın dertte olduğunu gösteriyordu. Ela gözleri bir şeyi kafasında tartar gibi kıyafetlerimde dolaştı. Giydiğim kıyafetleri onaylar gibi birkaç mırıltı çıkardı. “Tişörtünün eteklerini eşofmanın içine koy.”

Neyin peşinde olduğunu anlamadığım için, “Bunu neden yapayım?” diye sordum.

Çağıl’ın sabırsız bakışları beni bir bardak suda boğmak ister gibi kuydu. “Yap şunu!” deyince irkilerek, “Tamam!” dedim. Tişörtümün eteklerini eşofmanın içine sokarken neyi olduğunu anlayamıyordum. “Sabah sabah derdin ne senin?”

Tişörtün eteklerini içeriye koyduğumu görünce daha fazla dayanamayıp, “Derdim sensin!” diyerek üzerime yürüdü. Daha ben ne olduğunu anlamadan beni omzuna attığı gibi terasa doğru yürüdü. “Sana karışma demiştim!” diye hırladı. “Bunu yaparsan seni balkondan atarım dememiş miydin!”

“Çağıl saçmalama!” Omzunda baş aşağı sallanırken yüksek sesle çığlık attım. “Levent!” diye bağırdım onun sırtına vururken. “Karun’u ara hemen, Çağıl çıldırmış!” Hayvan herif gerçekten beni balkondan mı atacaktı? Bu yüzden üzerimde eşofman olduğuna sevinmiş ve bu yüzden tişörtün eteklerini eşofmanın içine koymamı istemişti! Beni attığında hiçbir yerim görünsün istemiyordu. “Balkondan atmak konusunda şaka yaptığını sanmıştım!”

“Yere çakıldığında bir üsteğmenin mizah anlayışının olmadığını daha iyi anlayacaksın!”

Terasın buz gibi havasıyla karşılaştığımda, “Ama senin mizah anlayışın hep vardı!” diye bağırdım. İçim dışıma çıkmıştı.

“Çiçek konusunda yok!”

Terasın kenarına yaklaşmamızla bir anda kendimi onun karşısında buldum. Ayaklarım yerle buluşunca hemen içeri kaçmaya çalıştım fakat arkadan belimi yakaladığı gibi beni kendisine doğru çekti. Terasın mermer duvarına doğru çevik bir hareketle beni eğince avazım çıktığı kadar bağırdım. Ayaklarımdan tutarak aşağıya sarkıtığında ise çığlığımla koca malikâneyi inlettim. “Çağıl!” diye bağırırken baş aşağı boşlukta sallanıyordum. “Beni içeri çekip ne olduğunu anlat!”

Ayak bileklerimden sıkıca tutarken kolunu biraz daha uzatınca korkudan aklım çıktı. Üçüncü katın terasından baş aşağıya sarkarken her an düşeceğim diye ödüm kopuyordu. “Tamam!” diye bağırdım kendimi parçalayarak. “Bir daha karışmayacağım!”

“Yapacağını yaptın zaten!” Çağıl’ın sinirli sesi ödümü koparıyordu, her an bileklerimi bırakacak gibiydi. “Senin yüzünden dünden beri Çiçek benden kaçıp duruyor!”

“Yahu evde bile değilmişsin, kaçtığını nereden biliyorsun!”

“Az önce eve geldiğimde koridorda karşılaştık, lan! Beni gördüğü yerde yolunu değiştiriyor!”

“Bırak ne hâli varsa görsün, sana daha iyisini bulurum!”

“Ben onu istiyorum!”

“Belli ki o seni istemiyor.” Ayaklarımdan birini bırakınca bağırarak, “Hayır, hayır, istiyor!” dedim ciddi bir mide bulantısı geçirerek. Beni biraz daha bu pozisyonda tutarsa dün akşam yediğim ne varsa çıkarabilirdim. “O aptal da seni istiyor ama biraz teşvik edilmeye ihtiyacı var,” dedim çırınlışlarımın arasında. “İndir beni, halledeceğim!”

“Ulan sen hiç mi akıllanmıyorsun! Hâlâ halledeceğim diyor, arsız şeytan!”

“Düzgün konuş, yengenim ben senin! Akşam Karun geldiğinde bu yaptığını öğrenirse canına okur!”

“Ona söylemek için önce yaşamalısın!”

Ayak bileğimdeki parmaklarını biraz gevşetince, “Sakın bırakma!” diye bağırdım korkuyla.

“Neler oluyor orada?” Gurur’un sesini duymamla sarkıtığım yerde kendimi zorlayarak başımı kaldırmaya çalıştım.

Arabasından aceleyle indiğini görünce çırpınışlarımın arasından, "Gurur!" diye bağırdım. "Yardım et, Çağıl çıldırdı!"

"Çağıl!" Gurur sert bir sesle konuşup tam altımda durdu, aramızda üç adım vardı. "Bırakaysun oni!"

"Ne diyorsun sen be!" diye bağırdım. "Bırakırsa yere çakılırım!"

"Doğru dedun, çek oni içeri!"

"Bırak gebersin!" diyen Çağıl inatla beni içeri çekmiyordu. "Bu aileye kan kusturmaktan başka bildiği bir şey yok. Ondan kurtulup ailecek rahat bir nefes alırız!"

"Ben ondan kurtulmak istemeyim!" diye bağırarak Gurur'u tersten görüyordum. "Kız bağa lazım. Başına bir iş gelurse kendune ölümlerden ölüm beğeneysun!"

"Duydun amcanı!" diye bağırdığımda Çağıl sinirle, "O piç benim amcam değil!" dedi.

"Amcanım!" dedi Gurur.

"Değilsin!" dedi Çağıl.

Can çekişirken, "Bu konuyu daha sonra tartışabilirsiniz!" diye feryat ettim. "Mümkünse balkondan sarkmadığım bir zamanda!"

Çağıl büyük bir kararlılıkla beni aşağıya sarkıtmaya devam etti. "Kurtuluşun yok, seni buradan atacağım, yenge hanım!"

Gurur'un belindeki silahı çıkardığını güçlkle gördüm. "Korkmayasın gelin hanım, seni atarsa ha bu uşağı kuş gibi avlarım."

"Bige Hanım?" diyen Furkan'ın sesini aşağıda duydum. "Ne işiniz var orada?"

Boşlukta baş aşağı sağa sola sallanırken, "Temiz hava alıyorum, geri zekâlı!" diye bağırdım. "Görmüyor musun, kayınbiraderim çıldırdı!"

"Çağıl Bey!" diye bağırdı Furkan. "Atın onu aşağıya, Karun Bey sorarsa *balkondan düştü* deriz."

Çağıl, "Aklımdan geçen tam olarak bu," diyerek parmaklarını gevşettince, "Gurur!" diye haykırdım korkuyla. "Furkan'ı vur!"

Çağıl beni iyice korkutarak, "Şahadet getir bırakıyorum!" deyince, "Hamileyim!" diye cıykladım. "Beni bırakırsan karnımdaki yeğenin de ölür!"

"Senden bir tane daha mı?" İyice çıldırdı. "Artık bırakmayacağım varsa da bırakacağım seni!"

"Yalan söyledim, hamile değilim!"

“Dayı!” Gürültümüzü duyduğu için koşarak dışarı çıkan Melek’in sesini de duydum. “Bıraksana yengemi!”

“Bırakırsa düşerim!” dedim sinir krizleri geçirerek. “Biri de demiyor ki çek şu kadını içeri.”

“Dayı, yengemi içeri çeksene.”

“Melek’e de hayır demezsin, çek beni içeri!”

“Kim gelirse gelsin fikrim değişmeyecek!”

“Çağıl Bey?” Çiçek’in ince sesini duyduğumda Melek’in yanında olduğunu güçlükle gördüm. Tıpkı diğerleri gibi başını kaldırmış bize bakıyordu. “Bige Hanım’ı lütfen içeri çeker misiniz?” demesiyle elimde olsa gülerdim. Bir tek Çiçek’e hayır diyemezdi.

Çağıl sevdiği kızın gözünde saldırgan bir profil oluşturup onu daha fazla korkutmamak için beni içeri çekti. Ayaklarımın üstünde durduğumda her an dizlerimin üzerine düşebilirdim. Baş aşağı sarmaktan midem bulanıp başım dönüyordu. Dizlerimin bağı çözülmüş gibi ayakta durmakta güçlük çekiyordum. Yerimde sendelediğimde Çağıl hemen kolumu tutarak beni kendine doğru çekti.

Başım göğsüne çarptığında, “İyi misin?” diyen endişeli sesini duydum. Haddinden fazla titriyor olmalıydım ki beni kucağına almıştı.

Korku dolu gözlerle bembeyaz olmuş suratıma bakarken aklına ne geldiyse sertçe yutkundu. “Yoksa gerçekten hamile miydin?” Bunun ihtimaliyle ela gözleri titreşti. Onun yüzünden yeğenine bir şey olacaktı gibi korku dolu gözlerle karnıma bakıyordu. “Bige, korkutma beni, hamile miydin?” Evet, desem suçluluktan kalp krizi geçirecek gibi duruyordu. Onun yüzünden bebeğe bir şey olma fikri bile onu dehşete düşürmüştü. Tabii ortada bir bebek olsaydı.

Başım durmaksızın dönerken, “Hamile değilim,” diye mırıldanıp kafamı göğsüne yasladım. “Birazdan kendime gelirim ama izin ver, az soluklanayım,” dediğimde Çağıl rahat bir nefes alarak kollarını çekti ve beni küt diye yere attı. Kalçamın üzerine sertçe düşünce, “Abisi kılıklı haydut!” diye bağırdım. “Yatağıma götürseydin beni!”

Düştüğüm yerde dağınık saçlarımın arasından ona bakarken bana göz devirip kapıya doğru yürüdü. “Hamile bile değilmişsin, senin için parmağımı kıpırdatmam!” Bu evdeki erkekler kibarlıktan yoksundu.

Çağıl gittikten sonra kendimi toparlayıp terastan çıktım. Kalça kemiğim kırılmış gibi kalçam ağrıyordu. Beni bu kadar sert bir şekilde kucağından atmak zorunda değildi! İlla atacaksa yatağın üzerine atsaydı bari.

“Eğer hamile olsaydım görürdüm o zaman seni.” Sabah sabah başıma gelmeyen kalmamıştı.

Aklıma gelenlerle güldüm. Hamile olsaydım Çağıl asla böyle bir şeye cesaret edemezdi, hamile olduğumu sandığı an hemen beni kucağına almıştı. Ortada olmayan yeğeni için ne denli korktuğunu görmüştüm. Bu aileye bir bebek şarttı ama onlara o bebeği büyük ihtimalle ya Gurur verecekti ya da Çağıl. Karun cephesinden asla bir bebek müjdesi gelmezdi. Karun bebek fikrine şiddetle karşıydı.

Üzerimi değiştirip makyajımı hızlıca yaparak aşağı indim. Merdiveni inerken Gurur’la karşılaştım. Yolunu keserek yukarı çıkmasına engel oldum. “Nereye gidiyorsun?”

Etrafını kontrol ettikten sonra bana yaklaşıp sır verir gibi, “Yukarıda işim var,” dedi. “Bu arada Çağıl az önce banyo yapacağını söyleyerek odasına çıktı. Ben de mutfığa girip Çiçek’e Çağıl’ın dışarı çıktığını, yukarı çıkıp onun odasını toplamasını söyledim.” Ne yapmaya çalıştığını anlayınca gözlerimi büyüttüm.

“Önceki hayatında çöpçatan olabilir misin?”

Yüzünü buruşturarak yanımdan geçti. “Önceki hayatımda yeğenlerimin aşk hayatıyla uğraşmaktan daha önemli işler yaptığıma eminim.”

Topuklu ayakkabılarım basamaklarda ses çıkarırken peşine takıldım. “Çiçek karşısında Çağıl’ın dili tutulduğu için onunla konuşamıyor.” Üst katın koridoruna çıkınca koluna yapışarak onu durdurdum. “Gözlemleyip tam olarak nerede hata yaptığını bulmalıyız.”

Gurur’un yeşillerinde alaycı bir ifade oluşurken kolunu çekerek benden uzaklaştı. “Onları dikizlemek için aklımı çelmeye mi çalışıyorsun?”

“Sen de zaten bunun için yukarı çıkmadın mı?”

“Hayır.” Başıyla Levent’in odasının olduğu yönü işaret etti. “Levent’in canına okumak için bugün eve geldim. Şimdi de onu görmeye gidiyordum.” Ne hatırladıysa kaşları belli belirsiz çatıldı. “Son zamanlarda iyice sapıtmış.” Yeğenleri yüzünden yaka silkmiş gibi suratında bezgin bir ifade vardı. “Bana amca bile demiyorlar, neden umursuyorsam.”

Gurur bu ailenin can damarı gibi bir şeydi. Yıllarını Melek’e bakmakla geçirmişti ve döndüğünden beri de Karun, Çağıl ve Levent’le ilgileniyordu. Buna ek olarak Melek’in durumunu yakından takip ediyor, onu ihmal etmemek için elinden geleni yapıyordu. Karun’dan beş ay küçük olabilirdi ama kendini dört yeğenine adamıştı. Onları koruma işini o kadar iyi yapıyordu ki adı geçtiğinde bile insanlar ürküyordu.

Karun ile sürekli didişip durabilirlerdi ama Karun'un arkasında Gurur gibi biri olduğu sürece sırtı kolay kolay yere gelmezdi. "Sen gördüğüm en iyi amcasın," dediğimde belli belirsiz tebessüm etti.

"Bunu kocan olarak piçe de söyle." Bence o zaten bunu biliyordu.

Çiçek'in merdiveni çıktığını görünce ona görünmeden hemen Çağıl'ın odasına doğru koştum. "Bunu kaçırmayacak kadar meraklıyım," dediğimde peşimden gelen Gurur, "Ne yazık ki ben de öyleyim!" diye kısık bir sesle kendine küfrediyordu.

Kafa olarak ruh ikizimdi.

Koşarak Çağıl'ın odasına girdiğimizde neyse ki istemediğimiz bir görüntüyle karşılaşmadık. Bekâr bir erkeğin odasına böyle şoursuzca girmenin kötü sonuçları olabilirdi. O sonuçlarla karşılaşmamak beni mutlu etmişti. Gurur sebebini anlayamadığım bir şekilde odayı dağıtmaya başlarken ben de saklanacak bir yer arıyordum. Dolabın içine girmeyi bile düşünmüştüm ama havasız kalıp boğulmak istemiyordum.

Dışarıda Çiçek'in adım seslerini duyunca koşarak perdenin arkasına saklandım. Gri güneşlik beni Çiçek'ten gizleyebilirdi. Yatağı iyice dağıtıktan sonra odada o kadar yer varken Gurur benim yanıma koştu. Saklandığım perdenin arkasına geçince onu itmeye çalışarak, "Başka yere saklan," dedim. "Buraya ben zor sığıyorum."

Arkamda dururken perdeyi iyice önüme çekerek bizi gizledi. "Hiç kıpırdamazsan ikimiz de sığarız."

Tam ona kızacaktım ki kapının açılan sesiyle hemen sustum. Çiçek odaya girmiş olmalıydı. Kıpırdadıkça ona çarptığım için, "Çekil Allah'ın cezası," diye mırıldandım. "Perdeyi yırtıp düşeceğim şimdi."

Tıpkı benim gibi kıpırdamadan durmaya çalışırken, "Sessiz olaysun," diye fısıldadı. "Hiçbir şey duyamayım." Acaba ne duymayı umuyordu? Çağıl odada bile değildi.

Cık cıklayarak başımı iki yana salladım. Bunu yaparken Çiçek beni duymasın diye kısık sesle konuşuyordum. "Bir de bu evin amcası olacaksın. Hiç yakışıyor mu yeğeninin odasına girip perdenin arkasına saklanmak?"

Koluma vurdu. "Ula sen de bu evin hanimi değil misun? Asıl sağa yakışmayı."

"Kısık sesle konuş, bizi duyacak."

"Önce sen sus."

"Bana bak..."

"Sus ula!" Gurur Kalender'den nefret ediyordum!

Sesimizi kısarak beklemeye başladık. Çiçek'i Çağıl'ın odasına çağırmıştı ama Çağıl hâlâ banyodan çıkmamıştı. Zamanında dışarı çıkmazsa Çiçek giderdi. Neyse ki bunu düşünen Gurur, Çağıl'ın odasını dağıttığı için Çiçek odayı toplamakla meşguldü. Çağıl'ın banyoda olduğunu anlarsa bu odadan hemen kaçardı. Arkamdaki yabancı gri perdenin arkasından kafasını çıkarmamak için kendini zor tutarken, "Bu uşak banyoda ne halt edeyi?" diye mırıldandı. "Çıkmak bilmeyi."

"Belki de gusül alıyordur." Kısık bir sesle kıkırdadım. "Ne de olsa bekâr adam." Hatırladıklarımın suratım asıldı. "Dün gece Karun'la koyun koyuna uyuduğumuza inanabiliyor musun? Sevişeceğimizi ummuştum."

Gurur arkamda olabilirdi ama ters bakışlarını ensemde hissedebiliyordum. "Acımasızca dürüstsün!" Biliyordum.

Banyo kapısının açılan sesini duyunca Gurur ile kafamızı perdenin arkasından uzattık. Çağıl banyodan çıktığına göre artık bunu yapmamızın bir sakıncası yoktu. İkisi birbirini görünce etrafındaki şeylere odaklanamazdı veya röntgencilere. Gurur'un kafası benim kafamın üstündeydi ve ikimiz de saklandığımız yerden odadakileri dikizliyorduk. Çağıl beline bir havlu sarıp elindeki küçük havluyla saçlarını kurutarak banyodan çıkmıştı. Çiçek'i odasında görünce banyo kapısının önünde hareketsiz kaldı.

Çiçek ise dağınık yatağın çarşafını düzeltirken banyodan çıkan Çağıl'ı görmeyi beklemiyordu. "Çağıl Bey?" derken sesi titremişti. Onun dışarıda olduğunu düşündüğü için bu odaya girmişti.

Su damlacıkları Çağıl'ın kaslarına süzülürken Çiçek hemen ona sırtım döndü. Onun çıplaklığından utanıp bocalamıştı. Hızlı adımlarla kapıya doğru yürürken kaçmaya çalışıyordu. "Burayı toplaması için Nermin'i gönderirim."

Çağıl öne doğru atılıp Çiçek'ten önce kapıya ulaştı. Kapıyı içeriden kilitleyip anahtarı alınca Çiçek irkildi. "Çağıl Bey," diye fısıldadı korku dolu bir sesle. "Siz ne yapıyorsunuz?"

"Ne mi yapıyorum?" Avucundaki anahtarı sıkarak Çiçek'e doğru yürüdü. "Bu köşe kapmaca oyununa bir son veriyorum!" Çiçek'in tam karşısında dururken bakışları fazla sinirliydi. "Neden benden kaçıyorsun?"

Çiçek balık gibi ağzını açıp tam bir şey söyleyecekti ki Çağıl, "Bekle," diyerek onu susturdu. Kapıya doğru yürüyüp elindeki anahtarla kapıyı açınca Çiçek rahatlayarak kapıya yaklaştı. Ancak Çağıl ona kızgınlıkla bakıp, "Sen kalıyorsun," diyerek gitmesine engel oldu. "Gidecek olan onlar." Başını kaldırıp bizim olduğumuz tarafa bakınca hemen kafamızı

perdenin arkasına çektik. Anlaşılan başından beri burada olduğumuzu biliyordu. Bir üsteğmeni kandırmak kolay değildi.

Adım seslerini duyunca Gurur'la kısık bir sesle küfretmeye başladık. Çağıl perdeyi bir anda çekince ikimiz de kabak gibi ortaya çıkmıştık. Çiçek şaşkınlıkla bize bakarken Çağıl'ın bakışları hesap sorar gibiydi. Dik dik Gurur'a bakıp sıkıdığı dişlerinin arasından, "Ne işin var odamda?" diye sordu ama sebebini az çok tahmin ediyordu.

Gurur zerre kadar bozulmadan saklandığı yerden çıktı. "Bu konuda yorum yapmayacağım." Odayı keşfe çıkmış gibi etrafına bakıp, "Odan güzeldur yeğenum. Güle güle kullanaysun," dedikten sonra sakın adımlarla odadan çıktı. Yok artık be, hiç bozuntuya vermeden olay yerini terk etmişti.

Onun arkasından bakan Çağıl, "Akıl hastası piç!" diye küfretti. Amcasına olan sevgisi göz yaşartıyordu.

Pıtı pıtı adımlarla yürüyüp tam kaçacaktım ki ensemden yakalayarak beni dibine kadar çekti. "Sen hiç akullanmayacaksın, değil mi?" Başını eğip çocuk azarlar gibi bana baktı. "Bu sefer seni balkondan sallandırmam, havuzda boğarım!" Bir tek bana işaret parmağını sallamadığı kalmıştı. "Hangi taşı kaldırısam altından hep sen çıkıyorsun. Git kocanla uğraş biraz!"

"Bağırma bana!" Elini iterek ensemden çektim. "Kocam evde mi ki onunla uğraşayım? Onun kardeşi değil misin, yasalar sana da karışma hakkını bana veriyor. Bunu istemiyorsan git soyadını değiştir!"

Ela gözlerinden öfkesini yansıtan bir kıvılcım geçti. "Hangi yasa lan o? Bu hakkı sana veren öyle bir yasa mı varmış!"

"Yengenim ben senin, hadsiz!" Ona kızarak kapıya doğru yürüdüm. "Bir daha bana lan dersen gör bak nasıl Nedim'e gidiyorum! Kız kardeşine âşık olduğunu ona söylersem görürsün!"

Arkamdan, "Git söyle!" diye hırladı. "Kime istiyorsan git ona söyle!"

"Söylediğimde görürsün!" Ona kızarak odadan çıkıp kapıyı sertçe arkamdan kapattım. "İyilik bilmez, nankör!"

Önüme dönüp birkaç adım atmıştım ki Çiçek'in hızlıca merdiveni indiğini görünce çatı katına çıkmak için hemen koşmaya başladım. Çağıl ile birbirimizle dalaşırken Çiçek bundan faydalanıp odadan kaçmıştı. Çağıl bunu anlamadan ortadan kaybolsam iyi olacaktı. "Bige!" diyen kükreyen sesini duyunca hemen çatı katının merdivenini tırmanmaya başladım. Anlaşılan Çiçek'in yokluğunu fark etmişti. Kendi halletsin, bundan sonra karışmayacaktım.

Odama girdiğimde masanın üzerindeki telefonuma üst üste gelen mesaj seslerini duydum. Yürüyüp telefonu aldığımda Kadem'den gelen çağrıları gördüm. Beni birkaç kez arayıp ulaşamayınca mesaj atmaya başlamıştı. Mesajlara girdiğimde okuduklarımla sıkıntıyla soludum. Haberler iyi değildi.

"Dünden beri her yerde Elay'ı arıyoruz."

"Bebek haberini verdikten sonra ortadan kayboldu."

"Az önce yerini buldular. Adamlarımız onu malikâneye getiriyor ama Duha abi hiç iyi değil. Hem çok sinirli hem de hasta, Elay geldiğinde neler olur, bilmiyorum. Duha abinin kalbini tetikleyecek bir şeylerin yaşanmasından endişeleniyorum. Yardımına ihtiyacım olabilir, malikâneye gel!"

Kadem'in mesajlarını okuyunca montumu da alarak hemen odadan çıktım. Umarım ikisinin yüzleşmesi Kadem'in korktuğu gibi sonuçlanmazdı. Korumaların bakışları eşliğinde evden çıkıp karşıdaki malikâneye yürüdüm. "Acaba her ihtimale karşı ambulansı arasam mı?" Duha'nın sağlık durumu o kadar kötüydü ki bir anda gözümüzün önünde kayıp gidebilirdi. Bunun olmasından deli gibi korkuyordum.

Duha Tunus

Çalışma odasında dönüp dururken sık sık pencereyi kontrol ediyordum. Nerede kalmıştı bunlar? Elay gidiyordu, daha doğrusu gitmeye kalkışmıştı! Bunu yapacağını tahmin ettiğim için İstanbul'daki tüm uçuşları yakın takibe almıştım. Saat on uçuşuyla Berlin'e giden uçağa bineceğini öğrenince Uraz ve çocukları havaalanına göndermiştim. Zorla da olsa onu buraya getiriyorlardı. Hamile olduğunu söyledikten sonra kaçıp gitmesine izin verir miyim sanıyordu? Dünden beri kafayı yiyecektim, neyin peşindeydi bu kadın?

Çocuğu benden uzakta büyütmek istiyorsa o zaman neden bana çocuktan bahsetmişti? Benim olan bir çocuğu alıp gitmesine izin vermeyecektim! Siktiğim kalbim yine tekleyince koltuğa oturup derin derin nefesler alarak kendime gelmeye çalıştım. Kadem her on dakikada bir yaptığı gibi, "Abi gözünü seveyim inadı bırak, bir hastaneye gidelim," deyince tersçe ona baktım. Bende hastaneye gidecek hâl mi bırakmışlardı!

“O çocuğu istiyorum, Kadem!” Uzattığı ilacı alırken aklımda olan tek şey henüz doğmayan bir bebektir. “Onun benden uzakta büyümesine izin vermem.”

Kadem bir bardak suyu bana uzatırken içim öyle bir acıdı ki bu acıyı tarif edecek bir şey yoktu. “Ölüyorum,” dedim zoraki bir kabullenişle. “Büyüdüğünü bile görmeyeceğim.” Baba olacağıma sevinemiyordum, onun doğumunu görüp görmeyeceğim bile meçhuldü. En azından son nefesimi verene kadar çocuğumun yanında olmalıydım.

Kadem gözlerini kaçırarak pencereye doğru yürüdü. Dolan gözlerini saklamak için bana sırtını döndüğünü biliyordum. Pencereden dışarı bakınca, “Bizim çocuklar geldi,” deyince hemen oturduğum yerden ayağa kalktım.

Pencereye yaklaşıncı Uraz’ın arabasından inen Elay’ı gördüm. Onu zorla buraya getirdikleri için korumalara kızgınlıkla bakıp başını kaldırdı. Gözleri çalışma odasının penceresini bulunca benimle göz göze gelmişti. Sinirli bakışları bana yaşattığı öfkeyle yarışamazdı. “Dışarı çık, Kadem,” dedim soğuk bir sesle. “Bizi yalnız bırak.” Elay birazdan gelirdi.

Kadem itiraz etmeye kalkıştı ancak sinirli bakışlarını görünce derin bir nefes alıp başını salladı. Onun dışarı çıkmasından birkaç dakika sonra Elay burnundan soluyarak içeri girdi. Buna hakkı varmış gibi kaşlarını çatıktı. “Ne yaptığını sanıyorsun sen?” diyerek benden hesap sordu. “Adamların ka paça beni buraya getirdi!”

Üzerine yürüyüp onu sarsmamak için kendimi zor tutuyordum. Sinerime hâkim olmak için hızlı hızlı nefesler alırken, “Derdin ne senin?” diye sordum. “Nereden çıktı bu gitmeler!”

Arkasındaki kapıyı sertçe kapatarak kollarını göğsünde birleştirdi. “Ne-ye gideceğimi sana mı soracağım?”

“Karnında benim çocuğumu taşıyorsan evet, soracaksın.” Gitmeye kalkıştığı yer dünyanın diğer ucuydu.

Benden geçmişin intikamını alır gibi acımasızca gözlerime bakıp gülmeye başladı. “Çocuğuma asla babalık yapmayacaksın, buna izin veremeyeceğim.”

“O benim de çocuğum!” Aramızdaki mesafeyi hızla kapatıp karşısına dikildim. “Ona babalık yapmak için senin iznine ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun?” Bu konuda ondan izin almam gerektiğini düşünüyorsa beni hiç tanımamış demekti.

Dudakları bükülürken bir yabancıнын gözleriyle bana bakar gibiydi. Bu soğuk gözler tanıdığım Elay'a ait olamazdı. "Bir hapishanede çocuğuna babalık yapamazsın." Ne demek istediğini düşünürken başını kaldırıp omuzlarını dikleştirdi. "Girdiğimiz o iddiayı ne çabuk unuttun? Yapığın tüm pis işlerin yazılı belgeleri bende," dediğinde neye uğradığımı anlayamadım. Beni tehdit mi ediyordu?

"Evet," diyerek kararlı bir şekilde başını salladı. "Peşimi bırakmazsan tüm o belgeleri savcılığa gönderirim. Tutuklanıp hapsi boyladığında çocuğunu nasıl göreceksin?" Sözleri kalbime bıçak gibi saplandığında aldığım nefesler yavaşlamıştı. Beni nereden vuracağını iyi biliyordu.

"Seni ele vermesem bile çocuğunun ilk adımlarını görecektir kadar yaşayacağını mı sanıyorsun?" Başını iki yana sallayarak bana bu kahredici gerçeği kabul ettirmeye çalıştı. "Her iki ihtimalde de çocuğuna babalık yapamayacaksın."

Haklıydı.

Her iki ihtimalde de çocuğumun babası olamayacaktım. Zaten bildiğim bir gerçeği ondan duymak kadar sarsıcı bir şey yoktu. Kalbim bir kez daha sızlarken sol kolumdaki uyuşmayı hissediyordum. Parmak uçlarımdan başlayan bir karıncalanma tüm koluma yayılıyordu. "Bunun için bana hamile olduğunu söyledin, değil mi?"

Fark ettiğim şey kanımı dondururken yanımda öylece duran sol kolumu artık hareket ettiremiyordum. "Benim yüzümden çocuğunu kaybettin ve ona karşılık benden çocuğumu almak istiyorsun!" Ben istemeyerek de olsa ondan bir çocuk almıştım ve şimdi o da isteyerek benden bir çocuk alıyordu.

İnkâr etmesini bekledim hatta inkâr etmesi için ona yalvarmak istedim ama tek kelime etmeden bana bakıyordu. Sikeyim, *evet* dercesine bakıyordu! Benim ondan annelik hakkını aldığım gibi o da benden babalık hakkımı almak istiyordu. Kalbim sancılarını art arda göğsüme gönderirken, "Evrakları savcıya ver!" dedim bu konudaki kararımı vererek. "O siktiğim belgelerin hepsini kime veriyorsan ver, umurumda değil ama çocuğumdan vazgeçmeyeceğim!"

"Bunu yapamayacağımı mı sanıyorsun?"

Sağ elimin parmaklarını avucumun içinde sıkarken, "Durma yap!" dedim yüksek bir sesle. "Beni içeri attır, zerre kadar umurumda olursa namerdim!" Elimi kaldırıp karnına bastırdım. "Ne yaparsan yap, çocuğumdan vazgeçmeyeceğim. İster hapisteyim isterse de mezarda ama

babasının onu istediğini hep bilecek!” Tıpkı benim gibi o da babası tarafından istendiğini ve sevildiğini bilecekti.

Elay’ın mavi gözleri titredi. “Bilse ne olur!” Ellerini göğsüme bastırıp beni iriti. “Yanında olmadıktan sonra onu sevdiğini bilse ne olacak!” diye bağırdı, işte şimdi karşımda tanıdığım Elay vardı. Oynadığı acımasız kadın rolünü uzun süre üzerinde taşıyamamıştı.

Yüzüne gelen saçlarını hırsla iterken gözleri ağlamaklı bakıyordu. “Senden aldığım tüm o belgeleri son sayfasına kadar yaktım,” derken gizleyemediği bir çaresizlikle bana bakıyordu. “Bana ne yapmış olursan ol, seni hapse gönderemem!” Eli elbisenin kumaşına sürtünerek karnının üzerinde durdu. “Senden intikam almıyorum, bebeğimi korumaya çalışıyorum.”

“Onu benden kaçırarak mı?” derken alaycıydım, bunun bir üstü öfkeydi ve ben hamile bir kadını öfkemden korumaya çalışıyordum. Sesimi bile yükseltsem karnındaki bebek bundan etkilenecekmiş gibi tedirgin oluyordum. “O benim de çocuğum, Elay. Onu benden mi korumaya çalışıyorsun?”

Gözleri dolarken kendi içinde parçalanırcasına bana bakıyordu. “Onu babasından değil, babasının yokluğundan korumaya çalışıyorum.” Bir damla gözyaşı kirpik uçlarından süzülürken, “Ölüyorsun, Duha,” diye fısıldadı. Bana bilmediğim bir şey söylemiyordu.

Kendini susturmak için dudaklarını birbirine basturmaya çalıştı ama yapamadı. “Kalsam ne olacak ki... Onun doğumunu görebilecek misin?” Bugün istese de susamıyordu. “Onun yanında olacak bir babası olmayacak, her şeye gücü yeten babası yaşamak için hiçbir şey yapmıyor.”

“Elay...”

“Yapmıyorsun!” Saldırgan bir ifadeyle bağırırken vücut dili fazla kavgacıydı. Ellerini sinirle gelişigüzel sallarken, “Onun yanında olamayacaksan kimse babasının sen olduğunu bilmemeli!” diye bağırdı.

“Onu tüm bu servetin sahibi yapabilirsin ama kendi yerine ona bir baba veremezsin! Yanında olmayacaksan ona soyadını da veremezsin, senden sonra tüm hasımların onun peşine düşer! Sen olmadan tek başıma bebeğimi senin düşmanlarında koruyamam.”

Gözlerimin içine ona acı veren bir çaresizlikle bakarken bakışlarıyla bana yalvarıyordu. “Ya onun için yaşa ya da onun yaşaması için babalık hakkından vazgeç.”

Şuursuzca sarfettiği ama her kelimesiyle haklılığını haykırdığı cümleleri kafamda, kalbimde ve vicdanımda tartarak uzun uzun düşünmeye

başladım. Ona bakınca gördüğüm tek şey bir annenin çaresizliği idi. Bebeğini benim pis işlerimden ve düşmanlarımdan korumaya çalışan bir anneydi. Fazla zamanımın kalmadığını bildiği için kimse benim bebeğimi taşıdığını öğrenmeden onu uzaklara götürmek istiyordu.

Onu korumanın tek yolunun bu olduğunu düşünüyordu. İkisinin yanında olmayacağıma o kadar emindi ki karnındaki bebeğin bir Tunus olduğunu gizleyerek onu yaşatmak istiyordu. Daha önce kendimi bu kadar boktan hissettiğim bir durum olmamıştı. Tüm bunları Elay'ın değil, benim düşünmem gerekiyordu. İkisi benim sorumluluğum altındaydı ve artık ikisi hayatımın ayrılmaz bir parçasıydı. Onlara güvenli bir alan sağlamak benim işimdi.

"Ya yaşarsam?" dediğimde gözlerini irice açıp komik bir suratla bana bakmaya başladı. Ne demek istediğimi çok iyi anladığı içindi bu şaşkınlığı.

Şu zamana kadar karışmadığım pislik kalmamıştı ancak organ mafyasına gitmek yapmadığım tek şeydi. Yapmadığım, nefret ettiğim ve kendime yakıştıramadığım bir şeydi. Açıkçası bunu bana yaptıracak bir güç olduğunu hiç düşünmüyordum. Ta ki Elay dün ofisimin kapısından içeri girip baba olacağımı söyleyene kadar. Bir çocuğum olacaktı ve ben onun hayatının her anında yanında olmak istiyordum.

Dün gece neredeyse sabaha kadar bunu düşünmüştüm. Beni düşüncelere boğan doğacak çocuğumu görüp göremeyeceğimdi. Elay onu bensiz büyütmek zorunda mı kalacaktı yoksa ikimizin büyüttüğü bir çocuk mu olacaktı? Arkasında bir babası olmayınca herkes tarafından itilip kakılan bir çocuk mu olacaktı yoksa babasının desteğiyle güçlü biri mi olacaktı? Oğlum olursa benden sonra nasıl olacaktı?

Ayakları yere sağlam basan genç bir delikanlı olabilecek miydi yoksa sokaklarda insanları gasbeden, uyuşturucuya tapan bir serseri mi olacaktı? Ya kızım olursa? Hayır, kız çocuğu istemediğimden değil ama yanında olmayacaksam bir kızım olmasını istemezdim. Dün gece sabaha kadar kafa yordüğüm şeylerden biri de buydu. Kalbim yüzünden ölürsem ve Elay'ın doğuracağı çocuk kız olursa diye sabaha kadar düşünmüştüm.

Kız çocukları babaya düşkün olurdu ama kızımın hayatında babası olmayacaktı. Baş sıkıştığında, canı yandığında ve birileri onu üzdüğünde, "*Baba yardım et,*" diye gideceği bir babası olmayacaktı. Ben o mezardan çıkıp onun tek bir damla gözyaşına tüm o piçlerin eceli olamayacaktım!

Düşüncesi bile beni uyutmamış, sabaha kadar deli etmişti. Kızım babasının nazlı prensesi olarak büyümeyecekse bir kız çocuğu istemiyordum.

Eğer öleceksem arkamda boynu bükük küçük bir kız çocuğu bırakmalıydım. Aynı şekilde oğlumun hor görülüp insanların elinde oynanacağı dönüşmesini de istemiyordum. Tüm gece bunları düşünmüş, daha sonra da kız veya erkek çocuk olmasının fark etmediğini anlamıştım.

Beni asıl endişelendiren şey burada olup onu koruyamamaktı. İşte bu yüzden yaşamak istiyordum. Elay'ın karnındaki çocuk için yaşamak istiyordum. Onun hayatının her alanında yanında olmalıydım, dahası şu huysuz kadını da tek başına bir çocukla bırakamazdım. Elay sessizce ağlarken bana yaklaşıp başını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?" Heyecanlandığını gizleyemiyordu. "Çocuğun için kalp nakli olacak mısın?" Evet ama öncesinde bana uyan kalbi bulmalıydım.

Başımı sallayıp onu biraz neşelendirmek için işi muzırlığa vurdum. "Sırf bana çalıntı bir kalbi kabul ettirmek için hamile kaldığını düşünüyorum."

Islak gözlerle gülmeye başladı. "Eğer kısır olduğuma inancım tam olmasaydı bunu çok önceden denerdim." Bunu deneyeceğine hiç şüphem yoktu ama farkında olmadan istediğini her şekilde almıştı.

Gözlerim karnını bulduğunda bakışlarım yumuşadı. "Doktorların imkânsız dediği bir şeyi başardığının farkında mısın? Bana tam olarak ne zaman teşekkür edeceksin?" dediğimde onu yine kızdırmayı başlamıştım. "Şöyle dik dik bakma. Kendin söyledin, sen bile artık kısır olduğunu düşünmeye başlamışsın ama ben tek bir gecede..."

Sinirden gülerек koluma vurdu. "Hayatında ilk kez bir işe yaradığın için teşekkür mü bekliyorsun?"

"İlk kez mi?" İnanamayan gözlerle ona bakıyordum. "Kızım ben hayatımın her alanında işe yarar bir adamım. Kazara sıkıttığım kurşun bile iskalamaz benim. Bunun en canlı örneği karnında."

"İğrençleşme hemen!" dediğinde gülerек onu yakınımı çektim.

"Tam olarak ne zaman doğuracaksın?" Belindeki elim sık sık karnına kayıyordu. "Odasını hazırlamak için ne kadar zamanımız var?"

Kollarımın arasında gevşerken ellerini omzuma koydu. "Daha sekiz ay var."

"Sekiz ay çok fazla. Bu süreyi biraz kısaltamıyor muyuz?"

Tatlı kıkırtısıyla kulaklarımı doldururken o güzel sesiyle, "Böyle işliyor," dedi. "Sekiz ay beklemelisin." Elay'ın çok güzel bir sesi vardı. Ne zaman konuşsa bende uyandırdığı tek his onu soluksuz bir şekilde dinleme isteği idi. Sesi o kadar hoştu ki ne söylese kulağa müzik gibi geliyordu.

Yüzünü avuçlarımin arasına aldığım da başparmağım az önce döktüğü yaşların izlerini siliyordu. “Sana söylemem gereken bir şey var ve bunu çocuğumu taşıdığı için söylediğimi düşünme.”

Her zerremle ona çekilirken, “Elay,” diye mırıldandım tam bir teslimiyetle. “Sana yaşattığım her şey için gerçekten çok üzgünüm. Bunun vicdan azabını hep çekeceğim. Üzgün olduğum konu kaybettiğin bebeğin ama yıkılan evliliğin değil.” O planın sonucunda Elay’a sahip olduğum için evliliğini bitirdiğim için pişman değildim. Serhat piçi onu hak etmiyordu.

Aslında ben de Elay’ı hak etmiyordum ama kimin umurunda, onu her şeyiyle istiyordum. Kollarımın arasında heyecanlı bir bekleyişle gözlerime bakıp durması bile kalbimi durma noktasına getiriyordu. Rengin’in kuruttuğu bir kalpte yeniden çiçek açtıran oydu ve bunu çok uzun zaman önce yapmıştı. Gördüğüm en güzel mavilere bakarak, “Seni seviyorum, Elay,” diye fısıldadım. “Uzun zamandır seni seviyorum.” Kendimde şüphe etmediğim tek şey ona olan sevgimdi.

Duyduğu iki cümle kollarımın arasında kuş gibi titremesini sağladı. Onu sevdiğimi zaten biliyor muydu yoksa buna hiç ihtimal vermemiş miydi, bilmiyordum ama kalbinin hızlanan ritmini duyabiliyordum. Boynumdaki kolları taş kesilecek derecede donup kalmıştı. Onda hareket eden tek şey hızlanan göğüs kafesi ve titreşen kirpikleriydi. “Çocuğunu taşıyorum diye bana bunları söylüyorsun,” dediğinde erkekler konusunda ne kadar aptal olduğunu bir kez daha anladım.

“Daha dün öğrendim bebeğin varlığını. Peki, öncesinde nasıldım sana karşı?” Yanağını okşarken bunu yapmam hoşuna gittiği için başını eğerek yüzünü elime yasladı. “Sana hiç kötü davrandım mı?” Bir şey söylemek için ağzım açmıştı ki, “Kes sesini, onlar sayılmaz,” dediğim de gülererek sustu. Onu kızdırmak için onunla uğraşıp durmamı bana karşı kullanamazdı.

“İstanbul’a geldiğinden beri hayatımdaki tek kadın olduğunu hiç fark etmedin mi?” diye sorduğum da sertçe yutkundu. “Bir yılı geçkin bir süredir benimlesin. Bu süreçte uğraştığım, kızdırdığım, ilgilendiğim ve hayatımın her alanına aldığım kadın kimdi?” Gözlerinin içine baktığımda cevabı çok iyi bildiği için nefesini tuttu. Ondan başkası değildi.

Başımı sallayarak, “Sensin,” diye itiraf ettim. “Etrafımda olan ve etrafımda olmasını istediğim tek kadın sensin.” Yüzü alev almış gibi kızarınca güzelliği karşısında iç çektim. “Seni seviyorum, Elay Zemheri.” Elimi karnına bastırarak gözlerinde kayboldum. “Sizi seviyorum ve hep seveceğim.”

Dudaklarında oluşan tebessümün tüm yüzüne yayılmasını büyülenmiş gözlerle izledim. Güldüğü, baktığı ve kollarının arasında titrediği o adam

olmanın gururuyla onu izliyordum. O bana aitti, bunu bu kadar geç anladığıma hâlâ inanamıyordum. Benim için doğru kadın uzaklarda değildi, son zamanlarda hep etrafımdaydı. İçine çektiği nefesi sesli bir şekilde verirken, “Ben de seni seviyorum,” dedi kısık ve utangaç bir sesle. “Çoğu zaman tam bir şerefsiz olsan da seni seviyorum,” deyince dudaklarına uzanmak için bir saniye bile beklemedim.

Soluğunu kesecek bir şekilde onu öpmeye başlarken kapının dışındaki sesleri duyuyordum. Kadem ve Bige’nin çıkardığı sesler bile Elay’ın dudaklarında kaybolmamı engelleyemedi. O iki baş belası başından beri kapının dışında bizi dinliyor olmalıydı. Olası bir kalp krizinde içeri dalmak için kapının önünde beklediklerini bilecek kadar onları tanıyordum.

Ne yazık ki o ikisinden kurtuluş yoktu. Umarım onların tuhafıkları bulaşıcı değildir, çocuğumu da kendilerine benzetmelerini istemiyordum. Çocuk doğduktan sonra ikisini uzun soluklu bir tatile gönderebilirdim. Yirmi veya otuz yıl sürecektir bir tatil.

Bige Efîl Saka

Duha’nın cephesinde işler yoluna girince o ve Elay’ı biraz yalnız bırakmak için Kadem ile dışarı çıkmıştık. Evi arayıp Kadem’le vakit geçireceğimi söyleyince Melek çok sıkıldığını ve bize katılmak istediğini söylemişti. Bu yüzden onu da yanımıza almıştık. Korumalar belli bir mesafede hep bizi takip ettiğinden ne yaptığımızı Karun’a yetiştirdiklerine emindim. Aslında yaptığımız bir şey de yoktu, güzellik salonuna gelmiştik. Üçümüz de farklı bir şey deneyip çamur banyosu yapacaktık.

Hep birlikte beyaz bornozların içinde yan yana duran taş küvetlere bakıyorduk. İçi kil dolu küvedere girmek istediğimden emin değildim. “Çamura benziyor,” diye mırıldandım. “Cildimi kurutmaz, değil mi?”

Kadem’in tavsiyesiyle buraya geldiğimiz için soruyu sorduğum sırada Melek’le birlikte ona bakıyorduk. Kadem ise üzerindeki bakışların farkında olmadan bornozunun kuşağını açtı. “Bu çamur değil, mineral oranı yüksek bir kil. Vücuttaki nem oranını dengeleyip cildi tazeliyor.” Üzerindeki bornozu çıkarıp yere attı. “Sızlanmayı bırakıp içine girin. Her hafta buraya geliyorum, kurusa benim cildim kurur.” Ona neden her hafta buraya geldiğini sormadık, onu tanıyan herkes vücudu konusunda çok bakımlı olduğunu bilirdi.

Kadem bornozunu çıkarıp küvetlerden birine doğru yürüyünce Melek'in hızlanan nefes seslerini duydum. Üzerinde siyah bir şort olan Kadem'e kaçamak bakışlar atıyordu. Kadem ona sırtı dönük olduğu için Melek'in ona attığı utangaç bakışları görmüyordu. Melek onun sırt kaslarına, sıkı baldırlarına ve üzerinde şort olmasına rağmen daha birçok yerine bakıp duruyordu. Yanakları kızarıırken alt dudaklarını dişleyerek Kadem'i röntgenliyordu.

İtiraf ediyordum, Melek'in bizimle gelmesini istemeyerek kabul etmiştim çünkü Kadem'e karşı hisleri olduğunu biliyordum. Bu yüzden elimden geldiğince ikisini yan yana getirmemeye çalışıyordum. Çamur dolu küvetin içine ilk giren Kadem oldu. Küvetin içine uzanıp sırtını yasladığında çamur boynunun hizasındaydı. Sadece kafası görünürken çamurlu kollarını küvetin yanlarına koydu. "Çok iyi."

"Umarım öyledir," diyerek bornozumun kuşağını açtım. "O akışkan şey cildime zarar verirse bunun sorumlusu sen olursun." Bornozu çıkardığımda üzerimde sadece siyah iç çamaşırlarım vardı. "Buraya geleceğimizi bilseydim bikini giyerdim." Terliklerimi çıkarıp küvete doğru yürüdüğümde Kadem baştan ayağa vücudumu süzdü.

El kadar iç çamaşırının içindeki kıvrımlı vücuduma olan bakışları rahatsız edici değildi, bana karşı art niyet taşımıyordu. Bu aptalın bakışları eleştirildi. "Kilo mu aldın sen?" demesi de bunun en büyük kanıtıydı.

"Almadım, iki kilo vermişim." Yanındaki küvetin içine girdim, ılık çamurun bu kadar iyi hissettirmesini beklemiyordum. Tüm vücudum çamurun içine gömüldüğünde tıpkı onun gibi arkama yaslanıp kollarımı gri küvetin kenarlarına yasladım. Evde kullandığımız mermer küvetlerin aksine bunlar taştan yapılmıştı. Şekli bile orantısızdı.

Melek üzerinde bornozla ayakta durmaya devam edince Kadem, "Neyi bekliyorsun?" diyerek ona yanındaki küveti gösterdi. "Gelsene."

Utangaç bir ifadeyle gözlerini kaçırıp, "Şey... Ben girmesem mi acaba?" diye mırıldandı. "Bir kenara otururum, sizin saatiniz dolunca gideriz."

Kadem onun tam olarak neyden utandığını anlamadığı için kahvelerinde merak belirdi. "Bir saat boyunca oturup bizi beklemen sıkılmana neden olur." Yerinde rahatsızca kıpırdanan kıza gözlerini kısarak bakıyordu. "Sorun nedir, Melek?"

Melek ona cevap vermek yerine utana sıkıla başını eğince Kadem bana döndü. Cevapları bende bulmak için bana bakınca dudaklarımı oynatıp, "Utaniyor," diye fısıldadım. "Çok zayıf olduğu için vücudundan utanıyor olmalı."

Kısık bir sesle söylediklerimden sonra Kadem derin bir nefes alarak Melek'e döndü. "Sen küvete girene kadar gözlerimi kapatmamı ister misin?"

Melek başını hızla kaldırıp ona bakınca Kadem, "Sorun değil," dedi yumuşak bir sesle. Karşısında ölümcül bir hasta olduğu için ona karşı her konuda anlayışlı olmaya çalışıyordu. Bu yüzden gözlerini kapatarak başını eğdi. "Rahatına bak."

Kadem'in gözlerini kapatması bile Melek'in kalbinde bir yerlere dokunmuş olmalı ki Kadem'e olan bakışları değişmişti. Olamaz, Kadem ne yaparsa yapsın ondan etkilenecek bir şeyler buluyordu. Onun Kadem'den uzak durmasını istedikçe kendimi kötü hissediyordum ama ikisinin arasında bir şeyler yaşanmasını istemiyordum. Kadem'in iyiliği için böyle bir durum yaşanmamalıydı. Şu zamana kadar hayatında hiç kimse olmadığından birini sevmesini istiyordum ama bu kadın kati suretle Melek olmamalıydı.

Melek, Kadem'in ona bakmadığından emin olunca bornozunu çıkardı. Beyaz, pamuklu iç çamaşırının içindeki düz vücudu insanın içini acıtıyordu. Yirmi bir yaşındaki genç bir kıza göre haddinden fazla zayıftı. Taşıdığı hastalık, kullandığı ağır ilaçlar ve gördüğü tedaviler sonucu eriyip bitmişti. Zayıf vücudundan o kadar çok utanıyordu ki Kadem'in bunu görmesini istemiyordu. Oysaki utanacağı hiçbir şey yoktu.

Hızlı adımlarla küvetin içine girip hemen vücudunu koyu çamurla gizleyince rahat bir nefes aldı. Kadem'in küveti ikimizin arasında olduğu için başını çevirip ona baktı. "Gözlerini açabilirsin," derken sarı peruğu kirlenmesin diye saçlarını bileğindeki tokayla ensesinde topluyordu.

Kadem gözlerini açıp ona baktı. "Daha iyi hissediyor musun?"

Tebessüm ederek başını salladı. "Çocukken oynadığım çamura benziyor."

Kadem ilgili bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Çocukken çamurla mı oynuyordun?"

"Evet." Saçlarını rahat bırakarak elini yoğun çamurun içine daldırdı. "Ne zaman yağmur yağsa yetiştirme yurdunun arka bahçesine giderdim." Avuçladığı çamurun parmaklarının arasından sızmasını izledi. "Oradaki arkadaşlarımla çamura şekil verip oynardık."

Melek'in geçmişi hakkında hiçbir fikri olmadığı için, "Orası nasıl bir yerdi?" diye sordu. Boğazını temizleyip hafifçe öksürdü. "Orada sana iyi davranıyorlar mıydı?" Asıl bilmek istediği buydu.

Melek buruk bir tebessümle başını salladı. “Ben çocukken de hep hastaydım. Aslında kendimi bildim bileli hep hastayım.” Elini bir kez daha çamura daldırıp toprağı hissetmek ister gibi onu avuçladı. “Çocuklar hasta birine zorbalık yapmazdı. Bizimle ilgilenen yurt sorumluları ise yaramazlık yapmayan çocuklara kötü davranmazdı.” İnce omuzlarını kaldırıp indirdi. “Ben hep fazla uslu bir çocuktum.”

Onu neşelendirmek için, “Mutlaka vardır senin de bazı haylazlıkların,” dediğimde, “Yoktu yenge,” diyerek başını iki yana salladı. “Kaldığım yurt-taki çocukların geneli fazla usluydu.”

Kadem buna ihtimal vermiyordu. “Çocuk dediğin fazla yaramaz olur,” derken başıyla beni işaret ediyordu. “Orada mutlaka bizim gibi olan ve sürekli ceza yiyen çocuklar da olmalı.” İkimizin çocukluğu aşırı aksiyon içeriyordu.

Melek’in gözlerinin ardından bizim anlayamadığımız hisli bir ifade geçti. “Eğer yetiştirme yurdunda olsaydınız eminim siz de hiç yaramazlık yapmazdınız. Öyle yerlerde kalan çocuklar kimsesiz olduklarını bilirler, bu onlara her gün hatırlatılır.” Başını omzuna doğru eğerek bakışlarını bizden kaçırdı. “Şımaracak bir ailesi olmayan tüm çocuklar fazla usludur.” Benim boğazım düğümlendi ama yutkunan Kadem oldu.

“*Şımaracak bir ailesi olmayan tüm çocuklar fazla usludur,*” demişti. Bundan daha acı veren bir cümle duymamıştım. Melek fazla uslu, uysal ve kimseyle zoru olmayan sessiz bir kızdı çünkü şımaracağı bir ailesi hiç olmamıştı. Nazını çeken, yanında olan ve onunla ilgilenen bir ailesi yoktu. Geçen yıla kadar hayatında sadece Gurur vardı. Şimdilerde dayıları yanında olabilirdi ama Melek yirmi yılını onlardan uzakta geçirmişti. Hayatının son demlerinde dayıları onu kabul etmişti.

“Ben bir tek amcama şımarırdım.” Gurur’dan bahsederken bile gözle-rinin içi ışıldıyordu. “Yalnızca onun yanında taşkınlık yapar, yaramaz bir çocuğa dönüşürdüm.” Hatırladıklarıyla içten bir şekilde tebessüm etti. “O benim hem annem oldu hem de babam.” Kadem ile ikimizi gösterdi. “Çocukken de hep birlikteydiniz, değil mi?” Bizimle ilgili merak ettiği çok şey vardı. “Eskiden de böyle iyi anlaşır mıydınız?”

“Hep böyle ikimiz değildik,” diyen Kadem kısa bir an bana baktı ama o kısacık bakışmasına tüm geçmişimizi sığdırdı. “Aynı karargâhta olan tüm asker çocuklarıyla arkadaştık.” Geriye sadece ikimiz kalmıştık, bir de Gazel...

“Hepsiyle iyi anlaşırdık ama bir tek Efil ile aramızdan su sızmazdı,” derken eskilere dalmış gibiydi. “Bu kız şimdi neyse eskiden de böyleydi. Başıma ne geliyorsa hep onun yüzünden geliyordu.”

“Çocukken ablama âşıktı,” dedim.

O da beni şikâyet ederek, “Çocukken babama âşıktı,” dedi.

Melek inanamayan gözlerle bize bakınca gülerek başımı salladım. “Çocukken de doğru tercihler yapmazdık.” Yanlış insanları sevmemiz ta çocukluğa dayanıyordu.

“Gazel’e mi âşıktın?” Melek’in dikkatini çeken tek şey bu olmuştu. Ekşi bir şey yemiş gibi yüzündeki garip ifadeyle Kadem’e bakıyordu. “Daha önce birine âşık olduğunu hiç bilmiyordum. Kenan abi şu zamana kadar hayatında hiç kimsenin olmadığını söylemişti.”

Kadem, Melek’in kırdığı potu havada yakalayarak muzır gözlerle ona bakıp, “Kenan’a beni mi sordun?” diyerek kızı utandırdı. “Neden?”

Kendini çok fazla ele verdiği için utançtan ne yapacağını bilemedi. Bir an kendini su dolu küvette sanmış olmalı ki Kadem’in bakışlarından kaçmak için hemen küvetin içinde kayarak kendini en dibe bıraktı. Kafası ile çamurun içine gömülünce Kadem panikledi. “Ne yapıyor lan bu!” Hemen küvetin içinden çıkmıştı.

O kadar hızlı Melek’in yanına gitti ki telaşının somut bir şekli olabiliirdi. Vücudundan çamurlar akarken eğilip elini küvetteki çamura daldırdı ve Melek’in ensesini kavrayarak kafasını dışarı çıkardı. Temiz havaya kavuşan Melek öksürmeye başladı ama çamurdan dolayı gözlerini açamıyordu. Nefes almaya çalıştıkça yüzündeki çamur ağzına giriyordu. Bu da nefes almasını daha da güçleştiriyordu.

Ona bir şey olacak korkusuyla küvetten çıktığımda Kadem hızlı düşünerek onu kucığına aldı. Aceleci adımlarla onu köşedeki muslukların altına götürünce hemen yanlarına gittim. Melek hâlâ öksürerek nefes almaya çalışıyordu. Kadem’in beti benzi atarken yaşadığı korkudan, “Sikkeyim, orada ne kadar çamur yuttun!” diye soludu. Sansür bile kullanmayacak kadar kendini kaybetmişti.

Hemen yukarıdaki suyu açtım. Su otomatik olarak ayarlı olduğundan suyun ısınısını dengelemek için uğraşmak zorunda kalmamıştım. Melek, Kadem’in kucığında olduğu için yukarıda akan ılık su doğrudan onun yüzüne geliyordu. Bu da nefesini iyice kesiyor, yutkunmasını zorlaştırıyordu.

Melek’in titreyişleri artınca oradan oraya koşturup, “Allah kahretsin, onu öldürüyoruz!” diye bağırdım. “Karun’un yeğenini öldürürsem benimle

barışacağı varsa da barışmaz! Gurur'un bana yapacaklarına değinmek bile istemiyorum!"

Kadem kaşlarını çattı, eğer kucığında Melek olmasaydı kafamı duvara vurabilirdi. "Kıza olacakları düşün, kendine olacakları değil!" dedikten sonra Melek'in yüzünü göğsüne bastırdı. Böylelikle su doğrudan Melek'in ağzına akıyordu. Bana niye kızılıyordu ki? Panik ve korkudan ne dediğimi bilmez hâldeydim.

Duş başlığından akan su Melek'in yüzündeki çamurları yıkamaya başlamıştı. Allah'a şükürler olsun ki doğru şekilde nefes almaya başlamıştı. Öksürükleri dindiğinde Kadem ile yaşadığımız mutluluk gözlerimizden okunuyordu. Hemen yan taraftaki suyu açıp ben de yıkanmaya başladım. Bunu yaparken gözlerimi Melek'ten ayırmıyordum. Beni gerçekten çok korkutmuştu.

Su ikisinin üzerindeki tüm çamuru yıkarken Kadem gözlerini dahi kırpmadan kollarındaki kızı izliyordu. Melek'in nefes alışları normale döndükçe korkuları yatışıyordu. Melek ise kapalı gözlerle başını onun göğsüne yaslamış, onun kolları arasında soluklanıyordu. Melek kendini daha iyi hissedene kadar Kadem'in kollarında hiç kıpırdamadı.

Bir süre sonra başını kaldırdığında yukarıdan akan su yüzünden gözlerini kırıştırdı. Gözlerini açmasıyla Kadem'in yüzünü bu kadar yakınında bulunca nefes alışları tekrar hızlanmaya başlamıştı. Bunu gizlemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Üzgünüm," dedi kısık bir sesle. "Bir an küvetteki şeyin su olmadığını unuttum."

Kadem endişesini gizleyemeyen gözlerle kollarında kuş gibi titreyen kızı izliyordu. "Siktir et şimdi çamuru, iyi misin, onu söyle?"

Melek ıslanan takma kirpiklerini kırıştırıp ona bakarken dudaklarında küçük bir gülümseme oluştu. "Benim için endişelendin mi?"

Ona tersçe bakan Kadem, "Anlaşılan iyisin, şimdi in bakalım yere," diyerek onu indirmeye çalıştı ama Melek hemen kollarını onun boynuna doladı. Neredeyse ona sarılır gibiydi.

"İnmem!" Sımsıkı ona yapışırken yüzleri arasında çok az mesafe vardı. "İyiyim ama ayakta duracak kadar değil." Sevimli suratını Kadem'e biraz daha yaklaştırıp gülümsedi. "Biraz daha böyle kalabilir miyiz?"

Yaşadığım gerginlik elle tutulur şekilde artarken Melek'ten hemen uzaklaşmasını istedim ama Kadem öyle yapmadı. Melek'in tatlı arsızlığı her uzvunu hareketsiz kılmıştı. İkisi suyun altında sınırlı bir hâlde birbirine bakarken Kadem, Melek'e yakın olmaktan herhangi bir rahatsızlık

duymuyordu. Aksine, onu kolları arasında tutmak hoşuna gidiyormuş gibi Melek'in isteklerine boyun eğdi ve onu yere indirmede. Olamaz, Kadem de ona karşı bir şeyler hissediyordu.

Melek'i severdim ama Kadem'i kendimden bile daha çok seviyordum. Bu yüzden hiçbir şeyin onu üzmesini istemiyordum. Melek onu üzecekti, keşke yaşarken bunu yapsaydı ama ölerək bunu yapacaktı. Hiç istemese de onu çok üzerti. Aralarındaki çekim can sıkıcı bir şekilde hissedilirken ikisini birbirinden nasıl uzak tutacağımı bilmiyordum. Kadem aşkı kaybedeceği bir kadında bulmamalıydı.

Yanımdaki şampuan kutusuna vurarak onu yere düşürdüm. Böylece çıkardığım sestən ikisinin sessiz bakışmasını bitirmeyi umdum. Yere düşen şampuan kutusu bile onları gerçek dünyaya döndüremedi. Kadem hâ-linden son derece memnun bir şekilde Melek'i izlerken, "Bu kadar yeterli mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Kendini daha iyi hissediyorsan çıkalım şu suyun altından."

Kadem'e duyduğu yakınlık nefesini kestiği için Melek ciğerlerine çe-cek havayı bulamamış gibi yutkundu. Daha sonra suratını asıp, "Ya beni indirdiğinde düşersen?" dedi nazlanarak. "Zemin çok sert, düşersen bir yerlerimi kırabilirim."

"Düşmezsin, tutarım seni."

Gizleyemediğim bir kızgınlıkla, "Ben de tutabilirim seni!" dedim. "Bırak artık şu adamı."

"O yabancı değil ki yenge." Kollarını biraz daha Kadem'in boynuna dolayarak ona iyice sırnaştı. "Senin arkadaşın."

"Kim olursa olsun bu onun bir erkek olduğunu değıştirmez," diyerek ona çıkıştım. "Bırak şu hayvanı."

"Hayvan mı?" Kadem kafası karışmış bir hâlde bana baktı. "Benimle derdin ne senin?"

"Eve gidince biliyorum ben sana yapacağımı. Şimdi indir kızı yere."

"İyice dengesizleştin." Homurdanarak Melek'i dikkatli bir şekilde yere indirdi.

Hemen Melek'in kolunu tutup onu Kadem'den uzaklaştırdım. Bornozunu aceleyle ona giydirirken, "Şu hâline bak, nasıl da titriyorsun," diye ona kızıyordum. "Suyun altında bu kadar çok kalırsan olacağı bu."

Kendi bornozumu da giydikten sonra onu peşimden sürükleyerek dışarı çıkardım. Soyunma odasına doğru yürürken hâlâ ona söyleniyordum. "Hasta olursan amcan ve dayına nedenini sen açıklarsın artık."

"Yenge, olduğumdan daha fazla hasta olamam ki." Suçlu çocuklar gibi boynunu бүkүнce ona kızgın kalamadım.

Sırf hasta diye ona kimseye açık olma diyemezdim, kalp öyle bir şeydi ki ne hastalık dinlerdi ne de fikrimizi sorardı. Karne arıyorsa bizi o insanın delisi yapardı. Zaten ben de Kademiden hoşlanıyor diye Melek'e kızmıyor veya onu suçlamıyordum. Benim yapmak istediğim tek şey Kadem'i kurmaya çalışmaktı.

Onu üzmeyle dayanamadığım için, "Ama hemen suratını," diyerek ona gülümsedim. "Hadi üzerimizi değiştirelim, daha sinemaya gideceğiz. Oradan da yemek yemeye gideriz." Duyduklarıyla kocaman gülüşü hızla dudaklarındaki yerini almıştı. Küçük şeylerle bu kadar çok mutlu olan başka kimse görmemiştim. Melek'i mutlu etmek için çok fazla düşünmeye ihtiyacınız yoktu, her şeyde mutlu olacak bir şeyler buluyordu.

Böyle birinin ölümle sınanması büyük bir haksızlıktı.

Akşama kadar Kadem ve Melek'le dışarıda vakit geçirmiştim. Tüm bu sürede korumalar hep bizi takip etse de çok eğlendiğimizi inkâr edemedim. Programımızı Melek'i yormayacak aktivitelerden oluşturmuştuk. Ne yazık ki günün çoğunu Melek ve Kadem'i birbirinden uzak tutmakla geçirmiştim. Tüm çabalaruma rağmen miknatus gibi birbirlerine çekilip durmuşlardı. Kaç kez birbirlerine attıkları kaçamak bakışlarını yakalamıştım.

Yolda trafiğe takılınca eve dönüşümüz biraz uzamıştı. Melek ile arabadan indiğimizde Karun'un henüz eve dönmediğini anladım. Arabası görünürde yoktu ya da ona eşlik eden korumaları. Melek güzel bir gün geçirdiği için gülücükler saçarak eve girerken ben de Gurur'un mesajını okuyordum. Karun ve Duha'yı bana attığı o adrese götürmemi istiyordu. Acaba bunu nasıl yapacaktım?

Duha'yı arayarak bahçedeki korumalardan biraz uzaklaştım. Beni fazla bekletmeden telefonu açınca, "Senin işini hallettim," dedim.

Selam bile vermeden dan diye söylediğim şeyle, "Hangi işimi?" diye sordu. Elay ile her şey yolunda olmalı ki sesi keyifli geliyordu.

Korumaların beni duyamayacağı bir yerde durarak derin bir nefes aldım. "Zor oldu ama Karun'u seninle konuşmaya ikna ettim." Tek endişem bu gecenin sonunda Duha'nın sağlık durumuydu. Gurur onlara her

ne yapacaksa umarım Duha'nın sağlık sorununu göz önünde bulundurdu.

Karun'la olan bu küskünlüğü bitirmeyi her şeyden çok istediğı için onun adını bile duyunca heyecanlandı. "Kuş olalı sonunda bir solucan yakaladın," dediğinde değıştirdiğı cümleye küfretmek istedim. "Şu anda nerede? Şimdi mi konuşmak istiyor?"

"Evet ama bana attığı adrese yalnız gitmeni istiyor."

Telefonun diğeri ucunda kısa süreliğine bir sessizlik olmuştu. Duha aptal biri değildi hatta içimizdeki en zeki insanlardan biriydi. Bir şeylerden şüphelenirse asla Gurur'un tuzağına düşmezdi. "Neden yalnız gitmeliyim?" Sesi fazla kuşkucuydu. "Benimle konuşmak istiyorsa yanımdaki adamlar onun için neden sorun olsun?"

"Çünkü o da yalnız gelecekmiş. Aranızdaki her şeyi bu gece konuşup halletmek istiyor."

"Korumalarımız varken konuşamıyor muyuz? Ne haltlar dönüyor, sinsi kuş?" Bu adamı kandırmak neden bu kadar zordu!

"Belli ki sana atmak istediğı birkaç yumruk var. Onunla görüşmek istediğini sanıyordum, ne bu sorular?"

"Ben bir yıl boyunca bu adamın anasını ağılattım, yalnız buluşmasını nasıl normal karşılayabilirim?" Sesindeki şüpheden zerre kadar bir şey eksilmemişti. "Bir tuzak olmadığına nasıl emin olacağım?"

"Sence Karun sana bir şey yapmak isteseydi şu zamana kadar çoktan yapmaz mıydı?" diyerek onu ikna etmeye çalıştım. "Belli ki bu küslükten o da sıkıldı ve yalnız olacağınız bir yerde bu sorunu bitirmek istiyor."

"Bitirmek istediğı ben olmayayım?"

"Ya öyle bir şey olsa ben buna aracı olur muyum? Sen bana hiç güvenmiyor musun?"

"Zerre kadar güvenmiyorum," deyince sinirden kahrkaha attım. Zeki piç.

Gülüşlerimin arasında, "Aşk olsun," dedim. "Bana yaptığın onca iyilikten sonra seni bir tuzağın içine çeker miyim?"

"Kızım senin sadık olduğun kimse yok ki." Beni bu kadar iyi tanımasından nefret ettim. "Sen kendine bile ihanet edecek türden bir dengesizsin. Senin ipinle kuyuya inmem. Karun arayıp bir tuzak olmadığını söylerse istediğı adrese korumasız giderim." Karun'un sözüne bile itimat ediyordu ama benimkine asla.

Baygın bir ifadeyle, "İyi," dedim omuzlarımı silkerek. "Sen bilirsin ama bu görüşmeyi ayarlayana kadar anam ağladı. Karun'a onunla görüşmek istemediğini iletirim."

Nefesini sertçe verip, "Tamam!" dedi. "Adresi at." Ha şöyle.

Telefonu kapatıp Gurur'un bana gönderdiği adresi ona attuktan sonra Karun'u aradım. Şimdi sıra onu bu ruzağın içine çekmeye gelmişti. Telefonu ilk çalışta açınca en tatlı sesimle, "Kocammm," diyerek harfleri uzattığımda telefonun diğer ucunda bir küfür savurdu.

"Her ne halt yediysen bu sefer fena olur," demesiyle birkaç saniye telefonun ekranıyla bakıştım. Derdi neydi bunun?

"Durduk yere bana niye kızyorsun şimdi?"

"Ne zaman kocam desen altından hep canımı sıkacak bir şeyler çıkıyor." Haklı olduğu konular vardı.

Saçlarımın ucuyla oynayarak bir ayağımın üzerinden salındım. "Kocam demeyeyim mi?" dedim cilveli bir sesle.

Burnundan nefesini vermiş gibi, "Söyle ama bir suç işlemediğinde söyle," dedi bıkkınca. "Şimdi söyle bakalım, bu sefer ne yaptın?"

"İnanmayacaksın ama canını sıkacak hiçbir şey yapmadım." Henüz yapmamıştım. "Tüm gün Kadem ve Melek ile takıldım. Bu süreçte seni kızdıracak olaylardan itinayla kaçındım." Zaten korumalar ona gereken raporu çoktan vermiştir.

"Aramamın sebebi bu gece seninle dışarıda biraz vakit geçirmek istemem. Birazdan evden çıkacağım, acaba sana attığım adrese gelir misin? Yalnız gelmeni istiyorum, korumalar olmadan."

Cevap vermeden önce bir süre bekledi, daha sonra ise, "Nereden çıktı bu şimdi?" dedi şüpheli bir sesle. "Dışarıda buluşmak istemeni bir yerde anlarım ama neden yalnız gelmemi istiyorsun?"

"Çünkü seninle yalnız vakit geçirmek istiyorum."

"Korumalar seni rahatsız etmeyecek bir mesafede durabilir."

Nefesimi bezgince verdim. Tıpkı Duha gibi o da beni çok uğraştırıyordu. "Karun o korumalar hayatımızın her yerinde. Sıradan insanlar gibi bir gece sadece ikimizin olmasını istiyorum."

"Sıradan insanlar değiliz."

"Ben öyleyim, sen değilsin. Bir gece tahtından inip insanların arasına karışsan kibrinden bir şey kaybetmezsin."

"Bige gerçekten çok yorgunum. Eve gelip bir şeyler yedikten sonra dinlenmek istiyorum. Bu gece dışarı çıkmamız şart mı?"

“Peki, çıkmayalım,” dedim tripli bir sesle. “On üç günün dolmasına şunun şurasında ne kadar kaldı ki.” Suratım asıldı. “Ne kadar müşkül bir durumda olduğumu hiç görmüyorsun.” Ağlamak üzereymiş gibi burnumu çektim. “Kapatıyorum şimdi.”

“Bekle, kapatma!” İsteksizce kabul etti. “Sen nasıl istiyorsan öyle olsun. Geceyi dışarıda geçirmek istiyorsan geçiririz.”

Yüzümde kocaman bir gülümseme oluşmuştu. “Adresi atıyorum sana. Unutma, oraya yalnız geleceksin,” dedikten sonra telefonu kapattım.

Duha’ya gönderdiğim adresi Karun’a da gönderdikten sonra Gurur’a mesaj attım.

“İkisi de söylediğin yere geliyor. Karun’un yüzüne, Duha’nın da kalbine zarar verirken sonuçlarına katlanırsın.”

Gurur’un mesajımı görmesi ve bana cevap yazması uzun sürmemişti.

“Karun’un yüzü neden anlaşılmaya dâhil oldu?”

“Kocamın yakışıklı olmasını seviyorum. Çirkin bir koca istemiyorum.”

“Şu mesajını kopyalayıp ona göndermek vardı şimdi.”

Bunu yapmayacağını bildiğimden arabaya doğru yürüdüm. Gurur’un ne kadar ileri gideceğini bilmediğim için orada olmalıydım. Bu gece hiçbir aksilik çıkmasın diye her şeyin kontrolümde olmasını istiyordum.

Ne kadar acele etmek istesem de elimde olmayan sebeplerden yol çok uzamıştı. İstanbul trafiği diye kahrolası bir şey vardı. Karun ve Duha çoktan Gurur’un istediği yere gitmiş olmalıydı ama ben çok geç kalmıştım. Hem yoğun trafik hem de peşimdeki korumaları atlatmam hiç kolay olmamıştı. Lüks bir restoranın önünde durduğumda bir an doğru gelip gelmediğimi düşündüm ama Karun ve Duha’nın arabasını görünce ortada bir yanlışlık olmadığını anladım.

Restoranın her yerinde birçok adam vardı. Gurur’un adamları olduklarını tahmin etmek zor değildi. Gurur normalde tek gezerdi ama ihtiyaç olduğunda korumalarını çok hızlı etrafına toplardı. Restoranın kapısına yaklaştığımda Gurur onlara geleceğimi bildirmiş olmalı ki adamları yolumdan çekildi.

İki koruma yanımda durarak, “Bizi takip edin, Bige Hanım,” deyince gösterdikleri yöne doğru yürümeye başladım. Bana eşlik ederken içlerinden biri Gurur’u arayıp, “Bige Hanım geldi,” diyerek geldiğimi ona bildirdi.

Onları takip ederek koridorda yürüyüp gösterdikleri kapıdan içeri girdim. İçeri girdiğimde adımlarım duraksamıştı. Tam olarak ne beklediğimi bilmiyordum ama hiçbir şey beklediğim gibi değildi. Gurur bu akşam için restoranı kapatmıştı. Uzun masanın etrafında sadece Karun ve Duha yoktu, Ümit Tozlu ve kızı Farah da buradaydı. Onlar dışında sekiz adam daha vardı ve hepsinin yanında bir kadın oturuyordu.

Karun'un annesi hatta babası bile buradaydı. Hepsi fazla gergin görünüyordu, neler oluyordu? Şaşırtıcı bir şekilde tüm bölge liderleri bu akşam buraya toplanmıştı. İçerideki ölüm sessizliğini restorana girerek ben bölmüştüm. Tüm kafalar bana çevrildiğinde Karun beni gördü. Buz saçağı gözlerin odağına girdiğimde masadaki tehlikeli adamların bakışları altında ayağa kalktı. Yeraltının nam salmış liderleri şaşkınlık içinde onu izlerken Karun benim önümde ayağa kalktı ve ceketinin önünü ilikleyerek bana doğru yürüdü.

Karun'un bu hareketiyle koca restoranda uğultular ve fısıltılar artmaya başladı. Anne ve babası bile bir ilke tanık oluyormuş gibi şaşkın fısıltılara dâhil oldu. Herkes bana bakarak kısıp bir sesle konuşuyor, Karun Kalendar'in önünde ayağa kalktığı kadının dedikodusunu yapıyordu. Karun ise göz korkutan bir bölge lideri olmasına rağmen üstünlüğü bana vererek benim önümde ayağa kalkmayı sorun etmiyordu.

Ayağa kalkıp ceketinin önünü kapattığı tek kişi benmişim gibi buradaki herkese benim ondan daha üstün olduğumu gösteriyordu. Masadakilere sırtı dönük bir şekilde bana doğru yürüdüğü için gözleriyle omuzlanımı işaret etti. Beni neyin beklediğini bilmediğim için sıfır öz güvenle içeri girmiştim. Bu yüzden kapının önünde oldukça ürkek görünüyordum.

Karun'un işaretleriyle omuzlarımın düşük olduğunu fark edince omuzlanımı dikleştirdim. Mavi gözleri memnun bir ifadeyle başımı işaret edince bu sefer de başımı kaldırdım. Beni masadaki insanlara karşı hazırlıyordu. Yanıma gelip tam karşımda durduğunda dik duruşuma rağmen titremek için kendimi zor tutuyordum. Onu içine çektiğim tuzak için her an boynumu kıracağını düşünüyordum. Ancak korktuğum hiçbir şeyi yapmadı.

Heybetli vücudu karşımda durarak beni insanların meraklı bakışlarında gizlerken, "Bige?" dedi gözlerimin içine bakarak. Bir şey söylemeden önce haksız bir yargıda bulunmamak için bana söz hakkı tanıdı. "Beni buraya korumasız bir hâlde getirten sensin." Gözlerinin ardında kanımı donduran yakıcı bir ifade geçti. "Bu tuzağın bir parçası mısın?"

Hemen başımı iki yana salladım. “Gurur bana Duha ile ikinizi barıştıracığını söylemişti.” Sadece onun duyacağı bir fısıltıyla konuşup üzgünce baktım. “Barışmanızı ne kadar çok istediğimi bildiği için bana ikinizi attığı adrese tek getirmemi söyleyince ona inandım.” Gözyaşlarıyla aram çok iyi olduğundan gözlerime akın eden yaşlarla ona baktım. “Yanlış bir şey mi yaptım, kocam? Burada neler oluyor?”

Nemli gözlerim içine dokunurken titreyen sesim dürüstlüğüümü sorgulamasına engel oldu. Kocam değişim ise düşünme yetisini tamamen elinden aldığından sert tavrını kırdı. “O piç seni kandırmış,” diyerek derin bir nefes aldı. “Bu masadaki tüm bu adamlar üç yıl önce onun infaz kararını onaylayan kişiler.”

Kısık bir sesle konuşup kaşlarını belli belirsiz çattı. “Masadaki kadınlar ise buradakilerin ya eşleri ya da sevgilileri.” Diğerleri onu duymasın diye sesini kısık tutarken benim için endişelendiğini gizleyemiyordu. Deli Gurur’un sağı solu belli olmadığından bu gece olacakları kestiremiyordu. “Piç kurusunun kafası çok farklı çalışıyor,” dedi küfreder gibi. “Bir şekilde hepimizi buraya korumasız getirmeyi başardı.”

“Sence tam olarak ne yapmayı planlıyor? Karısı da burada.”

“Buradaki her kadın masadaki biri için değerli,” dedi. “Ümit’e gözdağı vermek için Farah’ı yanında getirdi. Kadınlarımızı bize karşı kullanacak kadar onursuzca oynayacak biri.” Tüm ciddiyetiyle gözlerimin içine bakıp, “Bu akşam masadaki hiçbir şeyi yeme,” dedi. Bu konudaki uyarısının büyük ehemmiyeti varmış gibi bakıyordu. “Özellikle önüne et gelirse elini bile sürme.”

“Karun ben henüz akşam yemeği yemedim.” Elimini karnıma bastırıp kocaman gözlerle, “Karnım tokken bile eti geri çevirmem,” diye fısıldadım. “Boş bir mideyle eti görmezden geleceğimi düşünebiliyor musun?” Her türlü etin hastası olduğumu iyi biliyordu.

“Dinle!” Farkında olmadan sesini yükseltince burada yalnız olmadığımızı hatırlayıp dilini ısırdı. Üzerime biraz eğilerek çocuk kandırır gibi, “Bu gece masaya gelen eti yemezsen eve gidince masayı etle donatacağım,” dedi yumuşak bir sesle. “Eve gidince istediğin kadar et yersin.”

“Burada niye yiyemiyorum?”

“Gurur’un sana sunacağı etin içinde ne olacağını kimse bilemez.” Ete olan düşkünlüğümü bildiğinden beni avutmak için çenemi tuttu ve başparmağıyla hafifçe çenemi okşadı. “Masadaki hiçbir şeyi yemek yok. Anlaşıldı mı, güzelim?”

Onun büyüüne kapılarak, “Sen nasıl istersen, kocam,” dediğimde yüz hatları gevşedi. Dudaklarında küçük bir gülümseme oluştuğunda sıcak bir sesle mırıldandı.

“Aferin karıma.” Karım deyişine ölürdüm.

Yönünü masadakilere doğru çevirdiğinde tüm ciddiyeti suratındaki yerini aldı. Elimi bırakmadan benimle yürüyüp beni masaya getirdi. Sandalyesinin yanındaki boş sandalyeyi benim için çektiğinde tüm gözler üzerimizdeydi. Sandalyemi çekmesine tebessüm ederek oturdum. Karun yanımdaki yerini alıp oturduktan sonra masadakilere gelişigüzel baktı. “Buradaki herkesin karımı tanıdığını varsayıyorum,” dedi düz bir sesle. “Bu yüzden tanışma faslına gerek yok.”

“Karım mı?” Güzin Hanım yani Karun’un annesi rujlu dudaklarını büzerek, “Eski karım demek istedin sanırım?” dedi. Ona attığım o tokattan sonra kadın benden nefret ediyordu.

Karun’un tüm vücudu gerilmişti. “Eski mi yoksa yeni mi olduğuna ben karar veririm,” derken sesi buz gibiydi. “Ona hâlâ karım diyorsam demek ki eski değil.” Arkasına yaslanarak kolunu sandalyemin kenarına koydu. Buradaki herkese ona ait olduğumu göstermek için yaptığı bir hareketti.

Güzin Hanım’ın yanında oturan kır saçlı adamın Karun’un babası olduğunu biliyordum. İlk kez aynı ortamda olabilirdik ama onu gazetelere çıkan fotoğraflarından tanıyordum. Oğullarının içinde Karun onun bir kopyasıydı diyebilirdim, tıpkı Karun gibi mavi gözlü ve kumraldı. Saçlarına ak düşmüş olabilirdi ama saçlarının arasındaki tek tük kumral saç telleri saçlarının eski rengini belli ediyordu. Baba ve oğul birbirine o kadar çok benziyordu ki aynı sert hatlara sahiplerdi.

İlerleyen yaşına rağmen takım elbisenin içinde göz dolduran Şeref Bey, “Madem onu hâlâ karın olarak görüyorsun...” diyerek gözlerini bana dikti. Karısına attığım tokadın kinini taşıyan bakışlarını görmezden gelmenin bir yolu yoktu. “Gelinimiz elimi öpsün de kocasının babasına hürmette kusur etmesin.” Bir anda restoranın içi buz kesmişti.

Karun’un sandalyemin arkasına yaslı olan kolu sırtıma değdiği için gerginliğini hissettim. Masadaki herkes bu gerginlikten nasibini alarak bana bakmaya başlamıştı. Karun gibi bir adamın karısının Şeref Kalender’in elini öpüp öpmeyeceğini merak ediyorlardı. Tüm bu insanlar benim kocamın önünde ayağa kalkıp onun elini öperken benim de aynı şeyi babasına yapıp yapmayacağımı görmek istiyorlardı.

Omuzlarımı dikleştirerek bunu yapmayacağımı düz bakışlarımla belli ettiğimde Karun’un gergin vücudu gevşedi. Dudağının köşesi kıvrıldığında

başını çevirip uzun masada babasının olduğu yöne baktı. “Bana bile elini öptüren bir kadına elini öptüreceğini mi sanıyorsun?” Bir kez daha beni kendinden daha yüksek bir konuma taşıyarak aşağılar gibi babasına baktı. “Benim karım kimsenin elini eteğini öpmez. Git dalkavuklarına öptür elini.”

Şeref Bey bozguna uğrarken annesi çocuk azarlar gibi, “Karun!” diyerek ona çıktı. “İnsanların içinde babanla düzgün konuş.”

“Karşınızda çocuk yok, Güzin Hanım.” Kadının nefretine aynı şekilde karşılık vererek oturuşumu dikleştirdim. “O sesiniz bir daha kocama yükselirse sonuçlarına katlanırsınız,” dediğimde Karun gülüşünü saklamak için dudaklarını birbirine bastırırken Gurur kahkaha attı.

“Daha şimdiden eğlenmeye başladım.”

Evde kedi köpek gibi birbirimizle didişiyor olabilirdik ama insanların içinde karı koca birbirimizi hep savunurduk. Biz birbirimize her şeyi yapardık ama bir başkasının canımızı sıkmasına kolay kolay izin vermezdik. Bölge liderlerinden biri olan Sadri, endişesini gizlemeden Gurur’a baktı. “Neden buradayız?”

Şu an için masada herkesin önünde bir kadeh beyaz şarap vardı ama Gurur dışında kimse içkisine dokunmuyordu. Gurur uzun masanın en başında otururken onların kıvranımlarından zevk alır gibi her birine sırayla bakıyordu. Sinsice bakan yeşilleri ona soru soran Sadri’yi buldu.

“Neden burada olmamalısınız?” Hissizleşen bakışları bir kez daha masadaki herkesin üzerinde gezindi. “Üç yıl önce tam olarak böyle bir masada değil miydiniz? Belki eskiyi yâd etmek istersiniz diye düşündüm.” İnsanları tedirgin etmekten zevk alırcasına dudağının kenarı kıvrıldı. “Sahi siz üç yıl önce neden toplanmıştınız?” Onun infazını onaylamak için olduğunu biliyordu.

Şaşılacak bir şeydi ama bu masadaki herkes gerçekten ondan korkuyordu. Hepsi birbirine bakarken kimse onun sorusuna cevap verme cesareti gösteremedi. Kimsenin ona cevap vermeyeceğini gören Karun, “İnfazın için,” dedi bıkkınca. “Sanki bilmiyorsun.”

“Demek infazım için?” Gurur sakince başını sallayıp, “Peki, kimler onayladı infaz kararını?” diye sordu. Bu masadaki herkes o kararı onaylamıştı.

“Hepimiz onayladık.” Bu konuşan Duha’ydı. Karun ve Duha da ondan korkuyordu ama diğerlerinin aksine ödleğe susup birinin ona cevap vermesini beklemiyordu.

Şeref Bey herkese meydan gösterisi yapan küçük kardeşine bakıp, "Ben kurulda bile değildim," derken burada ne işi olduğunu sorguluyordu. Gurur'dan yaşça çok büyüktü, zaten Gurur onun oğluyla aynı yaşıydı. "İşderlerin yaptığı bir oylama için ben neden buradayım?"

Gurur abisine sırtarak baktı. "Sen farklı bir sebepten buradasın abi," dedi eğlenen bir sesle. "Senin sayende Kocaeli'ye küçük bir ziyaret yapmışken karşılığında sana teşekkür etmeyeyim mi?" Arabasının frenlerini kesip bize saldırdığı için bu gece abisinin canına okuyacağını daha iyi belirtmezdi.

"Farah'ı eve gönder," dedi Ümit Tozlu. "Oylamada bile yoktu, kızım neden burada?"

"Evde sıkılayı," dedi pişkince. Farkında olmadan yine Karadeniz ağızıyla konuşup yanında oturan zavallı kıza baktı. Farah korkudan öyle bir titriyordu ki onun titreyişlerini görmemek imkânsızdı. Bu gece restoranda onu ve babasını neyin beklediğini bilmemek onu dehşete düşürüyordu. Evde sıkıldığı için değil, Gurur'un zorlamasıyla buraya geldiğini fazla belli ediyordu.

Gurur onun titreyişlerini yeni fark etmiş gibi tüm dikkatini ona verdi. Elini Farah'ın masadaki elinin üzerine koyarak, "Sakin ol," dedi yatıştırıcı bir sesle. Farah'ın elini tutması bile kızın irkilmesine neden olmuştu.

"Şşşş." Karısının korkularını dindirmek istercesine başım eğip Farah'ın güzel yüzüne baktı. "Bugün bu masada saçının teline bile zarar gelmeyecek iki kadından birisin." Güldü. "Aslında ikiniz dışında diğerlerinin belasını sikeceğim."

Farah elini onun avuçlarından çekmemek için kendini zorlarken titreyen kirpiklerinin arasında ona baktı. "İkincisi kim?"

Gurur'un yengesi olduğu için bahsedilen diğer kadının kendisi olduğunu düşünen Güzin Hanım tam göğsünü kabartmıştı ki Gurur, "Orada oturuyor," diyerek beni gösterince kadının bozulan suratına kahkaha atmak istedim. Beni bile yengesinden daha çok seviyordu. O ve Karun'a üvey annelik yapmışken hâlâ ayrıcalık mı bekliyordu?

Garsonlar birbiri ardında servis arabalarıyla girince herkes bembeyaz olmuş bir suratla birbirine bakmaya başladı. Gurur ise bu manzarayı sırtarak izliyordu. "Yemeklerimiz de geldi." Arkasına yaslanarak gülerken gözlerinin ardında tehlikeli bir parıltı geçti. "Damak zevkinize hitap etmesi için yemeklerle özellikle ilgilendim." Yemekler gelince neden herkesin beti benzi atmıştı?

Diğer tüm alternatifler es geçilerek önümüze ana yemekler konuldu. Hepimizin önüne bir tabak et koymuşlardı. Garsonlar önümüze bir tabak et koyup geri çekilince tüm gözler Gurur'a döndü. Herkes ona ve önündeki tabağa bakıyordu. Gurur'un tabağında kırmızı et yerine balık vardı. Bu da herkesi kendi tabağındaki et konusunda tedirgin ediyordu. Farah'ın tabağında bile kırmızı et vardı. Ağlamaklı gözlerle tabağına bakıp onu nasıl yiyeceğini düşünüyordu. Allah aşkına, alt tarafı bir tabak et, niye bu kadar abartıyorlardı?

Kimse yemiyorsa ben yerdim valla.

Çatal ve bıçağı uzanmıştım ki Karun bunu bekliyormuş gibi hemen elimi tutarak beni durdurdu. Masumca ona baktığımda başını iki yana salladı. "Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum?"

Dumanı üzerinde tüten biftek *benden bir ısırık al* dercesine beni ayartırken dudaklarımı sarkıttım. "Ama bu et," diye fısıldayıp kaşlarımı büktüm. "Bir ısırık alayım, başka yemeyeceğim." Yüzüme dramatik bir ifade kondurup, "Anlamıyorsun, çok müşkül bir durumdayım," dedim ağlamaklı bir ifadeyle. "Bir parça diyorum ya, sadece bir parça yiyeyim, başka yemem."

"Bige tut kendini." Elimi çataldan uzaklaştırarak dizinin üzerine koydu. Acıklı bakışlarıma direnmeye çalışarak kendinden ödün vermedi. "Et konusundaki oburluğunu biliyorum ama bunu yiyemezsin."

Elim ete uzanmasın diye dizinin üzerinde sıkıca tutuyordu. Ona sert bir bakış atarak elimi çekmeye çalıştım ama buna izin vermedi. "Tamam, yemeyeceğim, bırak elimi," diye homurdandım. "Ben iradesi güçlü bir kadıyım, yememi istemiyorsan yemem."

Karun elimi çekmeme izin verdi ama bu konuda bana hiç güvenmiyormuş gibi gözlerini üzerimden ayırmıyordu. "O eti yersen geceyi hastanede geçireceğini temin ederim," diyerek beni tehdit etti. Bunu gerçekten yapacakmış gibi katı gözlerle bakıyordu. "Mideni yıkatmak için seni hastaneye götürmemi istemiyorsan sakın yeme."

"Midemi yıkatacak kadar ne var bu ette?"

Etrafımızdaki insanlara kısaca bakarak bana döndü. "Eve gidince anlatırım. Bir kez olsun koca sözü dinle ve yeme bunları."

Çenemi dikleştirdim. "Ben hep koca sözü dinliyorum bir kere."

"Say ulan bana bir tane!" Bana kızarken bile sesini yükseltmekten kaçınıyordu. "Şu zamana kadar sözümü dinlediğin tek bir konu söyle?"

"O kadar çok ki hiç aklıma gelmiyor," diye homurdandığımda sinirden gülererek başını iki yana salladı.

“Tertemiz dövmek gerek seni.” Az da olsa keyfi yerine gelmişti.

Duha ete midesi bulanarak bakıp, “Hiç aç değilim,” dedi tiksinti içinde. Erten uzak durarak gözlerini Gurur’a dikti. “Bu yemeği başka zamana er-telesek olur mu? Kadem beni kız arkadaşıyla tanıştıracaktı, bunu kaçırmak istemiyorum.”

“Olur tabii.” Gurur gülümseyerek ona başını salladı. “Parçalarına ayrıl-madan o sandalyeden kalkacağını düşünüyorsan kalkabilirsin.”

Duha’nın yüzündeki kaslar seğirdi. “Bu ne demek lan şimdi?”

Gurur ceketinin iç cebinden küçük bir kumanda çıkararak onlara gösterdi. “Hepinizin sandalyesinin döşemesinde vücut ısınıza duyarlı bir bomba var.” Masadakiler kaskatı kesilirken gülerек başını salladı. “Bige ve Karun yerine oturduktan sonra tek bir düğmeyle hepsini aktif hâle getirdim. O bombaların kışınızdıdan patlamasını istiyorsanız kalkmayı de-neyin.” Ne diyordu yahu bu?

Bir bombanın üzerinde mi oturuyorduk? Küfürler havada uçuşurken Farah dehşete kapılarak, “H-hiç kalkamayacak mıyız ayağa?” dedi ağla-maklı bir sesle.

Gurur ürkek karısının korku dolu gözleri önünde ayağa kalktı. “Be-nimkinde yok.” Gülerек tekrar yerine oturdu. “Ama siz kalkamazsınız.” Farah’ı korkudan deli ederek, “İstersen bir dene,” diyerek masadakilere baktı. “Blöf yapıp yapmadığımı anlamak için siz de deneyebilirsiniz.”

Kimse bir delinin sözlerini teyit ettirmek için ayağa kalkmaya cesaret edemedi. “Allah’ın cezası psikopat!” diye bağırırken sandalyeden kıpırda-maya korkuyordum. “Makyajımı tazelemem gerekirse ne halt edeceğim? Herkesin gözleri önünde yüzümü pudralayıp ruj mu süreyim!”

Gurur tek derdimin bu olmasına kahkaha attı. “Burada yapabilirsin, eminim buradakiler seni çok yadırgamaz.”

“Ama çantam arabada kaldı.” Dokunaklı bir ifadeyle burnumu çektim. “Farkında olmadan dudaklarımı dişlediğim için rujun çoğunu emiyorum.” Kahrolmuş gibi başımı ellerimin arasına aldığım da Karun dâhil herkes inanamayan gözlerle bana bakıyordu. “Kırmızı rujumu istiyorum!”

Duha çıldırdı. “Kışımızda patlayacak bir bombanın üzerinde otu-rurken tek derdin rujun mu?”

“Evet!” diye ona cırladığım da Karun ağız dolusu küfrederken Gurur içerdeki adamlarından birine döndü.

“Buraya bak koçum,” derken ne kadar eğlendiğini gizleyemiyordu. “Dışarı çıkıp yengenin çantasını getir.” Burada beni tuhaf bulmayan tek insan oydu.

Güzin Hanım kaşlarını çatarak elini masaya sertçe vurdu. “Buradaki kimse onun rujuyla ilgilenmiyor! Bırak bu saçmalığı da şu bombaları imha et!”

“Ben ilgileniyorum,” dedi Gurur sakince. “Kocan yüzünden onunla saldırıya uğradığımızda bile tek derdi kırmızı rujuydu.” O günü hatırlayınca bile yüzünü buruşturdu. “Kırmızı rujum deyip tutturacak tüm gece. Keyfimin içine limon sıkmasını istemiyorum, bu yüzden önceliğim onun rujunu getirmek.” Ben gülerken masadaki herkesten bir kez daha küfürler yükseldi.

“Deli deliyi dakikasında bulurmuş!” dedi yaşlı adam, yani Sadri. Karun’a ben ve Gurur’u gösterdi. “Bu ikisini daha az yan yana getir.”

“Sana mı soracağım, lan!” Karun onu tersleyerek haddini bildirdi. Kendi işine bak.”

Gözlerimi ona dikip, “Bana bir daha deli dersen ayağa kalkarım!” diyerek onu tehdit ettim. “Kendimle birlikte hepinizi havaya uçurduğumda görürsünüz deliyi!” Sinirlerim bozulmuş gibi saçlarımı sertçe arkaya doğru savurdum. “O rapor gerçek değil.”

“Konumuz Kalender’in karısının tuhafıkları değil!” Masada adını bilmediğim kırklı yaşlardaki bir adam hırslı bakışlarını Gurur’a yöneltti. “Bizlerin kim olduğunu unutmuş olamazsın. Bu gece burada başımıza bir iş gelirse bundan sıyrılacağım mı sanıyorsun?”

“Çok da sikimde lan.” Gurur onu görmezden gelerek içkisinden bir yudum aldı. “Yemeğinizi yiyin yoksa hepinizin kışında kocaman bir delik açılır.”

Karun tabağındaki etten tek bir lokma bile almayacağını belirterek yüzünü buruşturdu. “Akşamüzeri yemeği fazla kaçırmış olmalıyım.” Tabağı kendinden uzaklaştırmak için öne doğru itti. “Midemde bir lokma için bile yer yok.”

“Kalender Beyciğim ile aynı tokluğu yaşıyorum.” Duha, Karun’un tam karşısındaki sandalyeye oturarak onu yeterince kızdırdığı yetmiyormuş gibi bir de ona laf atıyordu. Tabağı kendinden uzaklaştırarak, “Hiç aç değilim,” dedi.

Karun’un Duha’ya olan bakışları bile kan dondurucuydu. Ona olan kırgınlığını soğuk bakışlarıyla iyi gizliyordu ama öfkesini gizlemenin hiçbir yolu yoktu. Duha ile aynı mekânda olup aynı havayı paylaşmak bile onu kızdırıyordu. Sinirlerine hâkim olmak için mümkün olduğunca ona bakmamaya çalışıyordu ama ne zaman bakışları kontrolü dışında Duha’yı

bulsa refleks olarak kaşları çatılıyordu. Belindeki silahı çıkarıp tüm şarjörü Duha'nın üzerine boşaltmamak için kendiyile savaş hâlindeydi.

Onu görmeye bile katlanamıyorken ikisi nasıl barışacaktı, hiç bilmiyordum. Üstelik Karun çok kinci biriydi. Ona yapılan bir yanlışı kolay kolay affetmez, affetmediği gibi unutmazdı da. Şu zamana kadar bir tek benim için inisiyatif kullanıp kendini zorlayarak sınırlarının çok dışına çıkmıştı. Ne yazık ki bana gösterdiği müsemmayı Duha'ya göstermeyecekti. Arkasından iş çeviren insanlar konusunda çok katıydı. Beni bile hâlâ affetmiş değildi.

Dün geceki saldırıdan sonra bana karşı daha insancıl olması ona yaşattıklarımı unuttuğu anlamına gelmiyordu. Bana iyi davranması beni affettiğini göstermezdi. Ona üç yüz seksen üç gün boyunca büyük acılar yaşatan bir kadını affetmek için her şeyini ortaya koyuyordu. Bu sefer gerçekten deniyor, bunun için uğraşıyordu. Bige yerine bir gün bana tekrar Saka demeyi başarırsa işte o gün kendi içindeki çatışmadan sağ çıktığını ve beni affettiğini anlayacaktım.

O güne kadar sabretmeliydim. Öyle bir günün geleceğine kendimi inandırmak istiyordum. İşin trajikomik tarafı onunla tanıştığımız ilk günden beri bana adımla hitap etmesini istemiştım. Sadece ölüm anlarında bana Bige dediği için adımı ölümle lanetlememesini, normal günlerde de bana Bige demesini çok istemiştım. Tüm bu süre zarfında ondan Saka ismini duymaya alıştığımı ve bana Saka demesini sevdiğimi anlamadan bana Bige demesini istemiştım.

Beni Saka yapan şeyin onun Saka ismini severek kullanması olduğunu bilmeden bana Bige demesini istemiştım. Oysaki Karun'un adımla bir sorununu yoktu. Ben herkes için Bige'yken onun için Saka olmamı istemişti. Bana Saka diyerek beni kendine özel kulmuş, Sanrı'nın Saka'sı yapmıştı. Şimdilerdeyse beni kalbinden kovmuş gibi, ondaki değerimi yitirdiğimi belirtmek istercesine herkes gibi o da bana Bige diyordu.

Karun koluma dokunarak beni daldığım düşüncelerden çıkardı. Başımı çevirdiğimde bir süredir beni izliyormuş gibi bakışları bana kenetlenmişti. Yüzümdeki durgun ifadeyi görmek hoşuna gitmemiş gibi ilgili gözlerle bana bakmaya devam etti. "İyi misin?" derken sesi içimi ısıtacak kadar sıcaktı.

"İyiyim." Sandalyenin döşemelerinin içinde ne çeşit bir bomba varsa üzerinde oturmama rağmen bana batan bir şeyin olmaması iyi bir şeydi. Sanırım bunun için son teknoloji ürünü olan patlayıcılar kullanmıştı.

Karun'un endişelerini dağıtmak istercesine ona gülümsedim. "İyiyim, her şey yolunda."

"Korkuyor musun?" Aklımdaki şeylerin durgunluğunu yaşadığımdan habersiz gözlerini kısarak yüzümü incelemeye koyuldu. "Bu masada olmak seni korkutuyor mu?"

"Bu masada olmaktan daha tehlikeli şeyler yaşadım, Sanrı," diyerek iç çektim. "Beni korkutan bu değil." Gözlerimin ardı sızlarken ona olan bakışlarım hüznünlüydü. "Beni korkutan şey seni kaybetmek. Bir gün karşıma geçip *ben ayrılmak istiyorum* diyeceksin diye ödüm kopuyor."

Gözlerinin mavisini koyulaştırırken acı bir gerçeğin en somut şeklini aramıza koyarak kendini biraz geriye çekti. "Öyle bir konuşma yapmamız için bir ilişki içerisinde olmamız gerekiyor." Burası sıcaktı ama aramıza koyduğu milimlik mesafe üşümeme neden olmuştu.

"Hâlâ anlamadın, değil mi?" Bana göz ardı ettiğim veya ısrarla görmek istemediğim bir gerçeği hatırlatmak ister gibi hisli gözlerle baktı. "Biz bir yıldır ayırırız, Bige. Ayrılalım demeden de ayrılabiliriz insanlar."

Kalbim acıyla kasıldı.

Boğazım düğümlenirken kelimeler dilime dolanıyordu. "Korkuyorum," diye fısıldadım. Onun bakışları fazla düzdü, benimse kalbim delik deşik olmuş bir hâldeydi. "Bir gün son nefesinde bana Saka diyeceksin diye çok korkuyorum." İnsan neyden çok korkarsa onunla sınanırdı. Bunun olmasından o kadar çok korkuyordum ki bu korkuyu her zerremde taşıyordum.

Herkes kendi derdinde olduğu için kimsenin bizimle ilgilendiği yoktu ama ortalık yerde ağlamamdan endişe edip, "Fena mı olur?" diyerek beni geçiştirdi. "Beni üç yüz seksen üç günün her gecesinde mezarının başında uyuturken varlığımın senin için bir anlamı yoktu." Canımı ne denli yakıtığından habersiz alay ederek güldü. Dudaklarındaki gerçek bir gülüş değildi. "Belki yokluğum senin için bir anlam ifade eder."

İçimde bir yerlerde küçük bir kız çocuğu çılgık attı ama onun sesini benden başka kimse duymadı. Tıpkı 13 Haziran gecesinde olduğu gibi sanki her şeyim ellerimden kayıp gidiyordu ve yine bu yıkımın tek sebebi bendim. "Bir konuda haklıydın." Sol gözümünden süzülen bir damla yaş kimse görmeden hızlıca sildim ama o gördü. Belki de bunu görmemesi gereken tek kişi oydu. "Bana acımasız bir kadın olmayı sen öğrettin çünkü sana geldiğimde böyle biri değildim."

Buruk bir tebessümle uzun uzun baktım gözlerine. "Şimdiyse ben sana azabı öğreteceğim diyorsun, sanki bu bana çoktan öğretilmemiş gibi."

Damarlarındaki kana kadar donup kalmıştı. "Ben sana azap mıyım?"

Başımı yorgunca salladım. “En az benim sana olduğum kadar.”
İtiraz edip değilsin demesini bekledim.
Demedi.

Karun sustu, onunla ben de sustum. Bir kez daha bir konuyu acılarımızla birlikte hasır altı ederek önümüze döndük. Artık sessizlik bile canımı yakıyordu, oysaki burası sessiz değildi. Masadaki herkes Gurur’a kızıp bizi zorladığı yemek yüzünden ona küfrederken burası oldukça gürültülüydü. Bir tek benimle ilgili her şey fazla sessizdi. Kalbim, nefesim ve içimde haykırmamı bekleyen tüm o acılar sessizdi. Omuzlarım düşerken üzerime birinden ödünç alınmış eziklik duygusu çöktü ve başım önüme büküldü.

Cesaretimle güçlü duruşum bu insanların önünde yanlış bir yerde ve yanlış zamanda beni terk etmişti. Suspus olmuş bir hâlde masa örtüsünün kırmızı dokusuna bakarken omzumda bir el hissettim. İrkildiğimde Karun’un kolu omuzlarımın üzerindeki yerini almıştı. Başımı çevirip asık bir suratla ona bakıp ne yaptığını sorguladım. Kolunu omzuma atarak beni hafifçe kendisine doğru çekmişti.

Kolu sahiplenircesine omzumda dururken başını eğdi ve dudaklarını saçlarımın tepesine bastırdı. Kalbim göğsümü tekmeledi. Dudaklarıyla sessizliğe gömülen her şeyin sesini geri getirmişti. Suskunluğunu bozan ilk şeyse kalbim olmuştu.

Burnunu saçlarımın tepesine gömüp saçlarımın kokusunu uzun uzun içine çektikten sonra dudaklarını saçlarıma bastırdı. İç çekerek, “Bige,” dedi boğuk bir sesle. “Senden gelen her şey başım üstüne be kızım. Azapsa azap, ben çekiyorum, kim ne karışır?” Ağlamamak için dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım. Boynumu bükünce kıyamamıştı bana, gönlümü almak için hemen saçlarımın tepesinden öpmüştü.

Ona yaptıklarımın sonra bana karşı bu kadar iyi olması beni kahreliyordu. Başımı kaldırıp dolu dolu gözlerle ona baktım. Tam şu anda onu ne kadar çok sevdiğimi söylemeyi o kadar çok istedim ki ama bunu yapamadım. Kelimeler boğazımı tırmaladı lakin dilimi ısırarak her birine ket vurdum. Onu sevdiğimi böyle bir ortamda duymayı hak etmiyordu. Sevgimden şüphe ederken ve onu sevdiğime hiç ihtimal vermiyorken bunu benden yalnızken duymalıydı.

Belki onu sevdiğimi söyleyemedim ama bir şeyler söyleme gereği hissettim. Bana olan bakışları o kadar güzeldi ki sözlerine karşılık bir şeyler söylemek istedim. Alık alık onun suratına bakarken, “Sağ ol,” deyiverdim. Ne? Sağ mı ol? Etkileyici ve romantik bir şeyler söylemek varken sağ ol nereden çıktı be!

Suratının aldığı şekli görünce Karun gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. “Sağ mı olayımı?” Açık açık benimle eğleniyordu.

İçimden kendime küfrederken homurdanarak başımı salladım. “Evet, sağ ol.”

Gözlerinden muzır bir ifade geçti. “Aklına daha iyi bir şey gelmedi, değil mi?”

“Kamyon arkası sözler sayılıyor mu?”

Kendini tutamayıp kahkaha attı. “Sağ ol duyduğum en güzel cümle.”

“Hadi ama... Yaratıcı kamyon arkası sözler de var.”

“Duymak istediğimden emin değilim.”

Aklıma gelen ilk kamyon arkası sözü söylemek için sesimi kalınlaştırdım. “Alayına değil kralına gider, kamyoncuyuz oğlum, şeklimiz yeter,” dediğimde gülerek selam verir gibi başını omzuna doğru eğdi.

“Eyvallah abi,” deyince kıkırdadım. İstediginde bana ayak uydurup benimle şakalaşıyordu.

Beklenti içine girerek, “Hadi bir tane de sen söyle,” dedim en tatlı sesimle.

Hemen kendini geri çekti. “Hiç şansın yok.”

Koluna yapışarak ona sırnaştım. “Lütfen.”

İşaret parmağını alnıma bastırarak beni kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı. “Zorlama, benden çıkmaz öyle şeyler.”

“Kocam lütfen söyle.”

Zaafını kullandığım için bakışlarıyla kızdı ama bana istediğimi de verdi. “Beni takip etme güzelim, ben de yanlış yoldayım,” deyince kıkırdadım. Seçtiği söz bile bence çok anlamlıydı.

“Şimdi sıra bende.”

Beni susturmak istercesine enseme tutup başımı önüme çevirdi. “Daha fazlası yok.”

“Çeksene şu elini.” Eline vurarak tekrar ona döndüm. “Sinyal verip geçtiğin bu kalbimi ileride dörtlü yakıp bekleyeceksin,” dediğimde başını geriye atarak gür bir kahkaha patlattı.

“Bekleriz, sıkıntı yok,” deyince ben de gülmeye başladım. Gülüşü buluşıcıydı ama en önemlisi onu uzun zamandır böyle içten gülerken görmemiştim.

“Oh, Allah muhabbetinizi artırsın.” Duha'nın alaycı sesiyle önümüze döndüğümüzde masadaki herkesin yaratık görmüş gibi bize baktığını gördük. Duha dik dik ikimizi izlerken bakışları fazla tersti. “Biz burada kığımızdan ter dökerken sizin keyfinize diyecek yok.”

Onu görmek bile Karun'un tüm keyfini kaçırmıştı. "Senin kışından bize ne lan!"

Karun'un hiçbir şey olmamış gibi benimle gülüp eğlenmesi üzerine Güzin Hanım kınarcasına oğluna bakıyordu. "Şimdi gülüp eğlenmenin zamanı mı? Bu masada kaldıkça hepimiz sinirlenmeye başlıyoruz, bir de üstüne siz gülerек daha fazla canımızı sıkmayın." Kimin canını sıkığımızı fazlasıyla belli oluyordu.

Her fırsatta Karun'u ezmeye çalışan kadına küçümseyerek baktım. "Yangın görseler akılları gidecek ama sorsan hepsi ateş," diyerek bir tane daha kamyon arkası söz söylediğimde Karun gülüşünü saklama çabasına bile girmedi.

Güzin Hanım ince kaşlarını çatarak, "Haddini aşmaya başladın," derken sesi tıslar gibiydi. "Kimi karşına aldığın hakkında zerre kadar fikrin yok!"

"Kimi karşıma aldığımı çok iyi biliyorum." Dudağımın köşesi belli belirsiz kıvrıldı, bu iki kadının birbirine olan meydan okumasıydı. "Şu zamana kadar kimleri karşıma aldığımı bir bilseniz." Omuzlarımı dikleştirdim. "Hiçbiri artık yaşamıyor. Bence siz kimi karşınıza aldığınıza dikkat edin."

Şeref Bey benim yerime Karun'la muhatap olmayı tercih ederek kaşlarını çatı. "Sustur karını."

"Sen sustur karını." Karun babasının gözleri önünde kolunu omzuma koyarak rahatça arkasına yaslandı. "Benim karım susacağı yeri de konuşacağı zamanı da iyi bilir." Ben bu adama ölürdüm be!

Gurur sıkılmış gibi esneyerek, "Kendi aranızda tartışmayı bırakın," diyerek dikkatleri üzerine çekti. "O kadar hazırlık yaptım, karnınızı doyurun." Sorun şu ki kimse onun zahmetlerini ödüllendirmek için hazırladığı yemekleri yemek istemiyordu. Bunu isteyen sadece bendim ama etten yerim diye Karun gözünü üzerimden bir saniye bile ayırmıyordu.

Karun ile aynı yaşlarda olan Devrim'in karısı tabağını öne itti. "Ben hiç aç değilim." Yanılmıyorsam Devrim de bölge liderlerinden biriydi. Tıpkı diğerleri gibi onun da kızgın bakışları Gurur'un üzerindeydi.

Her konuda Karun'a dalkavukluk yapan Ragıp, "Canım bir şey yemek istemiyor," diyerek yemeyeceğini belirtti.

Karısı ise, "Diyettayım, sadece salatayla besleniyorum," dedi.

Karun'un annesi o meşhur tiksinti dolu bakışlarını bu sefer tabağındaki ete yöneltmişti. "Diyetisyenim bir süre bana yüksek kalorili şeyleri

yasakladı." Dudaklarını büzüp, "Bu masada yiyeceğim bir şey yok," diyerek o da bu işten sıyrıldı.

Karun'un babası ise düşmanca bakışlarını deli kardeşine dikerek, "Uzun zamandır vejetaryenim!" deyince neyi ima ettiyse bu Gurur'u güldürdü.

"Bilmez miyim."

Masadaki herkes bir bahane bularak yemeyeceğini söyleyince Gurur'un bakışları ondan ödü kopan Farah'ı buldu. "Bakalım güzel karım da sizinle aynı fikirde mi?" Alay ederek başını omzuna doğru eğip Farah'ın titreyen gözlerine baktı. "Sen de aç değil misin?"

Dişlerini sıkın Ümit Bey, "Kızımı rahat bırak!" dedi sert bir sesle.

Gurur'un yeşillerinde apaçık bir meydan okuma belirdi. "Buraya gelip beni durdursana?" Bunu yapamazdı, ayağa kalktığı an hepimiz havaya uçardık.

Ümit Bey'in kızgın bakışlarına zerre kadar aldırış etmeden Farah'ı zorlamaya devam etti. "Ye hadi."

"L-lütfen." Farah güçlükle konuşurken dokunsalar ağlayacak gibi gözleri nemliydi. Yalvaran gözlerle psikopat kocasına bakıp kısık bir sesle, "Ben senin tabağından yesem olur mu?" diye sordu çekinerek. "Tabii izin verirsen?"

Gurur'un bakışlarında küçük bir merhamet kırıntısı yakaladım fakat bu çok kısa sürdü. Yalnız kaldıklarında Farah'a nasıl davrandığını bilmiyordum ama Ümit Bey buradayken onun yanında kızına karşı yumuşamamaya çalışıyordu. Babasının gözleri önünde ona zorbalık yaparak Ümit Bey'in canını yakmak istiyordu ancak Farah'ın titreyişlerine karşı koya-mıyordu. Onun için kendinden ödün vererek burnundan nefesini sertçe verdi. Önündeki balık tabağını Farah'ın önüne itti. "Karnını doyur."

Farah rahat bir nefes alıp önüne dönünce Gurur'un sert bakışları hepimizi buldu. "Sulu gözlü karıma küçük bir ayrıcalık tanımış olabilirim ama aynı şey sizin için geçerli değil." Önümüzdeki yemekleri işaret etti. "O tabaklardaki tüm et bitmeden kimse bu masadan kalkamaz." Herkes sertçe yutkunarak tabağına baktı. Ne vardı etin içinde? Zehir falan mı?

Gurur buradakilere ecel terleri döktürmekten sadistçe zevk alarak Şeref Bey'e baktı. "Hadi abi, yemeğe başlaman için seni teşvik etmeli miyim?" Güldüğünde gözlerinin ardındaki derin kederi belki de bir tek ben gördüm. "Daha iyi bir atmosfer olması için masaya birkaç mum getirtmemi ister misin?"

Gurur dudaklarındaki gülüşünü korumak için kendini zorlarken abisinin gözlerinin içine bir şeyleri ima ederek baktı. "Sen seversin mumları."

Karun kaskatı kesildi.

Benimse boğazım düğümlendi.

Abisinin onun üzerine damlattığı mumlara değinmişti.

Şeref Kalender tek kelime etmeden hınçla ona baktı. Besleyip bilye tüğü şeytana bakar gibiydi hırslı bakışları. “Bu gece çok fazla dıyman kazandın, Gurur,” derken onu bakışlarıyla tehdit ediyordu. “Bu gecedan sonra arkana kollasan iyi edersin.”

Karun ve Duha dışında tüm liderlerden onaylayan sesler çıkınca, “Sik tiğim piçleri,” diyen Gurur ortada komik bir şey varmış gibi korkusuzca güldü. “Sanki daha önce dostummuşsunuz gibi davranmayı bırakın. Hepinizin bu masada olmasının nedeni daha önce beni öldürmeye çalışmanız değil mi? Değişen bir şey mi var?”

Dışarı çıkan adam çantamla gelip çantayı bana uzattığında Ragıp, “Sonsuza kadar bizi bu masada tutamazsın,” diyordu. “Hepimizin arabasında ve telefonunda yerimizi gösteren vericiler var. Bizden haber alamadıklarında adamlarımız buraya damlar.”

Çantamdan rujumu ve aynayı çıkarırken Gurur’un, “Gelsinler,” diyen eğlenen sesini duydum. “Hepsi için yeteri kadar yerimiz var.”

Rujumu sürerken Duha yerinde rahatsızca kıpırdandı fakat altındaki bombayı hatırlayınca küfrederek kıpırdamayı bıraktı. “Tuvalete gitmem lazım!”

Farah’ın balığına biraz tuz serpip limon sıkarak Gurur güldü. “Git, sana engel olan yok.”

“Lan oğlum sen bir dönsene artık tumarhanene!” Duha sinirle yumruğunu masaya geçirdi. “Altımdaki bombayı imha edecek tuşa bas da gideyim. Siktir, çok sıkıştım!”

Gurur, Farah’ın balığıyla uğraşmayı bırakıp masadaki peçeteye uzandı. “Hepinizin sandalyesindeki bomba birbirine bağlı. Biri ateşlenirse diğerleri de patlar. Birini durdurursam hepsi durur.” Gülmemeye çalışarak Duha’ya baktı. “Hepinizi serbest bırakmak hiç içimden gelmiyor.”

“Siktir git piç!” diye bağırdı Duha. “Altıma mı yapayım koyduğumun iti!”

“Yap oğlum,” dedi Gurur gülerek. “Burada biz bizyiz, kimse sana çok görmez.”

Masadaki kadınlardan biri tiz sesiyle, “Ay burada mı yapacak!” diye cıyıkladı. “Her yeri kokutursa bu sandalyeden kalkmayacağımın garantisini veremem!”

Utançtan yüzü kıpkırmızı olan Duha, “Herkesin gözü önünde yapacak değilim!” dedi sinirle. “Kemal, söyle şu karına, kapatsın çenesini!”

“Düzgün davran kadına.” Ona çıkıştıktan sonra dudaklarımı emerek sürdüğüm ruju dudaklarıma yaydım. “Siz erkeklerin yediği haltlar yüzünden biz bu masadayız.”

Duha tüm sinirini benden çıkarmak istercesine çatık kaşlarla bana baktı. “Sen orada ne yüzle konuşabiliyorsun? Senin yüzünden buradayım, lan!”

“Bana bağırıp durma.” Rujun kapağını kapatarak çantama attım. “Gurur beni kandırdığı için Karun ile ikiniz buradasınız.” Tüm suçu Gurur’a atarak çantamı yere bıraktım. “Eve gidince açıklarım sana her şeyi.”

Duha dişlerini sıkarken bana olan öfkesini çok net belli ediyordu. “Tabii eve gidebilirsek!”

İkinci kez bana sesini yükseltmesine kayıtsız kalamayan Karun’un masadaki eli yumruk oldu. “Üçüncü kez ona sesini yükseltirsen siktiğim patlayıcıları bile ayağa kalkıp suratını dağıtmama engel olamaz!”

Gerginlikten herkes birbirine çatacak yer aradığı için Duha kızgın gözlerle Karun’a baktı. “Siktir git lan! Kalktığında daha sen bana ulaşmadan havaya uçarsın.”

Karun çatık kaşlarının altında, “Sen de öyle!” diye hırladı. “Tüm düzenek birbirine bağlıysa burayı havaya uçurmaya bir kişinin ayağa kalkması yeter!”

Karun, Duha ile ağız dalaşına girince fırsattan yararlanıp hemen etten küçük bir parça kestim. Karnım o kadar açtı ki daha fazla bu enfes eti görmezden gelemedim. Masadaki herkes biriyle dalaşacak bir şeyler bulduğundan Karun beni gözlem altında tutmayı unutmuştu. Onun boşluktan yararlanıp tabağımdaki tüm eti küçük parçalar hâlinde kesmeye başladım.

Başımı çevirip Karun’u kontrol ettikten sonra hemen ilk parçayı ağzıma attım. Eti çiğnerken beni görmesin diye başımı masanın diğer tarafına çevirerek yüzümü ondan gizledim. Ağzımda dağılan soslu eti çiğnerken aldığım zevk dudaklarımdan mırıltı olarak dökülmesin diye çok dikkat ediyordum. Vay canına, şu zamana kadar yediğim en lezzetli etlerden biriydi. Tadını aldıktan sonra tek bir lokmayla yetineceğimi sanmıyordum.

Karun masadakilerle can sıkıcı bir konuşmaya dalmışken bundan yararlanıp tabağımdaki tüm eti hızlıca yedim. Daha sonra boş tabağımyı alıp, “Gurur?” diyerek masanın diğer ucundaki psikopata seslendim. “Tadı çok

güzeldi, bir tabak daha alabilir miyim?” Bir anda restoranın içinde bir sessizlik olmuştu.

Herkesin bakışları kurşun hızıyla beni buldu. Herkes boş tabağıma bakarken içlerinde en sarsıcı Karun’un bakışlarıydı. Edemediği küfrü diline dolandırırken önce boş tabağa baktı, sonra da bana. Yüzündeki garip ifadeyle bunu birkaç kez tekrarlamıştı. Bana dünyanın en tuhaf şeyiymişim gibi bakarken gözlerindeki karmaşanın içine sürüklenmeye başladım. “Kimi yedin sen?” Hayatımın en garip cümlesiyle karşı karşıyaydım.

Ne demek kimi yedin?

Şaşkınca, “Anlamadım?” dedim.

Karun’un gözleri delice bakarken sinirden çenesinde bir kas seğirdi. “Yediğin o şey insan eti bile olabilir!” Ne diyordu yahu bu?

Tam ne saçmaladığını ona soracaktım ki fark ettiğim bir gerçekle sertçe yutkundum. Tüm gece boyunca herkesin etten uzak durmasının nedeni bu muydu? Tabaklardaki diğer etlere bakarken kanım donmuştu, onlar bir insana ait olabilir miydi? Kalbim dehşet verici bir hızla göğsümü tek-melerken nabzım hızlanmıştı. Midemdeki çalkantıyı hissediyordum. Boğazımı zorlayan öğürme hissine direnmek için elimden geleni yaptım. Kemirgenlerin etini bile yemişken midem bulanmamıştı ama konu insan eti olunca midemde kasırgalar kopuyordu.

Gurur piçini gebertecektim!

Herkesin bakışları üzerimdeyken hissettiğim berbat duygulara rağmen otokontrolümü ustaca sağladım. Hepsi öğürüp kusmamı beklerken durumu kurtarmak için derin bir nefes aldım ve boş tabağımı gösterip, “Bir tabak daha alabilir miyim?” diye sordum sakince.

Fısıltılar artığında Gurur kahkaha attı. Tüm bu gürültünün içinde Karun’un bir küfür savurup, “Siktir, manyak karı!” dediğini duydum.

İkinci tabağı getirmediikleri sürece sorun yoktu.

~11~

BENDEN SELAM SÖYLE

*"Sana her baktığımda aşkı hissediyorum,
gözlerine baktığımda ise yok oluşu.
Söylesene, sendeki bu nasıl bir çelişki?"*

Tüm bu insanların masadaki etten uzak durmasının nedeni olarak yemeğin zehirli olduğunu düşündüklerini sanmıştım. Gurur'un önüme zehirli bir yemek koymayacağından çok emin olduğum için tabağımdaki eti yemiştım. Ta ki Karun bana dünya üzerindeki en garip soruyu sorup, "*Kimi yedin sen?*" diyene kadar. Neyi yedin değil, kimi yedin demesi beynimde balyoz etkisi yaratmıştı.

Buradaki insanlara çuvalladığımı göstermemek için ikinci tabağı istemem ise herkesin gözünde beni bir yamyam gibi göstermişti. Neyse ki Gurur benim için ikinci tabağı getirtmemişti. Masadaki insanların fısıldayarak bana bakması ve Karun'un yamyam görmüş gibi davranması beni deli ediyordu. Gurur buna bir son vermek için nefesini bıkkınca verdi. "Canım sıkılayı ve kabul edun, eğlenceli değulsunuz."

Geçen her dakikayla masadakilerin gerginliği arttığı için bölge liderlerinden Sadri kaşlarını çatdı. "Buradan çıkınca üzerine tüm şarjörü boşalttıgımda ne kadar eğlenceli insanlar olduğumuzu göreceksin!"

Gurur onu zerre kadar ciddiye almadığı için gözlerini devirerek, "Eminum yaparsun, Sadri Efendi," diyerek ona yaklaşan iri korumasına baktı. Uzun boylu dev gibi bir adam elindeki metal kutuyla Gurur'un yanına gelmişti.

"Abi," diyerek kutuyu masaya bıraktı. "İlaç saatin geçiyor."

Gurur içinde ilaçlarının olduğu kutuyu elinin tersiyle iterek, "Geçsun," dedi rahatça. "Daha sonra kullanayım."

Masadaki o sarışın kadın tiz sesiyle bağırıp, "Ne demek daha sonra kullanırım!" diye cırladı. "Zaten kafan kırık geziyorsun, bir de o ilaçları aksatırsan hiç çekilmezsin!"

Kadının cırtlak sesi Duha'ya battığı için dişlerini sıkarak, "Kemal, sustur şu karını!" diyerek yüzünü buruşturdu. "Bok gibi paran var, şu karının ses tellerini yaptırmak aklına gelmiyor mu?"

Masadaki herkes çok agresif olduğu için Kemal denen bölge lideri kaşlarını çatdı. "Karım değil, sevgilim lan!" Gece boyunca Duha dakika başı *Kemal sustur karını* dediği için adamın gri gözleri kararmıştı. "Karım ve

sevgilimi birbirinden ayırt edemeyecek kadar çok mu içtin!" Pişkinliğin bu kadarına da pes doğrusu.

Abarılı bir şekilde öğürerek, "Midem bulandı," dedim. Bölge liderlerinden birine doğrudan saldırdığımı umursamadan gözlerimi Kemal denen ihtiyara diktim. "Ama yediğim etten değil, bu masadaki insanların şerefsizliklerinden." Keşke karısı da aynısını ona yapsaydı.

Karısı evde dururken metresiyle aynı masada oturan Kemal, gözlerini bana dikerek tam bir şey söyleyecekti ki Karun belindeki silahı çıkarıp sertçe masaya koydu. Bu apaçık bir tehdit olduğundan Kemal dudaklarını birbirine sımsıkı bastırarak sustu. Ancak ters bakışlarıyla bana öldürecekmiş gibi bakmayı sürdürdü. Ortalığı kızıştırmaktan başka bir şey yapmadığımdan Karun uyarın gözlerini bana dikip, "Rahat dur," dedi soğuk bir sesle. "Bu masadaki herkesi bana kırdırmak istemiyorsan rahat dur."

İçerisi yeterince gergin olduğu için sessiz kalarak önüme döndüm. Gurur ayağa kalkarak arkasındaki korumaya dönünce adam başını sallayarak dışarı çıktı. Bir süre sonra daha fazla adamla içeri girdi. Masanın diğer ucuna hepimizin görebileceği bir projeksiyon kuruldu. Gurur ellerini masaya bastırarak öne doğru eğildi. "Hayde biraz eğlenelum." Dudakları şeytani bir ifadeyle kıvrıldı. "Gece daha yeni başlayı." İçeride bir anda buz gibi bir atmosfer oluşmuştu. Ne planlıyordu?

Gurur ona uzatılan başka bir kumandayı eline aldığı anda Karun cebindeki sigara paketini çıkardı. Çakmağı daha yeni çıkarmıştı ki masadaki herkes ona bakıp bir şey anlatır gibi öksürünce kahkaha attım. Karun o çakmağı yakarsa ateş görmekten nefret eden Gurur iyice zıvanadan çıardı. Karun bile tedirgin olarak Gurur'a bakıp elindeki çakmağı gösterdi. "Gözünü kapat lan, sigaramı yakacağım," dediğinde kıkırdadım. Amcasından korkması çok tatlıydı.

Gurur ona baygınca bakıyordu. "O kadarcık ateş beni rahatsız etmez."

"Emin misin?" diye sordu Duha. "Kriz geçirip bize saldırma ihtimalin de var."

Masadaki kadınlardan biri ürkerek Karun'a bakıp, "O çakmağı yakma," diye fısıldadı. Gurur duymasın diye kısık sesle konuştuğunu zannediyordu ama buradaki herkes onu duyuyordu. Masada öne eğilip, "Ateş görünce kuduz köpekler gibi etrafına saldırdığını görenler var," dedi alçak bir sesle.

"Erkek görünce saldıranlardan daha iyi değil mi?" Bu ses hiç ummadık birinden çıkmıştı. Hatta o konuşunca Gurur bile afallayarak hızla yan tarafına bakmıştı. Evet, bu konuşan Farah'tı.

Farah o ürkek hâinden çıkıp Gurur için kuduz köpek benzetmesi yapan kadına dik dik bakıyordu. “O dilini ağzının içinde tut, Beste Hanım,” derken ses tonu fazla tehditkârdı. “Aksi takdirde bir daha konuşacak bir dilin olmayacak.” Vay canına, Farah’tan beklenmedik bir atak.

Beste denen kadın şuh bir kahkaha attı. “Bak sen şu bey kızına,” diyerek alay etti. “Yanında baban ve deli kocan varken sen konuşur muydun?”

Ümit Bey tam ağzını açmıştı ki Gurur çatık kaşlarla ona küçük bir işaret yapıp onu susturdu. Beste Hanım’a müdahale etmiyordu, Farah’ın yardım almadan kendini savunmasını istiyordu. Farah onunla alay eden kadının ağzının payını verecek cesareti gösteremedi. Bakışlarını kaçırmaması Gurur’da büyük bir hayal kırıklığı yaratmıştı. Bu masadaki herkes ondan korkarken karısının da buradaki herkesten korkması canını sıkıyordu.

Masadakileri göz hapsine alırken artık Farah’a bakmıyordu. Sanki onun umutsuz bir vaka olduğunu kabullenmiş gibiydi. Farah ona bakınca artık Gurur’un ona bakmadığını gördü. Korkaklığı yüzünden Gurur’un ona yüz çevirdiğini düşünmüş olmalı ki göz bebekleri titreşti. Neden umursuyor, bilmiyordum ama Gurur’un ona sırt çevirmesinden oldukça incinmiş görünüyordu. Somurtarak, “Eve gitmek istiyorum,” dedi.

Gurur onun dışında her yere bakarken korumalarına döndü. “Farah Hanım’ı evine götürün.” Sesi buz gibiydi.

Gurur’un gitmesine izin vermeyeceğini düşündüğü için eve gideceğini söylemişti. Ancak Gurur onu görmek istemiyormuş gibi davranınca, “Kallacağım,” dedi bu sefer de.

Gurur ısrarla ona bakmayıp omuzlarını kaldırıp indirdi. “Ne istiyorsan onu yap.”

Herkesin içinde kocası tarafından yok sayılmak Farah’ı delirtmişti. Sandalyesinden sertçe kalkarak buradaki herkesin aklını başından aldı. Kimse patlamayınca onun sandalyesinde de bomba olmadığını anlayıp rahatladılar. Aksi takdirde kendisiyle birlikte herkesi havaya uçururdu. Farah bombayı hatırlasaydı asla yerinden kalkmazdı ama onun o sandalyeden kalkma sebebi farklıydı. Gurur’un soğuk tavırlarına sinirlendiği için yerinden fırlayıp az önce onunla alay eden Beste Hanım’ın yanına gitti.

Hepimizi hayretler içinde bırakarak kadının ensesindeki saçları kavrayıp suratını masaya çarptı. Kadının yüzünü tabaktaki ete bastırıp, “Babam ve deli kocamın yanında böyle şeyler yaptığım da oluyor!” diyerek çatık kaşlarla Gurur’a döndü. “Şimdi oldu mu?”

Ümit Bey şoke olarak kızına bakarken Gurur'un dudağının kenarı yavaşça yana doğru kıvrıldı. "İşte şimdi oldu." Utanmasa kahkaha atabilirdi. "Buraya gel, Farah," diyerek ona elini uzattı.

Farah ona doğru yürürken kısık bir sesle, "Şiddetten beslenen bir psikopatla odamı paylaşıyorum," diye homurdandı.

Gurur'un yanına gittiğinde Gurur onu kalktığı yere geri oturttu. Beste Hanım yüzünü silip kısık bir sesle onlara kızarken ikisi de kadına kulaklarını kapatmıştı. Farah'ın az önce yaptığı şeyden sonra Gurur şimdi ona karşı daha sıcaktı. "Bir isteğin var mı?" derken ona karşı çok ilgili görünüyordu.

Gurur'un bu ilgili tavrına gülümseyen Farah başını iki yana salladığında Karun gerildi. Farah ve Gurur'u izlerken sadece benim duyacağım bir fısıltıyla, "Çok geç olmadan kızdan boşanmalı," dedi.

Ona yaklaşıp, "Neden böyle söylüyorsun?" diye sordum. "Biz de istemeden evlenmiştik ama ikimiz de birbirimizle evli olmayı sevmiştik. Sence de Gurur ve Farah birbirine çok yakışmıyor mu?"

"O narsist herifin ne yaptığını gerçekten görmüyor musun?" Karun tüm ciddiyetiyle bana baktı. "Farah'ı kendi ilgisine alıştırıyor ama kız onun istediği doğrultuda hareket etmeyince ona verdiği ilgiyi bir anda kesiyor. Alıştığı ilgiyi görmek için Farah az önce normalde yapmayacağı bir şey yaptı."

Karun'un yüzündeki kasları seğirdi. "Farah ona itaat edince Gurur'un ona iyi davranacağını düşünecek kadar evcilleştirilmiş. Az önce Gurur'un istediği şeyi yaptı, karşılığında ise Gurur'un ilgisiyle ödüllendirildi. Tıpkı evcil bir hayvan gibi." Midem çalkalanırken kanım dondu. Hiç bu açıdan bakmamıştım.

"Gurur'u benimsediğini biliyorum." Karun amcası konusunda beni uyarırken yüzünde katı bir ifade vardı. "Sana gösterdiği kişi ve gerçekte olduğu kişi arasında çok fark var. Bige o gerçek bir akıl hastası ve en iyi özelliği insanların akılla oynaması. Gurur'un o evdeki amacı Farah ile evcilik oynamak değil."

Gözleri Farah'ın üzerinde oyalanınca ona acıyormuş gibi bakmaya başlamıştı. "Ümit Tozlu, Gurur'un nişanlısını öldürdü." Başıyla Farah'ı işaret etti. "Gurur onunla Ümit'in borcunu tahsis etmek için evlendi. Farah için ne tür planları olduğunu henüz bilmiyoruz."

Babasının intikamını kızından almaya kalkışacağını düşünmek bile beni kızdırmıştı, buna benzer bir şey yaşamıştım. Carlos babamın düşmanıydı

ama tüm hayatımı zehrederek benim başıma musallat olmuştu. Carlos'un bana yaptığı şeyi Gurur'un da Farah'a yapacak olma ihtimali bile beni sınırlendirmişti. "Böyle bir şeye kalkışırsa onu durdurursun, değil mi?" diye sorduğumda Karun'un ifadesi pek umut verici değildi.

"Ümit'e sözüm var, hiç istemesem de Gurur'a kefil olmak zorunda kaldım. Bir kez daha Farah'a fiziksel bir zarar verirse korkarım ki sözümü tutarım." O sözü verirken ben de yanındaydım. Gurur buna kalkışırsa onu öldüreceğini söylemişti.

"Ya psikolojik olarak zarar verirse?" Bu fiziksel şiddetten daha ölümcüldü.

Karun derin bir nefes alarak başını iki yana salladı. "Bu konuda bir şey yapamam, onlarla aynı evin içinde yaşamıyorum. Kıza neler yaptığını bilmiyorum."

Umutsuzluk içinde Farah'a baktım. Gurur ile göz göze gelmek bile onu utangaç birine dönüştürüyordu. Az önce birine şiddet uygulayan o değilmiş gibi al al olmuş yanaklarıyla, "Şey... Yemeğimi bitirdim, bu gece tadı yok mu?" diye sordu. Tatlı mı?

Biz hiçbir şey anlamadık ama Gurur onun ne demek istediğini çok iyi anlamış gibi gülmemek için yanaklarının içini dişledi. "Olmaz olur mu?" Başını çevirip korumasına baktı. "Yengenin tatlısını getir, koçum."

"Bildiğimiz tadı mı?" diye sordu Duha.

Gurur sakince onu onayladı. "Evet."

Duha gözlerini kusarken yeterince ikna olamamıştı. "Basbayağı bildiğimiz şu şekerli tatılardan mı?"

"Evet."

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Normal tatılardan mı bahsediyorsun?"

"Evet!" dedi bu sefer daha sert bir sesle. "Derdin ne senin?"

"Şu hâle bak," diye homurdandı Duha. "Karisını evcil hayvanı gibi eğitmiş, puşt." Karun'un fark ettiği detayı o da yakalamıştı. Herkesin içinde bunu doğrudan söylemek yerine espritüel bir dille, "Yemeğimi yedim, tadı yok mu diyor," dedi. Meraklı bir ifadeyle yönünü Gurur'a çevirdi. "Şu işin tekniğini bana da söylesene? Elay'ı bir kez olsun böyle uysallaştıramadım."

Masadaki kaşığı alıp kafasına fırlattım. "Kadınlardan evcilleştirilmesi gereken hayvanlarmış gibi bahsetme!" Oturduğum sandalyeyi ona işaret ettim. "Şimdi ayağa kalkarım görürsün!" Sinirlerimi bozarsa hepsini havaya uçururdum.

Alnına çarpan kaşıkla Duha inleyerek kafasını tuttu. "Şaka yapıyordum!"

“Kendi cinsin üzerinden şaka yap!” Uzanıp masadaki tuzluğu alıp bunu da Gurur’un kafasına fırlattım. “Sen de kızı sindirip durma!” Karun’un söylediklerinden sonra onu parçalayabilirdim.

Gurur son anda başını yana eğerek tuzluktan kurtuldu. Beni babama şikâyet eder gibi sıkkın bir ifadeyle Karun’a baktı. “Karının eline koluna sahip çık, insanlara bir şeyler fırlatıp durmasın.”

Karun sıkıntıdan parmaklarının arasındaki çakmağı çevirirken sinirden güldü. “Ellerine ters kelepçe taksan bile o yine insanlara fırlatacak bir şeyler bulur,” dedi ve hemen sonrasında ekledi. “Masada bir satır olmadığı için şanslısın.” Daha önce ona satır fırlatmıştım.

“Her neyse.” Gurur bir kez daha ayağa kalktı ama bu sefer kolunu tutarak Farah’ı da kaldırdı. Her şey önceden planlandığı için Gurur’un adamları Farah’a doğru yürüyünce endişeyle etrafına baktı.

“Neler oluyor?”

“Bir şey olduğu yok.” Gurur onu ürkütmemek için yumuşak bir ses tonu kullandı. “Bundan gerisi uykunu kaçırarak türden şeyler.” Farah’ın iki yanında duran korumalara çevirdi bakışlarını. “Onu eve götürün.”

Farah yutkunarak babasına bakınca Ümit Bey onu bunun dışında tutmak için, “Eve git, Farah,” dedi. “Hiç burada olmamalıydın.” Farah tereddüt ederek duraksadı. Giderse Gurur’un babasına bir şey yapmasından korkuyordu.

“Lütfen.” Fısıldayarak yalvaran gözlerle Gurur’a baktı. “Babam eve sağ salim dönsün.”

Gurur kısa bir an omzunun üzerinden nefret ettiği kayınpederine baktı, daha sonra düz bakışlarını Farah’a çıkararak, “Eve git,” dedi bir kez daha. Bu sefer bakışları itiraz istemiyordu. Babası konusunda Farah’ın içini rahatlatmak hiçbir şey söylemeden adamlarına döndü. “Onu eve götürün.”

Farah gidince Gurur masanın en başında durup gözlerini bana çevirdi. “Senin sandalyende bomba yok.” Bana elini uzattı. “Yanıma gel, yenge hanım.”

Kafa karışıklığıyla Karun’a baktığımda başını salladı. “Git,” diyerek bunu onayladı. “O piç her ne planlıyorsa seni bunun dışında bırakması gerektiğini biliyor.” Buz gibi bakışlarını Gurur’a dikti. “Aksi takdirde beynini dağıtacağımı iyi bilir.”

Gurur güldü. “Seni karınla sınavacak kadar canıma susmadım.” Omuzlarını kaldırıp indirdi. “Aklı olan kimse buna kalkışmaz.” Karun’un bana olan tutumunu bilmeyen yoktu.

Ayağa kalkıp masadaki çantamı alarak ona doğru yürüdüm. Masanın en başına geçip Gurur'un yanında durduğumda herkes erdiliyle masayı bakıp devamında neler olacağını bekliyordu. Gurur ise uzanıp ikimiz için iki kadeh şarap doldurdu. Kadehimi bana uzatırken, "Hı, ihtimal vermiyorum ama yine de soracağım," dedi. "Kandan korkar mısın?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Kadehi elime tutuşturdu. "Peki, cesetlerle aran nasıl?"

Suratımı düz bir ifadede tuttum. "Az önce bir tabak şüpheli et yedim. Sence bir ceset beni ne kadar korkutabilir?"

Gurur'un dudağının köşesi kıvrıldı. "Tam olarak beklediğim cevap." Kendi kadehini de alarak kolumu tutup beni masadan uzaklaştırdı. Masadan uzak belli bir mesafede durunca işaretiyle birlikte masanın üstündeki tavan bir anda açıldı. Herkes neler olduğunu anlamak için başını yukarı kaldırmıştı. Tavanı kaplayan metal bir katman olduğunu daha yeni fark ediyordum.

Tavandaki sistem ikiye bölünüp açılınca yukarıdan kan ve parçalanmış insan uzuvları düşmeye başladı. Küçük parçalar hâline getirilmiş insan uzuvları patır patır masadakilerin kafasına, önüne ve etrafına düşüyordu. El, ayak, birkaç parçaya bölünmüş kol, bacak, kaburga ve her yere saçılan iç organlar mide bulandırıcıydı.

Karun'un omzuna çarpıp masaya düşen bir elle sertçe yutkundum. "Sen gerçek bir akıl hastası!" Şaşkınlık içindeydim. Masadaki erkeklerin irkilmesi, kadınların haykırıları masaya düşen katliamın dehşetini simgeliyordu. Yukarıdan insan uzuvları yağmıyordu. Gurur Kalender sadece bir deli değil, aynı zamanda soğukkanlı bir psikopattı.

Titrememeye çalışarak bu kan dondurucu manzaraya bakıyordum. Karun'un kumral saçlarından yüzüne süzülen kanlara, önündeki insan kaburgalarına ve farklı insanlara ait birçok uzva yutkunarak bakıyordum. Karun ise tepkisizliğini koruyarak bu kan ve et yağmurunun son bulmasını bekliyordu. Kaşlarından kan süzülürken kirpiklerini bile kırıştırmadan öylece duruyordu. Masadaki bu vahşet karşısında irkilip tepki göstermeyen sadece iki kişi vardı.

Onlardan biri Karun'du diğeri ise babası Şeref Kalender. Her yönden babasının oğluydu. Bu ikisi dışındakilerin suratında aynı anda birçok duygu geçip duruyordu. Duha tepkisiz değildi ama bu dengesiz herif diğer herkesten daha garip davranıyordu. Bir komedinin içindeymiş gibi gülmemeye çalışarak olan bitenleri izliyordu. Yüzünün yarısı kan olmasına rağmen her zamanki gibi fazla rahat görünüyordu.

Duha'da en sevdiğim ve en çok nefret ettiğim özelliklerden biri de olaylar karşısındaki rahatlığıydı. Her durumda fazla rahat olmasını bir yerde anlardım ama böyle bir durumda yaptıkları akullara durgunluk veriyordu. Sahiden o ne halt ediyordu öyle? Önündeki insan uzuvlarını kenara iterek masadaki kopmuş bir eli alıp incelemeye başladı. Bir erkek elini andıran şeye koleksiyonu için bir parmak bulmuş gibi bakıyordu.

Duha, kontrol ederken parmaklardan birinde gördüğü gümüş yüzükle dudakları kıvrıldı. "Kemal?" Başını çevirip masadaki adama baktı. Kemal hüngür hüngür ağlayan metresini sakinleştirmeye çalışırken Duha, "Kemal?" dedi bir kez daha.

Bileğinde tuttuğu eli yukarı kaldırıp Kemal'in gümüş yüzüğü görmesini sağladı. "Kardeşinden bir parmak almamın mahsuru var mı?" dediğinde Karun bir küfür savurmuştu. Bu herif neden böyleydi!

O el bölge liderlerinden Kemal'in kardeşine mi aitti? Kemal kardeşinin yüzüğünü görünce tanımış olmalı ki kaskatı kesilmişti. Vücudu bir taşı anırcasına gerim gerim gerilirken gözlerinin ardından fırtınalar kopmaya başladı. Delici bakışlarını Gurur'a diktiğinde korkudan Gurur'un arkasına dönebilirdim. "Uygar mı?" diye bağırırken sinirli sesinde bir abinin acısı vardı. "Söyle, bu benim kardeşime mi ait!"

Yumruğunu masaya vurup kaşlarını hiddetle çattı. "Konuş amına koyduğum piçi!" diye bağırarak silahına davrandı. "Kardeşimin eli mi o!" Silahını çıkardı ama Gurur'un adamları onu kısıvrak yakalayarak etkisiz hâle getirdi.

Kemal'in omuzlarına baskı uygulayıp onu yerine çivilediler. Kemal ise onlardan kurtulmaya çalışıp gazap dolu gözlerle Gurur'a bakıyordu. Ağzından tükürükler saçarak, "Seni bitireceğim!" diye haykırıyordu. "Ahtım olsun ki seni mahvedeceğim! Yapacağım son şey bu olsa bile durmayacağım!" Kardeşinin kanını yerde bırakacak birine benzemiyordu.

Gurur onun tehditlerinden zerre kadar etkilenmeden şarabını yudumluyordu. "Konuşmayasun lan." Sırıttı. "Sanki daha önce denemedüğünüz şey." Masadakilere tek tek baktı. "Bu masada hepinizun sevdüklerunden parçalar var. Kafalaruni çöpe attuğum için buradan çıkana kadar kim olduklaruni anlamamız kolay değildir." Gülererek masaya doğru yürüdü. "İsterseniz parçaları birleştirin, belki kafasız de onları tanırırsınız."

Öfke, intikam arzusu ve kin masada yoğun bir şekilde hissedildi. Herkesin çenesi kilitlenmişti. Sıktıkları dişlerinin arasından hırlarcasına sesler çıkarıp Gurur'a bakıyorlardı. Gurur ise onların kızgın bakışları karşısında

fazla rahattı. "Bir dahaki sefere infazımı onaylarken öldüğümde emin olun"

Alaycı yeşilleri sırasıyla buradaki herkesin üzerinden gezindi. "Tam şu anda hepinuzden kurtulma şansım var ama bunu yapmayacağım." Kadehini masaya bırakıp omuzlarını dikleştirdi. "Sizleri sağ bırakacak ve benden kurtulma şansını size vereceğim." Ne yapmaya çalışıyordu?

Gurur bunları söylerken çok eğleniyordu, bakışları ise Şeref Kalender'in üzerinde geziniyordu. "Sıra sağa geldi *abi*." Abi deyişi fazla alaycıydı.

Herkes masadaki parçaların sevdiklerinden kime ait olduğunu düşünüp çıldırıyordu. Eve gidip sevdikleri insanları sırasıyla aratmadıkça bu uzuvların kime ait olduklarını anlamayacaklardı. Arkalarındaki korumalar olmasa bu masadaki erkekler Gurur'u parçalayabilirdi. İlk fırsatta bunu deneyeceklerini biliyordum. Kin dolu bakışları ve intikam isteyen solukları ağır havaya karışıyordu. Gurur büyük oynuyordu, büyük ve tehlikeli.

Gözlerini Karun'un babasına dikip düşmanca ona baktı. "Abim olduğun için sana küçük bir kolaylık yapacağım." Tekrar normal konuşmaya başlamıştı ama unutup alıştığı dile dönmesi uzun sürmezdi. Karadeniz ağzıyla konuşmadan duramıyordu.

Gurur, Şeref'e alaycı gözlerle bakıp güldü. "Senin yerine bu gece ölmesi gereken kişiyi aralarından sen seçeceksin." Projeksiyonda Çağl ve Levent'in görüntüleri belirince Karun oturuşunu dikleştirdi. Gecenin başından beri soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu ama söz konusu kardeşleri olunca işin rengi değişmişti. Geniş omuzları gerildiğinde masanın üzerinde duran eli yumruk oldu.

Karun yumruğunu sıkmaktan parmak boğumları gerilirken Gurur kısa bir an ona baktı. Karun'u kardeşleriyle tehdit ettiğinin bilincinde olarak abisine döndü. "Bu gece üç oğlundan biri ölecek." Projeksiyonu gösterip malikânenin bahçesinde yürüyen Çağl ve Levent'i işaret etti. "Ya o ikisinden biri ya da en büyük oğlun," diyerek Karun'u gösterdi.

Bir saniye bile beklemeden masadaki silahı alıp onun beynini dağıtmak istedim. Ancak Karun hayır dercesine bana baktı. Çatık kaşlarla ona baktığımda mavilerinde canımı yakan bir şeyler vardı. "Karışma," dediğinde hisli sesi beni bu olayın dışında bırakmıştı. Ne yani, üçünden birinin ölmesine göz mü yumacaktık? Neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışırken Karun'un gözlerinden geçen o kayıp hissiyle sertçe yutkundum. Ailesinin üç oğuldan hangisini gözden çıkaracağını bilmek istiyordu.

"İyi düşün abi." Gurur sık sık Karun'u kontrol ederken yönü Şeref Kalender'e çevriliydi. "Hangi oğlunu gözden çıkarıyorsun?"

Şeref Kalender'in gözleri projeksiyondaki oğullarında oyalandı. Bu görüntüyü çeken büyük ihtimalle Gurur'un malikânedeki adamlarından biri olmalıydı. Levent, Çağıl'ın sırtına atlayıp abisiyle güreşiyor, onu yere sermeye çalışıyordu. İkisi de birbirleriyle dalaşırken gülüyorlardı. Erkeklerle has bir şekilde birbirlerinin bileğini bükmeye çalışırken Çağıl bilerek küçük kardeşine yeniliyordu. Bu görüntüyü görmek bile Şeref Bey'in bakışlarını yumuşatmış, bir anne olarak Güzin Hanım'ın dudaklarında küçük bir tebessüm bırakmıştı.

Daha sonra ikisi bakışlarını en büyük oğullarına çevirdi. Şeref Bey'in ifadesi sertleşti ve Güzin Hanım'ın dudaklarındaki gülüş kayboldu. Karun gizlemeye çalışıyordu ama anne ve babasına donuk gözlerle bakarken öyle bir gerildi ki vücudu buz kesmişti. Hemen yanına gidip kanlı sandalyeme oturdum. Elbisemin batmasını ya da masadaki insan uzuvlarını umursanadan Karun'un yanına geçmiştim.

Ona destek olmak için masadaki yumruğunun üzerine elimi koydum. Karun'un eline kıyasla daha küçük ve daha zarif olan elimin parmakları onun elini sardı. Keşke eline dokunduğum gibi kalbini de dokunabilseydim. Gurur sabırsızca masanın üzerine eğilip alaycı bakışlarını abisine dikti. "Kararını verdin mi?" diye sordu bir kez daha. "Bu gece üç oğlundan hangisinin senin yerine ölmesini istiyorsun?"

Şeref Bey tahtını onun elinden alan oğluna bir düşmanı, rakibiymiş gibi bakıyordu. Kırışıkların iz bıraktığı dudaklarını aralayıp, "Karun," dedi hırıltılı bir sesle. "Karun ölsün." Dudaklarından çıkan bu isim beni sarstı ama Karun'u yıktı. Babasının karşısında otururken vücut sıcaklığı on derece birden düşmüştü.

Güzin Hanım ise kocasını destekleyerek yüzündeki kanları sildi. "Çağıl ve Levent'e dokunma," derken iki çocuğunu koruyordu ama bir diğerini ateşe atıyordu. Karun'un bir kalbi ve duyguları yokmuş gibi onu işaret ederek, "İlla üçünden biri ölecekse bence Karun kardeşleri için bu fedakârlığı yapabilir," dedi.

Karun'un elimin altındaki eli buz kesti.

Tıpkı kalbi gibi.

Bu gece hiç olmadığı kadar üşüyordu.

Sinirden gerim gerim gerilirken ikisine bakıp, "Demek benim kocam ölsün, öyle mi?" dedim sakince. "Nasıl bir kadının gözleri önünde kocasının ölüm emrini verdiğinizin hiç farkında değilsiniz." Gülüşüm tüm restoranı doldururken dışarıdan bir akıl hastası gibi görünüyordum. Yüksek sesle gülerken bir anda sustum. "İzin verin kendimi size tanıtayım."

Elbisemin eteğini yukarı sıyırıp jartiyerimin lastiğine sıkıştırdığım küçük silahı aldım. Kadınlara özgü küçük ama oldukça kullanışlı bir ulahtı. "Ben Bige Efil Saka." Ayağa kalktığım gibi Şeref Kalender'i tam kalbiden vurdum. "Kimse karşıma geçip kocamın ölüm emrini veremez!" Bu insanlar onun anne ve babası olsa bile bunu yapamazlardı.

Tetiğe basıp Karun'un babasını vurduğumda Güzin Hanım'ın çılgıncı kulağını tırmaladı. Silahı ona da doğrultup tam ateş edecektim ki Karun ayağa kalkıp çevik bir hareketle silahı elimden aldı. Beni zapt etmek için sırtımı göğsüne yasladı ve kolunu karnıma bastırarak hareketlerimi kısıtladı. Şeref Kalender'in kana bulanmış göğsünü görmeyi her şeyden çok isterdim ama sinsi herif gömleğinin altına çelik yelek giymiş olmalı ki ka-namadı!

Kurşunun göğsünde bıraktığı şiddetli sancıyla inleyerek öne doğru büküldü ama beklediğim gibi ölümcül bir yara almadı! Kocasının beyaz gömleğinde kan göremeyen Güzin Hanım önce rahatladı ama daha sonra kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Kocasını öldürmeye çalıştığım için sinirden kıpkırmızı olmuş bir suratla bana gelmeye çalıştı ancak Gurur'un adamları onu tutmuştu.

Güzin onlardan kurtulmaya çalışırken, "Kenar mahalle süprüntüsü!" diye bana bağıırıyordu. "Başına nasıl bir bela aldığını çok yakında göreceksin!" Sandalyelerde bomba yoktu.

"Nasıl bir belaymış?" diye alay ettim. "Neden hemen bu gece bana göstermiyorsun!" Karun'un karnımdaki ellerini çekmeye çalışarak kadına doğru atıldım. "Sen ve kocan bir daha Karun'un adını ağzınıza alın da görün bakalım size neler yapıyorum!"

Karun'dan kurtulmak için daha çok çırpınıp, "Bırak beni!" diye bağırdım. "Bu kadınla daha işim bitmedi!" Parmak uçlarımla yakaladığım tuzluğu alıp Gurur'un kafasına attım. "Sana da yapacağımı biliyorum! Kimse benim kocamı üç şıktan biri yapamaz!"

Arkamda bana sıkıca sarılıp hareketlerimi kısıtlayan Karun'un kısık gülüşünü duydum. "Şirretlik bile bir kadına bu kadar mı yakışır?" Bir anda beni kendisine doğru çevirdi ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni omzuna attı. Omzundan baş aşağı sarkmama neden olarak, "Eve gidiyoruz, Çeyrek Mafya," dedi keyifli bir sesle. "Tabii öncesinde hastaneye uğrayıp mideni yıkatacağız."

"Sen şaka mısın be!" Sırtına vurarak yere inmeye çalıştım ama onun omzundan sarkarken bu hiç kolay değildi. "Sorunlu amcanı ve merhamet yoksunu annenle babanı burada bırakıp gidecek miyiz? Saçmalama, dön"

hak ettikleri dersi vermeliyiz!” Bıraksa gidip üçünü de parçalayabilirdim, özellikle de anne ve babasını. Hazır korumaları da yanında yokken bunu yapmalıydık.

Karun beni anne ve babasından uzak tutmak için omzundan hiç indirmede. Restorandan çıkıp merdiveni inerken bile hâlâ onun omzunda sarkıyordum. “İçim dışıma çıktı, indir artık beni!” diye bağırıp sırtına yumruğumla vurduğumda kalçama sert bir şaplak attı.

“Arabaya kadar rahat dur! Seni şimdi bırakırsam içeri koşacağını iyi biliyorum. Hanımefendi ol biraz!”

“Öyleyim zaten!”

“Birinin kafasına tuzluk atarak mı?”

“Hak etti!”

“Çelik yelek giymeseydi şimdiye babam ölmüş olacaktı.” Keşke.

“Bunu hak ettiğini biliyorsun!”

“Anneme saldırdın.”

“O da hak etti!” diye bağırduğımda beni susturmak için kalçama bir ıplak daha attı.

“Ulan bir kıyabilsem sana da hak ettiğini vermek lazım!”

“Onları havaya uçuracağım!”

“Gebertirim!”

“Yine de yapacağım!”

“Buna karışmayacaksın!” dedi sert bir sesle. “Bu aile içinde olan bir mesele.” Çırpınmayı bırakmıştım, ben aileden değil miydim?

Çırpınışlarımın durmasından Karun ne düşündüğümü anlamış gibi nefesini bezgince verdiğini duydum. “Sen o kirli ailenin bir parçası olamayacak kadar eşsizsin.” Suratımı asarak sırtından baş aşağı sarkarken hayvan herif beni indirme gereğinde bile bulunmadı. Fakat buna rağmen duyularım incinmesin diye, “Sen o ailenin içinde değilsin, Bige,” dedi. “Çünkü sen benim ailemsin, sadece benim.”

Her adımıyla yere sarkan saçlarım yüzüme dağılıyordu. “Bu pozisyonda söylediğin şeyler kulağa yeteri kadar romantik gelmiyor,” diye homurdandım. “Beni indirip tekrar söylemeyi dene.”

“Sonra da hemen içeri koş, değil mi?” Gülüşünü duydum. “Yemezler, güzelim.”

Beni indirmesi için yumuşak bir sesle, “Bir şey yapmayacağım,” dedim. “Hiç mi itimat etmiyorsun bana?”

“Hayır.”

“Onları parçalayacağım!” diye bağırdığımda kahkaha attı.

“Bir kere de şaşırt beni.”

Arabanın yanına gelince beni indirdi. Ayaklarım yerle buluştuğunda dağınık saçlarımin arasından ona kuzgınca bakıyordum. “Beni yaka paça oradan çıkarmamalıydın.”

Kapımı açarken yüzünde bezgin bir ifade vardı. “Bıraksaydım da ortalığı ıyice karıştırırsa mıydın?” Omzumunu tutarak arabaya binmem için beni zorladı. “Bu geceden sonra seni korumak artık eskisinden daha zor olacak, o piş ona sıkıtuğın kurşunun hesabını sormak isteyecektir.” Onun babasından korkmuyordum.

Karun uzanıp emniyet kemerimi takarken kısa bir an bana baktı. Bakışlarını mümkün olduğunca hissiz bir ifadede tutmaya çalışıyordu. “Onların beni gözden çıkarmaları beni incitmedi.” Gülümsemeye çalıştı. “Zaten bildiğim bir şey beni incitemez.” Yalan söylediğini anlayacak kadar onu iyi tanıyordum.

Arabayı çalıştırdığında bizi yoğun bir sessizlik kucaklamıştı. Ona sınıklı sarılıp göğsümde avutmayı o kadar çok istiyordum ki. Kırılan kalbini, incinen duygularını ve içinde başlayan yangını söndürene kadar ona sarılmak istedim ama bunların hiçbirini yapamadım. O benden hissettiği şeyleri saklamaya çalışırken hiçbirini yapamazdım. Acıdığını, anne ve babasının onu gözden çıkarmasına üzüldüğünü gizlemeye çalışıyordu.

Beni en çok kahreden de buydu, Karun sevdiklerinin ihanetine hiç doymuyordu. Ben bile bunu ona yaşatmışım. Hastaneye gidene kadar ikimiz de hiç konuşmadık. Karşımdaki hastaneyle bakışırken gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibiydi. “Lütfen bana bu konuda ciddi olmadığını söyle?”

Emniyet kemerini çözerken sanki bu gece en büyük sorunumuz yediğim etmiş gibi davranıyordu. “Sana yeme dediğim hiçbir şeyi yememeyi bu geceden sonra öğreneceksin.” Ne yani, ciddi ciddi midemi mi yıkatacaktı?

Eve geldiğimizde yorgunluktan ayakta zor duruyordum. Hastanede geçirdiğim o can sıkıcı operasyon tüm enerjimi sömürmüştü. En az Çağl kadar Karun’un da bazı konularda şaka yapmadığını boğazıma bir hortum soktuklarında anlamışım. Hayvan herif, gerçekten de midemi yıkatmıştı!

Eve geldiğimizde Karun'un kardeşleri ve Melek güzellik uykularındaydı. Güneşin doğmasına hâlâ birkaç saat vardı, ben de biraz uyuyup dinlenmek istiyordum.

Karun banyo yaptıktan sonra halletmesi gereken işleri olduğunu söyleyip çalışma odasına gitti. Üzerimi değiştirip rahat bir şeyler giydikten sonra Karun'un odaya gelmesini çok bekledim ama uzun süre gelmemişti. Banyo yapıp odaya döndüğümde bile Karun yoktu. Bu gece ailesiyle olanlardan sonra yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu düşündüğüm için aşağıya inip yanına gitmedim.

Gurur'un bu kadar ileri gideceğini bilseydim asla ona yardım etmezdim. Bu gece o masadaki herkesin canını yakmıştı. Duha'ya ne yaptığını ise henüz bilmiyordum ama anne ve babasına bir seçim yaptırarak Karun'un canını çok yakmıştı. Ona da gereken dersi verdiği için gitmemize izin vermişti. Anne ve babası tarafından gözden çıkarılan ilk oğul olduğunu görmek Gurur'un bu gece için Karun'a kestiği cezaydı.

Bu yolla hem onun infazını onaylayan Karun'un canını yakmıştı hem de abisine gerçek bir düşman kazandırmıştı. Karun orada sessizliğini koymuş olabilirdi ama onun gibi kinci biri bu gece o masada yaşananları kolay kolay unutmazdı. Anne ve babasından nefret ediyordu ama onun ailesi oldukları için canlarını da yakamıyordu. Gurur bu gece ona bir nevi, *"Senin yapamadığını onlar çok kolay yapar,"* diyen bir mesaj vermişti.

Bu çok acımasız bir dersti ama Gurur'un ona verdiği bu ders sayesinde Karun bundan sonra anne ve babası hakkında bir karar verirken iki kez düşünecekti. Herkes ona deli diyordu ama bence Gurur tehlikeli boyutta zeki biriydi. Karun'u cezalandırırken bile ona iyi bir ders verecek kadar zekiydi.

Saat çok geç olduğu için uykuyla gevşeyen vücudum dünyayla bağlantımı kesmeye başladı. Göz kapaklarım ağırlaştığında kapının açılan sesini duydum. Karun'un sikkın nefes seslerini ve odaya yayılan alkol kokusuyla gözlerimi usulca araladım. Uyuduğumu düşündüğü için ses çıkarmamaya dikkat ederek şöminenin yanında duran sepetten şömineye birkaç odun attı. Bana sırtı dönük olduğu için uyuduğumu düşünüyordu.

Malikânenin tamamında ısıtma sistemi olmasına rağmen yine üşüyordu. Bu gece belki de her zamankinden daha fazla üşüyordu. Hareketlerinin aksaklığından bile sarhoş olduğunu anlıyordum. Sendeleyen adımlarla yürüyüp cam dolaptan bir şişe içki aldığı anda hemen gözlerimi kapattım. Şöminenin karşısındaki koltuğuna oturana kadar gözlerimi

açmamıştım. Gerçekten uyuyup uyumadığımı anlayacak kadar ayık değildi. Deri koltuğunun gıcirtısından yerine oturduğunu anladım.

Gözlerimi açtım, arkası dönük koltuğa oturan bedenini belli belirsiz görüyordum. Kafasının arkasıyla bakışırken kadehe bile ihtiyaç duymadan içkiyi şişeden içmeye başladı. Bana sırtı dönüktü ve yeni yanmaya başlayan odunları izliyordu. "Defne," diyen mırıltısını duyduğumda gözlerimin ardı sızlamıştı. Şöminedeki ateşi izlerken çocuk yaşta kaybettiği ablasını sayıklamıştı.

"Onca yıldan sonra bugün katillerinle aynı masaya oturdum," dediğinde kendimi o kadar kötü hissettim ki hıçkırımlarla ağlayabilirdim. Ben istedim diye oraya gidip anne ve babasıyla aynı masada oturmak zorunda kalmıştı. Farkında olsam da olmasam da onun canını yakacak şeyler yapıyordum.

Her yaptığım şeyin sonu Karun'a acı çektirmeye çıkıyordu. Güler gibi bir ses çıkardı ama mutluluktan kaynaklı bir ses değildi. "Onların olduğu masaya beni o oturttu, Defne. Anladım ama bozmadım." Başını ağır ağır salladı. "Gurur ile iş birliği yaptığını anladım ama bozmadım." Gözlerimden bir damla yaş süzülürken düşen omuzlarını gördüm. "Zaten ondan başkası da beni oturtamazdı o masaya."

Aslında gerçeği hep biliyordu.

Derin bir nefes aldı, içki şişesi elinde gevşekçe duruyordu. Kolunu koltuğun yanına sarkıttığı için bunu görebiliyordum. "Ne yapmalıyım şimdi, Defne?" diye mırıldandı. "Söyle kardeşine, şimdi ne yapsın bu uşak?" Keder içinde çıktı sesi. "Ne onunla oluyor ne de onsuz." Benimle ilgili çıkmazdaydı.

Başını arkaya doğru atarak tavanı izlemeye başladı. Gece lambası ve şöminenin aydınlattığı loş odada duyduğum tek şey onun alıp verdiği nefes sesleriydi. "Bildiğim bir şey etki etmez, beni sarsmaz diye düşünüyordum." Gülüşünün histerik sesini duydum. "Ediyormuş Defne." Başını ağır ağır salladı. "Kaç yaşına gelersen gel ailen tarafından sevilmemek insana çok koyuyormuş." İçim öyle bir acıdı ki yaşlar süzüldü gözlerimden.

Sevilmeye açtı.

Daha fazla dayanamayıp yataktan çıkarak çıplak ayakla ona doğru yürüdüm. Şöminenin önüne geçip karşısında durduğumda hemen oturuşunu dikleştirmişti. Uyuduğumu düşünürken beni karşısında görmek onu hazırlıksız yakalamıştı. Alkolün etkisiyle baygın bakan bakışları ciddiyetle kasıldı. Ne kadarını duyduğumu bilmek istiyordu ama ben tek kelime etmeden ona yaklaşıp kucığına çıktım.

Bir kedi yavrusu gibi kucagına tırmanarak dizlerinin üzerine oturdum. Koltuğunda rahatsızca kıpırdanıp bana bakarken neyin peşinde olduğumu bilmek istiyordu. Gözlerimi süzerek kirpiklerimin altından ona baktım. “Sanrı,” diye mırıldandım. “Ailen seni sevmemişse ne olmuş?”

Elimi uzatıp az önce ablasıyla dertleşirken döktüğü tek bir damla yazın izini sildim. Avucumu yanağına sürterek bakışlarımı nemli gözlerine kenetledim. “Ben sevsem olmaz mı?”

Elindeki içki şişesi parmaklarının arasından kaydı, şişe zemini ıslatarak yuvarlanırken nefes dahi alamadı. Bana öyle bir bakışı vardı ki mavi gözleri titrerken doğru duyup duymadığını sorguluyordu. “Seni ilk günden beri seviyorum,” diye mırıldandığımda göğüs kafesinin hareketleri hızlanmıştı. “Seni gerçekten çok seviyorum, Sanrı.”

Burnumun direği sızlayınca yaşlar gözlerime akın etti. “Biliyorum, seni sevebileceğime hiç inanmadın ama seni hep sevdim ve hâlâ seviyorum.” Suratında tek bir kas bile hareket etmeyecek kadar donmuştu. Artık göğüs kafesi bile hareket etmiyordu. Sanki nefes almayı bile bırakmıştı.

Hâlâ fırsatım varken bunu ona söylemek istemişim, belki bir daha buna zamanım olmazdı. Avuç içim yeni çıkmaya başlayan kumral sakallarına sürtünürken dudaklarım kurudu. “Seni seviyorum.” Onu sevgime inandırana kadar bunu ona söyleyebilirdim.

“Sevmediğimi düşündüğün anlarda bile seni sevdim.” Dudaklarımı emerek ıslattım. “Canımı yaktığın ve canını yaktığım anlarda bile seni sevmekten hiç vazgeçmedim.” Bu itirafı yapmak benim için hiç kolay değildi. Her cümlele biraz daha berraklaşan mavilerine bakarak başımı salladım. “Seçme şansım olsa yine seni severdim.”

Elim hâlâ yanağına küçük dokunuşlar yaparken derisinin altına sızan sıcaklığı hissettim. Tüm gece boyunca sanki daha yeni ısınıyormuş gibi vücudundaki soğuk hava kırılmaya başlamıştı. Alkolün etkisindeyse bile artık sarhoş bakmıyordu. Bu gece onun için kâbusu simgeliyordu fakat o, kötü bir kâbustan güzel bir düşe geçmiş gibi güzel bakıyordu. Gözlerinin mavisini saran tüm o sanrılar dağılmaya başlamıştı.

Bana baktıkça ona yük olan tüm o acıları tek tek üzerinden atıyormuş gibi ifadesi yumuşadı. “Çok mu içtim?” Alkolün onda yarattığı pütürlü bir sesle konuşurken bakışları duyduklarını sorgulayan nitelikteydi. “Beni sevdiğini duyduğumu sanacak kadar kafam güzel mi?”

Bu romantik atmosferin içine ederek gözlerimi büyüttüm. “Kim seni sevdiğini söyledi?” Kucagından inmeye çalıştım. “Gaipen sesler duyacak kadar sarhoşsun, hadi uyuyalım.”

Aşağıya inmeme engel olarak hemen belimi yakaladı. "Tekrar söyle." Bakışları beklenti içindeydi. "Duymak istiyorum, bir daha söyle."

Gözlerimi kırıştırdım. "Neyi söyleyeyim?"

Sabırsızca nefesini verdi. "Beni sevdiğini söyle."

"Hayır."

Çenemi tutarak yüzümü görece kadar başımı yukarı kaldırdı. "Söyle güzelim," dedi sıcacık bir sesle. "Duymak istiyorum."

"Söylemem."

"Bırak şu inadı." Beni ikna etmek için çenemi okşadı. "Söyle hadi."

"Hayır."

"Atarım şimdi seni odamdan dışarı!"

"Bağırma bana!" Ona çıkışarak kucağından inmeye çalıştığımda çıldırmış bir vaziyette belimi daha sıkı tuttu.

"Yavrum bak, delirtme beni." Kaşlarını çatı. "Söyle ulan şunu!"

"Bana biraz daha bağırırsan yere oturup ağlarım görürsün!" dediğimde sinirden dişlerini sıktı.

"Kalk ulan kucağımdan, manyak karı!"

Maymun gibi ona yapışarak, "Kalkmıyorum," dediğimde sinirden gülererek başını iki yana salladı.

"Her şeyin tersini yapmak huyun olsa gerek." Aklına gelenlerle bakışları muzırca parladı. "Beni sevmediğini söyle."

"Seni sevmiyorum."

Çıldırdı. "İn ulan aşağıya!"

"Bana bir daha ulan dersen..." demiştim ki dudaklarımın üzerine kapanan dudaklarıyla sözlerim yarım kaldı. Çenemi sıkarak araladığı dudaklarıma sızıp beni öpmeye başladı. Karun beni gerçekten öpüyordu.

Bu sabah unutarak dudaklarıma bıraktığı o küçük öpücüğü saymazsak bir yılı aşkın süredir dudaklarının yoksunluğunu yaşıyordum. Aceleci ve biraz da hoyrattı öpüşü. Bunca yılın acısını çıkarmak ister gibiydi ama buna rağmen öpüşünü kısa tuttu. Daha ben ona karşılık vermeden başını yavaşça geriye çekti. Kor gibi yanan gözleri ıslak dudaklarımda gezinirken, "Beni sevdiğini söyle," diye mırıldandı. "Bir kez daha duymalıyım." Sesinde büyük bir muhtaçlık vardı. Kim bilir ne zamandır bunu duymayı bekliyordu.

Dudaklarına uzandım. "Seni seviyorum." Dudaklarından öptüm onu. "Seni çok seviyorum." Çenesini öptüm. "Çooook seviyorum." Yanağ-

öptüm. “Tahmin bile edemeyeceğin kadar çok seviyorum.” Öpücüğümü eşitleyerek diğer yanağını da öptüm. “Koskocaman seviyorum seni.”

Yüzünün her yerine dudaklarımı bastırıp her bir öpücükle onu sevdiğimi söylemeye başlayınca gülmeye başladı. “Hiç ayarın yok, değil mi?”

Onu öpücüklere boğarken bıktırana kadar, “Seni çok seviyorum,” dedim ama o, bunu duymaktan hiç bıkmadı.

Ailesinin ondan esirgediği tüm sevgiyi ona vermek ister gibi gözlerinin içine baktım. “Seni gerçekten çok ama çok seviyorum.” Tebessüm ederek gözlerinin mavisine daldım. “Eğer yeterli gelmezse annen ve baban yerine de seni sevebilirim.”

Kucağına iyice yerleşerek ellerimi omuzlarına koydum. “Sana kalbimdeki tüm sevgiyi verebilirim.” Sertçe yutkundığında nefesim dudaklarına çarptı. “Sana veremeyeceğim hiçbir şey yok, Sanrı çünkü sen acayip bir şekilde benimsin.” Sahiplenici bir tutumla omuzlarına tınaklarımı geçirdim. “Sadece benimsin ve bundan nefret etsen de hep benim olarak kalacaksın.” Dudakları kıvrıldı, onu sahiplenmem hoşuna gitmişti.

Alnımı süsleyen kâkülümü düzeltirken güzel bir rüyanın içinde kaybolmuş gibiydi. En son bir yıl önce bana böyle bakmıştı. Karşılık olarak o da beni sevdiğini söylemedi, açıkçası söylemesini de beklemiyordum, bana tekrar güvenmesi zaman alacaktı. Bir gün onu bırakıp gitmeyeceğimden emin olunca o da beni sevdiğini söyleyecekti. En önemlisi beni kalpten affettiğinde sevgisini dile dökmekten çekinmeyecekti.

Bu yüzden bu gece ondan beni sevdiğini söylemesini beklemedim. O söylemese de bakışları duymam gereken her şeyi zaten bana söylüyordu. Parmakları yüzüme sürtünürken, “Bige,” diye mırıldandı. Gözlerindeki sevinci bastıran karanlık bir duygu daha vardı. “Şu zamana kadar mutluluğum oldun, acım ve yasım oldun ama sakın nefretim olma.”

Kaskatı kesildim, bu uyarıyı yapma zorunluluğu hissederek tüm ciddiyetiyle bana baktı. “Neyim olursan ol ama nefretim olma, Bige.” Yüzümdeki eli duraksadı. “Bir tek nefretimi kazanmadığın kaldı, eğer bu da olursa...” Uzun uzun baktı yüzüme ve daha sonra ekledi son cümleyi. “İşte o zaman tanımam seni.”

Kalbim kasıldı.

“Karun...”

“Bu sondu,” diyerek beni susturdu. “Bir daha arkamdan iş çevirip bana yalan söyleme.” Bu gece Gurur ile iş birliği yaparak onu düşürdüğüm

ruzaktan bahsediyordu. Bu konuda suçlu olduğum için kendimi savunacak hiçbir şey söyleyemedim.

Asılan suratımı görünce beni gücendirmekten endişe ederek sıkıntıyla nefesini verdi. "Hep böyle kaybediyoruz." Parmakları tekrar yüzümde gezindi. "Bu küçük yalanlar içimizde birikiyor, sonra bir yıkıma dönüşüyor." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Boyle yaparak birbirimizi kaybediyoruz," diye tekrarladı. "Her gün bir şeyimizi, bir gün her şeyimizi kaybetmekten ödüm kopuyor."

Gözlerimin ardı sızlarken bakışları sol gözümünden süzülen yaşı takip etti. "Seni kaybedemem," diye fısıldadım.

Parmaklarının ucuyla sildi gözyaşımı. "Ben de öyle." Sevgisini ilikle-rime kadar hissettiren gözlerle bakıyordu. "Seni kaybetmemek için aşmaya çalışıyorum birçok şeyi ama ben sana gelmeye çalıştıkça sen kapıları yüzüme kapatıyorsun."

Dudaklarını sımsıkı birbirine bastırırken kaşları büküldü. "Benim o masada ne işim vardı? Peşimde beni tek yakalamaya çalışan onca hasmım varken sırf gönlün olsun diye korumasız gittim oraya. Kimse için değil, senin için gittim çünkü sen gel dedin." Ne demek istediğini anlayınca yüzüne bakmaya bile utandım. Bu gece bir kez daha bana güvenmeyi seçmişti ama ben bir kez daha ona güvenilmez biri olduğumu düşündürmüştüm.

Suçluluk duygusundan suspus olmuş bir hâlde eline uzandım. Dudaklarımı avuç içine bastırarak, "Özür dilerim," dedim ağlamaklı bir sesle. Diğer elini tutup onu da avuç içinden öperek ona ne kadar pişman olduğumu gösterdim. "Özür dilerim, Sanrı." Orada ona yalan söylediğimi anladığı hâlde bana hiç belli etmemiş, gece boyunca beni masadakilere karşı savunmuştu.

Ağlamamak için kendimi zor tuttuğum için dudaklarım titriyordu. "Bir daha sana yalan söylemeyecek veya arkandan bir şeyler çevirmeyeceğim. Söz veriyorum, bunu bir daha yapmayacağım." Bu gece olanlardan sonra sözüme inanmayacağını biliyordum ama zaman geçtikçe ona verdiğim sözü tuttuğumu görecekti.

Bakışları sıkındı hatta bolca kederliydi, bu yüzden iyi misin diye sormak yerine, "Bana nasıl olduğunu söyle?" dedim. İyi misin sorusuna iyiyim diye cevap vermek kalıplaşmış bir yalandı.

Saçlarımdan bir tutamı parmağına dolarken gözlerime bakmaktan kaçındı. "Beni sevmediklerini zaten biliyordum." Gözleri durgun bir hâlde parmağına doladığı saçımda oyalanırken başını ağır ağır salladı. "Sevgilerini

hiç hissetmedim ama ölmemi isteyecek kadar nefret ettiklerini duymak kolay değildi.” Canı yanıyordu.

Başını omzuna doğru eğerek bana baktığında kaşları büküldü. “Bu ağırdı, Bige.” Burukça gülümsedi. “En az on yaşındaki kadar ağırdı.”

Benim yüzümden oraya gitmiş ve o sözleri duymuştu. “Özür dilerim,” derken sesim her an ağlayacakmışım gibi boğuktu. “Böyle olmasını istememiştim.”

İç çekerek, “Neden sana kızamıyorum, biliyor musun?” diye sordu. Başımı iki yana salladığımda bana olan bakışları fazla düşünceliydi. “Sen o kapıdan içeri girene kadar sana fazla kızgındım. O an aklımda olan tek şey eve geldiğimde sana yapacaklarımdı.”

Beni buna pişman etmeyi düşündüğünü itiraf ederek güldü. “Ama sonra sen geldin.” Gözlerime uzun uzun baktı. “O an nasıl hissettiğimi tahmin bile edemezsin. Büyük bir rahatlama, içime yayılan bir huzur ve yalnız olmadığım düşüncesi. Hepsi seninle o kapıdan girmişti.”

Benimle ne yapacağını bilmez bir hâlde bakarken sitemi tüm yüzüne yansıyordu. “Birini önce tehlikeye atıp sonra da onu korumak için peşinden gidecek kadar değişiksin.” Bana kızmamasını sağlayan şey onu güvende tutmak için oraya gittiğimi bilmesiydi.

Karun’un parmakları yüzümde gezinmeye devam ederken gözlerinde anlayamadığım tuhaf bir ifade vardı. “Bir seferinde bana *seni korurum* dediğini hatırlıyor musun?” Başımı salladığımda hüznün kokan gözlerini kapatıp açtı. “Bu gece o masada elimi tutarak beni kimsesizlikten korudun. Giyim kuşamına bu kadar dikkat ederken benim için o kanlı sandalyeye oturup elimi tuttuğunda tamamen kimsesiz olmadığımı bana hissettirdin.”

Yüzündeki keder ona yakışmazken kısık bir sesle, “Teşekkür ederim,” dedi. “Orada olduğun için.” Benim yüzümden oraya gitmişken onu o masada yalnız bırakmam ihtimal dâhilinde bile değildi. Aklına ne geldiyse dudakları belli belirsiz kıvrıldı. “Babama ateş ettiğine hâlâ inanamıyorum.”

“O ana kadar bunu yapacağımı ben bile bilmiyordum.” Tamamen kontrolüm dışı gelişen bir olaydı ama pişman değildim. Tek pişmanlığım kalbi yerine alnına hedef almamaktı. Çelik yelek giydiğini bilemezdim.

Aklına gelenlerle Karun’un dudaklarındaki belirsiz tebessüm kaybolmuştu. “Bir daha buna kalkışma.” Onu savunmamdan memnundu ama öldürmeye çalıştığım kişi babasıydı. İnsan ne yaşarsa yaşasın ailesini gözden çıkaramazdı.

“Berhat insanlar olduklarını ben de biliyorum ama onlar annem ve babaam.” Bu konuda beni uyararak, “Bir daha bunu deneme,” dedi. “Kimse anne ve babasının öldüğünü görmek istemez.” Bu konuda sonuna kadar haklı olduğu için başımı salladım ama içim hiç rahat değildi. Bu gece o insanların ne kadar gaddar olabileceklerini görmüştüm. Fırsatını bulduklarında Karun’u devirmeye çalışacaklarını biliyordum.

“Senden bir şey isteyebilir miyim?” diyerek ona sırnaştım.

Yüzüme yapışan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken, “Ne istersen,” deyince gülümsedim.

Parmak uçlarım göğsünde daireler çizerken kirpiklerimin alundan ona bakmaya devam ettim. “Hector’u bana ver.”

Yüzündeki keyifli ifade bir anda dağıldı. “Onu neden istiyorsun?”

Göğsüne yaslanırken yerimde biraz dikleştım. “Onu istiyorum, Sanrı.”

Çenesinden bir kas seğirirken kaşlarını çatması uzun sürmemişti. “Düzgün konuş, onu istiyorum demek yerine farklı bir cümle kur.”

Afallayarak ona baktım. Kafası hep olmayacak şeylere çalışıyordu. “O herifi öldürmek benim hakkım.”

Derin bir nefes alarak başını geriye attı. “Aylar sonra seninle ilk kez bu kadar yakınlaştık ve senin tek düşündüğün birini öldürmek mi?”

“Lütfen.”

“Hayır,” dedi hızlıca.

“Onu bana vermeni istiyorum.”

“O piçe hızlı bir ölüm yaşatmayacağım,” dedi kararlı bir sesle. “Onu almayı unut.”

Yüzüne küçük öpücükler kondurmaya başladım. “Kocam lütfen.”

Yüz kızartıcı bir küfür savurdu ama bir kez daha bana karşı koyamadı. “Tamam ulan!”

Gülmeye başladığımda bana öldürecekmiş gibi bakıyordu. Yüzlerimiz arasında çok az mesafe varken gizleyemediği bir sinirle, “Beni böyle kullanman canımı sıkıyor,” dedi. “Artık kocan bile değilim, bu kahrolası kelimenin üzerimdeki etkisi son bulmalıydı.” Kendisini benim kocam gibi hissettiği sürece asla son bulmayacaktı.

“Uyuyalım hadi,” deyince başımı sallayarak kucğından indim. Bu gece için şansımı daha fazla zorlamayacaktım, özellikle de o masada yaşadıklarından sonra.

Dün gece Karun ile uzun zaman sonra birbirimize biraz yaklaştığımızı hissetmiştim. Bu yüzden geceyi sevişerek geçireceğimize çok emindim. Ancak hiçbir şey umduğum gibi sonuçlanmamıştı. Yatağa girince belki aramıza yastık koymamıştı ama bana dokunmamıştı da. Ona yaşattıklarından sonra bana dokunmak için bile zamana ihtiyacı vardı.

İşlerimi hızlıca halledip banyodan çıktığımda üzerinde kısa bir şort ve tişört vardı. Karun'u yatakta bulamayınca odaya hızlıca göz gezdirdim. İçeriye sızan serin havayla gözlerim terasa açılan kapıyı buldu. Cam kapıya yaklaşıncı Karun'u gördüm, üzerinde sadece siyah eşofman altı vardı. Soğuk hava çıplak kaslarına işlerken terasın korkuluğuna yaklaşmış, bana sırtı dönük bir şekilde sigara içiyordu.

Gerilen sırt kaslarından canını sıkın bir şeyler olduğunu anlıyordum. Anne ve babasının *Karun ölsün* demesini aşamıyordu. "O insanları havaya uçurmak vardı şimdi," diye sızlandım. Karun aradan çekilse bunu gerçekten yapardım.

Üzerimdekileri çıkarıp giyinmek için dolaba ilerledim. Dolabın bir köşesinde duran eflatun elbiseyi alarak bir süre elbiseye bakıp durdum. Gardırobumda 13 Haziran'a, yani doğum gününe sakladığım bir elbisem hep olurdu. Eflatun elbise bir tek doğum günlerim için dolabımda değildi, başka sebepleri de vardı.

Dışarısı soğuk olmasına rağmen ince askılı elbiseyi giydim. Elbisenin sırt kısmındaki fermuarı çekerken biraz zorlanmıştım. Makyaj masamın karşısına geçerek saçlarımı taradım. Yüzüme kullandığım serum ve kremleri sürerek makyajıma başladım, gözlerim sık sık sol göğsümdeki yara izine kayıyordu. Bu izi saklamak için bugün cilt tonunu eşitleyen bant ve kapaticılar kullanmamıştım. Sanırım artık yara iziyle yaşamayı öğrenmeliydim.

Makyajıma yeni başlamıştım ki Karun içeri girdi. Terasın kapısını kapatırken, "Bu ne?" diyen sert sesiyle başımı çevirip ona baktım. Çatık kaşlar altında üzerimdeki eflatun elbiseye bakıyordu. "Çıkar şunu!"

"Hayır." Önüme dönüp makyaj ürünlerime uzanmıştım ki aramızdaki mesafeyi hızla kapattı. Kolumdan tuttuğu gibi beni kabaca yerimden kaldırıırken bakışları kan dondurucuydu.

"Bige." Dişlerini sıktı. "Hemen." Çenesinde bir kas seğirdi. "Çıkar şunu!" Nefret ettiği bir şeye bakar gibi üzerimdeki elbiseye bakıyordu. "Ben üzerinde parçalamadan çıkar şunu!"

“Hayır,” derken sert tepkisinden korksam bile elbise konusunda ısrarcıydım. “Bugün eflatun rengi elbise giymek istiyorum. Tıpkı başlangıçta olduğu gibi.” Kolumu onun tutuşundan çekerek bir adım geriledim. “Rızan olsa da olmasa da bugün senden Hector’u alacağım. Senden adam çalmamı istemiyorsan onu kendin bana verirsin.”

İki adım daha gerileyerek ona üzerimdeki eflatun elbiseyi gösterdim. “Bu savaşı onlar başlattığında sekiz yaşındaydım ve üzerimde böyle bir elbise vardı.” Omuzlarımı dikleştirerek ona baktım. “Yirmi yedisinde bu savaşı bitirdiğimde de üzerimde eflatun bir elbise olmalı!” Hector geriye kalan son Marasliyan’dı ve onu öldürdüğümde onunla bir devrin sonunu getirmiş olacaktım.

Karun dikbaşlılığımdan nefret ederek yumruğunu sıkı. “Bittiğinde ne olacak?” Hector’u öldürdüğümde ne olacağını merak ederek bana tersçe baktı. “Bu seferki bahanen ne olacak?” Burnundan sert bir nefes verirken çenesini sıkıyordu. “Bu siktiğim rengi giymek için sıradaki bahanen ne olacak?” Aklıma gelen korkunç senaryolarla omuzları gerilmişti. “Eflatun elbisenin içinde kendini bir uçurumdan atarken bu sefer hangi bahaneye sığınacaksın!” Midem kasılmıştı. Daha önce ona nasıl ölmek istediğimi anlatmışım, bunu unutmamıştı.

“Bir daha intihara kalkışmayacağım.”

“Hadi oradan!” Kaşlarını çatarak aramızdaki mesafeyi kapattı. “İlkinde çatıdan atladın, ikincisinde bir sokak lambasının altında o tokayı çıkardın ve üçüncüsünde de Kocaeli’de şakağına bir silah dayadın.”

Boynundaki damarlar belirginleştğinde nabızı hızlanmıştı. “Hepsi de gözlerimin önünde yaşandı. Üç intihar girişiminde de oradaydım ama ilk ikisinde seni durduramadım! Dördüncü kez buna kalkışmayacağım nereden bileceğim?” Tekrar buna kalkışırsam bu sefer beni sonsuza kadar kaybetmekten korkuyordu.

Bana karşı sert tavrından ödün vermeden kararlı gözlerle bakışlarını bana kenetledi. “Hakkında çıkardığım o rapor yanlıştı ama doğruluk payı da vardı. Sana acı veren şeylere tutunacak kadar anormalsin!” Öfkeyle sarfettiği sözler karşısında nefes dahi alamadım.

Sözleri keskinleşerek içime saplandığında tam karşımda durdu. “Tutunduğun on üç sayısı ve eflatun elbisenin mazisi normal bir insanın hatırlamaktan bile kaçınacağı kadar korkunç!” dedi sertçe. “Ama sen bu iki şeyi hayatının merkezine koyacak kadar hastasın.” Gözlerinin ardından yakıcı bir öfke geçerken benim yüzümden bezmiş görünüyordu. “Tıpkı

nasıl öleceğini planladığın gibi bu takıntıların sonunu getirecek.” Onu susturmanın bir yolu olmalıydı.

Karun hızlı hızlı nefes aldıkça göğüs kafesi şiddetle hareket ediyordu ama buna rağmen sismuyordu. “Ucuz psikologlara gitmek yerine gerçek bir uzmandan yardım almalısın.” Çaresizce bana bakarken omuzları düştü. “Seni aklındakilerden korumamın tek yolu bu.”

Gözlerim ardı sızlamıştı. “Deli olduğumu mu düşünüyorsun?”

Ne denli incindiğimi gördü fakat bana duymak istediğim şeyleri söylemedi. “Deli değilsin ama iyi de değilsin be kızım.” Derin bir nefes alarak yılgınca başını salladı. “Tedavi olmalısın, ikimiz de olmalıyız.” Onu anlamamı ister gibi bakarken bakışlarını daha insancıl kılmak için uğraştı. “Bu sefer daha sağlam başlamak istiyorsak ikimiz de önce kendimizi düzeltmeliyiz.”

Konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ki, “Ben senden de kötüyüm,” diyerek lafı ağzıma tıktı. Bunu kabullenerek başını ağır ağır salladı. “Ama senin aksine kendimle ilgili yanlışları değiştirmeye çalışıyorum. Senin için değişmeye ve hak ettiğin gibi bir adam olmaya çalışıyorum. Kimse için değil, sadece senin için kendimi düzeltmeye çalışıyorum.”

Buz saçağı mavilerine yorgunluk sızarken nefesini sesli bir şekilde verdi. “Beni üç yüz seksen üç gün boyunca mezarının başında uyutan bir kadına gülümsüyor, onu mutlu etmeye çalışıyor ve onu korumak için çırpınıyorum.” Gözlerimin en derinine baktı. “Aylarca beni ağlatan bir kadını dün gece öptüm.” Tek bir dokunuşuyla paramparça olacak bir buza dönüşmüştüm. Öylesine soğuk, öylesine katı ve öylesine kırılmaya müsaittim. Beni öptüğüne pişman mıydı?

Yaşların akın ettiği gözlerime bakarak başını iki yana salladı. “Değilim,” dedi aklımdan geçenleri anlayarak. “Ne anlatmaya çalıştığımı gerçekten anlamıyorsun, değil mi?”

Aramızdaki son adımı kapattı ve çenemi tutarak başımı onu görebileceğim bir şekilde kaldırdı. “Denediğimi sana anlatmaya çalışıyorum. Ben yaşadıklarımı unutmadım, Bige veya hiçbir şeyi sindirdiğim yok. Bana yaşattığın o üç yüz seksen üç günün ölü toprağı hâlâ üzerimde.” Çenemdeki parmakları gerilmişti. “Ya da ben o toprağın içindeyim.” Boğazım kurduğunda tek kelime edemedim.

Karun rahatsızlığını açık bir şekilde belli ederken, “Deniyorum güzelim,” dedi bu sefer daha yumuşak bir sesle. “Bana yaşattığın üç yüz seksen üç günün acısı hâlâ çok taze fakat sana gülümsüyor, sabrediyor ve bir şeyleri aşmış gibi davranıp seninle mutlu olmaya çalışıyorum. Hatalarını yüzüne

vurmadan bize bir şans vermeye çalışıyorum. Buna karşılık olarak sen ne yapıyorsun?" Onu üzecek birçok şey dışında hiçbir şey

Elini çenemden çekerek kaskatı kesilen bir yüzle bana baktı "Gurur'la küçük bir telefon görüşmesi yapıyorsun ve hemen sonrasında saldırıya uğruyoruz." İliklerime kadar ürpererek yutkundum. O geceyi araştırırken telefon kayıtlarımı izleteceğini düşünmemiştim. Karun o saldırının Gurur'un işi olduğunu biliyordu. Olamaz, benim de bu işin içinde olduğumu düşünüyordu.

Savunmaya geçerek, "Böyle bir şey yapacağını bilmiyordum," dedim hızlıca. "Ondan istediğim tek şey buluşacağın kadına engel olmasıydı."

Alay ederek gülerken gözlerinin ardındaki saf kederi gizleyemiyordu. "Peki, ben sana nasıl inanacağım? Daha dün gece onunla iş birliği yapıp beni tuzağa düşürmüşken doğru söylediğine nasıl inanacağım?" Cevap vermek için ağzımı açtım ama elini kaldırarak yine beni susturdu. "Bunları yeni değil, o gecenin sabahında öğrendim," deyince başımdan aşağıya buz gibi sular aktı.

Otuz saniye boyunca yüzüme bakıp bembeyaz olmuş suratımı izledi. "Gerçeği öğrenmeme rağmen o günün sabahında sana karşı iyi davranmadım mı? Bu konuyu açıp hatalarını yüzüne vurmak yerine hiçbir şey olmamış gibi sana karşı iyimserdim. Dün gece o masada beni tuzağa düşürmene rağmen sana hiç kızdım mı?" Acıyla harmanlanan buruk bir tebessüm kondu dudaklarına. "Her defasında seni öfkemden korumak için kusurlarını kendi içimde kapatıyor, seni aklamaya çalışıyorum."

Bakışları üzerimdeki eflatun elbisede oyalandı. "Ben senin hatalarının üstünü örterken sen neden benim en büyük hatamı üzerinde taşıyorsun?" Burnunun direği sızlarcasına, "Neden bununla canımı yakıyorsun?" diye fısıldadı. Acı ve panikle dolmuştum. Beni ölüme terk ederek gönderdiği o eflatun elbiseyi unutmamıştı. Sandığı gibi bu elbiseyi giymemin amacı ona o günü hatırlatmak değildi.

Titreyen dudaklarla, "Son kez," dedim kısık bir sesle. "Son kez giyiyorum eflatun elbiseyi." Onu buna inandırmak istercesine elini avuçlarının arasına aldım. "Bugün için birkaç saatliğine son kez giyiyorum." Gözlerinin içine bakarak başımı salladım. "Bir daha hiç giymeyeceğim eflatun elbiseyi ne doğum günlerimde ne de bir uçurum kenarında..."

Karun dalgın bakışlarla, "Son kez," diye mırıldandı. Buna inanmak istercesine gözlerini kıstı. "Hemen sonra sonsuza kadar kurtulacağız bu elbiseden, anlaştık mı?" diye sorunca başımı salladım. İkimizde de büyük bir travma yaratan bu elbiseyi hayatımızdan çıkarmayı kabul ettim. O bana

karşı bu kadar sabırlı ve anlayışlı olmaya çalışırken ben de onun için en azından bu kadarını yapmalıyım.

Carlos'u havaya uçurduğum uçurum kenarında dururken burada bizimle bekleyen korumalar kısık bir sesle kendi aralarında konuşuyorlardı. Üzerimdeki eflatun elbiseyle Hector'u bana vermesi için Karun'u nasıl ikna ettiğimi merak ediyorlardı. Karun ise yanımda dikilerek adamlarının Hector'u bulduğumuz yere getirmesini bekliyordu. Birazdan burada olurlardı.

Rüzgâr tenimi ürpertirken, "Burada olmak zorunda değildin," dedim. "Ben hallederdim."

Huzursuzluk içinde kaşlarını çatı. "Üzerinde eflatun bir elbise varken ve siktiğim bir uçurum kenarındayken seni yalnız bırakır mıyım sanıyorsun?" Atlamamdan korktuğu için dibimden ayrılmıyordu.

Eğer içi böyle rahat edecekse yanımda olup beni gözetlemesini sorun etmiyordum. Dağın yamacında beliren arabalarla dudaklarım kıvrıldı. "Bugün güzel bir gün." Bugün son kez eflatun bir elbise giyerek yıllar süren bir savaşı sonlandıracaktım. Eflatun elbise ölümün rengiydi ve böyle anlarda üzerimde olmasından zevk alıyordum.

"Bazen beni ürkütüyorsunuz," diye homurdandı Furkan. "Gerçekten buna gerek var mıydı?" Gözleri eflatun elbiseme takıldı. "Ya da bu şeyi giymeye?"

"Neden? Yakışmamış mı?" Elbisenin eteklerini tutarak kendi etrafımda bir tur döndüm. "Bana en çok eflatun yakışmıyor mu?"

Korumalar hep bir ağızdan, "Hayır!" dediklerinde kıkırdadım. Hayır diyenler genelde her yerde etrafımda olan o yirmi korumaydı.

İçlerinde yabancı bir yüz gördüm ve o, "Yakışmış, Bige Hanım," diyen tek kişiydi. Karun'un ona çatık kaşlarla baktığını görmüyordu.

Karun'un onun gibi olan donuk suratlı yakın korumaları sessiz kaldı ama ilk günden beri yanımda olan yirmi kişilik grup tersçe yakışmış diyen kişiye baktı. Furkan ona öldürmek ister gibi düşmanca davranıyordu. "Sen sus lan, imamın kâfir oğlu! Eflatun seviyorsan git Ebene giydir." Yeni gelen çocuğu dışladıkları o kadar belli oluyordu ki.

Kara yağz bir delikanlı olan genç adam, "Abi ayıp olmuyor mu?" dediğinde Nedim gözlerini devirdi.

“Rahatsız oluyorsan sıkıtır git.”

“Sizin bu çocukla derdiniz ne?” Hepsine dık dık bakmaya başladım. “İnsan olun biraz.” Başımı çevirip zorbalık ettikleri korumaya baktım. “Adın ne?”

“İmamın kâfir oğlu,” dedi Celil. “Adı bu.”

“Celil, getirtme beni oraya!”

“Ama daha Nas ve Felak Suresi’ni bilmiyor, Bige Hanım.”

Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Sen biliyor musun?”

“Benim babam imam değil.” Savunması karşısında diğer on dokuz arkadaşları gülerken ben şaşkınlıkla Celil’e bakıyordum.

Karun sessizliğini koruyarak korumalarımı olan ilginç diyalogumu izliyordu. Yirmisine de sırasıyla baktım. “İçinizde Nas ve Felak bilen var mı? Veya herhangi bir sure?”

Hiçbirinden çıt çıkmayınca Karun başını çevirip elliye yakın kendi korumalarına baktı. “Sizler biliyor musunuz?” Ellisinden de onaylayan mırıltılar çıkınca Karun’un dudakları memnuniyete kıvrılmıştı. Bu bana karşı yapılan bir meydan gösterisiydi. “Benimkilerin hepsi biliyor.” Açıkça benimle dalga geçiyordu.

Arkamdaki yirmi kişilik grubu işaret ederek Karun’a baktım. “Bunları al, bana seninkilerden yirmi tane ver.”

“Aşk olsun, Bige Hanım,” dedi Furkan. “Bizim onlardan ne farkımız var?”

“Daha Nas ve Felak bilmiyorsunuz be!” diyerek hepsine çıkıştım. “Şu hâle bak, ekibe yirmi birinci kişi dâhil olmuş ama imamın oğlu olmasına rağmen o bile bilmiyor.”

Sinirlenerek bir ayağımı sertçe yere vurdum. “Kocam olacak adam malikânedeki tüm çürükleri bana vermiş.” İhanete uğramış gibi ağlamaklı bir ifade takınmıştım. “Üç harfliler güzel olanlara musallat olurmuş.” Onlara bakarak baştan ayağa kendimi gösterdim. “Ne kadar güzel olduğumu görmüyor musunuz? Üç harflilerin saldırısına uğrarsam kim beni dualarla koruyacak?” Hepsi bana şaşkınlıkla bakarken Karun’un kısık gülüşünü duydum.

Onlara Karun’un adamlarını gösterdim. “Bana onlar lazım.” Yüzüme dramatik bir ifade kondurup kendi beceriksiz korumalarıma döndüm. “Anlamıyor musunuz, çok müşkül bir durumdayım,” dediğimde hepsi bir küfür savururken Karun’un gülüşü can sıkıcıydı.

Karun’un koluna yapıştım. “Al onları benden ve bana yenilerini ver.”

Gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. “Seninkiler en az senin kadar değişik ve dengesiz. Hepsini tek tek vurmamak için onları sana tahsis ettim.”

“Küfür gibi bir şey bu,” diyerek ona kızdım. “Defans oyuncularını kendine almışsın ama tribünde bekleyen yedekleri bana vermişsin.”

Nedim gücenerek bana bakıyordu. “Asıl sizin bu yaptığınız küfür gibi bir şey. İki sure bilmiyoruz diye hemen bizi gözden çıkartıyorsunuz.”

“Yirmi kişi, pardon yirmi bir kişiden biri bile küçük bir sureyi bilmiyorsa bu sizi beceriksiz yapar,” dedim.

İsa beni hedef aldı. “Siz biliyor musunuz?”

İsa çok doğru bir noktaya değinmiş gibi hepsi gözlerini kısarak bana baktı. “Cevap verin,” dedi Celil. “Siz biliyor musunuz?”

Furkan ellerini pantolonunun ceplerine koyarak göğsünü kabarttı. “Bizi bu kadar kınadığınıza göre en az on sure biliyor olmalısınız?” diyerek beni köşeye sıkıştırdı.

Çenemi kaldırarak omuzlarımı dikleştirdim. “Benim sizin gibi ezberim kötü değil.” Havalı bir şekilde saçlarımı arkaya doğru savurdum. “Tabii ki biliyorum.”

“Kaç tane?” diye sordu Yakup.

“O kadar çok ki hiç saymadım.”

Furkan gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. “Bir tane bile bilmiyorsunuz, değil mi?”

“Evet, kapat çeneni,” dediğimde hepsi gülmeye başladı.

Karun bile gülererek başını iki yana salladı. “Boşuna hiç sızlanma, adamların da senin gibi olduğu için bu kadar iyi anlaşıyorsunuz.” Bunu asla sesli bir şekilde kabul etmeyecektim.

Dağın yamacında görünen yedi araba bu tarafa gelip biraz ileride durmuştu. Furkan’a başımla küçük bir işaret yaptığımda Nedim ve Celil’i yanına alarak gelen arabaları doğru yürüdüler. Buraya gelmeden önce bize gereken her şeyi yanımızda getirmiştik. İsa ve Yakup yürüyüp kollarına asılarak onu arabadan çıkardıklarında, “Merhaba Hector,” dedim gülümseyerek. “Uzun zaman oldu, değil mi?” Tıpkı amcası gibi onu da havaya uçuracaktım.

Bu yüzden özellikle eflatun bir elbise giymiştim. Amcasını havaya uçururken de üzerimde eflatun bir elbise vardı. Onca zamandır benden an-nemi saklamanın hesabını soracaktım. Hector da amcası ve babasıyla aynı kaderi yaşayacaktı. O kadar kötü görünüyordu ki zavallı bir hâldeydi. O

kaldırım kenarında vurulduğum günden beri Karun ona işkence etmeyi hiç bırakmadığından yara bere içindeydi.

Anlaşılan son bir yıldır Karun onu öldürmemişti ama hayatta da bırakmamıştı. İsa ve Yakup kollarına tutup yürümesine yardım etmese ayakta bile duramazdı. Karun'un Hector'dan aldığı ilk şey keyifle yediği yemekler olmalıydı. Son gördüğümdeki o kaslı ve heybetli adam şu bir yılda o kadar zayıflamıştı ki üzerindeki eski tişört ve pantolonun içinde kayboluyordu. Vücudu kemikten ibaretmiş gibi görünüyordu.

Karun'un ondan aldığı bir diğer şeyse sağlığıydı. Şiddetli bir hastalığın pençesinde kıvranıyormuş gibi teni normal olmayacak bir şekilde morarmaya ve derisi de dökülmeye başlamıştı. Vebalı birinin korkunç görüntüsünü sunuyordu. Hector'un yüzündeki morluklar ve bir gözünün şişmesi günlük işkence dozunu da aldığını gösteriyordu.

Yakup ve İsa onu bana getirirken yanımda duran Karun, "Ona fazla yaklaşma," diyerek beni uyardı. "Vücudundaki virüs bulaşıcı değil ama seni riske atamam." Virüs mi?

Soru dolu gözlerle ona baktığımda dudağının köşesi kıvrıldı. "Bir yıl önce onun vücuduna bir virüs enjekte ettirdim. Durmadan parazit üreten ve uzun vadede taşıyıcıyı içten içe tüketen bir virüs."

En keyifli kısmına gelmiş gibi tehlikeli gülüşü büyüdü. "Tedavisi yok, bir yıldır vücudu parazit ürettiği için içten çürümeye başladı." Hector'un derisindeki döküntüleri işaret etti. "Derideki döküntüler virüsün son evresine girdiğini gösteriyor. Gitmesine izin versek bile bir ayı geçirmeden ölecek."

Belki kulağa psikopatça gelecekti ama duyduklarım keyfimi yerine getirmişti. "Desene son bir yılı acı çekmekle geçmiş."

Hector'un bir yılını virüs ve parazitlerle acı çekerek geçirmesi bana tarifi olmayan bir zevk veriyordu. Karun bir insana nasıl işkence edeceğini gerçekten iyi biliyordu. Önce onun tarikatını yok etmiş, sonra da kız kardeşini gözlerinin önünde öldürmüştü. Bu da yetmezmiş gibi onun vücuduna bir virüs enjekte ederek bensiz geçirdiği her gün için onu yoğun acılara maruz bırakmıştı.

Böylesine tehlikeli ve intikam anlayışı korkunç birinin gazabına uğramadığımız için Duha ile gerçekten çok şanslıydık. Hector'a yaptıklarıyla kıyaslanınca bizi görmezden gelmesi aslında bizim için ödül gibi bir şeydi. Karun bizden intikam almaya kalkışsaydı ne Duha ne de ben bundan sağ çıkabilirdik.

Hector kan biriken uyuşuk gözlerini güçlükle açıp bana bakınca gözlerinde yer edinen o büyük nefreti iliklerime kadar hissettim. Gücünü, makamını, kız kardeşini ve sağlığını benim yüzümden kaybettiği için bana olan nefreti dünyanın büyüklüğüyle yarışırdı. Kollarını tutan adamlardan kurtulmaya çalışarak, “Kalender’in orospusu!” dedi tükürürcesine. “Seni o depoda gördüğüm ilk anda  ld rmeliydim!”

Karun ona doğru sinirle bir adım atınca kolunu tutarak onu durdurdum. “Tatl m, bu onun son çırpınışları,” dedim gülümseyerek. “ zin ver i ini d ks n.”

Rahat tavr m Hector’u iyice  ıldırttığı için çenesini sıktı. “O gün işini bitirseydim başıma bunca belayı a mazdın!” diye bağırarak beni kızdırmaya çalıştı.

Kan çanağına dönen gözleri delici bakarken sıktığı dişlerinin arasından, “Siz Saka kızlarına bir erkek yetmez!” dedi. “Belki de ben de seni becermeliydim! Yatakta iyi bir iş çıkartıyor olmalıs n ki yanındaki bu piç senin için   m bunları yaptı!” diye bağırdığında Karun ona doğru atıldı ve çenesine öyle bir yumruk attı ki kemiğin kırılma sesini duydum. Bu sefer onu dururmama izin vermemişti.

Hector sırtüstü yere düşünce kan kusmaya başlamıştı.  sa ve Yakup’un siyah deri eldiven taktığını daha yeni fark ediyordum. Vir sl  birini yerden kaldırıırken ona çıplak elle dokunmak istememişlerdi. Karun’u geriye çektiğimde korumalardan biri hemen arabadan ıslak mendil getirerek Karun’a uzattı. “Abi her ihtimale karşı elini sil. G z n  seveyim, ne olursa olsun ona temas etme.”

Son derece ciddi bir ifadeyle Karun’a bakıp, “Virüs kan ve tükürük yoluyla bulaşabilir,” diye fısıldadı. “Ona yaklaşman için bilerek seni kışkırtıyor.” Sertçe yutkundum. Karun’un yüzüne t k rmeden yere düştüğü için şanslıydık, bunu deneyebilirdi.

Her ihtimale karşı Hector’un ağzını ve burnunu kapatan bir maske taktılar. Kollarını arkadan kelep eledikleri için yüzündeki maskeyi çıkaramıyordu. Karun benim ısrarım üzerine ıslak mendille elini silmişti. Daha sonra çantamdan çıkardığım el dezenfektanını ellerine sıkarak i imin rahatlamasını sağladı. Hector son ana kadar bizi kışkırtmayı bırakmayacaktı, bu yüzden kontrollü olmak zorundaydı.

Bunlar  lmek üzere olan bir adamın son çırpınışları olduğu için ağır şeyler duymayı bekliyordum. Onun gibi karaktersiz erkekler bel altı vurmayı çok severdi. Az önce söylediği becermek kelimesi bile midemi bulan-dırmaya başlamışken sözlerine misilleme yaparak, “Bir konuda haklısın,”

diyerek Hector'un gözlerinin içine bakmaya devam ettim. "Yıllar önce beni o depoda gördüğün ilk anda öldürmeliydin."

Sadistçe bir duyguyla güldüm. "Çünkü geldiğimiz son noktada seni, habanı, kız kardeşini, amcan Carlos'u, kuzenin David'i ve tarikatını *be-*ceren benim," dedim omuzlarımı dikleştirerek.

Evet, Karun'un yardımı olmadan hepsinin üstesinden gelemezdim ama Karun'un onlara buluşma sebebi bile bendim. Yani geldikleri son durumda rolüm büyüktü. Üstelik kuzenini bir depoda, amcasını burada, babasını da bir kumarhane baskınında havaya uçuran bendim. Tıpkı birazdan ona da aynısını yapacağım gibi. Onlar bana büyük acılar yaşatmış olabilirdi ama ben de her anlamda Marasliyanlar gibi köklü bir aile ve tarikatın içinden geçmiştim. Bunun için Karun'a ne kadar teşekkür etsem azdı çünkü kos-koca bir tarikatı bitiren oydu.

İşaretimle birlikte adamlar Hector'un üzerine bombaları yerleştirmeye başlamıştı. Çırpınarak bana daha çok küfrederken dehşete kapılmış gibiydi. "Kazandığını veya senin için her şeyin bittiğini sanma!" diye bağırdı. Vücudundaki parazitler yüzünden salyaları köpük hâlini alarak ağzındaki maskeden sızıyordu. Üstelik iğrenç kokuyordu. Çürüyen vücudunun berbat kokusunu bu uzaklıktan bile alıyordum.

Hector çırpınmalarına rağmen bana ulaşamadıkça benim ona gitmem için resmen tüm ruşlara basıyordu. "Elbet bir gün birileri senin de işini bitirecek!" İsrarla bana fahişe damgası vurarak, "Sırtını yasladığın bu adam senden sıkılıp daha iyi sürtükler bulacak!" diye haykırdı. "Bir köşeye atılıp benim gibi adamların masasında meze olacaksın!" Bunun olması için beni lanetler gibiydi.

Sözleri başta Karun olmak üzere herkesin sabrını zorlarken beni sadece güldürmüştü. "Ben Karun'dan önce de vardım." Ona istediğini vermek yerine gülüşümle onu daha da kızdırdım. "Karun'un hayatımdaki yeri büyük ama hiçbir zaman kimliğimi o oluşturmadı." Başımı iki yana salladım. "Onun sürtüğü olsaydım para ve gücü için dizlerinin dibinden ayrılmazdım." Her yaptığını da sineye çekerdim ama ben asla ona tam olarak boyun eğmemiştim.

Şimdi söyleyeceklerimden mutluluk duymuyordum ama Karun olmadan bir hiç olmadığımı Hector'a göstermek için, "Ben istediğim herkese diz çöktürebilecek bir kadınıym," dedim. Karun kaskatı kesilerek bana tersçe bakınca hemen önüme döndüm. Onu kastetmediğimi iyi biliyordu ama ona da aynısını yaptığım için ister istemez rahatsız olmuştu.

Küçük bir baş işaretimle İsa, Hector'un dizlerinin arkasına tekme atarak onu yere düşürdü. Hector'un sinirden kıpkırmızı olmuş suratına sırtarak baktım. "Tıpkı sana da diz çöktürdüğüm gibi." Onların dünyasında onların kurallarıyla oynamaya sekiz yaşında başlamıştım. Zaten bu yüzden doğru şekilde sevmeyi bile bilmeyen ve her fırsatta intihara kalkışan hastalıklı bir kadına dönüşmüştüm.

Bu adamlar sekiz yaşında beni kirli dünyalarına ve çirkin oyunlarına dâhil etmişlerdi. Bilinçaltım kan ve cesetlerden ibaretken kimse benden akli başında kararlar alıp normal sayılacak davranışlarda bulunmamı bekleyemezdi. Son bir yılım psikolojik tedavilerle geçmesine rağmen istediğim gelişmeyi gösterememiştım. Yirmi altı yılın birikimi son bir yılda yok olmuyordu. Ben geçmişİ ağır travmalarla dolu hastalıklı bir kadındım. Ne yazık ki sevdiğim adam da öyleydi. Bu yüzden tıpkı bizim gibi yaşadığımız ilişki de hiç sağlıklı değildi.

Bombaları kollarına hatta bir bandaj gibi kafasına bile bantla sardılar. Hector bana karşı son kozunu oynamak için, "Ablanı nasıl becerdiğimizi duymak ister misin?" diyerek gülmeye başladı. "Ya da onu becermeye kaç yaşında başladığımızı?" Vücudumda sinsi bir öfke kıvılcımlar çıkararak harlanmaya başladığında Furkan hemen ona doğru yürüdü ve kaburgalarına sert bir tekme atarak onu yere serdi.

Bunu biraz fazla hızlı yapması dikkatimden kaçmamıştı, üstelik Karun da çok gerilmişti. Ablamın konusu açıldığı an Karun kaşlarını çatmış, Furkan ise Hector'u susturmuştu. Rahatsızca yönümü Karun'a çevirdim. "Ne söyleyecekti?" Fazla şüpheli davranmışlardı.

Karun nötr bir suratla bana bakıp endişelerimi dağıtmaya çalıştı. "Ölmeden önce canını sıkmak için her yolu denediğini görmüyor musun? Yalan yanlış birçok şey söyleyip seni üzmeye çalışıyor."

Kaşlarımı çattım. "Öncesinde de canımı sıkmaya çalışıyordu ama onu susturmak için bu kadar acele etmediniz." Yerde kan kustuğu için Hector'un beyaz maskesi tamamen kan olmuştu. "Kaldırın şunu, söyleyeceklerini duymak istiyorum." Aptal bir kadın değildim, Gazel hakkında bilmediğim istemedikleri bir şey olduğu çok açıktı.

Korumaların hepsi tedirgin gözlerle birbirine bakınca ortada benden gizlenen bir gerçek olduğuna emin oldum. Üstelik Karun da çok tuhaf davranıyordu. Gazel'in konusu açıldığından beri doğru düzgün yüzüme bakamıyordu. Dişlerimi gıcırdatarak sıkarken, "Madem öyle, kendim öğrenirim!" dedim.

Hector'a doğru yürüyeceğim esnada Karun kolumu tutarak beni durdurdu. "Senden saklanan bir şey yok." Beni buna inandırmak istercesine yumuşak bir sesle konuşmuştu. "Bu piçin biraz daha yaşamak için zaman kazanmaya çalıştığını görmüyor musun?" Ceketimi arabada bıraktığım için kızaran burnuma baktı. "Hava soğuk, hasta olacaksın, bitirelim artık şu işi."

Alay ederek üzerindeki ceketini işaret ettim. "Üşüdüğümü biliyorsan neden bana ceketini vermeyi teklif etmiyorsun?"

"Çünkü ben de üşüyorum," diye homurdanınca güldüm. Ceketle bile üşürken ceketini bana vermeye kalkışsa da almazdım.

Karun'a inandığım için Hector'u konuşturmak için ısrar etmedim. Kimse engel olmadan hayatta olan son Marasliyan'ın da işini bitirip onları tarihe gömmek istiyordum. Boynu ve ensesi dâhil bombaları onun virüslü vücudunun her yerine yerleştirdiler. Tıpkı Carlos'a yaptığım gibi patlayıcı gücü düşük olan bombaları seçmiştim. Onu parçalarına ayıracak kadar şiddetli ama birkaç metre uzağındakilere etki etmeyecek kadar hafif patlayıcıları.

Bombanın kumandasını aldıktan sonra tüm adamlar arabalarına atlayıp güvenli bir mesafeye çekildi. Şimdi burada Hector ile baş başadık, tabii Karun da yanıımızdaydı. Hector kaçmak için bile yerden kalkamıyor, taşıdığı virüs buna izin vermiyordu. Virüs vücudunu işgal ettiği için yardım almadan ayağa kalkacak gücü yoktu.

Dizlerinin üzerinde dururken konuşup bana küfredemedikçe yüzü şişiyor, gözleri yuvalarından fırlıyordu. Kustuğu kanlar boğuk sesler çıkarmasına neden oluyordu. "Tıpkı amcana olduğu gibi senin de gördüğün son yüz benimki," dedim büyük bir zevkle.

Rüzgâr elbisemin eteklerini uçuştururken topuklu ayakkabılarımla ona doğru attığım her adım ses çıkarıyordu. "Ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın? Son gördüğün şey güzel bir yüz olacak." Kendimi tutamayıp güldüm. "Bugün 7 Şubat, Hector." Neyi ima ettiğimi çok iyi anladığı için dişlerini sıkarak bana baktı. Bugünün ikimiz için de özel bir anlamı vardı.

Karun hiçbir şey anlamayarak bana döndü. "7 Şubat'ın bir anlamı var mı?" Neden bugün ondan Hector'u istediğimi anlamaya çalışıyordu. Türkiye'ye döndüğümünden beri bir kez olsun ona Hector'u sormamışken bugün karşısına dikilip bu adamı istememin nedenini bilmek istiyordu.

Gözlerimi Hector'dan ayırmıyordum, birbirimize nefretle bakıyorduk. "Bugün onun doğum günü." Dersini iyi çalışan sadece Hector değildi, belki de onun hakkında birçok şeyi biliyordum. Geçmişin acı hatıraları zihnimi

meşgul ederken gülmek için kendimi zorladım. “Bir kez olsun ben de onlardan birinin doğum gününü kutlamak istiyorum.” Onların tarzıyla.

Doğum günlerimi benim için cehenneme çevirmişlerdi.

Hector’un tam karşısında durup ona fazla yaklaşmamaya çalışarak belli bir mesafede durdum. Sinirden fıldır fıldır dönen siyah gözlerine bakarak, “Doğum günün kutlu olsun, Hector,” dedim gülümseyerek. “Keşke sana iyi ki doğdun diyebilsem ama bu doğru olmazdı. Özellikle de doğduğun güne lanet ederken.”

Aramızdaki mesafeyi korumak için bir adım geriye çekildim. “Seninle yollarımız bu noktada ayrılıyor.” Ölüm korkusuyla irileşen göz bebeklerine büyük bir zevkle baktım. “Bana bir iyilik yap ve gittiğin yerde Carlos’a selamımı ilet.”

Elleri bile arkadan kelepçeliyken üzerime atlamak için ayağa kalkmaya çalıştı. Burnundan fokurdayan sesler çıkarırken mümkün olsa beni parçalayabilirdi ama tek yaptığı öfkeli gözlerle bakmaktı. Bir kez daha denedi ama dizlerinin üstüne kalkamadı. Âcizliği karşısında ne denli zevk aldığımı gizleyemiyordum. Çocukken beni öldürselerdi tüm bunları yaşamazlardı ama onlar beni öldürmek yerine her doğum günümde büyük acılar yaşatmışlardı.

O küçük çocuğun acıyla güçlenip onların saltanatını yıkacak bir kadına dönüşmesini hiçbiri beklemiyordu. Hector’un acı ve sinirden kıvranan suratına son kez baktım. “Cehennemde beni bekle.” Yanından geçerken güldüm. “Orada bile seni ve soyunu rahat bırakmayacağım!”

Karun ile ondan uzaklaşıp yürümeye başladık. Korumaların yanına geldiğimizde Karun’un arabasının hemen yanındaydık. Başımı çevirip korumalarımı gülümsedim. “Hazır mısınız, en sevdiğim kısım başlıyor.”

Furkan sinirden güldü. “İnsanları havaya uçurmaktan zevk aldığınızı düşünmeye başladım.”

“Şaka mı yapıyorsun, bunu yapmaya bayılıyorum.” Arabanın kaportasının üzerine zıpladığımda yanımda duran Karun ceketinin cebinden sigara paketini çıkardı. Onun sigara içmesinden nefret ederek elimi ona doğru uzattığımda benim için de bir dal çıkardı. “Birini öldürmenin en zevkli yolu onu parçalarına ayırmak,” derken Karun’un uzattığı çakmakla sigaramı yakıyordum.

Karun kalçasını arabanın kaportasına yaslarken bir elinde sigarası vardı, diğer eli ise cebindeydi. Bense onun yanında arabanın kaportasının üzerinde oturarak bacaklarımı aşağıya doğru sarkıtmıştım. Karun’un bacağı

benim dizime degecek kadar birbirimize yakın duruyorduk. Mutlaka bana temas edecek bir şeyler buluyordu. Sigaranın dumanını içine çekerek uçurumun ucunda duran Hector'u izliyordu. Donuk suratından ne düşündüğünü anlayamıyordum. "Bittiğinde daha iyi hissedecek misin?"

"Bittiğinde başımı eğmeden arkadaşlarımın mezarına gidebileceğim." Son Marasliyan'ı da bu dünyadan silmekten mutluluk duyacaktım.

Hector'a olan bakışları kin doluydu ama onu öldürme işini bana bıraktı. Bizzat kendisi bunu yapmayı her şeyden çok istese de önceliği bana vermişti. "Bitir şu işi, güzelim." Her konuda yanımda olup beni desteklemesini seviyordum.

Gözlerimi Hector'dan ayırmadan tebessüm ettim. "Ölümcül sayıyı başlatıyorum."

Korumalar psikopat olduğumu düşünerek homurdanırken birden başlayıp on üçe kadar saymaya başladım. Her bir sayıyla içimde büyüyen heyecanın bir tarifi yoktu. Bana yaşatılan tüm o 13 Haziranların sonunu getirmenin heyecanını yaşıyordum. Yüksek sesle saydığım her sayıyla sona yaklaştığını bilen Hector, "Senin de sonun bu uçurum kenarı olacak!" diye bağıırıyordu.

Bulunduğu yerde çırpınırken ondan duyduğum son sözler, "Seni bekleyen ölüm de bir uçurum kenarında olacak!" diyen sözleriydi. Belki haklıydı belki de değildi. Bunu zaman gösterecekti.

"On bir, on iki ve on üç!" dedikten sonra sabırsız bir ifadeyle bombanın kumandasına bastım.

Büyük bir patlama.

Paramparça olmuş bir vücut.

Ve tüm bunları sigarasını içerek izleyen eflatun elbiseli bir kadın.

Hiç bitmeyecekmiş gibi hissettirse de nihayet bitmişti. Patlamanın sarsıntısını bulduğum yerden hissederken sigaranın dumanını içime çektim. Gri duman dudaklarımın arasında süzülürken yere atlayıp uçuruma doğru yürüdüm. Herkes beni izlerken yoğun dumanlar çıkan uçuruma biraz daha yaklaştım. Bileklerime kadar uzanan eflatun elbisenin ipek kumaşı bacaklarıma sürtünüyor, yumuşak bir his bırakıyordu.

Hector'dan kalanların arasında yürüdüm. Etrafa saçılan iç organları ve kopmuş uzuvlarına midem bulanarak bakıyordum. Gözlerim etrafımda gezinerek kafasını aradı. Çok geçmeden bir bölümü tamamen yok olmuş, beyni akmış ve yüzündeki deri küle dönmüş şeyi buldum. Bir topa vurur gibi kafatasına vurup uçurumdan aşağıya yuvarladım. "Bitti." Yürüyüp

uçurumun ucunda durdum. Tek bir adım daha atarsam düşebilirdim ama yükseklik korkum yoktu.

Yarısını içtiğim sigarayı içime çekerek başımı kaldırıp bulutlu gökyüzüne baktım. “Bitti çocuklar.” Bunu söylerken şehit arkadaşlarıma sesimi duyurmaya çalışıyordum.

13 Haziran Katliamı’nda ölen her arkadaşım için gözlerim sızlamıştı. “Artık rahat uyuyabilirsiniz,” diye fısıldadım. “Sizi bu dünyada koparan terör örgütünün son üyesi de bugün hak ettiği cezayı aldı.” O patlamada ölmeselerdi şimdi hepsi benim gibi bir yetişkin olup kendi hayatını yaşayacaktı. Onlar benim hiç büyüyememiş dostlarımdı.

“Bige.” Başımı çevirince Karun’un hemen arkamda durduğunu gördüm. “Uzaklaş oradan.” Beni bir uçurum kenarında görmekten nefret ediyordu. Özellikle de ben haddinden fazla intihara meyilliyken.

Ona yaklaşıp kollarımı boynuna doladım. Başımı yukarı kaldırıp yüzüne en içten duygularıyla bakmaya başlamıştım. “Bunu sana daha önce hiç söylemedim ama teşekkür ederim.” Bir süre gözlerine bakarak derin bir nefes aldım. “Beni Azap Tarikatı’ndan kurtardığın için teşekkür ederim, Sanrı,” dedim ve hemen sonra parmak uçlarımdan yükselip onu öptüm.

Bu sefer birbiriyle dans eden dudaklarımızda şehvet yoktu. Şehvetten çok daha büyük bir duyguyu onun dudaklarında soludum. Yüreğimi ağızıma getiren saf ve yakıcı bir sevgi. Beni yatağa atmak ister gibi değil, göğsünde ağırlamak ister gibi öpüyordu. Belimi kavrayan elinin dokunuşu bile diğer dokunuşlarından çok farklıydı. Nahif ve kırmaktan korkar gibi hassastı.

Yavaşça benden ayrılırken gözlerime olan bakışı bile fazla güzeldi. “İstedğin şey olduğuna göre şimdi sıra benim isteklerimde.”

Meraklı bir ifadeyle gözlerimi kırıştırdım. “Senin isteklerin nedir?”

“İlk olarak şu elbiseden kurtul,” derken üzerimdeki elbiseye nefretle bakıyordu. “Hemen sonra da benim bulduğum bir uzmana gideceksin.” Anlaşılan psikolog konusunu kolay kolay kapatmayacaktı.

Malikânenin merdivenini çıkarken içimden Karun’a küfretmekle meşguldüm. Benim için bulduğu psikolog çok katı biriydi. Hiç acımadan gerçekleri dan diye yüzüme vuruyor ve bana kendimi sorgulatıyordu. Düzenli bir şekilde o kadınla görüşmeye gidecektim. Bunu sırf Karun istediği için

yapıyordum, o da kendi psikoloğuna düzenli bir şekilde gidiyordu. Eğer daha sağlıklı ve mantıklı biri olmama yardım edecekse o doktora daha fazla da gidebilirdim.

Karun ile olan ilişkiye tanıdığım on üç günlük süre bugün dolmuştu ama henüz evden ayrılmamıştım. Gitmeyi de düşünmüyordum çünkü ikimiz de bu ilişkiyi kurtarmak için elimizden geleni yapıyorduk. Karun'a söz verdiğim gibi onun arkasından artık hiçbir şey çevirmiyordum. O da beni üzmekten kaçınıp beni kendi tehlikeli işlerinden uzak tutmaya çalışıyordu. Gitmemi isteseydi bunu bana söylerdi.

Gurur'un son yaptıklarından sonra Karun'un işi başından aşkındı. Gurur tüm bölge liderlerinin öfkesini harladığı için hepsi Gurur Kalender'i ortadan kaldırmanın peşindeydi. Karun ise işgüzar amcasına belli etmeden el altından onu korumaya çalışıyordu. O yemek masasında tüm liderlerin değer verdikleri insanların parçalanmış uzuvları vardı. Çok sonradan öğrendiğime göre Ümit Tozlu'ya bir ders vermek için o masada Farah'ın kuzenine ait parçalar da varmış.

Ne yazık ki Uraz da kurbanların arasındaymış. Gurur denen cani herif Duha'nın canını yakmak için en sevdiği korumalarından biri olan Uraz'ı bile öldürmüştü. Duha'nın yanında kaldığım tüm o sürede Uraz'ı birçok kez görmüş, onunla konuşmuş ve çoğu zaman yardımını almıştım. Uraz'ı severdim, bu yüzden o masada onun da parçalanmış cesedi olduğunu öğrenmek Duha gibi beni de çok üzmüştü.

Bu konuda Gurur'a kızdığım da yüzünüzce bana bakıp, *"Uraz'ın yerine Kadem'in mi olmasını isterdin?"* demişti. *"Tunus'un en çok değer verdiği iki adamı arasında kararsız kaldığımda ilk seçeneğim Kadem oldu. Uraz'ın ölümü onu üzerdi ama Kadem'in ölümü onu yıkardı."* Daha sonra gözlerimin içine bakarak, *"Kadem'i sağ bırakmamın tek nedeni sendin,"* demişti. *"Kadem'i öldürmek Tunus'tan çok senin canını yakardı."*

Psikopat herif o gece masada damarına basmadığı insan bırakmamıştı. Karun'un kafasından aşağıya insan uzvu dökmemiş gibi her gün yüzünüzce buraya gelip herkesi delirtiyordu. İkinci katın son basamağını çıktığımda duyduğum sesle çatı katına çıkmaktan vazgeçtim. Melek'in odasında gelen seslerle adımlarımın yönünü değiştirdim. Şarkı söyleyen bu hüznü ses Melek'in sesine benziyordu. Kapısını yavaşça açınca kapı aralığında gördüklerimle saç diplerime kadar ürperdim.

Melek odasının köşesindeki renkli pufların üzerinde oturuyordu. Beyaz geceliğinin yaka kısmı kan içindeydi. Çenesinden süzülen kanlar boynunu ve oradan da geceliğin yakasını batırmıştı. Bağdaş kurarak oturmuş,

kucağındaki ıslak mendil paketine ve elinde tuttuğu el aynasına ıslak gözlerle bakıyordu. Paketin içinden çıkardığı mendille dudakları ve çenesindeki kanları silerken sessiz gözyaşları döküyordu.

Ayna yardımıyla yüzündeki kanları görüp onları silmeye çalışıyordu. Bunu yaparken de onu duyan herkesi acıya boğacak bir türkü söylüyordu.

"Niye çattın kaşlarını,"

Bilmiyom yâr suçlarımı."

Güzel gözlerinden birkaç damla yaş yanaklarından süzüldü.

"Ölürsem ben saçlarını..."

Yolma gayrı, yolma leyli, leyli,

Yolma leyli, leyli."

Şarkının bu sözleri sanki Karun, Çağıl ve Levent içindi. Son günleri kaldığında değil, bir zamanlar onlarla geçirecek daha çok vakti olduğunda yanlarında olmayı istemişti. Melek yüzlerine gülse bile onları kendi içinde affedemiyordu. Titreyen elini kaldırıp dudaklarındaki kana dokunduğunda gözleri aralandı. Islak gözlerle ciğerlerinden sökülen kana bakıyordu.

"Ben yandım aşkın narına,

Meyletmem dünya malına.

Ölürsem ben mezarıma,

Gelme gayrı, gelme leyli, leyli,

Gelme, leyli, leyli, gelme leyli, leyli."

Kaşlarını büküldü, dudaklarından firar eden hıçkırığa engel olmak için kendimi zorladım. Melek onlara çok kırgındı. Affetmiş gibi davranıyordu ama kimseyi affettiği yoktu.

O hâlâ buraya geldiği ilk gün Karun'a, "*Seni anneme söyleyeceğim,*" diyen o kızdı. Hepsine kırgındı ama en çok da Karun'a çünkü en çok onu beklemişti. Dayısının ona gitmesini bekleyerek hayatını tüketmişti.

Bu şarkı sözlerini bir tek Karun'a söylediğini artık biliyordum. Dayısının yokluğunda onu düşünerek söylediği bir şarkı bile olabilirdi.

"Bir garibim, düştüm dile,

Gerçeklerde olmaz hile.

Zalımlar elinden bile,

Alma beni, alma leyli, leyli.

Alma leyli, leyli, alma leyli, leyli."

⁴ Neşet Ertaş "Niye Çattın Kaşlarını" türküsü. (c.n.)

Elindeki ayna yere düştü. Titreyen parmakları aynayı uzun süre tutamamıştı.

Aynayı almak yerine başını eğdi ve omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Yanına koşup ona sımsıkı sarılmak istedim ama onu bu hâlde görmemi istemeyeceğini düşündüğüm için yerimden kıpırdayamadım. Duygularını incitmekten korkuyordum. O ise içli bir sesle ağlarken başını yerden kaldırmıyordu. “Anne, ölüyorum ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum,” demesiyle yaşlar usulca yanaklarımdan döküldü.

Keşke inkâr edebilsem ama gerçek buydu, Melek ölüyordu ve hiçbirimiz bunu durduramıyorduk. Hıçkırarak, “Onu çok bekledim, anne,” diye fısıldadığında buradan kaçıp gitmek istedim. “Yetiştirme yurdunun penceresinde, hastane odamın camında, kan kustuğum tüm o anlarda onu bekledim. Neden onu beklediğim o yirmi yılda değil de hayatımın son yılında bana kapılarını açtı?” Karun bu kızın vebalinden hiç kurtulamayacaktı. Bir masumun ahım almıştı.

Çatı katına çıktığımda suratıma yumruk yemiş gibi sarsılmıştım. Ya-tağın üzerine oturup bir süre boş boş karşımdaki duvara baktım. Melek’in kanlı görüntüsünün etkisinden çıkamıyordum. Hayatımızda ölüm gibi bir gerçek varken sevdiklerimize geç kalmanın pişmanlığı peşimizi bırakmayacak tek gerçektir. Bu olanlar beni kendi ailemle olanları düşünmeye zorladı. Ciddi anlamda babam ve Gazel’e olan dargınlığımı düşünmeye başladım.

Onlardan birine bir şey olsa bu küskünlük bana vicdan azabı olarak döner miydi? Karun’un Melek’e geç kaldığı gibi ben de kendi aileme geç kalmak istemiyordum. Ve büyükbabam... Onu o kadar özlemiştim ki âdeta burnumda tütüyordu. Babamın telefonlarını açmayınca ve ısrarla onunla görüşmeyince Adana’ya geri dönmüştü. Kurulu düzeni orada olduğundan büyükbabamı burada otel odalarında daha fazla tutamazdı.

Kadem’den alıyordum tüm haberleri ama Kadem bile Gazel’in nerede olduğunu bilmiyordu. En son benimle görüşmek istemişti fakat ben anlaştığımız yere gidemeyince Gazel kayıplara karışmıştı. Artık telefonuna bile ulaşılmıyordu. Annemin yeri ise tam bir muammaydı. Çoğu zaman dilimin ucuna kadar geliyordu ama Karun’a annemin yerini soramıyordum. Annemin nerede olduğunu öğrenmek için ona yaklaştığımı düşünmesin diye ona annemden bahsedemiyordum.

Ailemin her bir ferdi bir yere dağılmışken kimsesizliği iliklerime kadar hissediyordum. Biz Sakalar artık her anlamıyla parçalanmış bir aileydik. Bir süre odada tek başıma ne yapacağımı kara kara düşündüm ama bir

özüm bulamayınca ayağı kalktım. Hızlıca üzerimi değıştirip daha rahat bir şeyler giydikten sonra odadan çıktım. Duha'nın evine gidip Kadem ile takılmaya karar verdim. Onunla olmak bana iyi geliyordu.

Bakalım bu sefer Elay'a kızmak için neler yapıyordu. Elay hamile olduğunu açıkladığından beri Kadem çok dengesizleşmişti. En son bizi sevgiliyle tanıştıracaktı ama Uraz'ın ölümüyle bu konu araya kaynamıştı. Son günlerde tek yaptığı şey Elay ile uğraşmaktı. Duha kendine yeni bir kalp bulana kadar Elay'ın hamile olduğunu herkesten gizlemeye çalışıyordu.

İkinci kata indiğimde Karun'un çalışma odasından çıkan Çiçek'le durdum. Elinde boş bir tepsi vardı. Karun evde miydi? Sabah o işe ben de psikoloğa gitmiştim. Yorgun argın eve döndüğüm için burada olduğunu bile anlamamıştım. Çiçek tepsiyle çalışma odasından çıktığına göre Karun orada olmalıydı, çalışma odasını başka kimse kullanmıyordu.

“Karun evde mi?” diye sorduğumda Çiçek başını sallayarak beni onayladı.

“Kenan Bey ile içerideler.”

Çiçek gitmek için yanımdan geçtiğinde bir an onu durdurmak istedim ma Çağıl karışmamı istemediğinden bunu yapamadım. Onunla konuşup Çağıl hakkında ne düşündüğünü öğrenmek istiyordum ama Çağıl bu konunun dışında kalmamı istemişti. Çiçek ona evet veya hayır diye bir cevap vermedikçe ve ondan kaçmaya devam ettikçe Çağıl'ın yakında tekrar dağlara dönmesinden endişe ediyordum.

Çiçek aşağı inerken ben de Karun'un çalışma odasına doğru yürüdüm. Kapıyla aramda az bir mesafe kalmıştı ki içeriden Kenan'ın, “Onu evden göndermek aceleci bir karar olmaz mı?” diyen sesini duyunca adımlarım duraksadı. Kimden bahsediyorlardı?

Karun'un sert sesini duyunca kalbim kasılmıştı. “Onu görmeye bile tahammül edemiyorum, buradaki zamanı doldu, artık gitmeli!” Benden mi bahsediyordu? Bugün on üç günlük süre dolmuştu. Zamanı doldu derken bundan mı bahsediyordu? Gitmemi istiyordu.

Hızlı adımlarla kapıdan uzaklaşıp merdiveni inerken neredeyse ağlayacaktım. Bu iki haftada onunla birçok şey yaşadığımız için gitmemi isteyeceğini hiç düşünmemiştim. Kalbim acıyla kasılırken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Gelişme katettiğimizi düşünecek kadar aptaldım. Gerçekten denediğini, ilişkimizi kurtarmaya çalıştığını düşünmüştüm. Yaşlar burnumun direğini sızlattıkça adımlarımı hızlandırdım.

Bu evden kaçıp kimsenin beni bulamayacağı bir yere saklanmak istiyordum. Merdiveni koşarak indiğimde holde Çağl ve Gurur'u gördüm ama selam bile vermeden yanlarından geçtim. Koşarak dışarı çıktığımda Çağl arkamdan bağırp, "Bige yine ne oldu?" diye sordu ama onu duymazdan geldim.

Bahçe kapısına doğru giderken Karun'un, "Bige!" diyen sert sesini duydum. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Arkamı dönünce Karun'u ikinci katın terasında gördüm. Biraz hava almak için çalışma odasının penceresine çıkınca beni görmüş olmalıydı. Çatık kaşlarla başımı kaldırıp onun bulunduğu yere bakarken tek bir şey söyledim. "Gidiyorum bu evden!"

Önüme dönüp kapıya doğru yürüdüğümde Karun âdeta gürleyerek adamlarına bağırp, "Dışarı çıkmasına izin vererseniz sikerim belanızı!" demişti.

Bir anda bahçedeki tüm korumalar yolumu kesince sinirden çığlık atmak istedim. Erten bir duvar örerek geçeceğim yolu kapatmışlardı. Onlara çekilmelerini söylediysem de beni dinlemediler. Karun aşağıya inene kadar hiçbir gitmeme izin vermemişti. Karun malikânedden çıktığında Gurur ve Çağl'ın bir adım önünde duruyordu. Bana karşı sabırlı olmaya çalışarak derin bir nefes aldı. "Derdin ne senin?"

O avluda duruyordu, bense bahçe kapısına yakın bir yerdeydim. Öfkemden hiçbir şey kaybetmeyerek ona tek bir soru sordum. "Gitmemi mi istiyorsun?"

Kaşları belli belirsiz çatılırken neyden bahsettiğimi anlamaya çalışıyordu. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Seni duydum."

Bir süre ne demek istediğimi anlayama çalıştı fakat daha sonra sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. "Topuklu ayakkabılarının sesinden kapıyı dinlediğini anlamıştım ama duyduklarını yanlış anlaya..."

"Her neyse, bugün zaten gidecektim," diyerek onu susturdum. Beni kovmasına izin vermeyecektim.

Karun yerinde rahatsızca kıpırdanırken gözlerinin mavisinde soğuk bir ifade geçti. "Gidecek miydin?" Sesi tehlikeli bir boyutta çıkmıştı.

Omuzlarımı dikleştirerek başımı salladım. "Bugün on üçüncü gün." Ona hatırlattıklarımla buz kesmişti. "On üç günlüğüne bu eve gelmiştim."

Çatık kaşlar altında öyle bir bakışı vardı ki neredeyse bana kalp krizi geçirtecekti. "On üç gün doldu ve şimdi de gidiyorsun, öyle mi?"

“Evet,” dediğimde yanındaki elinin parmakları bir kez daha avuçlarının içine kvrıldı.

“Git.” Bana kapıyı işaret etti. “Hemen şimdi git.”

Gurur ve Çağl aynı anda, “Karun,” dediler ama onları dinlemeden hepsini susturdu.

“Karışmayın!” derken kızgın gözlerini benden ayırmıyordu. “Baksanıza gün sayıyormuş. Gideni zorla yanımda tutmayacağım.” Beni göndermeyi planlamamış gibi konuşması yok mu, insanı deli ediyordu. Ona sırtımı dönüp kapıya doğru yürümeye başladığımda arkamdan, “Siktir olup gitsin!” deyince durdum.

“Sen siktir git!” Kaşlarımı çatarak ona döndüm. “Karşında emrindeki adamın yok senin, düzgün konuş!”

Çenesinde bir kas seğirirken elinden bir kaza çıkmaması için kendini zor tutuyordu. “Nasıl konuşacağımı bana sen söyleyemezsin.” Nedendir bilmiyorum ama sinirliydi ve beni de sinirlendirmek için, “Bir kadın bana ne yapabilir ki?” diyerek beni küçümsedi.

Kontrolüm dışı, “Furkan!” diye bağırdım. “Silahımı getir!”

Furkan hemen belindeki silaha uzanınca Karun kaşlarını çatıp, “Senin veliyatını sikerim puşt!” deyince Furkan yutkunarak elini belindeki sihtan çekti.

Sinirden zangır zangır titrerken sıkıttığım dişlerimin arasından, “Demek bir kadın sana ne yapabilir?” dedim. Etrafıma bakınca ağacın altındaki beyzbol sopasını gördüm. Levent eşyalarını ilk kez doğru bir yerde bırakmıştı. Yürüyüp beyzbol sopasını alarak hızlı adımlarla Karun’a doğru yürüdüm. “Bak gör şimdi bir kadın sana neler yapıyor!”

Gözleri elimdeki sopayı bulunca kısık bir sesle küfredti. “İşe gidiyorum, bu manyak karı evimden gidince dönerim!” Hızlı adımlarla arabaların olduğu yöne yürüyünce ona yetişmek için ayağımdaki topukluları çıkardım. Arkasına dönmesiyle ona doğru koştuğumu görünce ağız dolusu küfredip kaçmak için o da koştu. O kadar çok kahkaha sesi duydum ki bizim dışımızdaki herkes gülüyordu.

“Buraya gel!” Bağırarak aramızdaki mesafeyi azaltmak için daha hızlı koştum. “Sonuçta bir kadın sana ne yapabilir ki! Tüm kemiklerini kırdığımda beni küçümsemek neymiş göreceksin!”

Karun can havliyle kendini en yakınındaki arabanın arkasına atıp sinirden bağırdı. “Ciddi olmadığımı biliyorsun. Seni kızdırmak için öyle söyledim, deli karı!”

Arabanın etrafında dönüp dururken elimdeki beyzbol sopasını arabanın aynalarından birine geçirdim. "İsteddiğine ulaştın, hiç olmadığım kadar kızgınım!" Onu yakalamak için arabanın ön tarafına koşunca hemen diğer tarafa kaçtı. "Bir yerde sabit dur!"

Sopayı sinirle arabanın kaputuna geçirdiğimde Gurur küfrederek, "Lan o benim arabam!" diye haykırdı. "Gidin başka yerde oynayın!"

"Başlatma be arabana!" diye cırladım.

"Elinde bir sopa varken kızdırma lan karımı!" Karun bana yakalanmamak için arabanın diğer tarafına kaçarken sinirden güldü. "Yavrum bir dur, konuşalım."

"Kafanı kırdığımda duracağım ya da tüm kemiklerini!"

Ona doğru atılıp, kaputun üzerine çıkarak arabanın diğer tarafına atlayınca Gurur, "Vcdansızca bastığın o araba benim!" diye bağırdı. "Git kendi arabanın üzerinde zıpla!"

Karun'la arabanın etrafında dönüp durmaktan ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Araba tam ortamızda olduğu için kırmızı görmüş boğalar gibi ona bakıyordum. "Demek *siktir git* öyle mi?"

Sıkıtuğı yumruğunu arabanın camına geçirdi. "Başka türlü durmazdın!"

"Arabama yumruk atma, lan!" diye gürledi Gurur.

Elimdeki sopayı sıkarken ona tersçe baktım. "İnsan gibi gitme deseydin dururdum!"

Çenesini sıkı. "Duracak biri gitmeye kalkışmazdı!"

Sinirden sopayı kaldırıp arabanın camına geçirdim. "Beni göndermek isteyen sendin! Kenan'a söylediklerini duyduğum için gitmeye kalkıştım. Zamanı doldu dediğini inkâr mı edeceksin!" Bağırp ona olan sinirimi çıkarmak için arabanın camına bir kez daha vurdum. "On üç gün dolduğu için öyle dedin!"

Gurur feryat figan edip bağırmaya devam ediyordu. "Bana ambalajı hiç açılmamış aynı arabadan almazsanız ırzına geçtiğiniz arabamla ikinizin üstünden geçerim!"

"Duyduklarını yanlış anladın." Karun hızlı hızlı nefes alırken burun delikleri genişledi. Öfkeden deliye dönmüş bir hâlde, "Senden bahsetmiyordum!" dedi sertçe. Ne fark ettiyse bir anda öfkesi duruldu ve çatık kaşları düzeldi. "Bunun için mi gitmeye kalkıştın?" Başımı salladığımda sabır dilenircesine başını yukarı kaldırıp yeniden bana baktı. "Bundan sonra kapı dinlediğini görmeyeceğim. Yarım yamalak duyduğun şeyleri kendi kafanda tamamlamaya bayılıyorsun."

Öfkem saman alevi gibi sönmüştü. “Gitmemi istemiyor musun?”

Ona yaşattığım şu gergin dakikaların acısını çıkarmak ister gibi ters ters bana bakıyordu. “Gitmeni isteseydim on üç gün önce geldiğinde seni kapı dışarı ederdim.” Artık ona saldırmayacağımdan emin olduğundan arabanın arkasından çıkıp bana doğru yürüdü. “Bana artık gitmekten bahsetme, Bige.” Tam karşımda durdu, gözleri elimdeki sopayı bulunca sinirden güldü. “Kocana saldırıp durduğun için bir gün çarpılacaksın.”

“Çarpılmam, resmî olarak evli değiliz.”

Aramızdaki mesafeyi hızla kapattı. “Evlensene benimle.” Kalbim kasılmıştı. Benimle ikinci kez evlenmek mi istiyordu?

Ben duyduğum şeyin şokunu yaşarken Gurur dengesizi bulunduğu yerden, “Lan o benim arabam, benim!” diye bağırmayı sürdürüyordu. “Git kendi arabanın yanında evlenme teklifi et!” Bunun da ne kıymetli arabası varmış.

Karun evet diyeceğimden çok emin bir şekilde bana bakarken, “Hayır,” diyerek yanından geçtim.

“Ne demek hayır?” Beklenmedik cevabımla bir süre afallasa da daha sonra hızlı adımlarla peşimden geldi. “Hayır mı dedin sen?”

Adımlarımı hızlandırıp onun önünden yürürken, “Ne duyduysan o,” dedim sakın bir sesle. “İkinci kez kimse beni bir nikâh masasına oturtamaz.”

Kolumu tuttuğu gibi beni sertçe kendisine doğru çevirdi. Nabzımı hızlandıracak bir şekilde sert bakıyordu. “İlkinde benimle oturmadın o masaya.”

“Ama devamında senin karın oldum, değil mi?” Kolumu çekerek ona tatlı tatlı gülümsedim. “İlkinde bile seninle ezkaza evlenmişken sence ikinci kez evlenir miyim?” Şakaklarında birkaç kas seğirdiğinde intikam alır gibi gözlerine baktım. “Beni boşamadan önce bunu düşünecektin.” Önüme dönerek malikâneye doğru yürüdüm. “Nafaka bile bağlamadan beni boşadın be! Cimri herif.”

Ne yazık ki Karun’un arkamdan ettiği küfürleri duyuyordum. “Derdin paraysa benimle evlen, her şeyin yarısı senin olsun.”

“Beni paranla satın alamazsın.”

“Peki, nikâhıma alabilir miyim?” Her şeyi parayla halledeceğini sanıyordu.

“Ancak rüyanda!”

“Yakında resmî olarak karım olduğunda rüyalarla sınırlı kalmadığımı anlayacaksın.” Arkamdan onun kızgın sesini duysam da umursamadım. İkinci kez benimle evlenmesi sandığı kadar kolay değildi.

Malikâneye girmeden önce elimdeki sopayı Gurur’un ayaklarının önüne attım. “Yemedik arabanı.”

Yanından geçip içeri girdiğimde, “Yememiş hâliniz bu mu?” diyen sınırlı sesi kulağıma geldi. “Bir dahaki sefere kime kızdıysan onun arabasını parçala!”

Merdiveni çıkarken, “Bağırıp durma bana!” diye ben de ona bağırdım. “Hepsi birbirinin aynısı, nereden bileceğim senin arabanı?”

“İçlerinde en güzeli benimkiydi!”

“Artık değil!” dediğimde Kenan ve Çağıl gülerken Gurur bana sövmekle meşguldü.

Evlilik teklifini kabul etmediğim için günün kalanında Karun bana soğuk yapıp durmuştu. O kadar odundu ki ayaküstü yaptığı teklife evet diyeceğimi düşünmüştü. Bunun için ekstra bir hazırlık bile yapmamıştı, ne de olsa herkes Karun Kalender’in karısı olmak isterdi. Gençti, yakışıklıydı ve ülkenin hatırı sayılı milyarderlerinden biriydi. Tüm bunlar ona gereken öz güveni verdiği için hangi kadına evlenme teklif etse evet cevabını alacağını çok iyi biliyordu.

Gece herkes odalarına çekilince birbirimize tripli bir şekilde yatağa girdik. Yatak o kadar büyüktü ki ikimiz de yatağın farklı uçlarında olduğumuz için aramıza çok rahat iki kişi sığabilirdi. Karun’a sırtımı dönerek yatsam da bu durumdan hiç memnun değildim. Aynı yataklarda iki yabancı gibi uyumak beni çok üzüyordu. Başka şeyler düşünmeye çalışarak gözlerimi kapattığımda Karun’un yataktaki kıpırtısını duydum.

Yatağa girdiğinden beri her iki dakikada bir sağa sola dönerek uyumaya çalışıyordu. Sanki kendi için bir türlü en uygun pozisyonu bulamamıştı. Benimle aynı yataktayken başını göğsüme yaslamadan uyuyamazdı. Bakalım bunu nasıl yapacaktı? Bunun için yine uyumamı mı bekleyecekti yoksa ben uyumadan mı göğsüme kıvrılacaktı? Yatakta bana doğru kaydığını hissettim ama ona doğru dönmedim. Bu sefer uyumamı bile b... yememişti.

Nefesini ensemde hissedeceğim kadar bana yaklaşıp o klişe soruyu sordu. “Uyudun mu?” Uyuduğunu düşündüğün birine bu soruyu neden sorarsın ki?

“Daha değil.” Ondan kaçıp yatağın kenarına biraz daha kayarken sırtım ona dönüktü. “Bir şey mi oldu?”

Karun biraz daha bana doğru kayarak az önce açtığım mesafeyi kapattı. “Uykum gelmiyor.” Kolunu uzatıp karnıma doladı. “Belki sarılırsam uyuyabilirim.” Beni göğsüne çekerek arkadan sarılmıştı. “Sarılmamın bir mahsuru var mı?”

“Bunu bana sarılmadan önce sorman gerekmiyor mu?” Karnımdaki elini ittim. “Biri bana sarılınca uyuyamıyorum.”

“Ne zamandır?” Kolunu uzatarak tekrar arkadan bana sarıldı. “Bu da yeni mi çıktı?”

“Peki, sarıl bari.” Beni göğsüne iyice yapıştırdığında içimdeki arzuyu bastırmaya çalışarak gözlerimi yumdum.

Kalçamda hissettiğim sertlikle gülmemeye çalıştım. Bakalım şimdi ne yapacaktı? Üzerimde askılı bir atlet ve mini bir şort varken bana sarılarak büyük bir hata yapmıştı. Uyarılmıştı, üstelik bunun için fazladan hiçbir şey yapmamıştım. Benim tarafıma gelip bana sarılan oydu. Onu baştan çıkarmaya çalıştığımı iddia edemezdi. En son sevişmemizin üzerinden aylar geçtiği için kalçamın ona teması bile sertleşmesine neden olmuştu.

Başım hafifçe kaldırıp boynumu öperek, “Bige,” dedi boğuk bir sesle. Boynuma küçük öpücükler bırakmaya başlamıştı. “Acaba sen de...”

“Hayır,” dedim hızlıca.

Burnunu boynuma sürterek kışkırtıcı öpücüklerini sürdürdü. “Daha ne söyleyeceğimi duymadın.”

Bunun için yanıp tutuşsam da kendimi ağırdan satarak, “Ne söyleyeceğini tahmin etmek zor değil,” deyip yalandan esnedim. “Başım ağrıyor, uyuyacağım.”

Kendini arkadan bana bastırdı. “Başının ağrması için daha çok genciz.” Karnımdaki eli kayarak atletimi yukarı sıyırmaya başladı. “Bir şeyi de inada bindirmeden he desen olmaz mı?”

Atletin altına sızan elini çektim. “İstemiyorum.”

Boynumu hafifçe ısırdı. “En az benim kadar istediğini biliyorum.”

“Karun bana yılışma, artık kocam bile değilsin.” Kendimi yatağın kenarına çektim. “Evlenmeden olmaz.”

Boğazından hırıltıyla karışık sinirli bir ses çıktı. "Bu saatte açık nikâh dairesini nereden bulayım?" Tutuşu sertleşmişti. "Evlenelim deyince de hayır diyorsun!"

"Bunu beni boşamadan önce düşünseydin." Onu daha fazla kızdırarak ondan biraz daha uzaklaştım. Bu gidişle yataktan düşecektim. "Boşandığım biriyle yatmayacağım."

"Kaç gündür boşandığın biriyle yaşıyorsun."

"Boşandığım biriyle sevişmeyeceğim!"

"Çık şu yataktan, koltukta uyu!"

"Uyurum."

"Sıkıysa dene."

"Sen şizofren falan mısın? Koltukta uyu diyen sensin."

"Sen kendini normal mi sanıyorsun?" Omzumdan çekerek beni sırtüstü yatağa çiviledi. Bir kolunun üstünde dururken üzerime eğilmişti. Arzuyla kararan gözleri bu gece hiçbir şekilde beni bırakmayacağını çok net ifade ediyordu. "Seni özledim." Sesi birazcık nefes nefese çıkmıştı.

Dudaklarımdaki bakışlarını kaydırıp gözlerime baktı. "Sen de beni özlememiş olamazsın." Cevap bile vermeme beklemeden uzanıp beni öptü. Bekleseydi de zaten hiçbir şey söyleyemezdim, bu noktada ona direnecek gücüm yoktu.

Beni öptüğü an vücudum dudaklarının sıcaklığıyla titremişti. Elimi yumuşak saçlarının arasına daldırıp ona karşılık vermek için fazla düşünmedim. Karun'un vücudunun bir kısmı üzerimdeyken parmakları vücuduma saplandı. Alt dudağımı dişlerinin arasına alıp hafifçe çekştirerek bırakmıştı. Kısık bir inilti çıkardığımda şehvetten koyulaşan gözlerle bana bakıyordu.

Onun iri vücudunun gölgesinde hızlı hızlı nefes alan hâlimi izliyordu. "Gördüğüm en güzel varlıksın." Boynuma doğru eğilip yeniden beni öpmeye başladı. Az önce ona sırtım dönük yatarken boynumun sağ tarafını öpmüştü. Şimdi öpücüklerini eşitlemek için sol tarafa uzanmıştı.

Boynuma kışkırtıcı öpücükler bırakırken karnıma sürtünen eli şortuma doğru uzandı. Beklenti içinde nefesimi tuttum. Vücudum onun ellerine, dudaklarına ve ona teslim olarak beklenti içine girmişti. Karun'un şortunun içine sızan eli en mahrem yerime kayınca kalbim duracak sandım. Parmakları beni keşfe çıktığında elinin altında titreyerek hızlı hızlı nefesler almaya başladım. O kadar uzun zaman olmuştu ki bunun nasıl hissettirdiğini unutmuştum.

Boynumdaki dudaklarını çekerek yüzüme baktı. Bacaklarımın arasındaki eli rahat durmayıp beni çıldırtırken bana yaptığı şeyi yüzüme bakarak izliyordu. Terlemeye başlamıştım. Karun parmaklarını belli bir ritimle hareket ettirdikçe vücut sıcaklığım artıyordu. Omurgamda başlayan bir ısı uyluklarıma sızıyor, bacaklarımın arasında bir zonklamaya neden oluyordu. Karun ise nereye dokunup baskı yapacağını çok iyi biliyormuş gibi uyarılan kadınlığıma tatlı işkenceler yapıyordu.

Kalçamı kaldırıp kendimi onun eline doğru bastırduğım da dudakları kıvrıldı. "Acele etme, daha yeni başlıyoruz."

Elini çekmesiyle hayal kırıklığına uğradığımda omuzlarımdan tutarak beni öne çekti. Atletimin eteklerini tutup başımdan çıkardı, suryen takmadığım için ondan utanmadım. Göğüslerim görüş açısına girince gırtlığından kalın bir ses çıkartarak beni yatağa itti. Sırtım yatakla buluşunca gözlerini göğüslerimden ayırmadan tişörtünü ensesinden tuttu ve tek bir hamlede çıkardı. O kadar sabırsızdı ki saldırır gibi üzerime uzanıp dudaklarımı hoyratça öpmeye başlamıştı. Karun beni nefessiz bırakmak istercesine öpüyordu.

Sanki bir yılın acısını çıkarıyordu. Kibar değildi, öpüşü kibar denmeyecek bir vahşilikteydi. Bunu yaparken de iri eli avucunun içine aldığı göğsümü sıkıyordu. Her hareketiyle artan iniltilerim onun dudaklarının arasında kayboluyordu. Duyularım bana eziyet edecek bir güçte keskinleşmişti. Dudaklarının ve dilinin tadını alırken artık benim de öpüşlerim aceleliydi. Vücudumdaki tüm ısı bacaklarımın arasında toplanırken bunu dindirmesini ve bana ihtiyacım olan şeyi vermesini istiyordum.

Karun dudaklarımdan boynuma ve oradan da göğüslerime kaydı. Bir eli göğüslerimden birini avucunun içinde yoğurup hafifçe sıkarken dudakları diğer göğsüme yöneldi. Sırtımı yay gibi büktüm. Dilimdeki tadı yerini korurken onun ilgilendiği göğüslerimdi. Göğsümün ucunu dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırduğunda yüksek sesle inledim. Odada duyulan tek şey benim iniltilerim ve aldığım nefeslerin sesiydi.

Karun sadece ağızyla bile beni getirtebilirdi. Göğüslerimi sömürürken elini uzatıp şortumun ve çamaşırlarımın lastiğini kavradı. Dizlerime kadar sıyırdığı şortun kalanını bacaklarımdan ben çıkardım. Elini bacaklarımın arasına uzattığında onun için yeteri kadar ıslak olduğumu görünce başını kaldırıp kıvrılan dudaklarla bana baktı. "Daha şimdiden benim için hazırsın."

Göğüslerimde onun dilinin ve dişlerinin sızısını hissederken yataktan çıktı. Çınlıçplak bir vaziyette kollarımı yatağa bastırarak ona baktım.

Gözlerimin içine bakarak eşofmanını çıkardığında alt dudağımı dişledim. Terden ısıldayan kaslı vücuduna aç gözlerle bakıyordum. Tahrik edici bir ifadeyle gözlerimin içine bakarak *boxer*'ını çıkardı. Gözlerim aşağıya kayınca gördüğüm şeyin büyüklüğüyle nabzım hızlanmıştı. Bu gece düşündüğümünden daha uzun olacaktı.

Karun yatağın ayak ucundan emekleyerek bacaklarımın arasına kadar tırmandı. Kısa bir an gözlerime bakınca dudaklarımı ısırarak bacaklarımı araladım. Ne istediğimi ona açıkça belirttiğimde gözleri bir kat daha koyulaştı. İri parmakları bacaklarıma gömülerek onları biraz daha ayırdı. Dudaklarını en hassas yerimde hissedince artık çıkardığım seslere engel olamıyordum. Daha fazlasını istiyordum, çok daha fazlasını.

Karun'un dilini ve dudaklarını en mahrem yerimde hissettikçe sanki boğuluyormuşum gibi ağzımdan anlamsız mırıltılar çıkıyordu. O kadar iyi hissettiriyor ki. Yatağın çarşaflarını sıkarak kıvranmaya başladım. Vücudumu saran haz o kadar büyüktü ki tenim karıncalanıyor, açılan gözeneklerimden damarlarıma şehvet sızıyordu.

İstemsizce kalçalarımı yukarı kaldırıp kendimi ona bastırıyordum. Bu müthiş bir duyguydu. Ben bu hâldeyken asla durmamalıydı. Zevkin doruklarındayken bana her ne yapıyorsa yapmaya devam etmeliydi. Çıkardığım edepsiz sesler içime girmeden onu tatmin ediyormuş gibi gırtlığından çıkan hırıltıyı duyabiliyordum.

Ayak parmaklarım kıvrılırken çarşafı daha çok sıktım. Sırtım yay gibi bükülürken, "Karun ben..." demiştim ki vücudum sarsılmaya başladı. Onu beklemeden orgazmı yaşadım. Bunu onunla en son bir yıl önce yaptığım düşünülürse çok bile dayanmıştım. Ona aç olan vücudum küçük bir dokunuşuyla bile kıskırtılmaya müsaitti.

Vücudum titreyerek rahatlarırken sırtım yatakla buluşmuştu. Karun bacaklarımın arasından çıkıp üzerime uzandığında ter içinde kalmıştım. Aldığım hızlı soluklar yüzünden göğüs kafesim şiddetle hareket ediyordu. Tadıma doymamış gibi dilini dudaklarının üzerinde gezdirmesi çok tahrik ediciydi. Ensesinden tutarak onu üzerime çekip öpmeye başladım. Bu kadarıyla yetinmeyeceğimi iyi biliyordu. Dudaklarında kendi tadımı almak bacaklarımın arasını sızlatıyordu. Bacaklarımı onun için araladım ama bana istediğimi vermek yerine yatakta doğruldu.

Sinirle karışık bir homurtu çıkardım. "Beni bu hâlde bırakmazsın."

Terden ısıldayan vücudumu arsız gözlerle süzerken boğuk bir sesle, "Bu senin içindi," dedi. Omuzlarımı tutarak sırtımı yataktan ayırdı. Beni kucağına alıp şömineye doğru yürümesini beklemiyordum.

Şöminenin karşısındaki koltuğuna oturduğunda onun kucağındaydım. Bana sahip olmak için sabırsızlanırken, “Burada olacaklar da benim için,” deyince kükürdüm. Bu adamın şömine fantezisi vardı. Bunun başka bir açıklaması olamazdı.

Bacaklarımı iki yana ayırarak kucağına iyice yerleştirdim. “Bana istediğimi verdiğin sürece nerede olduğu fark etmiyor.” Kışkırtıcı bir sesle konuşup ellerimi göğüs kaslarında gezdirdim.

Dokunduğum sert kaslarını öpmeye başladığımda Karun’un omuzları gerilmişti. Dudaklarıma karşı bile fazla zayıftı. Bu pozisyondayken hareketlerim kısıtlı olduğu için dudaklarımı göğüs kaslarının üzerinden hareket ettiriyor, boynuna küçük ısırdıklar bırakıyordum. Kendini kontrol etmeye çalışsa da ben boynunu öpüp ısırıkça gırtlığından çıkan garip sese engel olamıyordu.

Kulak memesini dişlerimin arasına alıp ısırıldığında bir küfür savurup kalçalarımı sertçe kavradı. Ona yardımcı olarak ellerimi omuzlarına bastırıp bacaklarımı araladım. Sert bir harekete kendisini içime itince dudaklarımdan çıkan tiz çığlığa engel olamadım. Hazırlıksız bir şekilde içime gömülmüştü. Bana attığı çığlıkların onu daha fazla azdırdığını çok önceden beri biliyordum. Omuzlarına tırnaklarımı geçirerek belli bir ritimle üzerinde hareket etmeye başladım.

Her hareketimle sallanan göğüslerime ve terlerin aktığı vücuduma aç gözlerle bakıyor, baktıkça kontrolünü biraz daha yitiriyordu. Ensemdeki saçlarımı yumruğuna dolayarak beni kendisine doğru çekip dudaklarıma kapandı. Beni hoyratça öperken elleri vücudumun her yerindeydi. Karun ile olan bu sevişmemizde sadece cinsellik yoktu, özlem de vardı. Birbirimizin tenine olan özlemimizi dokunarak gideriyorduk. Sanki bir yılın yokluğunu telafi etmeye çalışıyorduk.

Ruhlarımız dudaklarımızın arasında birbirine karışırken kaybettiğimiz onca ayın acısını çıkarır gibiydik. Nefesimi kesen uzun bir öpücüğün ardından bana bakarak, “Bige,” diye mırıldandı hafif kalın bir sesle. “Benimle neden evlenmiyorsun?” Bunun cevabını almadan durmayacaktı.

Cevabımı beklerken göğsümdeki yara izini öpmesi dizlerimin bağına çözmüştü. İçim öyle bir titremişti ki küçük bir öpücüğün bende yarattığı his yüzlerce voltluk elektriğe maruz kalmak gibi sarsıcıydı. Bunu yapmasını beklemiyordum. Dudakları göğsümde soluğumu kesecek kadar uzun kalmıştı. Kurşun yarasının tenimde bıraktığı izi öperek kapatmak istemiş olabilirdi.

Öpünce geçmeyen, geçse de sızısı kalan bazı yaralar vardı. Göğsümdeki yara da onlardan biriydi. Yarası derin, anısı sancılıydı. İkimizin hayatını bir kâbusa çeviren o günün nişanesini kalbimin tam üzerinde taşıyordum. Onun sol göğsünün üzerinde kalbimin ritimlerinin mürekkebi vardı. Benim sol göğsümün üzerinde ise patlayan bir kurşunun barut izi. Onun dövmesi atan bir kalbi, yani yaşamı simgeliyordu. Benim göğsüme dövme gibi kazınan iz ise ölümü hatırlatıyordu.

Güzel olan son şeyi o almıştı, bense kötü olan her şeyi sol göğsümün üzerine topladım. Karun yara izini öperek başını çektiğinde hisliydi bakışları. Gözlerinde gördüğüm o karanlık ruhumdaki tüm ışıkları söndürürken, “Karun,” diye mırıldandım boğuk bir sesle.

Boğazım düğümlendiğinde bu konuşmayı yapabilmek için kendimi zorladım. “Ben seni çok seviyorum,” dedim buruk bir sesle. “Ama seninle tekrar evlenemem. Sebebin ne olursa olsun bana bir deli raporu çıkartarak benden boşanan bir adamla nasıl evlenirim.”

Sözlerim ikimizin arasına bomba gibi düştüğünde Karun’un bakışlarındaki sarsıntıyı gördüm. Nefes alışları hızlanırken aldığı darbeyi gizleyecek hiçbir yolu yoktu. Göğüs kafesini tekmeleyen kalbinin sesini duyar gibiydim. Kalbindeki o müthiş çarpıntı ona nefes aldirmıyordu. Duymak istediği ve duymaya can attığı şeyler değildi bunlar. “Hiç mi evlenmezsin?”

“Hiç demedim ama şu an için evlenmeyi düşünmüyorum.” Karun beynine balyoz yemiş gibi gerilmişti. Buna inanmak istemiyordu lakin ıslak bakışlarımda en küçük bir yalan veya oyun bulamıyordu. “Seninle ikinci kez evlenme ihtimalim bana tekrar Saka deme ihtimalin kadar güç bir şey.” Titreşen kirpiklerimin arasından ona bakarken başımı iki yana salladım. “Evlenmemiz en az beni affetmen kadar imkânsız.”

O beni kalbinde affetmediği sürece bunu yapamazdım, bu en az ilk evliliğim kadar büyük bir hata olurdu. Onunla yeniden evleneceksem önce her şeyi aşırp temiz bir sayfa açmalıydık. Bu olmadan yapılan bir evlilik en az ilki kadar yıkılmaya mahkûmdu. Karun’un bana olan bakışı kararlı, inatçı ve ısrarcıydı. “Benimle evlenmeyi sana kabul ettireceğim.” Kolay kolay vazgeçmeyecek gibi görünüyordu. “Seni beyaz gelinliğin içinde göreceğim,” dedikten hemen sonra beni öpmeye başladı.

Bense onun dudaklarına teslim olurken bunu nasıl yapacağımı düşünüyordum. Şu an için ilgilendiğim tek şey geceyi onun kollarında geçirmektir. Uzun zaman sonra onunla sevişiyorken hiç sabah olmasın istiyordum.

Ve gecemiz daha yeni başlıyordu.

~12~

SIRLARIN ÖMRÜ SONSUZ DEĞİLDİR

"Bilemezdim bu kadar sarsılacağımı, senden kaçarken aslında kaçtığım şeyin gerçeğin ta kendisi olduğunu. Yıkıl dünya, yıkıl artık, kelimeler kifayetsiz kalıyor. Öyle bir yıkıl ki bir ablanın çaresizliğinde boğulsun tüm insanlık."

Parmaklarım sıcak kahve kupasını sararken sessizlik içinde karşımdaki kadını izliyordum. Karun'un benim için bulduğu bu psikoloğa düzenli olarak iki aydır geliyordum. Yılların birikimini ilerlemiş yaşının olgunluğuyla birleştirip bana akıllıca tavsiyeler veriyordu. İki ay içinde her seansta ona biraz daha kendimi anlatmış, yavaş yavaş çözülmeye başlamıştım. İki ayın sonunda ise tüm hayatımı bilen birine dönüşmüştü. Feyza Hanım aynı zamanda Karun'un da psikoloğuydu. İkimizle haftanın farklı günlerinde görüştüğü için yaşadığımız her şeyi biliyordu.

Çenesinin hizasındaki saçlarının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bana karşı tamamen dürüst olmadığını düşünüyorum." Oturuşunu dikleştirdi. "Hâlâ annenle ilgili o kâbusları görüyor musun?" Bu konu sinirlerimi bozuyordu.

"Evet," dedim bıkkınca. Ona doğruları söylemedikçe aynı soruyu farklı şekillerde sormaya devam ediyordu. "Kâbuslarım bir gece için bile son bulmadı. Yıllardır olduğu gibi her gece annemi vurduğum o günün kâbuslarını görüyorum."

Kocaman ela gözlerini kıstı. "Karun Bey'in bundan haberi var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Kâbuslarımın devam ettiğini bilmiyor, onun evine taşındığımdan beri bunu ondan gizliyorum."

"Nasıl?"

"Kâbuslarım genelde annemi vurduğum o saatlerde başlıyor, yani gece üç gibi." O saatlerde başlayıp sabaha kadar sürüyordu ya da bana öyle geliyordu çünkü rüyalarımız aslında sekiz saniyeyle sınırlıydı. Sekiz saniyelik bir şey bana nasıl sabaha kadar sürdüğünü düşündürebilirdi, bilmiyordum.

Yüzümü ovuşturdum ama görünüşüme fazla önem verdiğim için hemen sonrasında kâkülümü düzelttim. "Alarmı ayarlayıp telefonu yastığımın altına koyuyorum." Üzerimdeki dar elbisenin toplanan eteğini umursamadan bacak bacak üzerine attım. "Saat üç gibi alarm çalınca Karun'u uyandırmadan hemen alarmı kapatıyorum."

Uykulu gözlerime bakıp derin bir nefes aldı. "Sonra da sabaha kadar hiç uyumuyorsun, değil mi?" Saat üçten sonrası kâbusların başlangıcıydı, bu yüzden o saatlerde uyumak istemiyordum.

Yataktan sessizce çıkıp odanın köşesindeki tuvalin başına geçiyor ve loş ışıkta resim yapıyordum. Bazense çizim defterimi alıp şömine karşısındaki koltukta bir şeyler çiziyordum. Saat üç ve altı arasındaki o boşlukta yaptığım şey bunlardı. Saat altıda üzerimi değiştirip ya malikânenin spor salonunda egzersizlerimi yapıyordum ya da bahçede sabah koşusu. Spor yaptıktan sonra odaya dönerek hızlı bir duş alıp saat tam yedide kahvaltı masasında oluyordum.

Aslında abartılacak bir şey yoktu, sadece üç saat uykumdan ödün veriyordum. Uyanma saatim normalde altıydı ama kâbuslarım yüzünden artık üçte kalkıyordum. Feyza Hanım'ın kırıksıklarla dolu yüzü gerilince omuzlarım düştü. "Karun, annemin yaşadığını öğrendiğimden beri kâbuslarımın son bulduğunu düşünüyor. Annemi görmedikçe yaşadığına tam olarak ikna olamıyorum." Bu da kâbuslarımın devam etmesine neden oluyordu. Rüyamda hâlâ annemi öldürüyordum.

Feyza Hanım ellerini masada birleştirirken gözleri fazla kurnazca bakıyordu. "Ona söylemen senin açısından daha iyi olmaz mı?" Gözlerini kısınca alnındaki kırıksıklıklar arttı. "Kâbuslarının devam ettiğini öğrenirse sana annenin yerini söyleyebilir."

Bunu yapacağından hiç şüphem yoktu. "Tam da bu yüzden bilmemesi gerekiyor, bana annemi vermek için her şeyini gözden çıkardı." Kahvemden bir yudum alarak bakışlarımı ona diktim. "Böyle bir adama psikolojik baskı uygulayarak annemi almak istemiyorum. Onu bırakıp gitmeyeceğimden emin olunca bana annemi vereceğini biliyorum." Gözlerimin ardı sızlamıştı. "Ben on dört yıldır bir annenin yokluğunu çekiyorum, biraz daha dayanabilirim."

Feyza Hanım'ın dudaklarında küçük bir gülümseme oluştu, bu yaşlı cadı belki de ilk kez benimle gurur duyuyormuş gibi bakıyordu. "Hiçbir hastam iki ayda bu kadar hızlı bir gelişme gösteremedi. İki ay önce bu kapıdan giren kadının tek düşündüğü kendi istekleriydi." Tebessümü büyüdü. "Şimdiyse yan yollara sapmadan beklemeyi ve sabretmeyi öğrendin. Gösterdiğin çabayı takdir ettiğimi bilmelisin."

"İki aylık bir çabayla bu hâle geldiğimi söyleyerek başarının çoğunu kendinize mi alıyorsunuz?" Elimdeki kahve kupasını önümdeki sehpanın üzerine bıraktım. "Benim zaten bir yıllık psikolog geçmişim var ve öncesinde de birkaç psikoloğa gitmiştim." Onu sinir ederken omuzlarımı dikleştirdim. "Ben tedaviye açık olmasaydım bu iki ayda bir adım bile ilerleyemezdik. Burada tüm teşekkürü ben hak ediyorum."

Nadiren ortaya çıkan kahkahası odayı doldurdu. “Hâlâ bazı konuların üzerinde çalışmalıyız. Mesela takdire şayan mütevazılığın ve haddinden fazla olan şu açık sözlülüğün.”

“İnsanlar buna dürüstlük diyor.”

“İnsanlar her zaman doğruları duymayı istemez.”

“Biliyorum.” Hatırladıklarımla yüzümü buruşturdum. “Dün Elay’a birkaç ay sonra balon gibi şişeceğini söylediğim için üzerime kustu.” Kendimi tutamayıp ögürdüm. “Bir daha onunla sinemaya gitmeyeceğim.”

Kırıksıklıkların çevrelediği dudaklarını aralayıp tam bir şey söyleyecekti ki saatin tik sesiyle çantamı alıp ayağa kalktım. “Haftaya görüşürüz, Feyza Hanım.” Kabanımı alıp kaçarcasına odasından çıktım. Seans boyunca o kadar geriliyordum ki süre dolar dolmaz çok hızlı dışarı çıkıyordum. Neyse ki artık bugünden itibaren haftada bir kez görüşecektik. İki ay boyunca haftanın üç günü ona gelmek beni çok yormuştu. Bu süreyi haftada bire düşürmüştüm.

Dışarı çıktığımda yirmi korumam beni bekliyordu, yani yirmi bir. Bu herifler beni kendilerine benzettiği için tıpkı onlar gibi ben de çoğu zaman Ali’nin varlığını unutuyordum. Karşılarında durduğumda birkaçının elindeki cep kitabını arkasına sakladığını gördüm. Gülmemeye çalıştım. “Haftaya hepinize tek tek okutacağım Nas ve Felak’ı.” İki aydır bunun için onlara baskı uyguladığımdan artık dua kitaplarıyla geziyorlardı.

Kendimle övünürcesine çenemi kaldırdım. “Size iyi bir örnek teşkil etmek için ben çoktan ezberledim hatta yanında ekstradan beş sure daha ezberledim.” Kaşlarımı çattım. “Madem sizden kurtulamıyorum, o zaman Karun’un adamlarından hiçbir farkınız kalmayacak. İki ay oldu be, iki ay! Kim olsa ezberlerdi.”

Furkan göğsünü kabartarak güldü. “Valla ben ezberledim, Bige Hanım. Haftaya olan sınavı çok rahat veririm. İki ayda sadece Felak Suresi’ni ezberledim ama bu da bir şey.”

“Beceriksiz,” diyerek ona çıkıştım. “İki ayda sadece Felak Suresi’ni mi ezberledin?”

Hemen savunmaya geçti. “Öyle demeyin, Bige Hanım.” Büyük bir zorluğu aşmış gibi davranıyordu. “Felak Suresi düşündüğümünden daha uzunmuş.”

“Nesi uzun, toplansan yarım sayfayı doldurmaz.”

Ortada komik bir şey varmış gibi diğerleri gülmemek için kendilerini zor tutarken Furkan, “Yarım sayfa mı?” diyerek gözlerini belirtti. “Daha

Felak Suresi'nin uzunluğunu bilmiyorsunuz ama karşıma geçmiş bana kı-
zıyorsunuz. O kadar kısa cin kovucu sure mi olurmuş?" Neyden bahsed-
yordu?

Furkan ensesini kaşıyarak kafa karışıklığıyla bana baktı. "Ruhani
varlıklar size saldırdığında ben Felak okumaya başlayınca kaçarlar ama
korktukları için değil, sıkıntıdan. Ne de olsa seksen üç ayetten oluşan bir
surenin bitmesini beklemek her babayiğit cinin harcı değil." Seksen üç
ayetten oluşan mı?

"Sen neyden bahsediyorsun, Felak Suresi..." demiştim ki rahmetli ba-
baannemin verdiği mevlitlerden bir şeyler hatırlayınca, "Hadi be!" dedim
şaşkınca. Şoke olmuş bir hâlde ona bakıyordum. "Yasin-i Şerifi mi hat-
mettin, dengesiz herif?"

Demek ki diğer korumaların kıkırdamasının sebebi buydu, hepsi gü-
lerek başını sallayınca şaşkınlıktan boyut atladım. Bu herifler ciddi miydi?
Ağzım bir karış açılmıştı, Furkan gerçek anlamda Yasin Suresi'ni ezber-
lemiş olamazdı, değil mi? Furkan hiçbir şey anlamayarak bana bakınca
ona yanlış sureyi ezberlettiklerine emin oldum. Nedim, Celil ve diğerlerine
bakıp ben de gülmeye başladım. "Adisiniz."

Furkan kahve gözlerini bize dikerek, "Burada ne haltlar dönüyor?" diye
sordu. Birazdan olacakları az çok tahmin edebiliyordum.

"Ezberlediğin bu Felak Suresi'ni sen hangi kitaptan buldun?" Bunun
kimin başının altından çıktığını merak ediyordum. Furkan'ın iki ayda
Yasin Suresi'ni ezberlediğine hâlâ inanamıyordum. Bu adamın ezberi bu
kadar iyi miydi?

Furkan gittikçe ondan uzaklaşan hatta küçük adımlarla onun yanından
tüymeye başlayan Nedim'i işaret etti. "Ondan istedim, o da çıktı hâlinde
tüm o sayfaları bana verdi." Kendimi tutamayıp kahkaha attım. Anlaşılan
Nedim, Yasin Suresi'nin fotokopisini çıkarmış ve başına da Felak yazıp bu
aptala vermişti.

Nedim'in arabasına doğru koştuğunu görünce kıkırdadım. "Daha hızlı
kaç, birazdan ona gerçeği söyleyeceğim."

"Ben arabayı çalıştırmadan söylemeyin, Bige Hanım!" diye bağırınca
güldüm. Çocuk gibi haylazlardı.

Furkan akli karışarak onun arkasından bakıyordu. "Bu piç neyden ka-
çıyor?"

"Senden," diyen İsa da bu işin içinde olmalı ki gülerek kendi arabasına
doğru koştu.

“Beni bekle lan!” diyen Celil de koşmaya başlamıştı. Onun arkasından Yakup, Halil, Nazım, Mert ve birkaç kişi daha arabalara doğru koşunca kakhaha attım. Suçlular nasıl da kendini belli ediyordu.

Onlar arabalara atlayıp yola çıkınca merakla bana bakan Furkan’a döndüm. “Tatlım seni kandırmışlar.” Çantamdaki telefonumu çıkarıp Google’den Felak Suresi’ni açtım. Kısacık sureyi ona gösterdim. “Felak bu.” Furkan sertçe yutkununca gülmemeye çalışarak başımı salladım. “Sana ezberlettikleri şey Kuran’ın en uzun surelerinden biri olan Yasin Suresi.”

Furkan önce bir süre telefonun ekranındaki sureye baktı, daha sonra bana. Bunu birkaç kez yaptıktan sonra dudakları balık gibi açılmıştı. Yaşadığı şaşkınlığı üzerinden atmaya çalışıyordu. Başardığı şeyin güzelliğine sevinemiyordu çünkü arkadaşları tarafından tuzadı düştüğünü anlamıştı. Sinirden gözü seğirirken kaşlarını çatı. “Onları sikeceğim!”

Sinirle hırladıktan sonra hemen benden uzaklaştı. Onların peşlerine düşmek için arabasına doğru koşarken ağza alınmayacak küfürler ediyordu. Onu tuzadı düşürdükları için çok kızmıştı. “Bela olup o piçlerin üzerine yağacağım! Günlerdir gece gündüz yanlış sureyi mi ezberledim!”

“Tatlım, ne kadar güzel bir şeye vesile olduklarının farkında mısın?” Arkasından seslendim. “Bu başarın için seni ödüllendireceğim. Birkaç ikramiye maaş nasıl? Nedim’in yakışıklı suratına zarar verersen parayı unut!” İlk günden beri Nedim’in yüzünü sevdiğimi hepsi biliyordu, çok yakışıklıydı.

Furkan arabaya binmeden önce kısa bir an bana baktı, bakışları hiddet doluydu. “Onun çirkin suratına kezzap döküp yakacağım!”

“Kıskanma çocuğu, gayet yakışıklı.”

Tıpkı büyükbabam gibi, “Gözleriniz bozulmuş sizin!” diyerek arabaya bindi hayvan. “Gidin tamir ettirin şu gözlerinizi!”

Umarım Nedim’in yüzüne zarar vermezdi.

“Allah’ın cezası ergen!” Bağırarak Levent’in peşinden koşup merdiveni hızlıca indim. “Bu kaç etti!”

Benden kaçarken arkasına bile bakmıyordu. “Yenge bırak peşimi!” Levent’in bu iki ayda gösterdiği tek iyi gelişme bana yenge demeye başlamasıydı ama onun dışında hâlâ canımı sıkacak şeyler yapıyordu.

"Benden kaçarak bu sorunu çözemezsiniz!" Benden dışarı fırladığı anda peşinden koştum. Ayaklarından çıkardığını topuklu ayakkabıyı ona fırlattığımda hedefi tam on ikiden vurmuştum.

Ayakkabımı kafasının arkasına çarpınca acıyla inleyerek durdu. Etraftaki korumaları göstererek bana döndü. "Herkesin içinde ayıp olmuyor mu? Ben artık üniversiteden mezun olan bir yetişkinim!"

"Bana cevap verme!" Ona doğru yürüyüp çenesini sertçe kavrayarak yanağındaki morluğa baktım. "Şu suratının hâline bak, yarın seninle geleceğim ve bunu kimin yaptığını bana göstereceksin." Son günlerde dayak yiyip yiyip eve geliyordu.

Levent kaç gündür çenemden bezmiş gibi yaka silkerek, "Annem gibi davranma yenge," demişti ki ne fark ettiyse sinirden güldü. "Gerçi annem pek takmaz böyle şeyleri." Çenesini benden kurtararak geriye çekildi. "Arkadaşlar arasında olan bir şey." Umursamaz bir ifadeyle omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bu kadar büyütme."

Kafasına sertçe vururken onu parçalayabilirdim. "Bunlar nasıl bir arkadaş ki son günlerde seni hep bu hâlde eve gönderiyorlar?" Tam bir şey söyleyecekti ki kulağına yapışarak çekince başını eğmek zorunda kaldı.

"Yenge, bırak acıyor."

Kulağını benden kurtarmaya çalıştı ama ona izin vermedim. "Yarın o arkadaşlarınla tanışacağım, gözlüklü ergen. Beni yine atlatırsan bu sefer kafanı kırar ve abine şakalaşıyorduk derim. Ne de olsa sen alışmışsın şaka ayağıyla dayak yemeye!"

Onu sertçe bıraktım, yüzündeki morluğu gördükçe çıldırıyordum. "Şu hâlde bak, dayak arsız olmuştun sen!" Savunmaya geçmek için ağzını açmıştı ki, "Kabul etmezsen beş saniye içinde diğer yanağını da ben morartacağım," diyerek ona tatlı tatlı gülümsedim. "Ve bilirsin yaparım. Şimdi bana duymak istediğim şeyi söyle bakayım."

Bu tür konularda şakam olmadığı için burnundan nefesini vererek başını salladı. "Peki ama orada sorun çıkarıp beni utandırmayacaksın?"

Göğsümü kabarttım. "Tatlım, benim olduğum bir yerde insanlar utanmaz, gururlanır."

"Buna benzer bir cümleyi en son kurduğunda hastanedeki bir adama kafa atmıştın." Bu hafta olanlardan bahsediyordu. Melek'in durumu çok kötüleştiği için birkaç gün hastanede kalmak zorundaydı. Oradaki bir hasta yakını car car asistan kıza bağırıp duruyordu. Adam çok saldırgandı hatta termostaki sıcak suyu zavallı kızın yüzüne dökmeye kalkışmıştı. Kendimi

tutamayıp adamın yüzüne kafa atmışım. Böylece kimsenin yüzüne zarar vermeyeceğini anlamıştı.

“Bir köşede durup sizi izleyeceğim.” Levent’in arkadaş ortamını görmek için duymak istediklerini söyledim. “Hiçbir şeye karışmayacağım, sadece bir süre orada durup gözlemleyeceğim.”

Bana zerre kadar inanmadığından gözlerinin ardında yoğun bir şüphe vardı. “Söz ver bana.”

“O dediğinden.”

“Yenge açık bir şekilde söz ver.”

“Söz veriyorum, gerekmedikçe karışmayacağım.” Bir şeylere karışmam için kendime çok fazla gerekçe sunabilen bir kadındım.

Karun ve adamlarının arabası malikânenin kapısından içeri girince Levent kısık bir sesle küfretti. “Akşam yemeğini odamda yiyeceğim, beni idare et.” Günlerdir yaptığı gibi abisi suratındaki morluğu görmesin diye hemen içeri girmişti. Onu nereye kadar idare edecektim acaba? Karun bu olanları bir bilse Levent’in arkadaşlarını kurşuna dizerdi.

Karun hep olduğu gibi akşam sekizde eve gelmişti. Yürüyüp Levent’e fırlattığım ayakkabımı alıp giydim. Şoförün açtığı kapıdan dışarı çıkan yakışıklıya kocaman gülümsedim. “Hoş geldin, kocam.” Yanına gidip kollarımı boynuna doladım ve dudaklarına sulu bir öpücük kondurdum. “Ne çok göresim gelmiş seni.”

Boğmak istercesine ona sımsıkı sarıldım. “Evimin direği kocam gelmiş,” diyerek ona sırnaştığımda beti benzi atmıştı. Hâlâ bu hâllerime alışamadığı için hemen sonrasında kıyametin kopacağını falan sanıyordu.

Belimi tutup beni kendisine doğru çekerken dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. “Bana ne zaman kocam desen hemen arkasından büyük bir felaket gelecekmiş gibi hissediyorum,” deyince kıkırdadım. Travma sebebiydim.

Kollarının arasından çıkıp elini tuttum. “Hadi gel, senin için harika yemekler yaptım.”

Şaşırdı. “Sen yemek mi yaptın?”

Gözlerimi devirerek ona kırmızı ojeli tırnaklarımı gösterdim. “Sevgilim şu tırnaklara bakar mısın? Sence bunları mutfakta harcar mıyım?” Omuzlarımı dikleştirdim. “Düzelتيyorum, senin için harika yemekler yaptırđım,” dediğimde başımı iki yana sallayarak güldü.

“Şaşırtmıyorsun.” Kenan da arabasından inip yanımıza geldiğinde Karun yönünü tamamen bana çevirdi. “Söyle hadi.”

Safça ona baktım. “Neyi kocam?”

“Bu tatlı hâllerinin sebebini.” Bakışları ciddiyetle kasıldı. “Bir yerleri veya birilerini havaya mı uçurdun? Bir mekânda kavga mı çıkardın yoksa evdekilere bir şey mi yaptın?” Kısık bir sesle küfredip malikâneye kısa bir bakış attı. “Levent ve Melek hâlâ sağ mı?” deyince ben homurdanırken Kenan kahkaha attı. Ciddi anlamda travma sebebiydim.

“Aşk olsun kocam, hiç yapar mıyım öyle şeyler?”

“Daha fazlasını yaparsın, Çeyrek Mafya.” Şüpheli bakışlarından hiçbir şey kaybetmeden mavilerini kıstı. “Bu şirinliğin sebebi nedir?”

“Ben zaten güzel ve şirinim.”

“Yavrum neler olduğunu söyle.”

“Kadem’e buraya istediği zaman gelebileceğini ve ona kızmayacağını söyledim.” Karun’un ifadesi sertleşirken tuttuğum eli gerilmişti. Bir yıl boyunca beni ölü gösterdikleri için Kadem ve Duha’yı görmeye bile katlanamıyordu. Yüzümdeki tüm gülümseme soldu. “O benim arkadaşım, Sanrı.”

Bu konudaki üzüntümü gizleyemeden ona baktım. “Onu her özlediğimde Duha’nın evine gidiyorum ama o beni özlediğinde buraya gelmiyor.” Cebimdeki telefonu çıkarıp ona gösterdim. “Evinde olması seni rahatsız edecekse arayıp buraya hiçbir koşulda gelmemesini söyleyebilirim.” Bu konuda blöf yapmıyordum. Eğer istemiyorsa Kadem’i arardım.

Karun sıkkın ifadesinden bir şey kaybetmedi ama Kadem’in hayatındaki önemini bildiği için onunla olan ilişkiye karışarak bencillik yapmadı. “Burası senin de evin.” Derin bir nefes alarak başını ağır ağır salladı. “Seni mutlu edecekse buraya istediği zaman gelebilir.” Hemen sonra çatık kaşlarla ekledi. “Ancak Tunus bu kapıdan içeri girmeyecek. Bu konudaki kararımı çiğnemeye kalkışma.” Hayır, böyle bir şey asla yapmazdım. Artık onu zorlayacak eylemlerden kaçınıyordum.

Eve geçtikten kısa süre sonra yemek masasındaki yerimizi almıştık. Başlamak için Karun’u bekliyorduk, üzerini değiştirip birazdan gelirdi. Masada Kenan ile ikimiz vardık, Levent yemeğe bile inmemişti. Melek ise hazırlanıp geleceğini söylemişti. Derin bir nefes alarak, “Çağl’ı özlüyorum,” diye mırıldandım. Çağl iki ay önce görevinin başına geri dönmüştü. Fırsat buldukça bizi aramaya çalışıyordu ama bazen günlerce ondan haber alamadığımız oluyordu.

Kenan önündeki yemeklere bakarken kısa bir an bana döndü. “Bu kadar üzülme, onun işi bu. İstese de burada çok uzun kalamaz.”

“Çiçek ondan kaçıp duracağına ona net bir cevap verseydi belki gitmek için bu kadar acele etmezdi.” Günlerce Çiçek ile konuşmaya çalışmıştı ama Çiçek onu gördüğü yerde yolunu değiştirdiği için Çağl bir sabah ansızın gitmişti.

Konuyu değiştirerek, “Kadem ile aranız nasıl?” dediğimde Kenan’ın tüm iştahı kaçmış gibi suratının rengi attı.

“Bana o piçten bahsetme. Seni ölü göstererek bir yıl boyunca burada hepimizi kahreden o ama beni gördüğü yerde çeşitli triplere giren de o!”

“Anlamadım?”

“Nesini anlamadın? Arkadaşın olacak canlı türü Karun’un Duha’ya uyguladığı tarifeyi bana uyguluyor.” Eğer Kenan bu kadar sinirli olmasaydı bu dediğine kahkahalarla gülebilirdim.

Duha, Kadem’den bir şeyler öğrenmeliydi. Yurt dışından döndüğümüzde Kadem başlarda Kenan ile konuşmaya çalışmıştı ama Kenan ona soğuk yapınca bu sefer de Kadem onu görmezden gelmeye başlamıştı. Günlerdir buna hakkı varmış gibi Kenan’a trip atıp duruyordu.

“Onun gönlünü almalısın.” Hep olduğu gibi Kadem’in tarafını tutarak omuzlarımı dikleştirdim. “Benim arkadaşım çok hassastır ve sen uzun süre onu görmezden geldin. Git çocuğa çilek falan al da barışın.”

Kenan hayretler içinde kalarak gözlerini büyüttü. “O piç arkamızdan onca entrika çevirmişken bir de ona çilek mi alacağım?” Katı bir suretle kaşlarını çatı. “O gelsin benim gönlümü alsın! Karun, Duha’ya çilek alıyor mu ki ben ona alayım?”

“Ya siz *junior*’lar niye Karun ve Duha’nın izinden gidiyorsunuz? Üstalarınızdan el almayı bırakıp kendi bildiğinizi yapsanıza.” Adamlar resmen Kenan ve Kadem’i çekirdekten yetiştirip kendilerine benzetmişlerdi.

Tam bir şey söyleyecekti ki Karun ve Melek içeri girdiği için bu konuyu kapattık. İkisi büyük masadaki yerini alınca yemeğe başladık. Yemeğe başlayalı daha beş dakika olmamıştı ki Gurur içeri daldı. Sinirliydi, kızgındı ve burnundan soluyordu. Beyaz gömleğindeki kan lekelerine baktıkça siniri had safhaya ulaşıyordu. “Neden boşanmayım ki ben o karidan!” Yakasını sertçe düzeltti. “O zargananın kızı ha buraya gelup bağa yalvarmadan dönmeyim o eve!” Anlaşılan karısına kızıp yine evi terk etmişti.

Karun kollarını sandalyesinin kenarına yaslayarak ona dik dik baktı. “Benim evimde de kalamazsın, siktir git başka yere.” Gurur’un son yaptıklarını hâlâ unutmamıştı.

Gurur onu zerre kadar takmadan Melek'e doğru yürüdü. "Meleğumi özleyim." Kollarını Melek'e açtığı anda Melek, Karun'a bakıp ona amcasını gösterdi.

"O benim babamdur, o giderse ben de gideyim," dedikten sonra hemen ayağa kalkıp Gurur'un kollarına atıldı. Amcasına sımsıkı sarılıp onun göğsüne sokulmak için bir dakika bile beklememişti. "Gidelum buralardan amca, yine sadece biz olalım."

"Sen hiçbir yere gitmiyorsun!" Karun'un bu konudaki duruşu sertti. "Gidecek biri varsa o da amcan olacak bu piç."

Melek zayıf kollarını Gurur'un beline daha sıkı sardı. "Amcam nereye ben oraya."

Karun çatık kaşlarla tam bir şey söyleyecekti ki Gurur onu tersledi. "İlişme meleğume." Başını eğip burnunu onun saçlarına gömmüştü. Cennet kokusunu içine çeker gibi Melek'in kendi saçlarından yapılmış peruğunun kokusunu içine çekti.

Gurur bir perukta bile Melek'in kokusunu soluyormuş gibi huzurluydu. Yakın zamanda Melek birkaç gün hastanede yatmak zorunda kalmıştı ve bu süreçte Gurur bir dakika bile onun yanından ayrılmamıştı. "Ah, meleğim, yanımdayken bile özleyim seni." Sesindeki keder insanın içini dağlıyordu. Sanki *nasıl ayrılırım senden* der gibiydi. Melek gittiğinde beni en çok endişelendiren şey Gurur'a olacaktı.

İkisi bir süre birbirinden hiç ayrılmak istemezcesine sarıldı. Gurur her gün onu görmeye geliyordu ama birbirlerine doymuyorlardı. Melek masadaki yerini aldıktan sonra Gurur da oturdu. Hizmetçiler hemen onun için de bir servis açınca yemeğe başladık. Kenan dayanamayıp meraklı bakışlarını Gurur'a dikti. "Bu hâlin nedir?" Gömleğindeki kanları işaret etti. "Senin kanın mı yoksa karının mı?"

Gurur kendisi için bir bardak su doldururken oldukça rahattı. "İkisi de değil." Bardağı tutan eline bakınca parmak boğumlarının tahriş olduğunu gördüm. "Farah Hanım'ın pek kıymetli spor hocasını dövdüğüm için biraz tartıştık."

Melek şaşırdı. "Farah yenge seninle tartışabiliyor mu?" Bunu bile yapamayacak kadar korkak olduğunu bilmeyen yoktu.

Gurur gülmemeye çalışarak başını salladı. "Yüz yüzeyken hayır ama banyoya saklanınca evet." İştahlı bir şekilde yemek tabağını önüne çekti. "Ne zaman bana kızsın banyoya saklanıp kapıyı içeriden kilitleyerek car car

konuşuyor.” Gülerek başını iki yana salladı. “O kapıyı kıramayacağımı ona düşündürdüren nedir, anlamıyorum.”

Yönümü ona doğru çevirdim. “Böyle anlarda banyo kapısını kırıyor musun?”

Ağzını yemekle doldurmadan önce, “Hayır,” diyerek omuzlarını silkti. “Ona kendisini güvende hissettiren bir şeyi ondan almam.” Duyduklarıyla Karun’un bakışları kısıldı, bense gülmek için yanaklarının içini dişledim. Gurur farkında değildi ama bunlar karısını seven bir erkeğin sözleriydi.

Karun ne söylerse söylesin ben onunla aynı fikirde değildim. Gurur’un yöntemleri yanlış olabilirdi ama amacının karısını evcilleştirmek olduğunu sanmıyordum. O aslında Farah’ı daha güçlü bir kadına dönüştürmeye çalışıyor gibiydi. Farah bölge liderlerinden birinin kızı ve Gurur gibi belalı bir adamın karısıydı. Tehlikenin tam göbeğinde olduğu için er veya geç birileri onun da peşine düşecekti.

Hep babasının arkasına saklanamazdı. Gurur böyle bir şeyin yaşanmasını istemediği için karısını daha güçlü bir kadına çevirmek istiyor olabilirdi. Aslında bunu anlamamanın çok kolay bir yolu vardı. “Bir şeyi çok merak ediyorum, Gurur.” Neyin peşinde olduğumu anlamasın diye suratımı düz bir ifade tutmaya çalıştım. “Farah’a kendisini savunmayı öğretmeyi hiç denedin mi?”

Boş bulunup dürüstçe cevap verdi. “Evet ama bunu yaparken bana sinir krizleri geçiriyor, henüz yumruk atmayı bile öğrenemedi!” demişti ki ağzından kaçırdıklarıyla dilini sertçe ısırınca kıkırdadım. Gereken cevabı almıştım.

Kimse ne yapmaya çalıştığımı anlamamıştı ama Gurur, çok iyi anlamış gibi dik dik bana bakıyordu. “Canım sıkıldığında sadece bir kez ona bir şeyler öğretmeye kalkışmıştım,” diyerek hemen kıvırmaya çalıştı. “İşim gücüm yok, Ümit’in kızıyla mı uğraşacağım.” Homurdanarak önüne döndü. “O korkaktan bahsetmek istemiyorum.” Kahkaha atabilirdim ama bunu yaparsam canıma okuyacağını iyi biliyordum. Kim ne derse desin Gurur hakkında yanılmamıştım.

Birini evcilleştirmek isteyen biri onun güçlü yanlarını törpüler, zayıflıklarını ortaya çıkarırdı. Gurur ise bunun tam tersini yapıyordu, amacı Farah’tan evcil bir hayvan yaratmak değildi. Farah’ın zayıf yanlarını bulup onları tek tek ortadan kaldırmanın peşindeydi. Karısının her kadının olması gerektiği gibi kimseye muhtaç olmasını istemiyordu. Gurur, Farah’ı ayakları yere sağlam basan bir kadına dönüştürmeye çalışıyordu.

Babasına boyun eğmeyen, kocasının karşısında ezilip bükülmeyen bir Farah görmek istiyordu. Aksi olsaydı ona savunma dersleri vermeye kalkmazdı. Farah insanların karşısında eğilip bükülünce ona karşı sert bir avır takınıyor ve onu ilgisinden mahrum bırakıyordu. Yöntemleri yanlış olabilirdi ama amacının yanlış olduğunu sanmıyordum.

Farah'a bir şeyler öğretmenin tek yolunun onu ilgisiz bırakmaktan geçtiğini keşfetmiş olabilirdi. Belki de bu konuda çok fazla şey denemişti ama hiçbirini işe yaramadığı için böyle bir yola başvurmuştu. İkisinin ne yaşadığını bilemezdik ama emin olduğum tek şey insanların Gurur hakkında çok yanlışlıktı. Karun'un düşündüğü şeylerin aksine ben Gurur'un Farah'a değer verdiğini düşünüyordum.

"Neden spor hocasını dövdün?" diye sorduğumda ne hatırladıysa kışkırtıcı bir ses çıktı. Gözlerinin yeşili haşın bir öfkeyle koyulaştığında çenesinden bir kas attı.

"O aptal kadın o kadar saf ki etrafındaki erkeklerin ona ne amaçla yaklaştığını göremiyor." Sinirli bir şekilde önüne döndü. "Canım yeterince sıkın, kapatalım şu konuyu. O puştı savunduğu gibi beni savunmayan bir aptalla evliyim! Boşayacağım lan bu kadını!"

Karun kısık bir sesle küfrederken afallayarak amcasına bakıyordu. İyice kızgın ve doğru sokulup, "Sanrı," diye fısıldadım. "Bence ondan boşanmalısın."

Karun hayret verici bir şeye tanık olmuş gibi Gurur'a bakıp dururken aynı fısıltıyla, "Karısını kıskandığı evlere girdiyse artık sikseler ondan boşanmaz," diyerek güldü. Omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi rahatlamış görünüyordu.

Gurur'un Farah'a bir şeyler yapmasından hep endişelenmişti çünkü buna kalkışırsa Karun, Ümit Tozlu'ya verdiği sözü yerine getirmek zorunda kalacaktı. İki ay öncesine kadar Gurur'un Farah'ı üzeceğinden çok emindi ama şimdi gördükleri onu rahatlatmıştı. Gurur karısını kıskandığı için önce birisini dövmüş, daha sonra Farah ile tartışmış ve en sonunda da evi terk edip buraya gelmişti. Bunlar gerçek bir evlilikte olan şeylerdi.

Bizim geçtiğimiz tüm o yollardan geçtiklerinin farkında değillerdi. Karun da benimle aynı şeyleri düşünüyormuş gibi güldü. "Keşke sen de arada bir Farah'tan feyzalsan." Gülüşünün bendeki etkisini ah bir bilse...

Bana bakarken gözlerinde muzır bir ifade oluştu. "El âlemin karıları cızınca kendilerini banyoya kilitleyor ama bendeki eline bir sopa alıp beni covalıyor." Beni kızdıran o değilmiş gibi konuşması can sıkıcıydı.

Gözlerim Melek'in solgun yüzünü bulunca tüm keyfim kaçmıştı. Melek artık haftanın üç günü bizimleyse kalan dört gününü hastanede geçiriyordu. Gurur'dan gizlemeye çalışıyordu ama durumu çok kötüydü. Çok yorgun ve hâlsiz görünüyordu. Sadece Gurur değil, Karun da Melek konusunda çok endişeliydi. Ona bakıp, "Yarın tekneyle denize açılalım mı?" diye sordu. Ona Melek'i kan kusarken gördüğümü anlattığımdan beri Melek'e daha çok ilgi gösteriyordu.

Melek heyecanlanarak, "Balık da tutar mıyız?" diye sorunca Karun gülümseyerek başını salladı.

"Tutarız."

"Gurur amcam da gelsin mi?"

Gurur'a tersçe bakan Karun, "Sadece ikimiz olacağız dayıcığım," diyerek Gurur'u saf dışı bıraktı. "Bu piç başka zaman bizimle gelir." Bakışları muzır bir ifadeye büründü. "Yoksa benimle yalnız kalmak istemiyor musun?"

Melek boncuk gibi olan gözlerini kırpıştırarak ona gülümsedi. "Tüm gününü bana mı ayıracaksın?" Bunu çok istiyordu.

Karun yemeğine uzanırken başını salladı. "Sana ayıracak vaktim her zaman var." Tebessüm edemedi duramadım. Melek'e yakın olup ona daha çok vakit ayırması beni mutlu ediyordu. Gurur da benimle aynı hisleri paylaşıyor olmalı ki ikisinin yakınlaşmasından memnundu. Bu yüzden onlarla gitmek için herhangi bir girişimde bulunmadı.

Melek'in gözlerinin arkasından mahsun bir ifade geçmişti. Karun'a bakarken bakışları biraz çekingendi. "Balıkların kancaya takulmasını beklerken bana annemi de anlatır mısın?"

Karun'un tabağa uzanan eli kısa bir an hareketsiz kaldı. Ters bir cevap vermesinden endişe ederek yerimde rahatsızca kıpırdandım. Gurur dâhil masadaki herkes gerilmeye başlamıştı. Neyse ki korktuğumuz gibi olmadı, Karun ona kızmak yerine Melek'e bakmak için kendini zorladı. Bunu yapmak onun için hiç kolay değildi, Defne onun zaafı ve kanayan yarasıydı.

Zoraki bir kabullenmeyle başını ağır ağır salladı. "Anlatırım dayıcığım, sen neyi nasıl istersen öyle olacak." Hepimiz rahat bir nefes aldık. Şükürler olsun ki onu kırmamıştı.

Melek'in sayılı günleri olduğunu bildiği için onun tüm isteklerini yerine getirmeye çalışıyordu. Bence Melek de bunun farkındaydı. Farkındaydı

ama dayısını üzecek bir şeyler söylemekten kaçınıyordu. “Yenge?” İçten bir şekilde bana gülümsedi. “Sen de bizimle gelmek ister misin?”

“Bensiz gidin, canım.” İkisinin baş başa kalıp birlikte vakit geçirmesini istiyordum. “Ben sizinle gelirsem ve dayın yine canımı sıkarsa kesin onu denize atarım. Üstelik bu aralar biraz hâlsiz hissediyorum, deniz havası beni çarpsın istemiyorum.” Bu yalan değildi, son günlerde kendimi yorgun hissediyordum.

“Hasta mı hissediyorsun?” Başımı çevirince yanımda oturan Karun’un gözlerindeki endişeyi gördüm. “Doktoru çağırmamı ister misin?” Sahte ölümümle onda yarattığım travma o kadar büyüktü ki grip olsam bile öleceğim sanıyordu.

Masadaki elini tutarak korkularını yatıştırmaya çalıştım. “Ben iyiyim, sevgilim.” Elini sıkarak ona gülümsedim. “Son günlerde enerjim biraz düşük ama bunun uzun sürmeyeceğine eminim.”

Onu olduğundan daha karizmatik gösteren çarpık bir gülümsemeyle bir süre bana baktı. “Gün içinde etrafta cazgırlık yapıp kendini çok yormamaya çalış.” Elimi kaldırıp avucumun içini öptü.

Dudaklarını avuç içimde hissedince göğüs kafesim sıkıştı. Karun ise aşk dolu gözlerle beni izliyordu. “Evde sıkılıyorsan sana yanımda iş verebilirim.” Öpücükler konusundaki takıntımı bildiği için diğer elimi de tutup öpücüğünü eşitledi. “Hem böylece istediğim her an seni görebilirim.” Dudakları çapkınca kıvrıldı. “Asistanım olmak ister misin?”

Gülmemeye çalıştım. “Teklifini değerlendirmem bana ödeyeceğin maaşa bağlı ve bir de...” Ona doğru eğilip dudaklarımı kulağının yakınına getirdim. “Ofisindeki çalışma masanın büyüklüğü de önemli.”

Kısık fakat kışkırtıcı bir sesle söylediklerim sertçe yutkunmasını sağladı. Fısıldarken dudaklarımın kulağına sürtünmesi onu deli ediyordu. “Yanımda çalışacaksam istediğim her an yakışıklı patronumla küçük kaçamaklar yapabilmeliyim.” Tüm vücudu beklenti içinde kasılmıştı.

Hırıltıyla karışık bir sesle, “Siktir!” diye bir şey söyleyip koyulaşan gözlerini bana dikti. “Yanımda çalışman için sana bir servet ödeyebilirim! Maaşını sen belirle.” Kahkaha attım.

İki ayın her gününü değerlendirmemize rağmen seks konusunda çok doyumsuzdu. Aslında bundan şikâyetçi değildim, çoğu zaman onu ayartıp üzerine atlayan bendim. Gurur uyarı anlamında öksürerek başıyla Melek’i işaret etti. “Çocuk var burada, yemeğe biraz saygınız olsun.”

“Yirmi bir yaşındayım,” diyerek ona çıkıştı Melek. “Çocuk değilim.”

“Çocuksun.” Hepimiz aynı anda bunu söyleyince bize çatık kaşlarla bakarak önüne döndü.

Karnım çok aç olduğu için yemeklere döndüm. Karun’un sevdiği yemeklerden yaptırmıştım ama şimdi yemekler gözümde hiç iştah açıcı görünmüyordu. Bu evde çoğunlukla Karadeniz yöresine ait yemekler yapılıyordu, yani onların yemeklerine çoktan alışmıştım. İleraf etmem gerekirse hepsi de çok lezzetliydi. Ancak şu anda karalahana çorbası, palamut dolması, hamsili pilav veya diğer yemekler pek ilgimi çekmiyordu.

Mutfaktakiler her öğün için ben seviyorum diye masaya mutlaka etli bir yemek de koyardı. İşin garip tarafı şu anda tabağımdaki pırzola bile hiç ilgimi çekmiyordu. Canım farklı bir şeyler çekiyordu ama ne olduğunu bilmiyordum. Turşu kavurmasından bir parça alan Kenan, “Hımm,” diye mırıldandı. “Bu sefer çok daha güzel yapmışlar.” Tavayı bana doğru uzattı. “Sen çok seviyordun bunu, tadına baksana.”

Burnuma gelen keskin kokuyla yüzümü buruşturarak başımı arkaya çektim. “Al şunu gözümün önünden. Kokusu çok ağır... Öğgk!” Öğürdüğümde Kenan hemen tavayı çekti, Karun ve Gurur ise afallayarak bana döndü.

Özellikle Karun’un bakışları şoke olmuş gibiydi. “Bu da neydi şimdi?” Yüzünde çok garip bir ifade vardı. “Sen az önce öğürdün mü?” Yaşadığımız o ateşli gecelerden öğürme refleksimin olmadığını çok iyi biliyordu. Zaten bu yüzden bu kadar şaşırmıştı ama benden daha fazla şaşıramazdı.

Elimi karnıma basturdım. “Kokusu midemi bulandırdı.” Suratımı asarak önüme döndüm. Masadakilerin yoğun bakışlarından kaçmak için bulduğum tek çözüm buydu. “Canım şey çekiyor...”

Karun ilgiyle yönünü bana çevirdi. “Canın ne çekiyor?” Tabağımdaki pırzolayı işaret etti. “Düzelteyorum, senin canın et dışında başka ne çekebilir?”

Gurur gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. “Et konusunda pek seçici olduğu söylenemez,” diyerek Karun’u kızdırdı. Ne kadar ısrar edersek edelim Gurur o gece bana yedirdiği etin türünü söylemiyordu. İnsan eti yiyip yemediğimi bir tek o biliyordu.

Karun’un sorusuna karşılık olarak verdiğim cevap buradaki herkesi şoke etmişti. “Zeytinyağlı kabak istiyorum.”

Karun bana dünyanın en garip yaratığıymışım gibi baktı. “Anladım?”

Tuhaf bakışları beni geriyordu. “Salatalık gibi olan taze ve yeşil kabaklar var ya, işte canım ondan çekiyor.” Düşüncesi bile iştahımı kabartmıştı. “Zeytinyağlı kabak istiyorum,” dediğimde Karun boynuzlarım çıkmış gibi bakıyordu. Kenan ve Melek’in bakışlarının da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Gurur ise hayretler içinde kalmıştı.

Kenan konuşmak için kendini zorlayıp boğazını temizledi. “Senin canın et dışında herhangi bir şey mi çekiyor? Hem de bir sebze?”

Melek aralık dudaklarını birkaç kez kapatıp açtı. “Sen sebzeden nefret edersin, yenge.”

Gurur endişeyle, “Hassiktir!” dedi. “Kenan doktoru çağır, belli ki gelin hanım hastalanıyor.” Beni sinir ediyorlardı.

“Hasta falan değilim!” Keyifsiz bir şekilde önümdeki suya uzandım. “Ben de aç yatarım, ne olacak? Zaten şimdi başlasalar bile bir saatten önce hazır olmaz. Canım zeytinyağlı kabak çekti diye ağlayacak değilim ya.” Gözlerimin ardı sızladı, bir yemek için dolan gözlerimden nefret ettim. Bu aralar çok sık duygu değişikliği yaşıyordum.

“İyiym ben.” Burnumu çekerek başımı eğdim. “Yemem, olur biter.” Hüzünlü bir iç çekişle sesim kısılmıştı. “Aç kalabilirim.” Başımı çevirip nemli gözlerle Karun’a baktım. “Aç mı kalayım, kocam?”

Karun’un bana olan bakışları yumuşarken gülmemek için kendisiyle cebelleşiyordu. “Güzel karımın canı zeytinyağlı kabak çektiyse onu yemeli.” Hizmetçilerden isteyip pişmesini beklemek yerine cebinden telefonunu çıkardı. Birini arayıp telefonu kulağına yaslarken beni izliyordu. “Nedim mümkün olan en kısa sürede zeytinyağlı kabak yemeği bulup getirin,” dedikten sonra telefonu kapatınca gülümsedim. Her şey için hızlı bir çözümü vardı.

“Başka istediğin bir şey var mı?” Dünyanın en değerli şeyiymiş gibi bakışları kıvrılan dudaklarımdaydı. “Her ne olursa söyle?”

“Teşekkür ederim ama istediğim her şeye sahibim.” Âşık gözlerle ona baktım. “İstediğim her şeyi zaten bana veriyorsun, bana daha fazla ne verebilirsin ki?”

“Soyadımı,” deyince kalbim kasıldı.

Karun’un cebinden çıkardığı siyah kadife kutuyla nabzım hızlanmıştı. Hayatımda gördüğüm en kaba ama bir o kadar da en heyecan verici evlilik teklifini yaparak kadife kutuyu önüme itti. Göğsüm sıkışırken titreyen ellerle kadife kutunun kapağını açtım. Şu ana kadar gördüğüm en büyük

raşa sahip pırlanta yüzüğe bakıyordum. Yüzüğün taşı ısıltısıyla beni büyülemişti.

Ona hayır demek imkânsızken Karun gözlerimin içine baktı. "Bige," diyen sesi iç gıcıklayan yumuşaklıktaydı. "Soyadımı almak ister misin?" Nefesim kesildi.

Sanırım bu kendi çapında bana yaptığı ikinci evlilik teklifi oluyordu. Karun'un sabırsız bakışlarına Kenan ve Melek'in meraklı gözleri de eşlik ediyordu. Gurur ise onlara doğru eğilip kısık bir sesle, "Hayır demezse namerdim," diyerek Karun'un sinirleriyle oynamaya başladı.

"Neyse ki teklifi bu sefer arabamın yanında yapmadı." Gurur huzursuzca kaşlarını çatı. "Sanki ortada bir araba bıraktılar da. O araba koleksiyonumun en nadide parçalarından biriydi!" İki aydır haşat ettiğim arabayı dilinden düşürmüyordu.

Beni etkisi altına alan yüzüğe bakıp daha sonra önüme döndüm. "Kabul edemem." Karun'u gücendirmekten ve incitmekten kaçındığım için sesimi oldukça sıcak çıkarmaya çalışıyordum. "Seni her şeyden çok seviyorum ama evlenmeyi düşünmüyorum." Bu sefer evlilik işini aceleye getirmek istemiyordum. Sütten ağzım o kadar çok yanmıştı ki artık yoğurdu üfleterek yemek şöyle dursun, yoğurt bile yemiyordum.

İkinci kez benim tarafımdan reddedilmek Karun'un tüm keyfini kaçırmıştı. Bu sadece tadını kaçırmamış, aynı zamanda onu kızdırmıştı da. Kaşları belli belirsiz çatılırken gizleyemediği bir sinirle bana bakıyordu. "Evlenmek için neyi bekliyoruz?" Çenesi kasıldı. "Beni sevdiğinden eminsen o zaman sorun ne? Aynı evin içinde ve aynı odada yaşamıyor muyuz? Zaten evli gibi bir hayat sürüyoruz. Peki, bunu neden resmiyete dökemiyoruz?"

İnatçı bir tutumla çenemi dikleştirdim. "Evlenmek istemiyorum."

Derin bir nefes alarak elimi tuttu. "Bige zaten evli gibiyiz." Yüzüme gelen birkaç tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken parmakları yanağıma sürtündü. "Birbirimizi hâlâ karı ve koca olarak görecektik kadar boşandığımızı kabullenemiyoruz." Çocuk kandırır gibi çenemi tutup başımı kaldırdı. "Bırak şu inadı da kabul et artık." Parmakları beni etkisi altına almak ister gibi çenemi okşadı. "Evlenelim mi, güzelim?"

"Hayır."

"Seni şu masaya gömerim şimdi!" deyince masadaki herkes kahkahalarla gülmeye başladı. Uzun süre sakın kalamayacağını herkes biliyordu.

"Bağırma bana!" Sandalyemden kayarak ondan uzaklaştım. "Evlenmeye meraklıysan git başkasıyla evlen."

Kaşlarını çattı. “Yarın başka bir kadınla evlendiğimde bu sözlerini yutarsın!”

“Furkan!” diye bağırdım. “Silahımı getir!”

Öldürmek ister gibi bana bakarken, “Senden başkasıyla evlenirsem namerdim!” dedi hızlıca. Masadakilerin gülüşü birbirine karışmıştı. Başka bir kadınla beni tehdit ederse ona yapacaklarını iyi biliyordu.

Araya girmeyi kendine görev bilen Gurur sırttı. “Onu boşayan bir adamla evlenecek kadar aptal mı?”

Karun yumruğunu sıktı, her an ayağa fırlayıp Gurur’un suratını parçalayabilirdi. Onun kızgın bakışlarına başışıklık kazanmış gibi Gurur çok rahattı. “Keşke arada karına da böyle baksan.” Kuyruk acısını çıkarmak ister gibi büyük bir kinayeye tek kaşını kaldırdı. “Belki o zaman senden biraz korkar da seni sopayla kovalamaz. Tabii o esnada milletin arabasını da parçalamaz.” Ne arabaymış arkadaş...

Gurur’un söyleyecekleri bitmemiş gibi işaret parmağını kaldırıp kendisini işaret etti. “Az önceki cümlede bahsi geçen millet ben oluyorum.” Bir konuda kendisiyle övünüyormuş gibi göğsünü kabarttı. “Evelallah tek başıma bir ulusum.” Sırttı. “Çok değerli bir şahsiyetim.” Ruh hastası herif, duygudan duyguya geçtiği için bu sefer de kaşlarını çattı. “Arabamın aynıından istiyorum, lan!”

Boğmak ister gibi ona bakıyordum. “Bana şüpheli bir et yedirmişken bir de sana araba mı alacağız?”

Alaycı bir üslupla, “Yerken hâlimden şikâyetçi görünmüyordun,” dedi. “İkinci tabağı isteyen kimdi?”

Yüzüm sinir ve utançla yandı. “Yediğim şey insan eti miydi?”

Kol düğmelerini düzelterek çatalını karalahana sarmasına batırdı. “Bunun cevabıyla pek ilgilendiğini sanmıyorum.” Sarmadan bir ısırik aldığında tadını yeterince güzel bulmamış gibi gözlerinde özlem belirdi. “Farah bunu daha güzel yapardı.” Şimdiden karısının yemeklerini özlediğini daha iyi belli edemezdi.

İnsan etiyle ilgili sorduğum soruya bir cevap beklediğimi görünce gülüşüne engel olamadı. “Seni ilgilendiren tek şey etin tadıydı.” Tadını yeterince beğenmese de karalahana sarmasını çok sevdiği için koca bir sarmayı ağzına atarak bana döndü. “Kimi yediğini sorgulayarak o güzel kafanı yorma.”

“Kafamı güzel mi buluyorsun?” diye sordum.

Karun kıskançlıkla dişlerini sıktı. "Karımın kafasını güzel mi buluyorsun?"

Gurur ise bir kahkaha patlattı. "Lafımı geri alıyorum."

Konunun değişmesine izin vermeyerek bakışlarını Gurur'dan çekemedim. "Yediğim o et ne etiydi?" Aklıma gelenlerle gerildim. "Bana Uraz'ı yedirmiş olamazsın, değil mi?" O gece Duha'nın sağkolu Uraz'ın parçalanmış cesedi de masaya düşmüştü.

Eğer Gurur'un ağzında lokma olmasaydı buna kahkaha atabilirdi. Gü-lüşünü güçlkle bastırıyordu. "Bir zamanlar muhabbet ettiğin birini sana yedirecek kadar şerefsiz miyim?"

"Evet."

Bu sefer kendini tutamayıp yüksek sesle güldü. "Lafını esirgemeyen kadınları seviyorum."

Karun dişlerini gıcırdatacak kadar çenesini sıktı. "Kimin karısını seviyorsun lan sen!" Bugün haddinden fazla kıskançtı.

"Seninkini," dedi Gurur sakince.

"Senin ecdadını sikerim, piç!" Karun bir hışımla ayağa kalktığında Gurur teslim oluyormuş gibi hemen ellerini yukarı kaldırdı.

"O anlamda değil lan!"

Bir çılgınlık yapmadan Karun'a engel olsa da ne kadar eğlendiğini gizleyemiyordu. Karun'u sakinleştirmek için başıyla beni işaret etti. "Bendeki tüm mesele kuş sevgisi," dedikten sonra iyice saçmalayıp kaşığı bulgura daldırdı. Bir kuşu yemle besler gibi bir kaşık bulguru önüme attı. "Pır pır etmeden ye bakayım."

"Karun!" diye cırladım. "Bu herif kuş besler gibi bana yem atıyor!"

"Kuş değil misin, ne bağıryorsun? İnsan kendiyile biraz barışık olmalı." Gurur'u bir kaşık suda boğabilirdim.

Elimi sertçe masaya vurdum. "İnsanım ben!" Ona sırtımın arkasını işaret ettim. "Hani nerede kanatlarım?" Benimle uğraşıp durduğu için suratım asılmıştı. "İnsan olduğumu söyle yoksa yere oturur ağlarım, görürsün." Burnumu çekip ağlamaklı bir ifade takındım. "Seni duyamıyorum, çabuk söyle."

Gözyaşlarımın buğusuna bile dayanamayan Karun belindeki silahı çıkarıp silahın emniyetini açtı. Bunu yaparken kaşları çatıktı. "Ona duymak istediklerini söyle." Silahı Gurur'a doğrulttu. "Ağlarsa sikerim belanı!"

Gurur canından bezmiş gibi çatalı masaya attı. "Ağız tadıyla bir yemek yedirtmediniz." Bıkkınca bana döndü. "İnsansın." Hemen sonrasında

sırtarak ekledi. “Ama bunlar benim gerçek düşüncelerim değil.” Karun’un ona doğrulttuğu silahı işaret etti. “Tehdit altında söylediklerim geçerli değildir.” İnsanı çıldırtırdı.

Sandalyemi iterek ayağa kalktum. “Gidip biraz temiz hava alacağım.” Masadaki yemeklerin kokusu midemi bulandırdığı için kapıya doğru yürüdüm. Midemin bulantısını gizlemek için Gurur’a kızıp adımlarımı hızlandırdım. “O çok istediğin arabayı da kendin al!” Çok acilen temiz hava almazsam buraya kusabilirdim. “Dünya kadar paran var ama kendine bir araba alamıyorsun!”

Gurur arkamdan, “Sen parçalamadan önce benim zaten bir arabam vardı!” diye sinirle bağırdı. “Parçalamayı biliyorsan yenisi de alacaksın!”

“O kadar param yok benim!”

“O zaman paran kadar parçalayacaktın!”

“Şimdi kafanı param kadar parçalarım görürsün!” dedikten sonra hemen dışarı çıktım. Ne kıymetli arabası varmış, iki aydır arabam da arabam deyip durmuştu.

Askıdaki çantamı ve şalımı alarak bahçeye çıktım. Başımı kaldırıp midemdeki rahatsız edici hissi bastırmak için birkaç kez derin nefesler aldım. Bu durum biraz daha böyle devam ederse doktora gidecektim. İnsanların midesiz diye adlandıracağı kadar sağlam bir midem vardı ama son zamanlarda olur olmadık her şeyde midem bulanıyordu. Gecenin ayazında üşümek için şalı omzuma atarak bahçedeki çardağa girdim.

Çantamdaki iki telefonu çıkarıp masanın üstüne koydum, annemle konuşmayı özlemiştim. Kendi telefonumdan onu aradıktan sonra sabırsız bir hareketle onun telefonundan çağrıma cevap verdim. “Merhaba anne,” derken sanki beni duyacakmış gibi heyecanlıydım. “Bugün nasılsın?” On dört yıldır onunla tek taraflı bir görüşme yaptığımı ah bir bilse...

“Umarım iyisindir.” Başımı kaldırıp gökyüzündeki yıldızları izlerken tebessüm ettim. “Ben de iyiyim, sana güzel haberlerim var.” Dudaklarım kıvrıldı. “Hector öldü, Azap Tarikatı tarihe gömüldü ve Marasliyan defteri kapandı. Hayatım daha yeni yeni yoluna giriyor.” Keşke karşımda olsa da tüm bunları ona yüz yüze anlatsaydım.

“Hatalarımı tekrarlamaktan kaçınıyorum. Kendimi törpülemeye çalışıyorum anne, Karun da öyle,” diyerek başımı salladım. “O zaten çok önceden değişmişti, bense daha yeni yeni.”

Karanlık gökyüzünü ısıltısıyla süsleyen yıldızlara dalıp gittim. “Bugün ikinci kez bana evlenme teklifi etti ve ben de ikinci kez onu reddetmek

zorunda kaldım.” Ona hayır demek benim için hiç kolay değildi ama doğru olanı yaptığımı biliyordum.

“Eski Bige olsaydı enine boyuna düşünmeden kalbinin sesini dinler ve ona evet derdi.” Gözlerimi yakan yaşların sıcaklarını hissediyordum. “Ama ben artık eskisi gibi değilim, korkuyorum anne.” Gözümden süzülen bir damla yaşla başımı usulca salladım. “Kızın ona evet demekten korkuyor, Begüm Hanım çünkü şu zamana kadar bir kez bile beni sevdiğini söylemedi. Beni sevdiğini biliyorum ama bunu ondan duymaya ihtiyacım var.”

Sonlara doğru sesim kısılırken, “Anne,” diye fısıldadım. “Geleceğin bize ne göstereceğini bilmiyorum, ya bir gün karşıma geçip bana, ‘*Seni sevdiğimi de nereden çıkardın? Sana bunu hiç söyledim mi?*’ derse ne yaparım?” Bir karar vermeden önce artık iki kez düşünüyordum.

Bir yıl önce bana, ‘*Fazla açtı kolların. Ben kaçıyordum, sen de sana koştüğümü sandın,*’ demişken benzer şeyler yaşatmayacağından nasıl emin olabilirdim? Karun ile karşılıklı birbirimizi o kadar kırmıştık ki aramızdaki güven duygumuz zedelenmişti.

Evlilikten kaçmamın sebebi tam olarak buydu. Yaralarımızı sarmadan acele bir kararla evlenmek büyük bir hata olabilirdi. Henüz bana Saka bile diyemeyen bir adamla evlenmem aynı hatayı tekrarlamak olurdu. Birbirimizden eminsek zamanla zaten evlenirdik ama şu an için değil. O hâlâ beni affetmemiştii ve ne kadar tam tersini söylesem de ben de hâlâ bana yaşattığı birçok şeyi aşmış değildim. Karşılıklı çabalayarak tüm bunları geride bırakmadan evlenemezdik.

Bir süre daha annemle telefonda konuştum. Ona içimi dökmem her zaman olduğu gibi bana iyi gelmişti. Şalıma sarılarak malikâneye girdikten sonra hızlı adımlarla odama çıktım. Odaya girdiğimde Karun şömine başındaki koltuğunda kitap okuyordu. Adım seslerimi duyunca kısa bir an bana baktı. “Yemeğini getirmişlerdi, yedin mi?”

Başımı iki yana salladım. “Artık canım istemiyor.” Ona doğru yürüyüp ayakkabılarımı çıkardım. Dizlerinin önüne kıvrılarak başımı dizlerine yasladım. Karun koltukta oturuyordu, bense ayaklarının hemen önünde.

Dizlerinde kendime yer edinerek gözlerimi yumduğumda, “İyi misin?” diyen sesiyle iç çektim.

“Şefkate ihtiyacım var, beni biraz sevebilir misin?” Sertçe yutkundüğünü duydum, bu aralar duygularım çok hassastı.

Elindeki kitabı kapatıp yan tarafına bıraktığını hissettim. Daha sonra eğildi ve omuzlarımı tutarak beni yerden kaldırdı. Dizlerinin üzerine

oturmamı sağlayıp beni göğsüne çekerek saçlarımın tepesine dudaklarını bastırdı. Kucagında küçülerek başımı göğsüne yasladığımda Karun saçlarımla oynuyordu. Saçlarımı okşayan eli iyi hissettiriyordu. “Neyin var, güzelim?” Yumuşak bir sesle fısıldayıp bana ne olduğunu öğrenmek istedi. “Evlilik konusunda ısrar ederek seni üzüyor muyum?”

Gözlerim kapalı bir şekilde onun kokusuyla uyuşurken, “Hayır,” diye mırıldandım. “Sorun bu değil, aslında sorunun ne olduğunu bile bilmiyorum.” Sesim ağlayacakmış gibi kısık çıkıyordu. “Bana ne olduğunu bilmiyorum. Bazen durduk yere ağlamak istiyorum, bazense gülmek. Bazı anlar başım dönüyor ve gözlerimin önü kararıyor.”

Karun’un saçlarımdaki eli yüzüme kayarak çenemi kavradı. Başımı kaldırdığında bana olan bakışı endişeliydi. “Şu inadı bırak, bir doktora gidelim.” Çenemi okşayarak bana sıcaklığını hissettirdi.

Eksikliğini hissettiğim her şeyi bana vermek istercesine bakıyordu ama bu bile endişesini gidermiyordu. “Hastaneye gidip senin için gereken testleri yaptırmadıkça içim rahat etmeyecek,” derken küçük bir çocuğu doktora gitmeye ikna eder gibi sesi yumuşacıktı. “Son günlerde bir tuhafısın.”

Yüzümü okşayan eline yanağımı yaslayıp gözlerimi yumdum. “Doktorluk bir şeyim yok, sadece uykum var.”

“Bu saatte mi? Uyumak için henüz çok erken değil mi?”

“Yorgun hissediyorum.” Uzanıp kollarımı beline sararak başımı göğsüne yasladım. “Bu gece beni göğsünde uyutur musun?”

Karun’un bir eli omzuma sürtünürken diğer eli saçlarımda geziniyordu. “Öyle olsun bakalım,” dediğinde bile benimle ilgili içine sinmeyen, onu endişeden kıvrandıran bir şeyler vardı. Bana bir şey olmasından ödü kopuyordu.

Eğilip dudaklarını bir kez daha saçlarıma bastırdı. “Bu gece benim göğsüm senin yastığın olacak.” Kulağımın altında hızlanan kalp atışları ninni gibi geliyordu. Ben uyuyana kadar Karun’un elleri hep saçlarımı okşamıştı. Ara ara saçlarımın kokusunu içine çekip beni öptü ve kulağıma hep güzel şeyler fısıldadı. İhtiyacım olan şefkati beni kollarında avutarak vermeye çalışmıştı.

Bilincim uykuya teslim olmadan hemen önce söyledikleri ise benim için en etkileyici aşk itirafından daha tesirliydi. “Uyanmaktan korktuğum bir rüyasın,” demişti. “Beni hiç bırakma.”

O artık benim tüm dünyamdı.

Kâbuslarımın başlayacağı saatte uyanıp Karun'u uyandırmadan odadan çıktım. Herkes uyuduğu için etrafta gezinip kimseyi uykusundan etmek istemedim. Malikânenin sosyal tesisleri olduğu için önce biraz spor salonunda oyalanmış, daha sonra da kapalı havuza gelmişim. Dışarıdaki havuzun suyu bu saatte buz gibiydi ama kapalı havuzun suyu hep ılıktı. Kıyafetlerimi çıkarıp iç çamaşırlarıyla havuza girdim. Odadan çıkarken aklımda yüzmek olmadığı için bikini giymemişim.

Bikini yerine üzerimde siyah iç çamaşırları vardı. Bu saatte kimse havuza girmeyeceği için rahattım. Gerçi olsa bile bana fark etmezdi, bu konularda pek utangaç değildim. Tekrar suya daldığımda içimdeki boşluk hissinden kurtulmak istercesine suyun altında kalmak için kendimi zorladım. Ailemin yokluğuna duyduğum özlem göğüs kafesimde açılan bir kara delik gibiydi. Onu kapatmak için oraya ne koyarsam koyayım hepsini yutuyor ama yama tutmuyordu.

Büyükbabamı çok özlüyordum. Annemi görmek istiyordum, kabul etmek istemesem de babamın nasıl olduğunu ve Gazel'in nerede olduğunu merak ediyordum. Cığerlerim hava için kıvrana kadar suyun altında kaldım. Ağzımdan baloncuklar çıkınca sınırları daha fazla zorlamadan suyun yüzeyine çıktım. Hızlı hızlı nefesler alırken yüzüme gelen ıslak saçlarımı arkaya ittim.

Karun'u burada görünce şaşırdım çünkü saat henüz dört olmalıydı. Neden yatakta değildi? Üzerinde siyah bir tişört ve eşofman altı vardı. Saçları dağınık, gözleri ise uykuluydu. Havuzun kenarında durup gizleyemediği bir endişeyle bana bakıyordu. "Yarım saattir malikânenin her yerinde seni arıyorum. Burada ne yapıyorsun?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Yüzüyorum."

Kaşları yukarı havalandı. "Saat gecenin dördü?"

"Biliyorum ama uyanınca tekrar uyuyamadım."

Bir süre donuk gözlerle bana baktı, ne düşündüğünü anlamak zor değildi. "Ne zamandır bu saatlere alarm kuruyorsun?" Olamaz, alarmı duymuştu.

Gözlerimi kaçırmamaya çalışarak, "Yanlışlıkla alarmı bu saate kurmuş olmalıyım," dedim ama yalan söylediğimi anlamıştı.

Ayakkabılarını çıkarırken, “Bak sen şu işe,” diyerek alay etti. “Eskiden gördüğün kâbuslar hep bu saatlerde başlardı, değil mi?” Gerildim ve bunu saklamanın bir yolu yoktu.

Karun tişörtünü ensesinden kavrayıp başından çıkardı. “Alarmı bu saate kurman sence bir tesadüf mü?” Kısık gözlerle beni sorgularken eşofmanı bacaklarından çıkardı. Artık üzerinde sadece *boxer* vardı. Aklımı başımdan alacak kadar dikkat dağıtıcıydı. Havuza atlayıp bana doğru kulaç atmaya başlayınca soluğumu tutarak yanıma gelmesini bekledim.

Suyun altından çıkıp tam karşımda durduğunda artık ondan kaçacak bir yerim yoktu. Kaçmak istediğimden de emin değildim. Ara sıra kollarımı hareket ettirerek kendimi suyun üstünde tutarken bana biraz daha yaklaştı. “Kâbusların son bulmadı mı?”

İnkâr etmek için dudaklarımı araladım ama er veya geç bunu anlayacağını bildiğim için omuzlarım düşmüştü. “Her zaman.”

Su damlacıkları yakışıklı yüzünden süzülürken gerildi. “Bu kelimeyi tanımla.”

Bakışlarımı ondan çekerek başımı eğdim. “Her zaman kâbus görürüm.”

Burnundan aldığı sert nefesi duydum. “Bunu neden bana söylemedin?” enemi tutarak başımı kaldırdı. Bana o kadar yaklaştı ki ciğerlerime eroksi ve ferahlatıcı kokusu doluşunca dikkatim çok hızlı dağılmıştı. “Ne zamandır alarm kurup bu saatlerde uyanıyorsun?”

Gözlerimi kaçırmak istedim ama çenemi sıkarak beni ona bakmaya zorladı. “Bir süredir,” diyerek ona kaçamak bir cevap verdim.

Yalan söylediğimi sezdiği için son derece ciddi bir ifadeyle, “Bige,” dedi adımı vurgulayarak. “Ne zamandır alarm kuruyorsun ve tam olarak ne kadar süredir kâbus görüyorsun?”

Gözlerinin içine bakarak, “Alarmı son zamanlarda kuruyorum ama kâbusları on dört yıldır hep görüyorum,” dediğimde çenemdeki eli taş kesilmişti. Bu konu artık inceldiği yerden kopmalıydı. “Son iki ay da buna dâhil.” Duyduklarıyla nefes dahi alamadı. Evet, artık annemin yaşamasının bile kâbuslarımı durdurmadığını biliyordu. Onu görüp yaşadığına kendimi inandırmadıkça bu kâbuslar son bulmayacaktı.

Karun elini çenemden çekerken yüzünde endişe verici bir ciddiyet vardı. “Bunu bana neden daha önce söylemedin?” Kanımı donduracak bir soğuklukla bakıyordu ama onu kızdıran ben değildim, bunu daha önce fark etmediği için kendine kızıyordu. “Eğer çok önceden söyleseydin...”

“Ne yapardın?” diyerek alayla güldüm. “Bana annemi mi verirdin?” Yüzümü buruşturarak ona sırtımı döndüm. “Boş versene.”

Ondan uzaklaşmama izin vermeden kolumu yakalayıp beni kendisine doğru çevirdi. “Bana kızgınsın?” Bu sorudan çok doğruluğu sugötürmez bir gerçekti. “Bige...”

“Onu özlüyorum!” Bir anda öfke patlaması yaşayarak ellerimi etrafımdaki suya vurdum. “Ben sadece onu çok özlüyorum, hepsi bu.” Gözlerimden taştan yaşlarla başımı salladım. “Bu öylesine basit bir özlem değil.”

Başımı omzuma doğru eğip ıslak gözlerle ona baktım. “Karun ben annemi on dört yıldır görmüyorum ve tüm bu süreyi kendimi suçlayarak geçirdim.” Kaşlarım bükülürken her an hüngür hüngür ağlayabilirdim. “Ben onu vurdum.”

Yüzü bembeyaz olduğunda, “Şşş,” diyerek beni yatıştırmak için yanıma yaklaşmaya çalıştı ama buna izin vermedim. Geriye doğru yüzerek aramıza mesafe koydum.

“Yıllardır kâbuslarımda ne görüyorum, biliyor musun?” Dudaklarım titrerken hıçkırdım. “Onu öldürdüğümü! Her defasında elimde bir silah oluyor ve onun annem olduğunu bilmeden ateş ediyorum. Gazel’in, ‘*Efil sen ne yaptın!*’ diyen sesini hep duyuyorum.” Benden neyi esirgediğini hiç bilmiyordu veya kimi. Ben hâlâ annesini vuran o çocuktum.

Ellerini görmek ister gibi suyun altına baktım, sonra da kendi ellerime. “Annem bir yerlerde yaşıyor ama ben hâlâ ellerime bakınca onun kanını görüyorum.” Hıçkırıklar içinde ağlarken gözlerimi onun fırtınalar kopan mavilerine kenetledim. “Annemi görmeyi çok istiyorum ama bunu sana söyleyemedim. Kâbuslarım yüzünden değil, artık gitmeyeceğime emin olduğun için bana annemi vermeni istiyorum ama sen vermiyorsun.”

Başımı eğip omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başlamıştım. “Bana o kadar güvenmiyorsun ki yanında kalacağıma hiç itimat etmiyorsun. Onun yerini öğrenirsem giderim diye on dört yıllık bir özlemi gidermiyorsun.”

Bir anda Karun’un kollarına çekildiğimde neler olduğunu anlayamadım. Bir eli çıplak belimi kavrarken diğer eli gözyaşlarımı silmeye başladı. Göğüs kafesi sıkışıyormuş gibi nefes almakta güçlük çekiyordu. Büyük bir suçlulukla, “Özür dilerim,” derken sesi konuşamayacak kadar kötü çıkmıştı. Bana yoksunluğunu çektiği şeyin ağırlığını daha yeni anlıyormuş gibiydi.

Gözlerime kenetlenen mavi irisleri içimde bir elektrik akımına neden olurken pişmanlık içinde nefesini verdi. “Kişi her şeyi kendinden bilirmiş.

Ben annemi yıllarca görmesem de yokluğunu artık aramıyorum, herkesin böyle olduğunu düşünecek kadar aptalım." İçim öyle bir kıyıldı ki bu sözlerden sonra ona kızamadım.

Onun annesiyle olan ilişkisinde hiçbir zaman sevgi olmadığından herkes böyle sanıyordu. Bu yüzden annemi bu kadar çok özlememi yadırgıyordu. Karun aile sevgisinden yoksun büyüdüğü için empati yapıp annemin hayatımdaki rolünü anlayamıyordu. Buna rağmen bir yıl önce kendi mutluluğundan vazgeçerek Hector'dan annemi almıştı.

"Peki, bana annemi verecek misin?" Herhangi bir şey söylemek yerine beni kendisine doğru çekip öptü. Beni öperek susturunca ondan bir cevap almak için ısrar etmedim.

Artık annemin yokluğunda ne denli acı çektiğimi biliyordu. Bundan sonra bu konuda ne yapacağına o karar verecekti. Onu zorlamak yerine kararını beklemeyi doğru buluyordum. Bu bile ne kadar çok değiştiğimi gösteriyordu, eskiden olsa gördüğüm kâbusları bahane eder ve onu manipüle ederek annemin yerini öğrenirdim. Artık o Bige değildim. Kollarımı boynuna dolayıp kendimi onun dudaklarına teslim ederken şimdilik benim de bu konuyu kapatmıştık.

Karun beni soluksuz bir şekilde öperken sırtımdaki elleri aşağıya doğru kaydı. İki parmakları kalçalarımı kavrayıp sertçe sıkarak beni kendisine bastırınca inledim. Nefes nefese başımı geriye çekip, "Ciddi misin?" diyerek hissettiğim sertliğe değindim. Suyun altındayken bile uyarılmasını beklemiyordum.

Kalçasındaki elleri rahat durmayıp iç çamaşırımın altına sızarken dudaklarının köşesi kıvrılmıştı. "Gece kedi gibi göğsüme sokulup uyumasaydın şimdiki bu hâlde olmazdım."

Gülerek başımı iki yana salladım. "Sadece bir geceyi boş geçirdik. Bunun dışında iki ayın her günü yapıyoruz ve sen de değişen hiçbir şey yok." Parmacağının ucuyla bana dokunsa hemen tahrik oluyordu. Öyle garip biriydi işte.

Karun'un göleri yoğun bir şekilde üzerimde oyalanırken tenimde kayan su damlacıklarını izliyorduk. Sırtımda doğru akan damlalar göğüslerimin kıvrımında son buluyordu. "Bir yılın yoksunluğunu iki ayda kapatacağını sana düşündüren nedir?" Başını eğip gölelerinin takip ettiği noktaya, yani göğüslerimin kıvrımına dudaklarını bastırıyordu. İçim ürpermişti.

Önce öptü, daha sonra da tenimin tadını almak istercesine dilini göğüslerimin çatalında gezdirerek yutkun çıktı. Dudaklarının yolaştığı

boynumun çukurunda son bulduğunda omurgama sıcak bir his yayılmıştı. Başımı eğerek onun için boynumun diğer tarafında da alan açtım. "Şu lanet öpücüklerini eşitle," dediğimde dudaklarından erkeksi bir kukuru döküldü.

Gözlerinin mavisinde yoğun bir rutku gördüm, bunu yapmaya can atıyormuş gibi, "Emrin olur," dedi ve boynumun diğer tarafına yöneldi.

Baştan çıkarıcı öpücüklerini eşitleyince ondan uzaklaştım. Bu hareketimle kaşları çatılınca havuzun kenarına doğru yüzerek onu arkamda bıraktım. Sırtımı havuzun kenarına yaslayıp ona döndüğümde beni izliyordu. Ellerimi sırtıma uzatıp suryenimin kopçasını açtım. Suryenin askılarını kollarımdan çıkararak kirpiklerimin altından ona bakıyordum. Çıkardığım suryeni havuzun kenarına bırakırken alt dudagımı dişledim. "Eğer hızlı olacaksan yaklaş."

Karun aramızdaki mesafeyi o kadar hızlı kapattı ki etrafa sıçratıldığı suları beni güldürmüştü. Tam karşımda belirince gözleri suyun gizleyemediği göğüslerimde oyalandı. Boğazından hırıltılı bir ses çıkarmıştı, konu seks olunca hayvani bir vahşiliği vardı. "Hızlı olmalısın," dediğimde dudagının köşesi belli belirsiz kıvrıldı.

"Bu konuda endişen olmasın." Birinin gelme ihtimaline karşı hızlı olma iyi ederdi.

Alt dudagımı dişleyerek, "O zaman acele et," diyerek kalan son parçayı da bacaklarımdan sıyırdım. Onun üzerinde sadece *boxer* vardı ama ben çınlıplaktım. Açıkçası bunu hiç sorun etmiyordum. Ona yaklaşıp *boxer*'ını ayağına sıyırdığımda belimi yakalayıp sırtımı havuzun duvarına yasladı. Bunu yaparken fazla sertti.

Ellerimi omuzlarına bastırıp bacaklarımı beline doladığımda *kor* gibi yanan gözlerle bana baktı. Kalçalarımı sıkarak beni biraz daha yukarı kaldırdı ve kendini sertçe içime itince, "Yavaş!" diye bağırdım. Her defasında bunu o kadar sert ve hızlı yapıyordu ki bir anda içimi doldurunca canım yanıyordu. Çığlıklarım onu azdırdığı için çoğu zaman beni hazırlamadan içime sertçe giriyordu.

"Bir daha bunu yavaş yapmazsan..." demiştim ki kalçasını geriye çekip kendini sertçe bana doğru itince inleyerek kontrolümü kaybettim. "Ya da sen bildiğin gibi devam et."

Kendini tutamayıp güldü. "Sen hiç susmaz mısın?" Başını omzuna doğru eğip dudaklarına uzandı. "Sanırım seni susturmanın tek yolu bu," dedi ve hemen ardından beni öptü. Seks esnasında nasıl konuşabildiğimi

anlayamıyordu, böyle anlarda onun tek düşündüğü yorgunluktan canım çıkana kadar bana sahip olmaktı.

Karun'un hoyrat öpüşlerine karşılık verirken tırnaklarımı omuzlarına geçirerek onun ritmine uydum. İçime giriş çıkışları sabırsız ve tutkuluydu. Her hareketi baştan çıkarıcı ve iniltilerimi artıracak kadar kışkırtıcıydı. Vücudum sarsılıyor, göğüslerim her bir çarpışmayla hareket ediyordu. Alt dudagımı dişlerinin arasına alıp hafifçe çekştirerek bıraktığında dudagım-daki sızıyla kalçamı ona doğru ittim.

Kalçama saplanan parmakları beni ritmine uydururken parmaklarının alundaki tenimde onun izleri kalıyordu. Bana dokunma şekli bile insanların büyüldüğü tüm o aşk ve saçma monologlardan daha etkileyiciydi. Bacaklarımla belini mengene gibi sararken her bir darbesiyle göğüslerim zıplıyordu. Aramızdaki nefes sesleri havada izlerini bırakacak kadar keskindi.

Karun boynuma sert ısırıklar bırakarak göğüslerime eğildiğinde başımı geriye atarak kendimi tamamen ona bıraktım. İniltilerim beyaz led ışıkla ydınlanan havuzun her bir köşesine çarpıyor, tüm duyguları doruklarda hissederek hızlı hızlı nefesler alıyordum. Aletinin sadece başı içeride kalana kadar kendini geriye çekti, sert bir itişle tekrar içime girince çığlık attım. Sesimin kesilmesine asla izin vermiyordu. Hızlı, sert ve acımasızdı bu konuda.

Göğsümün ucunda dişlerini hissedince bacaklarımla arası zonklamıştı. Omurgamda sarsıcı bir ürperti geçtiğinde bacaklarımla belini biraz daha sıkıttım. Tırnaklarımda onun kanını hissedecek kadar gerilirken sırtım yay gibi bükülmüştü. Çıkardığım boğuk iniltilerle Karun'un kollarında sarsılmaya başlamıştım. Gözlerimin önünde yanıp sönen küçük noktalarla başım boynuna düştü. Kalbim patlayacak gibiydi.

Daima orgazma ulaşan ilk kişi ben oluyordum. Bunun için istesem de onu bekleyemiyordum. Beklememi de istemiyordu, beni orgazm olurken izlemek onun için keyif aldığı şeylerin başında geliyordu. Başımı kaldırıp Karun'a baktığımda mayışan gözlerimi, terden sırlıklam olmuş yüzümü ve hafif aralıklı dudaklarımı izliyordu. Yüzümün son hâli onun eseriye ve o, kendi eserine büyülenmiş gözlerle bakıp hareketlerini hızlandırdı. O da sınırdıydı.

Karun daha fazla kendini tutamadı ve güçlü bir çarpmayla içimde titremeye başladı. İçimdeki kasılmalarını hissedince keyfini bozmamak için ona prezervatif takmadığını hatırlatmadım. Bizim ilişkimizde korunan artık sadece Karun'du çünkü doğum kontrol hapları çok kötü dengemi

bozuyordu. Hep aynı saatte onları kullanmaktan daha can sıkıcı olan bir şey varsa o da âdet günlerimin düzenini bozmasıydı.

Bu yüzden korunma işini Karun üstlenip her zaman prezervatif kullanırdı ya da dışarıya boşalırdı. Bu sefer kendini dışarı çekmeden içimde parlamıştı. Nefes alışlarımız belli bir düzene girene kadar bir süre onun kollarının arasında kaldım. Terli yüzüme bakarken aynı endişeyi onun da taşıdığını gördüm. “Zamanında dışarı çıkamadım, sence bu sorun olur mu?”

Onu sakinleştirmek için gülümsedim. “Odaya döndüğümüzde ertesi günü haplarından birini alırım.” Bunu duymak onda gözle görülür bir rahatlatma yaratmıştı. Bebek fikrine şiddetle karşıydı.

Ondan ayrılıp havuzun kenarına koyduğum iç çamaşırlarımı hızlıca giydim. Karun havuzdan çıkıp bana elini uzatınca onun yardımıyla havuzdan çıktım. Çıkardığımız kıyafetlere doğru yürürken esniyordum. “Saat daha çok erken, gidip biraz daha uyuyacağım.”

Piç herif kalçamı izlemek için yanımda yürümek yerine arkamdan gelirken, “Hımm,” diye garip bir ses çıkardı. “Tekrar uyuyabileceğimi sanmıyorum, belki odada devam ederiz.”

“Yuh ama artık ya!” Ona çıkışarak yerdeki kıyafetlerimi hızlıca giydim. “Her gün her gün bu nedir böyle.”

Eşofmanını giyip tişörtüne uzanırken güldü. “Uykumu kaçıran senin alarmındı, bunu telafi etmelisin.” Az önce bunu zaten yapmıştım ve bundan şikâyetçi de değildim.

Kaşlarını çatıttığını görünce gülüşüne engel olmak için yanaklarının içini dişledi. “Tamam, bu gece için daha fazla yok.” Yanıma gelip kolunu omzuma attı. Beni kapıya doğru yürütürken göğsüne doğru çekti. “Dışarı çıkmaya ne dersin? Güneş doğana kadar birlikte vakit geçirebiliriz.”

Başımı iki yana salladım. “Karnım aç benim.”

Kafasını eğerek bana bakarken oldukça şaşkın görünüyordu. “Gecenin dördünde yemek mi yiyeceksin?”

“Aç mı kalayım ben!” Omzumdaki kolunu ittim. “Akşam da bir şey yemedim, açlıktan öleyim mi?” Suratım asılmıştı. “Fırında patates yemeyim mi, kocam?”

Karun suratındaki tuhaf ifadeyle bana bakarken, “Yavrum ye,” dedi şaşkınca. “İstediğin her şeyi ye, engel olanın eceli olurum ama sence de sende bir gariplik yok mu?”

Mavi irisleri büyürken neyim olduğunu anlamak ister gibi bakıyordu. “Şu zamana kadar et dışında ağzına bir şey sürdüğünü görmedim. Akşam zeytinyağlı kabak diye tutturdun, şimdi de fırında patates.” Aklına kan dondurucu bir şey gelmiş gibi beti benzi atmıştı. “Bige, ölümcül bir hastalığın mı var?”

Şaşkınca gözlerimi kırıştırdım. “Neyden bahsediyorsun?”

“Siktir, bilmiyorum!” derken fevri bir şekilde kaşlarını çattı. “Kendin gibi davranmadığın için korkmadan duramıyorum.” Yüzü gerildiğinde ters ters bana bakıyordu. “Daha dün kadar et diye tutturuyordun, şimdiyse sebze. Kızım senin bir ayarın yok mu? Tam bu sefer oldu, onu çözdüm diyorum ama bir frekanstan diğerine geçiyorsun.” Çenesi kasıldı. “Ortada bir yerde dur!”

“Ama ben solunda durmayı seviyorum.” Koluna sarılarak yanağımı kolunun üst tarafına sürttüm. “Tıpkı şu anda olduğu gibi.”

Ona sırtışmam hoşuna gittiği için bana olan siniri saman alevi gibi sönmüştü. “Yemek yapayım mı sevimli karıma?”

Heyecanlandım. “Yapar mısın, kocam?”

Başını eğdi ve boynumun çukuruna dudaklarını bastırarak kokumu içine çekti. Küçük ama etkisi büyük bir öpücüktü. Kalbim göğüs kafesime süratle çarptığında şiddetini kaburgalarımnda hissettim. Uzanıp boynumun diğer tarafını da öperek öpücüğü eşitlemişti. Artık ben ondan istemeden öpücüklerini eşitliyordum. Başını küçük bir açıyla kaldırdı, bakışları bana kendimi özel hissettiriyordu.

“Senin bir kocam deyişine yapamayacağım hiçbir şey yok.” Bana tüm dünyasıymışım gibi bakarken eğildi ve dudaklarıma tüy gibi bir öpücük bıraktı. “Benden her şeyi iste, iste ki dünyaları ayaklarının bastığı yere se-reyim.”

Omurgama ılık bir his yayıldı. Ağzımın içi öyle bir kurudu ki tek kelime edemeyince uzanıp onu öptüm. Daha sonra büyülenmiş bir şekilde gözlerine baktım ve sır verir gibi fısıltıyla, “Bu bana nafaka bağlayacağın anlamına mı geliyor?” diye sordum.

Romantik bir atmosferin içindeyken benden tam olarak ne duymayı bekledi, bilmiyordum ama bir süre şaşkın gözlerle bana bakıp durdu. Hemen sonrasında ise başını geriye atıp kahkaha attı. “Sen niye böylesin?” derken bile hâlâ gülüyordu.

“Nasılım?”

“Fazla sevilesi.”

Kalbim hızlandı. "O zaman sen de sev beni."

Gölüşü bir tebessüme dönüşürken dizlerini hafifçe bükerek üzerime eğildi. Yüzünü yüzümün hizasına getirecek kadar eğilmişti. Cigirlerimdeki tüm oksijen bir anda tükendi, beni zaten sevdiğini söyleyecekmiş gibi bakıyordu. Yüzünü yüzüme biraz daha yaklaştırarak gözlerime baktı ve sır verir gibi alçak bir sesle, "Gidip şu yemeği yapalım," dedi. Beni buz gibi bir suyun içine atmış gibi irkılmıştim. Kendime gelmek için gözlerimi birkaç kez kapatıp açmak zorunda kaldım. Yemek mi? Ciddi miydi bu? Beni sevdiğini söylemesini bekliyordum!

"Ama bu artık adilik!" dediğimde Karun gülererek kapıya doğru yürüdü.

"Oysaki nafaka konusunu açmak çok yerinde bir davranıştı, değil mi?" Beni, benim hareketlerimle vuruyordu.

Somurtarak peşine takıldım, bunu yaparken de sızlanıp duruyordum. "Ne duymayı bekliyordun ki?"

"Bir erkek sana dünyaları vermeye hazır olduğunu söylediğinde ona nafakadan bahsedemezsin."

"Peki üstat, bundan sonraki taliplerim için bu dediğini aklıma yazarım."

Bana doğru o kadar hızlı döndü ki az kalsın ona çarpacaktım. Bakışları acımasız, soğuk ve sertti. "Belki sana bir şey yapmam," dediğinde surat ifadesi kanımı donduruyordu. "Ama gözlerinin değdiği tüm o piçleri parçalar, leşini ayaklarının önüne atarım!"

Sırıttım. "Gurur da orada olacak mı?" İştahlı bir şekilde dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. "O parçalarla harika yemekler yaptığını artık biliyoruz."

Karun ağız dolusu küfredip hemen benden uzaklaştı. "Siktir git, yamyam karı!" deyince kahkaha attım.

"Tadı gerçekten çok güzeldi."

Karşısında tehlikeli bir canlı türü varmış gibi ürkerek bir adım geriye gitmesine saatlerce gülebilirdim. Böyle anlarda onu korkutuyordum. "Gidip şu karnını doyuralım yoksa iyice zıvanadan çıkacaksın!" Hızlı hatta koşar adımlarla dışarı çıkınca gülererek başımı iki yana salladım. Onunla uğraşmayı seviyordum.

Yukarı çıkıp üzerimizi değiştirerek kuru kıyafetler giydik. Makyajımı yapıp aşağı ineceğimi söylediğim için Karun beni beklemeden mutfığa gitmişti. Zaten yemeği o yapacaktı, bu yüzden ben geç gitsem de olurdu. Saatin dört buçuk olmasını umursamadan yarım kollu, siyah bir elbise giydim. Dar elbisenin açık yakasından göğüslerimin kıvrımı görünüyordu.

Belimi saran elbise kalçamın bir karış altında bitiyordu. Karun bu elbiseyi giydiğimi görünce bir an mutfağa gitmekten vazgeçecek gibi olmuştu. Ancak etle ilgili söylediklerimi hatırlayınca önceliğinin karnımı doyurmak olduğunu anlamıştı.

Makyajımı yapıp mutfağa geldiğimde adımlarım kapının önünde durdu. Gördüğüm görüntü yüzümde küçük bir tebessüm bırakarak beni durdurmuştu. Karun adım seslerime aşına olduğu için daha ben ona yaklaşmadan geldiğimi anlardı. Ancak Gurur'la telefonda hararetli bir görüşme yaptığı için bu sefer adım seslerimi duymadı. Sırtımı kapı pervazına yaslayarak beceriksizce patates soymaya çalışan adamı izlemeye başladım.

Patatesleri mutfak adasının üzerine koymuş, yüksek taburelerden birine oturarak onları soymaya çalışıyordu. Hiç beceremiyordu ama görünüşü bile içimi sıcacık ediyordu. Telefonun hoparlörünü açıp cam tepsinin altına koyduğu için Gurur'un, "Patatesleri soyaysun, sonra da dilimleyup psiye koy oni," diyen sesini duydum. "Bu saatte beni uyandırduğun şeye şükür!"

"Bekle lan!" Karun elindeki patatesle cebelleşirken kaşlarını çatı. "Daha soymadım, önce soymamı bekle, sonra sıradaki aşamayı söyle."

"Henüz soymadun mu?" Gurur'un küfreden sesini duydum. "On dakikadur ne halt edeysun?"

Karun rahatça omuzlarını kaldırıp indirdi. "Soymaya çalışıyorum, ikinci patatesteyim."

"Kapat ula!" diyerek ona kızdı Gurur. "Sabah ara anlatayım."

"Bu gece malikânede kalmadın mı? İn lan aşağıya, buraya gelip şunu adamakıllı tarif et! Şimdi yapmam lazım bu yemeği, neden sabah arıyorum?"

"Sabaha anca soyarsun da ondan!"

Karun iri ellerine hiç yakışmayan meyve bıçağına baktı. "Bende bir sorun yok, bıçak fazla küçük. Nereye koyuyorlar bu bıçakları?"

"Ebenun..."

"Ebem senin anan, piç."

"Dedenun..."

"Dedem de baban oluyor."

"Bıçaklar babanın amindadır! Oldi mi?"

Karun gülerek başını iki yana salladı. "Babam da senin abin."

"Her yerde akraba çıkayık, olmayı böyle," diyen Gurur'un sesi artık sinirli gelmiyordu. "Canım isteyunce küfredemeyim bile."

"Bağa amca demediğün sürece sence sıcak yatağumdan çıkup gelir miyum?"

"Sıktır gıt!"

"Tüm kibarluğumla telefoni yüzüne kapatayım!" dedikten sonra kapattı.

Karun elinin tersiyle telefonu kendinden uzaklaştırırken ifadesi hoşnutsuzdu. "Amcammış!" derken küfreder gibiydi. "Benden beş ay küçük amca mı olurmuş!" Amcasının kendisinden küçük olmasına katlanamıyordu.

Yürüyüp içeri girdiğimde kalın bir şekilde soyduğu patatesin kabuğunu masaya atmıştı. "Kocamın da eline ne güzel yakıştırmış patates ve bıçak. Heyt be, kimin kocasıymış bu."

Önünde biriken patates kabuklarını avuçlayıp bana attı. "Dalga geçme, alırım ayağımın altına."

Omuzlarımı dikleştirip mutfak adasının etrafında süzülerek ona yaklaştım. Arkasına geçip kollarımı boynuna doladım. "Pek de maharetliymiş bu adam." Başımı omzunun üstünden uzatarak kafamı ona doğru eğdim. "Analar neler doğuruyor be!" Onu kızdırmak için sesimi kalınlaştırıp çapkınca sııttım. "Alayım mı yavrum seni nikâhıma?"

Bana kızmaya çalıştı ama dudaklarından kaçan gülüşü ciddiyete yer vermiyordu. "Al ulan beni nikâhına!" Gözleri hınzırca ışıldadı. "İşin ucunda seninle evlenmek varsa gel sen beni ailemden iste," deyince gülüşüm tüm mutfağı doldurdu. Çok tatlıydı.

"İsteriz oğlum, bize her yer Adana," dedim racon keser gibi. Yanına oturup bacak bacak üstüne attım. Bir tek elimde tesbihim eksikti. "Yalnız ben istemem öyle sabah dışarı çıkup akşam eve gelen kocayı." Elimi kaldırıp yumruğumu masaya sertçe vurdum. "Dizini kırıp oturacaksın evinde. El âleme Bige'nin kocası orada burada geziyor dedirtmem! Namusuma leke sürdürmeyeceksin, ulan!"

Başını arkaya doğru atıp gür bir kahkaha padattığında neredeyse tabureden düşecekti. Eğlenmediğini söyleyemezdi. Gülüşü güzel gözlerine yansırken dudakları muziplikle kıvrıldı. "Başka Çeyrek Mafya?" derken gülüşünün o hoş tınısı sesini titretiyordu. "Tüm şartlarını peşin peşin söyle de biz de kime vardığımızı bilelim."

Kabuğunu kalınca soyduğu patatesleri ona gösterdim. "Bir kere işini düzgün yapacaksın. Şu hâle bak, patateslerin yarısı yerde. Sen beni

batıracak mısın?” Avucumun içiyle şak diye masaya vurdum. “Boşarım ulan seni, boşar ve tek bir kuruş bile nafaka vermem.” Gözlerinin içine imalı bir şekilde baktım. “Bunu yapan piçler var.”

İncinmiş gibi gözlerini büyüttü. “Senin için saçımı süpürge ediyorum, karşılığı bu mu?” Elindeki patatesi ve bıçağı yavaşça masaya bıraktı. “Yararılmıyor bu kadın milletine.” Tripli bir ifadeyle çenesini kaldırdı. “Ben babamın evine gidiyorum,” diyerek oturduğu yerden kalkınca gülüşümü bastırmamın bir yolu yoktu. Yerim ya ben bu adamı.

Ayağa kalktığımda üzerimde bir ceket varmış gibi elimi belimin yanına kaydurdum. Hayalî ceket kenara çekip belimde bir silah varmış gibi davranıyordum. “Sen ölmeyi bayılmak mı sanıyorsun?” Suratımı ciddileştirerek dik dik ona baktım. “Otur şuraya, kırdırma bana bacaklarını. Senin tribin şeyimde bile değil, yemeğimi yap!”

Kendimi role çok kaptırdığımı Karun’un yüzünde oluşan tuhaf ifadeyle fark ettim. “Neyinde değil?” Az kalsın söylemek üzere olduğum şeyi çok hızlı yakalamıştı. Gülmemek için kendisiyle cebelleşirken gözleri kısıldı, göz çevresinde birkaç kırışıklık belirdi. “Senin olmayan sikini sikeyim, Bige!” Bana doğru atılınca gülerek masanın diğer tarafına kaçtım. Beni yakalamak için peşimden koşarken gırtlığından çıkan kalın bir sesle, “Hanımefendiye yemek yapıyoruz, bir de üzerine küfür işitiyoruz!” diye hırladı.

“Ne oldu koçum, ağır mı geldi? Bunu yaşayan kaç kadın var, senin haberin var mı?”

Kısık sesle bir küfür savurdu. “Düzelte şu ağzını, *Barbie* misin, harbi misin belli değil!”

Masanın diğer tarafına kaçarak kıkırdadım. “Tatlım ben ikisiyim.” Mutfak adasının iki farklı ucunda durduğumuzda sııttım. “Anlarsın ya, adamına göre muamele.”

“Öyle mi?” Masadaki patatesleri işaret etti. “Yemeğini kendin yap, ben uyumaya gidiyorum.”

Yüzüme ağlamaklı bir ifade kondurdum. “Senin elinden yemek yemeyeyim mi?” Başımı omzuma doğru yatırarak dudaklarımı büzdüm. “Öleyim mi açlıktan?” Bir ayağımı sertçe yere vurdum. “Aç mı kalayım ben!” Yeri işaret ettim. “Bak oturur yere ağlarım, görürsün!”

Karun bıkkınca bana bakarken burun delikleri genişleyerek nefesini vermişti. “Hiç olmazsa patatesleri sen soy,” dedi bezgince. “Yoksa sabaha kadar uzar bu iş.”

Yürüyüp onun kalktığı tabureye oturdum. “Tabii bu işler adam öldürmeye benzemez.” İnceden inceye ona laf sokarken bıçağı elime alıp patatesleri soymaya başladım. “Yaklaş da nasıl yapıldığını gör.”

Ciddi bir duruş sergileyerek yerinden hiç kıpırdamadı. “Nesini göreceğim, yemek yapmayı öğrenmeye ihtiyacım yok,” diyerek böbürlendi. “Ben yemek yapacaksam evdeki hizmetçiler ne diye var?”

Omuzlarımı dikleştirdim. “Paranla bana hava atma, toplamda elli yedi dairem var.”

Dudağının köşesi hınzırca kıvrıldı, canımı sıkmayı hiç bırakmıyordu. “Mal varlıklarının sayısını bilen insanlar genelde fakirdir.” Omuzlarını kaldırıp indirdi. “Sahip olduğum mülk ve paranın sayısını hiç bilmem çünkü sayamayacağım kadar çok.” Zenginlik böyle bir şey olsa gerek.

“Paranla bana hava mı atıyorsun?”

Kaşları usulca havalandı. “Gerek var mı?”

“Tüm mal varlığını kaybetmediğin sürece bana istediğin kadar paranla hava atabilirsin.” Sırıttım. “Ne kadar zengin olduğunu duymaktan hiç sıkılmam.” Şimdiyse tehdit eder gibi ona bakıyordum. “Mümkünse hep böyle zengin kal.”

Karun gülerken gülüşü dünyanın en güzel şeyiydi. “Param mı yoksa ben mi diye sormaya korkuyorum.”

“Bu nasıl bir soru, kocam.” Bana böyle bir soruyu sorduğu için kınarcasına ona bakmaya başladım. “Tabii ki paran.”

Bu cevabı vereceğimden oldukça eminmiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Ciddi bir duruş sergilemek için kendini bir hayli zorladı ama kasılan yüzü tüm ciddiyetini yerle bir etti. Yüksek sesle gülerken çok sevilesi görünüyordu. “Bir kere de şaşırt beni.” Bu gece ne çok gülmüştü. Birbirimizle böyle şakalaşıp gülmeyeli bir asır olmuş gibi geliyordu.

Ojeli tırnaklarla patatesleri ustaca soyduğumu görünce yüzünde küçük bir gülümseme oluştu. “Garip bir şekilde eline her şey yakışıyor.” Adana’dayken kendi işimi kendim yapardım. Buradaki gibi yemek ve temizlik için evimde hizmetçiler yoktu.

Patatesleri soyup elma dilimleri şeklinde doğradım. Hepsini yıkadıktan sonra metal süzgece koyup suyu aksın diye bir kenara bıraktım. Karun ise biber ve domatesleri birbirine karışmayacak şekilde doğramıştı. “Salçayı dolaptan çıkarır mısın?” dediğimde anlamayan gözlerle bana baktı.

“Fırında yapmıyor muyuz, neden salça istiyorsun?”

“Aşkım, sosu için ben genelde biraz salça katıyorum,” dediğimde başını sallayarak dolaba doğru bir adım atmıştı ki durdu. Ne söylediğimi yeni fark etmiş gibi başını çevirip omzunun üzerinden bana bakınca gülümsedim. Bu hâlime hâlâ alışamamıştı.

Ona aşkım diye hitap ettiğimi duymak şaşırtıcı bir şekilde onu etkilemişti. Okyanus mavisini gözlerinde oluşan o parıltılara ölebilirdim. Geride bıraktığımız şu iki ayda onu tüm aşk sözcüklerine boğuyordum. Sevgi pırtırcığı gibi bir şey olmuştum ama bundan hiç şikâyetçi değildim, sözcükler kendiliğinden ağzımdan çıkıyordu. Son zamanlarda Karun güzel olan her şeyi kalbime işlediği için dudaklarımdan çıkan şeyler de kalbimden süzülüyorlardı.

Dolaptan salçayı çıkarınca cam kâseyi önüne ittim. “Bir kaşık salçanın üzerine biraz yağ, kekik, pul biber, dereotu ve bir çimdik tuz koyup karıştır.”

“Yavaş söyle.” İsyan eder gibi homurdandı. “Hepsini nasıl aklımda tutayım?”

Ben tarif edince o da yapmaya başlamıştı. Bazen ölçüyü biraz kaçırdı ama ilk deneyimi olduğu için olurdu o kadar. Sosu patateslerin üzerine ekleyip iyice karıştırdıktan sonra hepsini tepsiye döktü. İkimizin ortak yaptığı bir yemektir bu. Domatesleri patateslerin üzerine dizmeye başladığımda arkamda durup, “Biberleri neden koymuyorsun?” diye sordu.

“Biberleri şimdi koyarsam patatesler pişene kadar yanar. Onları patateslerin pişmesine yakın koyacağım.” Domatesleri dizmeye devam ettim. “Aslında ben bunun içine tavuk budu da koyuyordum ama canım şimdi hiç et istemiyor.”

Karun’un ellerini belimde hissedince içim ürperdi. Belimdeki elleri kayarak karnımın üstünde durdu. “Hımm,” derken arkadan bana sarılmıştı. “Kaç dakikada pişer bu?” Çenesini omzumun çukuruna yaslar gibi sesi kısık. “Sanırım ben de acıktım.”

Tenim karıncalandığında boynumu omzuma doğru eğerek ona biraz daha alan açtım. “Yemek pişene kadar ne yapmamızı önerirsin?” diye sordu. Boynumda dudaklarını hissedince bacaklarımdan arası sızlamıştı. Yine başlıyorduk.

Öpücüğünü eşitlediği an ondan uzaklaştığımda huysuzca homurdandı. Tepsiyi alıp önceden ayarladığım fırına koyduktan sonra mutfak tezgâhına yaklaştım. Suyu açıp ellerimi yıkadıktan sonra arkamı dönünce Karun’u tam karşımda buldum. Şehvetten koyulaşan gözlerini görünce güldüm. “Ama benim canım dans etmek istiyor.”

“Yavrum, senin canın niye olur olmadık şeyler istiyor?” Belimi yakalayıp beni tezgâhın üzerine oturttu. “Biraz da benim canımın istediği şeyleri yapalım.” Elbisemin eteğini yukarı sıyrıp araladığı bacaklarımın arasına girmişti. Üzerime eğilip kısa bir an gözlerime baktı. “Benim önerim dans etmekten daha zevkli.” Bunları söyledikten hemen sonra beni öptü. Bu noktada ona kızmayı istedim ama ensesini kavrayıp dudaklarına teslim olurken asıl istediğim şeyi yapıyordum.

Kendimi onun ihtiras dolu öpücüklerine bırakmak üzereydim ki yavaşça dudaklarımızın temasını kopardı. Geriye çekilip bacaklarımın arasından çıkarak beni şaşırttı. Yukarı topladığı elbisemin eteklerini kalçamdan bacaklarıma doğru çekince şaşkınlığım artmıştı. Karun elbisemi düzelterek belimi tuttu ve beni tezgâhtan indirdi. Karşısında dururken ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordum.

Bir elimi kaldırıp avucunun içine hapsetti. Uzanıp boştaki elimi de tuttu ve göğsünün üstüne bastırdı. “Sana hayır diyememek en kötü huyum.” Müzik bile olmadan dans etmeye başladık. Gözleri muzırlıkla ışıldarken dudaklarındaki çarpık gülüşünü koruyordu. “Karımın canı dans etmek istiyorsa öyle olsun bakalım.” Kalbim öyle bir hızlandı ki nabzımın atışını duydum.

Benim isteklerimi kendi isteklerinin önünde tutuyordu.

Karun ile her şey rüya gibiydi ve bu rüyanın bozulmasından endişe ediyordum. İkimiz de ilişkimiz konusunda çok çaba gösterdiğimiz için büyük gelişme katedmiştik. Birlikte yemek yaparken o gece mutfakta onunla çok eğlenmiştim. Karun ilk kez mutfığa girip birine yemek yapmıştı ve belki de ilk kez biriyle mutfakta dans etmişti. Her anı benim için çok değerliydi. Ertesi gün biz Gurur ile malikânede birbirimizle uğraşıp dururken Karun ve Melek birlikte denize açılmıştı.

Küçük deniz gezileri ikisi için çok keyifli geçmiş olmalı ki Melek akşam eve döndüğünde yüzünde güller açıyordu. Levent ise beni arkadaşlarıyla tanıştırmamak için her yolu deniyordu ama er veya geç onun zorba arkadaşlarıyla tanışacaktım. Çağıl’a gelince... Onunla daha dün telefonda görüşmüştüm. Akli hep Çiçek’te olduğu için laf arasında onun nasıl olduğunu sormuştu.

Çiçek'in iyi olduğunu söyleyerek içini rahatlatmıştım. Çağıl gideli iki ay olduğundan onu çok özliyordum. Anladığım kadarıyla büyük ve tehlikeli bir operasyonun hazırlıklarındalardı. Çağıl görevi hakkında bana pek bilgi vermemişti ama hemen sonrasında söyledikleri beni endişelendirmişti. “*Ne olur ne olmaz yenge hanım, sen yine de hakkını helal et,*” demişti. Sağ salim eve dönmesi için dua ediyordum.

Bunun dışında her şey olması gerektiği kadar iyiydi. Hayatımızdaki her şey fazla yolunda gidiyordu ve açıkçası bu beni biraz korkutuyordu. Bu büyüünün bozulmasını istemiyordum. Şimdiyse Duha'nın evindeydim. Karun buraya gelmemden nefret etse de karışmamaya çalışıyordu. Elay'ın morali çok bozuk olduğundan onu sakinleştirmeye çalışıyordum. “Kendini üzmeyi bırak.” İç çekerek ıslak gözlerine baktım. “Böyle yaparak bebeğe de zarar veriyorsun.”

Omuzlarındaki şalına sarılarak derin bir nefes aldı. “Biliyorum ama daha yeni hastaneden çıkmasına rağmen Duha dün gece ciddi bir kalp pazmı geçirdi.” Elini hafif şişkin karnının üzerinde gezdirdi. “Bebeğimin abasız bir dünyaya doğmasını istemiyorum, Bige.”

Bebeği üç aylık olmuştu ama Elay onun için sevinemiyordu. Bebeği her geçen günle büyürken Duha'nın buradaki zamanı biraz daha azalıyordu. Duha son bir haftasını hastanede geçirip dün taburcu olmuştu ama gece tekrar kriz geçirmişti. Son günlerde kriz ve atakları sıklaşmaya başlamıştı.

Duha ve Kadem'in evden çıktığını görünce, “Neşelenmeye çalış, geliyorlar,” dedim kısık bir sesle. Çardakta oturup Elay'la temiz hava alıyorduk. Duha, Elay'ın üzüldüğünü görüp üzülsün istemiyordum. Elay ve bebeği için hayata tutunmaya çalışıyordu ama ona uyan kalp bir türlü bulunamıyordu.

Duha çardağa girip Elay'ın yanına oturduğunda Kadem de benim yanımdaki yerini almıştı. Duha'nın solgun yüzüne ve göz altlarında oluşan halkalara bakıp derin bir nefes aldım. “Bugün nasıl hissediyorsun?” Hiç iyi görünmüyordu.

Bana gülümsemeye çalıştı. “Ben iyiyim, gergin kuş, rahatla biraz.”

Asık suratımı neşelendirmenin bir yolu yoktu. Ona bir şey olmasından çok korkuyordum. “Dün gece kalbini yoracak ne yaptığını merak ediyorum?”

Dudaklarında bir sırıtiş meydana geldiğinde bunu sorduğuma pişman olmuşum. İhtiyatlı gözlerle bana bakarken gülmemeye çalışıyordu. “Bence bilmek istemezsin.” Elay'ın kızaran yanakları ne yaptıklarını ele veriyordu. Heyecandan uzak durmalıydı!

Kadem çatık kaşlarla ona tersçe baktı. "Ameliyat olana kadar kendini tutmazsan en rezil şekilde can vereceksin." Daha sonra sert bakışlarını Elay'a çıkardı. "Küçük parazitinin babasını görmesini istiyorsan geceleri bu herifi odana alma."

Duha ekşi bir şey yemiş gibi burnunu kırıstırdı. "Çocuğuma bir daha parazit dersen sikerim o ağzını."

"O şeyin cinsiyeti belli oldu mu?" Dudaklarımdan çıkan sözlerle Elay kafamı kırmak ister gibi bana bakmaya başladı.

"O şeyin mi? Siz ikinizin bebek demekle sorunu ne?"

"Çünkü parazitler korkunç yaratıklar," dedi Kadem hızlıca. "Tecrübeleme dayanarak konuşuyorum. Oya'nın ne gazı biterdi ne de cıyıklaması." Patlamada kaybettiği küçük kız kardeşinden bahsediyordu. "O kadar çok ağlardı ki zavallı annemi hiç uyutmazdı."

Geçmişe dönerek iç çektim. "Bir seferinde ona suikast düzenlemeye kalkışmışnk. Kadem onu camdan atacaktı, ben de koridoru gözetleyecektim."

Elay'ın beti benzi atarken Duha bunun sonunun nereye varacağını merak ederek sessizliğini korudu. "İkimiz de çocuktuk," diyen Kadem tıpkı benim gibi o günleri anımsayarak iç çekti. "Onu beşiğinden çıkarıp pencereye yaklaştım ama onu atamadım."

Burnunun direği sızlamışçasına bakışları değişmişti. "Küçük gözlerini belerterek bana bakıyor, garip sesler çıkararak bana gülümsüyordu." Göğsü sıkışmış gibi derin derin nefesler alıyordu. "Tam o anda sevdiğim tek parazitin Oya olduğunu anladım." O günden sonra kardeşine eziyet etmek yerine ona abilik yapmaya çalışmıştı.

Aklına ne geldiyse Kadem kısa bir an bana baktı. "İyi ki Oya'yı atmamışım çünkü Efil yine oyunbozanlık yapmıştı." Gülerек başını iki yana salladı. "Güya gözcülük yapacaktı ama bu hain beni satmış. Sırf babamın sevgisini kazanmak için ona koşup *Uğur, Oya'yı camdan atacak* demiş." Sinirleri bozulmuş gibi kahkaha attı. "Babamın odaya daldığı o anı hiç unutamıyorum." Zavallı adamın kalbine inecekti.

Duha'nın siyahlarında manidar bir ifade geçti. "Anlaşılan çocukken de şimdi olduğunuzdan bir farkınız yokmuş." Bakışları uyarırcasına ikimizin arasında gidip gelmeye başlamıştı. "Çocuğumu kendinize benzetirseniz ikinizi de ülkeden sürerim." Bize benzeyecek olmasından ödü kopuyordu. Daha sonra bakışları Kadem'de durdu. "Onu camdan atmaya kalkışırsan seni çatıdan atarım!"

Masaya içecek ve atıştırmalık bir şeyler getirdiklerinde Duha, Elay'ın önüne bir bardak ılık süt koydu ama Elay'dan önce onu ben aldım. Duha süt bardağını benden almak için uzandı. "Bebegin gelişimi için Elay'ın o sütü içmesi gerekiyor." Benim için getirdikleri kahveyi işaret etti. "Sen kahveni iç."

Bardağı kendime doğru çekerek ona vermedim. "Canım çekti, ben de içmek istiyorum. Elay'a yenisini getirsinler."

Duha'nın yüzü tiksintiyle kasıldı. "O şeyin tadı iğrenç, sen içemezsin. İçinde sadece süt yok, hamile kadınlar için birkaç karışım var." Daha önce tadına bakmış olmalı ki öğürür gibi bir ses çıkardı. "Elay onu nasıl içiyor anlamıyorum."

"Ama şimdi daha çok merak ettim tadını," dediğimde Kadem, "Ben de," diyerek bardağı elimden aldı. Sütten bir yudum aldığında az kalsın içtiği yudumu püskürterek çıkaracaktı. "Berbat bir tadı var." Bardağı önüme itti. "Ayrıca içinde çilek de yok." Kendi çilekli sütüne uzandı. "Süt çileksiz içilmez."

"Ne kadar kötü olabilir ki?" Bardağı alıp ılık sütten bir yudum aldım. Dilimde hissettiğim bal ve Hindistan yağıyla, "Hımm," diye mırıldandım. "Ama bunun tadı çok güzel." Bardağı kafama dikip hepsini hızlıca içtiğimde Duha tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Anlaşılan siz kadınların tat alma duygusu biz erkeklerden çok farklı."

Elay şalına daha sıkı sarılarak arkasına yaslandı. "Belki de siz erkekler ağzınızın tadını bilmiyorsunuz."

Duha gülmemeye çalışarak hınzırca ona döndü. "Ağzımın tadını bildiğim için seni yanımdan ayırmıyorum, doktor."

"Yalnız bu çok ucu açık bir cümle," dedim.

Kadem sırttı. "Aklıma neler gelmiyor ki."

Elay ise bize, kıpkırmızı bir suratla öldürecekmiş gibi bakıyordu. "Çirkinleşmeyin hemen." Masadaki kurabiyelere uzanmasıyla parmağındaki tektaş dikkatimi çekince gözlerimi belerttim.

"Evlilik teklifi mi aldın?"

Parmağındaki yüzüğe bakarak gülümsedi. "Evet."

Kadem yerinden rahatsızca kıpırdandı. "Kimden?"

Kaşlarını çatan Duha omuzlarını dikleştirdi. "Ne demek kimden lan! Benden başka ona evlilik teklifi yapacak biri mi var?"

Heyecanlandım. "Ona evlilik teklifi mi yaptın?"

Kadem totosunda kurt varmış gibi bir kez daha oturduğu yerde rahat sızca kúpırdandı. "Benim niye bundan haberim yok?" Kıskançlıktan her an Duha'ya saldırarak gibi görünüyordu. "Önce bir parazitinin olacağını öğreniyorum, şimdi de evleneceğini. İkisine de karşıyım!" Çocuk gibiydi.

Elay kıkırdarken Duha yanımnda oturan canlı türüne canından bezmiş gibi bakıyordu. "Keşke sen de karşıma bu tür şeylerle çıksan. Birini hamile bırakup *ben evleniyorum* diyeceğin günleri görebilecek miyim?"

"Ben damızlık boğa mıyım, abi? Niye insanları hamile bırakayım?" Düşüncesi bile onu ürkütmüş gibi beti benzi atmıştı. "Cinsellik hiç hijyenik değil. Öpüşürken niye başka birinin salyaları ağzıma girsin? Ya da ben niye birine girip kendimi kirleteyim?" dediğinde ben kahkaha atarken Duha içtiği kahveyi öksürerek çıkardı. Kadem'den daha değişik biri dünyaya gelmemişti ve geleceğini de sanmıyordum.

Duha'nın yüzündeki tüm kan çekilmişti. "Kadem?" Bakışları şoke olmuş gibiydi. "Sakın." Gözlerini kapatıp açtı. "Bana." Kelimeleri tane tane ve vurgulayarak konuşuyordu. "Hâlâ bakir olduğunu söyleme."

Kadem safça, "Ne var bunda?" dediğinde Duha'nın küfürleri havada uçtu ama Kadem son derece rahat bir hâlde pipetle çilekli sütünü içiyordu. "Benim bedenim benim kurallarım." Omuz silkip sütünü höpürdeterek içmeye devam etti. "Kendime çok iyi bakıyorum, kimsenin vücuduma dokunmasına izin vermem."

Duha nefes almak için kravatını çekiştirirken yüzü sinirden kúpkırmızıydı. "Kimse değil, bu piç öldürecek beni! Lan oğlum bir kadınla yatarak o siktiğim vücudun kirlenmez!"

"Abi beni bir sal ya." En az Duha kadar bu konuda bezmişti. "Ne kadınlar ne de erkekler ilgimi çekiyor, nesini anlamıyorsun?"

"Hani senin sevgilin vardı?" diyerek üzerine gittim. "Hatta bizi onunla tanıştıracaktın?"

Başını salladı. "Var."

Elay merakla masadan öne eğildi. "Nerede?"

"Odamda," diyerek hepimizi şaşırttı. "Tanıştırmamı ister misiniz?"

Bunun altından nasıl bir şey çıkacağını bilmediğimiz için üçümüz kafa karışıklığıyla birbirimize baktık. Duha bize göre daha iyimser düşünmeye çalışarak, "Hemen tanıştır," dedi hızlıca. "Onu görmek istiyorum." Kadem'in odasında bir kadın olduğunu düşünmek bile onu mutlu etmişti. Kadem'in kadınlarla yakınlaşmasını çok istiyordu çünkü bir diğer ihtimal erkeklerdi ve bu Duha'yı ölesiye korkutuyordu.

Kadem ayağa kalkarak malikâneye girince, “Bence siz yine de fazla umutlanmayın,” dedim endişeyle. “Onu birazcık tanıdıysam odasında kadın falan yoktur. Büyük bir titizlikle baktığı vücuduna kimsenin dokunmasına izin vermez.”

Duha küfrederek gibi bir ses çıkarırken iyimser olmaya çalışıyordu. “Hiç belli olmaz, bu piçin bana iyi bir ters köşe yapmasını bekliyorum. Belki de bir kızla gizlice buluşuyor ama beni kızdırmak için bana söylemiyor.” Birazdan gerçeği anlayacaktık.

Gözümüzü malikânenin kapısına dikip Kadem’in bir kızla dışarı çıkmasını bekledik. Nefes dahi almadan kapıya bakmamız çok komikti. Beş dakika sonra Kadem dışarı çıktığında ben bir kahkaha patlatırken Duha, “Gelmişini geçmişini siktiğim piçi!” diyerek ona küfürler yağdırıyordu çünkü Kadem kendi maketiyle dışarı çıkmıştı. Kartondan kendinin üç boyutlu bir maketini yaptırmıştı. Kendisine âşık olduğunu daha iyi anlamazdı.

Siyah takım elbiseli maketinin boynuna sardığı püsküllü pembe fuları görülmeye değerdi. Maketi alıp çardağa girerek masanın yanına dikti. Hepimiz şaşkınlıkla ona bakarken bizim aksimize çok rahattı. Bizlere bakarak son derece sakın bir sesle, “Tanıştırayım, yirmi dokuz yıldır kalbimi kazanan tek aşkım, Kadem,” dedikten sonra maketine döndü. “Hayatım bunlar da Duha abi, Efil ve *junior* parazitinin anası Elay.”

Buradan bakılınca bir akıl hastası gibi görünüyordu. Duha sinirden zangır zangır titrerken çenesinde bir kas seğirmişti. Bir saniye bile düşünmeden belindeki silahı çıkarıp emniyeti açtı ve maketi alnının çatısından vurdu. “Tanıştığıma memnun oldum!” Tüm şarjörü maketin üzerine boşaltana kadar tetiğe durmaksızın basmıştı. Haklı olarak deliye dönmüştü.

Kadem delik deşik olan maketine bakarken dudaklarını hüsrarla büzdü. “Ve böylece yirmi dokuz yıllık bir aşk son buldu.” Hemen sonrasında sırıttı. “Neyse ki odamda yedekleri var.” Duha bu sefer silahı doğrudan ona tutunca korkuyla yutkunup, “Şaka yapıyordum abi,” dedi hızlıca ama şaka yapmadığını hepimiz biliyorduk. Acaba odasında kendinden kaç tane vardı? O odayı bir görmek lazımdı.

Duha’yı sakinleştirmemiz hiç kolay olmamıştı. Elay’dan konuşmasını isteyene kadar sinirli hâlden kurtulamamıştı. Elay’ın sesi tuhaf bir şekilde onun sinirlerini yatıştırıyordu. Bazen Elay’ı sevmeye ilk sesinden başladığını düşünüyorum çünkü Duha seslere karşı çok seçiciydi. Her ses onun kulağına güzel gitmezdi. Kemal’in sevgilisinin tiz sesinden hoşlanmadığı

için yemek boyunca Kemal ile uğraşıp durması da bunun en büyük kanıtıydı.

Kadem'in kurşunlanan maketini ortadan kaldırınca Duha az da olsun kendine gelebilmişti. Elay'ın yeni yeni belli olan karnını okşayarak, "Cinsiyetini ne zaman öğreniriz?" derken gözleri aşkla parlıyordu. Onu bir an önce kucağına almak için sabırsızlanıyordu.

Bu gebelikte Elay'ın en büyük destekçisi Duha'ydı. Elay karnının üzerinde duran Duha'nın elinin üstüne kendi elini basturarak gülümsedi. "Gebeliğin dördüncü ayı dolduğunda cinsiyetini öğreneceğiz. Henüz üç aylık, bir ay daha beklemeliyiz." Duha'nın bebek konusunda bu kadar istekli olması onu mutlu ediyordu.

Kolunu Elay'ın yaslandığı sandalyeye uzatan Duha, "Eee sessiz kuş?" diyerek bakışlarını bana dikti. "Kalender ile nasıl gidiyor?"

"Endişe verici derecede güzel." Bunun bozulmasından ne kadar çok korktuğumu gizleyemiyordum. "Uzun süredir bu kadar mutlu olmadığımı için her an bir terslik çıkacak diye diken üstündeyim."

"Adama saldırıp durmazsan bir sorun çıkmaz." Elay'ın mavileri kinayeye işliyordu. "Onu beyzbol sopasıyla kovaladığın doğru mu?"

"Her şeyden de haberiniz var." Bir dedektif edasıyla gözlerimi kustım. "Malikânede bir casusunuz var da benim mi haberim yok?"

"O evde bir casus var ama bizimle ilgisi yok." Bir şekilde her şeyden haberi olan Duha tüm ciddiyetiyle bana bakıyordu. "Karun ve Gurur kimseyi uyandırmadan bir süredir evdeki köstebeği arıyor. Şeref Kalender'e çalışan birinin eve sızdığı çok açık. O kişi her kimse aynı zamanda Gurur'un arabasının frenlerini de kesti."

Bana bunları anlatmasının asıl nedeni beni korumaya çalışmaktı çünkü, "Dikkatli ol," diyerek beni uyardı. "O evde yediğine içtiğine çok dikkat et. Son olanlardan sonra Şeref Kalender ona sıkıgın kurşunu yanına bırakacak biri değil."

Uyarısını ciddiye alacaktım, Duha asla boş konuşmazdı ama Şeref Kalender'den korkmuyordum. "Ona sıkıgım kurşunun üzerinden iki ay geçti. Sence bir şey yapmak istese şu ana kadar çoktan yapmaz mıydı?"

Duha her konuda bana akıl hocalığı yaptığı için bu rahatlığımı onu kızdırdı. "Bizim gibi adamların nasıl oynadığını hâlâ anlamadın, değil mi?" Oturuşunu dikleştirerek öne doğru eğildi. "Birine acı vermenin en doğru zamanı onun mutlu olduğu anlardır." Ellerini masada birleştirerek bana doğru biraz daha eğildi. "Birine sert bir düşüş yaşatmak istiyorsan önce

onun göklere uçmasını beklemelisin.” Kalbim endişeyle kasılmaya başlamıştı.

Duha ikaz edencesine bana bakarken onu doğru şekilde anladığımdan emin olmak istiyordu. “Ve sen çoktan kanatlanıp uçmaya başladın. Dikkat et küçük kuş, avcının nereye saklandığını kanatların kanamadan bilemezsin.”

“Yeterince kanamadı mı kanatlarım?” Sesim buruktu.

İç çekerek başını iki yana salladı. “Bizim dünyamızda hiçbir şey yeterince değildir. Ya ölürsün ya da öldürürsün, tek kural bu.”

Kadem’in bakışları Elay ile ikimizin üzerindeydi. “Siz uzun zamandır bu dünyanın bir parçasısınız, kendiniz için seçtiğiniz herifler bu kirli dünyanın krallarından biri.” Derin bir nefes alarak bitirdiği süt bardağını masaya bıraktı. “Kraliçe zayıf olursa...”

“Ne olur?” diye sordu Elay.

Kadem sinirden güldü. “Sonu mezarlık olur. Küçük parazitini korumak istiyorsan eskisinden daha güçlü olmalısın.”

Duha dişlerini sıkarak gırtlığından hırıltıyı andıran bir ses çıkardı. “Bebeğime bir daha parazit dersen bu sefer kurşunlarımı harcadığım şey değilim maketin olmayacak!” Ne kadar kızsarsa kızsın Kadem’in ağzından bek kelimesini duyamazdı.

Telefonumun melodisi hepsini susturmuştu. Masadaki telefonun ekranında beliren *Kocam* yazısı hepsinin dikkatini çekmişti. Duha heyecanlanarak yerinden kıpırdandı. “Kalender arıyor,” diyerek hepimizi yine çıldırtmaya başladı. “Hoparlörü aç, iki aydır sesini duymuyorum.” Beni deli ediyordu!

Bir kedi gibi tıslayarak ona baktım. Her an ellerimi masaya bastırıp masanın üzerinden ona saldırabilirdim. “Sen böyle yaptıkça seni bir kuytuda öldürüp cinayetine kaza süsü vermek istiyorum!” Ona çıktığımda Elay artık ağlama raddesine gelmişti.

“Ben aradığımda bir kez bile böyle heyecanlanmıyor.”

Duha bizi hiç duymuyormuş gibi açmam için telefonu işaret etti. “Bekletme adamı.” Bu herif şaka gibi bir şeydi! Kınayan bakışlarını üzerime kenetleyerek bana kendimi yetersiz hissettirmeye başlamıştı. “Zaten bir işe yaradığın da yok. Seni o eve bizi barıştır diye gönderdim ama sen orada gününü gün ediyorsun.” Ya sabır!

Telefonu açmak yerine inadına meşgule attım. Kıskançlık damarımı ortaya çıkaracak kadar Karun’a düşkündü. “Deniyorum ama bir anda olacak

bir şey değil.” Yanımda oturan Kadem’i işaret ettim. “Daha Kadem’i ona yeni kabul ettirdim, her şey zamanla olacak.” Elay’ın parmağındaki yüzüğü gösterdim. “Ayrıca Karun da bana evlenme teklifi etti, hem de iki kez.”

Bu habere sevinir sanmıştım fakat Duha kaşlarını çatarak ağız dolusu küfretti. “Sikik herif kesin benimle yarışıyor!” Aceleyle parmaklarıma baktı. “Yüzük nerede?”

“Kabul etmedim.”

“Neden? Ya da boş ver nedenini.” Gözlerinin ardında apaçık bir tehdit belirdi. “Ben evlenmeden onunla nikâh masasına oturursan sana hakkımı helal etmem. Bu sefer benden önce evlenemez!” Elay’ın karnına bakarak sırtıttı. “Üstelik ondan önce baba olacağım.” Her konuda yarışmasalar olmuyordu.

Elay sinirle ayağa kalktı. “Bazen sana gerçekten tahammül edemiyorum!” dedikten sonra hızlı adımlarla eve yürüdü. Bense bıkkın gözlerle bu herife bakıyordum.

“Karun’un seni geçmeyeceği ve geçmek istemeyeceği tek konu bebek,” dedim. “Çocuk fikrinden bile nefret ediyor.”

Tam bir şey söyleyecekti ki Karun bir kez daha arayınca bu sefer onu meşgule almadım, açmayınca ısrarla arayacağını biliyordum. Önce telefonu sonra da hoparlörü açtım. Hoparlörü açmayacaktım ama bunu yapmazsam Duha benden telefonu zorla alacakmış gibi bakıyordu. Karun’un kızgın sesini duydum. “O piçin evinde telefonumu açmayacak kadar ne yaşıyor olabilirsin?” Duha’nın evine gelmemden nefret ediyordu ama Duha’ya olan düşkünlüğümü bildiği için bana engel olamıyordu.

“Elay’a evlilik teklifi etmiş,” dediğimde telefonun diğer ucunda küçük çaplı bir gürültü duydum.

“Hemen evleniyoruz!” deyişi beni deli ederken Duha’ya az kalsın kahkaha attıracaktı. Birbirleriyle konuşmasalar bile hâlâ rekabet ediyorlardı.

“Bize ne onlardan,” diyerek ona kızdım. “Sırf onlardan önce evlenmek için evlenmeyeceğim.”

“Bige, o piçi tanıyıyormuş gibi konuşma.” Duha’yla ilgili son gelişmelerden hiç memnun değildi. “Benden önce evlenirse düğün fotoğraflarını görebileceğim her yere asar. Herifin şirketi tam karşımda, şirketin tamamını düğün afişleriyle kaplatacak kadar hasta biri! Ceddini siktiğim piçini görmeye bile dayanamıyorum, bir de kafamı çevirdiğim her yerde onun sikik fotoğraflarını göremem. Onu vurup düğüne engel olmayacaksan

benimle evlenmek zorundasın.” Allah’ım çıldıracaktım! Bu ikisine maruz kalan herkes ya tımarhaneye düşerdi ya da kanser olup ölürdü.

Kadem kolumu dürtünce ona döndüm, Duha’yı işaret ediyordu. Duha telefonunu çıkarmış ne yapıyordu öyle? Yerimden kalkıp masadan öne doğru eğildiğimde reklam ajanslarını araştırdığını gördüm. “Bana bak, döverim seni!” dedim çıldırarak. Karun’un dediklerini duydu ya, onu kızdırmak için daha şimdiden afiş için reklam ajanslarını araştırıyordu.

Duha’ya söylediklerimi üzerine alınan Karun, “Evlenelim, istediğin kadar döversin,” diyerek sinirlerimi bozdu. “Ne diyorsun, evlenelim mi?” Üçüncü evlilik teklifimi de bir telefonda almış bulunmaktaydım.

“Hayır diyorum, Karun.” Ceketimi ve çantamı alarak çardaktan çıktım. “Lütfen bu konuyu kapat artık.”

Nefesini sertçe verdi. “Sen bana evet diyene kadar bu konu kapanmayacak ve mümkünse o piç evlenmeden evet de.”

Keşke yüzümdeki bıkkın ifadeyi görebilseydi. “Beni neden aramıştın?” diyerek konuyu şimdilik değiştirdim.

Evlilik konusunu kapatmaya çalışmam hoşuna gitmedi ama daha fazla erime gelmedi. “Eve geliyorum, hazırlan. Seninle bir yere gitmeliyiz, hdi kapatmam gerek.” Bildiğim kadarıyla bugün için bir planımız yoktu. Telefonu çantama koyup malikânenen çıkarak Karun’un evine doğru yürüdüm. Duha’nın evleneceğini ona söylemem hiç iyi olmamıştı. Zaten evlilik konusunda bana baskı uyguluyordu, artık hiç nefes aldırmazdı.

Aralarındaki yarışa sövesim vardı!

Karun beni almaya geldiğinde nereye gittiğimiz hakkında tek kelime etmemişti. Yolda ne kadar sorarsam sorayım gittiğimizde öğreneceğimi söyleyip beni susturmuştu. Ben de yol üstünde ona aldırıldığım limonlu keke yerken arkama yaslanıp beklemeye başladım. Keke yumuluyor, arada sırada bacaklarımın arasına sıkıştırdığım kivi suyundan birkaç yudum alıyordum. Her hışırtı sesiyle Karun başını çevirip bana baktıkça yeni bir kekin paketini açtığını görüyordu.

Üçüncü paketi açtığımda gülerek başını iki yana salladı. “Sabah kahvaltıda da iyi yedin, bu oburluğunun sebebi nedir?”

Ağzım kekle tıka basa doluyken, “Lokmalarımı say da tam olsun,” dediğimde dudağının köşesi manidar bir ifadeyle kıvrıldı.

“Hangi birini?”

Kivili meyve suyumdan birkaç yudum alarak ağızımdaki lokmayı yuttum. “Bu aralar yemek yememe çok taktın.” Kaşlarım belli belirsiz çatıldı. “Merak etme, düzenli spor yaptığım için kilo alıp çirkinleşmem.”

“Yavrum yüz kilo bile olsan sana olan sevgimden hiçbir şey eksilmez ama endişeleniyorum, normalde bu kadar çok yiyen biri değildin. Sen üç öğününü tam saatinde yer ve arada hiçbir şey yemezdin.” Kalbim boğazımda atarken altı kelimesi dışında diğer söyledikleri kulağıma bile ulaşmamıştı. Laf arasında farkında olmadan söylediği o altı kelimenin büyü-süne kapılmıştım. *Sana olan sevgimden hiçbir şey eksilmez* demişti.

“Sanrı?” diye mırıldandım yumuşacık bir sesle.

Sesimin kadifemsi tonuyla içindeki buzlar erimiş gibi, “Emret nefesim,” diyerek iç çekti.

“Çok seviyorum seni.”

“Benden daha mı fazla?”

Nabzım hızlanmış, kalbimin uğultusu tüm sesleri bastırmıştı. Geriye kalan tek şey Karun’un, *‘Benden daha mı fazla?’* diyen sesiydi.

Kulaklarımda onun sesi yankılanırken yolu kontrol edip omzunun üzerinden bana baktı. Bugün tam olarak ne oldu veya birazdan neler olacak, bilmiyordum ama beni koruma içgüdüleriyle bakıyordu. Aklındaki tüm o kaosun içinden sıyrılıp bana sahip olduğu en güzel şeymişim gibi baktı. “Seni sevdiğimden daha fazla beni sevemezsin, Bige,” diyerek başını iki yana ağır ağır salladı. “Kimse seni benden daha fazla sevemez.”

İki elin parmaklarının birbirine geçmesi gibi kaburgalarım iki yandan birleşti. Birbirine geçen kaburgalarım kalbimin alanını daraltmış gibi nefes alamadım. Karun beni sevdiğini söylüyordu. Arabanın döşemelerine bile onun kokusu sinmişken ciğerlerime çektiğim havaya kadar onunla doldum. Seyir noktasından şaşan aklımın merkezine onun adı kazınmış gibi bakıyordum. Aklım ve kalbim ilk kez bir konuda uzlaşarak Karun’a çekilmeye başlamıştı.

O ise bana kalp krizi geçirttiğinin farkında olmadan yolu kontrol etti ve bir kez daha bana döndü. İtirafıyla suratımın aldığı ifadeyi sevmiş gibi derin bir iç çekti. “Günün sonunda herkes yasını tutup kenara çekilmişti ama üç yüz seksen üç gün boyunca mezarının başında olan bir tek bendim.”

O günleri hatırlamak bile canını yakmış gibi mavileri titreşti. “Sadece dirini değil, ölünü bile seven bir adamım ben.” Dolan gözlerime değen bakışları pusluydu. “İlla duymaya ihtiyacın varsa o zaman iyi dinle.” Buz

saçağı gözleri taparcasına bana bakınca onun her şeyi olduğumu kemikle-rime kadar hissettirdi. “Bana yaşattığın tüm o şeylere rağmen seni hâlâ çok seviyorum, Bige.”

Nefesim kesildi, hem de gerçek anlamda.

Bu anı kafamda o kadar çok hayal etmişim ki... Bir gün beni sevdi-ğini söylerse ne hissedeceğimi çok düşünmüştüm. Kalbim mi hızlanırdı yoksa dizlerimin bağı mı çözülürdü? Kulaklarımda bir basınç oluşur, ke-miklerime kadar titrer miydim? Soluğum kesilir ve ciğerlerime hava gitmez miydi? Beni sevdiğini söylerse bu ihtimallerden birini yaşayacağımı bili-yordum ama hepsini aynı anda yaşayacağımı hayal dahi edemezdim.

Bir elimde marketten alınmış garip bir kek, diğer elimde ne aromalı olduğunu unuttuğum yeşil bir meyve suyuyla öylece kalakalmıştım. Sanki zaman durmuştu. Karun yolu kontrol ederek tekrar bana baktığında put gibi donmuş bir hâlde onu izlediğimi gördü. İtirafı karşısında donup kalmam onu endişelendirmiş olmalı ki gözlerini az bir şey kıstı. “Bir şey yle, güzelim.”

Dudaklarımı açıp kapattım. Kendime gelene kadar bunu birkaç kez krarladım, daha sonra, “Hemen devamında evlilik teklifi gelecekse seni mdan dışarı atarım,” dedim. “Sırf Duha’yı geçmek için bu anı bozup araya evlilik teklifini sıkıştır da bak sana neler yapıyorum.” Aval aval yü-züme baktı. Aşk itirafından sonra duymayı beklediği şeyler kesinlikle bunlar değildi.

Karun karşılık olarak daha romantik bir şeyler duymayı beklemiş gibi garip ifadesiyle bir süre bana baktı ama daha sonra yüksek sesle gülererek önüne döndü. “Asla istediğim doğrultuda hareket etmeyeceksin, değil mi?” derken şikâyet eder gibiydi ama böyle olmam hoşuna gidiyormuş gibi gülüyordu.

Elimdekileri yerdeki poşetin içine tıktırıp hemen doğruldum. Koltu-ğumdan ona doğru kayıp koltuk dayanağına yaslı koluna yapıştım. “Beni sevdiğini tekrar söylesene.”

Çipil çipil bakan hevesli gözlerime kısa bir an bakıp, “Bige,” dedi huy-suzca. “Şu yapışkan ellerinle ceketimin kolunu batırıyorsun. O kadar şey yedin, bana dokunmadan önce ellerini sil.” Kolunu kek parçaları olan elimden çekmeye çalıştı. “Koala gibi yapışma, yerine geç.”

“Bana hemen şimdi beni sevdiğini söylemezsen on üç gün boyunca seni sevdiğimi hiç söylemeyeceğim.”

“Seni seviyorum lan!” dedi kızar gibi. “Şimdi yerine kay, bana kaza yaptıracaksın.”

Koluna daha sıkı yapıştım. “Lan demeden beni sevdiğini söyle ve mümkünse bağırmadan yap bunu. Sonuna lan ekleyince hiç romantik olmuyor.”

Dikkatini yola veremediği için az kalsın öndeki arabaya çarpacaktı. Bunun siniriyle direksiyonu sıkarak, “Başlayacağım şimdi inadına!” derken hızını biraz düşürdü. “Seviyorum kızım!” Başını çevirip bana bakınca tüm siniri kaybolduğu için gergin yüzü pamuk gibi yumuşadı. “Allah Kuran hakkı için çok seviyorum seni.” Gözleri dudaklarıma kayınca bakışları dudaklarımin çevresinde gezindi. Dudağımin kenarlarında yediğim kekin kırıntıları olmalı ki belli belirsiz gülümsedi. “Senin gibi bir pasaklıyı kim sevmez ki?”

Yüzümde kocaman bir gülümseme oluşunca emniyet kemerimi çözüp ona doğru uzandım. “Öpeyim mi, kocam?” Yanağına sulu bir öpücük kondurduğumda benden kurtulmak için başını çekmeye çalıştı.

“Yanağımda kekli ruj izini bırakma.” Söylenmeye başladı ama onu dinlemedim. Öpücüğümü eşitlemek için görüş alanını kapatıp yanağının diğer tarafına uzandım. “Kaza yapacağız, rahat dur!” diye bana kızdı ama yanağının diğer tarafına da küçük bir öpücük kondurdum. Yerime geçtiğimde hâlâ bana kızmakla meşguldü. “Çocuk gibisin, iki dakika rahat durmuyorsun.”

Onun o meşhur cümlesini taklit ederek, “Çocuksam sana çocuğum, kim ne karıştır?” dediğimde gülmemek için yanaklarının içini dişledi. Kaşlarını kinayecle havaya kaldırırken gözleri alaycıydı.

“İlla beni müşkül durumlara sokacaksın, öyle mi?” Benim sıklıkla kurduğum cümlelerden birine atıfta bulununca kıkırdadım. Birbirimizle anlaşma şeklimiz müthişti.

Bir kenar mahalleye girdiğimizde burada ne işimiz olduğunu merak ettim. Etraftaki evler alışık olduğum lüks yaşamda gördüğüm evlerden çok farklıydı. Tuğla çatısı olan evler, boyası dökülen eski binalar ve balkonda çamaşırların sarktığı daireler Karun’un yanında alıştığım o dünyaya çok tersti. Gecekondulardan birinin önünde arabayı durdurdu.

“Sana söylemem gereken bir şey var, Bige,” dediğinde başımı çevirip omzumun üzerinden ona baktım. İfadesi sikkındı. Bense buraya neden geldiğimizi anlamaya çalışıyordum. “O gün uçurum kenarında sana karşı tamamen dürüst olmadım.” Neyden bahsediyordu?

Yüzümde rahatsızca kıpırdandım. "Né konuda?"

"Ablan konusundadır." Serçe yurkundum, o gün Gazel konusunda benden bir şey sakladıklarını hissetmişim.

Karun yüzümlü sıkıntıyla ovuşturup bana bakmak için kendini zorladı. "(Orada gerçekleri saklamamın tek nedeni Hector'un karşısında zayıf görülmeyi istemememdi." Başıyla önünde durduğumuz eski püskü gecelik konduyu işaret etti. "Şu zamana kadar susmamın nedeni ise Gazel hakkındaki gerçekleri ondan dinlemeyi istememdi."

Arabanın içindeki hava benim için yetersiz gelmeye başladığında, "Karun?" diye mırıldandım. İçimde peydahlanan sıkıntının sebebi bugün ne öğreneceğimi bilmememden kaynaklanıyordu. "Gazel hakkında bilmem gereken şey nedir?"

Bana cevap vermek yerine emniyet kemerini çözerek arabadan indi. Arabanın etrafından dönerek inmem için kapımı açtı. "Gerçekleri Gazel'den duymalısın, ne yaşadığını en iyi o sana anlatabilir." Elimi tutarak beni arabadan indirdi ve uzanıp içerideki pardösümü aldı. "Şu an için ben senin nazarında bir suçlu ve bir hain, bunu biliyorum ama onu dinlemeden ona karşı kırıncı olma." Pardösümü omzuma atarak beni soğuk havadan korumaya çalıştı. "Sonradan pişman olmamak için onu incitecek ve küçük düşürecek davranışlarda bulunma."

Beni tam olarak neye hazırlıyordu, bilmiyordum ama Karun çok garip davranıyordu. "Gazel"le görüştüğümde sonra adamlarım seni annene götürecektir." Kalbim hızlandığında omuzlarımı tuttu. "Seninle gelmemi istemisin?" Boğazım düğümlenmişti, Karun bana annemi verecekti. Bunun için ona gidip ısrar etmeme gerek kalmadan annemin yerini bana söyleyecekti.

Annemi bulursam onu bırakıp gitmeyeceğimi artık biliyordu. Bu yüzden annemi benden gizlemeyi bırakmıştı. Benim için bulduğu psikoloğun tavsiyelerini dinlemeye başladığımdan beri gelişme kaydetmiştim. Artık şuursuzca davranışlarda bulunmuyordum ve bencilce cümleler kurmuyordum. Hareketlerim ölçülü, sözlerim ise önceden düşünülmüş bir şekilde çıkıyordu. Geçtiğimiz günlerde kendimi düzeltmek için elimden gelen çabayı göstermişim.

Karun bendeki olumlu değişimi gördüğü için sanırım bana ve sevgime yeniden inanmaya başlamıştı. Artık onun arkasından herhangi bir iş çevirmiyordum. Ona hiçbir konuda yalan söylemiyor ve öfkeme yenilip en küçük bir yanlış anlamayla gitmeye kalkışmıyordum. Ona verdiğim sözü

rutmaya çalıştığımı görüyordu. Bu yüzden artık annemin yerini bilmemi sorun etmiyordu.

Onu bırakıp gitmemden endişe ettiği için annemi bana karşı koz olarak elinde tuttuğunu hep biliyordum. Sanırım artık annemin yerini öğrenmek için değil, onu sevdiğim için yanında kaldığımı biliyordu. "Bunu yalnız yapmak istiyorum," dediğimde beni anlayışla karşıladı. Benimle gelmesine gerek yoktu, Gazel'le tek başıma yüzleşebilirdim.

Arabadan çantamı aldıktan sonra Karun'un karşısında durdum. "Günün sonunda sana gelip ağlayacak mıyım?" Gazel'in bana ne anlatacağını bilmiyordum.

İç çekerek uzanıp dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. "Günün sonunda göğsümde ağlaman için kollarım sana açık olacak."

Kaşlarımı alayla yukarı kaldırdım. "Şimdi kolların bana kapalı mı?"

"Sen de biliyorsun ki bu kollar sana hep açık," deyince sertçe yutkundum. Bir zamanlar bana, "*Fazla açıktı kolların*," dediğini hatırlayınca içim burkulmuştu. Karun'la birbirimize söylediğimiz ve yaptığımız her şeyin karması bir şekilde gelip bizi buluyordu.

Ne düşündüğümünden habersiz beni eve doğru hafifçe itirdi. "Şimdi oyalanmayı bırak ve içeri gir. O eve girdiğini görmeden buradan ayrılmayacağım." Arabaların yanında duran yirmi bir korumayı işaret etti. "Onlar evin etrafında bir güvenlik çemberi oluşturarak sizi koruyacak."

Kararsız gözlerle berbat görünen tuğla evi gösterdim. "Bu eve girmek konusunda emin değilim. Acaba çağırırsam o mu dışarı çıksa?" Yüzümü buruşturdum, sorun Gazel'in yaşadığı ev değildi, evden aldığım kokulardı. "Evden çok iğrenç bir soğan kokusu geliyor."

"Neyden bahsediyorsun sen?" Karun havayı kokladı. "Ben soğan kokusu falan almıyorum." Elini alnıma bastırıp vücut sıcaklığımı ve ateşimi kontrol etti. "Hasta mı olacaksın? Bu aralar tazi gibi her şeyin kokusunu almaya başladın." Onun da dediği gibi sanırım hasta olacaktım, son günlerde duyularım fazla hassaslaşmaya başlamıştı.

"Pekâlâ, bol soğan kokulu şu eve gireyim de zehirleneyim." Onu bırakıp gecekonduya yürürken, "Furkan sen de git, bir yerlerden bana tahinli çörek bul," dedim. "Sabahtan beri canım çekiyor."

Karun arkamdan, "Sence de son günlerde biraz fazla yemiyor musun?" diye sorunca ona doğru dönüp kaşlarımı çatırdı.

"Aç mı kalayım!" diye sesimi yükseltince gülmemeye çalışarak teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı.

“Hiçbir şey demedim.”

“Hele ki bu aralar iştahım açıldı ya, hemen gözüne batsın.” Ona kızarak eve doğru yürüyüp kapının önünde durdum. “Cimri herif, çok mu parayı yedim?” Zile basmak yerine ayağımın ucuyla kapıya vurdum. “Benim bir nafakam bile yok!” dediğimde Karun’un gülüşünü duydum. Bu konuda sitem etmeyi hiç bırakmayacağımı iyi biliyordu.

Kapıya tekrar vurduğumda içeriden Gazel’in, “Geliyorum,” diyen sesiyle kaskatı kesildim. Bir yıldan sonra onu ilk kez görecektim. Onu görmeye hazır mıyım, bunu bile bilmiyordum.

Bana anlatacağı neyi olabilirdi ki?

İçeriden adım seslerini duyunca heyecanlandım ama bu heyecanın sebebi mutluluk veya özlem değildi. Bana yaptıklarından sonra suratını dağıtma isteğinden kaynaklanıyordu. Çekip gitmek istiyordum ama Karun’un beni izlediğini biliyordum. Ben içeri girmeden gitmeyeceğini söylemişti. Bir korkak gibi görünmemek için arkaya doğru tek bir adım dahi atmıyordum.

Kapı açıldığında Gazel beni görmeyi beklemediği için donup kalmıştı, ense yutkunamadım bile. İşte buradaydı, siyah Saka tam karşımdaydı. 3ir zamanlar gücüm, zayıflığım, özlemim ve yollarını gözlediğim ablam tam karşımdaydı. Üzerinde onu son gördüğümünden farklı tarz bir kıyafet vardı. Uzun kollu yün bir kazak ve sıradan bir kargo pantolonla karşımda duruyordu. Yine simsiyah giyinmişti.

Şöyle bir düşündüm de o en çok siyah rengini severdi, hatta çocukken bile. Siyah giymeye ben annemi vurduğumda başlamıştı ve o günden sonra sanki siyah onun bir parçası olmuştu. Ben yıllarca siyah bir kurdelenin esiri olmuştum ve anlaşılan Gazel de siyah dışındaki tüm renkleri terk etmişti. Ben siyah kurdeleden kurtulmuştum ancak Gazel hâlâ canlı renklere kavuşamamıştı. Sanki onun için güneş hiç doğmamış gibiydi.

Beni görünce, “Efil,” deyişi içimi titretti çünkü onun da sesi titremişti.

Karun’un uyarısını unutup acımasızca, “Ne o?” dedim alayla. “Bu sefer *babasının kızı* demek yok mu?” Onu iğnelemeden duramıyordum.

Gazel’in incindiğini sanmıyordum, öyleyse bile bunu bana göstermedi. “Kim olarak kapıma geldiğine bağlı.” Derin bir nefes alarak arkamda bir yeri işaret etti. “Asım Saka’nın kızı olarak bana geldiysen Karun’un yanına dön.” Şimdiyse kapıyı sonuna kadar açtı. “Hâlâ bir yerlerde beni ablan olarak gören o çocuksan...” Başıyla içeriyi işaret etti. “Buyur geç.”

Bir saniye bile düşünmeden, "Siktir etsene, bunu yapmayacağım," diyerek ona sırtımı döndüm. Eşikten inmek için bir adım atmıştım ki baş belası sağkolum Furkan, "Bige Hanım, bırakın korkaklığı ve içeri girin!" diye bağırdı arabasının yanından. Bana istediğim çöreği getirmek için önce içeri girmemi bekliyordu.

Sinirlenerek kaşlarımı çattım. "Onun bana ne yaptığını bilmiyormuş gibi orada konuşma. İçeri girersem onu öldürebilirim ve bu konuda şaka yaptığımı düşünüyorsan bundan daha fazla yanılamazsın!"

Gazel arkamdan göz devirir gibi, "Beni öldürmeye gücün yetmez," dedi baygınca. "O kafesin içinde gücümün yarısını bile üzerinde kullanmadım."

Ona doğru dönmedim ama sinirden güldüm. "O kafesin içinde gücümün onda birini bile kullanmadım." Başımı çevirip omzumun üzerinden ona küstahça baktım. "Yarısını kullanmadım demiştin, değil mi?" Dudağımın köşesi kıvrıldı. "Onda birlik bir çabayı yüzde elliyle kıyaslayınca ortaya çıkan sonuç çok komik."

Kontrol edemediği bir sinirle dişlerini sıktı. "Ben şu süslü suratını dağıtmadan neden evimden siktir olup gitmiyorsun?"

Yönümü tamamen ona doğru çevirdim. "Neden gelip şu süslü suratımı dağıtmayı denemiyorsun?"

"Bige Hanım!" diye bağırdı Furkan bir kez daha. "Bırakın şu vahşiliği de içeri girin artık. Onunla konuşmayınca eve döndüğümüzde *acaba bana ne anlatacaktı* deyip kendi kendinizi yiyeceksiniz. Bu size yetmeyecek, bu sefer de bize sataşacaksınız!"

Gazel'e dik dik bakarken, "Karun, Furkan'ı vurmak istersen sana engel olmayacağım!" diye bağırdım.

Karun'un sinir bozucu gülüşünü duydum. "Beni kızdırdığı ilk fırsatta sana bu sözünü hatırlatacağım. Şimdi girer misin içeri?"

Kendimi Gazel'e nefretle bakmaktan alıkoyamıyordum. "Önce tüm pencereleri açsın, o soğan kokusu çıkmadan kimse beni bu eve sokamaz."

Karun arabasının yanında durup içeri girmemi beklerken, "Soğanı bahane etmeyi bırakıp içeri gir," dedi bıkkınca. Eve girmemek için bahane ürettiğimi düşündüğünden bana inanmıyordu ama içeriden gerçekten iğrenç bir soğan kokusu geliyordu.

Bugün bu eve girmezsem Karun ve Furkan'ın çenesinden kurtulamayacağımı bildiğim için isteksizce eve girdim. Karun'un üstesinden gelebilirdim ama Furkan için aynı şeyleri söyleyemezdim. İstediginde çok sinir bozucu olabilirdi. Ona Yasin Suresi'ni ezberlettiklerinden beri de iyice

çekilmez biri olmuştu. Buna sevineceğine enayi yerine konulduğunu düşünüp canımıza okuyordu. Sadece Nedim'in suratına attığı yumruklar için bile onu öldürebilirdim.

İsteksizce içeri girdikten sonra Gazel arkamdan kapıyı kapatırken, "Ayakkabılarını çıkar," dedi ama çıkarmadım.

"Topuklu terliklerin yoksa kimse bana ayakkabılarımı çıkartamaz."

"Bir insan hiç mi değişmez!" İçerideki küçük ayakkabılığı açıp bir çift terlik çıkardı. Terlikleri ayaklarımın önüne atınca eğilip onları yerden aldım.

Benim ayak numaramla aynıydı ama hatırladığım kadarıyla Gazel benden bir numara küçük giyerdi. Ucuz plastik terliklerin içindeki ayaklarına baktığımda değişen bir şey yok gibiydi. Ayakları hâlâ çok zarif ve küçük görünüyordu. Elimdeki terlikler ona bir numara büyük gelirdi. Üstelik bu terlikler onun plastik terliklerinden çok daha pahalı ve kaliteli görünüyordu. Elim ayağım buz kesmişti. Bu terlikler benim sıklıkla alışveriş yaptığım bir markanın etiketini taşıyordu.

Benim gibi gösterişi seven biri için özellikle seçilmiş gibi üzerinde taşlar ve sivri bir topuğa sahipti. Topuklu ayakkabılara zaafı olan bir kadın ev terliğinde bile isteyeceği türden bir şeydi. Bir gün evine gelme ihmaline karşı Gazel bunları benim için mi almıştı? Ne diyeceğimi bilmez bir hâlde ona bakarken elimdeki terlikleri gösterdim. "Senin zevkine göre biraz fazla süslü değiller mi?"

Umarsızca omuzlarını indirip kaldırdı. "Körkütük sarhoşken yaptığım yanlış bir alışverişin eseri."

Onu bozmadım. "Anlaşılan sadece sarhoşken zevk sahibi olabiliyorsun." Terlikleri yere bırakıp giydim. "Daha çok içmelisin."

Burnuma gelen soğan kokusuna direnerek etrafıma baktım. Dış kapıdan içeri girince kendimi kutu gibi bir holde bulmuştum. Sağda iki kapı, solda bir kapı ve arkamda da bir vardı. Soldaki kapı açık olduğu için orasının mutfak olduğunu görebiliyordum. Soğan kokusu yoğun bir şekilde oradan geliyordu. Kolumla burnumu kapatıp mutfığa girerek pencereye doğru yürüdüm. Gazel ne yaptığımı izlerken havanın soğuk olmasını umursamadan pencereyi açtım. İçerisi biraz havalanmalıydı.

Beni neyin bu kadar çok rahatsız ettiğini görmek için ocağın üzerinde kaynayan tencereye yaklaştım. Tencerenin kapağını açtığım an bamya yemeğinden yoğun bir şekilde yükselen soğan kokusu midemi bulandırdı. "Öğgk," diye bir ses çıkarıp tencerenin kapağını hemen kapatmıştım.

Midem fokurdamaya başladığında koşarak mutfaktan çıktım. Elimi ağzıma bastırdığımda kusacağımı anlayan Gazel, “Lavabo arkandaki kapı,” dedi hızlıca.

Kusmamaya çalışarak hemen lavaboya girdim. Klozetin yanına diz çöktüğümde öğürerek midemdeki her şeyi çıkarmaya başladım. Birinin saçlarımı toplayıp enseme tuttuğunu hissettim ama üst üste öğürüp kusarken onun kim olduğuna bakacak durumda değildim. Ellerimi klozetin kenarlarına bastırıp kustuğumda Gazel arkamda saçlarımı tutuyordu.

“Sen büyükbabamın ambarındaki kemirgenleri yediğinde bile kusmamıştın,” dedi şaşkınca. “Neler oluyor, Efil? Sende öğürme refleksi bile yok, bir soğan kokusu seni nasıl kusturabilir?”

“Bana ne olduğunu bende bil... öğğk!” Başımı eğip tekrar kustum. Midemin nesi vardı, bilmiyordum.

Bu sabah yediğim her şeyi çıkarınca nefes nefese başımı kaldırdım. Gözlerimin önü kararıp duruyordu, üstelik kendimi çok hâlsiz hissediyordum. Gazel yığıldığım yerden kalkamayacak kadar kötü olduğumu görünce belimi tutup kalkmama yardım etti. Beni lavabonun önüne taşıyınca suyu açıp ellerimi sabunladım. Suyu avuçlayıp ağzımın içini çalkalayarak ağzımdaki berbat tattan kurtulmaya çalıştım.

Yüzümü yıkarken nefes nefese, “Tüm pencereleri açıp soğan kokusunu bastırması için şu eve oda spreyi falan sık,” dedim. “Eğer oda kokusu yoksa çantamdaki parfümü kullan ve lütfen o yemekten kurtul! Yemek için bizim çocuklar sana dışarıdan bir şeyler getirebilir.”

“Yemeğimi çöpe atmayacağım.”

Yüzümden sular akarken aynadan arkamdaki yansımasına baktım. “Sen midene bir şeyler koyacaksın diye ben tüm midemi dışarı çıkaramam. Eğer hemen şimdi o yemekten kurtulmazsan tencerenin içinde kaynayan sen olursun.” Dudaklarım ürpertici bir ifadeyle kıvrıldı. “Sanırım artık insan etinin tadını biliyorum ve emin ol, tadı sandığın kadar kötü değil.” Dilimi dudaklarımın üzerinden geçirdim. “Hatta leziz.”

Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi büyürken arkaya doğru bir adım attı. “Midemi bulandırıyorsun.”

“Senin yemeğin de aynı şeyi benim mideme yapıyor.”

Kaşlarını çatıp kapıya doğru yürürken kısık bir sesle bana küfretmekle meşguldü. Askıdaki havluyu alıp yüzümdeki makyajı fazla bozmadan yüzümü kuruladım. Lavabodan çıkıp parfümümü her yere sıkmaya başlamıştım. Gazel küçük mutfağındaki kokuyu gidermeye çalışırken başka

bir kapıyı açıp içeri girdim. “Anlaşılan Marasliyanların parası olmadan bir hiçsin.” Bunları o duymasın diye kısık bir sesle söyleyip salon olduğunu düşündüğüm yere baktım.

“Seni duyuyorum!” diye içeriden bana bağırdı.

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Dürüstlüğümlü psikologum bile değıştiremiyor.”

Mutfaktan, “Bu dürüstlük değıl, patavatsızlık!” dedi yüksek bir sesle.

“Ben ve patavatsızlığım çok mutluyuz, şimdi kurtul o yemekten.”

Başımı çevirip Gazel’in küçük oturma odasını gözden geçirdim. Eski koltukların döşemeleri ikinci el eşya satan bir dükkândan alınmış gibi solgundu. Yerdeki kilim bile fazla antikaydı ama değeri olmayan ve çöp sayılacak bir antika. Üstelik burası sobayla ısıniyordu. İnsanların artık soba kullanmayı bıraktıklarını sanıyordum. Sobanın yanında duran kovadaki kömürü görünce yüzümü buruşturdum. Gece uyurken zehirlenmese bari.

Perdeyi çekip içerisi hava alsın diye pencereyi açtım. Gazel’in burada asıl yaşadığını anlamış değılim. Bir yıldır bu harabede mi yaşıyordu? Su ızdıran tavana, duvarlardaki rutubete yüzümü buruşturarak bakıyordum. Gazel’in adım seslerini duyunca surat ifademi hemen değıştirdim. Evinin çok kötü olduğunu söyleyip onu utandırmak istemiyordum.

İçeri girdiğinde, “Burası berbat bir yer,” dedim hızlıca. “Köpek bağlasan durmaz.” Neden düşüncelerim ve söylediklerim hiçbir zaman birbirine uymazdı ki!

Dilimi sertçe ısırduğımda Gazel alınmak yerine sinirden güldü. “Görüyorum ki açık sözlülüğünden bir şey kaybetmemişsin.” Kapıyı arkasından sonuna açarken ekledi. “Ama bir konuda yanılıyorsun.” Birinin geçmesi için yana kayarak gözlerime baktı. “Bir köpeğı bağlamadan da durur burada.” İçeri giren köpekle soluğum kesildi. Nabzım hızlanırken sertçe yutkundum. Bu o olamazdı, değıl mi?

Kıtmir.

Geçmiş

“Sessiz ol, annem gelecek!” Elimdeki ete yumulurken şişe dibi gözlüklerimin arkasından babamın bana zorla kabul ettirdiğı köpeğı kızırıyordum. Sinir bozucu yaratık havlayıp duruyordu. “Kes sesini, dolapta yiyecek hiçbir şey olmadığını sen de gördün!”

El kadar boyuyla dişlerini bana gösterip hırlayan küçük köpeğin üzerine eğildim. “Bu fare yerine seni yememi ister misin, Kıtırmır?” Kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtıp deponun bir köşesine kaçınca sııttım. “Uslu köpek.” Sinirlerimi bozarsa ona yapacaklarını iyi biliyordu. Daha önce ısırmıştım ama ilk o başlatmıştı, beni ısırdığı için onu ısırmıştım.

“Acaba...” Yerdeki fare iç organlarını ona gösterdim. “Bu şeyleri de sen yiyebilir misin? Arkamızda iz bırakmamak için birinin bunları yemesi gerekiyor.” Temizlediğim farenin çiğ etine dişlerimi geçirip çekiştirirken dudaklarımdan kanları akıyordu. “Gördüğün gibi ben meşgulüm, sen de iç organların icabına bak.”

Kıtırmır bir kedi gibi kahverengi tüylerini kabartıp bana hırlayınca kaşlarımı çattım. “Senden önceki köpeğim her şeyi yiyordu. Bana uyum sağlamayacak bir köpek istemiyorum!” Onu hiçbir zaman sevmeyecektim ve bence o da beni sevmiyordu. Babam birlikte büyüyelim diyerek bu baş belasını bana vermişti ama Kıtırmır ile birbirimizden nefret ediyorduk.

Yukarıdan annemin, “Efil?” diyen sesini duyunca Kıtırmır havlayarak depodaki merdiveni çıkmaya başladı.

“Bunu yapma!” Ona kızarak peşinden koştum ama benden daha hızlı koşuyordu.

Keşke arkamdan bodrum katına açılan kapıyı kapatsaydım. Ya da en güzeli depodaki fareleri yakalamakla uğraşmak yerine bu köpekle karnımı doyursaydım. Aslında bunu düşünmüştüm ama daha önce birbirimizi ısırp birimiz hastaneye, diğeri veteriner gittiği için onun ortadan kaybolması beni ele verirdi. Babam onu yersem beni kurşuna dizeceğini söylerken fazla ciddi görünmeseydi belki onunla kendime bir ziyafet çekebilirdim.

Kıtırmır’ın peşinden hızlıca merdiveni çıkarken yukarıdan babamın, “Bodrumun kapısını kilitlememiş miydin?” diyen sinirli sesi geliyordu. “Kesin yine orada kemirgenlerle besleniyor!”

“Kilitlemişim Asım ama senin yamyam kızın burası olmasa bile komşuların deposuna dadanıyor. Her gün kaç şikâyet alıyorum, haberin var mı? Onun yüzünden kilerdeki haşerelerden kurtulmak için fare zehri bile kullanamıyorum çünkü onlar zehri yer, Efil de onları!” Anlaşılan babamla dışarı çıkmak annemin istediği gibi geçmemiştir, normalde kolay kolay sesini yükselten biri değildi.

Kıtırmır yerimizi belli ederek kapıdan fırladı, ben de onun peşinden. Giriş katın holünde annem ve babam beni görünce annem bir an bayılacak sandım. Okul üniformamın beyaz gömleğinin yaka kısmındaki

kanları görmek aklını almıştı. Dudaklarım ve çenemdeki kanları görmekse ona kalp krizi geçirtebilirdi. Elimdeki fare leşine bembeyaz bir suratla bakıyordu. Babamsa belindeki silahı çıkarıp beni vurmamak için kendine zor hâkim oluyordu.

Gür kaşlarını çatıp yumruklarını sıkarak üzerime yürüdü. “Sana bir daha bunu yaparsan seni hayvanlara yem ederim dememiş miydin!” Korkudan nefes bile alamadım.

Az önce beni ele veren o değilmiş gibi Kıtmir küçük bir aslan kesilip önümde durdu. Kulaklarını dikerek babama havlamasına hayret etmiştim çünkü onunla her gün birbirimize giriyorduk. Bildiğin vahşice boğuşuyor ve birbirimizi hastanelik ediyorduk. Ancak babam üzerime yürüyünce Kıtmir beni korumak ister gibi önüme atılmıştı.

Babam çenesini sıkarken kan beynine sıçramış gibi görünüyordu. “Tekil yolumdan, pire torbası!”

Ona tekme atmak için ayağını kaldırıncı, “Bunu yaparsan ilk fırsatta kedeki köpeğini yerim baba!” dedim hızlıca. Gerçekten yapardım.

Eğilip hemen Kıtmir’i kucağıma aldım, ikimiz de dik dik babama baktık. “Köpeğime vurursan gider senin köpeğini yerim.” Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Kulübedeki köpeği yemek kilerde fare yakalamaktan daha kolay.”

Duydukları karşısında annem delirmişti. “Asım, ne diyor bu kız!” derken ayakta durmak için tutunacak bir şeyler arıyordu. Güzel yüzü git-tikçe daha çok solarken bayılacak gibi görünüyordu. “Onca tedavi hiç mi işe yaramaz, evde bir yamyam besliyoruz.” Kahve gözleri irileşirken korkudan sertçe yutkundu. “Ya bir gün insan etinin tadını da merak ederse?”

Annemi her konuda fazla evhamlı bulan babam, göz devirir gibi bir hareket yaptı. “Kendine gel, Begüm,” dedi bıkkınca. “Yakında yaşlıtları gibi o da normal beslenmeye alışacak. İnsan etini nereden bulup da yiyecek?”

“Büyüyünce morgda çalışmayı düşünüyorum,” dedim masumca. Açık sözlülüğüm konusunda acilen bir şeyler yapılmalıydı.

Bunu duyan annem küt diye yere yığılıp bayılmıştı. Annemi yerde gören babamsa âdeta hırlayarak üzerime atılınca hemen çıkış kapısına doğru koştum. Kıtmir’i sıkıca göğsüme bastırırken avaz avaz bağırıp, “Baba bırak peşimi de annemle ilgilen!” diyordum. “Öğretmenim çocukların etle beslenmesinin çok yararlı olduğunu söyledi!” Tabii bunu söyledikten on dakika sonra çılgık atarak annemi aramıştı çünkü sınıfımızda bulunan akvaryumdaki balığı yemeye kalkışmıştım.

Evden fırladığım gibi kapıya doğru koştum. Arkamdan sıkılan kurşun sesiyle irkilip tökezlesem de durmadım. Babam bana kurşun sıkarken kükrer gibi bir sesle bağıırıyordu. "Senin yüzünden konu komşuya her gün rezil oluyoruz!"

"O Allah'ın cezası komşular üç maymunu oynayacağına polisi arasın!" diye bağırıp babamdan kaçmaya devam ettim. "Kızına kurşun sıkamazsın, bu yasalara aykırı. Tüm haklarımı biliyorum, baba!"

"Hayvanlarla beslenen bir yamyam benim kızım olamaz!"

"Senin yediğin o etler ne eti acaba?"

"Bana çemkiren o dilini koparacağım, yamyam velet!"

Kulağımın yakınından geçen kurşunla, "Baba!" diye bağırdım yerimde sıçrayarak. "Beni vuracaktın, etrafıma ateş etsene."

Kulağımdaki kurşunun bıraktığı uğultuyu bastırmaya çalışırken korkudan titriyordum. "Şu bahçe kapısını bu kadar uzağa yapacak ne vardı acaba!" diye sızlandım. "Koşuyorum koşuyorum ama bahçeden çıkamıyorum. Kıtırmir de zaten çok ağır." Durup bir ayağımı sertçe yere vurarak babama döndüm. "Anlamıyor musun, çok müşkül bir durumdayım." Aşağıyı gösterdim. "Şimdi oturur yere ağlarım, görürsün."

Babam evin önünde dururken silahı kaldırıp tam kalbime hedef alınca kanlı dudaklarımı sarkıttım. "Valla dolapra yemek yoktu." Gözyaşlarım benim isteğimle çalıştığı için gözlerim çok hızlı dolmuştu. "Sebze bile yoktu." Burnumu çektim. "Aç mı kalsaydım, baba?" Kalın camlı gözlüklerin ardından gözlerimi kurpıştırdım. "Açlıktan öleyim mi?"

Annem olsa hemen yumuşardı ama babamın sert çehresinde en küçük bir değişim olmadı. Ayaklarımın hemen önüne kurşun sıkıp beni birkaç adım geriletirken sinirden boynundaki damarlar belirginleşmişti. "Tok evin aç kedisi!" dedi tükürürcesine. "Böyle midesizlik yapacaksan yaşama daha iyi!" Kalbim kasıldığında sol gözümünden bir damla yaş süzüldü ama bu sefer numaradan değildi. Babam sevgisini hiç gösteremezdi ama öfkesini en ağır şekilde yansıttı. Nefretini de öyle.

"Sen öl!" Gazel'in sesini duyunca ikimizin de bakışları bahçedeki çardaktan çıkan kızı buldu. Açık havada ödevlerini yaparken tanık olduğu şeylere daha fazla dayanamamıştı.

Ablam hızlı adımlarla bana doğru yürüyüp yanımda durarak babama nefretle baktı. Benim aksime babama karşı gelmekten çekinmeyen biriydi. Bunun sonucunda ağır bir şekilde cezalandırılacağını bilmesine rağmen babama asilik yapmayı hiç bırakmıyordu. On altı yaşında bir ergen oldu.

için babama karşı böyle değildi. Gazel hep böyle biriydi. Babamın kurallarıyla yaşamaktan nefret ediyordu.

Ablam böyle biri olduğu için babamla hiç geçinemezlerdi. Bu evde babama karşı çıkan bir tek Gazel vardı ve bu da babamın ona karşı daha sert olmasına neden oluyordu. Beni babamın kınıcı sözlerinden korumak ister gibi yanımda durup babamın sert bakışlarına aynı şekilde karşılık vermeye başladı. "Kemirgen ve haşerelerle beslenmeyi daha çok seviyorsa ne olmuş? Efil böyle diye yaşamayı hak etmiyor mu?"

Korkusuzca babamın gözlerinin içine baktı. "Belki de Efil'in bu yamyamlığı babasına çekti, babası da kontrol edemediği her şeyden kurtulmaya çalışan bir canavar," demişti ki havayı yaran bir kurşun sesi onu susturdu. Geriye kalan tek şey Gazel'in acı dolu iniltisiydi.

İlklerime kadar titredim.

Babam onu vurmuştu.

Parmaklarım gevşedi ve kucığımdaki Kıtırmir yere atlayıp havlayarak babama doğru koştu. Yutkunarak başımı çevirip Gazel'e baktığımda kolumdan sızan kanı gördüm. Babamın sıkıdığı kurşun onun kolunu sıyrıp geçmişti. Kurşun belki kolunu deşmemişti ama babamın istediği gibi ona haddini bildirmek için kolunu sıyırmıştı. Biz Saka kızları işte bu yüzden normal değildik, her fırsatta bize silah gösteren ve etrafımıza ateş eden bir babanın diktatörlüğü altında büyüyorduk.

Odamızda spor aletleri ve ağırlıklar vardı, arka bahçede ise parkurlar. Biz normal şartlarda büyümüyorduk. Albay Asım Saka kızlarını daha güçlü olması için eğittiğini sanıyordu ama aslında bizi kana, silahlara ve ölümlere alıştırdığının farkında değildi. Kıtırmir babamın paçasına yapışıp dişleriyle onun pantolonunu çekiştirirken babam gözlerini Gazel'den ayırmıyordu. Buz gibi gözlerle büyük kızına bakıyordu.

Keşke Gazel'e bakarken gözlerinde oluşan bu nefreti gizlemeye çalışsaydı. "Daha kendinden üç yaş küçük kardeşinin bileğini bükemeyen bir çocuk karşıma geçip konuşamaz!" Sertçe konuşup Gazel'e beni gösterdi. "Babana sesini yükseltecek kadar büyüdüğünü düşünüyorsan önce rakibini yere sererek bunu bana kanıtla!" dediğinde Gazel'in bakışları hızla beni bulmuştu.

O ana kadar beni korumak isteyen ablamın gözlerinde yoğun bir nefret oluşmuştu çünkü babam yine onu küçük kardeşiyle kıyaslamıştı. Gazel'in tek zaafı dövüş sanatlarında benden daha kötü olmasıydı. Bunu bu kadar çok kafaya takmasının nedeni babamdı. Babam iki kardeşin arasını açıp onları birbirine düşman ettiğinin bilincinde olmayarak her defasında bizi

yanıstınıyordu. Böyle yaptığında ikimizin de en iyisi olmak için daha çok çaba göstereceğimizi düşünüyordu.

Oysaki yaptığı tek şey kardeşi kardeşe kırdırmaktı. Farkında olmadan beni Gazel için nefret edilesi ve kurtulmak istediği biri hâline getiriyordu. Aramıza nifak tohumları ektiğinin farkında değildi. İşin trajikomik tarafı ben de bir çocuktum ve gönlü olsun diye bir kez bile olsun Gazel'e bilerek yenilmek istemiyordum. Bunu yaparsam babam beni sevmeyi bırakır diye çok korkuyordum. En iyisi olduğum sürece babam beni severdi, zayıflığa rahammülü yoktu.

Yıllardır böyle böyle iki kardeş birbirimize düşman olmuştuk. Babam yüzünden birbirimizi kardeş gibi görmek yerine rakibimiz olarak görmüştük. Birkaç gün sonra annem on üçüncü yaş günümde ölünce ve Gazel, Kıtımir'i alıp evi terk edince tamamen birbirimizden kopmuştuk. Yıllar sonraki karşılaşmamız bir kafesin içinde olacaktı. O an için ikimiz de bunu bilemezdik.

Günümüz

Başımı iki yana sallayarak geçmişin anılarından çıkmaya çalıştım. Çoktan öldüğünü sandığım köpeği karşımda bulunca ister istemez içim burkulmuş, geçmişte onunla yaşadıklarımız aklıma gelmişti. Oldukça dinç ve iyi görünüyordu. Gözlerimin ardı sızlayarak ona doğru bir adım attığımda Gazel, “O Kıtımir değil,” diyerek derin bir nefes aldı. “Onun cinsinden sahiplendiğim başka bir köpek.”

Bana bakmak için kendini zorladı. “Üzgünüm, Efil,” diyerek duymaktan korktuğum o cümleyi kurdu. “Kıtımir evden ayrıldıktan birkaç yıl sonra öldü.”

Öldü mü?

Başımdan aşağıya buz gibi sular dökülürken gözlerimden süzülen birkaç damla yaşın farkında değildim. “Yalan söylüyorsun.” Duyduklarımı inkâr ederek sertçe ona baktım. “Gayet sağlıklıydı, birkaç yıl içinde ölmüş olamaz.”

Gazel bana karşı büyük bir suç işlemiş gibi bakışlarını kaçırdı. “Ona en iyi şekilde bakmak için elimden geleni yaptım ama onu koruyamadım.” Dolan gözlerini saklamak ister gibi sobayı tutuşturmak için maşayı aldı. “Beni korumaya çalışırken Carlos onu vurdu.”

Başını çevirip kısa bir an bana baktı, siyah gözleri nemli ve hüzünlüydü. “Sana fazla sadıktı.” Dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. “Önüme ne zaman et koysam onu alıp balkona çıkıyordu. Eti yere bırakıp uzaklara bakarak havlıyordu. Sanki seni çağırıyor ve yemeğini seninle paylaşmak istiyordu.” Yanımdaki koltuğa yığıldım. Çocukken bazen onun kabındaki eti yerdim bazense kendi tabağımdaki eti ona verirdim. O benim çocukluğumun bir parçasıydı, ölmüş olamazdı.

Birbirimizle hiç geçinemezdik ama birbirimizi severdik. “O benim köpeğimdi.” Sesim boğuk ve ağlamaklı çıkarken suçlayan bakışlarım Gazel’in üzerindeydi. “Onu benden aldın.” Kıtırmir’den önce birçok köpeğim olmuştu ama Kıtırmir’den sonra hiç köpeğim olmamıştı.

Gözlerim ileri derecede kötüleştiğinde bile bir köpeğin yardımını almaktansa engelliler için olan değneklerden kullanıyordum. Beni her arabanın önüne çeken o aptal köpeğin bir gün bana döneceğini ummuştum. Evet, onunla düşman gibiydik, ne zaman geçici körlük yaşasam ya beni bir arabanın önüne çekiyordu ya da kaldırımdaki direklerden birine çarp-mama neden oluyordu.

Ancak başım gerçek anlamda derde girince bir aslan kesilip hemen önüme atlıyordu. Bana sadıktı, tıpkı benim de ona olduğum gibi. Yıllarca onu beklediğim gibi acaba bensiz geçirdiği o yıllarda Kıtırmir de bir gün bana gelmeyi beklemiş miydi? Köpeklerin ilk sahiplerini kolay kolay unutmadıklarını duymuştum.

Gazel sobaya birkaç odun ve biraz kömür döktükten sonra dışarı çıktı. Köpeğim için benden özür bile dilemeden salondan çıkmıştı. Kıtırmir’e tıpatıp benzeyen şu köpekle beni baş başa bırakmıştı. Bir kedi gibi sobanın yanına kıvrılıp ısınmaya çalışan köpeğe tersçe bakıyordum. Kıtırmir ile aynı cinse sahip olması bile bana onu hatırlattığı için sinirlerimi bozuyordu.

Gazel bir süre sonra iki fincanla geri döndü. Kahvemi önüme koyarken alaycı bir ifadeyle fincanı işaret etti. “İyi ve kötü alışkanlıklarından vazgeçemediğini düşünürsek kahveyi hâlâ baban gibi içiyor olmalısın.” Yüzü tiksintiyle kasıldı. “Sade ve şekersiz.”

Kıtırmir’e olanlardan sonra suratını dağıtmak ister gibi bakarken sesim donuktu. “Sen de hâlâ sütlü ve bol şekerli içiyor olmalısın.” Tıpkı annem gibi.

İç çekerek başını iki yana salladı. “Yıllardır kahve içmiyorum.” Karşıma oturduğunda fincanını gösterdi. “İhlamur sinirleri yatıştırır.” Manidar gözlerle baktı. “Sen de ister misin?”

“Köpeğimin ölmesine neden olan birine tahammül etmem için ıhlamurdan daha fazlası gerekli.” Ona hiç güvenmediğim için içinde zehir olma ihtimaline karşı kahve fincanını iterek kendimden uzaklaştırdım. “On dört yıl önce köpeğimi neden yanında götürdün?” Her an ayağa fırlayıp yakasına yapışabilirdim ve bunu saklama gereğinde bile bulunmuyordum.

Gazel ıhlamurdan bir yudum alarak birkaç kez derin nefesler aldı. “Sarıyı korktum.” Bunu itiraf etmek bile canını sıkımsı gibi yüzüne gelen birkaç tutam saç hızla kulağının arkasına sıkıştırdı. “Yanında kendimi güvende hissedeceğim bir şeye ihtiyacım vardı.” Burukça güldü. “Sonuçta evden ayrılırken on altı yaşında bir çocuktum.”

“Ayrılmasaydın.” Bu konuda ona anlayış gösterecek değildim. “Kimse seni bunun için zorlamadı, sen bizi terk ettin.”

Gözlerinin ardında gizleyemediği bir sır perdesi aralanmaya başladığında, “Zorlandım Efil,” diyerek yorgunca başını salladı. “Hayatım boyunca hep bir şeye zorlandım ve hepsinin de bedeli çok ağır oldu.” Ağzı kısmen açıldı ama nefes almıyor gibiydi. “Sana bir abladan çok rakip olmaya zorlandım ve bunu yapan babandı.” Ona artık baba bile demiyordu.

Siyahları titrettiğinde bana bakmak için kendini zorladı. “Üzgünüm Efil,” dedi yıllar sonra. Tıpkı yıllar sonra *babasının kızı* demek yerine bana yine Efil demeye başlaması gibi. “Üzgünüm, ben de çocuktum ve senin gibi onun sevgisini kazanmaya çalışıyordum.”

Ağlamamak için kendini zor tutarken başını eğip ıhlamurundan birkaç yudum aldı ama çayın tadını bile almıyor gibi ifadesi tatsızdı. “Çocukken sana yaptığım zorbalıklar büyüyünce yerini hep pişmanlıklara bıraktı.” Zorbalıklarının çoğuna karşılık verdiğim için bu konuda üzgün olmasına gerek yoktu, ben de hiçbir zaman pasif bir çocuk olmamıştım.

Açık camdan sızan rüzgâr yüzünden irkildiğimi görünce fincanını sehpanın üzerine bırakıp ayağa kalktı. “O evde normal şartlarda yaşamıyorduk ama normal olan ve bize iyi davranan tek kişi annemdi.” Yürüyüp pencereyi benim için kapattı.

“Onu kaybetmekten hep çok korktum.” Yerine oturup bir süre durgun gözlerle beni izlerken bakışları buruktu. “On üçüncü yaş gününde tek istediğim annemi kurtarmaktı.” Bir kez daha gözleri sızlayınca gözyaşlarına direnmek için tınaklarını avuç içine geçirdiğini gördüm. “Bu yüzden ateş etmen için seni zorladım.”

O kadınlardan birinin annem olacağını ikimiz de bilemezdik ama devamında olanlar affedilemezdi çünkü suçladığı kişi bendim. “Sen istedin

diye ateş etmişim.” Acımasız gözlerle ona bakarken bu konuda onu affetmeye niyetim yoktu. “Beni ateş etmeye sen zorladın ama devamında her şeyin tek suçlusu benmişim gibi davrandın.” *Sen ne yaptın, Efil* diyen sesi on dört yıldır peşimi hiç bırakmamıştı.

Bunu konuşmaktan nefret ediyordu ama konuyu açan o olduğu için bundan kaçamazdı. Gazel üste çıkmak yerine beni şaşırtarak başını yavaşça salladı. “Benim suçumdu ama bunu kabullenmek yerine seni suçlamak daha kolaydı.” Titreyen dudaklarını birbirine bastırıp bir süre kendini toparlamak için bekledi. Gardım benim karşımda düşürmemeye çalışıyordu lakin oturuşunda bile belli bir yenilgi vardı.

“Tetiğe sen bastın ama annemin katili bendim.” Yüzünde eğreti duran bir gülümsemenin burukluğu içimi kor gibi yakıyordu. “Bu yüzden sustum ve babanın beni suçlamasına izin verdim.” Hangi kızının tetiğe basıp annesinin katili olduğunu babam uzun yıllar boyunca öğrenememişti. İlk şüphelendiği kişi Gazel’di ve Gazel sessiz kalarak benim suçumu istlenmişti.

Anlamayan gözlerle ona baktım. “Yıllar sonra bunları neden konuşuyoruz?”

Gülümsemeye çalışarak omuzlarını kaldırıp indirdi. “Çünkü yeniden başlamamın tek yolu senden helallik almak.”

Alayla güldüm. “Üzerinde varsa bir gram hakkım...” Gözlerinin içine bakıp canım yanarak ve canını yakmaya çalışarak, “Helal etmiyorum,” dedim. “Bir gün toprağın altına girdiğinde bile kardeş hakkıyla gideceksin.” O kafesin içinde beni sırtımdan bıçaklamasını aşamıyordum. O benim ablamdı, beni korumalıydı ama tam tersi şeyler yapmıştı.

Son söylediklerimden sonra sol gözünden süzülen bir damla yaşa engel olamadı. Birbirimize benzediğimiz tek konu buydu. Yoğun acı karşısında ikimizin de ilk sol gözünde bir damla yaş akardı. Derler ki: İlk gözyaşı sağ gözden akarsa sebebi mutluluktur ama ilk gözyaşı sol gözden akarsa sebebi acıdır. Gazel sol gözünden süzülen yaş hızla silerek bakışlarını kaçırdı. “Annemin ölümünde seni suçlamamalıydım ama telafi etmeye çalıştım.”

Başını omzuna doğru eğerek bana bakarken kaşları büküldü. “İkimizi bu suçluluk duygusundan kurtarıp annemi geri getirmek için her şeyimden vazgeçtim.”

Sinirden dişlerimi sıktım. “Evden ayrılıp bize ihanet ederek mi telafi etmeye çalıştın?” Yaptığı hiçbir şeyin savunulur bir yanı yoktu.

İnkâr etmek yerine başını salladı. “Evet, tam olarak böyle yaptım.” Gözlerim, önünde duran ellerine kayınca sertçe yutkundum. İşaret parmağının ucuna dokunuyordu. Üzerinden yıllar geçse de tıpkı benim gibi o da çocukluktan kalan bu alışkanlığı farkında olmadan yapıyordu.

Korkuyorsan işaret parmağının ucuna dokun.

Kaskatı kesilmiştim, Gazel benimle yüzleşmekten korkuyordu. Parmaklarına baktığımı görünce hemen ellerinin temasına son verdi. Bunu tekrar yapmamak için uzanıp çay fincanını aldı. Böylece fincanı tutarak elini meşgul edecek bir şey bulmuştu. “Evi terk etmek hep istediğim ama asla yapmayacağım bir şeydi çünkü o evde annem ve sen vardın. Annemin öldüğünü düşündüğümde bile gitmek aklımda geçmemişti.” Derin bir nefes alarak beni işaret etti. “Sen hâlâ o evdeyken gidemezdin, annemin benden son isteği seni korumamdı.”

Soğuduğunu düşündüğüm çaydan biraz içtikten sonra bakışlarını küçük salonun içinde gezdirdi. Bu benimle göz teması kurmamak için yaptığı bir şeydi. “Seni bırakıp gitmeyi hiç istemedim ama Carlos’tan bir telefon aldım. Annemi geri istiyorsam onunla buluşmamı söylüyordu.”

Gazel annemin yaşadığını on dört yıl önce mi öğrenmişti? Yüzüme sert bir tokat yemişim gibi sarsılmıştım. Ben bunca zamandır annemin yasını tutarken o, gerçeği benden saklamış mıydı? “Sen korkunç birisin!” Bir hışımla yerimden kalkıp kapıya doğru yürüdüm. “Seninle işim bitti, daha fazla dinlemeyeceğim!” Onca zamandır bunu benden saklayacak kadar bencil ve acımasızdı. Tıpkı benim gibi annemin yaşadığını daha yeni öğrendiğini sanıyordum ama meğerse o bunu yıllardır biliyormuş.

“Carlos’un şartlarından biri de buydu!” dediğinde çoktan kapıya ulaşmıştım. “Annemin yaşadığını birine bile söylersem onu öldürecekti! Özellikle de senin bilmeni istemedi, acı çekmeni istiyordu.”

“Sen de buna izin verdin!” Bir anda ona dönüp bağırarak üzerine yürüdüm. “Yıllarca canımı yakmasına izin verdin hatta bunun için ona yardım ettin.” Ayağa kalktığında onu sertçe göğsünden ittim. “O benim de annemdi!” derken sinirden kendimi kaybetmiş durumdaydım. “Benden annemi nasıl saklarsın?”

“Beni dinle.”

“Hayır, sen beni dinleyeceksin!” Yıllarca annemin yaşadığını benden saklamasının siniriyle onu bir kez daha ittim. “Sen istedin diye ateş ettim çünkü beni buna zorladın!” Yılların öfkesini ondan çıkarmak ister gibi ters bakmaya başladım. “Beni hep kuskandın ve her zaman hayatınızdan yok olmamı istedin.” Ona vurmamak için kendime güçlkle hâkim

oluyordum. “Hiçbir zaman kardeşin olduğumu kabullenmedin ama nefret etsen de biz kardeşik. Annesini kaybeden sadece sen değildin, en azından bana onun yaşadığını söyleyebilirdin!”

Karşımda dik durmaya çalışarak, “Yapamazdım,” derken onu anlamamı istiyordu ama anlayacağım şeyler yapmamıştı. “Sana söyleyemezdim, bunun için zorlandım.”

“Zorlanmadın, beni cezalandırmak için benden annemi sakladın!”

Daha fazla dayanamayıp kaşlarını çatarak beni arkaya doğru itti. “Ever!” Bir öfke parlamasıyla o da bana bağırdı. “On altı yaşında tecavüze uğradığımı senden nasıl sakladırıysam annemi de öyle sakladım!” dediğinde nefes dahi alamadım. Öyle bir sarsıldım ki bir donma anı yaşıyordum. Kulağımda tecavüz kelimesi uğuldarken yer ayaklarımın altından kaymaya başladı. Ne dediğinin farkında mıydı?

Ablam tecavüze mi uğramıştı?

Devam Edecek...

~ DÖRDÜNCÜ ~ KİTAPTAN...

Şeref acımasızca, "Bitirin artık şu işi," dediğinde bir adam silahını çıkarıp Karun'a doğrulttu. Onu benim gözümün önünde öldüreceklerdi.

"Dur!" Boğazımı kanatırcasına haykırıp ayağa kalktım. "Dur, sana beğimi vereceğim!" Karun başını hızla kaldırıncı Şeref'e yalvararak başımı salladım. "Kocama dokunma," derken bir elim karnımdıydı. "Babasının hayatına karşılık sana onun çocuğunu vereceğim!"

Adam tetiğe basmadan durduğunda Karun itiraz ederek bağırdı ve Şeref güldü. "O evden çıkıp buraya gel."

Duydukları karşısında Karun beyninden vurulmuş gibi zincirlerini zorlayarak, "Sakın Bige!" diye bağırdı. Deliye dönmüş bir hâlde onu tutan zincirleri çekiştirip bileklerini kanatıyor ve öfkeyle bağırıp, "Gelme!" diyordu. "Gelme, seni öldürecek. Gelme, sana kıyacak!" Biliyordum.

Şeref kamerayı kendisine çevirdiğinde onun yüzüne bakmak bile midemi bulandırıyor. Oğluna zerre kadar merhamet etmeyen bir babanın acımasız gözleriyle bana bakarken çok rahattı. Ona sıkıgım tek bir kurşunun intikamını en ağır şekilde benden almaya kararlıydı. "Yalnız geleceksin, kimsenin bundan haberi olmayacak." Dudakları hastalıklı bir ifadeyle kıvrıldı. "Eğer bundan birine bahsedersen Karun ölür."

Nefretle ona bakarken başımı sallayarak kabul ettim. "Adresi ver!" dedim aceleyle. "Yalnız geleceğim, adresi ver." Karun'u o adamın vicdanına bırakamazdım çünkü onun bir vicdanı yoktu.

"Bige gelme!" Karun'un sesi çıldırmış gibi geliyordu. "Göster lan bana onu!" Kameradan beni ona göstermesi için babasına bağınyordu. "Karımı göster, amına koyduğum piçi! Göster onu!"

Babası kamerayı ona yaklaştırıncı Karun'un korku dolu bakışları hızla kamerayı bulmuştu. Bana olan bakışlarında beni kahreden birçok duyguyu gördüm. Öfke, kızgınlık, kaybetme korkusu ve saf acı. Kan revan yüzü derin bir ıstırapla gerilirken kustuğu kanların arasında gözlerime baktı.

"Affettim, gelme," deyince hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Ona yaşattığım o üç yüz seksen üç güne değinerek içli gözlerle beni izledi. "Affettim nefesim, gelme." Karun benimle vedalaşıyordu.

"Beni hiç mi affetmeyeceksin?"

"Belki son nefesimde..."

Kaşlarım bükülürken gözyaşları içinde başımı iki yana salladım. “Ölürüm Karun.” Ona bir şey olursa yaşayamazdım. “Nasıl gelmem, sensiz ölürüm.”

Buz saçağı gözleri titrerken bakışlarıyla âdeta bana yalvarıyordu. “Gelirsen asıl ben ölürüm.”

“Geleceğim.”

Başını iki yana sallarken yalvarırcasına bana bakıyordu. Gözlerimin içine kalbimi kırk yerinden bıçaklayarak baktı ve dudakları aralandı. “Gelme Saka, seni yaşatmazlar.” Kalbime şiddetli bir ağrı girdiğinde bir an nefes alamadım. Karun beni affetmeyi ölüme sakladığı için onca zaman sonra bugün bana Saka demişti. Mutlu olamadım, Saka deyişi de en az Bige deyişi kadar acı vermişti.

Beni izlerken gözünden süzülen bir damla yaş, kanlı yüzüne aktı. Mavi gözlerini açık tutmak için kendini zorlayarak, “Gelme,” diye fısıldadı. “Gelme Saka, ölüm var sana.”

Onun tek bir damla gözyaşında can verirken kararımı çoktan vermiştim. “Gelirim Sanrı.” Kıyamayan gözlerle ona bakarken yaşlar birbiri ardına gözlerimden aktı. “Sensiz zulüm var bana.”

Bu konuda kararlı olduğumu görünce çıldırarak onu tutan zincirlere asıldı. Canını yakarak zincirleri çekiştirirken, “Seni öldürecek!” diye hiddetle haykırdı. Zincirlere asıldıkça yüzündeki her kas seğiriyordu, buna rağmen durmaksızın, “Gelme!” diye bağıırıyordu. “Bu orospu çocuğu seni benden alacak! Bana ölümünü izletecek, gelme! Saka bir kez olsun beni dinle ve gelme!” Zincirler bileklerini kanattığında benim içim yanmıştı.

Oraya gidecektim.

Ninova